

Muốn Làm Ông Xã Của Em

Contents

Muốn Làm Ông Xã Của Em	3
1. Chương 1: Tô Tiểu Mễ Biến Chất	3
2. Chương 2: Mùa Xuân Tô Tiểu Mễ Đã Tới, Nhưng Lại Là Một Thằng Con Trai	5
3. Chương 3: Tô Tiểu Mễ, Cậu Thích Tôi Đúng Không?	7
4. Chương 4: Nghiêm Ngôn Muốn Trừng Phạt	9
5. Chương 5: Tô Tiểu Mễ, Cậu Bị Đè Đúng Không?	11
6. Chương 6: Đàn Ông Các Người Không Có Một Ai Là Người Tốt	12
7. Chương 7: Tô Tiểu Mễ Đây, Ghen Lên Quả Thật Như Mụ Đàn Bà Chanh Chua	15
8. Chương 8: Cậu Là Người Thứ Ba, Hồ Ly Tinh, Tiểu Tam	17
9. Chương 9: Nếu Được Nghe Nhiều Lời Ngọt Ngào Hơn Thì Tốt Biết Mấy	21
10. Chương 10: 100 Nguyên Dẫn Đến Thảm Án	22
11. Chương 11: Thật Ra Làm Thụ Cũng Rất Tốt	25
12. Chương 12: Ngàn Vạn Không Được Dính Đến Phụ Nữ	27
13. Chương 13: Tiểu Thụ Nhất Định Phải Biết Nấu CƠM Sao?	29
14. Chương 14: Nghiêm Ngôn Là Ma Quỷ ! ! !	32
15. Chương 15: Tô Tiểu Mễ Rất Thích Tình Tiết Phim Thần Tượng	35
16. Chương 16: Tô Tiểu Mễ Là “trâu Già”	38
17. Chương 17: Đãi Ngộ Không Phải Con Người	41
18. Chương 18: Bước Tiến Thành Công Trên Con Đường Trở Thành Tiểu Thụ	43
19. Chương 19: Tô Tiểu Mễ Bị Tai Nạn Giao Thông	47
20. Chương 20: Thuật Phòng Thân Của Tô Tiểu Mễ	49
21. Chương 21: Tình Yêu Không Đủ Thuần Khiết	51
22. Chương 22: Huấn Luyện Kháng Cự Đả Kích	54
23. Chương 23: Nghiêm Ngôn Siêu Cấp Siêu Cấp Lãng Mạn	56
24. Chương 24: Xui Xẻo	60
25. Chương 25: Lô Y Y Có Yêu Khí	63
26. Chương 26: Xoay Xoay Vòng Eo, Lắc Lắc Cái Mông	65
27. Chương 27: Phản Ứng Thế Nào Với ‘người Khác’ (phiên Ngoại Nhỏ)	68
28. Chương 28: Tô Tiểu Mễ Muốn Giảm Cân	69
29. Chương 29: Tô Tiểu Mễ Nhất Định Phải Bị Giáo Huấn	72
30. Chương 30: Ác Nữ Thường Góp Mặt Trong Phim Thần Tượng Xuất Hiện	75
31. Chương 31: Hút Thuốc Rất Có Mùi Vị Đàn Ông	78
32. Chương 32: Cuộc Sống Không Phải Mỗi Ngày Đều Ngọt Ngào (thượng)	80
33. Chương 33: Cuộc Sống Không Phải Mỗi Ngày Đều Ngọt Ngào (trung)	83
34. Chương 34: Cuộc Sống Không Phải Mỗi Ngày Đều Ngọt Ngào (hạ)	89
35. Chương 35: Tô Tiểu Mễ Chuộc Tội	91
36. Chương 36: Ở Chung	94
37. Chương 37: Nghiêm Ngôn Giải Quyết Nốt Hậu Quả	97
38. Chương 38: Anh Phải Cẩn Thận Tô Tiểu Mễ	99
39. Chương 39: Tô Tiểu Mễ Một Khi Say Sẽ Trở Thành Người Điên	102
40. Chương 40: Có Người Kết Hôn	104
41. Chương 41: Màu Hồng Là Ngọt Ngào	107

42. Chương 42: Mấy Người Rớt Cuộc Muốn Làm Lớn Bụng Bao Nhiêu Người	110
43. Chương 43: Hòa Bình Mới Là Tiêu Chuẩn Đúng Đắn Nhất Con Người Cùng Chung Sống . . .	112
44. Chương 44: Tô Tiểu Mễ Gặp Được Người Giống Như Nam Chính Trong Phim Thần Tượng .	115
45. Chương 45: Chúng Ta Đi Cẩm Trại Dã Ngoại (thượng)	118
46. Chương 46: Chúng Ta Đi Cẩm Trại Dã Ngoại (hạ)	121
47. Chương 47: Nghiêm Ngôn Có Nguy Cơ	124
48. Chương 48: Tô Tiểu Mễ Có Nguy Cơ	126
49. Chương 49: Nghiêm Ngôn Nói ” Tô Tiểu Mễ, Giáng Sinh Vui Vẻ” (thượng)	129
50. Chương 50: Nghiêm Ngôn Nói “tô Tiểu Mễ, Giáng Sinh Vui Vẻ” (trung)	131
51. Chương 51: Nghiêm Ngôn Nói “tô Tiểu Mễ, Giáng Sinh Vui Vẻ” (hạ)	133
52. Chương 52: Học Kỳ Cuối Bắt Đầu Chạy Nước Rút	137
53. Chương 53: Hai Người Bị Tách Ra	139
54. Chương 54: Năm Mới Lại Đến	142
55. Chương 55: Nhà Bà Nội, Quả Thực Là Nơi Rất Tốt Để Nói Chuyện Yêu Đường	145
56. Chương 56: Dùng Sức Một Chút	147
57. Chương 57: Nếu Như Em Chết	149
58. Chương 58: Nói Không Chừng, Tiểu Mễ Đã Đến Kỳ Phản Nghịch	152
59. Chương 59: Phép Khích Tướng	154
60. Chương 60: Ước Hẹn Của Chúng Ta	157
61. Chương 61: Tô Tiểu Mễ Muốn Cách Hiệu	158
62. Chương 62: Nghiêm Ngôn Rơi Lệ	160
63. Chương 63: Kết Quả Khi Dễ Tô Tiểu Mễ (thượng)	163
64. Chương 64: Kết Quả Khi Dễ Tô Tiểu Mễ (hạ)	165
65. Chương 65: Cho Em Tiền Xài Vật	167
66. Chương 66: Nghĩ Phương Pháp Để Anh Không Thể Rời Bỏ Em	170
67. Chương 67: Hải Miên Cục Cứng	172
68. Chương 68: Vương Tử Cùng Tiểu Miêu	175
69. Chương 69: Mỗi Ngày Yêu Anh Nhiều Thêm Một Chút	178
70. Chương 70: Lá Gan Nhỏ Như Thỏ	180
71. Chương 71: Rớt Cuộc Đã Chiến Tranh Lạnh	183
72. Chương 72: Tô Tiểu Mễ Sống Trong Thế Giới Của Mình (thượng)	185
73. Chương 73: Tô Tiểu Mễ Sống Trong Thế Giới Của Mình (hạ)	188
74. Chương 74: Nghiêm Ngôn Ra Nước Ngoài Công Tác	190
75. Chương 75: Nhớ, Nhớ, Nhớ Anh Muốn Chết	193
76. Chương 76: Người Khác Cũng Gọi Cậu Là Tiểu Bạch	195
77. Chương 77: Tên Đó Quả Nhiên Là Hồ Ly Tinh	198
78. Chương 78: Chính Sách Lấy Lòng Của Nghiêm Ngôn (thượng)	201
79. Chương 79: Chính Sách Lấy Lòng Của Nghiêm Ngôn (hạ)	204
80. Chương 80: Nơi Chấp Nhận Tình Yêu Của Chúng Ta	206
81. Chương 81: Cách Nhìn Về Phụ Nữ	208
82. Chương 82: Hai Người Có Cách Yêu Của Riêng Mình (phiên Ngoại Nhỏ)	211
83. Chương 83: Cậu Hoàn Toàn Biến Thành Người Hạ Lưu	214
84. Chương 84: Cho Em Chút Ngon Ngọt	216
85. Chương 85: Hãy Để Chúng Ta Có Một Chuyến Du Lịch Oanh Oanh Liệt Liệt Đi	218
86. Chương 86: Một Viên Kẹo	221
87. Chương 87: Được Người Khác Tổ Tình Thì Ra Không Phải Là Chuyện Ngọt Ngào	224
88. Chương 88: Khoảng Cách Một Bước Thật Ra Rất Xa	227
89. Chương 89: Không Nên Nói Lời Khiến Anh Khổ Sở	229
90. Chương 90: Không Có Nếu Như	232
91. Chương 91: Điều Khoản Mới Trong Hiệp Ước	234
92. Chương 92: Chiến Tranh Khai Hỏa	236
93. Chương 93: Tô Tiểu Mễ Bị Nghiêm Ngôn Giám Sát	238
94. Chương 94: Người Như Tô Tiểu Mễ Mà Cũng Tốt Nghiệp	241
95. Chương 95: Làm Một Người Vợ Dịu Dàng	244

96. Chương 96: Đích Thân Phá Nát Lãng Mạn	246
97. Chương 97: Tân Hôn Vui Vẻ	247
98. Phiên Ngoại 1: Trăng Mật Nền Ngọt Ngào Ngọt Ngào	251
99. Phiên Ngoại 2: Trăng Mật Nền Thuần Khiết Thuần Khiết	254
100. Phiên Ngoại 3: Sau Khi Hai Người Kết Hôn	256
101. Phiên Ngoại 4: Nếu Không Có Anh	259
102. Phiên Ngoại 5: Không Có Anh, Em Sẽ Thế Nào Nhỉ?	262
103. Phiên Ngoại 6: Trạch Nam Tô Tiểu Mễ	265
104. Phiên Ngoại 7: Đi Đến Chỗ Nào Cũng Phải Có Anh Bên Cạnh (thượng)	268
105. Phiên Ngoại 8: Đi Đến Chỗ Nào Cũng Phải Có Anh Bên Cạnh (hạ)	270
106. Phiên Ngoại 9: Đúng Là Một Họa Tinh	273
107. Phiên Ngoại 10: Yêu Anh Phải Nghe Lời Anh	275
108. Phiên Ngoại 11: Sự Bá Đạo Cùng Dịu Dàng Của Nghiêm Ngôn	281
109. Chương 12: Rất Hạnh Phúc, Rất Rất Hạnh Phúc (thượng)	283
110. Phiên Ngoại 13: Rất Hạnh Phúc, Rất Rất Hạnh Phúc (hạ)	286

Muốn Làm Ông Xã Của Em

Giới thiệu

Muốn làm “ông xã” của em Tên cv: Chỉ muốn làm người đàn ông của em Tác giả: Angelina Thể loại:

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/muon-lam-ong-xa-cua-em>

1. Chương 1: Tô Tiểu Mễ Biến Chất

Chương 1: Tô Tiểu Mễ biến chất

Khi Tô Tiểu Mễ rốt cục hiểu bản thân đã trở thành đồng tính mà trong miệng người khác hay nói, cậu đã thích Nghiêm Ngôn suốt một học kỳ. Mới bắt đầu cậu cũng chỉ giống như mọi người ôm tò mò cùng hâm mộ người đàn ông nổi tiếng kia. Đúng vậy, người đó là niên trưởng Nghiêm Ngôn, chẳng những bề ngoài xuất sắc mà còn có vóc người thon dài, ngay cả thành tích học tập cũng không chệ vào đâu được, nếu miễn cưỡng tìm khuyết điểm thì đó hẳn là tính cách, lúc nào cũng lạnh như băng. Thậm chí có lúc Tô Tiểu Mễ còn cảm thấy tức giận bất bình vì sao trời cao lại đem hết thủy ưu ái ban cho hắn.

Ôm loại tình cảm hâm mộ lẫn ghen tỵ suốt hai tháng, sau đó lại xảy ra một chuyện khiến cho phần tình cảm đơn thuần trong lòng Tô Tiểu Mễ từ từ biến chất.

Đêm đó Tô Tiểu Mễ cùng đám bạn cùng phòng ra ngoài uống rượu, Chu Cương mới vừa thất tình tâm tình không tốt, vì thế Tô Tiểu Mễ, Cung Gia Hoa và Liêu Phi cùng hắn đi giải sầu, uống đến mọi người đều có chút men say. Tiếp theo Chu Cương đột nhiên không khống chế được tâm tình òa khóc, rượu trong ly còn

vẩy ra khắp nơi, hẳn còn đi đến xé áo Tô Tiểu Mễ. Ba người hợp sức mất gần 20 mới khiêng được Chu Cương trở về phòng ngủ, cậu tìm đại một cái cơ rời khỏi phòng .

Thật ra Tô Tiểu Mễ cũng đã hơi choáng váng, không muốn trở về phòng ngủ nên lão đảo đi tới sân banh, ngã xuống nền đất cứng rắn ẩm ướt đánh một giấc say nồng. Không lâu sau lại vì không khí lạnh buốt mà tỉnh lại, uể oải ngồi dậy, lấy ra điện thoại di động nhìn màn hình, 7h sáng, đầu vẫn còn đau âm ỉ, cậu ngược mắt đánh giá chung quanh, trong khoảng thời gian ngắn căn bản không kịp phản ứng tại sao mình lại ở chỗ này.

Từ xa hình như có người đi tới, Tô Tiểu Mễ xoa xoa mắt muốn nhìn rõ ai mới 7h sáng đã chạy đến sân banh, người kia đi lướt qua bên cạnh Tô Tiểu Mễ mới ngừng lại, cúi đầu đánh giá Tô Tiểu Mễ ngồi dưới đất. Tô Tiểu Mễ cũng ngẩng đầu nhìn người nọ, ngạc nhiên đây không phải Nghiêm Ngôn ư, anh ta tới nơi này làm gì.

Nghiêm Ngôn nheo lại đôi mắt nhìn chằm chằm Tô Tiểu Mễ, ngồi chồm hổm, sau đó từ trong túi quần lấy ra 100 nguyên đặt trước mặt Tô Tiểu Mễ, đứng dậy rời đi. Tô Tiểu Mễ sửng sốt không kịp phản ứng, chờ Nghiêm Ngôn sắp biến mất khỏi tầm mắt, cậu mới ý thức được người này xem mình là cái gì, một cổ lửa giận vô danh nhanh chóng bùng lên, cậu đứng lên dùng hết sức bình sinh chạy tới kéo lấy Nghiêm Ngôn: “Mẹ nó, anh có ý gì, anh xem tôi là gì hả ?” Tô Tiểu Mễ nổi giận dùng dùng liếc người nọ.

Nghiêm Ngôn quay đầu lại đánh giá cả người Tô Tiểu Mễ bản không chịu nổi, ánh mắt đỏ hoe, lạnh lùng trả lời một câu: “Cậu thấy thế nào?”

Tô Tiểu Mễ chỉ thiếu nửa nhảy dựng lên, cậu bày ra bộ dáng uy phong đem 100 nguyên vừa rồi ném trả lại trước mặt Nghiêm Ngôn : “Cho anh này, anh đừng có xem thường người thái quá, anh có thấy tên ăn xin nào vào được đại học chưa? Anh có thấy tên ăn xin nào hào hoa phong nhã như thế này chưa? Anh có thấy tên ăn xin nào có kiểu tóc hợp thời thế này chưa? Anh có từng thấy tên ăn xin nào trắng như vậy chưa? ,” Tô Tiểu Mễ vừa nói vừa giơ tay kéo xuống cổ áo, để lộ xương quai xanh cùng làn da trắng nõn nà: “Còn nữa, bảo vệ kia sẽ cho ăn xin vào trường chắc, anh mau nói rõ cho tôi, rốt cuộc tôi có chỗ nào giống ăn xin”

Nghiêm Ngôn vẫn lạnh lùng quét mắt nhìn cậu nhóc miệng mồm liếng thoảng: “Vậy cậu cũng nói thử xem mình có điểm nào không giống?”

Bị hỏi vặn lại, Tô Tiểu Mễ ghét nhất mấy người hay đánh trống lảng đem vấn đề quăng lại người cậu. Lúc này cậu mới cúi đầu đánh giá bản thân một chút, sau đó hoàn toàn bị đánh bại, quả thật toàn thân cao thấp không có nơi nào mà không bản. Không nhìn còn đỡ nhìn rồi ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên giống như quả bóng xì hơi. Người ta thấy bộ dạng mình thảm hại vậy mới vùng tiền cho hơn nữa anh ta cũng không biết cậu không phải ăn xin, hồi nãy mình lại mắng người ta xối xả hình như có hơi quá đáng, Tô Tiểu Mễ nghĩ đi nghĩ lại, lúng ta lúng túng nói: “VẬY, cảm ơn nha.”

Nghiêm Ngôn bị câu ngốc nghếch kia làm cho bật cười: “Cậu đúng là đồ ngốc!” , vừa rồi rõ ràng còn bộ dạng muốn ăn thua đủ với anh, bây giờ lại muốn cảm ơn anh.

Tô Tiểu Mễ lại lần nữa bị chọc giận ngẩng đầu nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của Nghiêm Ngôn liền bị mê hoặc, cho tới bây giờ cậu chưa từng nhìn thấy Nghiêm Ngôn cười, bởi vậy lần đầu tiên nhìn thấy làm Tô Tiểu Mễ bị choáng, lo lắng trai đẹp đến thất thần.

Đến khi lấy lại tinh thần Nghiêm Ngôn đã đi mất bóng, chỉ còn lại 100 nguyên nằm lẻ loi dưới chân, Tô Tiểu Mễ nhặt lên nhét vào trong quần, thầm nghĩ: Cậu đâu phải kẻ ngốc, người ta cho tiền tội gì không lấy.

P.S: Tiểu Mễ không chỉ “biến chất” mà còn “biến thái” nữa hi hi..

2. Chương 2: Mùa Xuân Tô Tiểu Mễ Đã Tới, Nhưng Lại Là Một Thằng Con Trai

Chương 2: Mùa xuân Tô Tiểu Mễ đã tới, nhưng lại là một thằng con trai

Mọi chuyện ngày càng rối ren khó tháo gỡ, kể từ ngày đó mỗi lần Tô Tiểu Mễ đánh răng đều thấy người kia nhìn cậu cười, lúc ăn cơm cũng thấy người kia nhìn cậu cười, ngay cả thầy giáo trên bục giảng cũng bị đổi thành mặt người kia. Tô Tiểu Mễ rất khổ não chỉ thiếu không có mời pháp sư đến làm phép, Nghiêm Ngôn này không biết có sử dụng yêu thuật gì không.

Còn 100 nguyên lần trước nhất về được Tô Tiểu Mễ lồng vào trong khung, bên cạnh còn đặt một con dao gọt trái cây. Xem như cảnh cáo rằng đe những người ngủ cùng phòng, nếu như không thấy đồng tiền này, cậu sẽ làm con dao trắng kia chuyển thành màu đỏ.

Khi trông thấy Nghiêm Ngôn cùng đám bạn năm hai đi ngang qua, tim Tô Tiểu Mễ sẽ đập liên hồi. Đến khi Tô Tiểu Mễ phát hiện đó là loại tình cảm gì, đó đã là chuyện của học kỳ sau. Có thể nói mùa xuân của Tô Tiểu Mễ đã tới rồi nhưng mùa xuân ấy lại là một thằng con trai.

Tô Tiểu Mễ năm 2, Nghiêm Ngôn năm 3.

Tô Tiểu Mễ vẫn bận bịu vai trò của một học sinh, Nghiêm Ngôn như cũ chìm ngấm trong bụi hoa. Tô Tiểu Mễ nghĩ chỉ cần Nghiêm Ngôn quen bạn gái cậu nhất định không có hy vọng. Vì thế một mặt cậu mang theo tâm trạng mâu thuẫn hi vọng Nghiêm Ngôn nhanh nhanh quen bạn gái đi, cậu sẽ chết tâm không còn xoắn xít gì nữa. Nhưng chỉ cần nghĩ tới Nghiêm Ngôn cùng bạn gái vui vẻ anh anh em em trái tim Tô Tiểu Mễ lại quần bệnh vào nhau.

Trong lúc Tô Tiểu Mễ còn đang chìm đắm trong mớ vòng vo thì Lô Y Y đã chuyển trường tới, học cùng một ban với Nghiêm Ngôn. Tô Tiểu Mễ hận đến nghiến răng nghiến lợi, Lô Y Y sẽ ở bên cạnh phòng cậu, tuy rằng cậu cùng Lô Y Y từ nhỏ cùng nhau lớn lên nhưng tính cách tuyệt đối không hợp, cô ta ý bản thân lớn tuổi hơn một chút thì đoạt lấy đồ chơi của cậu, còn hết lần này đến lần khác trêu cợt cậu. Tô Tiểu Mễ nghĩ đời này cậu cùng cô ta tuyệt không thể ở cùng một chỗ. Ngồi cùng bàn, Tôn Diệu dùng khuy tay đụng cậu: “Tô Tiểu Mễ, có mỹ nữ tìm cậu kìa?”

Tô Tiểu Mễ theo ánh nhìn của cậu bạn mà ngo qua liền thấy được Lô Y Y.

Tôn Diệu vẽ mặt hâm mộ nói: “Tô Tiểu Mễ, cậu giỏi lắm, thật nhìn không ra a, quen biết mỹ nữ này khi nào vậy, rảnh rồi thì giới thiệu với anh em chút đi.”

“Phi, bộ dáng vậy mà là mỹ nữ á, nhiều nhất được coi là nữ đàn ông mà thôi.” Tô Tiểu Mễ oán hận ném lại một câu, đi ra cửa phòng học, nhìn chằm chằm cô gái cười hi hi trước mắt, mùa Đông mà còn mặc quần.

“Chị tìm tôi làm gì.”

Lô Y Y vẫn cười hi hi : “Ồ, đã lâu không gặp tại sao lại lãnh đạm với chị quá vậy.”

“Mỗi tuần lễ đều đã gặp, chị còn chuyển trường tới đây làm gì, mỗi tuần lễ gặp mặt đã đủ khổ sở, chị còn muốn chuyển trường đến đây hành hạ tôi?”

Lô Y Y bĩu môi: “Chị không cần vì một người như cậu mà phí tâm tư chuyển trường đâu.”

“Thế chị muốn gì?”

“Còn không phải vì Nghiêm Ngôn sao.” Khi trong miệng Lô Y Y nói ra cái tên này, Tô Tiểu Mễ lòng lộp bộp kinh hãi, cô gái xấu xa này muốn cùng cậu tranh đoạt đàn ông sao?

“Chị mất không ít công sức mới được học cùng lớp với anh ấy đấy, thuận tiện tới đây thăm cậu chút thôi, niên đệ.” Cô gái tiếp tục đắc ý nói.

“Chị làm sao biết được Nghiêm Ngôn?” Tô Tiểu Mễ không nhịn được hỏi, cũng không để ý cô ta cường điệu hai chữ “niên đệ”.

“Có ai không biết đến Nghiêm Ngôn, hừ, chị luôn thích khiêu chiến với những thứ có độ khó cao. Tiểu Mễ, nghe này, chị sẽ biến anh ấy thành người đàn ông của chị?”

Tô Tiểu Mễ trong lòng không thoải mái lắm, chán nản mở miệng : “Chị có bản lĩnh đó sao?”

Lô Y Y không để ý tới Tô Tiểu Mễ châm chọc mình: “Cậu hiện tại có tiết không?”

“Không có, mới vừa tan lớp, tôi tính về phòng ngủ, buổi chiều mới có tiết, thế nào?”

“Đi, chúng ta đến phòng học, cậu kể chị nghe một chút Nghiêm Ngôn là dạng người thế nào, chị mới tới chỉ biết mỗi mình cậu, chị phải điều tra thật kĩ, biết người biết ta mới có thể trăm trận trăm thắng.”

“Đùa gì vậy, tôi không có thân với Nghiêm Ngôn đâu.”

“Dù sao cả hai cũng học cùng một trường, ít nhiều cũng nghe qua chuyện anh ấy, kể chị nghe chút đi .”

Lô Y Y chẳng màng phân bua liền kéo Tô Tiểu Mễ đi về hướng phòng học. Tô Tiểu Mễ vừa vào phòng học đã thấy Nghiêm Ngôn ngồi phía sau xem sách, trái tim lại bắt đầu nhảy thành thịch, len lén liếc qua Lô Y Y một cái sợ cô ta phát hiện mình không bình thường, may quá, ánh mắt cô ta cứ như hồ ly bám sát Nghiêm Ngôn. Ở đại học có rất nhiều khóa cũng rất nhiều học sinh, thầy giáo căn bản không nhớ ai ra ai, Lô Y Y kéo cậu cùng ngồi sau lưng Nghiêm Ngôn. Tô Tiểu Mễ liếc mắt lườm Lô Y Y, cô gái này lại nổi tật xấu rồi đúng không, không những muốn nghe chuyện về Nghiêm Ngôn còn muốn ngồi phía sau hắn, chẳng phải sẽ bị nghe thấy sao?

Nhìn không chớp mắt cái ót của Nghiêm Ngôn, thở ra khe khẽ, ngay cả cái ót thôi mà cũng đã hoàn mỹ đến vậy.

Mới vừa vào học, Lô Y Y đã bắt đầu huyền thuyên: “Mau, mau nói nhanh đi.”

Tô Tiểu Mễ đè thấp âm lượng: “Gần như vậy sẽ bị nghe được đấy.”

“Không sao, chị chính là muốn anh ấy nghe được, như vậy mới biết được chị quan tâm anh ấy cỡ nào.” Lô Y Y nói thật hùng hồn, trong mắt đầy lên sự tự tin không biết từ nơi nào có được.

“Tôi không hiểu hần lắm đâu.”

“Nhưng cũng biết chút ít phải không.”

Tô Tiểu Mễ hắng giọng: “Vóc người của hần rất đẹp, ngược lại tính cách lại không tốt lắm.”

“Chỉ có những thứ này?” Lô Y Y vô cùng không hài lòng lườm nguýt.

“Thành tích cũng rất tốt.”

“Con mẹ nó, cậu mau nói những thông tin hữu dụng hơn đi.” Lô Y Y không nhịn được mắng lời thô tục.

“Nghe nói nhà hần rất có tiền ” Đây quả thật là câu hữu dụng nhưng không phải thứ Lô Y Y muốn nghe, những thứ này mấy trường học khác đều biết, còn cần hỏi Tiểu Mễ làm gì.

“Vậy cậu cảm thấy Nghiêm Ngôn thế nào?” Lô Y Y đưa ra vấn đề làm cậu suy nghĩ một chút, sau đó sáng khoái nói: “Khi cười cũng rất mê người.” Nói xong Tô Tiểu Mễ liền hỏi hần, Lô Y Y kỳ quái theo dõi phản ứng người bên cạnh, lại hỏi: “Chị học cùng hần hai tuần lễ vẫn chưa thấy hần cười, cậu nhìn thấy ở đâu vậy ?”

“Quên rồi.”

“Cậu nhất định có chuyện giấu giếm không muốn nói với chị, cậu hãy mau thành thật đi, nếu không chị sẽ nguyên rủa cậu cả đời không lấy được vợ.”

“Mẹ nó, miệng chị cũng quá ác độc đi.”

Đang lúc Tô Tiểu Mễ cùng Lô Y Y âm ỉ qua lại, Nghiêm Ngôn nhìn hai người phía sau ồn ào ảnh hưởng đến việc học , không nhịn được quát lên: “Hai người các người ở sau lưng nói chuyện của tôi, làm ơn có thể cách xa một chút không?”

Tô Tiểu Mễ ngây ngẩn cả người, cậu lần nữa được ngắm hần ở khoảng cách gần. Còn Lô Y Y dường như rất phấn khích việc Nghiêm Ngôn trả lời bọn họ, chọc chọc người bên cạnh: “Woa, anh ấy lần đầu nói chuyện với chị đấy.”

Nghiêm Ngôn nhìn biểu tình ngây ngốc của Tô Tiểu Mễ, hình như đã gặp qua ở đâu rồi, sau đó khước miệng hắt từ từ cong lên không phải rất rõ ràng: “Là cậu.” Sau đó liền quay đầu đi.

Tô Tiểu Mễ lại thất thần, chờ đến khi hoàn hồn cậu mới mơ mơ màng màng nghe được Lô Y Y khẳng khái hỏi cậu tại sao quen với Nghiêm Ngôn. Tô Tiểu Mễ không thể trả lời cũng không muốn trả lời, cậu đứng lên muốn đi ngoài.

“Vị bạn học này, cậu muốn trả lời vấn đề này sao?”

Trên bục giảng, thầy giáo đỡ lấy mắt kiếng, ngó chừng một vị học sinh đột nhiên đứng lên. Trong nháy mắt ánh mắt tất cả bạn học trong lớp đều tụ tập trên người Tô Tiểu Mễ, trong đầu Tô Tiểu Mễ lại chỉ có một ý nghĩ duy nhất thì ra Nghiêm Ngôn còn nhớ rõ cậu. Cậu thần thờ cười ngây ngô, đến khi Lô Y Y kéo kéo tay áo cậu. Cậu mới lấy lại tinh thần nhìn lại thầy giáo đứng phía trên kia: “Chuyện gì?” Tô Tiểu Mễ hỏi.

Hai hàng gân xanh trên trán thầy giáo giật giật, bạn học cả lớp đều buồn cười lại không dám cười, thầy giáo lập lại vấn đề một lần một lần nữa, Tô Tiểu Mễ căn bản không phải dân kiến trúc cũng không hiểu gì về quảng cáo làm sao mà trả lời. Sau đó nhúc nhích nói: “A, em đi nhầm phòng học.” Sau đó nhanh chóng vọt về hướng cửa, nghe câu trả lời của Tô Tiểu Mễ tất cả mọi người đều sững sốt, rốt cục có mấy người không nhịn được cười phá lên, bị thầy giáo trừng mắt nhìn liền nuốt trở lại. Trong lúc Tô Tiểu Mễ chật vật chạy ra ngoài còn len lén liếc Nghiêm Ngôn một cái, thấy hắn dùng tay chống đầu, ánh mắt nhắm lại theo dõi cậu. Tô Tiểu Mễ giật mình lão đảo ngả nhào ngay ngoài cửa, tiếp theo lại nhanh chóng đứng lên, con mẹ nó, thể diện vứt xuống nền nhà hết cả rồi.

Trong phòng học Nghiêm Ngôn có chút buồn cười, hắn phát hiện chỉ cần mình theo dõi cậu ta hoặc nghe cậu ta nói chuyện, hắn sẽ trở nên khác thường, thậm chí còn muốn tiếp tục trêu cậu ta. Nghiêm Ngôn suy nghĩ một chút bỗng nhiên bừng tỉnh đại ngộ.

P.S: Tiểu Mễ rơi vào lưới tình rồi, Nghiêm Ngôn chuẩn bị tiếp chiêu đi >__

3. Chương 3: Tô Tiểu Mễ, Cậu Thích Tôi Đúng Không?

Chương 3: Tô Tiểu Mễ, cậu thích tôi đúng không?

“Tôi, tôi không thích đàn ông, chỉ vừa vặn thích một người mà người đó là đàn ông thôi.”

Để chứng minh kết luận của mình, Nghiêm Ngôn đến hỏi Lô Y Y phòng ngủ Tô Tiểu Mễ nằm nơi nào. Hiện tại hắn đang đứng ở cửa, giơ tay chuẩn bị gõ cửa. Ngay cả hắn cũng không biết tại sao, bản thân luôn thờ ơ với mọi chuyện chung quanh lại thích nhìn thấy bộ dạng lóng ngóng của Tô Tiểu Mễ trước mặt mình.

Căn phòng này bốn người ở cùng, Liêu Phi chạy ra cửa mở ra, khi thấy người đến là Nghiêm Ngôn liền sững sờ không nói nên lời, tại sao tất cả thuộc hàng bảo bối của trường đều chạy đến phòng bọn họ nha.

Nghiêm Ngôn trước tiên nói ra mục đích bản thân tại sao đến đây: “Tôi có chút việc cần tìm Tô Tiểu Mễ.”

Ba người đồng loạt đưa ánh mắt dán hết trên người Tô Tiểu Mễ, lúc này Tô Tiểu Mễ ngồi ở chỗ đó đã hóa đá, bàn tay cầm bánh bao không hề nhúc nhích.

“Chuyện riêng.” Nghiêm Ngôn cường điệu hai chữ ‘chuyện riêng’, ba người lập tức hiểu ý của hắn, tìm đại một lý do rời khỏi phòng ngủ. Nghiêm Ngôn đóng cửa lại, Tô Tiểu Mễ ngây ngốc hỏi: “Tìm..tìm tôi làm gì?”

Nghiêm Ngôn không tính toán trả lời Tô Tiểu Mễ, ánh mắt liếc sang 100 nguyên được lồng vào khung ảnh đặt ngay đầu giường. Tô Tiểu Mễ cuống quýt đem khung ảnh nhét vào dưới gối đầu, cả khuôn mặt nháy mắt đỏ bừng, không rõ Nghiêm Ngôn đến đây tìm cậu làm gì.

Nghiêm Ngôn cuối cùng đem kết luận buổi sáng của hắn nói ra.

“Tô Tiểu Mễ, cậu thích tôi đúng không?”

Tô Tiểu Mễ giống kẻ trộm bị bắt ngay tại hiện trường, chột dạ nhảy cẫng lên, hỏi: “Tại sao anh biết” Sau đó bắt đầu đi qua đi lại trước mặt Nghiêm Ngôn, miệng lẩm bẩm: “Không lý nào, mình rõ ràng đâu có nói với ai, người nào nói với anh vậy?”

Nghiêm Ngôn nhìn phản ứng quá kích của Tô Tiểu Mễ cảm thấy rất buồn cười: “Tôi chỉ đoán thôi, nên mới đến đây hỏi cậu, kết quả chưa chi cậu đã tự khai.”

Tô Tiểu Mễ ngây ngẩn cả người, trùng bẫy của Nghiêm Ngôn rồi, phải thoát khỏi đây thật nhanh mới được. Nghĩ đến đây cậu liền dùng hết sức chạy nhanh đến cửa, mới vừa kéo cửa hé ra một khe hẹp bỗng nhiên xuất hiện một bàn tay đặt tại trên cửa lần nữa đem cửa đóng lại. Sau lưng truyền đến độ ấm làm Tô Tiểu Mễ nhin không được run lấy bẫy, Nghiêm Ngôn dán vào phía sau Tô Tiểu Mễ, tay vẫn đè chặt cạnh cửa, cúi đầu nhẹ giọng nói bên tai Tô Tiểu Mễ: “Tô Tiểu Mễ, thì ra cậu thích đàn ông.”

Tô Tiểu Mễ nghe xong lời này, sắc mặt ba hồi trắng ba hồi hồng. Nghiêm Ngôn đang cười nhạo cậu, hắn chắc chắn cảm thấy cậu thật buồn nôn. Nhin xuống cảm giác khó chịu trong lòng Tô Tiểu Mễ xoay người, ngẩng đầu chớp chớp không chớp nhìn thẳng vào ánh mắt Nghiêm Ngôn, bản thân lại thấy như sắp bị hút cả vào bên trong.

“Thế nào, tôi nói không đúng sao?” Nghiêm Ngôn nói tiếp lại nhích đến gần thêm một chút.

Tô Tiểu Mễ lắc đầu.

“Vậy cậu không thích tôi?” Nhìn Tô Tiểu Mễ khẩn trương lắc đầu, Nghiêm Ngôn cau lại hai hàng lông mày gặng hỏi. Tâm tình có chút khó chịu nhưng loại khó chịu này rất nhanh lại bị Tô Tiểu Mễ lắc đầu xóa đi.

“Tôi, tôi không thích đàn ông, chỉ vừa vặn thích một người mà người đó là đàn ông thôi.”

Bị Tô Tiểu Mễ thẳng thắn tỏ tình, Nghiêm Ngôn kinh ngạc không thôi, đã nghe qua rất nhiều đàn ông, phụ nữ chạy đến tỏ tình nhưng loại như Tô Tiểu Mễ hắn mới lần đầu nhìn thấy.

Tô Tiểu Mễ thấy Nghiêm Ngôn ngẩn tò te, biết hắn nhất định đã bị cậu hù sợ, cơn xấu hổ trào lên khiến cậu chỉ muốn nhanh chạy trốn khỏi nơi đây. Đẩy ra Nghiêm Ngôn, cậu chạy đến kéo cửa vọt nhanh ra ngoài. Nghiêm Ngôn nhìn bóng lưng Tô Tiểu Mễ càng chạy càng xa, khóe miệng chợt cong lên nở một nụ cười thâm sâu. Tô Tiểu Mễ này sẽ đùa vui lắm đây .

Tô Tiểu Mễ đầu óc hoảng loạn chỉ muốn tìm một nơi ai cũng không tìm được cậu, rung rui thay lại đụng phải Lô Y Y, cô nàng chết cũng không tha bắt cậu giải thích rõ làm sao biết được Nghiêm Ngôn. Tô Tiểu Mễ nghe đến đây thì xám cả mặt, hiện tại Nghiêm Ngôn đã biết cậu thích hắn, trong lòng nhất định đang chế giễu cậu, sau này thấy cậu sẽ giống như thấy ôn dịch tránh càng xa càng tốt. Bất quá cậu vẫn chưa chính miệng nói thích hắn nha, cùng lắm thì nói rằng bản thân chỉ đùa giỡn, liệu có thể trở về như trước kia không nhỉ? Trái với suy nghĩ trong lòng thật ra Tô Tiểu Mễ không muốn Nghiêm Ngôn trốn tránh cậu, càng không muốn Nghiêm Ngôn chán ghét cậu. Cậu có thể làm được không? Chỉ cần cậu biểu hiện được tự nhiên một chút hắn sẽ không sao.

Bất kể Lô Y Y ở bên cạnh găm rú âm ỉ, Tô Tiểu Mễ cứ tiếp tục ông nói gà bà nói vịt với cô: ” Khoan đã, chị giới thiệu một người bạn gái cho tôi đi?”

Lô Y Y bị câu nhờ vả đột ngột làm sợ hết hồn: “Đầu óc cậu sao chuyển lẹ quá trời vậy, trả lời đầu đầu không à, chị đang hỏi chuyện liên quan đến Nghiêm Ngôn.”

“Chuyện của hắn tôi không biết, chị quên chuyện này đi có được không!”

“Ồ, nhóc con cậu bắt đầu nghĩ đến chuyện tình yêu rồi sao, được rồi, nể tình nhóc con cậu lớn lên cùng chị đây, chị đây quen rất nhiều người, cậu thích loại nào, thanh thuần ? FA? Phụ nữ đã có chồng?” Tô Tiểu Mễ bị lời gợi ý của Lô Y Y làm ứa cả mồ hôi lạnh, càng nhìn Lô Y Y càng cảm thấy cô ta giống như bà mối.

“Sao cũng được, chỉ cần cười lên đẹp mắt là OK.”

“Ai biết người nào cười lên mới đẹp mắt, vậy thì Tiền Tuệ đi, cô ấy cũng học năm hai giống cậu, bắt quá chủ nhật này tôi mới hẹn được cô ấy ra ngoài, cậu cũng đừng quên đấy.” Lô Y Y dường như đã quên mất mục đích chủ yếu đến tìm Tô Tiểu Mễ, nói xong liền đi ra khỏi phòng ngủ.

Tô Tiểu Mễ tự an ủi lòng mình, chỉ cần tìm được bạn gái, nói không chừng Nghiêm Ngôn sẽ cho rằng cậu đang giỡn với hắn, tất cả mọi chuyện đều sẽ xem như chưa từng phát sinh qua.

4. Chương 4: Nghiêm Ngôn Muốn Trừng Phạt

Chương 4: Nghiêm Ngôn muốn trừng phạt

“Tại sao tôi lại không dám thừa nhận, anh cũng đâu là gì của tôi, tôi tại sao không thể quen bạn gái, dựa vào cái gì anh có thể ôm mấy cô gái ngực lớn huênh hoang, tôi lại không thể?”

Nháy mắt đã đến chủ nhật, Tô Tiểu Mễ cùng Tiền Tuệ ngồi trong McDonald, cậu nhìn bên ngoài cửa thủy tinh trong suốt đoàn người hối hả qua lại thì nghĩ tới Nghiêm Ngôn, tự mắng bản thân trẻ con ngu xuẩn.

“Anh còn có muốn đi đâu nữa không?” Lời Tiền Tuệ vừa thốt ra đã thành công đem tầm mắt cậu kéo trở về chuyển tới trên người cô. Tiền Tuệ dung mạo chỉ bình thường nhưng bên trong lại ẩn chứa khí chất năng động rạng ngời đáng yêu. Một mình Lô Y Y thôi đã khiến cậu nhúc nhích, xinh đẹp quá làm gì nhất định sẽ khinh thường cậu, hiện tại Tô Tiểu Mễ còn đang chán nản những lời độc nữ Lô Y Y đã nói, bản thân cậu cũng chẳng hơn ai mà muốn đòi hỏi người khác.

“Tôi muốn về nhà.”

“Sớm vậy sao, hay chúng ta cùng xem phim đi.”

“A, vậy cũng tốt, nên chọn phim thể loại nào nhỉ?”

Tiền Tuệ không đáp trả, ánh mắt lại nhìn chăm chăm bên ngoài cửa thủy tinh, Tô Tiểu Mễ theo ánh mắt cô ta nhìn qua liền thấy được Nghiêm Ngôn đang ngồi cùng một cô gái xinh đẹp. Nghiêm Ngôn cũng nhìn lướt qua hai người sau đó cùng cô gái kia biến mất trong đám người, sắc trời đã tối Tô Tiểu Mễ cũng không nhìn rõ được bọn họ đi đâu. Tô Tiểu Mễ thầm nghĩ cô gái bên cạnh hắn cậu chưa thấy lần nào, chẳng lẽ bạn gái Nghiêm Ngôn?

Lúc này lại sự nhớ, không phải Nghiêm Ngôn kết giao bạn gái cậu sẽ không cần quất quýt, được giải thoát rồi sao nhưng bây giờ nhìn lại bản thân đã rơi vào mớ bòng bong. Tiền Tuệ thấy Tô Tiểu Mễ sắc mặt tái nhợt sợ hết hồn: “Thế nào? Cậu có chỗ nào không khỏe sao?”

Tô Tiểu Mễ gật đầu: “Tôi thấy hơi mệt xem ra không thể đưa cô xem phim rồi hay để tôi đưa cô về nhà.”

Đợi đến khi đưa Tiền Tuệ về nhà, Tô Tiểu Mễ quay người lại đã thấy một chiếc xe thể thao ngừng trước mặt mình, Tô Tiểu Mễ nhìn Nghiêm Ngôn bước xuống xe, không nhận được ồn ào: “Ông đây ngay cả chiếc xe đạp cũng không có, anh lại có xe thể thao để lái?”

Nghiêm Ngôn không để ý, túm lấy Tô Tiểu Mễ nhét vào trong xe, bàn tay Tô Tiểu Mễ bị siết đau nhói: “Đau quá, anh muốn làm gì? Tại sao anh lại ở chỗ này?”

Cảm giác được lực đạo cánh tay mạnh mẽ, Tô Tiểu Mễ không tiếp tục ồn ào. Nghiêm Ngôn ngồi vào khởi động xe rồi đi, trên xe không khí ngột ngạt khó thở trong lòng Tô Tiểu Mễ lại cuộn trào sóng biển tuyệt không phải vì say xe. Cậu len lén nhìn sang người đang nghiêm túc lái xe, đôi mày hơi nhíu cao, Tô Tiểu Mễ cảm thấy hơi sợ vì chung quanh thân Nghiêm Ngôn tỏa mát ra một cỗ sát khí nồng nặc.

“Cậu tìm bạn gái?” Nghiêm Ngôn luôn trực tiếp như vậy.

“Đúng.”

Nghiêm Ngôn tức giận, bàn tay nắm bánh lái bất giác siết chặt lại: “Mẹ nó, cậu còn dám thừa nhận trước mặt tôi.”

Lần đầu tiên Tô Tiểu Mễ nghe được Nghiêm Ngôn mắng lời thô tục nhưng lúc này cậu đã có thể mạnh miệng cãi chày cãi cối: “Tại sao tôi lại không dám thừa nhận, anh cũng đâu là gì của tôi, tôi tại sao không thể quen bạn gái, dựa vào cái gì anh có thể ôm mấy cô gái ngực lớn huênh hoang, tôi lại không thể?” Tô Tiểu Mễ vừa dứt lời, Nghiêm Ngôn liền thắng xe đậu ở một nơi ít ai qua lại, có lẽ do thắng gấp nên khiến cậu thiếu chút nữa bay ra ngoài, muốn chửi ầm lên lại nghe được.

“Tôi là người nào?” Nghiêm Ngôn hí lại đôi mắt nhìn Tô Tiểu Mễ đăm đăm, thân thể cũng hướng về phía trước.

Tô Tiểu Mễ bị ánh mắt kia trừng đến run lập cập, thân thể bản năng lui về sau.

“Tôi không phải người cậu thích sao? Mẹ nó, cậu không phải nói thích tôi còn gì.” Nghiêm Ngôn siết chặt cằm Tô Tiểu Mễ nâng cao.

“Tôi, tôi nói lúc nào.” Tô Tiểu Mễ bị lời thẳng thừng của Nghiêm Ngôn làm đỏ mặt.

“Vậy sao? Thế có cần tôi nhắc lại để cậu nhớ không?” Nghiêm Ngôn ép Tô Tiểu Mễ ngã người về lưng ghế, tiếp theo tung mình áp lên người Tô Tiểu Mễ, kề sát vào lỗ tai cậu, nhẹ nhàng thổi khí.

Đầu Tô Tiểu Mễ trở nên trống rỗng, anh ta, anh ta muốn làm gì thế. Muốn làm chuyện giữa tình nhân mới làm sao? Nghiêm Ngôn không phải muốn chứ, không lẽ anh ta muốn dùng tư thế này để dạy dỗ mình?

“Buông ra.” Tô Tiểu Mễ vùng vẫy muốn ngồi dậy.

Nghiêm Ngôn tăng thêm sức mạnh, hiện tại hắn rất tức giận, nhóc con này mấy ngày trước còn thừa nhận thích hắn. Hôm nay lại để hắn bắt gặp cậu ta hẹn hò cùng cô gái khác! Rốt cuộc xem hắn là cái gì, một đóa hoa bị giẫm nát sao. Ngay cả Nghiêm Ngôn cũng không biết tại sao bản thân lại bức bối đến vậy, mà chuyện phát sinh tiếp theo lại càng khiến hắn không ngờ đến.

Tô Tiểu Mễ vẫn không ngừng giãy giụa dưới thân Nghiêm Ngôn, gào ầm lên: “Anh muốn làm gì?”

“Trừng phạt cậu dám đi tìm phụ nữ, tôi muốn cậu nhớ kỹ sau này không thể quên mất đau đớn này, để xem cậu sau này còn dám tìm phụ nữ nữa không.” Nghiêm Ngôn mang theo bá đạo lần tức giận gầm nhẹ, nam căn dưới người không ngừng cọ tới cọ lui, cọ đến cậu sắp bốc cháy cả người.

“Anh có ý gì, anh tìm phụ nữ thì được, tôi thì không thể chắc. Ông đây sẽ tìm cho anh xem, một tháng đổi một lần, không thì một tuần đổi một, một ngày đổi một luôn.”

“Thật không?” Nghiêm Ngôn thô bạo kéo ra quần Tô Tiểu Mễ, đem hai tay cậu cố định trên đầu, tay phải vội vàng mở tung khóa kéo quần của mình, không có vuốt ve cũng không hôn môi, cứng rắn thẳng tiến vào khô khốc. Tô Tiểu Mễ thốt lên một tiếng đau đớn, phía sau truyền đến cảm giác xé rách làm cậu đau đến không muốn sống.

Tô Tiểu Mễ đau mà Nghiêm Ngôn cũng đau, thế nhưng Nghiêm Ngôn muốn chính là Tô Tiểu Mễ phải nhớ kỹ nỗi đau này để về sau không dám tái phạm.

“Ông đây chảy máu rồi.”

“Tôi nói rồi đây là để trừng phạt cậu.”

Tô Tiểu Mễ đầu óc mơ hồ, trừ đau ra chỉ nghĩ đến cậu và Nghiêm Ngôn đang làm chuyện chỉ có người yêu mới có thể làm. Thế nhưng lại hoàn toàn không hận ý với cái gã đang cưỡng bạo cậu, cậu cảm giác bản thân không những bị tình yêu làm choáng váng còn bị cuốn phăng đi thân xử nam. Suy nghĩ mãi cuối cùng trước mắt tối sầm, Tô Tiểu Mễ đau đến hôn mê bất tỉnh.

Đến khi lần nữa tỉnh lại cậu phát hiện bản thân vẫn còn nằm trong xe Nghiêm Ngôn, xe cũng ngừng lại trước cửa nhà cậu. Nghiêm Ngôn nhìn thấy người bên cạnh cuối cùng cũng tỉnh lại, lạnh lùng nói: “Tỉnh rồi? Vậy nhanh xuống xe về nhà.”

“Mẹ nó, anh vừa cưỡng bạo ông đây xong còn tỏ thái độ đó?”

“Cậu có xuống xe hay không?”

“Anh để tôi về nhà vậy sao?”

“Hiếm khi mới có dịp này hay để tôi công cậu về, thuận tiện gặp ba mẹ cậu luôn?”

Tô Tiểu Mễ bại trận rồi, đề tài này không phải điểm mạnh của cậu. Nhưng thái độ thẳng thừng Nghiêm Ngôn dành cho cậu quả thực lạnh lẽo còn hơn gáo nước lạnh.

Lúc này Nghiêm Ngôn vô cùng phiền lòng, chờ hơi thở ổn định lại, nhìn cậu nhóc trước mắt quần áo xộc xệch, hẳn nghĩ không ra tại sao mình lại làm cùng đàn ông. Hắn cảm thấy điều cần thiết nhất lúc này là về nhà sắp xếp lại suy nghĩ chính mình.

Tô Tiểu Mễ khập khễnh đi vào trong nhà, ba mẹ ngồi ở trên ghế salong xem ti vi, thấy bộ dạng con trai như thế liền quan tâm hỏi: “Con làm sao vậy?”

“Lúc này con đi qua công trường xây dựng, sợ ý bị cây thép của công nhân nơi đó đập trúng.” Tô Tiểu Mễ trả lời qua loa sau đó trực tiếp chạy lên lầu, vào phòng liền ngã xuống giường, kéo chăn quấn kín mít cả người. Cậu thật muốn cho bản thân hai cái tát, vì cậu tức giận không phải bị tên kia đặt phía dưới mà là tên kia sau khi ăn cậu lại tỏ thái độ xa lánh đáng ghét.

Ở nơi khác, Nghiêm Ngôn ngồi trên ghế salong trong phòng khách, TV chiếu ra hình ảnh lại không thêm để ý. Trong đầu hắn lóe lên một ý nghĩ mà ý nghĩ đó cũng từ từ trở nên rõ ràng. Dường như tình cảm giữa hắn và Tô Tiểu Mễ đã thay đổi không còn trêu cợt như lúc ban đầu.

Một đêm này, Tô Tiểu Mễ ngủ quên trong cơn khổ sở còn Nghiêm Ngôn ngồi suốt cả đêm trên ghế salong.

5. Chương 5: Tô Tiểu Mễ, Cậu Bị Dè Đúng Không?

Chương 5: Tô Tiểu Mễ, cậu bị dè đúng không?

Ngày hôm sau, Tô Tiểu Mễ ngồi xe buýt được người bán vé tốt bụng đỡ đến chỗ ngồi dành riêng cho người khuyết tật. Trở lại phòng ngủ, Chu Cương thấy Tô Tiểu Mễ đi vào liền hỏi: “Gì vậy, chỉ mới một tuần không gặp cậu đã tàn tạ đến thế rồi ư?”

“Thối lắm!” Tô Tiểu Mễ muốn ngồi xuống giường, phía sau lại truyền đến đau buốt khiến cậu chỉ có thể đứng, cuối cùng dứt khoát dựa vào bên giường.

“Bệnh trĩ?”

Tô Tiểu Mễ tức giận lườm nguýt hắn, không muốn tiếp tục đôi co với Chu Cương. Cậu kéo thân thể nặng nề muốn đi tìm Lô Y Y, muốn cô ta giúp giải thích với Tiền Tuệ chuyện giữa bọn họ không thành, dù sao cậu cũng là đàn ông mở lời nói như thế thật không hay lắm. Đi tới phòng học bọn họ, đám người trong phòng lại dùng ánh mắt cực kỳ mập mờ ngó ý Lô Y Y đang ở khuôn viên nhỏ bên cạnh thao trường. Tô Tiểu Mễ nhìn lướt qua phòng học, không có cái tên cậu muốn gặp liền ôm cái mông vết thương chôn chặt phần nộ hướng vườn hoa đi tới. Khi đến nơi Tô Tiểu Mễ liền hỏi hận, cậu thấy Lô Y Y cùng Nghiêm Ngôn đứng ngay trong vườn hoa, Lô Y Y cúi đầu đỏ mặt nói cái gì đó, Tô Tiểu Mễ không phải người ngốc nhìn khuôn mặt động dục của Lô Y Y, tám chín phần mười đoán được xảy ra chuyện, tim đập thình thịch muốn bỏ chạy lại lực bất tòng tâm.

Không biết có phải trùng hợp hay không, Lô Y Y cùng Nghiêm Ngôn cũng nhìn thấy cậu, Tô Tiểu Mễ cười hướng về phía Lô Y Y khuôn mặt đã lóe tia tức giận dám đến phá hỏng chuyện tốt của cô ta: “Ngại quá, đã làm phiền hai người, tôi có chút việc muốn tìm chị, không biết tình cờ gặp hai người ở đây. . .” Vẫn muốn dùng bộ dạng tiêu sái chế nhạo hai người bọn họ nhưng cuối cùng vẫn thất bại, mấy lời muốn nói đều bị nghẹn giữa cổ họng.

“Có chuyện gì lát nữa hẳn nói, không thấy tôi đang tỏ tình cùng Nghiêm Ngôn ư, đứng qua bên kia, đừng phá hỏng chung thân đại sự của chị mày.” Lô Y Y không quản bên cạnh có Nghiêm Ngôn, lớn tiếng xua đuổi Tô Tiểu Mễ.

Tô Tiểu Mễ tức giận nghĩ, cậu đoán quả nhiên không sai Lô Y Y là một nữ đàn ông. Khó khăn xoay người lại bị Nghiêm Ngôn kéo ngược lại, Nghiêm Ngôn biểu tình không thay đổi nhìn Lô Y Y nói: “Tỏ tình xong chưa? Xong rồi, tôi đi là được chứ gì.”

Lô Y Y kéo lấy áo Nghiêm Ngôn: “Anh dù sao cũng phải cho em câu trả lời chắc chắn chứ”

“Cô nhất định muốn tôi nói thẳng ra sao?” Một câu của Nghiêm Ngôn không nghi ngờ đã đâm trúng tim đen, Lô Y Y buông ra áo Nghiêm Ngôn, biểu tình buồn bực pha thêm chán ghét. Tô Tiểu Mễ hồi hộp nhìn gương mặt Lô Y Y, trong lòng có khoái cảm trả được thù, hơn nữa lại chính Nghiêm Ngôn chính miệng cự tuyệt. Tô Tiểu Mễ thở phào nhẹ nhõm, món cậu không chiếm được tốt nhất Lô Y Y cũng không đoạt được. Nếu không cô ta nhất định ngày ngày lượn trước mặt cậu, bảo cậu ngày ngày nhìn Nghiêm Ngôn ở cùng cô ta, không bằng để Nghiêm Ngôn ở cùng mấy cô gái khác. Tô Tiểu Mễ nghĩ nghĩ mới phát hiện thì ra cậu đã chắt chứa oán hận sâu đậm với Lô Y Y đến vậy.

“Em sẽ không dễ dàng bỏ cuộc. Nghiêm Ngôn, anh cho rằng Lô Y Y này là ai, chút xíu khó khăn này mà muốn em rút lui, anh xem thường em quá.” Lô Y Y không sợ mài sắt chẳng thành kim, kiên quyết nói.

Tô Tiểu Mễ lại nổi tính trêu trọc vài câu: “Lô Y Y, tôi thấy chị nên thôi đi.”

“Cậu không mở miệng người ta không nói cậu câm đâu!” Lô Y Y tức giận một cước tạt đá vào mông Tô Tiểu Mễ.

Trong tiểu hoa viên liên vang lên thét chói tai của Tô Tiểu Mễ, cơn đau xộc đến, cậu vịn thân cây hai chân run rẩy không ngưỡng lại không sợ chết quay sang chỉ trích Lô Y Y: “Mụ la sát này, ông đây suýt bị chị hại bán thân bất toại a.”

“Ai bảo cậu chạy lung tung !” Lời Nghiêm Ngôn truyền vào lỗ tai Tô Tiểu Mễ.

Tô Tiểu Mễ tức giận quay đầu trừng Nghiêm Ngôn, không phải bị tên khốn kiếp anh hại hay sao. Nhưng vì Lô Y Y ở bên cạnh nên không dám mở miệng, Nghiêm Ngôn đi đến kéo Tô Tiểu Mễ về phía mình dìu cậu đi về khu sinh viên năm hai, Tô Tiểu Mễ khấp khểnh đi theo hẳn, miệng oa oa than đau.

Bị xem nhẹ Lô Y Y đứng phía sau nhìn tư thế tập tễnh của Tô Tiểu Mễ, siết chặt cằm, nghiêng đầu cười gian tà, ở phía sau hai người hét to: “Tô Tiểu Mễ, cậu bị đè đúng không?”

Một câu nói khiến cả hai người sững sờ chết trân tại chỗ.

Tô Tiểu Mễ sắc mặt tái nhợt quay đầu lại, thấy biểu tình đắc ý của Lô Y Y liền biết cô đang đùa giỡn, thở phào nhẹ nhõm, đỏ mặt mắng trở lại: “Chị đoán sai bét rồi, muốn đè cũng là ông đây đè chị.”

Một lời thốt ra, ánh mắt sắc bén của Nghiêm Ngôn như muốn đâm thủng vài lỗ trên người Tô Tiểu Mễ. Tô Tiểu Mễ khó chịu bĩu môi: “Thế nào, anh cũng muốn đè chị ta?”

Bàn tay Nghiêm Ngôn vốn đang đỡ cánh tay Tô Tiểu Mễ từ từ chuyển xuống cánh mông, dùng sức vỗ mạnh một cái, trong tiểu hoa viên lại truyền đến tiếng thét chói tai của ai kia.

6. Chương 6: Đàn Ông Các Người Không Có Một Ai Là Người Tốt

Chương 6: Đàn ông các người không có một ai là người tốt

Ngày đó sau khi Nghiêm Ngôn đưa Tô Tiểu Mễ đuổi về phòng ngủ, sau đó biến mất tăm không thấy bóng dáng. Trước chủ nhật về nhà thỉnh thoảng nghe Lô Y Y nói hẳn tham gia thi một số môn nên tất cả mọi người đều bận rộn. Trong lòng Tô Tiểu Mễ cũng thanh thản hơn. Bận rộn sẽ không thể gặp mặt, khốn kiếp, thượng xong người ta ít nhất cũng phải an ủi vài câu chứ.

Ngoài mặt Tô Tiểu Mễ mắng Nghiêm Ngôn, trong lòng lại khó chịu muốn chết giống oán phụ bị người bỏ rơi. Mặc dù cậu biết không thể yêu cầu Nghiêm Ngôn cái gì nhưng nhất dạ phu thê bách nhật ân, tên kia rốt cuộc có hiểu truyền thống dân tộc trung hoa không a.

Bởi vì tâm lý không cân bằng lại tìm không được người tổ khổ, Tô Tiểu Mễ len lén đến cửa hàng sách trước trường học mua một quyển nhật ký, thừa dịp buổi tối yên lặng không một tiếng động, mở lên đèn bàn nằm trên giường bắt đầu viết nhật ký.

Ngày X tháng X năm X – Mặt trời mới lên

Vào giờ ăn cơm, cô gái A bưng cơm đi đến ngồi xuống trước mặt Nghiêm Ngôn, Nghiêm Ngôn lại không cự tuyệt. Thật là một kẻ không có tiết tháo, đều giống nhau, đều giống nhau, chẳng phải kẻ tốt, mình thật không rõ bản thân sao lại thích hẳn? Ngoại trừ da thịt lán mịn, vóc người cao ráo, thành tích vượt trội, tiền tài đầy ắp ra thì có cái gì tốt, thật là tục không chịu được.

Ngày X tháng X năm X – Mặt trời lên đến đỉnh điểm

Muốn tìm Lô Y Y lại tình cờ thấy được Nghiêm Ngôn, cô gái B cầm lấy trang giấy không biết đang nói gì với hắn, hắn lại không chú ý đến cậu. Lúc đó bộ dạng Nghiêm Ngôn phải nói là, ngu ngốc, ngu ngốc, tên quỷ nhàm chán, xấu xa, cô gái bên cạnh vừa mập vừa xấu, mẹ nó.

Ngày X tháng X năm X – Mặt trời lặn

Cô gái C chạy đến tỏ tình cùng Nghiêm Ngôn, nghe Lô Y Y thuật lại cảm thấy mình may mắn đã không có ở đó, nghĩ thôi đã buồn nôn, cả hai còn xấu hổ xấu hổ cái gì, ngốc, ngốc.

Đợi đến Tô Tiểu Mễ sắp viết đến cô gái Z, Tô Tiểu Mễ lật lại mấy trang trước nhật ký để tìm linh cảm sáng tác đột nhiên phát hiện quyển nhật ký này đã tích lũy oán niệm thâm sâu chính mình, nói năng chanh chua như các bà thím, hoảng sợ đem nó nhét dưới gối, không muốn đụng đến nó nữa. Cảm giác nhàm chán cùng tịch mịch chỉ ba phút đồng hồ sau liền bị Tô Tiểu Mễ quên mất, sáng tỉnh lại chỉ thấy cổ hơi đau.

Lại qua mấy ngày, Chu Cương trở về liền hỏi hả nhảy lên giường, tắt đèn phòng ngủ, cảm dám bàn luận đến khí thế ngất trời.

“Cậu nói đi, bốn anh em chúng ta có phải quá nhàm chán rồi không, mấy tên ở cách vách cứ thay đổi bạn gái soàn soạch, chúng ta học ở đây hai năm mà vẫn là bốn cử nhân!” Sau khi thất tình không đề cập đến chuyện yêu đương, Chu Cương tức giận nói.

Liêu Phi hứa theo phụ họa: “Anh trai tôi lúc mới lên đại học, mỗi hệ đều có một người bạn gái.”

“Cũng không phải, dù không có bạn gái ít nhất cũng phải có một bạn giường, đại học này thật nhàm chán, nhàm chán quá rồi.” Cung Gia Hoa thở dài than ngắn.

Tô Tiểu Mễ im lặng không nói.

Liêu Phi háo hức chen vào: “Hiện tại nghe nói ở đại học rất thịnh hành chuyện tình một đêm, sau đêm đó sẽ chẳng ai nhận ra ai, mục đích chỉ để hai bên thỏa mãn phát tiết thôi.”

Tô Tiểu Mễ đang nằm im trên giường bỗng nhảy dựng lên, ở trong bóng tối giống như dã thú tức giận quát: “Đàn ông các cậu không có tên nào tốt cả!” Dứt lời liền ngã xuống, kéo chăn trùm kín cả người không thêm đêm nữa.

Ở trong phòng ba người bọn họ bị lời nói của Tô Tiểu Mễ dọa sợ không nhẹ, đồng thời cảm thấy buồn bực, Tô Tiểu Mễ này không phải cũng là đàn ông sao.

Thời gian trôi qua thật nhanh, mới đây thôi đã muốn kết thúc học kỳ, ở đại học Tô Tiểu Mễ theo học mỗi kỳ đều có một đợt thi thử. Tô Tiểu Mễ chọn dùng chiến lược “tạm thời báo Phật”, liên tục học bù suốt một tuần lễ. Đến buổi sáng ngày đi thi thì cố gắng thế nào cũng không thể mở mắt, mặc dù cậu nghe thấy ba tên kia đang đánh răng rửa mặt, Tô Tiểu Mễ vẫn tha thiết ngủ, muốn ngồi dậy thân thể lại không cách nào nhúc nhích.

Chu Cương gọi Tô Tiểu Mễ: “Cậu vẫn chưa chịu dậy?”

“Các cậu đi dùng cơm trước đi, tớ không ăn, chút nữa đến chỗ thi luôn.”

Ba người kia nghe vậy vội vàng rời đi, phòng ngủ trở lại an tĩnh ngày thường, đồng hồ báo thức của Tô Tiểu Mễ vang lên không ngừng, bực bội ầm ầm, ngã xuống ngủ thêm một lát. Ở trong mộng ngủ cậu cũng âm thầm tính toán, mãi mãi không cần tỉnh dậy thì tốt biết mấy, dù sao cũng chỉ thi học kỳ dù không đến cũng chưa chắc rớt tốt nghiệp, đổ vào một khoa nào cũng được. Ừm, đến lúc thi nữa là được, chính sách đại học cũng tương đối dễ dãi. Tính đi tính lại, Tô Tiểu Mễ an tâm đánh một giấc thật ngon.

Đến khi khuôn mặt bị ai đó nhéo, đau đớn khiến Tô Tiểu Mễ banh ra hai mắt, sau khi nhìn rõ người trước mắt, Tô Tiểu Mễ trợn to đôi mắt từ ngồi dậy trên giường : “Anh, anh tới đây làm gì?”

Nghiêm Ngôn nhìn tên ngu ngốc trước mắt, cơn giận theo đó mà tích tụ: “Cậu còn dám hỏi tôi? Cậu biết mấy giờ rồi không, cuộc thi đã bắt đầu nửa tiếng trước, tôi chạy đến phòng tìm cậu, ai ngờ cửa lại khóa, tìm được chìa khóa thì phát hiện tên ngu ngốc cậu đang ngủ ngon lành, không cần thi nữa hả?”

Tô Tiểu Mễ bị Nghiêm Ngôn mắng ngậy ngẩn cả người cũng biết bản thân đuối lý. Sau đó lại nghĩ tới cái gì: “Vậy anh tại sao lại ở chỗ này?”

“Tôi đã nói cậu ngu ngốc cậu lại không nhận, môn của tôi đã thi xong từ hôm qua.”

“Vậy sao.” Tô Tiểu Mễ bình tĩnh đại ngộ gật đầu.

“Cậu còn muốn lè mề đến lúc nào? Mau đứng lên đi thi cho ông.”

“Hung dữ vậy làm gì.” Tô Tiểu Mễ bất đắc dĩ, từ từ bò khỏi giường.

Ánh mắt Nghiêm Ngôn lóe ra tia hung bạo: “Có phải cậu muốn tôi đến giúp một tay?”

Tô Tiểu Mễ lắc đầu tự giác tăng nhanh tốc độ rời giường. Tô Tiểu Mễ đến phòng thi, vội vàng giải thích có một học sinh bị té gãy chân, cậu phải đưa hắn đến phòng cấp cứu mới đến trễ. Thầy giáo nghe xong không nói gì cho Tô Tiểu Mễ đi vào.

Khi Tô Tiểu Mễ rời khỏi phòng thi thì phát hiện Nghiêm Ngôn đứng bên ngoài chờ cậu. Hiện tại khí trời rất nóng, Nghiêm Ngôn mặc chiếc áo sơ mi thanh nhã, quần jean xanh đậm, ánh sáng mặt trời chiếu lên khuôn mặt hắn nói không nên lời về tuần tú, Tô Tiểu Mễ nhìn đến thất thần.

Nghiêm Ngôn thấy Tô Tiểu Mễ đi ra liền ngoắc ngoắc: “Tới đây!”

Tô Tiểu Mễ đi tới, ngẩng đầu nhìn khuôn mặt Nghiêm Ngôn.

“Anh hình như lại cao hơn rồi.”

Nghiêm Ngôn đã quen việc Tô Tiểu Mễ thường xuyên thất thần nói ra vài câu cần nhắc, không quá để ý đến, hỏi.

“Lúc nào trở về?”

“Buổi chiều, dù sao nhà tôi cũng ở gần trường học.”

“Nghỉ hè cậu muốn làm gì?”

“Chơi.”

“Cậu có chút tiền đồ có được không?”

“Lúc tôi chơi rất có tiền đồ.”

“Đưa điện thoại cho tôi!”

Tô Tiểu Mễ đưa di động cho Nghiêm Ngôn, đối với lời của Nghiêm Ngôn cậu như bị trúng nguyên rủa, hàng phục vô điều kiện. Nghiêm Ngôn nhấn một dãy số, đến khi trong túi vang lên vài âm thanh mới tắt máy, đem điện thoại di động trả lại cho Tô Tiểu Mễ: “Đây là số điện thoại của tôi.”

Tô Tiểu Mễ ngờ ngác nhận lấy điện thoại, đưa mắt nhìn Nghiêm Ngôn rời đi, khóe miệng cong lên cười khúc khích. Niềm vui đang đến Tô Tiểu Mễ lập tức quên sạch oán giận cùng nguyên rủa một tháng trước với Nghiêm Ngôn.

7. Chương 7: Tô Tiểu Mễ Đây, Ghen Lên Quả Thật Như Mụ Đàn Bà Chanh Chua

Chương 7: Tô Tiểu Mễ đây, ghen lên quả thật như mụ đàn bà chanh chua.

Tô Tiểu Mễ không phải kẻ ngốc đương nhiên cảm nhận được Nghiêm Ngôn không phải hoàn toàn không có cảm giác với cậu. Nếu không tại sao lại chờ thi thử xong còn lưu số điện thoại của cậu. Mỗi lần nghĩ lại Tô Tiểu Mễ đều sẽ cười khúc khích, nằm ở trên giường lăn qua lăn lại, lộn qua lộn lại, muốn gọi điện cho Nghiêm Ngôn lại sợ tên cao ngạo cuồng vọng kia xem thường. Thế là kiên quyết không gọi điện thoại mà chỉ gửi tin nhắn.

“Anh đang làm gì vậy?”

Không lâu sau liền có tin nhắn trả lại

“Xem nhật ký.”

Tô Tiểu Mễ mở cở trong bụng lại lăn qua lăn lại trên giường, một lúc sau mới ổn định lại, he he không phải bị cậu tóm nhược điểm rồi sao, đường đường một thằng con trai lại đi viết nhật ký, định bụng viết một dòng tin trên anh ta ẻo lả thì tin nhắn điện thoại lại được gửi tới.

“Đừng cười quá sớm, tôi đâu có nói xem nhật ký của mình.”

Tô Tiểu Mễ bối rối nhìn chung quanh, anh ta làm sao biết cậu đang cười, không phải nhật ký của hần? Vậy của ai ? Khuôn mặt Tô Tiểu Mễ thoáng chốc so với khóc còn khó coi hơn, trong lòng dâng lên dự cảm xấu. Không tiếp tục quản ai thua ai, cầm lên điện thoại gọi.

“Chuyện gì.” Đầu bên kia điện thoại truyền đến thanh âm không vui.

“Không có, tôi chỉ muốn hỏi anh xem nhật ký của ai vậy?”

“Cậu!”

Tô Tiểu Mễ từ trên giường nhảy lên, gào thét: “Con mẹ nó, anh lấy nó lúc nào.”

“Lúc đến phòng ngủ gọi cậu đi thi.”

“Ông đây kiện anh xâm phạm quyền riêng tư của người khác, ông đây sẽ kiện cho anh táng gia bại sản, cửa nát nhà tan, thất khiếu chảy máu, cả người biến dạng, chết không chỗ chôn. . . .” Tô Tiểu Mễ liều mạng tìm thành ngữ để diễn tả tức giận cùng chột dạ của mình.

“Thật không?” Nghiêm Ngôn cười lạnh: “Tôi thì sẽ kiện cậu tội phỉ báng. Được lắm, Tô Tiểu Mễ, bấy lâu nay tôi lại không biết cậu giỏi đến vậy, tôi ngu ngốc?”

“Không phải.” Tô Tiểu Mễ đã không còn bộ dạng cãi cùn.

“Tôi ngu ngốc lắm sao?”

“Không có.”

“Tôi là người xấu xa?”

“Không có.”

“Tôi nhầm nhớ? Tôi giỏi giả vờ?”

“No no no.”

“Mẹ kiếp, vậy cậu viết lộn xộn gì trong đó hả!”

Câu chất vấn của Nghiêm Ngôn lại lần nữa đem Tô Tiểu Mễ đánh ngã, cậu hối hận muốn chết, phải chi ban đầu cậu dùng biệt danh bên ngoài để viết về hần, hối hận ban đầu đừng đem quyển nhật ký giấu dưới gối

mà đem đến ngân hàng khóa vào két sắt. Tô Tiểu Mễ vẫn đang sấm hối lại nghe đầu kia điện thoại truyền đến tiếng lật giấy, một lát sau nghe được Nghiêm Ngôn trầm tắc: “Mỗi ngày đều dùng từ ngữ khác nhau để chửi người, cần tôi khen cậu không hở nhân tài?”

“A, mẹ tôi gọi tôi ăn cơm rồi, tạm biệt.” Tô Tiểu Mễ khẩn cấp cúp điện thoại, trong lòng xoắn xít.

Nghiêm Ngôn bị cắt điện thoại hận đến nghiến răng, thằng nhóc này lại dám treo điện thoại của anh. Nhìn lại quyển nhật ký trong tay, Nghiêm Ngôn nghĩ, Tô Tiểu Mễ này, khi quen quả thật rất chanh chua.

Ngày thứ hai, buổi trưa, Tô Tiểu Mễ vẫn còn mơ mộng thì bị chuông điện thoại đánh thức, cậu vươn tay sờ soạn lung tung chộp lấy điện thoại, vốn định tắt máy lại thấy tên người gọi đến, lập tức ngồi dậy, hắng giọng: “Alô?”

“Đi ra ngoài, tôi ở trước cửa nhà cậu!”

“Tại sao?”

“Đi ra ngoài chẳng phải sẽ biết. Ba phút, ba phút mà không ra tôi sẽ rời đi.”

Tô Tiểu Mễ đặt điện thoại lập tức bay đi đánh răng, bay sang rửa mặt, bay đến chọn quần áo chỉnh tề, bay bay một hồi nhìn lại thời gian đã qua năm phút. Thế là mặt mày mí xị lê lét ra ngoài, cậu cho rằng Nghiêm Ngôn đã rời đi, đến khi mở cửa lại thấy chiếc xe thể thao ngừng trước cửa nhà, Nghiêm Ngôn tựa vào cửa xe ôm tay chờ cậu. Bên cạnh còn có Lô Y Y khiến người ta vô cùng không thoải mái.

“Tại sao chậm quá vậy?” Nghiêm Ngôn nhướn mày. Còn hỏi tại sao, không có chuyện gì anh đưa Lô Y Y đi cùng làm gì?

Lô Y Y quay về phía Nghiêm Ngôn biểu tình vô cùng ủy khuất nói: “Sao anh lại đến tìm Tô Tiểu Mễ mà không đến tìm em, hại em không đi cùng người nhà ở đây cùng anh, còn tưởng rằng anh đến tìm em, có biết lúc ấy trái tim em rộn ràng thế nào không.”

Nghiêm Ngôn nhìn chằm chằm Tô Tiểu Mễ: “Tôi đưa cậu đi bơi.”

Tô Tiểu Mễ trăm ngàn lần không muốn: “Không bằng nằm trong căn phòng gắn điều hòa của mình.” Dù có ở bên cạnh Nghiêm Ngôn cũng không được, cậu không biết bơi cũng không muốn bị trêu là kẻ ngốc.

“Em muốn đi, em muốn đi.” Lô Y Y muốn nắm lấy cơ hội lần này phơi bày ra dáng người quyến rũ của mình.

Cả một học kỳ Nghiêm Ngôn bị Lô Y Y quẩn đến nhức cả đầu, dứt khoát vươn tay kéo lấy Tô Tiểu Mễ lôi cậu ta ngã vào trong ngực mình, Tô Tiểu Mễ chưa kịp phản ứng đã bị Nghiêm Ngôn cuồi xuống hôn môi.

Tô Tiểu Mễ mở to mắt, Lô Y Y há to mồm.

Đợi đến khi Nghiêm Ngôn rời đi một mình, Tô Tiểu Mễ lập tức quay lại nhìn chung quanh may không ai nhìn thấy, ngay trước cửa nhà mà làm chuyện này, cậu tính mở miệng mắng lại bị Nghiêm Ngôn đẩy cửa kéo cậu ngồi vào trong xe. Bản thân đi về phía tay lái, Lô Y Y vẫn đứng ở nơi đó, Nghiêm Ngôn nhấn xuống cửa sổ xe: “Cô có thể nhích sang bên cạnh một chút được không?”

Lô Y Y vẫn còn bị vây trong khiếp sợ chưa kịp hoàn hồn nhưng thân thể đã tự động dịch chuyển sang bên cạnh nhường đường cho xe chạy. Khi chiếc xe chạy khỏi tầm mắt Lô Y Y, Lô Y Y liền xoay người chạy vào nhà Tô Tiểu Mễ.

“Anh điên rồi, trước cửa nhà mà dám hôn tôi.” Đỏ mặt ngọt ngào.

“Tôi thấy cậu cũng chuyên tâm lắm mà.” Cười nhạo.

“Thối lắm, ông đây bị anh dọa đến quên phản ứng thôi.” Đỏ mặt, tức giận.

“Sợ mà vươn đầu lưỡi quẩn lấy tôi?” Cười lạnh.

“Ông đây muốn dùng đầu lưỡi đẩy anh ra thì có.” Đỏ mặt, chột dạ.

“Vậy sao ~~” cười khê.

Tô Tiểu Mễ không muốn tiếp tục đề tài này, hỏi: “Sao tôi phải đi bơi với anh?”

“Chuyện nhật ký tôi còn chưa tìm cậu tính sổ, cứ xem đây là phí tổn thất tinh thần đi.”

“Anh cường bạo tôi còn bảo tôi bồi thường phí tổn thất tinh thần?”

“Tôi nói chuyện nhật ký kia, cậu nhắc đến chuyện đó làm gì, tôi thấy cậu nhớ mãi không quên rồi.”

Tô Tiểu Mễ tiếp tục knock out, quyết định không tiếp tục khua môi múa mép cùng Nghiêm Ngôn. Trong lòng nghĩ chuyện này bị Lô Y Y biết rồi, cậu phải làm sao đây? Không đợi Tô Tiểu Mễ nghĩ ra phương án giải quyết, xe đã ngừng tại sân vận động.

Sau khi xuống xe, Tô Tiểu Mễ vẫn đứng im tại chỗ, Nghiêm Ngôn xoay người gọi: “Nhanh lên.”

“Tôi không biết bơi.”

“Ông đây sẽ mua cho cậu phao bơi.”

“Tôi không muốn mang thứ đồ chơi đó, dù sao tôi cũng không phải con gái.”

“Vậy cậu cứ chết đuối đi.”

“Anh...còn nữa, tôi cũng không có quần bơi.”

“Vấn đề này không phải dễ giải quyết lắm sao, ẶN ĐƯỢC RỒI.”

Tô Tiểu Mễ ném cái liếc mắt về phía Nghiêm Ngôn, vừa vào trong Nghiêm Ngôn lập tức đem quần bơi ném cho cậu, nhìn quần bơi nho nhỏ Tô Tiểu Mễ đột nhiên cảm thấy xấu hổ, ngẩng lên nhìn Nghiêm Ngôn đã thay xong, vóc người cao ráo không một vết sẹo, bắp chân rắn chắc, phần bụng bằng phẳng, Tô Tiểu Mễ nhìn thấy trong lòng chợt nhộn nhạo.

“Mặc cái quần bé teo này à, không tốt lắm đâu.” Tô Tiểu Mễ trừ ở phòng ngủ mặc quần bốn góc ra, chưa từng để lộ thân thể trước mặt người ngoài.

“Mặc nhanh lên.” Nghiêm Ngôn căn bản không để ý tới cậu, sự thật Nghiêm Ngôn cố ý chọn loại quần cỡ nhỏ đó, đưa cậu ta đến đây cũng vì ý đồ khác, buổi tối đêm đó hẳn căn bản không nhìn rõ được thân thể Tô Tiểu Mễ gì cả.

“Hay tôi dùng cái gì quần lại được không?” Tô Tiểu Mễ đưa ra yêu cầu cuối cùng.

“Nếu không mặc tôi sẽ ẶN ĐƯỢC RỒI.”

Tô Tiểu Mễ ngậm miệng không dám hó hé, quay lưng bắt đầu thay ẶN ĐƯỢC RỒI, loay hoay lại cảm thấy có ánh mắt đăm đăm nhìn mình, quay đầu lại vừa vặn bắt gặp Nghiêm Ngôn đang quan sát mông cậu, vội vàng đưa tay che lại, nhìn lại chung quanh không có người nào mới nhỏ giọng mắng: “Anh quay sang chỗ khác ngay cho ông đây, sắc lang.”

“A, mới vừa rồi cậu nhìn lên tôi, tôi cũng đâu nói gì.”

Tô Tiểu Mễ thiếu chút nữa cầm cái quần trên tay ném về phía Nghiêm Ngôn. Sau đó, Tô Tiểu Mễ vẫn bị ép mặc vào chiếc quần đáng ghét còn Nghiêm Ngôn không biết từ đâu lấy được chiếc phao bơi nổi lênh bênh trên mặt hồ.

8. Chương 8: Cậu Là Người Thứ Ba, Hồ Ly Tinh, Tiểu Tam

Chương 8: Cậu là người thứ ba, hồ ly tinh, tiểu tam

Tô Tiểu Mễ vui vẻ chạy về nhà, vừa bước vào cửa đập vào mắt là khuôn mặt u ám của bố mẹ, trong lòng cậu trầm xuống, không phải Lô Y Y đã nói gì với bố mẹ cậu chứ.

Bố Tô nghiêm túc nhắc nhở: “Thằng nhóc con làm cái gì rồi?”

Tô Tiểu Mễ sắc mặt trắng bệch cắn môi dưới không dám nói.

Mẹ Tô cũng theo khiển trách: “Nói con đấy, con có nghe hay không.”

“Đây, đây là quyền lợi của con, bố mẹ mắng con thế nào, con cũng không thay đổi tâm ý của mình đâu.” Tô Tiểu Mễ bộ dạng trắng sĩnh một đi không trở lại nhắm lại hai mắt, chờ đợi bão táp cuốn đến.

Mẹ Tô đi tới gõ một cái trên đầu Tô Tiểu Mễ: “Quyền lợi cái gì, lớn rồi muốn tạo phản chứ gì? Sau khi con đi Y Y núp trong phòng khóc nửa ngày, hỏi con bé, con bé lại không chịu nói, thằng nhóc con rốt cuộc làm gì, thay lòng đổi dạ? Bắt nạt con bé đúng không?”

Mẹ Tô càng trách mắng trái tim Tô Tiểu Mễ cũng yên tâm trở lại, Lô Y Y chưa nói với bố mẹ, may quá, thiếu chút nữa tự mình khai toét ra rồi.

Tô Tiểu Mễ cúi đầu khom lưng: “Con lên lầu xem thử, bố mẹ chưa hỏi gì đã nói con khi dễ chị ấy, biết đâu chị ấy có tâm sự muốn tỏ lòng với con cũng không chừng, bộ mẹ hỏi thẳng thường bảo chị ấy phải trả lời thế nào.” Bố Tô phát tay một cái, ý bảo cậu nhanh đi.

Mới vào cửa đã thấy Lô Y Y nằm trên giường của cậu, Lô Y Y ngẩng đầu nhìn thấy Tô Tiểu Mễ, lập tức ngồi dậy chỉ vào Tô Tiểu Mễ, mắng xối xả: “Cậu là người thứ ba, hồ ly tinh, tiểu tam.”

Tô Tiểu Mễ xoay người đóng kín cửa, sợ hãi chạy lại: “Nhỏ giọng chút đi chị hai, bố mẹ ở dưới nghe được đấy.”

“Chị mày muốn chú dì nghe được đấy, để biết con trai họ làm chuyện tốt gì rồi.” Lô Y Y rút ra một trang khăn giấy, lau nước mũi nói tiếp: “Ngay cả đàn ông của chị mày cũng đoạt, cậu quên chị mày tốt với mày thế nào ư?”

Cô tốt với tôi hồi nào mà tôi hoàn toàn không cảm nhận được, Tô Tiểu Mễ thầm nghĩ nhưng không dám nói ra.

Một lát sau, Lô Y Y lại lên tiếng: “Cậu thích Nghiêm Ngôn?”

Tô Tiểu Mễ gật đầu, Lô Y Y lại rút trang giấy khăn: “Cậu thích thì cứ thích tại sao phải chơi trò hôn môi trước mặt chị mày.” Dứt lời lại khóc òa lên.

Tô Tiểu Mễ nhanh chóng rút ra khăn giấy đưa cho Lô Y Y: “Tên đó ép tôi, chị cũng thấy mà.”

“Thế tại sao cậu lại vươn lưỡi đáp lại hân?”

Tô Tiểu Mễ đen mặt, Lô Y Y này nhìn ngơ ngác vậy mà cũng quan sát kỹ dữ.

Mắt Lô Y Y sưng mọng, thút thít: “Cậu qua lại với Nghiêm Ngôn bao lâu rồi?”

“Không có, hân chỉ xem tôi như bạn thôi.”

“Cậu cho chị mày ngu hử, tiếp tục bị mày gạt, đã hôn môi mà còn bạn bè cái khỉ gì.” Lô Y Y nghẹn ngào, Tô Tiểu Mễ vội vàng giải thích: “Thật mà, nếu nói dối tôi làm con chị luôn, không biết hân tại sao lại hôn tôi, hân chỉ giận thôi.”

Lô Y Y ném khăn giấy sang bên cạnh: “Vậy tại sao hân không giận với chị mày.”

“Tôi làm sao biết?”

Dùng một tiếng dụ dỗ Lô Y Y rời, Tô Tiểu Mễ lập tức gọi điện kể chuyện này với Nghiêm Ngôn. Nghe đến đoạn Tô Tiểu Mễ thiếu chút đem toàn bộ nói ra, bên kia điện thoại Nghiêm vừa cười vừa mắng Tô Tiểu Mễ là đồ ngốc.

Sau đó nghiêm chỉnh cả mùa hè, cứ dăm ba ngày Nghiêm Ngôn liền tìm đến Tô Tiểu Mễ bơi lội, mỗi lần đến đều chịu đựng ánh mắt ôm hân của người ở căn phòng sát vách. Mà Tô Tiểu Mễ dần dần không cần đến phao bơi nữa còn biết được kiểu bơi cún con. Mùa hè gần kết thúc, Tô Tiểu Mễ thầm nghĩ cả mùa hè cả hai chẳng chút tiến triển, trừ được nhìn vô số lần cái mông của Nghiêm Ngôn ra thì cả hai trông rậm nắng khỏe khoắn hơn mà thôi.

Tình cảm giữa hai người như mảnh giấy trắng mỏng manh, Tô Tiểu Mễ sợ lỡ tay chọc vào sau này ngay cả làm bạn cũng không được, rồi lại như nghiện đánh bạc ngứa ngáy không thôi.

Hai tuần lễ sau khi tựu trường, Lô Y Y bám dai như đĩa rớt cuộc tìm được Tô Tiểu Mễ.

“Buổi tối ngày mai có mấy cô bạn ở trường cũ của chị đến, chị định tổ chức buổi tiệc nối cầu bắt nhịp tăng thêm tình hữu nghị giữa hai trường.”

“Chị nói với tôi chuyện này làm gì!”

“Gọi mấy bạn nam cùng phòng cậu đi cùng đi.”

“Tôi không đi.”

“Tốt lắm, đồ người thứ ba, hồ ly tinh, tiểu tam, tôi sẽ mách với bố mẹ cậu.” Dứt lời liền muốn đi về hướng cửa.

“Tôi đi, tôi đi được chưa ?” Tô Tiểu Mễ vội vàng kéo cô lại.

“Thuận tiện đưa Nghiêm Ngôn đi cùng luôn”

“Đây mới là mục đích thực sự của chị đúng không, không được, tên kia ai lay chuyển được hần, rồi hãy nói tôi đâu có bệnh, tự dưng rũ hần đi kết bạn?”

“Đi cho khuây khỏa thôi mà.”

“Vây cũng không được.”

“Tốt lắm, cái đồ người thứ ba, hồ ly tinh.”

Tô Tiểu Mễ thừa dịp Lô Y Y đang nói bịt miệng cô lại: “Được rồi, bà nội của tôi ơi, tôi thử gọi được chưa? Bất quá nếu hần không chịu đi cùng thì đừng trách tôi”

Tô Tiểu Mễ nhìn khuôn mặt cáo già của Lô Y Y, trong đầu hiện ra tình cảnh 12 cách giết người diệt khẩu trong tin tức của hội luật và cảnh sát.

Lô Y Y vỗ vỗ vai cậu, ngữ điệu cố ý nhấn mạnh: “Cậu đừng cảm thấy chị đây quá tàn nhẫn, cậu thử nghĩ xem việc đó chỉ nhằm thử dò xét Nghiêm Ngôn, theo tin tức chị đây nhận được hần cả đời chưa từng đi đến mấy bữa tiệc làm quen chứ đừng nói tiệc tùng thế này. Nếu cậu mời mà hần chịu đi thì chứng minh hần nghe lời cậu, trong lòng có cậu. Còn nhờ hần cự tuyệt thì cứ nói chị đây nhờ, vậy sẽ không lúng túng.” Lô Y Y miệng lưỡi ba tấc thành công dao động trái tim đồng chí Tô Tiểu Mễ .

Thời điểm dùng cơm trưa, Tô Tiểu Mễ thấy Nghiêm Ngôn cùng mấy người bạn đi vào phòng ăn, vội vàng chạy đến kéo góc áo Nghiêm Ngôn, Nghiêm Ngôn nghiêng đầu liền thấy được Tô Tiểu Mễ, hỏi: “Cậu ở đây chờ tôi?”

Tô Tiểu Mễ gật đầu, đổ mắt nhìn mấy người bạn kia đang soi mói cậu, tay chân luống cuống, nhin hồi lâu rồi cục nghẹn ra một câu: “Ăn cơm chung được không?”

Nghiêm Ngôn quay đầu lại tỏ ý cùng mấy người bạn, đám người nọ nhanh chóng rời đi. Tìm đại một nơi vắng vẻ ngồi xuống, nhìn chằm chằm Tô Tiểu Mễ: “Ngẩn người làm gì, mau lấy cơm.”

“Tôi đi?”

“Chứ chẳng lẽ tôi?”

Tô Tiểu Mễ hậm hực chạy đi mua cơm, một lát sau bưng hai phần cơm chạy chậm đến trước mặt Nghiêm Ngôn. Đưa một phần cho Nghiêm Ngôn sau đó ngồi xuống đối diện hần: “Chuyện này, à, Lô Y Y ngày mai có tổ chức một buổi hẹn hữu nghị.”

“Thế nào, cô ta bảo cậu đi? .”

“Có gọi anh đi nữa.”

“Không đi.”

Quả nhiên đáp án y chang Tô Tiểu Mễ đã nghĩ nhưng có cần trả lời nhanh vậy không, anh không biết uyển chuyển từ chối người ta sao?

“Cậu cũng đừng đi.”

“Nhược điểm của tôi nằm trong tay mụ la sát Lô Y Y đó, chứ anh tưởng tôi muốn đi lắm sao.”

“Đó là chuyện của cậu.”

Hừm, đồ xấu xa vô tình vô nghĩa, Tô Tiểu Mễ nén xuống khẩu khí muốn bộc phát, đem những lời Lô Y Y chỉ vào bữa sáng ôn tập lại một lần, sau đó hít sâu một hơi.

“Ngôn~, người ta muốn anh đi cùng, chỉ khuây khỏa thôi mà, coi như giúp em trả ân tình cho Lô Y Y điiiiiii.”

Nghiêm Ngôn bị sặc cơm, ho khan vài tiếng mới ngẩng đầu nhìn Tô Tiểu Mễ, biểu tình giống như gặp quỷ.

“Có được hay không vậy

” Ngay cả Tô Tiểu Mễ cũng muốn ới.

“Tôi đang dùng cơm phiền cậu chú ý một chút.” Nghiêm Ngôn nhanh chóng khôi phục tỉnh táo, đánh giá Tô Tiểu Mễ muốn giữ ra chiều gì.

Thấy Nghiêm Ngôn không có phản ứng, trong lòng Tô Tiểu Mễ không thoải mái, cậu đã hạ mình đến đường này mà hần vẫn không nể tình, quả nhiên không có thích cậu. Rõ ràng Lô Y Y dạy mấy chiêu đỡ hơi còn nói có thể thử dò xét tình cảm Nghiêm Ngôn dành cho cậu, kết quả thế nào, cái rắm cũng không có một cái.

Tuyệt chiêu cuối cùng làm sao mở miệng đây, bảo một người đàn ông nói những lời này thật buồn nôn. Tô Tiểu Mễ vùng vẫy giãy chết, Nghiêm Ngôn nhìn ra được.

Một lát sau, Nghiêm Ngôn đã dùng xong cơm Tô Tiểu Mễ vẫn ngồi ở chỗ đó nhăn nhó, Nghiêm Ngôn đứng lên: “Nếu như không có chuyện gì tôi đi trước, quan hệ hữu nghị gì đó nghĩ cũng đừng nghĩ, tôi không đi, cậu cũng không được đi, có nghe không?”

Tô Tiểu Mễ thấy Nghiêm Ngôn muốn đi, hoảng hốt vội nín lấy tay áo Nghiêm Ngôn, ngẩng đầu chớp chớp đôi mắt đáng thương giống như cún con bị bỏ rơi, nũng nịu gọi: “Ông ~ xā ~”

Nói xong Tô Tiểu Mễ liền hối hận, cậu thấy Nghiêm Ngôn chảy máu mũi, Tô Tiểu Mễ hấp tấp đứng lên: “Thật xin lỗi, thật xin lỗi.” Cậu chọc Nghiêm Ngôn giận đến chảy máu mũi? Ông đây sẽ không nghe lời cô gái Lô Y Y đáng chết kia nói nữa, trước đó còn nói lời này rất hữu hiệu, ném hết mặt mũi thì có.

Nghiêm Ngôn nhìn Tô Tiểu Mễ tay chân luống cuống, nhận lấy khăn giấy cậu ta đưa lau lỗ mũi: “Không sao!”

“Không được, tôi đưa anh đến phòng y tế.”

“Tôi nói không sao là không sao.”

“Ừm.” Tô Tiểu Mễ đau lòng cúi đầu.

Nghiêm Ngôn hắng giọng một cái: “Ai chỉ cậu gọi tôi như vậy?”

“Ngoài Lô Y Y xấu xa đó còn ai vào đây, không bao giờ nghe cô ta nói nữa.” Tô Tiểu Mễ một bụng ủy khuất bĩu môi.

“Lời cô ta thỉnh thoảng nghe một chút cũng không sao.”

“Hả?”

“Không có gì, à, cậu nói tiệc quan hệ hữu nghị gì đó tổ chức lúc nào?”

Lúc này Tô Tiểu Mễ từ ủy khuất biến thành đầy bụng nghi vấn, Nghiêm Ngôn đồng ý? Những gì Lô Y Y nói lúc trước quanh quẩn trong lỗ tai Tô Tiểu Mễ, nếu như Nghiêm Ngôn đồng ý có nghĩa là trong lòng hần có cậu; nếu như Nghiêm Ngôn đồng ý có nghĩa là trong lòng hần có cậu; nếu như Nghiêm Ngôn đồng ý có nghĩa là trong lòng hần có cậu.

Nghiêm Ngôn cũng thích cậu?

Phương thức dò xét quý quá này rốt cuộc có bao nhiêu độ tin cậy đây ?

9. Chương 9: Nếu Được Nghe Nhiều Lời Ngọt Ngào Hơn Thì Tốt Biết Mấy

Chương 9: Nếu được nghe nhiều lời ngọt ngào hơn thì tốt biết mấy

Nghiêm Ngôn chịu đến tham dự, Lô Y Y một nửa cao hứng một nửa lại khó chịu, cao hứng vì Nghiêm Ngôn chịu đến, khó chịu vì Nghiêm Ngôn lại nghe lời Tô Tiểu Mễ. Ba người bạn cùng phòng Tô Tiểu Mễ không biết chọn quần áo bao lâu mới bảnh bao xuất hiện.

Ở trước mặt đám bạn học Lô Y Y thần nhiên dựa vào Nghiêm Ngôn, đắc ý kéo tay Nghiêm Ngôn đi đến giới thiệu từng người một, nghiêm nhiên trở thành bạn gái hãnh trong mắt mọi người, bên cạnh đám chị em nhìn thấy đều tiếc nuối vạn phần. Chớp thời cơ Chu Cường, Cung Gia Hoa, Liêu Phi nhảy vào an ủi tấm lòng non nớt của các cô em gái. Tô Tiểu Mễ thì ngồi bên cạnh dán mắt vào bàn tay Lô Y Y đang kéo lấy Nghiêm Ngôn, nghĩ muốn lấy chém rớt ngón tay rồi gửi về cho cha mẹ cô ta.

Bên này Lô Y Y đứng ở bên cạnh Nghiêm Ngôn nói nhỏ.

“Nghiêm Ngôn, em thực thấy vọng về anh, không ngờ định lực của anh lại kém đến vậy, mới một câu mà anh đã chảy máu mũi rồi? Thật ra em còn dạy cậu ta nói những lời nóng bỏng hơn, chỉ tiếc haizzz.”
Lô Y Y buông lời treu ghẹo, không chiếm được Nghiêm Ngôn trả thù hãnh một chút cũng được.

Nghiêm Ngôn xanh mặt không ngờ bản thân lại có ngày bị cô gái này chê cười, hận hơn sao lúc đó bản thân không chịu kiềm chế để bây giờ khổ phải mất mặt

Trên bàn ăn, Lô Y Y cứng rắn chen vào ngồi giữa Tô Tiểu Mễ cùng Nghiêm Ngôn. Nghiêm Ngôn không phản ứng, Tô Tiểu Mễ thì thiếu chút nữa đem băng ghế nện lên đầu Lô Y Y, nghĩ đi nghĩ lại cuối cùng chỉ có thể phần nộ nhìn chằm chằm Lô Y Y. Không ngờ Lô Y Y đột nhiên quay đầu lại trừng mắt so với Tô Tiểu Mễ còn lớn hơn, Tô Tiểu Mễ cũng không sợ trợn mắt nhìn lại, mấy giây sau lại cúi đầu yên lặng ăn cơm. Lúc Lô Y Y quay đầu lại, biểu tình đã thay bằng nụ cười quyến rũ: “Nghiêm Ngôn, anh muốn ăn món nào, em gấp giúp anh.”

Mấy cô gái bên cạnh cũng tranh giành gấp thức ăn về cho Nghiêm Ngôn, ba thằng bạn thân cũng đang bận rộn giúp đám phụ nữ, Tô Tiểu Mễ ăn ăn càng ăn càng cảm thấy cô đơn giống như màn hình bị chia cắt vậy, bầu trời rõ ràng trong xanh thoáng cái thối đến từng đợt gió lạnh. Đây là sự chênh lệch khoảng cách sao?

Sau khi dùng cơm, Lô Y Y lại ồn ào muốn đến KTV, trừ Nghiêm Ngôn cùng Tô Tiểu Mễ cùng vài người khác ra ai cũng gơ hai tay đồng ý. Lô Y Y đẩy Nghiêm Ngôn đi về phía trước, Tô Tiểu Mễ vội vàng chạy theo sau. Mấy nơi ca hát này đâu đâu cũng tối như mực, ai bảo đám loại phụ nữ phóng đảng như Lô Y Y sẽ không có hành động kỳ quái.

Cả bọn vào phòng, Lô Y Y phân xong chỗ ngồi lại lần nữa đặt mông cằm giữa Tô Tiểu Mễ cùng Nghiêm Ngôn. Tô Tiểu Mễ thật sự chỉ muốn cằm chằm tới đâm nát mông Lô Y Y .

Chu Cường chỉ ca được vài bản đã chịu không nổi, trước màn ảnh khua tay múa chân. Lô Y Y cùng Nghiêm Ngôn không biết đang nói gì từ lúc vào phòng đến giờ chưa hề ngừng qua. Tô Tiểu Mễ ngã người về sau, đầu tựa vào ghế salon. Lỗ tai không ngừng truyền tới giọng hát gào khóc thảm thiết, rõ ràng không uống rượu Tô Tiểu Mễ lại mơ màng như người đang say.

Trong bóng tối cậu cảm giác có đôi bàn tay nóng ấm đang nắm lấy tay mình. Vừa quay đầu lại liền thấy Nghiêm Ngôn nhõm cười nhìn cậu, nhìn qua Lô Y Y, cô ta ra sức gào rú trước màn hình, Nghiêm Ngôn lại từ từ nhích tới gần Tô Tiểu Mễ.

Trái tim Tô Tiểu Mễ đập thành thịch, chung quanh dường như trở nên tĩnh lặng, Tô Tiểu Mễ không nghe được bất cứ điều gì, chờ đợi lời tỏ tình kinh động sắp đến. Cậu chăm chú nhìn khuôn mặt Nghiêm Ngôn ngày càng đến gần, lỗ tai lại lạnh lạnh giọng nói dễ nghe của Nghiêm Ngôn.

“Tô Tiểu Mễ, cậu lúc này có phải rất muốn ngồi cùng tôi đúng không, hôm nay tôi sẽ thành toàn cho cậu.”

Tô Tiểu Mễ nghe thấy âm thanh vỡ vụn, mắt tròn to: “Con mẹ nó, anh nói lời dễ nghe chút không được à?”

Muốn nói thêm, Lô Y Y đã hát xong một bài, đi tới đặt móng ngồi lên bàn tay Tô Tiểu Mễ cùng Nghiêm Ngôn đang nắm lấy nhau, Tô Tiểu Mễ kết luận cô ả xấu xa này nhất định cố ý bởi vì cô ta đã dùng hết sức bập móng xuống tay Tô Tiểu Mễ, khi áp xuống còn vận vẹo không sợ móng bốc cháy. Tô Tiểu Mễ đau đến nhe răng nhìn sang không biết Nghiêm Ngôn đã rút tay tự bao giờ, mắt dán lên màn ảnh như không liên quan đến mình cũng không tính toán cứu cậu.

Đến khi cả đám hát xong muốn rời đi, Lô Y Y mới đứng lên nhắc móng giải thoát Tô Tiểu Mễ, bàn tay bị đè đến đỏ tấy, Tô Tiểu Mễ mới cử động cổ tay, hoạt động đốt tay, thiếu chút nữa bị độc phụ này ngồi gãy tay luôn rồi. Lô Y Y ban nãy đè bẹp tay Tô Tiểu Mễ nên trên đường trở về không tiếp tục quấy phá.

Cuối cùng Lô Y Y quyết định nhóm Liễu Phi chịu trách nhiệm mấy bạn nữ về nhà, đợi đám người họ đi xa dưới ánh đèn nhàn nhạt chỉ còn lại Tô Tiểu Mễ cùng Nghiêm Ngôn.

Nghiêm Ngôn kéo tay Tô Tiểu Mễ : “Đi thôi!”

Lòng bàn tay truyền đến cảm giác ấm áp lan rộng khắp toàn thân, Tô Tiểu Mễ siết lấy bàn tay Nghiêm Ngôn đuổi theo bước chân hắn. Hai người từ từ biến mất trong đêm tối.

Buổi tối, Tô Tiểu Mễ nằm trên giường ngủ, ôm khung hình 100 nguyên, trước lúc ngủ chỉ có một ý nghĩ duy nhất nếu như nghe được thêm nhiều lời ngọt ngào nữa thì tốt biết mấy.

10. Chương 10: 100 Nguyên Dẫn Đến Thảm Án

Chương 10: 100 nguyên dẫn đến thảm án

Cùng Nghiêm Ngôn xác định quan hệ hơn một tháng, trừ trưa mỗi ngày cùng nhau ăn cơm, buổi tối gửi thêm một tin nhắn chúc ngủ ngon hết thấy vẫn bình thường. Những việc làm lãng mạng hay rầm rộ Tô Tiểu Mễ nghĩ trước đó đều không có công dụng, cuối cùng chỉ có thể đem 100 nguyên xếp thành hình tam giác lồng vào sợi dây đeo lên cổ thay bùa hộ mệnh, không quản ba cậu bạn cùng phòng hết lòng khuyên ngăn : “Tiểu Mễ, tiền tài là vật ngoại thân.”

Tôn Diệu ở bên cạnh đẩy đẩy Tô Tiểu Mễ đang ngẩn người: “Cậu đang nghĩ gì đó?”

“Không có gì.” Tô Tiểu Mễ lắc đầu thu hồi suy nghĩ

Hiện tại Tô Tiểu Mễ cùng Tôn Diệu còn có những bạn học đang đứng trước khu công trường kiến trúc khu vực ngoại thành, bố Tôn Diệu làm việc tại nơi này, Tôn Diệu mới kéo mấy bạn học đến hiện trường tham quan tìm hiểu, chỉ mới thi công mấy ngày nên công trường tương đối gập ghềnh, Tô Tiểu Mễ đưa cánh tay sờ sờ đám cỏ dại, quả thật rậm rạp, lúc ấy quay xúc xắc chọn phải ngành kiến trúc, hiện tại Tô Tiểu Mễ hối hận lúc đó cậu tại sao không chọn hệ quảng cáo.

Giữ nón bảo hộ cả đám dưới sự hướng dẫn của bố Tôn quan sát hoàn cảnh chung quanh, trên đường đi bố Tôn giải thích một số vấn đề kỹ thuật, Tô Tiểu Mễ một chữ cũng không nghe lọt, thần thờ theo một nhóm người đi vào trong núi.

Trở về phòng ngủ, bỗng nhiên Tô Tiểu Mễ hét một tiếng sau đó lao khỏi nhà tắm, quét qua đám bạn cùng phòng hỏi: “Có ai thấy 100 nguyên của tớ không?” Ba người đồng thời lắc đầu.

Tô Tiểu Mễ cởi bỏ mấy thứ vướng víu trên người tìm chung quanh phòng, từ lục tung giường Chu Cương đến mò mẫm gầm giường Cung Gia Hoa, thiếu điều lật tung cả gian phòng, sau đó lại lao khỏi phòng ngủ,

cúi đầu dọc theo đường trở về nhà tìm thêm một lần. Gần đến cửa trường học mới bị một người kéo lại, Tô Tiểu Mễ hất ra: “Không thấy đại gia đang tìm đồ sao?”

“Cậu mặc quần bốn góc chạy lung tung trong trường học làm gì?” Giọng nói không vui găng lên.

Tô Tiểu Mễ nghe thấy giọng nói quen thuộc liền ngẩng đầu, nhìn thấy biểu tình lạnh nhạt của Nghiêm Ngôn, bắt lấy tay hắn, gấp gấp nói: “Không thấy, vật kia không thấy, 100 nguyên anh tặng em, không biết bị em ném chỗ nào rồi.”

Nghiêm Ngôn nhìn Tô Tiểu Mễ biểu tình như sắp khóc tức giận gì cũng không còn. Ban nãy trong giờ học nghe Lô Y Y nói cậu mặc quần bốn góc chạy lung tung khắp nơi không biết đang nổi điên chuyện gì.

Nhìn đám người nhoi nhoi xem chuyện vui, Nghiêm Ngôn cời ra áo khoác choàng lên người Tô Tiểu Mễ: “Đến chỗ khác rồi nói.” Kéo Tô Tiểu Mễ đến một nơi yên lặng.

“Không thấy thì thôi, em muốn anh đưa em 100 nguyên nữa là được.” Nghiêm Ngôn nói

Tô Tiểu Mễ lắc đầu liên tục như trống bỏi: “Cái đó không giống, nhất định đánh rơi tại công trường.”

“Nơi nào?”

“Bắc khu, công trường nằm ngay ngã tư con đường mới, không được, để em tới đó tìm.”

“Đừng làm càn, em đang có tiết học và lại nơi đó lại xa như vậy, anh thật không hiểu nổi em, 100 nguyên đó đáng giá lắm sao?”

Đôi mắt Tô Tiểu Mễ đã đỏ hoe, cậu mất 100 nguyên đã đủ nóng lòng, Nghiêm Ngôn còn không hiểu tâm tình của cậu còn ở bên cạnh nói mát. Thật ra Tô Tiểu Mễ đã đem 100 nguyên kia trở thành vật định tình, không có 100 nguyên đó nói không chừng cậu và Nghiêm Ngôn hiện tại chỉ là người xa lạ, nghĩ đi nghĩ lại vẫn cảm thấy ủy khuất, cậu mắng một câu rồi tức giận bỏ chạy: “Anh cái gì cũng không hiểu.”

Chạy trở lại phòng ngủ liền nhào lên giường, đám bạn cùng phòng biết cậu đánh mất 100 nguyên cũng không dám quấy rầy, sắp đến giờ lên lớp Tô Tiểu Mễ thét lên một tiếng. Tô Tiểu Mễ cắn môi nghĩ thầm: Nếu anh ta không quan tâm đến tình cảm của mình, mình để ý 100 nguyên kia làm gì, thở phì phì ôm sách đi theo đám người Chu Cương.

Giữa trưa ngày thứ hai, những người khác đều đi ăn cơm, Tô Tiểu Mễ không nuốt nổi, thần thờ nhìn ngoài cửa sổ nghĩ đến 100 nguyên, không được, chiều nay phải xin phép để đi tìm. Lúc này bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa, Tô Tiểu Mễ đi đến mở cửa, nhìn thấy Nghiêm Ngôn liền lập tức đóng cửa, ai ngờ bị hắn chen tay tới đẩy ra.

“Anh tới đây làm gì?” Tô Tiểu Mễ hùng hổ chất vấn.

Nghiêm Ngôn biểu tình mệt mỏi đem 100 nguyên xếp thành hình tam giác ném tới trước mặt Tô Tiểu Mễ. Tô Tiểu Mễ mất đi khí thế, mở to miệng nhìn 100 nguyên trong tay, 100 nguyên đáng yêu lại trở về với cậu rồi, sương mù trong lòng thoáng cái bị quét sạch, ngẩng đầu nhìn Nghiêm Ngôn: “Anh nhất định ? Nhất định sao không nói?”

Nghiêm Ngôn bị chất vấn, xụ mặt: “Anh hơi mệt, về ngủ đây.”

Nhìn Nghiêm Ngôn không để ý đến cậu, Tô Tiểu Mễ vốn muốn tức giận lại thấy khuôn mặt tuần tú hiện lên vẻ mệt mỏi không khỏi xót xa. Lúc Nghiêm Ngôn sắp xoay người, Tô Tiểu Mễ chợt thấy trên cổ Nghiêm Ngôn mấy dấu đỏ, mới bắt đầu cũng không chú ý nhiều đến khi Nghiêm Ngôn rời đi. Tô Tiểu Mễ ngồi trên giường hồi tưởng, cái đó trên cổ là gì nhỉ? Một ý nghĩ từ từ hình thành trong đầu: Dấu hôn?

Nghĩ tới đây Tô Tiểu Mễ nhảy dựng khỏi giường, qua lại trong phòng ngủ, đồ đồ lại nằm ở chỗ đó không phải dấu hôn thì là cái gì. Mẹ nó, cậu hôm qua chỉ hung dữ một chút mà hắn lại chạy đi tìm phụ nữ? Đồ không biết tiết tháo, không phẩm chất. Tô Tiểu Mễ càng nghĩ càng rối mù, bàn tay bắt giắc siết chặt 100 nguyên, trái tim co rút đau nhói, đau đến Tô Tiểu Mễ rơi nước mắt.

Cậu muốn trả thù! Trả thù! Trả thù! Trả thù!

Thế là một phương án trả thù hoang đường chỉ có Tô Tiểu Mễ mới nghĩ ra từ từ hình thành.

Tô Tiểu Mễ nghiêng đầu đem bả vai nhích tới vị trí gần miệng, một tay khác lạnh nhéo lên cánh tay còn lại, hết găm rồi rút, một lúc lâu mới tạo ra mấy dấu đỏ, nhìn thấy mấy dấu này không có vẻ giống dấu đỏ trên cổ Nghiêm Ngôn, nghĩ bản thân kỹ xảo không đủ lại rút rút găm găm. Cuối cùng cũng hài lòng nhả ra tạo thành hình thù rất kỳ quái nằm trên cánh tay cùng đầu vai. Đành vậy, đó đã là giới hạn cong người lớn nhất của Tô Tiểu Mễ.

Buổi chiều, Tô Tiểu Mễ đến tìm Lô Y Y.

“Chuyện gì?”

“A, mẹ chị gọi điện nói tôi nhắc chị nhớ giữ gìn sức khỏe.”

“Chỉ có chút chuyện này mà cậu đến tìm tôi?” Lô Y Y tức giận dốp lại, hiển nhiên không hài lòng với lý do rách nát không thể rách nát hơn nhưng cảnh tiếp theo mới khiến cô á khẩu.

Tô Tiểu Mễ làm bộ nói trời nóng quá kéo cổ áo, quần áo bị Tô Tiểu Mễ kéo đến biến hình trở xuống lộ ra đầu vai.

“Tô Tiểu Mễ, cậu động dục hả.” Nói xong câu này, Lô Y Y liền thấy được dấu hôn trên vai Tô Tiểu Mễ, nhìn chằm chằm biểu tình Tô Tiểu Mễ liền biết đồ con lợn này đánh chủ ý gì, biểu hiện khoa trương quá rồi. Nhưng vẫn quyết định giúp cậu một tay, Lô Y Y hét lên ngay cả cách vách cũng nghe được: “Tô Tiểu Mễ, ở đâu cậu có dấu hôn này?”

Tô Tiểu Mễ lập tức kéo lại áo, đỏ mặt nói: “Cậu đừng đừng có hét như vậy.”

“Được rồi, tôi cũng phải trở về học, không có chuyện gì đừng đến phiền chị đây.”

Nhìn Lô Y Y uốn éo cái mông trở về phòng học, Tô Tiểu Mễ biết Nghiêm Ngôn đã nghe thấy, khoái cảm trả thù rất nhanh chiến thắng cảnh lúng túng vừa rồi, huyết sáo chậm rãi trở lại phòng học của mình. Nhưng trả thù rồi tiếp theo phải làm gì? Tô Tiểu Mễ chưa hề nghĩ tới.

Buổi trưa Nghiêm Ngôn không đến rủ cậu ăn cơm, buổi tối cũng không gửi tin nhắn cho cậu, nhiều lần đi ngang qua Nghiêm Ngôn thậm chí không thèm liếc lấy cậu một cái. Tìm Tô Tiểu Mễ trật đi một nhịp, rõ ràng hấn sai trước còn tỏ thái độ đó với cậu, muốn chiến tranh lạnh đúng không, để xem tôi và anh ai chịu đựng hơn ai.

Chủ nhật ở trong nhà rất nhàm chán và khổ sở, Tô Tiểu Mễ tính ra ngoài lại đụng phải Tôn Diệu ngay cửa phòng. Tô Tiểu Mễ ngay cả chào hỏi cũng lười, ngược lại Tôn Diệu rất sôi nổi.

“Tô Tiểu Mễ, cậu có sợ quỷ không?”

“Cái gì?”

“Tớ mới từ chỗ bố tớ về, nghe bố tớ nói ngày đó sau khi chúng ta trở về, có người thấy buổi tối có một cái bóng xuất hiện trên núi, người đó bị dọa đến ngay cả nhà cầu cũng không dám đi, ngày hôm sau bố tớ còn mời đại sư đến trừ tà.”

“Thấy có người trên chân núi, nói không chừng ở đó có người.” Tô Tiểu Mễ còn chưa dứt lời trong đầu đã lóe đến một ý tưởng, đem tất cả từ đầu đến cuối liên lạc cùng một chỗ, sờ sờ 100 nguyên nhỏ trong lòng, không biết cảm giác gì, một lát sau mới hỏi.

“Cậu nếu ở một đêm trên núi sẽ có cảm giác gì?”

“Cậu có quyền đi thử một chút? Buổi tối nơi đó có rất côn trùng, tối hôm qua tớ đến toilet còn bị chúng nó cắn một cái.” Tôn Diệu chỉ vào mấy dấu đỏ trên tay cùng trên người Nghiêm Ngôn giống nhau như đúc.

Lúc này Tô Tiểu Mễ chỉ muốn đi tìm Nghiêm Ngôn nói xin lỗi, thật nhanh vòng qua Tôn Diệu còn đang lải nhải bị cản giữa thế nào, một mạch chạy đến phòng ngủ Nghiêm Ngôn, trong phòng ngủ chỉ có một người, người nọ còn nói bạn bọn họ hôm nay không có lớp nên rất nhiều người ngày mai mới đến. Tô Tiểu Mễ không thể ngồi yên, bảo cậu chờ một ngày so với chết còn khó chịu hơn, tất cả đều tại cậu, không tra rõ đã đi gây chuyện.

Lấy điện thoại gọi cho Nghiêm Ngôn, vừa reng đã bị cắt máy gọi nữa lại bị cắt, sau 10 lần gọi, trong điện thoại truyền tới một giọng nữ: Chào bạn, chủ nhân của số máy hiện tại không liên lạc được.

Cậu chợt nhớ đến Lô Y Y, gọi điện qua Lô Y Y còn đang ngủ: “Bà đây hôm nay không có tiết học, đừng đến đây phá rối, cút.”

“Chị yêu quý, chị biết địa chỉ nhà Nghiêm Ngôn đâu không?”

“Ồ, mặt trời mọc từ hướng Tây rồi sao?” Lô Y Y mơ mơ màng màng nghe thanh âm liền tỉnh thần tỉnh táo.

“Chị yêu quý ~”

“Hừ, đương nhiên biết, nhớ ngày đó chị theo đuổi Tiểu Ngôn đã chuẩn bị đầy đủ tài liệu...” Đầu bên truyền đến giọng nói đặc ý của Lô Y Y.

“Vậy chị nhanh nói cho tôi biết đi.”

“Cậu cho rằng chỉ một câu chị yêu quý, chị mày sẽ dễ dàng đem tài liệu cực khổ giao ra chắc?”

“Vậy ý chị thế nào?”

“Đồng ý với tôi hai chuyện.”

“Chuyện gì?”

“Còn chưa nghĩ ra.”

“Không thèm, tôi thà đi hỏi người khác.” Tô Tiểu Mễ tức giận nghĩ lại không nghĩ ra phải hỏi người nào

“Ba điều.”

“Không được.”

“Bốn điều.”

“Không được”

.

Ngồi trên xe Tô Tiểu Mễ hối hận muốn chết quách cho xong, ban đầu không cãi với cô ta chỉ có hai điều kiện, hiện tại trở thành mười điều quả thực tự chuốc khổ nhưng vì Nghiêm Ngôn, Tô Tiểu Mễ cậu sẽ nhận.

P.S: Tiểu Mễ điên thật rồi >_< cách=“” trả=“” thù=“” vậy=“” cũng=“” nghĩ=“” ra,=“” đừng=“” ai=“” bắt=“” chúc=“” nhé=“”>_<>

11. Chương 11: Thật Ra Làm Thụ Cũng Rất Tốt

Chương 11: Thật ra làm thụ cũng rất tốt

Tô Tiểu Mễ đứng trước cửa nhà Nghiêm Ngôn dùng sức gõ cửa, cửa mở ra Tô Tiểu Mễ thấy Nghiêm Ngôn mặc quần áo nông rộng, bộ dạng như mới vừa tỉnh ngủ, Nghiêm Ngôn như vậy Tô Tiểu Mễ chưa từng thấy qua. Với cậu Nghiêm Ngôn là dạng người mới vừa nhìn sẽ cảm thấy tuần tú, càng nhìn thì càng thấy đẹp trai, nhìn nữa lại càng đẹp.

Nghiêm Ngôn thấy người đến là Tô Tiểu Mễ lập tức đen mặt muốn đóng sập cửa. Tô Tiểu Mễ vội vàng ôm lấy khung cửa, mấy lời ban nãy luyện tập trên xe hiện tại nói ra lại lắp bắp không mạch lạc: “Dầu hôn kia em tự làm...em..muốn anh ghen, thật xin lỗi, thật xin lỗi, em đáng chết.”

Nghiêm Ngôn nghe mấy lời không liền mạch đại khái cũng đoán ra nhưng biểu tình vẫn như cũ không thay đổi, nhường chỗ trống cho Tô Tiểu Mễ vào nhà: “Vào rồi hãy nói.”

Tô Tiểu Mễ giống đứa bé phạm phải sai lầm, theo sau Nghiêm Ngôn đi vào phòng khách, ngồi trên ghế salong, cúi thấp đầu đem mọi chuyện quan trọng lập lại một lần, sau khi nói xong liền ngẩng đầu, rưng rưng đáng thương nhìn Nghiêm Ngôn.

“Được lắm. Tô Tiểu Mễ, không ngờ cậu cũng có tài làm đạo diễn phết, chỉ có một dấu đỏ mà cậu có thể nhào đến cỡ này?” Nhóc quỷ này, tốt bụng giúp cậu ta tìm lại 100 nguyên, không ngờ lại rơi vào tình trạng thảm hại, khi đang ở cửa phòng học nghe Lô Y Y hô to, tình cờ liếc qua lại thấy đầu vai Tô Tiểu Mễ có dấu hôn, lúc đó hấn giận đến thiếu chút nữa nhảy ra đánh Tô Tiểu Mễ một trận.

“Em, em chỉ vì quá quan tâm đến anh, cho nên.”

Nghiêm Ngôn nghe cậu nóng lòng giải thích thì hơi mềm lòng, cơn giận tiêu tán đi phân nửa, cắn răng oán hận nói: “Tô Tiểu Mễ, cậu phải hiểu không phải chỉ mỗi cậu biết ghen!”

Tô Tiểu Mễ cũng biết bản thân đã làm sai, im lặng tự ăn năn nghe Nghiêm Ngôn buông lời dạy dỗ.

“Có phải đã lâu không trừng phạt cậu, ngứa da ngứa mắt không?” Nghiêm Ngôn nghiêng người tới, bóp cằm Tô Tiểu Mễ nâng cao. Khuôn mặt Tô Tiểu Mễ ửng đỏ, trừng phạt cái gì? Là làm chuyện lần trước sao, lại nghĩ đến mình đang ở nhà Nghiêm Ngôn, bèn ngẩng đầu đánh giá trên dưới, vừa rồi không thấy rõ bây giờ nhìn lại nhà Nghiêm Ngôn cũng quá lớn đi, nhin không được tò mò hỏi: “Nhà anh không có ai sao?”

“Tôi ở một mình.” Nghiêm Ngôn vừa nói vừa kéo Tô Tiểu Mễ đi đến phòng ngủ, vào trong liền ném lên giường. Tô Tiểu Mễ ngã xuống giường, tay nắm lấy tấm chăn vừa vặn che kín khuôn mặt đỏ bừng của cậu. Nghiêm Ngôn thối, có cần gấp gấp vậy không.

Nghiêm Ngôn nhào đến, kéo ra tấm chăn, tiếp theo phủ lên người Tô Tiểu Mễ: “Tự mình gặm hèn chi dấu đỏ không đủ lực, vẫn là để tôi giúp cậu.” Vừa nói vừa kéo quần áo trên người Tô Tiểu Mễ ném ra ngoài.

Nhắc lại chuyện này làm gì, Tô Tiểu Mễ không vui bĩu môi, cậu đã xin lỗi hần nhiều lần mà vẫn không tha, đang ngẩn ngơ suy nghĩ cổ chột truyền đến ám áp làm cả người Tô Tiểu Mễ run lên nhẹ, đầu lưỡi ẩm ướt liếm quét ngay cổ rồi từ từ trượt xuống vật nổi lên trước ngực, Tô Tiểu Mễ cảm nhận được luồng sóng tê dại, miệng bật ra rên rỉ khe khẽ, cảm thấy rất thoải mái bèn đem tay cắm vào mái tóc Nghiêm Ngôn, lầm bầm nói: “Chuyện kia kia...a...ừm... thật...a... thật xin lỗi.”

“Xem ra tôi còn chưa dùng hết sức nếu không sao cậu lại có tâm tư nghĩ đến chuyện khác?”

Nghiêm Ngôn cười xấu xa vói tay đến trước mặt, Tô Tiểu Mễ hít một ngụm khí lạnh: “Hmm, nơi đó, đừng, đừng.”

Nghiêm Ngôn tiếp tục hoạt động lên xuống: “Đừng cái gì?”

“Đừng, đừng ngừng.” Một người anh tuấn rạng rỡ như Nghiêm Ngôn lúc này lại thốt ra lời hạ lưu, Tô Tiểu Mễ xấu hổ đến khuôn mặt đỏ rực có thể nặn ra máu.

“Tiểu Mễ, cậu thật nhạy cảm.” Nghiêm Ngôn giọng nói đã khàn đến đáng sợ, nhìn người phía dưới thân mình không ngừng, cứng rắn trông rất khổ sở.

“Ừ, ừ, a, nơi đó, a.” Trong miệng Tô Tiểu Mễ truyền ra rên rỉ đứt quãng. Không lâu sau, Tô Tiểu Mễ hít thở trở nên khó khăn dồn dập.

“Em, em, không được.” Dứt lời liền cong thân thể lên thành vòng cung, chất lỏng màu trắng buông thả phóng hết vào tay Nghiêm Ngôn. Tô Tiểu Mễ mệt mỏi ngã trên giường ngó chừng Nghiêm Ngôn, thở gấp nói: “Anh thật lợi hại.”

Ném ra một câu tiếp theo lại ngượng ngùng cúi đầu vào gối, Nghiêm Ngôn ở trước ngực Tô Tiểu Mễ cắn một cái: “Vẫn còn chưa xong.” Ôm Tô Tiểu Mễ giúp cậu xoay người nằm ngửa trên giường, Tô Tiểu Mễ trốn tránh muốn tiếp tục giả đà điệu, ham muốn trong mắt còn chưa biến mất Nghiêm Ngôn cúi xuống hôn lên môi Tô Tiểu Mễ, đầu lưỡi linh hoạt chen vào trong miệng ra sức cướp đoạt, sau đó đem chất lỏng trong tay xoa lên nơi phía sau Tô Tiểu Mễ. Tô Tiểu Mễ cảm thấy phía sau lạnh lạnh, ngay sau đó là ngón tay ôn nhu của Nghiêm Ngôn thăm dò vào hoàn toàn không giống lần đầu, Tô Tiểu Mễ bị cảm giác mới mẻ đó khiến cho nói không ra lời, miệng không ngừng phun ra rên rỉ, cuối cùng Nghiêm Ngôn ghé vào lỗ tai Tô Tiểu Mễ nhỏ giọng nói: “Bảo bối, anh muốn tiến vào.”

Cùng lúc câu nói vừa mới dứt, một dị vật thô to ầm ập tiến vào trong cơ thể, hai người cùng nhau hừ một tiếng, Tô Tiểu Mễ đã không phải lần đầu nên cũng không cảm thấy đau đớn cho lắm, chỉ thấy cảm giác có chút xa lạ, của cậu lại bắt đầu phản chấn, đầu óc bị cơn choáng váng bao phủ, không biết qua bao lâu, rung chuyển ngày càng mạnh mẽ, Tô Tiểu Mễ ngẩng cổ hét to: “Hmm ~ Hmm ~, em lại muốn tới.”

“Mới thế mà đã tới sao.”

Cuối cùng Nghiêm Ngôn cũng chiếm được giải phóng trong cơ thể Tô Tiểu Mễ. Ôm Tô Tiểu Mễ vào lòng, hai người cùng ngủ mê man. Trước khi chìm vào giấc ngủ, Tô Tiểu Mễ nhớ cậu còn có chuyện muốn nói lại vì lao lực quá độ nên không nghĩ quá nhiều ngủ thiếp đi.

Cậu đã quên hôm nay Nghiêm Ngôn không có lớp nhưng buổi chiều cậu có khóa cần học. Cậu cũng quên trường học của bọn họ người đến lớp chiếm 40% thành tích học kỳ.

Đến khi Tô Tiểu Mễ tỉnh chuyện đầu tiên cậu nghĩ đến là làm tiểu thụ cũng rất tốt. Cười ngây ngô một hồi mới mở điện thoại nhìn tin nhắn, tận mười lượt gọi chưa ai nghe, hẳn thấy mình ngủ nên không đánh thức, lại nhìn tin nhắn của bọn Chu Cương, Tôn Diệu.

“Thằng nhóc cậu không muốn tốt nghiệp đúng không? Mau lên lớp.”

Tô Tiểu Mễ kêu thảm một tiếng, không quản thân thể đau nhức cuống quýt xuống giường mặc quần áo tử tế, để lại một mình Nghiêm Ngôn liền xông ra ngoài.

Từ đó về sau, Tô Tiểu Mễ vì muốn nếm được ngon ngọt, một lát không cẩn thận làm hư sách giáo khoa của Nghiêm Ngôn, một lát lại không cẩn thận cạo sờn CD Nghiêm Ngôn. Nếu như Nghiêm Ngôn hung hăng trừng cậu, cậu liền nháy mắt: “Em biết em sai rồi, anh làm gì cũng được đừng có trừng em.”

Hôm nay vừa lúc cậu lại muốn làm hư gì đó, đi chung quanh nhà Nghiêm tìm kiếm đồ hạ thủ, Nghiêm Ngôn ở bên cạnh lạnh lùng nói: “Em đừng có làm bộ như tìm vật đánh rơi, em quên rồi sao, quanh co lòng vòng chút nữa làm hư đồ của anh.”

Tô Tiểu Mễ đỏ mặt không nghĩ tới tâm tư cậu bị Nghiêm Ngôn nhìn thấy một cách dễ dàng. Nhớ tới một chuyện, Nghiêm Ngôn thẳng thắn nói: “Học kỳ sau anh phải ra ngoài thực tập.”

“Nhanh như vậy?” Tô Tiểu Mễ hoảng sợ hô lên.

“Anh đã năm tư ra ngoài học tập cũng không có gì lạ.”

“Vậy em làm sao bây giờ?”

“Em làm được gì? Anh bị bố gọi đến quản lý chi nhánh công ty ông ấy, chủ nhật cứ đến tìm anh.”

Tô Tiểu Mễ nghe đến bố Nghiêm Ngôn liền không biết nói gì nữa. Khoảng thời gian qua thật sự rất vui vẻ thiếu chút cậu đã quên Nghiêm Ngôn mới đây đã năm tư, trong trường học đơn thuần cái gì cũng không cần nghĩ nhưng sau khi ra ngoài xã hội thì thế nào, tất cả mọi người đều phải đối mặt với tương lai mà tương lai hai người bọn họ là một mảng mù mịt nặng nề, Tô Tiểu Mễ không thể không nghĩ rồi lại không dám nghĩ đến, mặc dù đã tự nhủ với bản thân vui được ngày nào hay ngày đó nhưng nhìn thời gian trôi qua một cách nhanh chóng, bản lại bất lực không thể ra sức, bồn chồn không yên.

Nghiêm Ngôn nhìn thấy biểu tình Tô Tiểu Mễ, kéo cậu ngã vào lòng mình, trán áp vào trán Tô Tiểu Mễ: “Em chỉ cần đi theo anh là được.”

Nghe đến đây, hai tay Tô Tiểu Mễ tự nhiên hoàn thật chặt vòng eo Nghiêm Ngôn, chặt đến thiếu điều siết chết Nghiêm Ngôn.

12. Chương 12: Ngân Vạn Không Được Dính Đến Phụ Nữ

Chương 12: Ngân vạn không được dính đến phụ nữ

Trong khoảng thời gian rỗi rên này Tô Tiểu Mễ tính nắm chặt khoảnh khắc mỗi một phút giây bên cạnh Nghiêm Ngôn, không ngờ Lô Y Y lại xuất hiện trên mặt còn kèm theo nụ cười không lấy làm thân thiện, kể vào lỗ tai Tô Tiểu Mễ nói mấy lời buồn nôn: “Tô Tiểu Mễ, đã đến lúc cậu thực hiện lời hứa rồi.”

Tô Tiểu Mễ cảm thấy trên đời này không ai có thể sánh bằng Lô Y Y thích làm cho người ta khổ sở. Nhưng lời đàn ông đã nói ra thì tứ mã nan truy không thể nuốt lời, mặt ngoài nói thì nói vậy thôi chứ cậu mà đổi ý một giây sau sẽ nằm trong nhà xác.

“Chị nói đi ! ! !” Trong mắt Tô Tiểu Mễ chỉ có bi phẫn cùng tuyệt vọng.

“Cậu yên tâm, tôi đây hoàn toàn không có hứng thú với cậu, tôi đâu có gì sao lại thích một tiểu thụ”

“Sao chị biết tôi là tiểu thụ ?” Tô Tiểu Mễ không phục.

“Cậu ra ngoài mà không soi gương, bên trái mặt cậu viết chữ ‘ Tiểu ’, bên phải thì viết chữ ‘ Thụ ’ kia.” Lô Y Y mở miệng châm chọc.

“Chị muốn thế nào thì cứ nói thẳng đừng vòng vo!”

“Tôi nghe nói học kỳ sau Nghiêm Ngôn ra ngoài thực tập nên phải nắm chặt cơ hội lần này, trước hết bảo Nghiêm Ngôn cùng tôi ăn cơm suốt một tuần lễ tại phòng ăn đi.”

“Tại sao, tại sao, tại sao.” Tô Tiểu Mễ gân cổ hét.

Lô Y Y không thèm liếc tới Tô Tiểu Mễ ồn ào, nói tiếp: “Hơn nữa chỉ có hai người chúng tôi, còn cậu nhất định phải cách chúng tôi mười thước”

“Tại sao, tại sao, tại sao.” Tô Tiểu Mễ không muốn gào to.

“Cậu câm miệng cho tôi, không bà đây sẽ khiến cậu muốn làm tiểu thụ cũng không được .” Lô Y Y trực tiếp đưa ra lời đe dọa.

Tô Tiểu Mễ kinh ngạc, suy tính một hồi mới nói: “Cứ coi như tôi đồng ý đi, hừ, Nghiêm Ngôn sẽ không đồng ý.”

“Chuyện này thì không nhọc cậu quan tâm, hần đã đồng ý.”

“Tại sao, tại sao, tại sao.”

“Con mẹ nó, cậu không thể đổi từ khác được à.”

Thật ra Nghiêm Ngôn đồng ý với Lô Y Y chỉ vì muốn dạy dỗ Tô Tiểu Mễ chuyện lần trước, cho cậu biết làm sai phải trả giá thật nhiều.

Suốt một tuần lễ sau đó, Lô Y Y cùng Nghiêm Ngôn thường xuyên tay trong tay xuất hiện tại phòng ăn, Tô Tiểu Mễ ngồi cách bọn họ mười thước, cắn đũa oán hận trừng hai người, miệng lẩm bẩm giống vu bả nguyên rủa: “Nghen chết, nghen chết, nghen chết, nghen chết.” Tôn Diệu ngồi bên cạnh ăn cơm nghe thấy sắc mặt tái nhợt, cả người run như cây sậy.

Về phần Lô Y Y cùng Nghiêm Ngôn xuất hiện trước mặt mọi người, ngay lập tức tin tức được lan truyền khắp trang mạng của trường: Bạn gái thần bí của Nghiêm Ngôn rốt cục nổi trên mặt nước.

Tô Tiểu Mễ nhún chuột nhanh hơn so với bất cứ ai khác, muốn nói rằng bạn gái thần bí của hần là cậu, là cậu a nhưng đó chỉ là suy nghĩ thoáng qua trong đầu. Cuối cùng cậu để lại cái tên thật cá tính dưới chữ ký của mình: Mỗ đại học 1: Thi thể cô gái rốt cuộc nổi lên mặt nước.

Chủ nhật Tô Tiểu Mễ lại chạy tới nhà Nghiêm Ngôn tố khổ.

“Còn chín điều kiện nữa, cứu em, cứu em a.” Tô Tiểu Mễ ở trên giường Nghiêm Ngôn quay cuồng .

“Ai bảo em hứa .” Nghiêm Ngôn ngồi trên ghế bên cạnh chuyên tâm đọc sách.

“Còn không phải vì anh, anh là đồ không tim không phổi .”

“Em còn không biết xấu hổ quay đầu trách anh.”

Tô Tiểu Mễ đầu gục xuống dưới giường, rầu rĩ nói: “Nếu anh không đồng ý chị ta cũng đành làm được gì.”

Nghiêm Ngôn nhún nhún vai ra vẻ không liên quan đến mình, cơ hội tốt để cho Tô Tiểu Mễ một bài học, hẳn tại sao không đáp ứng nhưng đó chỉ là ý nghĩ chứ không nói ra ngoài, đồ trong phòng đã bị Tô Tiểu Mễ tính tình cổ quái làm hư không ít, hẳn không muốn tự rắc phiền phức.

Sau khi Tô Tiểu Mễ chạy đến nhà Nghiêm Ngôn tố cáo thất bại còn chưa hồi phục đã kích đã bị Lô Y Y sai chuyện thứ hai. Lúc ấy Tô Tiểu Mễ đang bên ngoài phòng học cùng mấy người bạn cùng phòng cười cười nói nói, Lô Y Y không biết từ đâu chạy tới, đẩy ra mấy người kia đứng trước mặt Tô Tiểu Mễ: “Giúp tôi sang siêu thị cạnh trường học mua năm bao băng vệ sinh.”

Tô Tiểu Mễ mặt mày tái mét, bọn người Liêu Phi lập tức ngừng cười.

“Chị mua nhiều vậy làm gì, làm tã chắc.”

“Cậu quản nhiều làm gì, có đi hay không.” Tròng mắt Lô Y Y lóe ra hung quang.

Tô Tiểu Mễ lướt qua mấy nam sinh bên cạnh: “Trong mấy người ai chịu đi với tôi?”

Chỉ thấy mấy cậu kia dùng tốc độ chạy trở lại phòng học, cầm sách lên giả vờ thảo luận sôi nổi, Tô Tiểu Mễ oán hận lườm Lô Y Y, ông đây sẽ mua hết băng vệ sinh nhét vào trong miệng cô.

Đi tới cửa siêu thị Tô Tiểu Mễ chần chừ một hồi mới đi vào, rồi đi tới lui khu bán băng vệ sinh, mỗi lần nhìn thấy có con gái tới cậu liền chạy thẳng tới quầy thực phẩm, đợi cô gái kia rời đi cậu chậm rãi đi trở lại. Giống như kẻ trộm quan sát chung quanh, phát hiện không ai dòm mình liền cầm năm bao băng vệ sinh chạy đến quầy thu ngân.

“Nhanh, nhanh, tính tiền, nhanh, nhanh.” Tô Tiểu Mễ từ trong túi lấy ra tiền đặt lên bàn, người thu cầm tiền liếc mắt nhìn chằm chằm Tô Tiểu Mễ: “Gấp cái gì?”

Đột nhiên phía sau truyền đến thanh âm ho nhẹ, sống lưng Tô Tiểu Mễ lạnh ngắt nhìn thấy Nghiêm Ngôn cùng đám bạn học cùng khối. Mấy người đó nhìn khuôn mặt Tô Tiểu Mễ đột nhiên hóa đá, tầm mắt lại dời xuống bàn tay cầm năm bao băng vệ sinh, vẻ mặt tràn đầy hồ nghi.

Nghiêm Ngôn đại khái đoán ra được chuyện gì, khước miệng cong lên, hỏi: “Tô Tiểu Mễ, cậu tới tháng hả?”

Tô Tiểu Mễ lúng túng đỏ mặt, tiếng cười của bọn họ truyền tới tai lỗ tai Tô Tiểu Mễ vừa khó nghe vừa chói tai, chờ người bán hàng thu tiền xong cậu lập tức chạy ra ngoài. Vừa thấy được Lô Y Y cậu liền đem đồ đồng đồ ném đến trước mặt cô ta: “Chị hài lòng chưa, đồ xấu xa, tôi nguyện rửa chị.”

Lô Y Y biểu tình không sao cả: “Hừ, đoạt đàn ông của tôi, mới làm mấy việc cón con này tưởng tôi hài lòng rồi sao? Còn tám điều kiện nữa cậu từ từ chịu đựng đi!”

Khoảng thời gian sau đó, Tô Tiểu Mễ cảm thấy người gầy đi một vòng, không phải nhìn Nghiêm Ngôn cùng cô ta ra ra vào vào thì bị sai làm chân chạy vặt. Nhiều lần không chịu nổi cậu chạy đến xin Nghiêm Ngôn cho mượn tiền để mượn sát thủ ám toán cô ta.

Nửa đêm trong phòng ngủ mỗi lần có người muốn đi nhà cầu luôn nghe được một tham âm kinh khủng, dần dà không ai dám đi đến nơi đó. Nếu tình trạng tiếp tục kéo dài e rằng trên trang mạng của trường sẽ có thêm một tin tức: “Ba chàng trai trong căn phòng kia bị nổ bâng quang.”

Qua chuyện lần này ba cậu bạn cùng phòng đều cho ra một kết luận: “Ngàn vạn đừng đụng đến Tô Tiểu Mễ.”

Tô Tiểu Mễ lại cho ra một kết luận khác: “Ngàn vạn không được dính đến phụ nữ.”

13. Chương 13: Tiểu Thụ Nhất Định Phải Biết Nấu CƠM Sao?

Chương 13: Tiểu thụ nhất định phải biết nấu cơm sao?

Cuối cùng đã tới kỳ nghỉ đông, Tô Tiểu Mễ nằm lì trên chiếc giường ấm áp nhà mình qua mười giờ vẫn không chịu nhúc nhích. Đến nỗi Mẹ Tô hai tay chống thắt lưng hô to: “Tô Tiểu Mễ, con nhanh rời giường cho mẹ, hôm nay chúng ta phải đến nhà bà ngoại.”

Tô Tiểu Mễ trở mình cuộn chăn lên người, giọng nói rầu rĩ: “Mẹ, để hôm nào con lại tới, mới vừa nghỉ đông mẹ không thể cho con nghỉ ngơi mấy bữa được sao, mẹ không biết trong trường học con cực khổ cỡ nào đâu.”

Mẹ Tô nghe con trai mình than vãn, lòng cũng mềm đi: “Nhưng chúng ta đã lâu không đến thăm bà ngoại con, tốt nhất vẫn mau rời giường đi.” Thấy giọng mẹ Tô đã hòa hoãn hơn, Tô Tiểu Mễ thừa thắng truy kích: “Mẹ, con mệt lắm, mẹ để con ngủ thêm một chút đi, mọi người đi trước còn con hôm nào sẽ đi, thật đó.”

Bố Tô nghe con trai nói vậy, quay đầu sang mẹ Tô nói: “Thôi, con nó mới được nghỉ cứ để nó ngủ thêm một lát, chúng ta đi trước.”

Mẹ Tô suy nghĩ một chút, cuối cùng đưa ra quyết định: “Ngài mai bố mẹ mới về, con đói thì ra ngoài mua thức ăn, vậy, bố mẹ đi đây.”

Nghe thấy thanh âm đóng cửa, Tô Tiểu Mễ chợt mở to đôi mắt lóe ra ánh sáng tinh ranh. Một cái xoay người nhảy xuống giường, nhanh chóng mặc quần áo gọn gàng, răng còn chưa đánh, mặt cũng chưa rửa đã bấm điện thoại gọi cho Nghiêm Ngôn, người bên kia dường như cũng đang ngủ giọng nói uể oải: “Có chuyện gì?”

“Anh hôm nay có tới nhà em không?”

“Đến nhà em làm gì?”

Người này đúng là không hiểu phong tình, muốn cho hắn hiểu rõ hoàn cảnh cuộc sống gia đình cậu chứ gì, bộ dạng hắn lại như không tình nguyện.

“Bố mẹ em hôm nay không có ở nhà. . .”

“Không có ở nhà thì thế nào?”

Tô Tiểu Mễ vừa nghe Nghiêm Ngôn nói vậy, giận đến dậm chân thành thịch trong phòng, tiếp tục giải thích: “Bọn họ không có ở đây, hai chúng ta sẽ.”

“Sẽ cái gì?”

“Ông đây sẽ giết anh.” Tô Tiểu Mễ mắng một câu sau đó cúp điện thoại, cởi bỏ quần áo, lần nữa nằm lại trên giường ngủ tiếp.

Đang ngủ ngon cậu cảm giác có một vật thể chui vào giường mình, sau đó từ phía sau ôm lấy cậu. Tô Tiểu Mễ còn đang mơ mơ màng màng ngay lập tức mở mắt, sống lưng toát mồ hôi lạnh, người nào đây, không lẽ là đại thúc biến thái, ông ta làm sao vào được phòng của cậu. Tô Tiểu Mễ thật cẩn thận xoay người liền nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc, người nọ đang nhìn cậu cười toe, giật mình dựng người dậy: “Anh sao lại ở đây?”

“Không phải em gọi anh tới?”

“Anh vào bằng cách nào?”

“Chìa khóa Lô Y Y đưa.” Nghiêm Ngôn lắc lắc chiếc chìa khóa trong tay.

“Lô Y Y sao lại có chìa khóa nhà em được?”

“Mẹ em cho cô ấy.”

Tô Tiểu Mễ nghe một loạt câu trả lời, tiếp theo hiểu ra cái gì gậy đầu. Còn đang nghĩ vẫn vợ lại bị Nghiêm Ngôn nằm trên giường kéo vào trong ngực. Tô Tiểu Mễ đỏ mặt trách: “Chuyện gì nha, mau rời giường.”

“Không phải em gọi anh đến ngủ sao?” Nghiêm Ngôn một câu hai ý nghĩa.

“Mới.. mới không phải.” Tô Tiểu Mễ nói năng lắp bắp.

“Thế em tìm anh làm gì?” Nghiêm Ngôn còn đang nói một tay đã lên vào áo Tô Tiểu Mễ. Tô Tiểu Mễ không yên giãy dụa thân thể: “Đúng là em gọi anh đến nhưng chỉ để hiểu rõ em.”

“Phải không?” Nghiêm Ngôn giọng ngày càng nhỏ, tiếp theo sau biến thành hơi thở ái muội.

Nghiêm Ngôn hôn khắp cả người Tô Tiểu Mễ, chân Tô Tiểu Mễ lại vòng qua hông Nghiêm Ngôn, tiếng rên rỉ tràn ngập cả gian phòng, Nghiêm Ngôn một tay ôm lấy cứng rắn của Tô Tiểu Mễ trên chộc xoa nắn, một tay xoa lên khuôn mặt đỏ bừng của cậu: “Tô Tiểu Mễ, nét mặt của em thật mê người.”

Tô Tiểu Mễ xấu hổ quay mặt sang nơi khác: “Tôi không phải phụ nữ.”

Nghiêm Ngôn đem đầu Tô Tiểu Mễ quay trở lại, hôn lên cái chụt: “Ở trong mắt anh không có người phụ nữ nào có thể hơn em.”

Tô Tiểu Mễ nghe được đầu óc lâng lâng, Nghiêm Ngôn không biết từ nơi nào lấy ra một lọ bôi trơn, nhân lúc ánh mắt Tô Tiểu Mễ còn đang mơ màng liền bôi vào , phía sau khép rồi lại mở như đang đón chờ chủ nhân tiến vào, Nghiêm Ngôn vội ôm lấy Tô Tiểu Mễ, động thân một cái cả hai đồng thời hút một ngụm khí lạnh, chân Tô Tiểu Mễ vẫn còn đang quặp lấy eo Nghiêm Ngôn, hai tay nắm lấy ra giường, cần nhẹ môi dưới hưởng thụ truyền đến khoái cảm.

Giường bị dao động phát ra thanh âm xình xịch, không biết trải qua bao lâu Nghiêm Ngôn đưa đẩy càng lúc càng nhanh, Tô Tiểu Mễ hoàn toàn bị khoái cảm bao phủ, tiếp theo Nghiêm Ngôn gầm nhẹ một tiếng, hai người đồng thời tiết ra.

Xong mọi chuyện, Nghiêm Ngôn lại ôm Tô Tiểu Mễ yếu ớt đi vào phòng tắm, hai người cùng nhau tắm rửa rồi mới ngã xuống giường ngủ, Tô Tiểu Mễ ngủ mơ mơ màng màng thì cảm nhận được có người đẩy cậu, cậu hát ra cánh tay phá rối lắm bầm: “Tôi đang ngủ.”

Thanh âm đối phương chỉ mới vừa tỉnh ngủ: “Em đứng lên nấu vài món đi, anh đói bụng.”

“Trời lạnh thế nào sao em phải đứng lên?”

“Không phải em chứ còn ai?” Nghiêm Ngôn không muốn cùng Tô Tiểu Mễ đấu võ mồm, cho cơ thể trần như nhộng của Tô Tiểu Mễ một cước, Tô Tiểu Mễ hét thảm một tiếng lồm ngồm bò dậy, lại không dám nói gì ngậm uất ức run rẩy mặc vào quần áo, đi ra phòng khách gọi điện kêu hai phần thức ăn.

Tô Tiểu Mễ ngồi trên ghế salon mở ti vi chờ người giao hàng, khoảng mười lăm phút sau người giao hàng đến, Tô Tiểu Mễ trả tiền rồi lên lầu gọi Nghiêm Ngôn.

“Rời giường ăn cơm.”

Nghiêm Ngôn từ từ ngồi dậy nhìn hướng bên ngoài, mới mặc quần áo tử tế đi xuống giường: “Mới đây đã nấu xong?” Đến khi ra phòng khách nhìn hai hộp cơm nằm nghiêm chỉnh trên bàn, Nghiêm Ngôn liền đen mặt: “Cậu gọi đồ ăn bán bên ngoài?”

“Nếu không anh muốn ăn cái gì?”

Nghiêm Ngôn nhướn mày tròng, Tô Tiểu Mễ có chút chột dạ: “Tô Tiểu Mễ, em muốn theo anh mà không tự mình nấu cơm được sao?” Một câu nói đánh trúng mông Tô Tiểu Mễ, cậu không phải phụ nữ, không nấu cơm cũng rất bình thường.

“Em là đàn ông.”

“Nhưng em là tiểu thụ.”

“Anh thối lắm, đâu có ai quy định tiểu Thụ nhất định phải biết nấu cơm?”

“Người khác đều nói vậy.” Nghiêm Ngôn biểu tình đương nhiên Tô Tiểu Mễ không thể tìm ra một chút sơ hở.

Tô Tiểu Mễ xụ mặt nghĩ có đánh chết cậu cũng không nấu cơm, kiên quyết không làm, kiên quyết kiên quyết không làm, cậu là đàn ông bắt cậu nấu cơm quá tổn hại tự ái quá mà, một lát sau lại nghĩ chẳng lẽ tiểu thụ phải biết nấu cơm? Tô Tiểu Mễ ngây ngô từ bước tiến vào bẫy rập Nghiêm Ngôn giăng sẵn mà không biết.

Nghiêm Ngôn nhìn sang Tô Tiểu Mễ từ vẻ mặt cậu dễ dàng đoán ra đang đấu tranh tâm lý lắm đây nhưng Tô Tiểu Mễ lại không thấy được vẻ mặt đặc ý quý kẻ được thành công trên mặt người nọ. Sau cùng Tô Tiểu Mễ lên tiếng: “Sau này em sẽ theo mẹ học nấu cơm, vậy là tiểu thụ hợp cách đúng không?”

Nghiêm Ngôn thành thật gật đầu: “Thấy em ngoan ngoãn, hôm nay anh ủy khuất chút ăn món bên ngoài bán vậy.”

Tô Tiểu Mễ nghe Nghiêm Ngôn khen ngợi cái đuôi sắp dựng thẳng lên, vội vã chạy đến phòng bếp lấy chén.

Sau khi no nê, Tô Tiểu Mễ lại bị Nghiêm Ngôn sai đi rửa chén với lý do tiểu thụ phải biết những chuyện này. Tô Tiểu Mễ đứng trước bồn rửa chén vừa dùng sức chà vào thành chén vừa oán hận nhìn Nghiêm Ngôn nhàn nhai nhìn TV, tại sao tiểu công luôn được đãi ngộ tốt hơn tiểu thụ.

Thật vất vả rửa xong bát đĩa, Tô Tiểu Mễ chạy về ghế salong chen chúc ngồi bên cạnh Nghiêm Ngôn cùng hân xem tivi. Màn hình TV đang chiếu về thế giới động vật, Nghiêm Ngôn đem chân gác qua đùi Tô Tiểu Mễ: “Giúp anh xoa bóp.”

Tô Tiểu Mễ trợn mắt: “Em mới rửa xong bát đĩa anh nên xoa bóp cho em mới phải.”

“Nhưng đây là việc tiểu thụ cần làm.”

Tô Tiểu Mễ phát điên không muốn nghe nữa: “Thế tiểu công làm gì?”

“Anh hả?” Nghiêm Ngôn nghiêng đầu cười xấu xa: “Chỉ cần chịu trách nhiệm yêu em là đủ.”

“Phi, không biết xấu hổ, chuyện gì cũng bắt em làm.” Tô Tiểu Mễ tức đến máu dồn lên não cả khuôn mặt đỏ bừng, miệng lẩm bẩm oán trách hai tay lại đặt trên đùi Nghiêm Ngôn nhẹ nhàng ắn ắn, khoe miệng lại cong lên tự thuở nào.

Hơn hai canh giờ sau, Nghiêm Ngôn nhìn lên đồng hồ: “Sáu giờ rồi à, tối nay anh có hẹn đánh bida, em đi không?”

Nghe được câu hỏi, Tô Tiểu Mễ thầm nghĩ Nghiêm Ngôn bình thường luôn lạnh nhạt, không thấy ai đặc biệt thân thiết với hắn, bèn hỏi: “Hẹn người nào?”

“Đi rồi chẳng phải sẽ biết, chúng ta dùng cơm xong qua vừa lúc bọn họ cũng tới.”

14. Chương 14: Nghiêm Ngôn Là Ma Quỷ ! ! !

Chương 14: Nghiêm Ngôn là ma quỷ ! ! !

Ăn cơm xong Tô Tiểu Mễ bị Nghiêm Ngôn đưa đến một cửa tiệm tên VS, đối với Tô Tiểu Mễ tiệm bida này dường như quá lớn. Vào trong Tô Tiểu Mễ phát hiện bên trong quả thật rất nhiều người, bàn bida xếp thẳng hàng, trên mỗi bàn bida đều có một chiếc đèn, phía sau là một quầy bar cực lớn bày biện đủ loại rượu, bên trong còn có năm người pha chế ăn mặc rất có phong cách, một bồi bàn nhận ra Nghiêm Ngôn liền dẫn bọn họ qua một lối khác, dừng lại tại căn phòng VIP, sau đó mới rời đi.

Mở cửa vào, bên trong là một gian phòng rất lớn, giữa phòng đặt một bàn bi-da, ghế salong, TV, quầy bar...v.v...cần gì đều có, ngoài ra còn có bốn cô gái ngồi trên ghế salong, ngực được phô diễn hết cỡ, bên cạnh bàn bida có hai người nam cầm gậy chuyên dùng để đánh bida, chiều cao kém Nghiêm Ngôn một chút, sắc đẹp cũng không bằng Nghiêm Ngôn, ít nhất Tô Tiểu Mễ cho là vậy, hai người nam kia cũng nhìn thấy Nghiêm Ngôn.

Hai cô gái trong số các cô ngồi trên salong tiến lại gần gặt Tô Tiểu Mễ qua một bên, dán lại gần dùng hai bộ ngực ma xát cánh tay Nghiêm Ngôn.

“Ngôn, sao lâu rồi không thấy anh đến đây, không nhớ người ta à.” Một cô gái trong đó nũng nịu hờn trách.

Nghiêm Ngôn mặt không biến sắc tránh khỏi hai cô gái đang dính sát mình, đi tới bàn bida bên cạnh, mặt khác hai người nam như phát hiện ra đại lục mới nhìn chăm chăm ánh mắt dần đỏ ngầu của Tô Tiểu Mễ, Tô Tiểu Mễ thì lom lom hai cô gái vừa rồi.

“Này, em trai, cậu háo sắc quá nha, sao cứ nhìn chăm chăm hai cô gái kia. Tôi là Dương Huy, người bên kia là Lưu Ứng Tinh, còn cậu tên gì ?” Đối với cậu nhóc được Nghiêm Ngôn dẫn đến, không tránh khỏi khiến Dương Huy tò mò.

Thấy có người hỏi mình, Tô Tiểu Mễ hồi phục tinh thần, ngó chừng người nam mặt áo xanh trước mắt , người nam này miễn cưỡng coi là vừa mắt: “Tôi tên Tô Tiểu Mễ.”

“Cậu với Nghiêm Ngôn có quan hệ gì, hẳn từ trước đến giờ chưa từng dẫn ai đến đây.” Dương Huy nhẹ nhàng đến gần nói vào tai Tô Tiểu Mễ lộ sợ Nghiêm Ngôn nghe được.

“Tôi, tôi, anh ấy là niên trưởng của tôi.” Tô Tiểu Mễ ấp úng nhưng trong lòng nghe được lời kia thì hết sức cao hứng, cậu là người đầu tiên được Nghiêm Ngôn dẫn đến, cảm thấy người cứ như bay bổng trên mây. Tô Tiểu Mễ đúng là không chịu được khi người khác khen.

“Ồ, niên trưởng sao!” Dương huy cảm thấy kỳ lạ, sau đó ác ý nhìn về phía Nghiêm Ngôn đang cùng Lưu Ứng Tinh chơi bóng nhưng không có tác dụng gì, sờ sờ lỗ mũi có chút mất hứng.

“Vậy các cậu là ai.” Tô Tiểu Mễ hỏi ngược lại.

“Chúng tôi?” Dương huy đi tới đặt tay lên vai Nghiêm Ngôn, bộ dạng thân mật nói : “Chúng ta là bạn học trung học đệ nhất đệ nhị cấp, đúng không, niên trưởng

”

Tô Tiểu Mễ liền đỏ mặt, Nghiêm Ngôn nhú mày, hất ra bàn tay Dương Huy: “Nếu cậu không chơi, ván này xem như cậu thua.”

Dương Huy mắng hai người kia quá gian trá. Lưu Ứng Tinh thừa dịp Dương Huy đang đánh bóng, đánh giá Tô Tiểu Mễ, sau đó nói: “Cậu muốn uống gì, qua quầy bar kia chọn.”

“A, Được.” Tô Tiểu Mễ đi tới quầy bar, đến chỗ như vậy thật vất vả, nhìn rượu toàn loại cao cấp, vẻ mặt hâm mộ cứ như người nhà quê. Nói xong cao hứng chạy về phía quầy bar, Tô Tiểu Mễ không biết bộ dạng lúc này của mình thật khôi hài.

“A, tôi muốn cái kia, cái kia, cái kia. . .” Tô Tiểu Mễ ở quầy bar kêu lên.

“Cho cậu ấy một ly nước trái cây.” Lời nói Nghiêm Ngôn từ phía sau truyền đến, Tô Tiểu Mễ xoay người, vẻ mặt ủy khuất: “Tại sao chứ, tại sao chứ, tại sao chứ hả.”

“Cậu dám uống một chút rượu thử xem?” Nghiêm Ngôn trợn mắt nhìn xuống, Tô Tiểu Mễ không thềm cãi nữa, hướng đến nam pha chế nói: “Vây, tôi muốn lấy loại nước trái cây cao cấp nhất.”

Lưu Ứng Tinh ở bên cạnh trêu ghẹo nói: “Tại sao tiểu học đệ này không thể uống rượu?”

“Không phải không thể mà là không được phép uống.”

“Nghiêm Ngôn, cậu thật đáng ghét, sao lại bá đạo như vậy

” Dương Huy kỳ quái nói.

Tô Tiểu Mễ ở phía sau nghe, đưa ra kết luận Dương Huy kia bề ngoài giống như một kẻ biến thái. Tô Tiểu Mễ cầm ly nước trái cây ngồi lên salong gần màn hình xem tivi, trong lòng oán giận, tại sao Nghiêm Ngôn dẫn cậu đến đây, còn tưởng đến đây dạy cậu chơi nào ngờ hẳn lại một mình vui vẻ ở bên kia, trong lòng vốn nghĩ đến tình tiết trên TV, hình ảnh Nghiêm Ngôn ở phía cầm tay mình hướng dẫn mình học cách chơi giờ đây tất cả hình ảnh này đều bị tan vỡ.

“Tô Tiểu Mễ, cậu ngồi cách xa tivi một chút” .

Tô Tiểu Mễ không cần quay đầu lại cũng biết là ai, ngoan ngoãn chuyển mông ra sau một chút, tiếp tục xem TV, xem một hồi cảm thấy nhàm chán, mí mắt càng ngày càng khép lại thoảng cái ngủ quên.

Qua thật lâu, cậu ấy nghe được có người gọi mình mà giọng nói này thật quen thuộc, chậm rãi mở mắt thấy được chủ nhân của giọng nói đang nhìn cậu, đằng sau chủ nhân này là những người vô cùng đáng ghét.

Tô Tiểu Mễ ngồi dậy, dụi mắt, thấy áo khoác của Nghiêm Ngôn trên người mình : “Đánh xong?”

“Ừm, đi thôi.” Tô Tiểu Mễ cứ như vậy đi theo sau Nghiêm Ngôn, Dương Huy cùng Lưu Ứng Tinh một trái một phải tiêu sái đi về phía cửa. Thỉnh thoảng phát ra tiếng cười biến thái, Tô Tiểu Mễ than thở, bọn họ với mình đều là sinh viên đại học, sao lại kém họ như vậy, thật vô dụng! Còn nghĩ Nghiêm Ngôn cùng bọn họ đều là bạn, có phải hay không lúc mình không có ở đây bộ dạng của họ cũng giống những người kia, Tô Tiểu Mễ nghi ngờ đánh giá Nghiêm Ngôn bên cạnh.

Đến cửa, Lưu Ứng Tinh quay đầu lại hỏi Nghiêm Ngôn: “Đi ăn khuya không?”

“Không đi.” Nghiêm Ngôn lắc đầu, kéo Tô Tiểu Mễ vào trong xe của mình.

Sau khi trở về, Tô Tiểu Mễ tắm rửa sạch sẽ lên giường ngủ, Nghiêm Ngôn tắm rửa xong đi ra nhìn Tô Tiểu Mễ xem ra đã ngủ rồi, nằm xuống bên cạnh, ở phía sau ôm lấy Tô Tiểu Mễ cùng nhau ngủ thiếp đi.

Sáng sớm ngày thứ hai, Nghiêm Ngôn bị Tô Tiểu Mễ gào khóc thảm thiết đánh thức, hai tay dùng sức muốn đem Nghiêm Ngôn đẩy xuống giường.

“Cậu làm gì thế.” Nghiêm Ngôn có chút tức giận.

“Ba mẹ tôi hôm nay về tối, anh đi mau, đi mau.”

“Gấp cái gì, trở về thì trở về.”Nghiêm Ngôn trở mình, tiếp tục ngủ.

“Anh không muốn sống nhưng tôi muốn, anh mau dậy đi.”

Nghiêm Ngôn bị Tô Tiểu Mễ âm ỉ cũng không cách nào ngủ tiếp, không còn cách nào đành rời giường mặc quần áo vào, sau đó bị Tô Tiểu Mễ đuổi ra khỏi nhà.

Bố Tô, mẹ Tô trở về sau mười lăm phút, Tô Tiểu Mễ giả vờ vừa mới ngủ dậy: ” Bố mẹ về sớm vậy.”

“Là do không yên tâm để con ở nhà một mình? Cho nên sáng sớm liền trở về.” Mẹ Tô nói.

“Con không còn là con nít.” Tô Tiểu Mễ bắt đầu làm nũng với mẹ Tô, lúc này chuông cửa vang lên, Bố Tô đi mở cửa, thấy người đứng trước cửa rất dễ nhìn, có chút nghi ngờ: “Cậu tìm ai.”

“A, Chào chú dì, hai người trở về sớm vậy”. Nghiêm Ngôn giống như thay đổi trở nên lễ phép hơn, Tô Tiểu Mễ đứng bên cạnh mẹ Tô liền hóa đá, liếc nhìn mẹ Tô hai mắt sáng lên ngó chừng Nghiêm Ngôn, Tô Tiểu Mễ trong lòng hoảng hốt, chẳng lẽ mẹ cậu nhìn ra điều gì? Không thể nào, mẹ cậu bình thường rất chậm lụt mà.

Sau đó tức giận nhìn chằm chằm tên đánh gãy họa kia, vẻ mặt hằn bình thản, ngó chừng Tô Tiểu Mễ: “Tô Tiểu Mễ, cậu đi tìm xem có phải hay không điện thoại của tôi để rơi trên giường cậu.” Lần này Tô Tiểu Mễ chỉ thiếu chút nữa nhào đến trước, đem Nghiêm Ngôn xé nát. Ma quỷ, ma quỷ! ! !

“Con mau đi tìm đi, còn đứng đờ đó làm gì.” Mẹ Tô thúc giục Tô Tiểu Mễ còn đang ngây ngốc đứng đó.

Tô Tiểu Mễ nhanh nhẹn vọt vào phòng, ở dưới gối nằm tìm được điện thoại của Nghiêm Ngôn, lại thật nhanh chạy xuống kính đáo đưa cho Nghiêm Ngôn, còn thừa dịp bố mẹ không chú ý dùng sức nhéo hông Nghiêm Ngôn, Nghiêm Ngôn đau đến nhếch miệng. Sau đó quay đầu hướng về phía bố Tô, mẹ Tô nói: “Chào dì, cháu là niên trưởng của Tô Tiểu Mễ, tên là Nghiêm Ngôn, hôm qua Tô Tiểu Mễ nói môn tiếng Anh của cậu ta điểm thấp nên nhờ cháu đến giúp cậu ấy bổ túc, một lát sau thì ngủ quên, cháu lại để quên điện thoại nên mới quay lại đã phiền đến hai bác.”

“Không có chuyện gì, không có chuyện gì, chú dì còn phải cảm ơn con.”

“Vậy cháu đi trước, chú dì, tạm biệt.” Lúc gần đi Nghiêm Ngôn còn biểu tặng Tô gia một nụ cười sáng lạn.

Ma quỷ, ma quỷ! ! Tuyệt đối là ma quỷ! ! ! ! ! Tô Tiểu Mễ ở trong lòng không ngừng gào thét.

Đợi Nghiêm Ngôn rời đi, trong căn phòng không khí dường như tích tụ lại, Tô Tiểu Mễ nghe thấy cả tiếng tim đập của mình. Cậu thật hối hận đã gọi tên khốn Nghiêm Ngôn đến đây. Hắn chủ tâm muốn hại chết cậu.

Ánh mắt sắc bén của Bố Tô từ sau quạt tới: “Sao bố không nghe con nhắc đến môn Anh ngữ bị rớt nhỉ?” Tô Tiểu Mễ trong lòng cả kinh, những lời Nghiêm Ngôn nói đều là chuyện thật việc thật, học kỳ vừa rồi Anh ngữ của cậu rất tệ, vẫn chưa dám nói cùng bố mẹ.

“Con, con, không phải muốn bố vui vẻ mừng năm mới sao?” Tô Tiểu Mễ có chút chột dạ.

“Bố thấy con muốn bản thân vui vẻ mừng năm mới thì đúng hơn.” Bố Tô lạnh lùng nói, liếc mắt trừng Tô Tiểu Mễ: “Nếu không tốt nghiệp đại học, xem bố thế nào trị con.” Nói xong đi thẳng tới thư phòng.

Mẹ Tô lại bắt đầu lên tiếng: “Con trai, bạn học con có bạn gái chưa?”

“Gì nha?” Tô Tiểu Mễ cảnh giác hỏi.

“Thì con gái dì Lý, dì Trương của con vẫn chờ mẹ giới thiệu người cho con gái bọn họ?” Tô Tiểu Mễ thở phào nhẹ nhõm, xem ra bố mẹ không có phát hiện quan hệ giữa cậu cùng Nghiêm Ngôn. Thật ra Tô Tiểu Mễ quá đa tâm, nếu mỗi bậc cha mẹ đều hoài nghi con mình cùng bạn học về nhà, chẳng phải mệt chết sao. Hơn nữa con bọn họ là con trai chứ đâu phải con gái.

Tô Tiểu Mễ không phục phòng má nhìn sang mẹ Tô: “Vậy sao mẹ không giới thiệu con với người ta.”

Mẹ Tô ghét bỏ nhìn con trai mình: “Mẹ sợ thất bại con à.”

Lúc này đến phiên Tô Tiểu Mễ dậm chân: “Mẹ có phải mẹ ruột của con không vậy, con có điểm nào để chê hả.”

“Thế con cảm thấy mình đẹp trai hơn Nghiêm Ngôn sao?” Bị mẹ Tô xả đòn bất ngờ, Tô Tiểu Mễ biết thân biết phận cúi thấp đầu đi trở lại phòng nghỉ, rõ ràng trời mới vừa sáng thân thể cậu tại sao nặng trĩu đến vậy, mẹ Tô vẫn còn ở phía sau réo gọi: “Hỏi con đấy, nó có bạn gái chưa?”

“Có!” Tô Tiểu Mễ quay đầu lại, cô đơn trong mắt liền chuyển thành đắc ý: “Bạn gái của hần đẹp tuyệt trần, mái tóc óng ả mềm mại, vóc người mảnh khảnh, giọng nói ngọt lịm, cơ thể còn có mùi hương thơm ngát.”

Mẹ Tô trợn mắt nhìn Tô Tiểu Mễ giống như nhìn thấy kẻ biến thái, rồi lại tiếc nuối chắc chắn “Haizzz, mẹ cũng nghi rồi, người như cậu ta làm sao không có bạn gái.”

Tô Tiểu Mễ trở lại gian phòng nhìn thẳng vào gương, mái tóc mềm mại, vóc người mảnh khảnh, giọng nói ngọt lịm, ngửi ngửi mùi thơm trên cơ thể. Hài lòng nhìn tấm gương gật đầu, Tô Tiểu Mễ lại lấy ra điện thoại, múa tay vài cái viết ra một dòng.

“Anh là ma quỷ! !” Rồi gửi tin nhắn đi.

P.S: Phải nói rằng bé Tiểu Mễ bé “ảo tưởng sức mạnh” quá rồi >_

15. Chương 15: Tô Tiểu Mễ Rất Thích Tình Tiết Phim Thần Tượng

Chương 15: Tô Tiểu Mễ rất thích tình tiết phim thần tượng

Đêm trước giao thừa mừng năm mới, nhà Tô Tiểu Mễ vô cùng náo nhiệt, truyền thống nhiều đời nhà họ Tô mỗi khi đến ngày lễ tết mấy anh chị em trong nhà sẽ thay phiên nhau đến ăn mừng, năm nay đến phiên nhà Tô Tiểu Mễ, ông nội bà nội cùng những người thân khác đều đến. Tô Tiểu Mễ len lén chạy ra ngoài phòng muốn nấu cháo điện thoại với Nghiêm Ngôn, điện thoại gọi đến lại không ai nhận. Cậu rầu rĩ trở lại trong nhà, bác cùng mẹ Tô vừa lúc đang xem phim thần tượng Hàn Quốc, trên TV chiếu cảnh một cặp tình nhân tay trong tay đếm ngược thời gian đón mừng năm mới.

Tô Tiểu Mễ cũng bắt đầu ảo tưởng sẽ có một tình cảnh như vậy. Nhưng chờ đợi cả đêm vẫn không gọi không được Nghiêm Ngôn, Tô Tiểu Mễ buồn bực ngủ hồi nào không hay. Hôm sau tỉnh lại liền thấy Lô Y Y ngồi trên ghế salon nhà mình.

“Chị sao lại tới nhà tôi?” Tô Tiểu Mễ hỏi

Lô Y Y ngó chừng TV, nhìn cũng chưa từng nhìn Tô Tiểu Mễ một cái: “Mẹ cậu bảo nhà chúng tôi sang đây dùng cơm tất niên.”

“Nhà chị không có cơm ăn sao?”

“Ồ, đây là thái độ nên có với bậc đàn chị?” Dứt lời Lô Y Y quay đầu hướng về phía mẹ Tô bận rộn nấu thức ăn: “Dì Tô, cháu thấy hay thôi đi, Tiểu Mễ nhà dì bảo con tự về nhà mà nấu cơm.”

Mẹ Tô quay đầu cười khanh khách triều mến nhìn Lô Y Y: “Con dì chỉ giỡn với con thôi.” Sau đó lại quay đầu dùng ánh mắt giết trừng Tô Tiểu Mễ, Tô Tiểu Mễ không dám nói thêm, tặng thêm một nụ cười lấy lòng: “Chị muốn ăn cứ ăn đi, ông đây sẽ cho chị sống đến đêm 30!” Câu nói sau cùng Tô Tiểu Mễ cố ý nhỏ giọng nói với Lô Y Y.

Lô Y Y lườm cậu một cái, từ trong túi lấy ra điện thoại, bấm một dãy số rồi áp vào tai: “Thân ái, đã lâu không gặp, người ta nhớ cậu muốn chết, mấy ngày nữa đến sinh nhật cậu rồi, nhớ tự chăm sóc tốt cho mình đấy, được rồi, tạm biệt, chụt.” Lô Y Y hướng về phía điện thoại chụt một cái rõ vang, Tô Tiểu Mễ nghe thấy toàn thân đều nổi da gà, sau đó ngồi sát vào Lô Y Y: “Nhanh vậy đã có bạn trai, tôi còn tưởng rằng chị sẽ theo đuổi Nghiêm Ngôn không tha chứ?” Tô Tiểu Mễ hơi hơi yên lòng, cảm thấy Lô Y Y này không đến nỗi xấu xa như cậu nghĩ.

Lô Y Y quay đầu lại, cười đắc ý: “A, tôi đang nói điện thoại cùng Nghiêm Ngôn đấy chứ.”

Tô Tiểu Mễ thật muốn bóp cổ Lô Y Y nhưng không dám động thủ: “Chị tại sao lại nói vậy với Nghiêm Ngôn, sinh nhật, sinh nhật nào, sao tôi lại không biết.”

“Chuyện cậu không biết còn rất nhiều, hai ngày nữa là sinh nhật Nghiêm Ngôn chẳng lẽ hẳn không nói với cậu? Xem ra tình cảm của các người chẳng có gì đặc biệt.” Lô Y Y cười nhạo có chút hả hê. Tô Tiểu Mễ cắn răng, chạy trở lại phòng mình bấm điện thoại gọi cho Nghiêm Ngôn, vang lên hai tiếng lập tức có người nhận, không đợi bên kia nói chuyện Tô Tiểu Mễ liền hỏi: “Sinh nhật của anh sao không nói cho em biết?”

“Sinh nhật quan trọng lắm sao?” Nghiêm Ngôn nhàn nhả nói.

“Lô Y Y biết, tại sao em không biết?” Tô Tiểu Mễ không thuận theo, nổi tính trẻ con.

“Anh làm sao biết cô ấy biết?”

“Hừ, tại sao chứ, tại sao chứ, tại sao chứ a. Vậy tối nay anh có bận gì không?”

“Tối nay thì không có.”

“Vậy. . .” Tô Tiểu Mễ lại nhớ tới tình cảnh trong bộ phim thần tượng đêm qua.

“Bất quá anh đang ở thành phố A, tối hôm qua anh ngồi máy bay đến đó đón tết cùng bố mẹ.”

Tình cảnh mộng mơ của Tô Tiểu Mễ hoàn toàn bị ngâm nước nóng, không dám nói tiếp, người ta về nhà mừng năm mới cùng bố mẹ là lẽ đương nhiên, cậu không nên tự làm bẽ mặt.

“Anh đi thành phố A sao không nói với em một tiếng!”

“Anh sợ em khóc nói anh đừng có đi đừng có đi.”

“Phi, anh đừng cho rằng mình hay lắm.” Tô Tiểu Mễ bực tức chọi lại.

“Tô Tiểu Mễ, em không phải muốn hẹn anh buổi tối giao thừa đứng trước chuông lớn, tay nắm tay giống kẻ ngốc đếm từng phút từng giây, sau đó lại cùng nhau hoan hô, cuối cùng ôm em xoay mấy vòng ở chỗ đó chứ?” Một câu của Nghiêm Ngôn nói trúng ngay trọng điểm.

“Em, em mới không có.” Tại sao không khí tràn ngập lãng mạn cùng ầm cúng lại bị Nghiêm Ngôn nói thành như thế, Tô Tiểu Mễ không dám thừa nhận.

“Được rồi, mấy ngày nữa anh sẽ trở lại, ngoan ngoãn ở đó chờ anh.”

Tô Tiểu Mễ nghe vậy thấy an tâm hơn, ngay sau đó lại thấp thỏm, nói vậy ngày mấy mới trở về, chẳng phải cậu sẽ bỏ lỡ sinh nhật của Nghiêm Ngôn? Nghĩ đi nghĩ lại vẫn cảm thấy không yên lòng, đến khi mẹ Tô gọi cậu xuống dùng cơm, Tô Tiểu Mễ vẫn mặt ủ mày ê.

Buổi tối Tô Tiểu Mễ không còn sức lực ngồi xem tiệc chúc mừng năm mới, chạy đến trước máy vi tính xem phim kinh dị, trong lòng lại nghĩ Nghiêm Ngôn lúc này đang làm gì, ở nhà cùng bố mẹ sao, một lát sau cậu nghe được lầu dưới truyền đến thanh âm đếm ngược, Tô Tiểu Mễ siết chặt điện thoại di động, lại không dám quấy rầy Nghiêm Ngôn.

10, 9, 8, 7, 6, 5, 4, 3, 2, 1

Theo tiếng hô nồng nhiệt trong TV truyền đến, điện thoại trong tay Tô Tiểu Mễ cũng rung lên, cuống quýt mở ra tin nhắn, Nghiêm Ngôn gửi đến:

Ôm em xoay vòng xem ra anh làm không được rồi, năm mới vui vẻ!

Tô Tiểu Mễ dán mắt vào màn hình điện thoại cười ngây ngô, quả thực hạnh phúc quá đi, chạy lòng vòng chung quanh phòng. Mặc dù vẫn thấy không được hoàn mỹ, hừ, Nghiêm Ngôn này đúng là quý hẹp hòi, viết xong cũng không thêm cho thêm nick name phía sau, giả như: – Năm mới vui vẻ, tình yêu của anh; năm mới vui vẻ, bảo bối; năm mới vui vẻ, heo nhỏ. . .

Tô Tiểu Mễ đang lẩm bẩm mới chợt nhớ: “Năm mới vui vẻ, tình yêu ?” Giống như kẻ ngốc hí ha hí hửng tự nói tự cười, thân người cứ xoay tròn vòng vo. Lúc này mẹ Tô mở cửa, muốn gọi con trai xuống ăn khuya, vừa vặn nhìn thấy cảnh Tô Tiểu Mễ cười như kẻ ngốc còn xoay vòng vòng, mắng to: “Tô Tiểu Mễ, con điên rồi à, khuya khoắt còn múa may cái gì.”

Ngày đầu mừng năm mới, Tô Tiểu Mễ da mặt dày cả tắc nhận lấy bao lì xì của người thân dòng họ, mặc dù đã sắp 20 nhưng truyền thống nhà họ Tô hễ ai còn đi học là có quyền nhận lì xì, vì thế Tô Tiểu Mễ kiên quyết bám sát hai năm còn lại này.

Cậu đã sắp 20, Nghiêm Ngôn hẳn đã 21, dù thế nào hẳn cũng lớn hơn cậu một tuổi. Tô Tiểu Mễ lại nghĩ tới Nghiêm Ngôn, tình cảnh lằng lằng trong phim thần tượng lại lần nữa trỗi dậy trong đầu Tô Tiểu Mễ, cậu sẽ đến thành phố A, rồi gọi báo hấn cậu ở đâu? Sau đó xuất hiện ở phía sau hấn, hấn nhất định cảm động quay đầu lại ôm lấy cậu, nhỏ giọng nói bên tai cậu: “Em tới mừng sinh nhật với anh, anh vui lắm.”

Tô Tiểu Mễ tự mình ảo tưởng, cười ngây ngô thành tiếng mà không biết đang bị bao nhiêu cặp mắt dòm ngó, người cả nhà đều cho rằng Tô Tiểu Mễ nhận được tiền lì xì mừng đến điên rồi.

Sáng ngày thứ hai, Tô Tiểu Mễ đem tiền mừng tuổi ra đếm, sau đó cẩn thận nhét vào trong túi, rồi lại lấy 100 nguyên nhét vào mặt trong túi áo, cuối cùng đem đồng hồ báo thức chỉnh reng như tiếng điện thoại, huyết sáo đi xuống lầu, mẹ Tô đang phòng bếp chuẩn bị điểm tâm. Tô Tiểu Mễ đứng bên cạnh mẹ Tô giả mù sa mưa hỏi thăm: “Mẹ, hôm nay mẹ làm món gì mà thơm quá vậy?”

Mẹ Tô chỉ lo nhìn vào nồi, đầu cũng không ngẩng: “Chưng lại món bánh chẻo hôm qua.”

“A.” Còn đang nói tiếng chuông điện thoại của Tô Tiểu Mễ vang lên, thật ra chỉ là đồng hồ báo thức. Sau đó cậu cầm lấy điện thoại áp vào bên tai, cố ý lớn tiếng hỏi, biểu tình tái mét: “Cái gì? Tại sao lại xảy ra chuyện lớn như vậy, làm sao bây giờ, tôi sẽ đến đó, được rồi, lập tức đến ngay.”

Thành công khiến mẹ Tô phản ứng: “Xảy ra chuyện gì rồi?”

Tô Tiểu Mễ nhướn mày, biểu tình nôn nóng: “Bạn con bị tai nạn giao thông, bố mẹ lại đang ở nước ngoài nhất thời không thể trở về, mẹ, con đến đó xem một chút.”

Mẹ Tô cũng sốt ruột: “Tại sao lại đáng thương vậy nha, mới đầu năm đã xảy ra chuyện, con đến thăm cậu ta đi, trên đường nhớ cẩn thận.”

Tô Tiểu Mễ vừa gạt đầu đồng ý vừa chạy ra ngoài, sau đó dừng lại xoay đầu lại nói: “Có thể hôm nay con sẽ không trở về, dù sao cũng phải chờ bố mẹ cậu ta trở về con mới có thể đi, một người đàn ông mà phải cô đơn ở trong bệnh viện thì tội lắm.”

Mẹ Tô suy nghĩ một chút: “Được rồi, đi đi, ngàn vạn phải cẩn thận, có cần mẹ gói chút bánh chẻo cho con mang đi không?”

“Không cần, không cần.” Tô Tiểu Mễ vội vàng mặc giày chạy đi, cậu không muốn nhìn thấy Nghiêm Ngôn cả người đều là mùi bánh chẻo.

Ngồi trên máy bay đi đến thành phố A, Tô Tiểu Mễ tự bội phục tài trí thông minh của mình, Nghiêm Ngôn, anh hãy cho em xem mặt cảm động của anh đi. Nghĩ đi nghĩ lại cảm thấy thật hưng phấn, ngồi trên máy bay mà cái mộng cứ lác lác làm hại vị đại thúc bên cạnh cho rằng cậu bị táo bón đến nơi.

Máy bay hạ cánh, thành phố A bị bao phủ bởi một lớp tuyết dày đặc, Tô Tiểu Mễ lạnh đến run lập cập đứng bên ngoài phi trường, giẫm lên mặt tuyết, hai tay nhét vào trong túi áo, cậu nghiêng đầu nhìn đám người qua lại trên đường, nghĩ: Nhà Nghiêm Ngôn ở đâu nhỉ?

Trước đó cậu chưa kịp hỏi đã chạy đến đây, Tô Tiểu Mễ cắn môi dưới, vậy không thể thực hiện được cảnh gặp nhau sến súa như trong phim rồi ?

Nội dung bộ phim thần tượng mà Tô Tiểu Mễ thích lại lần nữa không được thực hiện.

P.S: Bé Tô Tiểu Mễ chỉ gọi ở chương này nữa thôi, chứ chương sau phải gọi cụ Tiểu Mễ rồi >_< *bí=“” mặt*=“” sắp=“” được=“” *bật=“”>

16. Chương 16: Tô Tiểu Mễ Là “trâu Già”

Chương 16: Tô Tiểu Mễ là “Trâu già”

P.S: Ý “Trâu già” ở đây là “Trâu già gặm cỏ non ý” *cẩn khản* =))

Một lát sau Tô Tiểu Mễ mới hậm hực lấy ra điện thoại gọi cho Nghiêm Ngôn, vừa gọi vừa đi về hướng đối diện nơi đó có một cửa hàng bán bánh ngọt.

“Alo ?” Tô Tiểu Mễ có chút buồn bực.

“Sao..?”

“Nhà anh ở đâu thế, em đang ở phi trường, lạc đường rồi.”

Đối phương trầm mặt một hồi mới rống to: “Tô Tiểu Mễ, em muốn anh nói thế nào mới nghe lời? Em tưởng mình đang đóng phim truyền hình à, đơn thuần, si tình, góc nghệch là đủ sao.”

“Em.” Tô Tiểu Mễ không phản đối, vung chân đá tuyết trên mặt đất.

“Anh lập tức đến đón em, đứng im tại chỗ không được nhúc nhích cho anh.”

“Nhưng mà.....?”

“Nhưng mà cái gì?”

“Em đang đứng giữa đường, anh bảo em đứng yên chẳng phải bị đụng chết.” Tô Tiểu Mễ thật ủy khuất.

Nghiêm Ngôn tức giận nói tiếp: “Mẹ nó, em đứng giữa đường còn gọi điện thoại làm gì! !” Dứt lời liền không chút lưu tình dập điện thoại, Nghiêm Ngôn cầm lên áo khoác, chưa chào hỏi người trong nhà đã lấy chìa khóa xe bố hần chạy ra ngoài, trong lòng lại trách cứ Tô Tiểu Mễ. Nếu điện thoại hần hết pin hoặc không nghe thấy, ngu ngốc kia không biết sẽ đợi ngoài phi trường bao lâu, người này làm việc quả thật không chịu suy nghĩ.

Hơn nửa tiếng sau, Tô Tiểu Mễ thấy Nghiêm Ngôn vội vã xuống xe, mặt tối sầm đi đến trước Tô Tiểu Mễ: “Em không ở bên trong ra đây đứng làm gì.”

Lỗ mũi Tô Tiểu Mễ bị tuyết đông lạnh ửng đỏ, tay cầm bánh ngọt, tay khác cầm lấy cây nến, đáng thương nhìn Nghiêm Ngôn: “Không phải sợ anh không nhìn thấy em sao?”

“Người nhỏ con như em, anh chỉ cần liếc sơ qua đám đông liền có thể nhận ra anh.” Nghiêm Ngôn nhận lấy bánh ngọt, kéo bàn tay lạnh cóng của Tô Tiểu Mễ đi về hướng xe. Ngồi trên xe, vì có hệ thống điều hòa Tô Tiểu Mễ dần dần thấy ấm trở lại, ôm lấy bánh ngọt trong lòng sợ nó bị hỏng.

“Em, em chỉ muốn anh vui vẻ thôi mà.” Tô Tiểu Mễ cúi đầu không dám nhìn Nghiêm Ngôn.

“Không phải đã nói với em mấy ngày nữa sẽ trở về?”

“Em chỉ muốn cùng nhau mừng sinh nhật.”

Nghiêm Ngôn nhìn lướt qua khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của Tô Tiểu Mễ: “Quả nhiên đã định làm tiểu thụ, dần ông quan tâm sinh nhật làm cái méo gì?”

Tô Tiểu Mễ nghe nói thế trong lòng không thoải mái, hét lên: “Em thấy chỉ có anh là không cần.”

“Thế em muốn theo anh về nhà hay mượn phòng?” Nghiêm Ngôn đem hai chữ “mượn phòng” nói vô cùng mập mờ. Tô Tiểu Mễ chỉ biết nghĩ đến nửa về đầu còn nửa về sau cậu căn bản chẳng quan tâm: “Đánh chết em, em cũng không đến nhà anh, anh tùy tiện ném em tại phòng trọ nào cũng được.”

“Anh sẽ ném em dưới bánh xe.”

“Đồ không có lương tâm, ông đây tốt bụng tới thăm anh muốn cùng anh trải qua một sinh nhật vui vẻ, anh xem từ lúc đến đây tới giờ có thái độ gì, đưa em đến phi trường, em muốn về nhà, mẹ em đang chờ em ăn bánh chèo đây?” Tô Tiểu Mễ trút hết một hơi.

Nghiêm Ngôn không để ý cậu đang nháo loạn xạ bên cạnh, ngừng xe trước khách sạn quốc tế. Nghiêm Ngôn đi tới quầy đăng ký mượn phòng, Tô Tiểu Mễ đi theo phía sau, tay cầm cái bánh ngọt nhỏ cùng nến. Sau khi đến gian phòng, Tô Tiểu Mễ đem bánh ngọt cẩn thận đặt lên bàn, nhìn quanh bốn phía căn phòng này lớn thật, một cái giường thật to, một TV thật to, một phòng tắm thật to, một ghế salong thật to. Thứ lỗi cách đánh giá đơn giản của Tô Tiểu Mễ vì vốn từ của cậu vô cùng có hạn. Quay đầu nhìn lại, Nghiêm Ngôn ngồi trên ghế salong hí hóp mắt nhìn cậu, bĩu môi nói: “Anh có phải không vui chuyện em tới đây tìm anh?”

Thấy Nghiêm Ngôn không nói lời nào, Tô Tiểu Mễ nghĩ rằng mình đã đoán đúng, giậm mạnh chân lên mặt thảm trong phòng: “Anh nhất định không vui, nhìn bộ dạng anh thôi đã biết không vui, anh xem từ lúc đến đây tới giờ có thái độ gì, đưa em đến phi trường, em muốn về nhà, mẹ em đang chờ em ăn bánh chèo đây?.”

“Sao em nói đi nói lại vẫn mấy câu đó.” Nghiêm Ngôn buồn cười nhìn phản ứng của Tô Tiểu Mễ. Sau đó nhìn cái người tức đến thở phì phì quắc quắc tới: “Tới đây, để anh ôm một cái.”

Tô Tiểu Mễ từ từ đi đến trước mặt Nghiêm Ngôn, Nghiêm Ngôn nắm bàn tay Tô Tiểu Mễ giật mạnh một cái cậu đã vào lòng ngực. Nghiêm Ngôn nhẹ đem đôi môi áp lên trán Tô Tiểu Mễ hôn một cái. Tô Tiểu Mễ không muốn giãy dụa, Nghiêm Ngôn tăng thêm lực đạo ôm chặt cậu vào lòng, ở bên tai cậu cọ cọ qua lại nhỏ giọng nói: “Đừng động, anh chỉ ôm một lát thôi.”

Một lúc sau, Tô Tiểu Mễ vẫn đang đắm chìm trong lòng ngực ấm áp của Nghiêm Ngôn, bỗng nhiên người nọ đứng phắt lên, cái miệng Tô Tiểu Mễ vừa vận tiếp xúc thân mật với mặt đất.

“Anh đưa em ra ngoài đi dạo.”

Tô Tiểu Mễ kêu thảm một tiếng, xoa xoa cái miệng từ trên mặt đất đứng lên, căm hận nhìn Nghiêm Ngôn: “Mẹ nó, anh đứng lên sao không nói một tiếng.”

Nghiêm Ngôn kéo Tô Tiểu Mễ bị té mà quần áo nhăn nhúm, làm bộ như không nghe thấy đi về hướng cửa, Tô Tiểu Mễ đi theo phía sau không ngừng chỉ vào lưng Nghiêm Ngôn mắng: “Anh là người qua sông rút cầu, bạch nhãn lang. . .”

Nguyên vẹn cả ngày Tô Tiểu Mễ bị Nghiêm Ngôn đưa đến nhiều nơi tham quan, cả thành phố A bị tuyết bao phủ trông đẹp tựa mộng ảo, nơi Tô Tiểu Mễ sinh sống không có tuyết rơi, nên nhìn thấy quang cảnh trước mắt cậu rất là hưng phấn. Kéo Nghiêm Ngôn hết chạy Đông lại chạy Tây. Đến khi sắc trời tối sầm, Tô Tiểu Mễ mới chợt nhớ tới có điểm không đúng, nghiêng đầu hỏi Nghiêm Ngôn: “Anh không cần về nhà?”

“Không cần, anh mới gọi điện nói với bọn họ.”

“Sinh nhật anh không ăn mừng cùng cả nhà?”

Nghiêm Ngôn phỉ phỉ lớp tuyết trên đầu Tô Tiểu Mễ: “Không phải tất cả mọi người đều đã định trước làm tiểu thụ, bọn họ không quan tâm quá đến mấy ngày này.”

Châm chọc, tuyệt đối châm chọc, rõ ràng đang vũ nhục nhân cách của cậu, Tô Tiểu Mễ vỗ lên bàn tay Nghiêm Ngôn đặt trên đầu mình, mới mở miệng Nghiêm Ngôn đã chen vào: “Có phải em định nói đưa em tới phi trường, em muốn về nhà, mẹ em đang chờ em về ăn bánh kẹo?”

Lời Tô Tiểu Mễ muốn nói đều bị Nghiêm Ngôn nói quỵt toẹt, then quá thành giận trừng mắt ngược lại, trong đầu không ngừng tìm tòi từ mới. Nghiêm Ngôn nhẹ kéo lấy tay Tô Tiểu Mễ, Tô Tiểu Mễ tránh ra nhìn đám người chung quanh: “Đừng, bị thấy đấy. . .”

“Sợ cái gì, nơi này đâu có ai biết em.”

“Nhưng người khác sẽ cảm thấy kỳ quái.” Tô Tiểu Mễ vẫn thấy không được thoải mái.

Nghiêm Ngôn nắm lấy tay Tô Tiểu Mễ siết thật chặt: “Người khác nghĩ gì liên quan gì đến chúng ta, Tô Tiểu Mễ, chúng ta về ăn bánh ngọt.” Ở trong đám người Nghiêm Ngôn không ngại ngừng nắm tay Tô Tiểu Mễ kéo đi, dưới ánh đèn ấm áp phản chiếu khuôn mặt Tô Tiểu Mễ tràn ngập hạnh phúc.

Trở lại phòng, Nghiêm Ngôn đi tắm còn Tô Tiểu Mễ cẩn thận cắm nến lên bánh. Nghiêm Ngôn vừa ra khỏi phòng tắm nhìn đám nến liền đen mặt: “Em có định cho anh ăn bánh không, lúc này mà còn cắm? Lát nữa nếu em dám hát mừng sinh nhật anh lập tức ném em từ đây xuống dưới.”

Tô Tiểu Mễ định chút nữa sẽ hát chúc mừng, nghe vậy lập tức ngậm miệng.

“Đó là tâm ý, anh biết cái gì, tâm ý đó!” Tô Tiểu Mễ liên tục cường điệu.

Nghiêm Ngôn căn bản không linh tinh, nhìn thế nào cũng thấy mấy thứ này không vừa mắt. Chịu ăn bánh ngọt đã là giới hạn lớn nhất của hắn, giờ còn bày vẽ cắm nến như các cô gái mới lớn thà một đao giết hắn còn thống khoái hơn.

“Không có tâm ý, không có phẩm chất.” Tô Tiểu Mễ lẩm bẩm.

“Ồ, em gắm nhiều đèn cầy thế này làm gì.”

“Không phải anh 21 tuổi ư, đúng rồi.” Tô Tiểu Mễ lần nữa đếm lại số nến.

“Người nào nói em biết anh 21?” Nghiêm Ngôn cầm lấy hộp điều khiển mở ra TV.

Tô Tiểu Mễ kinh ngạc: “Chẳng lẽ 22 tuổi? May thật, ban này chủ quán còn tặng thêm một cây nến, không thì không tốt chút nào.” Tô Tiểu Mễ tìm trong túi lấy ra một cây nến.

“Không phải .”

Tô Tiểu Mễ khổ sở nhăn nhó: “23 rồi? Không có nhiều nến vậy đâu.”

Ánh mắt Nghiêm Ngôn chuyển từ TV sang vẻ mặt vẫn chưa hiểu của Tô Tiểu Mễ, đứng lên, đi tới nhổ ra hai cây nến rồi ngồi trở lại. Tô Tiểu Mễ nhìn một loạt hành động của Nghiêm Ngôn, lại lần nữa đếm nến, sau đó gào to: “19, hôm nay tròn 19, 19? Anh có chắc không 19? Không có đếm sai đấy chứ?”

Nghiêm Ngôn lườm cậu một cái, lần đầu mới thấy được phản ứng này của cậu.

Tô Tiểu Mễ dán mắt vào đám nến, biểu tình ngây dại, cuối cùng lúng túng thốt ra: “Làm hồi lâu, em là trâu già gặm cỏ non!”

Nghiêm Ngôn ôm bụng cười sặc sụa ngã xuống giường, bị ánh mắt giận giữ của Tô Tiểu Mễ trừng mắt một lát mới phục hồi như cũ: “Lão ngu à, chúng ta lúc nào mới được ăn bánh ngọt đây.” Dứt lời lại ngã xuống giường cười ha hả, Tô Tiểu Mễ rút ra con dao cắt bánh ngọt hung hăng đem chiếc bánh ngũ mã phanh thây: “Có gì mà buồn cười, cứ như đồ ngốc, cười đi, cười đi, coi chừng ông đây đem sinh nhật 19 của anh biến thành ngày giỗ.”

Tô Tiểu Mễ cắt cắt lại chợt nhớ, tay chân luống cuống đem nệm lún nửa cắm vào: “Còn chưa cầu nguyện? Đều tại anh hại em quên mất.”

Nghiêm Ngôn đi tới từ phía sau ôm lấy Tô Tiểu Mễ: “Nguyện vọng bí mật.” Tiếp theo bàn tay phủ lên tay Tô Tiểu Mễ quét miếng bánh ngọt đưa vào trong miệng, còn vô cùng mập mờ liếm ngón tay Tô Tiểu Mễ. Tô Tiểu Mễ đỏ mặt cảm nhận ngón tay truyền đến ẩm ướt.

Nghiêm Ngôn chỉ ăn một chút còn lại bảo Tô Tiểu Mễ ăn, ăn xong đi tắm, rồi nằm rên giường tiếp tục xem TV.

Ở trong phòng tắm Tô Tiểu Mễ nghĩ đây là lần đầu tiên cậu cùng Nghiêm Ngôn đi mượn phòng, trong đầu có ý nghĩ kỳ quái dùng sức xoa xoa thân thể, tận lực tắm sạch một chút, xong rồi đứng trước gương ngắm nghía một hồi mới ra khỏi phòng tắm, đập vào mắt là Nghiêm Ngôn ngủ quên tự lúc nào. Tô Tiểu Mễ vốn đang háng hái lập tức xui xẻo, đi đến phía trước nhìn khuôn mặt Nghiêm Ngôn lúc ngủ giống như đứa bé, ngón tay nhẹ nhàng lướt qua mặt hắn: “Thằng nhóc này lúc ngủ anh tuần thật.” khi tỉnh lại thì thật lưu manh, về sau đương nhiên cậu không dám nói, tiếp theo tìm một vị trí thoải mái trong ngực Nghiêm Ngôn, trên người hắn có mùi thơm nhàn nhạt khiến cậu rất thoải mái nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

17. Chương 17: Đãi Ngộ Không Phải Con Người

Chương 17: Đãi ngộ không phải con người

Sáng hôm sau.

Tô Tiểu Mễ nằm mơ trong mơ cậu thấy mình bị một người nhốt vào trong chiếc rương đóng kín, hít thở ngày càng khó khăn thiếu chút nữa tắt thở qua đời, vùng vẫy mở mắt lại thấy Nghiêm Ngôn đang hôn mình, đẩy ra người nọ, Tô Tiểu Mễ ngồi dậy ngum lớn thở hổn hển: “Anh muốn hôn chết ông đây đúng không?”

“Anh chỉ muốn hôn đến khi em tỉnh thôi.” Nghiêm Ngôn một bộ vô lại nhún nhún vai.

“Đồ lưu manh.”

“Có người nói với người đàn ông của họ vậy sao?” Nghiêm Ngôn bắt đầu tấn công sống lưng của Tô Tiểu Mễ, rơi xuống vô vàng lộn lộn, Tô Tiểu Mễ bị hôn đến đầu óc choáng váng, ngã xuống trong ngực Nghiêm Ngôn mà vẫn còn mạnh miệng: “Cảm thú, mới sáng sớm anh đã nghĩ mấy chuyện bậy bạ gì hả.”

Nghiêm Ngôn cười khê: “Em sẽ trả giá thật nhiều cho những lời này.”

Dứt lời bàn tay Nghiêm Ngôn đã vòng qua trước ngực Tô Tiểu Mễ vuốt ve, mặc khác lại hôn hít sống lưng Tô Tiểu Mễ, cứng rắn thì chống đỡ ngay phía sau Tô Tiểu Mễ.

“Ummmm, ư ư. . .”

“Còn chưa bắt đầu đã rên hăng say như vậy.”

Tô Tiểu Mễ đã không còn khí lực cùng ý nghĩ phản bác lời Nghiêm Ngôn, toàn thân xông đến một cảm giác xa lạ làm cậu nhin không được phát run. Tay Nghiêm Ngôn đã trượt vào quần Tô Tiểu Mễ, ngón tay nhẹ nhàng lướt qua từng điểm nhạy cảm, miệng cũng không nhàn rồi liếm cổ cùng lưng Tô Tiểu Mễ. Tô Tiểu Mễ đã khó chịu muốn chết chỉ muốn nhanh nhận được giải thoát, trở tay muốn vọt vào quần Nghiêm Ngôn.

“Em muốn, muốn, ưm. . .”

Lời vừa thốt ra khỏi miệng toàn thân chợt lạnh ngắt, Nghiêm Ngôn nắm người cậu kéo ra, rồi giương đứng trước gương chỉnh lại quần áo, mặt không chút thay đổi nường theo gương ngó chừng Tô Tiểu Mễ ngốc nghếch phô ra tư thế ái muội: “Muốn cái gì, còn không nhanh tay, mẹ em không phải đang chờ em về ăn bánh chẻo sao?”

“Anh, anh, anh.....anh cố ý.” Tô Tiểu Mễ liều mạng kéo chần chỉ trích người đứng trước gương.

“Lúc này mới nhận ra, không phải đã nói bắt em trả giá thật nhiều sao?”

“Đồ xấu xa, không biết xấu hổ, bạch nhãn lang.....” Tô Tiểu Mễ bị chọc giận chửi ầm lên.

“Thế nào, còn chưa biết ngoan?” Nghiêm Ngôn cười xấu xa.

Mọi âm thanh đều biến mất, Tô Tiểu Mễ oán hận trông vào quần áo, miệng lẩm bẩm mấy câu chỉ có bản thân mới nghe rõ mới hiểu được. Thật ra cậu không biết, Nghiêm Ngôn chết cũng phải giữ sĩ diện cũng đang rất khó chịu.

Nghiêm Ngôn đem xe lái đến cửa nhà mình, vào trong một hồi, thay một bộ đồ mới rồi quay trở ra. Sau đó cùng Tô Tiểu Mễ đi thuê xe.

“Tại sao không tự mình lái xe.” Tô Tiểu Mễ hỏi.

“Em lái trở về?”

“Anh muốn đi với em về nhà?”

“Nếu không em cho rằng thế nào? Dù sao một năm cả nhà tụ họp rất nhiều lần, gặp cũng đã gặp, giờ nên đi thôi.”

Tô Tiểu Mễ không muốn nói tiếp quay sang nhìn khung cảnh ngoài cửa sổ, Nghiêm Ngôn cùng người nhà mỗi năm gặp mặt một lần, vì cái tính tùy hứng của cậu chạy đến đây hại bây giờ Nghiêm Ngôn phải theo cậu trở về. Nghĩ thế nào cũng thấy thật thất đức, Nghiêm Ngôn theo cửa thủy tinh nhìn thấy khuôn mặt lo lắng của Tô Tiểu Mễ, bèn đưa tay béo mặt cậu: “Em đúng là rất thích dặt vàng lên mặt, không phải vì em mà anh mới về đây, dù em không tới anh cũng định hôm nay khởi hành.”

Tô Tiểu Mễ nghiêng đầu sang chỗ khác, xem ra cậu chính là Bạch Thao Tâm tự mình ở đây đa tình. Không nhìn được quay sang ngắt một cái lên đùi Nghiêm Ngôn, rồi quay sang nhìn cửa sổ không thèm chú ý đến tên bại hoại Nghiêm Ngôn.

Nghĩ đến lần đầu tiên được ngồi máy bay cùng Nghiêm Ngôn, Tô Tiểu Mễ bỗng nhiên cảm thấy thật hưng phấn, bắt đầu quay tới quay lui. Lúc này Nghiêm Ngôn nói ra lời lần trước vị đại thúc kia không dám thốt ra khỏi miệng: “Em bị chứng táo bón đúng không, ngồi yên cho anh.”

“Em hưng phấn.”

“Em hưng phấn cái rắm.”

“Hừ, không muốn tốn nước miếng với người cái gì cũng không hiểu.” Tô Tiểu Mễ ấn xuống cái nút trên đầu, công khai không muốn nhiều lời cùng Nghiêm Ngôn.

Nữ tiếp viên hàng không mặc đồng phục xinh đẹp đi tới, những lời này là Tô Tiểu Mễ hình dung.

“Xin hỏi ngài cần gì?” Nữ tiếp viên hàng không cười khanh khách nhìn Nghiêm Ngôn.

Rõ ràng người gọi là cậu, cô gái kia sao cứ ngó chừng Nghiêm Ngôn, Tô Tiểu Mễ ở bên cạnh gờ tay: “Tôi muốn ly nước.”

“Thế tiên sinh, còn ngài?”

Tên kia không gọi, hỏi hấn làm gì

“Cho tôi một ly giống cậu ta.”

“Được.”

Nữ tiếp viên hàng không mặc đồng phục xấu xí đi ra một lát lại trở về, đem nước đưa cho Tô Tiểu Mễ, rồi lại cười khanh khách nhìn chăm chăm Nghiêm Ngôn, Tô Tiểu Mễ nhìn thấy rõ ràng lúc đưa nước ngón tay cô ta cố ý trượt xuống bàn tay Nghiêm Ngôn. Tô Tiểu Mễ giận mà không dám nói, ngửa đầu một hơi uống cạn ly nước.

Chờ nữ tiếp viên hàng không rời khỏi tầm mắt, Tô Tiểu Mễ mới quay đầu trừng mắt nhìn Nghiêm Ngôn: “Em thấy rồi, cái gì cũng thấy hết trơn.”

Nghiêm Ngôn không giải thích được: “Em nhìn thấy cái gì?”

“Anh đừng cho rằng em không thấy, em thấy rồi, cái gì cũng thấy hết trơn.”

“Tô Tiểu Mễ, anh cực lực đề nghị em học lại ngữ pháp, cứ nói đi nói lại mấy câu em không thấy mệt à.”

“Đừng mơ cắt đứt đề tài, em thấy rồi, cái gì cũng thấy hết trơn, anh đừng hòng chối.”

“Em muốn anh thừa nhận gì?”

“Cô gái xấu xí kia sờ anh.”

“Anh sao lại không biết bị cô ta sờ nhỉ?”

Tô Tiểu Mễ chỉ chỉ hướng nữ tiếp viên hàng không rời đi, rồi chỉ chỉ bàn tay Nghiêm Ngôn: “Cô ấy viện cớ đưa nước dùng ngón tay sờ anh, em thấy rồi, cái gì cũng thấy hết trơn.” Biểu tình ủy khuất.

Nghiêm Ngôn đem tay đưa đến trước mặt Tô Tiểu Mễ: “Vậy em sờ lại đi? Thích sờ bao lâu thì sờ.”

“Hừ, đừng tưởng rằng làm vậy có thể lấy lòng em.” Tô Tiểu Mễ vừa nói vừa nắm lấy bàn tay Nghiêm Ngôn, dùng sức sờ a sờ.

Lúc máy bay hạ cánh, bàn tay Nghiêm Ngôn đã một mảng đỏ bừng, Tô Tiểu Mễ hít sâu một hơi, thở dài nói: “Tổ quốc, tôi đã trở về, một lần nữa trở lại ngực của người a!”

Nghiêm Ngôn mắng một câu: “Đồ điên.”

Sau đó vẫn duy trì khoảng cách mười thước với Tô Tiểu Mễ, không muốn để người khác nhận ra hắn biết người đi bên cạnh. Nghiêm Ngôn tự mình đón xe về nhà, còn Tô Tiểu Mễ vẫn đứng cách mười thước giường đôi mắt trông mong nhìn, oán hận đi lên xe bus, người này đứng là tuyệt tình ngay cả đưa cũng không đưa cậu về nhà.

Đến khi về đến cửa, mẹ Tô cùng bố Tô lo lắng hỏi cậu bạn học của Tô Tiểu Mễ thế nào rồi, Tô Tiểu Mễ nhớ tới từ sáng tới giờ cậu bị đối đãi không như con người, bực tức nói: “Đến bệnh viện cấp cứu thì sao chứ, cũng không có hiệu quả, mới vừa rồi bác sĩ đã tuyên bố tử vong nên con lập tức trở lại.”

Tô Tiểu Mễ cười đắc ý đi lướt qua bố mẹ đang hoảng sợ tột độ trở về phòng mình.

18. Chương 18: Bước Tiến Thành Công Trên Con Đường Trở Thành Tiểu Thụ

Chương 18: Cậu đã tiến thêm một bước trên con đường trở thành một tiểu thụ thành công ^0^

Trở về nhà chưa được mấy ngày, Lô Y Y lại đến nhìn Tô Tiểu Mễ đang gặm heo chân vô cùng khinh bỉ nói: “Đến bây giờ tôi vẫn không hiểu nổi Nghiêm Ngôn tại sao lại thích cậu, tôi ép mình nghĩ vẫn không tìm được một chút đầu mối, một chút xiu cũng không thấy.” Nghe xong mấy lời đó, cả đêm Tô Tiểu Mễ trằn trọc không thể yên, không ngừng tự hỏi mình, đúng vậy, Nghiêm Ngôn rốt cuộc thích cậu điểm nào, lần đầu tiên Nghiêm Ngôn xem cậu như tên ăn mày, lần thứ hai Nghiêm Ngôn nhìn thấy cậu làm trò cười cho cả lớp, lần thứ ba Nghiêm Ngôn đến phòng ngủ châm chọc cậu, sau đó lại bị Nghiêm Ngôn cái kia, sau đó nữa cả hai ở chung. Tô Tiểu Mễ căn bản chưa từng nghĩ sâu xa hơn, xem ra hắn không có lý do gì thích cậu. Chẳng lẽ hắn thật sự thích mái tóc mềm mại óng ả, thân thể mảnh khảnh, giọng nói ngọt lịm, mùi thơm cơ thể của cậu?

Tô Tiểu Mễ nghĩ muốn nát óc cũng không nghĩ ra nguyên do, cuối cùng đeo đôi mắt thâm quần đến gõ cửa nhà Nghiêm Ngôn. Người đến mở cửa là Lưu Ứng Tinh, Tô Tiểu Mễ dò đầu vào nhìn chung quanh: “Hắn đâu?”

Hỏi xong những lời này cậu liền thấy Nghiêm Ngôn còn có Dương Huy. Chạy chậm đến bên cạnh Nghiêm Ngôn, hôm nay cậu có chuyện quan trọng cần hỏi Nghiêm Ngôn, mấy người này sao lại đến đây, thật không đúng lúc, thật không biết cách ứng xử quan hệ giữa người và người, trong lòng Tô Tiểu Mễ thầm oán trách.

Dương Huy thấy Tô Tiểu Mễ liền cười hì hì chào hỏi cậu, Tô Tiểu Mễ lễ phép gật đầu, tiếp theo đung đung Nghiêm Ngôn nhỏ giọng hỏi: “Khi nào bọn họ mới đi?”

Nghiêm Ngôn quay về phía Dương Huy cùng Lưu Ứng Tinh nói: “Cậu ta hỏi mấy người chừng nào đi kìa.”

Dương Huy ôm gối ngồi trên ghế salong oán trách: “Tiểu Mễ, cậu thật nhẫn tâm, mới đến đã đuổi chúng tôi đi.”

Tô Tiểu Mễ biểu tình lúng túng dùng sức lắc đầu phủ nhận: “Tôi chưa nói, tôi chưa nói, tôi chưa nói mà.” Thật ra Tô Tiểu Mễ là một người vô cùng hèn nhát. Cậu khóc không ra nước mắt nghĩ, tại sao cậu luôn bị Nghiêm Ngôn khi dễ hơn nữa người này chưa từng càn kiệt chủ ý hư hỏng, cuộc sống khổ sở thế này đến bao giờ mới chấm dứt a.

“Em vội vã đến tìm anh có chuyện gì sao?” Nghiêm Ngôn hỏi thẳng vấn đề, lực quan sát của hắn luôn rất mạnh.

“Nói nghe thử xem, biết đâu tôi sẽ cho cậu chút ý kiến?” Dương Huy vô cùng hứng thú chuyển đường nhìn sang Tô Tiểu Mễ.

“Anh có thể tránh một chút không?” Tô Tiểu Mễ hướng về phía Dương Huy nói.

“Không được, nhiều người sẽ có nhiều ý kiến, nói không chừng việc đó Nghiêm Ngôn không giúp được, còn tôi có thể giúp cậu thì sao?” Dương Huy nháy mắt liên tục với Tô Tiểu Mễ.

Tô Tiểu Mễ nghĩ Nghiêm Ngôn cùng Lưu Ứng Tinh đều thuộc dạng người ít nói, sao lại quen tên Dương Huy nói nhiều muốn chết này a. Không thể làm gì khác hơn quay đầu dùng ánh mắt vô cùng chán thành nhìn Nghiêm Ngôn chăm chăm, muốn nói lần này thật sự có chuyện quan trọng muốn nói với hắn, mà loại biểu đạt này đã thành công nhấn nhủ với Nghiêm Ngôn. Nghiêm Ngôn cùng Lưu Ứng Tinh trao đổi ánh mắt, sau đó Lưu Ứng Tinh kéo Dương Huy ra khỏi cửa, Dương Huy vừa vung vẩy vừa gào lên: “Đó là đạo đài khách của cậu sao? Tôi hận cậu!”

Nghiêm Ngôn nhìn Dương Huy bị lôi sênh sịch về phía cửa vẫy vẫy tay: “Chỉ cần đừng yêu tôi là được.”

Cánh cửa mới vừa khép lại, Nghiêm Ngôn ngồi trên ghế salong liền đổi tư thế, ngoảnh chừng Tô Tiểu Mễ: “Nói đi.”

“Em có một vấn đề muốn hỏi anh.” Hiện tại Tô Tiểu Mễ rất khẩn trương đợi chờ một đáp án không biết là gì? Nếu Nghiêm Ngôn nói chỉ đùa bốn cậu thì làm sao bây giờ?

“Được.”

“Cái kia...anh tại sao lại thích em?” Tô Tiểu Mễ vẫn phải mở miệng.

“Chuyện này sao” Nghiêm Ngôn như có điều suy nghĩ ngừng lại một chút, Tô Tiểu Mễ khẩn trương nhìn hắn, cậu càng khẩn trương Nghiêm Ngôn liền ngừng càng lâu, đến khi Tô Tiểu Mễ chịu hết nổi muốn xông lên, hắn mới chậm rãi giải thích: “Anh là người không thích cười, lần đầu tiên gặp nhau em đã khiến anh bật cười nên anh có chút ấn tượng. Lần thứ hai anh phát hiện em có chút ngốc khiến anh thật tò mò. Lần thứ ba, anh xác định em quả thật ngốc nên anh có chút hảo cảm. Lần thứ tư ngoài ý muốn em khiến anh có phản ứng nên thuận tiện phát tiết một chút. Sau nữa anh cảm thấy em rất buồn cười, nên rất thích em, thích trêu chọc em, vậy thôi.” Nghiêm Ngôn mở tay, ý bảo đã nói xong.

“Anh yêu em vì trông em buồn cười sao? Em không vui, tuyệt không vui chút nào.” Tô Tiểu Mễ chộp lấy gối ôm ném vào người Nghiêm Ngôn, đây căn bản không phải đáp án cậu muốn nghe, vốn còn tưởng rằng

hắn sẽ nói những lời cảm động, hiện tại Tô Tiểu Mễ coi như hiểu rõ, vĩnh viễn cũng không hy vọng người này nói tình thoại nữa.

Tô Tiểu Mễ càng nghĩ càng bức nhanh đứng lên, Nghiêm Ngôn lại nhanh hơn cậu một bước, vòng tay ôm lấy cậu: “Tức giận?”

“Chẳng lẽ anh nghĩ em sẽ không tức giận?” Tô Tiểu Mễ muốn đẩy ta bàn tay đang ôm hông cậu.

Nghiêm Ngôn đứng phía sau cúi đầu dán vào lỗ tai Tô Tiểu Mễ nói: “Nói em ghét em lại không tin, em để ý lý do anh thích em làm gì, em chỉ cần biết anh thích em là đủ rồi.”

Tô Tiểu Mễ nghe thấy trong lòng nhộn nhạo, ngẫm nghĩ, chỉ cần hiện tại Nghiêm Ngôn thích cậu là đủ, về phần lý do thật ra cũng không quan trọng lắm. Nhưng trong lòng vẫn còn ầm ục mấy lời vừa rồi: “Em mới không buồn cười, hai từ buồn cười kia thật quá đáng, sao lại nói thế.”

“Em cũng không thể trách anh, anh thật sự không tìm được từ khác để hình dung.”

Tô Tiểu Mễ không thuận theo giấy dựa trong ngực Nghiêm Ngôn: “Một chút cũng không dễ nghe, nhiều từ như vậy chẳng lẽ không tìm được một từ để hình dung em.”

“Dù sao anh cũng nghĩ không ra, vậy em tự mình nghĩ đi.”

“Buồn cười?” Tô Tiểu Mễ thử hỏi.

Nghiêm Ngôn đứng sau lưng cười đến dạ dày co rút, ôm lấy Tô Tiểu Mễ cùng nhau ngã trên ghế salon, nhẹ nhàng xoa mái tóc Tô Tiểu Mễ: “Em quả thật là bảo bối của anh.”

Những lời này lọt vào lỗ tai Tô Tiểu Mễ liền biến thành một loại tình thoại, sau đó lại nghĩ tới mấy món ăn gần đây học được, lấy tay chọc chọc ngực Nghiêm Ngôn: “Hôm nay em nấu cơm cho anh ăn?”

Nghiêm Ngôn nhìn Tô Tiểu Mễ trong ngực: “Trong nhà không có thức ăn.”

“Vậy chúng ta ra ngoài mua?”

“Không được, đây là chuyện tiểu thụ nên làm.”

“Tại sao chứ, tại sao chứ, tại sao chứ hả, chuyện gì cũng là tiểu thụ làm!” Tô Tiểu Mễ từ trong lòng ngực giấy dựa ngồi dậy, “Rõ ràng anh lừa ra ngoài, anh đừng cho rằng em không biết, anh cho rằng em ghét sao.” Nghiêm Ngôn sững sờ thầm nghĩ: Đầu Tô Tiểu Mễ cũng gián đoạn tính phát tác, không phải lúc nào cũng ghét nha.

Thế là Tô Tiểu Mễ kéo Nghiêm Ngôn đi đến siêu thị, nhà Nghiêm Ngôn cách siêu thị cũng không phải rất xa nên hai người không có lái xe.

Nghiêm Ngôn đẩy xe không đi theo Tô Tiểu Mễ chọn mua mặt hàng. Thấy Tô Tiểu Mễ càng mua càng nhiều, Nghiêm Ngôn liền kéo lại Tô Tiểu Mễ: “Đã đến lúc thay người.”

“Thay người cái gì?” Tô Tiểu Mễ biểu tình mờ mịt.

“Bộ anh chưa nói với em ? Hai người phải thay phiên đẩy xe.”

“A, anh có nói đâu.” Tô Tiểu Mễ hơi mất hứng.

“Vậy mới chứng minh hai chúng ta yêu thương nhau chứ.” Nghiêm Ngôn biểu tình chân thành đưa ra lời dụ dỗ, Tô Tiểu Mễ lần nữa bị Nghiêm Ngôn làm xúc động, đẩy chiếc xe đầy áp thức ăn trong siêu thị.

Mới đặt chân vào nhà, Tô Tiểu Mễ liền ngã ghế salon: “Thôi, hôm nay không làm, mệt chết người.”

“Mua về thức ăn em lại nói không làm?” Nghiêm Ngôn tức giận kéo Tô Tiểu Mễ từ trên ghế salon lôi xuống.

“Mệt quá a.”

“Thế làm cơm xong không cần trở về, cứ ngủ ở chỗ anh.” Nghiêm Ngôn kề sát lỗ tai Tô Tiểu Mễ nhỏ giọng nói.

Tô Tiểu Mễ nhảy dựng lên, đỏ mặt đẩy ra Nghiêm Ngôn: “Anh nói gì đó, ai muốn ngủ chỗ này của anh, em cũng không phải không có nhà, sẽ không ngủ ở chỗ anh đâu!” Sau đó vội vàng đi đến phòng bếp bắt đầu chuẩn bị nấu cơm, mới vừa mở vòi nước rửa rau đã quay đầu lại hỏi Nghiêm Ngôn: “Buổi tối em phải mặc gì, em không mang quần áo.”

“Cứ mang đồ anh là được.” Nghiêm Ngôn ngồi ở trên ghế salon xem ti vi, thỉnh thoảng nhìn người loay hoay ba chân bốn cẳng trong phòng bếp, trong lòng tính toán có nên gọi đồ ăn bên ngoài không nhỉ? Mới học ba bốn ngày làm sao có thể làm ra món ngon cho được.

Kết quả lần nữa lời tiên đoán của Nghiêm Ngôn đã linh nghiệm, khi Tô Tiểu Mễ bưng ra một món giống như cháy đen lại thúng đặt trước mặt Nghiêm Ngôn, còn vui mừng như điên thấp thỏm trông mong Nghiêm Ngôn.

Nghiêm Ngôn nhìn rồi tự hỏi cơm này có thể ăn sao? Mấy thứ kia lại không cần phải hỏi: “Mua nhiều đồ như thế mà em chỉ làm ra một món này?”

“Lời của anh có ý gì, muốn nấu ra một món không phải chuyện dễ, anh ném thử trước rồi hẵng nói.” Tô Tiểu Mễ đem đĩa đưa cho Nghiêm Ngôn. Nghiêm Ngôn cầm lấy chiếc đĩa chỉ vào món ăn không nhìn ra hình dạng, ú ớ hỏi Tô Tiểu Mễ: “Món này là gì vậy?”

“Anh nhìn không ra sao? Là cà nha.”

“Cà? Thạch tín xào cà?”

“Ta phi ~~ mau ăn nhanh đi, nhanh đi.” Tô Tiểu Mễ thúc giục.

Nghiêm Ngôn cuối cùng vẫn buông đĩa: “Anh tuyệt đối không ăn, muốn ăn một mình em ăn đi.”

Khuôn mặt Tô Tiểu Mễ xụ xuống, dùng chiếc đĩa đâm Nghiêm Ngôn: “Anh có xem TV không vậy? Những người kia bất kể kẻ thù yêu mình nấu khó ăn cỡ nào cũng vô cùng hưởng thụ nuốt xuống bụng.”

“Nên anh mới nói em xem TV quá nhiều, thân là đàn ông tối ngày lại xem phim chủ đề tình yêu.”

“Anh xem quá ít, hèn chi chẳng thú vị.” Tô Tiểu Mễ chu mỏ cắn nhai.

Nghiêm Ngôn đem đĩa thạch tín xào cà đẩy ra xa, sau đó ôm lấy Tô Tiểu Mễ ngồi ở trên bàn: “Mặc dù lần này em thất bại nhưng anh phải khen ngợi em, em đã tiến thêm một bước trên con đường trở thành một tiểu thụ thành công! Để tưởng thưởng cho em, anh quyết định đem hết đĩa cà này tặng cho em.”

“Thật sao? Em đây lúc nào mới trở thành một tiểu thụ thành công?”

“Sắp rồi.”

Tô Tiểu Mễ bị Nghiêm Ngôn dụ dỗ một hồi không còn tức giận như ban đầu. Nghe được chuông cửa bên ngoài vang lên, Nghiêm Ngôn buông ra Tô Tiểu Mễ xoay người đi ra cửa: “Món ăn đã đưa đến.”

“Ông đây không tin khó ăn như vậy.” Tô Tiểu Mễ thừa dịp Nghiêm Ngôn ra ngoài lấy thức ăn, gấp chút cà bỏ vào trong miệng, một phút sau sắc mặt tái xanh đem cà nôn vào trong thùng rác, chạy chậm đến bên cạnh Nghiêm Ngôn, vui vẻ nói: “Một tiểu thụ thành công nhất định phải đi theo bước chân tiểu công thành công, anh đã không ăn thì em cũng không ăn, em không thể tiêu xài phung phí hay anh giúp em đặt thêm một phần thức ăn đi?”

Nghiêm Ngôn đối với việc Tô Tiểu Mễ thay đổi đến chóng mặt, cảm thấy thật khó hiểu.

P.S: Món đầu tiên của tiểu thụ thành công nấu chính là “Thạch tín xào cà” =.=

19. Chương 19: Tô Tiểu Mễ Bị Tai Nạn Giao Thông

Chương 19: Tô Tiểu Mễ bị tai nạn giao thông

P.S: Cảnh báo các bạn đừng ăn uống gì khi xem chương này =.= người edit đã phun nước hư màn hình rồi :v

Cuộc sống vui vẻ cứ thế trôi qua thoáng cái chỉ còn hai ngày nữa đã đến tựu trường, Tô Tiểu Mễ đại học năm ba còn Nghiêm Ngôn năm tư. Tô Tiểu Mễ sắp 20, Nghiêm Ngôn chỉ vừa tròn 19.

Tô Tiểu Mễ theo phía sau Nghiêm Ngôn kiểm tra giấy tờ : “Lúc nào anh đi?”

“Chuẩn bị xong hồ sơ sẽ đi, công ty bên kia đang chờ anh đến quản lý mà sao bà lão em cứ đi theo anh hoài vậy.”

“Không phải em sợ anh có chuyện muốn tìm em mà không thấy sao?”

“Anh thì có chuyện gì cần tìm em, hôm nay không có lớp?”

“Còn sớm lắm.” Tô Tiểu Mễ như cái đuôi lẻo đẻo bám chặt Nghiêm Ngôn, hắn đi tới đâu cậu theo tới đó, ai bảo Nghiêm Ngôn sắp rời trường, mặc dù cuối tuần cậu có thể đến tìm hắn nhưng trên ý nghĩ lại khác nhau. Nghiêm Ngôn sắp đặt chân vào xã hội, cậu vẫn còn nhớn nhoe trong trường học, nghĩ nghĩ lại cảm thấy có chút cô đơn. Khi phục hồi tinh thần Tô Tiểu Mễ đi đến trước nhìn chung quanh phòng học: “Người đâu?”

Tô Tiểu Mễ bám sát Nghiêm Ngôn suốt một tiếng lẻ mười phút cuối cùng lại để lạc mất người.

Đến buổi chiều sau khi hoàn thành tiết thứ nhất chuẩn bị bước sang tiết hai, Tô Tiểu Mễ lại chạy đến phòng học Nghiêm Ngôn, nào ngờ ngay cả cái bóng của Nghiêm Ngôn cũng không thấy, lại thấy Lô Y Y ngồi gần cửa cắt móng tay.

“Chị nghe qua truyền thuyết người xưa kể lại chưa, người nào ngồi gần cửa cắt móng tay tối về sẽ bị quỷ áp.” Tô Tiểu Mễ nói đùa muốn dọa Lô Y Y. Cậu lại quên mất, Lô Y Y là ai, đúng vậy, chính là ma quỷ xếp hạng thứ hai trong lòng Tô Tiểu Mễ trừ Nghiêm Ngôn ra, có lẽ gặp ma quỷ cũng khó mà phân cao thấp.

Lô Y Y tiếp tục tỉa móng tay của mình: “Truyền thuyết gì đó tôi chưa nghe qua, bất quá tôi biết móng tay được mài nhọn có thể cắt vỡ yết hầu người khác.”

Nghe thấy Tô Tiểu Mễ sợ đến thụt lui ba bước, quả nhiên độc nhất là lòng dạ đàn bà. Bất quá giây sau cậu lại như nhớ đến điều gì, phần chấn tinh thần: “Ít nhất Nghiêm Ngôn sắp ra trường rồi, đó là một điều tốt, chuyện Nghiêm Ngôn có thể thoát khỏi chị quả thật là một giai điệu hoan hỉ khiến lòng người thống khoái.”

Lô Y Y tiếp tục mài móng tay, Tô Tiểu Mễ thấy bộ dạng bình tĩnh của Lô Y Y thì có dự cảm không tốt. Rốt cục cũng đợi được cô ta mài xong móng tay, thổi thổi mặt trên móng, sau đó làm bộ ngạc nhiên che miệng: “A, hình như tôi đã quên nói với cậu, tôi với Nghiêm Ngôn cùng nhau ra trường, hơn nữa tôi còn làm công ty của Nghiêm Ngôn.”

“What?” Tô Tiểu Mễ tức giận xoắn cả Anh ngữ.

Lô Y Y vẻ mặt đồng tình vỗ vỗ bả vai Tô Tiểu Mễ giận đến run rẩy: “Cậu nên sớm tiếp nhận sự thật này đi, niên đệ, hơn nữa sau này cậu đừng chạy đến đây, buổi trưa Nghiêm Ngôn đều rời đi, đồ ngốc!” Sau đó nhẹ nhàng xoay người rời đi.

Hai tên chăn nuôi gia súc, cầm thú a! ! Tô Tiểu Mễ không thể khống chế tâm tình bị chơi xỏ chạy đến siêu thị hét lớn, cả buổi uống tổng cộng bốn hộp nước trái cây, đi sáu lần nhà cầu.

.

Nhịn xuống, nhất định phải nhịn, thật vất vả nhịn đến thứ tư, sau khi hoàn thành khóa học thừa dịp buổi chiều không có lớp Tô Tiểu Mễ vui vẻ muốn đến chỗ Nghiêm Ngôn xem hắn làm việc thế nào. Bởi vì quá hấp tấp, trước cửa trường lại có nhiều xe qua lại, Tô Tiểu Mễ bị xe tung, việc này cậu trăm triệu lần không nghĩ đến .

Nam sinh chạy xe đạp kia cũng đang vội vã không ngờ đụng phải Tô Tiểu Mễ, nhìn thấy tai nạn mình gây ra nam sinh mắt kiếng sốt ruột đem xe dừng lại bên cạnh Tô Tiểu Mễ : “Bạn học, cậu có sao không, tôi, tôi, hay để tôi đưa cậu đi bệnh viện?”

Tô Tiểu Mễ cười muốn toét miệng đứng khỏi mặt đất: “Đi đâu mà gấp thế ? Không có mắt à.”

“Thật xin lỗi, thật xin lỗi, tôi cận thị.”

Tô Tiểu Mễ giận nha: “Mẹ nó, cậu cận thị nặng vậy lái xe cái méo gì?”

Nam sinh mắt kiếng bị Tô Tiểu Mễ dọa sợ đến cảm như hén, một lúc sau mới ấp úng nói: “Tôi đưa cậu đi bệnh viện bằng bó một chút, chân cậu hình như chảy máu, bệnh viện ở phía trước ngay thôi, không xa .”

Lúc này Tô Tiểu Mễ mới nhìn xuống chân cậu, da bị bóc ra, cảm thấy hơi đau nên gật đầu, đặt mông ngồi lên yên sau của nam sinh mắt kiếng, thật ra Tô Tiểu Mễ có chủ ý khác, cậu cũng không phải thật sự muốn đến bệnh viện, cậu chỉ chợt nghĩ ra một chủ ý nho nhỏ thôi. Đến cửa bệnh viện, Tô Tiểu Mễ xuống xe nhìn nam sinh mắt kiếng: “Cậu không cần theo tôi vào, tôi có thể tự đi, bất quá cậu phải giúp tôi một việc.”

Nam sinh mắt kiếng gật đầu lia lịa.

“Chút nữa cậu nói với người trong điện thoại, Tô Tiểu Mễ bị tai nạn giao thông được đưa vào bệnh viện bên cạnh trường học.” Nói xong từ trong túi lấy ra điện thoại, bấm một dãy số đưa cho nam sinh mắt kiếng biểu tình đầy vẻ khó hiểu. Mặc dù không hiểu nổi xảy ra chuyện gì, nam sinh mắt kiếng vẫn ngoan ngoãn làm theo.

“Cậu đi đi.” Tô Tiểu Mễ đuổi người xong liền xoay người đi vào bệnh viện, sau khi được y tá tỷ tỷ khử trùng băng bó chân, Tô Tiểu Mễ nhăn nhó hỏi y tá tỷ tỷ: “Em có thể nằm ở đây một chút không, chân còn đau lắm.”

Y tá tỷ tỷ gật đầu, Tô Tiểu Mễ liền nằm trên giường bệnh, ánh mắt không hề rời khỏi cánh cửa phòng lấy một phút, đến khi thấy thân ảnh quen thuộc chạy tới, Tô Tiểu Mễ mới cuống quýt nhắm mắt. Cảm nhận được có người đi đến trước mặt mình, Tô Tiểu Mễ từ từ mở mắt, biểu tình khó hiểu nhìn Nghiêm Ngôn: “Anh là ai? Tôi đang ở đâu vậy, nơi này là nơi nào, tôi làm sao không nhớ được gì hết.” Cậu mù mờ nhìn Nghiêm Ngôn, trong lòng thầm cười: Để anh lo chết luôn.

Khuôn mặt Nghiêm Ngôn tràn đầy lo lắng xoa xoa mặt Tiểu Mễ: “Sao em có thể quên anh?” Trong lòng Tô Tiểu Mễ kích động không thôi, hiện tại biết quý trọng tôi rồi sao, xem anh sau này còn dám khi dễ tôi không, hiện tại anh hãy tự sám hối đi.

Tô Tiểu Mễ ngẩng đầu: “Tôi biết anh sao? Anh là ai? Đầu tôi đau quá, không thể nhớ nổi điều gì, anh đừng có ép tôi.” Để tăng thêm độ sinh động cậu còn cau có mặt mày thật dữ tợn.

“Em thật không nhận ra anh sao? Anh là bố em đây.”

Bỗng nhiên Tô Tiểu Mễ giơ lên bàn chân đạp vào sinh mạng của Nghiêm Ngôn nhưng bị Nghiêm Ngôn phát hiện kịp thời.

“Mẹ nó, anh chiếm tiện nghi của tôi.”

Nghiêm Ngôn lập tức thay đổi vẻ mặt từ ôn hòa chuyển sang đằng đằng sát khí, bàn tay vốn xoa mặt Tô Tiểu Mễ đổi thành nhéo mặt cậu, đem mặt cậu nhéo thành đủ loại hình dạng: “Chỉ bị chút bong da mà gật ông đây là mất trí nhớ hử ?” Tô Tiểu Mễ đau đến oa oa thét to: “Anh...tại sao anh biết?”

“Cô y tá kia nói cho tôi biết .”

Phụ nữ quả nhiên không đáng tin, Tô Tiểu Mễ thầm nghĩ.

“Em gọi anh từ công ty chạy đến đây chỉ vì muốn diễn tuồng vui này với em? Hừm?” Nghiêm Ngôn híp lại mắt, một câu rống giận sức tay cũng tăng thêm một phần. Tô Tiểu Mễ đau đến vành mắt ửng đỏ, muốn khóc lại không dám hó hé.

“Em nói đi, anh cũng muốn xem em còn gì để nói.” Nghiêm Ngôn buông ra Tô Tiểu Mễ, khi nghe được cú điện thoại kia hắn lập tức phóng đến đây, đến cửa vừa vặn gặp y tá mới biết Tô Tiểu Mễ chỉ bị trầy ngoài

da không có gì đáng ngại. Hắn thở phào nhẹ nhõm muốn vào trong quan tâm cậu ta nào ngờ người này thật biết diễn kịch, giận đến thiếu chút nữa đem Tô Tiểu Mễ ném ra ngoài cửa sổ.

Nghiêm Ngôn hiện tại coi như đã hiểu Tô Tiểu Mễ là thế nào, không thể cho cậu ta ăn kẹo ngọt mà phải dùng bạo lực trấn áp.

Sau ngày xảy ra chuyện không may, Nghiêm Ngôn liền đem một chồng DVD phim thần tượng của Tô Tiểu Mễ đặt trong nhà, toàn bộ ném vào thùng rác, đồng thời ra lệnh cưỡng chế Tô Tiểu Mễ, nếu còn dám xem mấy thể loại tình yêu sến súa này thì hắn sẽ gọi bố mẹ đến nhặt xác cậu về.

Tô Tiểu Mễ nhìn thấy chồng DVD yêu quý của mình bị xe rác đưa đi, vươn tay hô lớn: “Tuấn Hi, Tam Thuận, Tương Cầm, A Kim. . .” Nghiêm Ngôn nhìn Tô Tiểu Mễ lăm lăm đọc một đồng tên hắn không biết là ai, trừng mắt uy hiếp: “Có tin ông đây chém rụng tay cậu?”

20. Chương 20: Thuật Phòng Thân Của Tô Tiểu Mễ

Chương 20: Thuật phòng thân của Tô Tiểu Mễ

^3^

P.S: Phải khen rằng Tiểu Mễ có thằng bạn quá tốt chỉ cậu học Quỳnh Hoa Bửu Điện, Đoạn Căn Cước =.= để dùng với ông xã của mình.

Ngày này, Chu Cương vừa vào phòng ngủ liền sập cửa thật mạnh, ba người trong phòng đều bị hắn làm giật mình nhìn lại.

”Thằng nhóc cậu hôm nay lại nổi điên gì thế?” Liêu Phi ngồi bật dậy hỏi.

”Đừng nói nữa, hôm nay thật đủ xui xẻo, ông đây đường đường là nam nhân cao bẩy thước, lúc đi tàu điện ngầm lại bị tên biến thái sờ mó.” Chu Cương ảo não kể lại.

Tô Tiểu Mễ chen vào nói thật dũng cảm: “Cậu sáu múi cơ bụng lại thua tên bụng trắng đó?”

”Tớ làm sao biết được, khi đó tớ đưa lưng về phía hắn, nào biết hắn lại đưa tay về phía mông tớ, bất quá tớ cũng không cho hắn sống khá giả, dần cho hắn một trận như tử.”

”Vậy cậu còn tức làm gì?” Cung Gia Hoa cũng gia nhập thảo luận.

”Tớ vừa nghĩ đến mông mình bị tên biến thái sờ soạn liền cảm thấy buồn nôn.” Chu Cương chán ghét nói.

Tô Tiểu Mễ tỏ vẻ cảm thông vỗ vỗ vai Chu Cương: “Mông cậu lớn như vậy đặt chỗ đó cũng vô dụng, chỉ bị sờ một chút có cần tức đến thế không.” Cậu nói vừa thốt ra, hai người còn lại trong phòng đều bị chọc cười ha hả, Chu Cương vươn tay đẩy ra Tô Tiểu Mễ: “Cậu cũng đừng quá đắc ý, tớ sáu múi cơ bụng còn bị người ta sờ, nhìn lại cái thân thể gầy còm của cậu dê, nhất định có ngày bị.”

Những lời này Chu Cương chỉ muốn đùa giỡn với Tô Tiểu Mễ, cậu lại chịu không được hù dọa, hơn nữa vừa được Chu Cương nhắc nhở, cảm giác hai mươi năm trước mình sống trong nguy hiểm mà không hề hay biết, đánh giá một thân toàn là xương đến lúc đó thật bị như vậy như vậy cậu phải làm sao bây giờ? Không nghĩ thì thôi nghĩ tới Tô Tiểu Mễ đã cảm thấy sợ, tiếp tục vậy không được, hai mươi năm trước không gặp không bảo đảm về sau không gặp, không biết lo cho bản thân ngày nào đó sẽ bị...

Vì bảo vệ tình yêu thuần khiết của mình, Tô Tiểu Mễ quyết định bắt đầu luyện tập cường thân kiện thể.

Cậu lập tức lên mạng tra xem cách cường thân kiện thể nhưng không tìm được cách nào khiến mình hài lòng. Khi đi học cậu đem chuyện khiến mình khổ sở nói với Tôn Diệu, nghe xong, Tôn Diệu liền từ trong túi lấy ra một tờ giấy đưa cho Tô Tiểu Mễ, còn ra vẻ thần bí nói: “Những thứ này đều là tuyệt chiêu độc

môn, bảo đảm không ai dám đụng cậu, thấy cậu là bạn tớ mới đưa đẩy, nhớ phải luyện tập thường xuyên, luyện xong bảo đảm cậu vô địch thiên hạ.”

Trang giấy này chẳng khác nào ánh mặt trời chiếu sáng bầu trời xám xịt của Tô Tiểu Mễ. Khó khăn đợi đến tan học, Tô Tiểu Mễ thích thú cầm lấy tờ giấy chạy thình thịch về phòng bắt đầu luyện tập.

“Hầu tử Thâu Đào, Tiên Nhân Chỉ Lộ, Quỷ Hoa Bảo Điển, Vô Ảnh Thủ, Đoạn Căn Cước, Lăng Ba Vi Bộ.” Tô Tiểu Mễ kinh ngạc niệm khẩu quyết.

Ba người trong phòng nghe vậy thì vô cùng sửng sốt, cuối cùng Cung Gia Hoa không nhịn được cắt đứt lời Tô Tiểu Mễ: “Tớ nói này Tiểu Mễ, những chiêu này là ai dạy cậu, nghe tên thôi đã thấy quá tà dị?”

“Cậu biết cái gì, cái này gọi là tuyệt chiêu trí mạng!”

Chu Cương không thua kém đưa ra kết luận: “Tiểu Mễ, nếu cậu luyện thành mấy chiêu này, tớ thấy mấy người khác mới phải luyện thuật phòng thân với cậu ấy.”

“Bọn người các cậu đều tầm nhìn hạn hẹp.” Nói xong không có ý định tiếp tục tranh cãi với ba cái đầu ngu ngốc nói mãi không hiểu, vừa niệm khẩu quyết vừa phối hợp múa tay múa chân.

Tô Tiểu Mễ là một học trò chăm chỉ nghị lực kiên cường, đem toàn bộ chiêu thức luyện thành thạo đến ngày chủ nhật. Sau đó hấp tấp gọi điện thoại cho Nghiêm Ngôn, nghe được hẳn phải ở công ty làm thêm giờ liền ngoan ngoãn đi tàu điện ngầm đến công ty hẳn. Đứng trên tài điện ngầm Tô Tiểu Mễ cảnh giác nhìn chăm chăm phía sau, sợ bất thành linh xuất hiện một bàn tay chộp lấy hông cậu, cậu muốn bảo vệ tình yêu thuần khiết của mình không muốn để nó nhiễm nhơ dù chỉ một chút.

Mới đặt chân xuống xe liền chạy ngay đến phòng làm việc Nghiêm Ngôn, trợ lý Thẩm Thiển trang phục tinh tươm đứng bên cạnh Nghiêm Ngôn, Nghiêm Ngôn cúi đầu nhìn văn kiện, khuôn mặt vẫn lạnh lùng như ngày thường. Tô Tiểu Mễ đi vào lại phát hiện không ai chú ý tới cậu, vẫn phải gõ tay gõ cửa: “Tôi tới đây.”

Hai người ngẩng đầu nhìn lướt ra Tô Tiểu Mễ rồi tiếp tục cúi đầu. Thẩm Thiển đã quen việc dăm ba bữa Tô Tiểu Mễ lại chạy đến đây chơi, cô cho rằng người này hẳn là bạn tốt của ông chủ giống như Dương Huy cùng Lưu Ứng Tinh cũng thường hay lui tới mà không nghĩ sâu xa hơn.

Một lần nữa bị phớt lờ khiến Tô Tiểu Mễ vô cùng không thoải mái, tiếp tục gõ cửa: “Tôi tới đây.”

Nghiêm Ngôn ngẩng đầu liếc mắt lườm Tô Tiểu Mễ, sau đó quay sang Thẩm Thiển nói: “Cô ra ngoài trước đi.” Thẩm Thiển biết điều đi ra ngoài còn giúp bọn họ đóng cửa, sau khi Tô Tiểu Mễ thấy Thẩm Thiển đi khỏi mới lắc đầu chắc lưỡi: “Anh nhìn thấy gì không? Cô ta mặc váy quá ngắn.”

“Ánh mắt em nhìn loạn đi đâu đó.”

“Em chỉ thuận miệng nói vậy thôi, hôm nay chủ nhật các người vẫn phải làm việc sao?”

“Có chút việc nên phải làm thêm.”

“Sao lại không thấy Lô Y Y nhỉ?”

“Tuần sau cô ấy mới bắt đầu đi làm, em tới đây chính vì muốn hỏi những chuyện nhảm này thôi à?” Ánh mắt Nghiêm Ngôn lại dán lấy phần văn kiện, không để ý đến phản ứng của Tô Tiểu Mễ.

Tô Tiểu Mễ bị Nghiêm Ngôn nhắc nhở, chợt nhớ nguyên nhân cậu phải lặn lội đến đây. Nghiêng người qua liền đem mặt đặt trên phần văn kiện Nghiêm Ngôn đang xem buộc hẳn nhìn mình, sau đó hăng hái bùng bùng nói: “Em nói cho anh biết, phòng ngủ của em có cậu bạn tên Chu Cương, anh nhớ rõ không? Mấy ngày trước ở trên tàu điện ngầm bị ông chú biến thái sờ hông, anh nói xem cậu ta có sáu múi cơ bụng mà vẫn bị sờ soạng, còn thân thể nhỏ gầy như em liệu ngày nào đó cũng xảy ra bất trắc à. Nay, anh có nghe em nói không đó.” Nghiêm Ngôn đẩy ra gương mặt Tô Tiểu Mễ, lạnh lùng nói: “Vậy thì em có thể an tâm.”

“Tại sao?” Tô Tiểu Mễ không giải thích được hỏi.

“Để anh đưa ra một dẫn chứng tương tự vậy, em như một bản Mozart mà anh thấy vừa mắt, nếu em tham gia tiết mục tìm bạn trăm năm xuất hiện trên truyền hình, xoay người cái tắt cả ánh đèn đều vụt tắt, sau

lưng truyền đến giọng hát của Lương Tĩnh Như, đáng tiếc em không phải là người theo anh đến cuối cùng” . Nghiêm Ngôn như cũ mãi miết nhìn văn kiện, giải thích một cách nhẹ nhàng.

Bị Nghiêm Ngôn đả kích Tô Tiểu Mễ không thể ngứa ngáy không thể ngồi yên: “Ý anh là gì, rõ ràng đang vũ nhục nghiêm trọng bộ dáng của em biết không, sao em không thể phòng ngừa, nếu không đến lúc đó em cho anh biết anh hối hận cũng đã muộn màng, em còn đặc biệt luyện một bộ quyền đây, để em múa thử cho anh xem, anh cho chút ý kiến có được không.”

Nghiêm Ngôn nhìn Tô Tiểu Mễ như nhìn thấy tay vật, hỏi gặng lại: “Có phải em đã quá rảnh rồi rồi không?”

“Ai ya, anh nhìn nhìn thử xem, người ta đã luyện mấy ngày rồi đây?” Tô Tiểu Mễ làm nũng.

Thấy Nghiêm Ngôn không có phản ứng liền kéo Nghiêm Ngôn rời khỏi ghế, bắt hán đứng trước mặt bàn làm việc.

“Anh nhìn kỹ nha.”

Nghiêm Ngôn thật sự không muốn xem Tô Tiểu Mễ biểu diễn xiếc khỉ, với tay lấy văn kiện tựa vào trước bàn làm việc nhìn các hạng mục.

“Hầu Tử Thâu Đào, Tiên Nhân Chỉ Lộ, Quỳnh Hoa Bảo Điển, Vô Ảnh Thủ, ” Tô Tiểu Mễ càng đánh càng hăng, cuối cùng xuất ra tuyệt chiêu: “Đoạn – Căn – Cước.” Một cước đá ngay vào giữa hạ bộ.

Bỗng nhiên văn kiện trong tay Nghiêm Ngôn rơi xuống đất, hừ lên một tiếng đau đớn, khom người che hạ thân của mình. Lúc này sắc mặt Tô Tiểu Mễ đã tái nhợt, đôi môi run rẩy: “Anh, tại sao anh không trốn đứng đó làm gì? Không sao chứ, em chưa làm gì mà sao anh lại thở dài?”

Một lúc sau Nghiêm Ngôn mới ngẩng đầu, nghiêng răng nghiêng lợi gầm lên: “Tô Tiểu Mễ, hôm – nay – ông – đây – muốn – giết- cậu”

“Lăng Ba Vi Bộ

” Tô Tiểu Mễ xoẹt một cái chạy khỏi phòng làm việc Nghiêm Ngôn, liều mạng chạy trốn chết. Nghiêm Ngôn vì hạ thân đau đớn mà không đuổi theo nhưng các đốt ngón tay đã siết đến kêu răng rắc.

Tô Tiểu Mễ vẫn còn chưa hết hoảng sợ trở lại phòng ngủ, Liêu Phi thấy bộ dáng của cậu thì cho rằng gặp phải kẻ biến thái, quan tâm sếp đến hỏi: “Thế nào, tuyệt thế võ công của cậu có công dụng không?”

Tô Tiểu Mễ tàn bạo đem tờ giấy Tôn Diệu cho cậu phanh thây trăm mảnh ném vào trong thùng rác: “Từ nay về sau ông đây thoái lui khỏi giang hồ.”

Vì chuyện này, Nghiêm Ngôn ban lệnh cấm không cho Tô Tiểu Mễ xuất hiện trong phạm vi tầm mắt hán suốt một tuần lễ mới tuyên cáo kết thúc.

21. Chương 21: Tình Yêu Không Đủ Thuần Khiết

Chương 21: Tình yêu không đủ thuần khiết

Dưới ánh đèn mập mờ, Tô Tiểu Mễ nằm trên giường Nghiêm Ngôn, hai tay ôm lấy cổ hán cuồng nhiệt hôn môi. Nghiêm Ngôn một tay cởi ra quần áo Tô Tiểu Mễ để cậu giạng chân trên người mình. Nhẹ nhàng phủ môi lên thứ nhô ra Tô Tiểu Mễ liền ngửa đầu rên rỉ: “Đúng, đúng, ưm, Ngôn, Ngôn. . .”

Thấy Tô Tiểu Mễ đã chìm vào mộng cảnh, Nghiêm Ngôn từ trong tủ đầu giường lấy ra đồ bôi trơn, tay quét lấy một ít từng chút từng chút làm mềm phía sau rồi chen vào, Tô Tiểu Mễ bất an giãy dụa : “Đừng, Hmm, đừng lộn nữa.” Lúc này Nghiêm Ngôn mới ôm lấy cánh hông Tô Tiểu Mễ giúp cậu từ từ tiếp nhận hán.

Tô Tiểu Mễ ngồi trên người Nghiêm Ngôn lắc lư lên xuống, cuối cùng cả người mềm nhũn ngã vào ngực Nghiêm Ngôn, thở hổn hển nói : “Em hết sức rồi.”

Nghiêm Ngôn trở mình đem Tô Tiểu Mễ đặt dưới thân, mút hôn lấy đôi môi mê người đem tất cả rên rỉ nuốt vào trong miệng.

Một canh giờ sau hai người mới được phóng thích. Nghiêm Ngôn ôm lấy Tô Tiểu Mễ mệt lả, nói: “Anh ôm em đi tắm?”

“Được.”

Sau khi tắm xong hai người chuẩn bị dùng cơm, ngay lúc này Lưu Ứng Tinh cùng Dương Huy lại đến.

“Mấy người đến đây làm gì?” Nghiêm Ngôn không chút khách khí hỏi.

“Cậu lúc nào cũng lãnh đạm như vậy, có biết trái tim tớ bị cậu tổn thương đau khổ muốn chết không, chúng ta đã lâu không có cùng nhau ăn cơm, nên. . .” Dương Huy thương tâm kể lể.

“Tôi thì thấy hai người nhàm chán quá thì có, vừa lúc chúng tôi định đi dùng cơm, các cậu đi cùng thôi.” Nghiêm Ngôn không để ý ánh mắt phản đối của Tô Tiểu Mễ

Bốn người ngồi trong một gian phòng nhà hàng Tây, Dương Huy cùng Lưu Ứng Tinh đã sớm biết quan hệ hai người nên không khách sáo buông lời trêu đùa.

“Tô Tiểu Mễ, vừa rồi bước đi của cậu thật kỳ quái.” Bình thường Lưu Ứng Tinh rất ít nói, lúc này trong mắt đều là ái muội, Tô Tiểu Mễ nghe Lưu Ứng Tinh nói vậy liền đỏ mặt, vội vả phủ nhận: “Đừng nói vậy, chúng tôi chỉ là...ban nãy chạy bộ xoay thất lưng.”

“Thật không? Nghiêm Ngôn không phải biến thái, có dùng đến dây lưng ? Cây nến? Roi?” Dương Huy cười càn gian trá.

Nghiêm Ngôn ngồi bên cạnh không thêm lên tiếng, lo ăn phần cơm của mình.

Bị trêu ghẹo, Tô Tiểu Mễ kích động nhìn chằm chằm Dương Huy: “Ngậm lại cái miệng thối của anh lại, không được vũ nhục tình yêu thuần khiết của chúng tôi.” Những lời này chọc hai người ngồi đối diện gục xuống bàn, trì hoãn một lát Dương Huy mới lấy lại bình tĩnh hỏi tiếp: “Đồng chí Tiểu Mễ, cậu nói cho tôi biết trong lòng cậu tình yêu thuần khiết là thế nào?”

“Thì là cuộc sống trong sáng của hai người yêu nhau, mới không có dây lưng, nến, roi như anh nói.” Tô Tiểu Mễ biểu tình kiên định không nhìn hai người kia lại gục trên bàn cười khùng khục.

“Hai người thuần khiết sao?”

“Bản thân cậu thuần khiết thì tôi tin, bất quá. . .” Dương Huy không để ý Nghiêm Ngôn ở dưới bàn liềm mạng đá chân cậu, không sợ chết nói tiếp: “Tô Tiểu Mễ, tôi nghĩ cậu còn chưa biết, theo tôi biết Nghiêm Ngôn của cậu trước đó đã không còn thân đồng tử.”

“Cái gì?” Ánh mắt mang theo tức giận chuyển hướng sang Nghiêm Ngôn ngồi bên cạnh.

Nghiêm Ngôn né tránh không dám nhìn cậu, chột dạ nói lảng sang chuyện khác: “Chuyện trước kia nói lại làm gì, mau ăn cơm.”

Tô Tiểu Mễ nghe lời ăn cơm nhưng khoảng thời gian tiếp theo cậu không hề mở miệng dù chỉ một câu, trong lòng cảm thấy hơi thất vọng, bản thân cậu muốn một tình yêu thuần khiết lại bị cái tên Nghiêm Ngôn biến thái, không biết xấu hổ, hạ lưu, bại hoại này phá hư. Dùng bữa xong, hai người vẫn cười có chút hả hê, Tô Tiểu Mễ rầu rĩ lên xe trước, Nghiêm Ngôn trừng hai người kia, hung hăng nói: “Vụ hôm nay hai người nhớ kỹ cho tót, một ngày nào đó tót sẽ đòi lại.”

Dương Huy cùng Lưu Ứng Tinh ngoài cười nhưng trong không cười: “Xem cậu thoát được tối nay không hẳn nói, người thuần khiết.”

Nghiêm Ngôn tung ra một cước đuổi đi bọn họ.

Vào trong nhà bất kể Nghiêm Ngôn đi tới chỗ nào đều bị Tô Tiểu Mễ nhìn chằm chằm không tha, sống lưng Nghiêm Ngôn cũng lạnh toát, đại khí bị nhìn hơn một canh giờ Nghiêm Ngôn rốt cục thỏa hiệp đi đến chỗ Tô Tiểu Mễ: “Em cũng không thể trách anh, dù sao anh cũng là đàn ông, hơn nữa lúc đó còn quá trẻ không hiểu chuyện.”

Tô Tiểu Mễ bị chọc giận thật rồi, hét lên: “Em chẳng phải cũng là đàn ông, sao em lại không giống anh? Không những làm chuyện mất mặt còn đem lần đầu tiên dâng cho người mình yêu, mẹ kiếp, em bị mù thật rồi nếu không sao lại coi trọng đồ lưu manh hoa tâm như anh.”

Nghiêm Ngôn nhìn Tô Tiểu Mễ càng nói càng kích động, gắng lại: “Em hiện tại giận có ích lợi gì? Không muốn cũng đã xảy ra cần bản không thể quay trở lại.”

“Bây giờ anh còn dám nói thế, chính anh, chính anh.” Tô Tiểu Mễ chỉ tay ngay lỗ mũi Nghiêm Ngôn: “Lý tưởng tình yêu thuần khiết của em bị anh bóp nát như bóp con kiến, em hối hận rồi, biết vậy em thà rằng đem lần đầu tiên cho người khác, như vậy ít giữa chúng ta có sự công bằng.”

“Lần đầu tiên của anh đã không còn.”

“Em muốn nghe anh nói cũng không được ư, nói, lần đầu tiên của anh là nam hay nữ.”

Nghiêm Ngôn đem Tô Tiểu Mễ kéo vào trong ngực: “Chúng ta đừng nói đến chuyện này nữa được không, em cứ coi anh là xử nam cũng được mà.”

“Đã không phải sao có thể coi như chưa từng xảy ra, đàn ông xấu, đàn ông xấu, bạch nhãn lang, không biết xấu hổ.”

Nghiêm Ngôn giữ Tô Tiểu Mễ không ngừng mắng nhiếc trong vòng tay, hẳn không ngờ Tô Tiểu Mễ lại coi trọng chuyện này đến vậy. Hai người chết kia tốt nhất đừng để hẳn nắm được nhược điểm, dám bán đứng hẳn.

Nguyên cả đêm Nghiêm Ngôn bị Tô Tiểu Mễ không ngừng chỉ trích, Nghiêm Ngôn cảm giác bản thân giống như ông chồng bị vợ bắt gian tại trận, bắt quá hẳn không có phản bác, trước khi quen biết Tô Tiểu Mễ lúc đó hẳn quả thật không phải xử nam. Tô Tiểu Mễ này đã quá đam mê tình tiết hoàn mỹ rồi, nào có chuyện như trong tưởng tượng của cậu. Trong lòng Nghiêm Ngôn mặc dù nghĩ như vậy nhưng thủy chung không nói ra.

Sáng hôm sau, lúc Tô Tiểu Mễ tỉnh lại câu nói đầu tiên chính là chỉ vào Nghiêm Ngôn: “Anh là cái tên bất trịch.”

Nghiêm Ngôn xoa vắn trán của mình có chút nhức đầu: “Này, em còn muốn mắng bao lâu?”

“Dù có mắng thêm nữa cũng bù không được tổn thương trong lòng, anh là điểm nhor, nét bút hồng, cặn bã xã hội, bại hoại quốc gia, nỗi buồn của xử nam.”

“Lần này em thật sự biết rất nhiều từ ngữ nha.” Nghiêm Ngôn phối hợp rời trên giường mặc quần áo tử tế.

“Mắng anh nhiều như vậy anh còn không biết phản tỉnh.” Tô Tiểu Mễ nhìn Nghiêm Ngôn rời giường, cuống quýt đứng lên theo.

“Em muốn anh phản tỉnh thế nào? Đi phẫu thuật thành thân đồng tử sao?”

“Anh”

Nghiêm Ngôn đi xuống phòng khách lầu dưới, Tô Tiểu Mễ cũng chạy theo phía sau miệng không ngừng oán than, Nghiêm Ngôn quay người lại: “Tô – Tiểu – Mễ! !”

Tô Tiểu Mễ đang đi bị Nghiêm Ngôn đột nhiên dừng lại lớn tiếng dọa sợ hết hồn, ngây ngốc đứng im không dám động.

“Em đã xem nhiều phim TV sao còn không hiểu? Mấy nhân vật em xem không phải bắt kể người đàn ông của họ làm sai chuyện gì, một nửa còn lại sẽ ở sau lưng động viên hẳn, ủng hộ hẳn, thậm chí kính dâng hết tất cả. Nhìn lại em đi mắng anh từ tối đến sáng, em biết cái này có ý gì không, ý là điềm báo sắp ly hôn! Anh thực thất vọng về em, anh vốn nghĩ em sắp trở thành một tiểu thụ thành công, xem ra anh sai rồi, em còn kém xa lắm, anh đi làm đây, một mình em lên lớp đi.” Nghiêm Ngôn cố tình tỏ vẻ tiếc hận, trước khi đi còn đánh ra đòn sát thủ chán nản lắc đầu, ngay cả quay lại nhìn cậu một lần cũng không đem xe lái đi, để lại một mình Tô Tiểu Mễ vẫn còn u mê, đầu óc không ngừng xoay chuyển: Tình cảnh này quả thật là điềm báo bọn họ sắp ly hôn, làm sao bây giờ, cậu không muốn ly hôn! Không muốn ly hôn a! Đầu óc mình sao lại hồ đồ đến vậy, luôn cố gắng giữ vững hình tượng hoàn mỹ trước mặt Nghiêm Ngôn lại bị chuyện kia phá

hủy hết thấy, nếu phải chia ly dù cho cậu 100 đồng tử cậu cũng không muốn cùng lắm cậu đem 100 đồng tử kia luyện thành đồng tử đan đưa cho Nghiêm Ngôn uống. Tại sao cậu lại không sớm nghĩ đến chuyện này, Nghiêm Ngôn nhất định rất chán ghét cậu, cậu mắng người ta từ tối đến sáng, cậu là bánh bèo chanh chua, bánh bèo chanh chua a.

Cả ngày hôm đó Tô Tiểu Mễ luôn trong tình trạng mặt ừ mày chau nghĩ: Cậu thật không xứng làm một tiểu thụ.

22. Chương 22: Huấn Luyện Kháng Cự Đả Kích

Chương 22: Huấn luyện kháng cự đả kích

Khi Tô Tiểu Mễ ở trong phòng làm việc Nghiêm Ngôn đây đưa ân ái, Lô Y Y ở bên ngoài nổi tính đùa giai cất giọng hô: “Tô Tiểu Mễ, mẹ cậu tới a.”

Nghe được, Tô Tiểu Mễ sợ đến lập tức đứng dậy khỏi đùi Nghiêm Ngôn, chạy đến một nơi thật xa, cuống quýt kéo lại quần áo: “Mẹ, con thật sự không biết người này là ai, con không biết hẳn tại sao mặt dày mày dạn ôm con, con cũng không biết bản thân sao lại ở chỗ này?” Lúc ngẩng đầu lên một bóng người cũng không có, cậu mới biết mình bị Lô Y Y chơi khăm. Nghiêm Ngôn ngồi bên cạnh neho lại đôi mắt lóe ra tia sắc bén: “Em có gan lặp lại mấy lời ban nãy thêm một lần nữa coi?”

“Hà hà em chỉ giỡn thôi mà” Tô Tiểu Mễ bỏ ngoài tai những lời đó tiếp tục chạy trở lại bên người Nghiêm Ngôn.

“Mới vừa nghe mẹ đến đã sợ đến anh là ai cũng không nhớ? Tô Tiểu Mễ, nếu bố mẹ em thật phát hiện quan hệ của chúng ta, anh thấy người bỏ chạy nhanh nhất chắc là em rồi?”

Tô Tiểu Mễ vội vàng lắc đầu phủ nhận: “Anh xem anh nói em thành hạng người gì rồi, ở chung đã lâu anh vẫn còn chưa hiểu rõ con người em?”

“Bởi vì rất rõ con người em anh mới nói.” Nghiêm Ngôn đứng lên đi tới chỗ Tô Tiểu Mễ đang đứng.

Tô Tiểu Mễ sợ hãi thụt lùi về sau, Nghiêm Ngôn từng bước ép sát: “Em có nghĩ tới chuyện sau này chưa? Em không thể lừa gạt bố mẹ cả đời, hay là....?” Nghiêm Ngôn nắm cằm Tô Tiểu Mễ nâng cao: “Em cảm thấy hai người đàn ông ở cùng một chỗ là chuyện mất thể diện?”

“Hiểu lắm, hiểu lắm thật lớn, anh nghĩ quá nhiều rồi, em nói cho anh biết nếu bố mẹ biết chuyện chúng ta, người đầu tiên đứng ra anh dùng đôi mắt chính là em. !” Tô Tiểu Mễ nắm chặt ống tay áo Nghiêm Ngôn, ngẩng đầu tỏ vẻ đáng thương theo dõi hắn.

“Thật không?”

Nghiêm Ngôn cúi đầu hôn môi Tô Tiểu Mễ, sau đó đột nhiên ngẩng đầu nhìn chằm phía sau Tô Tiểu Mễ, giọng nói căng thẳng: “Tô Tiểu Mễ, mẹ em đang đứng phía sau kia.”

Tô Tiểu Mễ lại một lần nữa đem Nghiêm Ngôn đẩy ra xa vạn dặm: “Mẹ, con thật sự không biết người này là ai, con không biết hẳn tại sao mặt dày mày dạn ôm con, con cũng không biết bản thân sao lại ở chỗ này?” Mới vừa dứt câu, quay đầu lại phát hiện phía sau không một bóng người, cả gian phòng chỉ còn lại ánh mắt muốn giết người của Nghiêm Ngôn.

“A, hà hà, anh bị em lừa lần hai rồi nha, em chỉ giỡn như ban nãy thôi.” Tô Tiểu Mễ kiên nhẫn giải thích.

“Năm ngày, nhất định phải đến đây, trường học nghĩ vài ngày cũng không sao.”

Đôi mắt Nghiêm Ngôn đột nhiên đưa ra vấn đề khó hiểu, Tô Tiểu Mễ không giải thích được nhưng vẫn nghiêm túc đáp ứng: “5 ngày, cộng với thứ bảy, chủ nhật, vừa vặn một tuần.”

“Vậy em đến chỗ anh đi, định đợi em tốt nghiệp mới thực hành không ngờ em ép anh phải đẩy nhanh tiến độ.”

“Làm gì?” Tô Tiểu Mễ nghĩ tới chuyện làm cho người ta đỏ mặt tim đập, tim đập bang bang như nai con đi loạn.

“Huấn – luyện – kháng – cự – đả – kích!”

“Hả”

Ngày hôm nay Tô Tiểu Mễ từ phòng ngủ chuyển đến nhà Nghiêm Ngôn, theo lời hấn tham gia huấn luyện kháng cự đả kích, để Tô Tiểu Mễ biết nếu không may chuyện bọn họ bị bố mẹ phát hiện đến lúc đó phải có những hành động gì, nói thế nào mới thuyết phục. Tặng cho cậu ta một ngự phòng trầm, tránh đến khi đó xảy ra chuyện cậu cái gì cũng không cần.

Trong phòng khách, Nghiêm Ngôn nằm trên ghế sa lon, một tay cầm hộp điều khiển TV, một tay cầm lấy kịch bản gốc Lô Y Y giúp hấn chuẩn bị, Tô Tiểu Mễ thì đứng thẳng sống lưng đứng phía trước, ánh mắt nhìn chằm chằm Nghiêm Ngôn, vì sắp tham gia khảo nghiệm vĩ đại nhất mà thấp thỏm không yên.

“Em hiện tại phải nhớ ở trước mặt chính là bố mẹ của em!” Nghiêm Ngôn miễn cưỡng nói

“Nhưng anh đặt TV tinh thể lỏng ở đó, em rất dễ dàng phân tâm.” Tô Tiểu Mễ chỉ chỉ TV.

“Người tài giỏi sẽ không để ý mấy chuyện chung quanh.”

“Là em, là em!” Tô Tiểu Mễ liềm mạng gật đầu, sau đó nhắm mắt lại cố gắng dùng trí óc tưởng tượng.

Nghiêm Ngôn vừa xem ti vi vừa chiếu vào kịch bản gốc bắt đầu đọc lời thoại: “Cái tên khốn kiếp này, bố đây dốc hết sức nuôi con khôn lớn con lại thích đàn ông, con nói đi mặt mũi Tô gia chúng ta biết để ở đâu? Con lập tức quỳ gối trước mặt liệt tổ liệt tông cho bố, nói con sẽ không cùng người đàn ông kia lui tới!” Thanh âm Nghiêm không hề trầm bổng du dương cũng chẳng có sức thuyết phục. Vậy mà Tô Tiểu Mễ nghe thấy cộng thêm đầu óc tưởng tượng phong phú sợ đến nhũn cả chân, thoáng cái quỳ xuống trước mặt Nghiêm Ngôn, ôm chân hấn, nói: “Bố, con sai rồi, bố đưa con về nhà sau này con không dám nữa.”

Nghiêm Ngôn một cước đá văng Tô Tiểu Mễ: “Con mẹ nó, em đầu hàng không khỏi quá nhanh đi.”

Tô Tiểu Mễ chợt mở to mắt sững sờ, sau đó vô cùng xấu hổ bắt chước động tác người Nhật Bản ngồi quỳ ngồi trên mặt đất, đem tay đặt ở trên đùi, cúi đầu thật thấp: “Đại tá, xin cho tôi thêm một cơ hội!”

Nghiêm Ngôn lười phản ứng với mấy chiêu trò của cậu, phát tay một cái: “Làm lại!”

“Cám ơn đại tá.”

Tô Tiểu Mễ lần nữa phấn chấn tinh thần đứng lên, nhắm mắt lại bắt đầu tưởng tượng. Thật ra tưởng tượng đối với Tô Tiểu Mễ mà nói quả thực là chuyện vô cùng dễ dàng, sau khi cậu cùng Nghiêm Ngôn ở chung đã không ít lần cậu tự tưởng tượng đến một số cảnh trong phim thần tượng.

“Hai người các con đã làm gì? Kiếp trước tôi rất cuộc tạo nghiệt gì a, con cút đi, mẹ thà rằng không có đứa con này cũng không muốn con làm xấu hổ cả dòng họ, con còn không đi? Mẹ đánh chết con, đánh chết con, làm người mà chẳng có tiến bộ...” Nghiêm Ngôn còn chưa đọc xong, Tô Tiểu Mễ lần nữa ngã sấp trên đùi hấn: “Mẹ, chuyện này là hấn ép con, không liên quan đến con, đừng có đánh con oa oa oa.”

“Tô Tiểu Mễ, em chuyển bánh lái cũng nhanh gọn.”

“Người mới vừa rồi không phải em, không thể nào là em đâu, trong lòng em muốn dưng cảm đứng ra nhưng dường như có một người khác ngăn cản không cho em nói, anh nói đi, có phải đây là điềm báo em bị chứng tâm thần phân liệt.”

“Em cũng rất có tài thêu dệt a, làm lại, lần này em mà không biểu hiện tốt thì đừng trách anh không cho em cơ hội.”

“Em nhất định sẽ không có phụ tâm ý của anh, vì tương lai tốt đẹp của chúng ta dù có khổ sở hơn nữa em cũng nhận, bố mẹ em chẳng sợ, ánh mắt của người khác em chẳng quan tâm, lần này em đã chuẩn bị kỹ lưỡng, đến đây đi.” Lực chiến đấu tăng lên vùn vụt.

“Cậu có sanh con được không?”

Một quả bom vô hình nặng trĩu ném tới, Tô Tiểu Mễ bị nổ trúng đứng ngây ngốc ở tại nơi đó, cậu còn là một học sinh chưa nghĩ đến vấn đề uyên thâm như vậy, lẩm bẩm nói: “Có thể nhận nuôi một đứa.”

“Một đứa nhận nuôi cùng một đứa cốt nhục, tôi chỉ muốn ôm đứa cháu có quan hệ huyết thống với mình.”

Tô Tiểu Mễ vẫn đang chống đỡ bỗng chốc ngồi liệt trên mặt đất: “Chú, con thật xin lỗi chú, con thật có lỗi với Nghiêm gia các người, chú, tha thứ con đi!” Thì ra lần này Tô Tiểu Mễ nghĩ tới là bố của Nghiêm Ngôn.

“Anh thấy người em cần xin lỗi nhất là anh đây mới phải!” Nghiêm Ngôn tắt TV, rời khỏi ghế salong, đang muốn trở về phòng ngủ thì Tô Tiểu Mễ nhào đầu về phía trước bắt lấy ống quần Nghiêm Ngôn: “Đại tá, cho em thêm một cơ hội cuối cùng.” Nghiêm Ngôn chân dùng sức tránh thoát, ống quần rời khỏi tay Tô Tiểu Mễ, Tô Tiểu Mễ vẫn gục trên mặt đất: “Đại tá, đại tá, đại tá, nể tình em đã góp bao nhiêu công sức cho đế quốc mà cho em thêm một lần cơ hội đi.”

Nghiêm Ngôn nghiêng đầu: “Đao ở nơi đó, một mình em muốn làm sao thì làm.” Sau đó đi thẳng về hướng phòng ngủ, lúc đến cạnh cửa hần chột dừng lại: “Còn nữa, sáng sớm ngày mai anh không muốn nhìn thấy mấy cái DVD chiến tranh Nhật Bản nằm trên ghế salong, nếu em thích bắt chước như vậy, sáng mai anh sẽ giúp em chuẩn bị mấy DVD không mặc quần áo để em vui vẻ học hỏi.”

“Nhật Bản, đồ lưu manh!” Tô Tiểu Mễ hướng về phía cánh cửa đóng kính trút giận.

Sau khi trải qua một tuần lễ huấn luyện nghiêm khắc cũng xem như có một chút thành tích. Tô Tiểu Mễ đã có thể chống chọi những lời nói đơn giản, cả ngày cậu đều ôm lấy cuốn kịch bản gốc cảm nhận ý nghĩa bên trong, đồng thời đem đáp án viết vào quyển sổ riêng của cậu, sau đó nhét dưới lưng.

23. Chương 23: Nghiêm Ngôn Siêu Cấp Siêu Cấp Lãng Mạn

Chương 23: Nghiêm Ngôn siêu cấp siêu cấp lãng mạn

Thời gian mới chuyển sang tháng sáu không bao lâu.

Ban đêm, trong phòng ngủ, điện thoại đặt dưới gối run lên từng đợt, Tô Tiểu Mễ rõ ràng bị nó làm cho tỉnh giấc, muốn chửi ầm lên lại nhìn thấy tên người gọi đến là ai lập tức hắng giọng, giả vờ ôn nhu cầm lên điện thoại: “Alô?”

“Đoán xem anh ở đâu?” Ở đầu bên kia Nghiêm Ngôn thấp giọng hỏi.

Tô Tiểu Mễ nghe thấy lời thoại quen thuộc, vội vén chăn lên, mặc quần áo tử tế rồi đi ra ngoài. Mở cửa liền trông thấy Nghiêm Ngôn đứng bên ngoài, nghiêng đầu nhìn cậu cười, ngọn đèn ngủ nhàn nhạt chiếu lên khuôn mặt ôn hòa của Nghiêm Ngôn, Tô Tiểu Mễ cảm động nói không nên lời.

“Anh, anh đến đây làm gì?” Tô Tiểu Mễ kích động nói năng trở nên lắp bắp.

“Đưa em đến một chỗ.”

“Trễ thế này à?” Khuôn mặt Tô Tiểu Mễ nhăn nhó mang theo hoài nghi, Nghiêm Ngôn nắm tay cậu đi thẳng xuống lầu.

Tô Tiểu Mễ định hỏi thêm lại bị nhiều động tác khác thường của Nghiêm Ngôn làm cho đầu óc trống rỗng, thần thờ theo Nghiêm Ngôn lên xe, ngồi vào xe, cuối cùng xuống xe. Bị đưa đến một địa phương rộng rãi Tô Tiểu Mễ hết nhìn đông tới nhìn tây: “Nửa đêm canh ba anh đưa em đến đây làm gì?” Bốn phía chung quanh một bóng người cũng không có.

“Chờ một chút, nhìn hướng kia xem.” Nghiêm Ngôn nâng ánh mắt nhìn về nơi xa.

Tô Tiểu Mễ theo ánh mắt Nghiêm Ngôn nhìn qua, bên kia có một tháp đồng hồ, ánh đèn bên trên giúp nhìn thấy kim đồng hồ vô cùng rõ ràng, kim giây nhích lên từng đợt đến khi chỉ vào số mười hai, kèm theo

vang lên tiếng chuông ngân nga. Đúng lúc này Nghiêm Ngôn cúi đầu ghé vào bên tai Tô Tiểu Mễ nói: “Sinh nhật vui vẻ, bảo bối.”

Đầu Tô Tiểu Mễ lập tức bị cơn bão hạnh phúc quét đến làm cho choáng váng, bất thành linh cậu nhảy lên người Nghiêm Ngôn giống như con khỉ ôm chặt lấy cổ hần, thì ra hần vẫn nhớ, thì ra hần vẫn nhớ, cậu chưa từng nói với bất cứ ai, vậy mà hần lại biết.

Hôm nay là sinh nhật cậu nhưng từ ngày Tô Tiểu Mễ có Nghiêm Ngôn bên cạnh thì đã sớm đem chuyện của mình quên không còn một mống.

Vẫn còn chìm đắm trong hạnh phúc ngọt ngào, Tô Tiểu Mễ đã bị Nghiêm Ngôn mang về nhà, đèn được bật sáng trưng, trên bàn đặt một chiếc bánh ngọt kích cỡ không lớn nhưng lại rất khác biệt, bên trên còn găm sẵn 20 cây nến. Nghiêm Ngôn đứng bên cạnh đốt từng cây từng cây nến, bên trong gian phòng cũng đột nhiên ngân lên bài nhạc Kiss me – Bink. Đốt xong nến Nghiêm Ngôn từ phía sau ôm lấy Tô Tiểu Mễ, đặt cằm tựa trên bả vai cậu, dùng thanh âm dễ nghe ở bên tai Tô Tiểu Mễ dịu dàng hát theo:

Hôn anh, darling hãy hôn anh đêm nay

Hôn anh, nụ hôn darling và em sẽ ổn thôi

Hôn anh, nụ hôn của darling thật tuyệt vời

Tình yêu của anh và em sẽ tồn tại vĩnh viễn

Anh sẽ yêu em mãi mãi

Ở bên cạnh anh một lát thôi

Ở trong vòng tay anh, anh sẽ vì em cất lên giọng ca

Hãy để anh bảo vệ em tối nay

Bởi vì anh sẽ cho em một tình yêu đặc biệt hơn mọi người

Ôm và giữ em thật chặt

Hôn anh, darling hãy hôn anh đêm nay

Hôn anh, nụ hôn darling và em sẽ ổn thôi

Hôn anh, nụ hôn của darling thật tuyệt vời

Tình yêu của anh và em sẽ tồn tại vĩnh viễn

Ở phía trước Tô Tiểu Mễ nghe mà mặt hồng tai đỏ, nhẹ đặt tay lên bàn tay Nghiêm Ngôn đang vòng qua hông cậu. Hôm nay Nghiêm Ngôn như biến thành một người khác hoàn toàn không giống ngày thường. Không có châm chọc, không có hài hước chỉ có ngập tràn ôn nhu. Nhiều lần khiến Tô Tiểu Mễ cho rằng bản thân đang nằm mơ.

Nhưng cậu không biết tốt xấu hỏi: “Còn hoa hồng cùng Sô cô la đâu?”

“Đó không phải những thứ lễ tình nhân mới tặng sao?”

“Hình như là vậy.” Tô Tiểu Mễ lúng ta lúng túng gật đầu

“Cầu nguyện chưa?” Nghiêm Ngôn nghiêng đầu nhắc nhở.

“Rồi.” Tô Tiểu Mễ nhìn ánh bữa bập bùng, đáp ứng một tiếng cầu nguyện cùng lão thổ

Nghiêm Ngôn không hỏi Tô Tiểu Mễ cầu nguyện chuyện gì, chẳng qua nhờ nến bắt đầu cắt bánh ngọt.

Chén xong bánh ngọt, Nghiêm Ngôn lấy ra một DVD nhét vào trong máy, Tô Tiểu Mễ mở mắt thao thao nhìn DVD kia, trong lòng nghĩ, đồ Nghiêm Ngôn háo sắc không ngờ hần thật sự tìm thấy DVD không mặc quần áo, mặc cỡ chết người a. Nhưng hình ảnh TV chiếu ra lại không phải hình ảnh sắc dục như Tô Tiểu Mễ mà là một bộ phim tình cảm sến súa cầu huyết, Tô Tiểu Mễ ngạc nhiên dán chặt vào màn hình TV rồi lại quay sang nhìn Nghiêm Ngôn đã yên vị trên ghế tựa bao giờ, Nghiêm Ngôn nhìn cậu ngoắc tay: “Tới đây.”

Tô Tiểu Mễ máy móc đi qua dựa vào vai Nghiêm Ngôn cùng ngồi xem bộ phim điện ảnh thần tượng, tình tiết phải nói là vô cùng cầu huyết nhưng càng cầu huyết Tô Tiểu Mễ lại càng thích, vậy mà giờ đây cậu lại không có tâm tình nhìn, thỉnh thoảng dùng dư quang đánh giá Nghiêm Ngôn, Nghiêm Ngôn chịu cùng cậu xem phim thần tượng, Tô Tiểu Mễ có nằm mơ cũng không dám nghĩ.

Hai người cứ thế ngồi trên ghế salon xem phim đến khi ngủ gật, lần nữa tỉnh lại Nghiêm Ngôn đã không có bên cạnh, Tô Tiểu Mễ nhìn quanh bốn phía.

“Ngôn?”

“Ở đây?”

Tô Tiểu Mễ theo thanh âm nhìn lại, Nghiêm Ngôn đang ở phòng bếp pha cà phê. Lúc này chuông cửa vang lên, Nghiêm Ngôn ngoái ra nhìn Tô Tiểu Mễ: “Ngẩn người làm gì, còn không nhanh đi mở cửa.”

“Em là thọ tinh, sao lại bảo em làm những chuyện nặng nhọc này.”

Trách thì cứ trách, Tô Tiểu Mễ vẫn dụi dụi mắt đi về hướng cửa, mở cửa ra đập vào mắt là một khuôn mặt nam tươi cười ngàn lần như một: “Chào ngài, đồ của ngài đã được đưa đến, phiền ngài ký tên vào chỗ này?” Tô Tiểu Mễ nhìn tờ giấy người nọ đưa đến, cho rằng Nghiêm Ngôn đã mua liền ký tên vào bên trên, người giao hàng kia lại chạy ra ngoài vẫy vẫy tay.

Hai chiếc xe khởi động chậm rãi lăn bánh, Tô Tiểu Mễ kinh ngạc há to miệng nhìn hai chiếc xe vận tải từ từ di động đến trước mặt, phần đuôi xe hướng về phía Tô Tiểu Mễ, người giao hàng ban nãy đi vòng ra sau cửa, thùng xe từ từ nâng cao, ngay sau đó Tô Tiểu Mễ bị một xe hoa hồng cùng một xe xô cô la trút xuống phủ lên người. Dùng sức bối ra, trèo lên, phun ra một miệng xô cô la, hung dữ mắng: “Mẹ các người a, đồ đầu không đồ lại chạy đến nơi này, còn nữa, trút hết hoa hồng lên người tôi, có phải muốn tôi bị gai đâm chết không?”

Người giao hàng bị dọa sợ đến nhảy lên một chiếc xe trong đó, phát động rời đi.

“Trở lại, người mau trở lại nói rõ với ông đây, tôi muốn kiện các người, kiện cho công ty các người đóng cửa.”

“Em thật đúng là khó hầu hạ, hôm qua còn không phải muốn hoa hồng cùng xô cô la ư, gọi người đưa tới em lại om sòm!” Nghiêm Ngôn nhấp một ngụm cà phê, nhàn nhã nhìn một màn mới vừa phát sinh.

“Em không nói muốn nhiều như vậy?”

“Nhưng em cũng không nói chỉ muốn một đóa cùng một hộp?”

“Em...”

“Đúng rồi, anh mới vừa giúp em xin nghỉ ngày hôm nay, anh sẽ đưa em ra ngoài dạo chơi!”

“Thật sao?”

“Vâng.”

“Thế mấy thứ này tính sao giờ?”

“Anh đã gọi Dương Huy cùng Lưu Ứng Tinh tới thu dọn.” Ông đây muốn hai người bọn họ mệt chết, trong lòng Nghiêm Ngôn vẫn còn hận chuyện lúc trước thâm nghi

Trên bãi biển, Tô Tiểu Mễ ôm đầu gối cô đơn nhìn về phương xa, gió biển làm mái tóc cậu có phần xốc xếch, vạt áo cũng theo gió tung bay, bên cạnh còn đặt một nhánh hoa hồng lén đem từ nhà đến, trong lòng nghĩ Nghiêm Ngôn nói đi đậu xe sao lâu vậy còn chưa trở về, cậu vốn muốn để hắt thấy bóng lưng ừ ừ của mình cơ mà này giờ ép mình duy trì một tư thế thật mỏi quá.

“Em mở nhiều nút áo thế làm gì?” Nghiêm Ngôn đánh giá Tô Tiểu Mễ ngồi ôm đầu gối trên bờ cát, mái tóc bị gió quật rể trái có rể phải có, quần áo thì có vô số nếp nhăn. Tô Tiểu Mễ cũng nóng nảy hơn, trong lòng không ngừng reo hò không phải nhìn cái này, nhìn bóng lưng ừ ừ, bóng lưng, bóng lưng.

Nghiêm Ngôn ngồi xổm trước mặt Tô Tiểu Mễ, dịu dàng đem mấy nút áo để hở gài lại, đồng thời cau đôi lông mày đẹp: “Coi chừng cảm lạnh .” Tô Tiểu Mễ nghe được những lời này, thiếu chút nữa nhào xuống mặt cát vui vẻ lăn lộn.

Nghiêm Ngôn ngồi xuống bên cạnh cậu, sau đó trực tiếp ngã người lên bờ cát, gió biển rất lớn Nghiêm Ngôn lại không để ý đến Tô Tiểu Mễ, lẩm bẩm nói: “Tô Tiểu Mễ, anh vĩnh viễn sẽ không nói với em những câu tỏ tình lãng mạn rợn da gà kia nhưng anh cũng sẽ vĩnh viễn không nói lời chia tay với em. Con đường sau này còn rất dài, cho nên hai chúng ta cứ thế chấp nhận đi, đừng hâm mộ mấy diễn viên trong TV nữa, em chính là Tô Tiểu Mễ, anh chính là Nghiêm Ngôn, chúng ta có tình yêu của riêng mình.”

“Được, được, được.” Tô Tiểu Mễ liếc mắt gật đầu, cúi người liếc nhìn đôi môi Nghiêm Ngôn, Nghiêm Ngôn kéo nhẹ một cái cậu đã gục trên người Nghiêm Ngôn, Nghiêm Ngôn một tay giữ eo cậu, một tay ấn cằm ót khao khát ngấu nghiến cái miệng của Tô Tiểu Mễ.

Hôn được một lát Tô Tiểu Mễ lại bắt đầu giãy dụa: “Đừng, chút nữa sẽ có người tới đây.”

“Lúc này sẽ không ai đến đây.”

“Nhưng...” Tô Tiểu Mễ vẫn chưa nói hết đã bị Nghiêm Ngôn đem tất cả nuốt vào trong miệng, cậu chỉ có thể vừa hôn vừa trừng to đôi mắt chuyển động chung, sợ đột nhiên nhảy ra một người hù bọn họ. Nghiêm Ngôn tức giận nhéo mũi Tô Tiểu Mễ một cái, nói: “Hôn môi phải chuyên tâm.” Lúc này Tô Tiểu Mễ mới biết điều nhắm lại đôi mắt.

Đợi lần nữa mở mắt cậu liền giật mình nhìn thấy có một đôi mắt to tròn đang nhìn chăm cậu cùng Nghiêm Ngôn, Tô Tiểu Mễ kinh hoàng quay đầu lại thấy được đối phương là cô bé, bộ dạng chừng bốn năm tuổi, đôi mắt đen nhánh tràn đầy tò mò khiến Tô Tiểu Mễ xấu hổ muốn chết.

“Anh, các anh đang làm gì thế?” Cô bé kia ngập ngừng đưa ra nghi vấn của mình.

Khuôn mặt Tô Tiểu Mễ đã đỏ như máu, quay đầu trừng Nghiêm Ngôn: “Sao anh nói không ai đến đây?”

Nghiêm Ngôn nhún nhún vai, tỏ vẻ hần cũng không ngờ rằng.

“Anh, em cũng muốn chơi.” Nói xong lời này, cô bé liền chu cái miệng nhỏ nhắn từ từ nhích tới gần Tô Tiểu Mễ đã hóa đá, Nghiêm Ngôn nhìn thấy nhanh tay kéo Tô Tiểu Mễ tới bên cạnh, đồng thời đưa tay ngăn cản cái miệng nhỏ nhắn đang muốn tới gần.

“Bé con, em không thấy trên mặt cậu ta viết vật phẩm riêng tư xin chớ động vào sao?” Nghiêm Ngôn trừng cô nhóc kia, nói thật lạnh lùng.

Cô bé nhìn thấy khuôn mặt hung dữ của Nghiêm Ngôn thì sợ hãi, ủy khuất quay đầu khóc to: “Bố, anh hai, bọn họ khi dễ con oa oa.”

Ngay lập tức có một người từ xa chạy đến, lúc đầu Tô Tiểu Mễ còn tưởng rằng là gấu, sợ đến chạy núp sau Nghiêm Ngôn, chờ khi người đó đến gần Tô Tiểu Mễ mới nhìn rõ thì ra là người, bất quá vóc người quả thật là lưng hùm vai gấu, bên dưới mặc chiếc quần nhỏ màu đỏ, thở hồng hộc nói chừng Tô Tiểu Mễ cùng Nghiêm Ngôn: “Các cậu dám khi dễ con gái bảo bối của tôi?” Khi người nọ găm lên da thịt trên người cũng nhúc nhích, Tô Tiểu Mễ thần thờ nhìn lồng ngực dày rộng trước mắt, thần thức ngực lớn thể này có thể mang bar nha.

“Bộ tôi rãnh rỗi lắm sao mà trêu con gái ông?” Nghiêm Ngôn hỏi ngược lại.

“Bố, bọn họ không cho con chơi chung.” Cô bé nín lấy tay bố mình, ngẩng lên ánh mắt đáng thương vô cùng.

Tô Tiểu Mễ nhìn con bé tựa như nhìn thấy Lô Y Y.

“Chơi cái gì ?” Người đàn ông cơ bắp bỗng nhiên hóa ôn nhu.

“Ông xác định muốn con bé chơi cùng chúng tôi? Chúng ta đang chơi cái này” Không đợi Tô Tiểu Mễ kịp phản ứng Nghiêm Ngôn đã kéo cậu đến, cúi người hôn lên đôi môi cậu, hơn nữa còn dùng đầu lưỡi liếm từng chút một. Tô Tiểu Mễ trở như kẻ gỗ, phản ứng của cậu luôn chậm lụt, đến khi Nghiêm Ngôn hài lòng buông cậu ra , cậu vẫn duy trì tư thế cứng ngắc không nhúc nhích.

Người đàn ông cơ bắp thì ôm lên đứa con che mắt con bé, dùng tốc độ nhanh nhất biết mất ở đường chân trời, kèm theo bộ ngực lay động lên xuống.

Một lúc lâu Tô Tiểu Mễ mới phục hồi tinh thần, chuyện đầu tiên là chỉ trích Nghiêm Ngôn: “Sao anh luôn trước mặt người khác làm chuyện như vậy.” Mặc dù có chút thẹn thùng nhưng nhiều hơn vẫn là ngọt ngào nói không nên lời.

“Từ đầu cho đến giờ anh đều không quan tâm người khác nghĩ gì, người lo lắng chỉ có em.”

Bị Nghiêm Ngôn chỉ ra khuyết điểm Tô Tiểu Mễ ngậm miệng không dám lên tiếng, Nghiêm Ngôn nhanh bắt lấy tay cậu : “Đi thôi, còn rất nhiều chuyện chưa làm đây?”

“Còn chuyện gì nữa?”

“Chuyện mà em muốn.”

Nguyên cả ngày hôm đó, Nghiêm Ngôn mang theo Tô Tiểu Mễ đi dạo phố, đến công viên chơi trò chơi, hồ cầu nguyện, xem phim, tất cả mấy địa điểm thường xuất hiện trong phim thần tượng Nghiêm Ngôn đều đưa cậu đi.

Tô Tiểu Mễ bị hành động siêu cấp siêu lãng mạn của Nghiêm Ngôn khiến cho chóng đờ không nổi, suy nghĩ miên man cho đến kết thúc một ngày. Rạng sáng hôm sau Tô Tiểu Mễ vẫn nằm trên giường ôm gối, trợn to hai mắt thao thao nói chừng ván giường, từng cảnh từng cảnh ngọt ngào lần nữa hiện lướt qua trong đầu, cuối cùng Tô Tiểu Mễ không thể kìm lòng cảm động khóc lớn, mấy người bạn cùng phòng đều bị tiếng khóc của cậu dọa cho tỉnh lại : “Tiểu Mễ, xảy ra chuyện gì? Cậu khóc cái gì .”

“Tên kia đột nhiên làm nhiều việc cho tớ, tớ chịu không nổi, các cậu không cần lo cho tớ.”

Trong phòng ngủ ba người kia vốn chẳng muốn quan tâm đến cái tên bệnh thần kinh kia nhưng cậu ta khóc lớn tiếng như vậy, bảo bọn họ làm sao ngủ.

Ngày thứ hai, cậu hứng khởi đánh một tin nhắn gửi cho Nghiêm Ngôn: “Hôm nay em mới chợt nhớ, mẹ em ghi nhầm giấy khai sinh, thật ra hôm nay mới là sinh nhật của em, thật đó.”

Tin nhắn rất nhanh được ai kia trả lời: “Sự ôn nhu trong suốt một năm tới anh đã dùng hết rồi!”

P.S: Ngọt chết tôi rồi >__

24. Chương 24: Xui Xẻo

Chương 24: Xui xẻo

“Học kỳ này em rớt mấy môn vậy?” Nghiêm Ngôn cầm cuốn sách hỏi Tô Tiểu Mễ đang chọc máy vì tính.

“Lời này anh nói thật khó nghe, anh cho rằng em muốn bị rớt lắm chắc, không phải tất cả đều tại ông thầy không cho em qua sao?” Tô Tiểu Mễ quay mặt lại, biểu tình đáng thương vô tội.

“Nếu như học kỳ này tiếp tục bị rớt anh sẽ nói với bố em.” Nghiêm Ngôn uy hiếp.

“Đừng a, anh đừng có khắc khe với em thế, hai người xa lạ gặp nhau còn cười ba tiếng, huống chi quan hệ của anh và em không phải bình thường?” Tô Tiểu Mễ nịnh nọt nhìn Nghiêm Ngôn chớp chớp đôi mắt.

“Quan hệ thế nào? Anh chỉ biết nếu em không qua được, quan hệ của chúng ta chính là người n.u.d.e cùng người bị n. u. d. e”

Nghe Nghiêm Ngôn nói như vậy Tô Tiểu Mễ hoảng sợ nhảy khỏi ghế, từ trong ngăn kéo lấy ra quyển sách phủ một lớp bụi, chậm rãi đọc thuộc, đọc được một lát cậu lại cảm thấy nhức đầu tựa vào đùi Nghiêm Ngôn

: “Anh tính xem thế này có được hay không? Lúc em đang thi anh cứ giả vờ đi thoáng qua cửa phòng thi, dùng sắc đẹp của anh mê hoặc các giám thị, sau đó em sẽ....”

“Em thật cho rằng anh sẽ làm mấy chuyện nhảm chán này?” Nghiêm Ngôn đem sách gõ vào sau ót Tô Tiểu Mễ, không thèm để ý đến cậu nữa.

Tô Tiểu Mễ cật bẻ môn cạnh bỗng nhiên nhớ lại một câu danh ngôn: Tự mình động thủ, cơm no áo ấm.

Hệ của nhóm Nghiêm Ngôn sẽ hoàn thành phần thi trước Tô Tiểu Mễ một ngày. Buổi sáng ngày thi, Tô Tiểu Mễ đã xông thẳng vào nhà Lô Y Y muốn cô ta truyền thụ mảnh khốe gian lận, nhớ lại lúc trung học đệ nhị cấp Lô Y Y chẳng phải đã nổi tiếng là thiên hậu gian lận nổi tiếng gần xa còn gì .

Mẹ Lô Y Y vội đi tới mở cửa cho Tô Tiểu Mễ: “Tiểu Mễ, sớm vậy đã tới rồi .”

“Dì ơi, Y Y có ở nhà không?” Ở trước mặt mẹ cô ta, Tô Tiểu Mễ làm bộ thân mật gọi tên Lô Y Y tránh người khác phát giác cậu có thâm cừu đại hận với cô.

“Chắc nó còn ngủ trong phòng, dì phải đi làm điểm tâm, một mình con đến tìm nó đi.”

Tô Tiểu Mễ chạy đến trước cửa, dùng sức gõ cửa, cửa vừa mở ra Tô Tiểu Mễ liền hóa đá, Lô Y Y chỉ mặc bra cùng quần nhỏ đã đi ra mở cửa, nhìn thấy người đến là Tô Tiểu Mễ lại bắt đầu thét chói tai: “Chị mày nhất định sẽ méc với Nghiêm Ngôn, cậu là cái đồ lưu manh!” Nói xong dùng sức đóng sập cửa.

Tô Tiểu Mễ đứng ngoài cửa, khẽ cắn môi dưới oán hận nói: “Mẹ nó, mới sáng sớm đã thấy đồ bẩn, hôm nay nhất định sẽ xui xẻo cả ngày!”

Thời gian trôi qua thật lâu , Lô Y Y mới mặc quần áo đi ra mở cửa, biểu tình khuôn mặt hỏi: “Cậu đến tìm tôi làm gì?”

Tô Tiểu Mễ liền thay bằng khuôn mặt tươi cười niềm nở, đạo lý ở dưới mái hiên nhà người ta không thể không cúi đầu, điều này cậu đương nhiên hiểu.

“Đã đến đây đương nhiên là muốn lãnh giáo cao chiêu gian lận của chị rồi, người khắp đất nước này ai mà không biết chị có tuyệt chiêu gian lận có một không hai, nếu không làm sao có thể thi toàn quốc lên đại học ?”

“Lời này của cậu là đang khen tôi hay đang vũ nhục tôi hả?” Lô Y Y cho Tô Tiểu Mễ đi vào phòng.

“Muốn gian lận? Được, chị đây vô tư dạy cậu.”

Thấy Lô Y Y sáng khoái đáp ứng ngược lại Tô Tiểu Mễ cảm thấy có chút khó hiểu. Không trao đổi điều kiện? Không bảo cậu quỳ gối dập đầu cô ta? Không đúng, những lời này bình thường Lô Y Y sẽ không bao giờ nói, chẳng lẽ ông trời vì lời cầu khẩn cả ngày hôm qua của cậu làm cho cảm động rồi, sau đó quyết định về sau sẽ chiếu cố cậu? Tô Tiểu Mễ mãi lo suy nghĩ nên không nhìn thấy nụ cười xảo trá của Lô Y Y .

“Cám ơn cám ơn, đại ân đại đức của chị cả đời này tôi cũng sẽ không quên.” Tô Tiểu Mễ cong người góc 90 độ tỏ ý cảm ơn Lô Y Y. Một khi ông thầy thi xong sẽ quên sạch bách.

“Muốn gian lận đúng không ” Lô Y Y giống như một vị giáo sư chấp tay sau lưng đi qua đi lại nơi Tô Tiểu Mễ, ánh mắt Tô Tiểu Mễ cũng di chuyển theo người Lô Y Y , căng lỗ tai lắng nghe sợ mình sơ xuất bỏ mất chữ quan trọng.

Lô Y Y nói tiếp: “Đầu tiên cậu tuyệt đối không thể nhìn vào mặt thầy giáo.”

“Tại sao?” Khiêm tốn thỉnh giáo.

“Người có tật giết mình sẽ thường xuyên nhìn thầy giáo, nhìn xem mình có bị ông ta phát hiện không. Về phần thầy giáo thấy bộ dạng thập thò của cậu sẽ cho rằng có điểm lạ thường, lúc đó nhất định sẽ đặc biệt chú ý đến cậu.”

Tô Tiểu Mễ liền mạng gật đầu đồng ý lời của Lô Y Y, quả nhiên không hổ danh là thiên hậu gian lận.

“Khi cậu vào phòng thi thì hãy làm quen với ba bốn người, sau đó nhờ bọn họ viết đáp án cho mình, rồi đặt ba đáp án lên mặt bàn lựa chọn người có khả năng trả lời đúng nhất, tiếp theo nhanh tay điền vào.”

“Tại sao lại để trên mặt bàn, không phải sẽ bị thầy giáo phát hiện?” Lần nữa khiêm tốn thỉnh giáo.

“Cậu ngốc hử, đã làm tặc phải khiến cho người ta cảm giác mình tuyệt đối không phải là tặc, cậu đem đáp án để ở phía dưới lén lút thập thò, người ngồi trên cao chỉ liếc sơ qua đã thấy, cậu đặt trên bàn bài thi là giấy trắng bài chép cũng là giấy trắng, thầy giáo sẽ không nhìn thấy.”

“Có lý, có lý.”

“Được rồi, à mà còn gì nữa không.”

“Chỉ có vậy?”

“Đã muốn gian lận thì càng đơn giản càng tốt, chỉ cần nhớ kỹ hai yếu điểm này là đủ.”

“Có lý, có lý.”

Tô Tiểu Mễ hấp tấp chạy khỏi phòng Lô Y Y, sau đó phóng thẳng tới trường học, trong phòng thi vừa vặn gặp ba người bạn ngủ cùng phòng, mặc dù không ngồi trước, sau, trái, phải nhưng vị trí bọn họ ngồi cũng tương đối gần. Cậu liền gọi Chu Cương, Cung Gia Hoa, Liêu Phi sang một bên, nhỏ giọng nói: “Ba người các cậu chút nữa nhận được bài thi, sau một tiếng nhớ viết đáp án đưa đến cho tớ đây.”

“Cậu muốn nhiều như vậy làm gì, không sợ bị phát hiện.” Chu Cương tò mò hỏi

“Cậu thì biết cái gì, thành tích ba người các cậu cũng đâu phải đứng đầu, tớ phải tổng hợp lại rồi cho ra thành tích của riêng mình. Nếu các cậu không làm được” Bỗng nhiên Tô Tiểu Mễ giơ hai tay lên trời múa may loạn xạ: “Đừng trách tớ dùng chiêu Hầu Tử Thâu Đào, Tiên Nhân Chỉ Lộ, Quỷ Hoa Bảo Điển, Vô Ảnh Thủ, Đọa Căn Cước a a..”

Ba người đồng thời gật đầu đang chuẩn bị rời đi, Tô Tiểu Mễ lại nhỏ giọng theo chân bọn họ: “Còn nữa, các cậu nhớ nhanh tay lẹ mắt, đến không một dấu vết, đi vô ảnh vô tung, vô sắc vô vị.” Không biết Tô Tiểu Mễ đem lời thoại nhìn thấy ở đâu gộp lại chung một chỗ.

Ba người bọn họ lại gật đầu.

“Chúng tớ làm việc cậu cứ yên tâm!”

Trước khi thi mấy vị giám khảo đều phải căn dặn vài câu: “Xin các bạn học đem những tài liệu liên quan cùng tập sách để bên ngoài, tắt điện thoại di động, muốn đi vệ sinh thì có thể đi ngay bây giờ, trong lúc thi không cho phép thí sinh đi vệ sinh, còn nữa lúc làm bài xin giữ yên lặng, không được hỏi bài trong lúc thi, trường học tuyệt đối không tha thứ những hành vi gian lận trong lúc thi, nếu như phát hiện có người ăn gian sẽ đưa lên ban giám hiệu nhà trường xử lý, đồng thời tuyên cáo trước toàn trường, được rồi, bắt đầu thi.”

Bài thi được phát cho mỗi người, Tô Tiểu Mễ tràn đầy lòng tin.

Ba tên kia quả nhiên là anh em tốt, sau khi bắt đầu làm bài khoảng một canh giờ, thừa dịp thầy giáo xoay người liền ném đáp án cho Tô Tiểu Mễ, Tô Tiểu Mễ nhin xuống vọng vọng muốn me ông thầy, trong lòng lẩm bẩm niệm chú: “Đừng nhìn ông ta, đừng nhìn ông ta, không sẽ bị xem là có tật giết mình.”

Tô Tiểu Mễ đem giấy đặt trên mặt bàn, bắt đầu so sánh đáp án của ba người, đến khi trước mắt bị một bóng đen che kín, bài thi bị cầm lên xé tan. Trong lòng Tô Tiểu Mễ mới giật thót, ngẩng đầu đập vào mắt là khuôn mặt khùng bố của vị giám khảo, cầm bút ghi xuống bài làm của Tô Tiểu Mễ: “Bạn học, cậu không cần thi nữa.” Đầu Tô Tiểu Mễ ầm một tiếng nổ tung, vọng lại câu nói trước đó của Nghiêm Ngôn: “Em không đâu anh sẽ nói với bố em, quan hệ của chúng ta chính là người n. u. d. e cùng người bị n. u. d. e. Lại nhớ về mặt Lô Y Y sáng khoái đáp ứng chỉ cậu, cậu vốn muốn xin xỏ giám thị đột nhiên mất đi lý trí, quay đầu về hướng cửa hô to: “Lô Y Y, ông đây muốn bóp chết mi.”

Cuối cùng Lô Y Y không có bị Tô Tiểu Mễ bóp chết.

Nhà trường lúc đó lại tuyên bố năm ngày sau công bố thành tích chủ tâm không muốn các học sinh có ngày nghỉ thanh thoi, Tô Tiểu Mễ tức giận đến lửa bốc cháy hừng hực.

Ngày này, Nghiêm Ngôn ôm tay đứng trước bản thành tích, không nhìn số điểm của mình mà nhìn tờ giấy dán chết trên tấm bản bên cạnh, bên trên viết:

Tô Tiểu Mễ (Số báo danh: XXXXXX) sinh viên năm 2 khoa xây dựng kiến trúc XXX . Trong lúc thi đã không tuân theo quy tắc trường thi, căn cứ quy tắc trường học điều XI, sinh viên có hành vi gian lận sẽ bị xử phạt hành chính tương ứng.

Nghiêm Ngôn nhìn chăm chăm một hồi, sau đó xoay phắt lại nhìn Tô Tiểu Mễ, híp hai mắt răn đe: “Rất bản lĩnh luôn, toàn trường chỉ có một mình em thôi đấy.”

Tô Tiểu Mễ cúi đầu nhìn đôi giày dưới chân: “Em...” tiếp theo không để ý chung quanh còn rất nhiều người ôm lấy cánh tay Nghiêm Ngôn oa oa kêu to: “Xin anh đừng nói với bố em oa oa!”

“Không nói bố em cũng được nhưng mùa hè này em đừng hòng đi chơi.”

Tô Tiểu Mễ lập tức xụ mặt.

“Đừng dùng vẻ mặt đó với anh, em cứ tiếp tục thế này thì đừng có mơ được tốt nghiệp!”

Tô Tiểu Mễ lại tiến tới bên tai Nghiêm Ngôn đỏ mặt thủ thỉ: “Người ta muốn nghỉ hè này ân ân ái ái với Ngôn mà.”

“Còn anh chỉ muốn cùng em ân đoạn ý tuyệt!”

P.S: Tiểu Mễ ơi ...Tiểu Mễ à *thấy cũng tội mà thôi cũng kệ* (cuồng tiếu)

25. Chương 25: Lô Y Y Có Yêu Khí

Chương 25: Lô Y Y có yêu khí

“Không tốt, có yêu khí.” Trong thư phòng Nghiêm Ngôn, Tô Tiểu Mễ bị ép học bài bỗng nhiên hô lên một tiếng. Quả nhiên còn chưa nói hết lời lầu dưới đã truyền đến thanh âm Lô Y Y: “Ngôn Ngôn, tôi đến nói với cậu để cậu làm chủ cho tôi, thằng nhóc lưu manh Tô Tiểu Mễ kia dám thừa dịp tôi đang tắm thì nhìn lén, khi đó tôi chỉ mặc. . .”

Tô Tiểu Mễ lập tức lao ra khỏi phòng chỉ vào Lô Y Y ngồi trên ghế sa lon phòng khách : “Vạn vẹo, rõ ràng đang vạn vẹo sự thật, khó trách sao tôi lại cảm thấy trong phòng yêu khí ngất trời thì ra chị đến đây.Ngôn, anh phải tin tưởng em”

“Ý cậu là tôi đổ oan cho cậu? Cậu chẳng lẽ không thấy thân thể tuyệt đẹp của tôi?” Lô Y Y hỏi ngược lại, mặt không đỏ, tim không đập.

“Tà vật,yêu nghiệt. Ngôn, anh không nên tới gần cô ta, lần trước em không cẩn thận nhìn thấy thân thể cô ta nên lúc thi đã bị bắt, anh phải nghe lời khuyên của em cách cô ta càng xa càng tốt.”

Nghiêm Ngôn hừ lạnh một tiếng: “Vậy em đã thừa nhận bản thân từng nhìn thấy? Anh thật không ngờ Tô tiên sinh lại có ham mê nhìn lén thế này đấy.”

“Em chỉ là không cẩn thận sơ ý nhìn thấy...” Tô Tiểu Mễ giằng giữ giải thích, rồi lại lí nhí nói: “Em chỉ nhìn lén khi anh tắm thôi.”

Lô Y Y nghe thấy vọt thẳng đến trước mặt Tô Tiểu mễ: “Thấy cái gì rồi? Nói chị mày nghe chút coi.”

Tô Tiểu Mễ nhảy xa ba thước: “Phóng đàng, vô sỉ, nếu ở thời cổ chị đã bị kéo ra ngoài ngâm lồng heo chứ đừng nói còn có thể ở đây ba hoa?”

“Tại sao tôi không thể tới nơi này, ngày nào cậu cũng chiếm lấy Ngôn Ngôn không buông hắt hủi cùng người nhà gặp mặt cũng không có thời gian, hôm nay tôi tới xem hắt hủi nào cậu còn dám lên tiếng đuổi tôi đi?” Dứt lời Lô Y Y trừng to mắt hạnh trừng đến chân Tô Tiểu Mễ run lấy bầy, bắt quả cũng khó trách cậu phát run vì hai khắc tin của đời cậu đều đang có mặt chung một phòng.

Lúc này Lô Y Y mới lấy ra văn kiện trong túi giao cho Nghiêm Ngôn, thật ra trong công ty có việc cô mới đến đây bất quá nếu đã tới thì thuận tiện tố cáo cậu ta luôn, cô và Nghiêm Ngôn đều có chung một niềm yêu thích duy nhất đó chính là trêu Tô Tiểu Mễ, mỗi lần trêu cậu ta bản thân sẽ thấy vô cùng sáng khoái.

“Ngôn Ngôn, tôi đi trước nhé.” Nói xong còn cố ý dùng tay xẹt qua mu bàn tay Nghiêm Ngôn : “Buổi tối phải nhớ đến em đây.” Rồi lại xoay người nhìn Tô Tiểu Mễ tức đến đỏ hai mắt ném lại một tiếng cười nhạo, lúc giẫm giày cao gót ra ngoài còn cố quay đầu tặng cho Nghiêm Ngôn một hôn gió. Nghiêm Ngôn biết Lô Y Y đang trêu Tô Tiểu Mễ nên cũng làm như không thấy, cầm lấy văn kiện tiếp tục lật xem.

Chờ đến khi cánh cửa đóng lại, Tô Tiểu Mễ mới bắt đầu chế nhạo: “Nữ ác, những nữ ác trên TV thật ra đều viết theo con người thật của Lô Y Y , quá không biết xấu hổ. Ngôn, tối hôm nay chúng ta cầm theo bao bố cùng gậy, thừa dịp trăng cao với vợ, thần không biết quỷ không hay đánh cô ta một trận có được không?”

Nghiêm Ngôn liếc Tô Tiểu Mễ một cái: “Trở về đọc sách.”

“Tại sao chứ, tại sao chứ, tại sao chứ hả.” Tô Tiểu Mễ ồ ào.

Thấy Nghiêm Ngôn vẫn cúi đầu nhìn văn kiện Lô Y Y đưa tới mà không thèm để ý tới cậu, Tô Tiểu Mễ nổi giận đùng đùng chạy trở về gian phòng, lục tung khắp nơi cuối cùng tìm được một mặt gương cùng cuộn băng keo hai mặt đi vào phòng khách, xách thêm cái ghế đi về hướng cửa.

Nghiêm Ngôn thấy Tô Tiểu Mễ giẫm lên ghế loay hoay trước cửa, không nhịn hỏi: “Em lại muốn làm gì?”

“Bà nội em nói nếu treo trước cửa một tấm gương có thể tránh tà!”

“Em đừng có trẻ con nữa được không?”

“Em nói thật.” Tô Tiểu Mễ phủi phủi tay từ trên ghế nhảy xuống, vẻ mặt thành thật nhìn Nghiêm Ngôn. Nghiêm Ngôn từ biểu tình kia nhìn ra được cậu ta đúng thật là trẻ con, không muốn cùng cậu tiếp tục cãi cọ liền cúi đầu nhìn tiếp văn kiện. Vì sớm thành thạo công việc quản lý hần gần như đem cả phòng làm việc dời hết về nhà.

Tô Tiểu Mễ ngồi xuống bên cạnh Nghiêm Ngôn nhỏ giọng hỏi: “Đọc sách này giờ chẳng hay em có thể nghỉ ngơi xem chút tin tức TV?”

Nghiêm Ngôn nhìn đồng hồ trên tay: “Em mới đọc nửa giờ đã muốn nghỉ ngơi?”

“Vì em đọc sách quá chuyên tâm, mới nhìn chút đã thấy mệt.”

“Trở về đọc sách!”

“Nhưng ~”

“Anh không muốn lặp lại thêm lần nữa ~”

Không tiếp tục đôi co vô ích, Tô Tiểu Mễ ủ rũ lê từng bước chân nặng trĩu lên lầu, trước khi đi còn len lén liếc Nghiêm Ngôn một cái, thấy hần vẫn chăm chú nhìn vào văn kiện, rón ra rón rén len vào phòng Nghiêm Ngôn dùng máy tính của hần lên mạng tìm một bộ phim.

Nội dung bộ phim đại khái là có một nữ sinh thích nam A, trải qua nhiều chuyện hai người rốt cục được ở cạnh bên nhau. Kết quả trong hôn lễ nữ sinh kia lại phát hiện người cô thật sự thích là nam B, người luôn quan tâm che chở cô, tình cảnh sau đó không cần nói mọi người đều có thể đoán ra cô ta nâng lên váy cười chạy ra khỏi lễ đường.

Cửa phòng đột nhiên bị lực mạnh mở ra, Tô Tiểu Mễ lao xuống thang lầu nhào vào trong ngực Nghiêm Ngôn, cọ cọ ngẩng lên khuôn mặt tràn đầy bi ai, hỏi : “Ngôn, anh nói xem người mà Lô Y Y thích thật ra có phải em không?”

Bị Tô Tiểu Mễ hỏi Nghiêm Ngôn đầu tiên sửng sốt, sau đó đen mặt đẩy ra Tô Tiểu Mễ đi về hướng phòng ngủ, quả nhiên thấy màn hình máy tính đang chiếu tình cảnh cô gái mặc váy cưới cùng một chàng trai trao nhau nụ hôn nóng bỏng. Liên đoán ra cơ sự, lạnh lùng quay trở lại phòng khách kéo Tô Tiểu Mễ đi về hướng thư phòng.

“Em sai rồi, sau này không dám nữa!” Tô Tiểu Mễ oa oa kêu to.

Nghiêm Ngôn đem Tô Tiểu Mễ ném vào thư phòng, sau đó khóa trái cửa bên ngoài. Tô Tiểu Mễ dùng sức gõ mặt cửa bên trong: “Ngôn, em thật sự biết sai rồi, đừng khóa cửa a.” Thấy van xin không có tác dụng, cậu lại hét âm lên: “Thả em ra ngoài, tự do của em, tự do của em.” Cuối cùng âm ỉ đến ngay cả cậu cũng mệt mỏi đành phải biết điều ngồi xuống trước bàn đọc sách, cầm lấy một quyển sách lên xem.

Không biết thời gian trôi qua bao lâu, Nghiêm Ngôn rốt cục mở cửa, Tô Tiểu Mễ giống như trong bóng đêm thấy được ánh sáng rạng đông, yếu ớt vươn tay về phía Nghiêm Ngôn: “Anh rốt cục tới cứu em.” Nói xong liền ngất xỉu trên bàn, Nghiêm Ngôn liếc Tô Tiểu Mễ một cái liền xoay người: “Ra ngoài ăn cơm, nếu không nhanh chân anh không đợi đâu đấy.”

Tô Tiểu Mễ bỗng nhiên sống lại chạy đến phía sau Nghiêm Ngôn: “Chờ em, chờ em.”

Bởi vì tài nấu nướng của Tô Tiểu Mễ ngang ngửa với trí thông minh của cậu, học mãi vẫn không tiến bộ nên mỗi lần hai người đều ra ngoài dùng cơm, hai người chọn đại một quán ăn lân cận ăn qua loa. Trên đường trở về Nghiêm Ngôn đột nhiên nói: “Ngày mai anh phải cùng Lô Y Y đi bàn chuyện làm ăn cùng khách, một mình em ở nhà đọc sách, có nghe không?”

“Tại sao chứ, tại sao chứ, tại sao chứ hả, tại sao phải tìm Lô Y Y?”

“Sao không tìm Thẩm Thiển?”

Dứt lời Tô Tiểu Mễ liền lắc đầu, cậu còn chưa hiểu rõ con người Thẩm Thiển kia, so đi so lại đi cùng Lô Y Y vẫn tốt hơn, nghĩ nghĩ lại thấy có chỗ không đúng: “Tại sao nhất định phải tìm phụ nữ đi cùng?”

“Đi gặp những ông già háo sắc kia không mang theo mỹ nữ làm sao được?”

Tô Tiểu Mễ thấy biểu tình trên mặt Nghiêm Ngôn thật tà ác, thật tà ác, người đàn ông này quả nhiên là ma quỷ.

“Nếu muốn vụ làm ăn nhanh thành công hơn không bằng bảo Lô Y Y theo hầu hạ mấy ông lão kia còn hơn.” Tô Tiểu Mễ lắc nhai, thật ra bản thân cậu chưa phát hiện đó thôi, người tà ác nhất có lẽ là cậu.

Nghiêm Ngôn lấy ra chìa khóa mở cửa, nghe vậy thì trừng mắt Tô Tiểu Mễ, Tô Tiểu Mễ đầu óc chậm lụt không hề phản ứng, khó chịu đá vào cạnh cửa: “Nghe cách nói của em thì chính em cũng cảm thấy Lô Y Y là mỹ nữ, vậy em nói cho anh biết một chút cô ta đẹp ở chỗ nào? Sao anh nhìn mãi vẫn không thấy?”

Mặt gương trên cao vốn chỉ được dùng bằng keo hai mặt cố định, ban nãy Tô Tiểu Mễ lại đá vào cửa, hiện tại thì hay rồi một phút nóng nảy dẫn đến thảm họa mặt gương rơi thẳng vào trán Tô Tiểu Mễ. Gương rơi xuống đất vỡ vụn, trên trán Tô Tiểu Mễ bị xuất một đường nhỏ vậy mà cậu lại ngẩn ngơ đứng im không nhúc nhích. Nghiêm Ngôn nhìn thấy liền mắng: “Đã nói là em ngốc mà!” Sau đó sốt ruột đem Tô Tiểu Mễ nhét vào trong xe, khởi động phóng thẳng đến bệnh viện.

Trong bệnh viện y tá bận rộn giúp Tô Tiểu Mễ băng bó, cậu lại đứng đưng không quan tâm trong đầu chỉ nghĩ đến một chuyện: Không ngờ yêu khí trên người Lô Y Y lại nặng như vậy, ngay cả kính chiếu yêu cũng trần không được cô ta.

26. Chương 26: Xoay Xoay Vòng Eo, Lắc Lắc Cái Mông

Chương 26: Xoay xoay vòng eo, lắc lắc cái mông

Ngày này, thừa dịp Nghiêm Ngôn ra ngoài gặp khách hàng, Tô Tiểu Mễ ở nhà lén xem bộ phim Khiêu vũ vượt qua nhân sinh chúng ta, xem xong cậu ngã người trên ghế sa lon cảm thán những người khiêu vũ kia thật đẹp trai, trong đầu lóe lên tia ánh sáng, cậu lập tức đi đến trước mặt gương, tự mình xoay xoay uốn éo thân thể cứng ngắc, nhìn thể nào cũng cảm thấy không được tự nhiên, tám tất quả nhiên vẫn không bằng chuyên nghiệp. Chợt nghe thấy thanh âm chìa khóa tra vào ổ khóa, cậu dùng tốc độ bình sinh nhanh nhất

vọt vào thư phòng. Cửa từ từ mở ra, Tô Tiểu Mễ làm bộ từ trong thư phòng đi ra, duỗi duỗi thắt lưng mệt mỏi: “Ngôn, anh về rồi à, người ta đọc sách cả ngày mệt mỏi quá a.”

Nghiêm Ngôn ngẩng đầu nhìn chằm chằm Tô Tiểu Mễ, hướng phòng khách đi đến, dùng tay sờ sờ màn hình TV cùng đầu DVD, lạnh lùng quay sang Tô Tiểu Mễ đã choáng váng: “Em có thể giải thích mấy thứ này tại sao lại nóng không?”

Tô Tiểu Mễ đi xuống thang lầu: “Em nói rồi khí trời gần đây quá nóng. Ngôn, điều hòa nhà anh không thể chỉnh mức độ cao hơn ư.”

“Thật không?”

“Thật mà...” Tô Tiểu Mễ chớp chớp mắt nhìn chung quanh phòng cố ý không nhìn vào mắt Nghiêm Ngôn, nói lảng sang chuyện khác: “Hơn nữa em cảm thấy nghỉ hè mà cứ nhốt mình trong phòng đọc sách thật quá nhàm chán, em muốn cuộc sống của mình phong phú hơn đặc sắc hơn, anh nói xem có đúng hay không?”

“Đừng vòng vo nữa!” Thằng thẳng nói ra còn hơn.

“Em, em muốn đi học khiêu vũ.”

“Ballet?”

“Không, không phải cái đó.”

“Vậy em muốn học cái gì?” Nghiêm Ngôn ngã ngồi xuống ghế sa lon, đưa tay tháo lỏng cà vạt, cởi thêm hai nút áo trước ngực, ở góc độ Tô Tiểu Mễ đứng vừa vặn nhìn thấy da thịt lúc ẩn lúc hiện.

“Thật ra em cũng không biết, trước chỉ muốn đến đó tham khảo một chút, hơn nữa không phải anh từng chê em nghề nào cũng không giỏi, giờ em có thể lợi dụng khoảng thời gian rảnh rỗi ngoài việc học tìm thêm một nghề rèn luyện, so với ở nhà không có chuyện gì làm không phải tốt hơn.” Tô Tiểu Mễ đi tới phía sau ghế sa lon, duỗi hai tay nhẹ nhàng xoa bóp vai Nghiêm Ngôn, cậu nhìn ra hôm nay Nghiêm Ngôn nhất định mệt chết đi nếu không sao trong phòng mắt cũng ảm đạm thế kia.

Nghiêm Ngôn thoải mái ngã đầu dựa về phía sau, nhắm mắt lẩm bẩm: “Em muốn học cái gì thì cứ đi học đi!”

“Em biết anh tốt nhất mà.”

Nghiêm Ngôn giơ tay đặt lên bàn tay Tô Tiểu Mễ kéo cậu đến trước mặt, để cậu ngồi trên đùi mình, sau đó từng cái từng cái cởi ra cúc áo Tô Tiểu Mễ. Tô Tiểu Mễ cúi đầu mặt đỏ như quả gấc, cậu biết tiếp theo Nghiêm Ngôn muốn làm cái gì. Lúc này Nghiêm Ngôn đã nắm lấy tay Tô Tiểu Mễ đưa đến cạnh môi hôn hôn, ngẩng đầu nhìn vào mắt Tô Tiểu Mễ: “Lần này em chủ động được không?” Tô Tiểu Mễ nào chịu được Nghiêm Ngôn ân cần hỏi cậu, ngượng ngùng cúi xuống đầu tiên hôn nhẹ lên đôi môi Nghiêm Ngôn, tiếp theo trượt xuống phần ngực, cứ thế cho đến xuống tận phía dưới, ngậm vào cứng rắn của Nghiêm Ngôn. Nghiêm Ngôn hít một ngụm khí lạnh, Tô Tiểu Mễ được phản ứng Nghiêm Ngôn khích lệ càng thêm nỗ lực hầu hạ.

Một lát sau Nghiêm Ngôn không nhịn được nữa kéo Tô Tiểu Mễ đứng lên, giọng nói mang theo nồng đậm tình dục: “Ngoan, đến phòng lấy cái kia ra.” Tô Tiểu Mễ vô cùng nghe lời chạy đi lấy, nhìn cũng không nhìn món đồ trong tay giao cho Nghiêm Ngôn.

“Cởi quần áo, ngồi lên.”

Tô Tiểu Mễ cởi sạch hết quần áo vướn vúi trên người cẩn thận ngồi vào trên người hân, Nghiêm Ngôn một tay thăm dò phía sau Tô Tiểu Mễ, nhẹ nhàng xoa nắn nơi mở rồi lại khép, nửa người trên cũng không nhàn rỗi ngậm lấy môi Tô Tiểu Mễ, Tô Tiểu Mễ bật ra tiếng rên rỉ ngọt lịm, ngón tay bấm vào vai Nghiêm Ngôn. Thấy nơi đó đã hoàn toàn thích ứng, Nghiêm Ngôn ôm Tô Tiểu Mễ giúp cậu tiếp nhận, đẩy thắt lưng cái liên chen vào. Trên ghế sa lon phòng khách, hai người vừa cuồng nhiệt vừa thở gấp, sau đó Nghiêm Ngôn giữ nguyên tư thế ôm Tô Tiểu Mễ đứng lên, Tô Tiểu Mễ mơ mơ màng màng bị động tác bất chợt kích thích tỉnh lại.

“Umm, a...a... a, em, em không được.” Tô Tiểu Mễ vịn hai vai Nghiêm Ngôn dùng hết lực còn sót lại rên rỉ khe khẽ.

“Tô Tiểu Mễ, anh yêu em.” Dứt lời hai người cùng lúc xuất ra.

Nghiêm Ngôn trở lại ghế sa lon, nằm xuống liền ngủ say. Tô Tiểu Mễ ngồi trên người Nghiêm Ngôn cẩn thận rời đi, nhìn khuôn mặt lúc ngủ của Nghiêm Ngôn cậu cuộn mình trên ghế sa lon đem mặt chôn dưới mặt ghế cười khanh khách. Sau khi cười no nê, cậu đi lấy khăn lông giúp Nghiêm Ngôn lau sạch sẽ hạ thân còn mình tắm rửa rồi tựa vào vai Nghiêm Ngôn ngủ thiếp đi.

Hôm sau, Tô Tiểu Mễ tỉnh lại thì Nghiêm Ngôn đã đi làm.

Mấy ngày qua Nghiêm Ngôn dường như rất bận rộn, Tô Tiểu Mễ nghĩ vậy cũng không làm phiền hấn, thay một bộ đồ tình tươm, cầm địa chỉ lớp dạy múa hôm qua tra được trên mạng rời khỏi nhà.

Đến khi đứng trước lớp dạy múa đã là chuyện một canh giờ sau, Tô Tiểu Mễ nhìn tờ giấy giới thiệu sơ lược nơi đây, suy nghĩ cậu nên học thể loại nào đây, đang lúc nghĩ vẫn vơ dư quang lại liếc thấy phòng học số một, mấy người học trong phòng này đa phần đều là phụ nữ trung niên nhưng thầy giáo trên bục giảng lại là một người đàn ông rất trẻ tuổi, mồ hôi trên người rơi xuống tựa như phát sáng, vóc người so với Chu Cương thì đầy đặn hơn nhiều. Trái tim Tô Tiểu Mễ đã dao động nhưng không phải bị người nam này dao động mà bị động tác lúc múa của người nọ cuốn hút, Tô Tiểu Mễ nghĩ: Vũ đạo này quả nhiên tuyệt vời hoàn toàn có thể bày ra mỹ lực phái nam của cậu.

Tô Tiểu Mễ lòng đầy chí lớn chạy đi ghi danh, chen vào giữa đám phụ nữ trung niên, phía trên thầy huấn luyện hô lớn: “Xoay xoay vòng eo, lắc lắc cái mông” , Tô Tiểu Mễ đứng ở phía dưới tràn đầy tinh thần thật lòng học hỏi.

Suốt hai canh giờ sau đó cứ xoay xoay lắc lắc, rốt cuộc Tô Tiểu Mễ chịu không nổi tê liệt ngã xuống đất, khó khăn lắm mới bò được đến phòng học cuối cùng, lục lọi trong mớ quần áo lấy ra di động.

“Ngôn, cứu em a.”

“Có chuyện gì?”

“Em cảm thấy eo của mình sắp bị vặn gãy rồi, anh tới đây đón em về nhà được không, hiện tại em không cách nào bước đi hết.”

Đầu bên kia điện thoại trầm mặc một lát đoán chừng đang liệu mình ngăn lời mắng chửi tuột ra khỏi miệng, lúc sau mới lạnh lùng trả lời: “Được.”

Tô Tiểu Mễ an vị trong góc phòng học nhìn những người phụ nữ trung niên kia lau mồ hôi tuôn rơi như mưa, trong lòng không khỏi sinh lòng kính nể. Khi Nghiêm Ngôn chạy đến cửa phòng học, ánh mắt đám phụ nữ trung niên kia không bao giờ thêm liếc đến huấn luyện viên mà đồng loạt nhìn chăm chăm cậu đẹp trai đứng trước cửa.

“Cậu muốn tìm ai?” Một người phụ nữ trung niên mập mạp lau mồ hôi ân cần đi đến cười híp mắt hỏi hấn.

Nghiêm Ngôn đi lướt qua bà ta, liếc mắt cái liền thấy Tô Tiểu Mễ trong góc đang tức giận bò về phía mình. Nghiêm Ngôn không để ý đám phụ nữ trung niên sắp đem hấn vây kín, đi tới đỡ Tiểu Mễ đứng lên.

“Nhẹ, nhẹ một chút.” Tô Tiểu Mễ oa oa thét to.

“Kêu la cái gì, đáng đời.” Nghiêm Ngôn lại tăng thêm lực tay.

“Đau, đau, đau, đau a.”

Dưới vô vàn ánh mắt soi mói kéo Tô Tiểu Mễ ra khỏi phòng học. Có thể nói Tô Tiểu Mễ đến đây thì như một người đàn ông hùng hổ, lúc rời khỏi lại như phụ nữ oa oa than đau.

Buổi sáng hôm sau, Tô Tiểu Mễ nằm liệt trên giường, toàn thân đau nhức ngay cả bước xuống giường cũng không được: “Ngôn, em thấy em sắp không được rồi, phiền anh lấy giấy bút cho em để em viết ra nguyện vọng cuối cùng của mình đi” Tăng thêm độ thâm tình trong mắt nhìn Nghiêm Ngôn, bồi thêm câu cuối: “Đừng quên em !”

Nghiêm Ngôn một cước đá vào vòng eo đang đau nhức của Tô Tiểu Mễ, Tô Tiểu Mễ đau đến khuôn mặt vặn vẹo suýt xoa.

“Thế nào? Hôm qua mới ghi danh hôm nay lại muốn nghỉ?”

Tô Tiểu Mễ nghe thấy sắc mặt liền tái mét, túm lấy chân: “Dù anh có đánh chết em, em cũng không đi.”

Như ý nguyện của cậu, Nghiêm Ngôn lại tặng thêm một cước vào vòng eo cậu, sau đó đứng dậy vừa mặc quần áo vừa mắng: “Em đúng là kẻ phá sản.”

P.S: Cho Tiểu Mễ cười thêm vài chương, sắp đến đoạn ngược rồi *hưng phấn*

27. Chương 27: Phản Ứng Thế Nào Với ‘người Khác’ (phiên Ngoại Nhỏ)

Chương 27: Tô Tiểu Mễ cùng Nghiêm Ngôn sẽ có phản ứng thế nào với ‘người khác’ (Phần đặc biệt được thêm vào khi ra sách)

[[[[[———Tô Tiểu Mễ ^0^———]]]]]]

Khi người khác xem Tô Tiểu Mễ như anh em ôm vai bá cổ

TTM —“Mẹ nó, có thể dè dặt một chút được không, đừng có động tay động chân, muốn gì cứ nói toẹt đi.”

Khi Nghiêm Ngôn ôm vai Tô Tiểu Mễ

TTM—“Ghét quá, chỉ có thể ôm thôi không thể làm mấy chuyện sắc sắc kia nha.”

Khi người khác đem thức ăn ngon của mình chia một phần cho Tô Tiểu Mễ

TTM—“Rất cuộc cậu có ý gì, muốn tố mạt chết có phải không?”

Sau đó người khác khác lấy lại món ngon của mình

TTM—“Cậu rất cuộc có ý gì, chê tớ đi cùng cậu lồi đi nhỏ quá chen không lọt phải không? Nếu cậu cảm thấy tố mạt thì cứ nói thẳng đừng vòng vo tam quốc.”

Khi Nghiêm Ngôn đem thức ăn còn thừa cho Tô Tiểu Mễ

TTM—“Ngôn, anh tốt với em quá đi, em biết anh thương em nhất mà.”

Khi Nghiêm Ngôn lấy lại phần thức ăn thừa

TTM —“Anh không cảnh tỉnh suýt nữa em đã quên, dùng thức ăn thừa sẽ không tốt cho dạ dày.”

Khi người khác kéo Tô Tiểu Mễ đi xem phim

TTM—“Hai tên đực rựa mà đi xem phim cái gì, không sợ bị người khác chê cười hay sao?”

Khi Tô Tiểu Mễ lôi kéo Nghiêm Ngôn xem phim

TTM—“Cùng em xem thêm một lần nữa thôi, thật mà, lần cuối cùng điiiii.”

Khi người khác cùng Tô Tiểu Mễ cùng đi vào nhà vệ sinh

Tô Tiểu Mễ tránh được bao xa thì tránh.

Khi Nghiêm Ngôn cùng Tô Tiểu Mễ cùng đi vào nhà vệ sinh:

Tô Tiểu Mễ lại càng dịch càng gần.

Khi người khác cùng Tô Tiểu Mễ ằm ỉ

TTM—“Tớ sẽ tìm Nghiêm Ngôn đến báo thù, cậu chờ đó đi.”

Khi Nghiêm Ngôn cùng Tô Tiểu Mễ âm ỉ

TTM—“Anh nhanh giúp em báo thù, hần vẫn đứng ở chỗ này a”

[[[[[——Nghiêm Ngôn >_<——]]]]]]>

Khi người khác khen ngợi Nghiêm Ngôn rất đẹp trai

Mặt không chút thay đổi + trầm mặc

Khi Tô Tiểu Mễ khen ngợi Nghiêm Ngôn rất đẹp trai

“Em lại gây rắc rối rồi phải không?”

Khi người khác đem một đồng đồ ngọt Nghiêm Ngôn ghét nhất chất đầy lên bàn:

Mặt không chút thay đổi + ném vào trong thùng rác

Khi Tô Tiểu Mễ đem một đồng đồ ngọt Nghiêm Ngôn ghét nhất chất đầy lên bàn:

“Em còn nuốt nổi sao?”

Khi người khác ở bên tai Nghiêm Ngôn lèo nhèo

Mặt không chút thay đổi + đem người đá ra ngoài cửa

Khi Tô Tiểu Mễ ở bên tai Nghiêm Ngôn lèo nhèo

“Em thế nào nữa rồi?”

Khi người khác xin Nghiêm Ngôn cho hần một lần cơ hội

Mặt không chút thay đổi + xoay người rời đi

Khi Tô Tiểu Mễ xin Nghiêm Ngôn cho cậu thêm một lần cơ hội

“Anh đã cho em rất nhiều lần cơ hội.”

Khi người khác muốn dụ dỗ Nghiêm Ngôn

Mặt không chút thay đổi + đem người dán trên người mình kéo ra

Khi Tô Tiểu Mễ muốn dụ dỗ Nghiêm Ngôn

Kéo chính là quần áo trên người Tô Tiểu Mễ

28. Chương 28: Tô Tiểu Mễ Muốn Giảm Cân

Chương 28: Tô Tiểu Mễ muốn giảm cân

Tô Tiểu Mễ mở ra kho chứa hàng, ngày đó sinh nhật cậu Nghiêm Ngôn đã tặng một xe hoa hồng giờ đây chúng nó đa phần đều đã khô héo, Tô Tiểu Mễ vẫn không nỡ vứt, tiện tay lấy một thanh sô cô la chất thành đồng rồi rời khỏi gian phòng, mục tiêu của cậu là phải thanh lý hết mớ này trước khi hết hạn sử dụng, vì thế Tô Tiểu Mễ cầm sô cô la lột vỏ bỏ vào miệng, trên đường về cậu đi qua một mặt gương, sau đó liền chạy ngược trở lại. Trên đầu vết thương do mặt kính làm vỡ da đã khép lại, cậu lại kéo áo lên nhìn vào bụng, xoa xoa lớp thịt dày phúng phính. Một lát sau cậu liền vọt vào thư phòng đứng trước mặt Nghiêm Ngôn: “Anh nhìn xem có phải em đã béo lên rồi không?”

Nghiêm Ngôn ngẩng lên chút rồi hạ xuống: “Hình như là vậy.”

Tô Tiểu Mễ sốt ruột đến dậm chân: “Anh chán ghét em, nhất định anh đang chê em mập, nếu không sao vừa rồi ngay cả một ánh mắt ngay cả nhìn cũng không nhìn em.”

“Ánh mắt anh có bao nhiêu lần nhìn thẳng em đâu.” Thản nhiên nói ra sự thật.

“Em là bàn tử, cuộc sống bị kịch một bàn tử sắp bắt đầu, đầu tiên sẽ bị người ta ghét bỏ rồi bị quăng đi, cuối cùng lưu lạc đầu đường phải đốt que diêm, sau đó, sau đó chết thảm a.” Tô Tiểu Mễ nâng cả người nhào đến trên bàn.

Nghiêm Ngôn kéo chiếc cằm Tô Tiểu Mễ đặt trên bàn nâng cao: “Em rốt cuộc còn bao nhiêu tình cảnh chưa diễn? Thế em muốn anh nói gì? Chẳng lẽ bảo anh trái lương tâm nói em không mập?”

Tô Tiểu Mễ nằm trên bàn như cá trên thớt không ngừng giãy giụa: “Cuộc sống bị kịch một bàn tử sắp bắt đầu, đầu tiên sẽ bị người ta ghét bỏ rồi bị quăng đi, cuối cùng lưu lạc đầu đường phải đốt que diêm, sau đó, sau đó chết thảm a.”

“Mấy ngày qua em ăn những gì?”

“Không phải mỗi ngày đều ăn bình thường đó sao, rảnh rồi em sẽ ăn chút sô cô la để giết thời gian.” Tô Tiểu Mễ cố gắng nhớ lại mấy thứ mình đã ăn lại không phát hiện ra thứ gì có thể làm cho mình béo lên cả. Cậu chột kinh ngạc thốt lên: “Chẳng lẽ thân thể em muốn nói cho em biết, sau 20 tuổi thì nó sẽ trở thành bàn tử?”

“Thời gian còn lại thì thế nào?” Nghiêm Ngôn xem nhẹ hỏi thêm lần nữa.

“Ăn xong bữa ăn sáng, anh không có ở đây thì em xem ti vi, đọc sách, ăn sô cô la, đi nhà vệ sinh.”

Nghiêm Ngôn rất rất cố ý giả vờ không nghe thấy từ cuối cùng: “Mẹ nó, sao em không nói bất cứ lúc nào em cũng có thể ăn? Như vậy còn hỏi tại sao không mập?”

“Làm sao bây giờ, em còn chưa ăn hết trước khi chúng nó hết hạn sử dụng, là anh hại em.”

“Em muốn ăn hay muốn gầy?”

Trong lòng Tô Tiểu Mễ bắt đầu gầy bàn tính, nếu như béo lên Nghiêm Ngôn nhất định sẽ bỏ cậu, ăn nhiều sô cô la cũng đâu nghĩa lý gì. Thôi thì ráng nhịn một chút, chờ gầy xuống rồi ăn tiếp cũng không muộn.

“Em muốn giảm cân! !” Tô Tiểu Mễ tràn đầy ý chí chiến đấu giơ tay.

“A, em cứ giảm đi, ra ngoài nhớ đóng cửa.” Nghiêm Ngôn rốt cục không nhịn được đem Tô Tiểu Mễ đuổi ra ngoài.

“Nhưng không có anh bên cạnh em không có động lực.”

Nghiêm Ngôn nghe thấy lời này liền ngẩng đầu, đập vào mắt là biểu tình tha thiết trông mong của Tô Tiểu Mễ, chẳng hiểu tại sao hần lại có dự cảm xấu: “Em muốn anh đi cùng?”

Tô Tiểu Mễ liều mạng gật đầu: “Được không?”

“Không được!”

“Được không?”

“Không được!”

“Được không?”

“Không được!”

Một canh giờ sau, Nghiêm Ngôn rốt cục thỏa hiệp đồng ý ngày mai đưa cậu theo chạy bộ.

Sáng hôm sau, Tô Tiểu Mễ mang theo tâm trạng vui sướng dậy thật sớm còn kéo theo Nghiêm Ngôn. Nghiêm Ngôn từ trong ga-ra ném ra một chiếc xe đạp đã lâu không chạy, Tô Tiểu Mễ không hài lòng hỏi: “Anh muốn chạy xe đạp, không phải trước đó anh nói muốn cùng em chạy bộ?”

“Đó đã là giới hạn thấp nhất của anh, nếu em không hài lòng anh trở về ngủ.”

“Đừng, anh nhìn anh xem ngay cả người trong nhà cũng keo kiệt, nói anh hai câu anh liền không vui.”

Nghiêm Ngôn ngồi lên xe đạp, chống chân xuống đất: “Đi thôi”

“Chúng ta chạy đi đâu?”

“Đến nhà em.”

“Tại sao chứ, thật xa.”

“Em muốn anh đi cùng không phải để cho em thêm động lực à? Nếu như anh đến nhà em trước, anh sẽ đem chuyện thi gian lận bị bắt nói với bố em.” Nói xong liền đạp xe vọt ra khỏi nhà.

Tô Tiểu Mễ ở phía sau liều mạng đuổi theo Nghiêm Ngôn, gào khóc cả giọng: “Có việc gì chúng ta từ từ ngồi xuống thương lượng, anh đừng vọng động như vậy a.”

Nghiêm Ngôn không muốn nghe thêm, đem MP3 nhét vào lỗ tai, tiếp tục đạp xe như bay.

Khi Tô Tiểu Mễ chạy đến nhà mình đã thở không ra hơi, cầm nước trên bàn một hơi cạn sạch, tê liệt ngã người lên ghế sa lon. Nghiêm Ngôn nhàn nhã ngồi trên ghế sa lon xem TV, mẹ Tô vui vẻ bưng đĩa trái cây đi đến: “Thằng nhóc con lại giở chứng đúng không, Nghiêm Ngôn đã nói con đừng nhiều chuyện đòi giảm cân này nọ con lại không nghe, cả người con đều là xương có thể mập bao nhiêu chứ hả?”

Tô Tiểu Mễ thở không ra hơi: “Mẹ, mẹ không hiểu đừng đưa ra những kết luận không liên quan.”

“Con dám nói thế với mẹ à, nhanh đi tắm, cả người đều là mùi mồ hôi.”

Tô Tiểu Mễ giống như đồng bùn ngồi phịch trên ghế sa lon: “Cho con nghỉ ngơi chốc lát, mệt quá.”

“Không được làm bần ghê, đi nhanh.”

Mẹ Tô đem Tô Tiểu Mễ đẩy tới nhà tắm, sau đó cười hì hì ngồi đối diện Nghiêm Ngôn: “Ăn trái cây đi cháu, Tiểu Mễ nhà dì đã làm phiền cháu nhiều rồi, nghỉ hè còn phải phiền cháu giúp nó ôn tập.”

“Dì à, không sao, giúp các học sinh khác là nhiệm vụ của học sinh giỏi chúng con.”

“Hiazzz, Tiểu Mễ nhà dì quen được người bạn như cháu quả thật đã tu phúc từ kiếp trước, bữa trưa này cháu cũng ở đây dùng cơm đi, Tiểu Mễ đã lâu không về nhà để dì nấu vài món ngon đãi các con.”

Nghiêm Ngôn biểu tình cười rạng rỡ thiếu chút làm mù mắt mẹ Tô: “Vâng, cảm ơn dì.”

Mẹ Tô bận rộn đi vào phòng bếp chuẩn bị, một lát sau lại như nhớ đến việc gì đi ngược trở lại: “Nghiêm Ngôn, dì tốt bụng nhắc nhở con một câu, khoảng thời gian trước Tiểu Mễ cứ quẩn lầy đi đòi học nấu ăn, con tuyệt đối đừng ăn mấy món nó nấu, mấy món đó đều có thể lấy mạng người đó.” Nói xong Mẹ Tô tiếp tục đi vào phòng bếp bận rộn, Nghiêm Ngôn nghe thấy khóe miệng liền cong lên nụ cười nhạt. Đến khi Tô Tiểu Mễ tắm xong đi ra lại ép bản thân thu lại nụ cười.

“Tắm xong rồi?”

Tô Tiểu Mễ liếc chung quanh một vòng, sau đó nhỏ giọng nói với Nghiêm Ngôn: “Anh không nói với bố em đấy chứ?”

“Bố em đã sớm đi làm.”

“Vậy thì tốt.” Tô Tiểu Mễ tiếp tục dùng khăn lông xoa đầu của mình, nhìn thấy mẹ lảng xảng trong bếp thì tò mò hỏi: “Hôm nay anh ăn cơm ở đây?”

“Ừm!”

Tô Tiểu Mễ cảm thấy rất ngạc nhiên đây là lần đầu Nghiêm Ngôn tới nhà cậu dùng cơm còn có mẹ cậu chung một chỗ. Chỉ cần nghĩ đến cậu cùng Nghiêm Ngôn vụng trộm trước mẹ mình bỗng nhiên có một loại kích thích len lỏi vào người.

Mẹ Tô thấy Tô Tiểu Mễ đi ra liền gọi Tô Tiểu Mễ vào phòng bếp, nhìn thoáng qua Nghiêm Ngôn ngồi trên ghế salon trong phòng khách, lén lút hỏi: “Nghiêm Ngôn có chia tay với bạn gái chưa con?”

“Mẹ nghe ai nói vậy, toàn là bịa đặt!” Tô Tiểu Mễ thở phì phì phủ nhận.

“Lần trước Y Y có nói với mẹ Nghiêm Ngôn cùng bạn gái hẳn sắp chia tay rồi, con bé còn nói cô bạn gái kia vừa ngu ngốc, không lẽ phép lại còn thường nói năng thô tục.” Mẹ Tô đem thức ăn múc vào đĩa, không chú ý tới Tô Tiểu Mễ tức đến đỏ mắt, nói tiếp: “Không biết Nghiêm Ngôn tại sao lại thích hạng như vậy, con nói xem có phải cô ả nắm được nhược điểm Nghiêm Ngôn mới ép buộc cậu ta? Con cũng ở nhà người ta chẳng lẽ không biết chút tin tức nào sao?”

Mẹ Tô vừa dọn dẹp vừa huyền thuyên bỗng nhiên cảm thấy người thổi qua một luồng gió lạnh, Tô Tiểu Mễ chạy ra khỏi cửa trực tiếp vọt tới chỗ Lô Y Y, trợn mắt nhìn cô ta: “Tôi nguyên rửa chị.”

Lô Y Y đuổi thất lưỡng: “Cậu sửa loạn gì hả?”

“Tôi mới về nhà, mẹ đã nói cô nói tôi cùng Nghiêm Ngôn sắp chia tay, chị...” Tô Tiểu Mễ muốn tiếp tục chỉ trích, nào ngờ Lô Y Y đứng lên đi vòng qua người cậu vào trong: “Đã sớm nói rồi, a, Ngôn Ngôn cũng tới sao.”

Tô Tiểu Mễ hóa đá, ngay cả ruột cũng hối hận đến xanh mét.

Vì thế trên bàn cơm, hai người phụ nữ không ngừng gấp thức ăn vào chén Nghiêm Ngôn, Tô Tiểu Mễ thì cần chiếc thìa ngồi bên cạnh mẹ Tô oán hận trừng Nghiêm Ngôn trong chén chứa đầy áp thức ăn, rồi nhìn bát cơm trắng của mình, khoảng thời gian sau càng khó qua mặt bàn dường như bị móng vuốt của Tô Tiểu Mễ chọc thủng một lỗ.

Trên đường về nhà, Tô Tiểu Mễ ngồi phía sau Nghiêm Ngôn, trên người hẳn có mùi thơm nhàn nhạt bay tới trong mũi Tô Tiểu Mễ, Tô Tiểu Mễ nghiêng đầu tựa vào trên lưng Nghiêm Ngôn, tham lam ngửi lấy. Ít nhất Nghiêm Ngôn thuộc về cậu.

Vừa đặt chân vào trong nhà Tô Tiểu Mễ lại ồn ào muốn luyện gấp người, Nghiêm Ngôn ngồi trên lưng bàn chân Tô Tiểu Mễ chăm chú xem sách, Tô Tiểu Mễ ở phía trước dùng sức nâng người lên: “30, 31, 32, 33, 36, 37, 42.” Ngón tay Nghiêm Ngôn nhẹ nhàng lật sang trang khác, nói: “Từ 33 đếm lại.”

“Như vậy mà anh cũng phát hiện.” Tô Tiểu Mễ nổi giận ngẩng trên mặt đất, giầy giữa mấy cái cũng không đứng lên nổi.

“Nếu không muốn người khác phát hiện thì em đừng đếm thành tiếng.”

Hai ngày sau, Tô Tiểu Mễ không còn tiếp tục dậy sớm hơn nữa còn bị Nghiêm Ngôn bắt được ba lần ở trong kho hàng lén trộm sô cô la, có thể nói kế hoạch giảm cân của Tô Tiểu Mễ chưa thành công đã tuyên cáo thất bại.

29. Chương 29: Tô Tiểu Mễ Nhất Định Phải Bị Giáo Huấn

Chương 29: Tô Tiểu Mễ nhất định phải bị giáo huấn

“Không! Em không muốn tiếp tục nhìn sách.” Tô Tiểu Mễ ôm TV gào khóc.

“Mục đích đưa em đến đây không phải để ngày ngày gây sức ép cho anh, trở về đọc sách ngay.” Nghiêm Ngôn đứng phía sau kéo Tô Tiểu Mễ, người này sống chết ôm chặt cái TV, TV màn hình phẳng treo trên tường thiếu chút nữa bị rơi xuống vậy mà cậu vẫn níu kéo không buông.

“Ít nhất phải cho em xem xong tập cuối đã chứ.” Nhượng bộ, nhượng bộ

“Hứa này hứa nọ thì không ai bằng em, hôm qua anh giả vờ không nhìn thấy em xem TV để em có chút thời gian nghỉ ngơi, kết quả em xem suốt cả đêm.”

Tô Tiểu Mễ lần nữa ôm TV cầu xin: “Chờ một chút, hai người bọn họ còn chưa đến với nhau a.”

“Là em ép anh đấy.” Nghiêm Ngôn buông ra Tô Tiểu Mễ lạnh lùng nói.

Lời vừa dứt tay cũng đưa đến phần eo Tô Tiểu Mễ cù lét, Tô Tiểu Mễ bị cù cười sặc sụa, thân thể nghiêng trái ngã phải, cuối cùng đành phải buông tha cái TV : “Đừng gãi, ngứa quá, ha ha, ha ha ha.”

Nghiêm Ngôn khẽ cong thắt lưng ôm ngang Tô Tiểu Mễ, Tô Tiểu Mễ nghiêng đầu đảo qua trên người Nghiêm Ngôn, tiếp theo thét chói tai giầy dũa: “Lão gia, đừng bán ta vào kỹ viện, ta đã không còn lần đầu tiên bán cũng không có giá đâu, lão gia, buông tha ta đi, nơi đó thật đáng sợ, ta sợ tối lắm.”

“Chết đến nơi còn diễn kịch!”

Nghiêm Ngôn rút cục thông suốt Tô Tiểu Mễ vừa xem phim thể loại gì, nhìn sang quyển sách trên bàn vẫn nằm ngay trang số mười, ba ngày trước hắn cũng đã từng thấy con số này. Lần này nhất định phải giáo Tô Tiểu Mễ một chút, quả thực không biết tốt xấu, tính tình ngày càng quá quắt không để ai vào mắt. Hắn một lòng muốn giúp cậu ta tu bổ bài vở, người này lại không lĩnh tình một lát kính chiếu yêu, một hồi khiêu vũ, một chút thì giảm cân, hoàn toàn không nhận thấy ý tốt của hắn.

Đem Tô Tiểu Mễ ném xuống ghế trong thư phòng, Tô Tiểu Mễ nắm vạt áo của mình, bẽn lèn nói: “Viên ngoại, không nên, để phụ nhân nhìn thấy sẽ không tốt.”

Bây giờ thì lửa cháy đổ thêm dầu còn bốc cao hừng hực.

“Xem ra khoảng thời gian trước anh đã quá cứng chịu em!”

Nghiêm Ngôn vừa nói vừa đi về phía phòng ngủ của mình, Tô Tiểu Mễ lại nghĩ tới hình ảnh làm cho người ta đỏ mặt tím đập, không phải trở về phòng lấy ‘Tiểu Nhuận’ đây là tên mới Tô Tiểu Mễ đặt cho bôi trơn cục cứng. Thật là, lần trước ở phòng khách, hiện tại lại ở thư phòng, lần sau nói không chừng ở phòng bếp, Nghiêm Ngôn thật háo sắc. Rơi vào trong tưởng tượng nhục sắc, đến khi người nọ trở về lúc nào cũng không hay.

Từ phòng ngủ trở lại, trong tay Nghiêm Ngôn không phải cầm ‘Tiểu Nhuận’ như Tô Tiểu Mễ tưởng tượng mà là bốn sợi cà vạt. Kéo Tô Tiểu Mễ ngồi trên ghế xoay người đưa lưng về phía mình, rồi lại đem tay cùng chân Tô Tiểu Mễ còn đang sưng sờ chia ra cột vào tay cầm cùng chân ghế.

Lúc này Tô Tiểu Mễ mới có phản ứng, luống cuống muốn quay đầu lại: “Anh muốn làm gì, anh muốn làm gì, anh muốn làm gì a.” Tô Tiểu Mễ có tật mỗi khi căng thẳng sẽ không ngừng lặp lại từ.

Nghiêm Ngôn không quan tâm đến phản ứng của cậu, đưa tay cởi quần Tô Tiểu Mễ, dây lưng được nói lỏng, quần vì sức hút của trái đất rơi xuống mặt đất lộ ra cái mông trắng nõn của Tô Tiểu Mễ.

“Em lập tức đọc sách, thật đó, tin tưởng em đi, sau này em không dám nữa.” Tô Tiểu Mễ biết Nghiêm Ngôn không phải muốn cùng cậu làm chuyện sắc sắc, giờ khắc này cậu mới cảm nhận được tính nghiêm trọng của vấn đề.

“Em cảm thấy anh sẽ tin lời em nói?” Nghiêm Ngôn vỗ mạnh một cái vào trên mông Tô Tiểu Mễ.

“Đau, lần này anh nhất định phải tin tưởng em.” Tô Tiểu Mễ oa oa kêu to giầy dũa cái mông.

“Anh bảo em đọc sách là vì muốn tốt cho ai?” Thêm một cái tát trên mông.

“Em, tất cả đều vì em không tốt.”

“Em đã biết mình không tốt thế đáng đánh hay không?” Một cái tát nữa rơi xuống.

“A, a, anh là người đọc sách chẳng lẽ không hiểu bạo lực không thể giải quyết vấn đề.”

Mông Tô Tiểu Mễ đã ửng đỏ nhưng lần này Nghiêm Ngôn tuyệt đối không nường tay.

“Anh đánh em như vậy, em có phục hay không?” Một cái tát.

“Không phục, tại sao chứ, tại sao chứ, tại sao chứ hả.” Lại thêm một cái.

“Phục, em phục rồi, anh làm gì em cũng phục.”

“Tâm phục hay khẩu phục?” Vỗ thêm một cái

Tô Tiểu Mễ ngẩng cổ hét lên: “Cái mông phục nhất.”

“Sau này có ngoan ngoãn nghe lời anh hay không?” Võ một cái

“Muốn, muốn, xin anh tin tưởng sự chân thành của em, ai u.”

Vùng vầy một hồi, Tô Tiểu Mễ đột nhiên cảm thấy bụng hơi khác thường, có chút đau, từ từ đau vặn xoắn.

“Ngôn, em đau bụng.” Nói xong cắn chặt môi dưới.

Nghiêm Ngôn đi tới trước mặt Tô Tiểu Mễ, Tô Tiểu Mễ liền ngẩng đầu trong lòng cũng hối hận ngày thường cậu thích diễn trò. Trong thời điểm mấu chốt thế này Nghiêm Ngôn nhất định cho rằng cậu nói dối để tránh bị đánh, cậu phải làm sao bây giờ, đau quá, đau quá. Nhưng Tô Tiểu Mễ nghĩ đã nghĩ quá nhiều cũng quá khinh thường hoả nhãn kim tinh của Nghiêm Ngôn vô cùng hiểu rõ cậu. Nghiêm Ngôn nhanh chóng mở ra gút thắt cà vạt ở cổ tay cùng Tô Tiểu Mễ: “Sao rồi?”

Tô Tiểu Mễ nắm chặt lấy cổ áo Nghiêm Ngôn, trán toát mồ hôi lạnh: “Bụng, bụng đau quá.”

Nghiêm Ngôn giúp Tô Tiểu Mễ trùng lại quần, ôm ngang Tô Tiểu Mễ chạy về hướng cửa.

Người mang mắt kiếng nhìn một chút tờ danh sách trên tay, ngẩng đầu nhìn Tô Tiểu Mễ đã tiêm thuốc giảm đau, hỏi: “Cậu đã ăn những gì.”

Tô Tiểu Mễ nghiêng đầu nghĩ: “Không có, tôi vẫn ăn cơm như bình thường.”

“Ăn sô cô la đến nỗi người thường cũng không chống đỡ kịp.” Nghiêm Ngôn ở bên cạnh lạnh lùng nói.

“Khó trách lại như vậy, cậu trai trẻ, thứ kia ăn nhiều sẽ ảnh hưởng đến vấn đề tiêu hóa, giả như đau bụng, bụng trưởng, đi tả hoặc táo bón.”

“Còn cứu được không?” Tô Tiểu Mễ đáng thương hỏi.

“Uống thuốc sẽ không sao”

Nghiêm Ngôn lấy thuốc xong đỡ Tô Tiểu Mễ trở về nhà. Nằm ở trên giường Tô Tiểu Mễ hét kêu khổ lại than mệt: “Ai u, em bây giờ bị anh đánh thành người tàn tật rồi.”

Nghiêm Ngôn ngồi ở bên cạnh đưa ly nước cho cậu: “Em cho rằng anh điếc hay sao mà không nghe em nói?”

“Anh còn hung dữ quát mắt người tàn tật.” Tô Tiểu Mễ ôm bụng ồn ào.

Nghiêm Ngôn trừng mắt liếc cậu một cái: “Chờ em khỏe hẳn anh sẽ tìm em tính sổ, hôm nay tạm tha cho em.”

Tô Tiểu Mễ nghe vậy vui vẻ hẳn lên, nằm ở trên giường làm mặt quỷ, le lưỡi, dùng cái móng hướng về phía Nghiêm Ngôn, lại dùng tay tự vỗ vào móng mình: “Tới đánh em đi, đánh em đi, đánh em đi.” Tô Tiểu Mễ đắc ý vênh vác như một vị quốc vương, bây giờ đang bệnh Nghiêm Ngôn sẽ không đánh cậu, hiện tại thân thể cậu đáng được nâng niu nhất.

Nghiêm Ngôn siết tay thành quả đấm, bẻ trên nỗi đau gân xanh.

Tô Tiểu Mễ vẫn còn đùa dai vỗ vỗ vào bụng: “Sao không đánh em như vừa rồi nữa đi, tới đây, hiện tại cho anh đánh anh lại không dám đánh.” Cậu hoàn toàn không chú đến người bên cạnh đã hoàn toàn thay đổi sắc mặt.

“Không phải vừa rồi đánh em đến kêu bành bạch sao, không phải anh muốn em cầu xin tha thứ sao, thế nào, hiện tại bất lực rồi?” Tô Tiểu Mễ càng nói càng hăng say, nước miếng tung bay đầy trời.

Nghiêm Ngôn chậm rãi đi đến gần, từng câu từng chữ như nặng từ kẽ răng mà ra: “Ông đây thấy cậu đã không còn đau nữa rồi đúng không?” Nói xong liền nhào lên trên giường đè lại Tô Tiểu Mễ, một tay đem hai tay Tô Tiểu Mễ giữ chặt ra phía sau, tay còn lại hướng về cái móng đang vênh cao hung hăng vỗ mạnh xuống.

Tô Tiểu Mễ đau đến oa oa thét to: “Mẹ nó, anh không phải là người, ngay cả người tàn tật cũng đánh.”

30. Chương 30: Ác Nữ Thường Góp Mặt Trong Phim Thần Tượng Xuất Hiện

Chương 30: Ác nữ thường góp mặt trong phim thần tượng xuất hiện

Hôm nay bầu trời đột nhiên đổ mưa to, Tô Tiểu Mễ cầm quyển sách ngăn người nhìn ra ngoài cửa sổ, nước mưa từng giọt từng giọt bám vào cửa thủy tinh, giữa trưa trời nắng gắt lúc này đổ mưa cũng là chuyện thường tình một lát nữa sẽ ngừng thôi. Tô Tiểu Mễ chống cằm lại nghĩ miên man. Mưa chẳng những không ngừng mà còn có khuynh hướng ngày càng lớn kèm theo sấm chớp, Tô Tiểu Mễ không phải sợ sấm đánh chẳng qua tiếng sấm lớn như vậy khiến cậu không còn tâm tình đọc sách, vì thế vừa oán trách tiếng sấm vừa mở ti vi.

Sau đó lại đột nhiên nghĩ tới điều gì, đi đến kho chứa hàng cầm lấy cây dù chạy ra khỏi cửa.

Một hơi chạy đến phòng làm việc của Nghiêm Ngôn, đẩy cửa ra, cậu cười lấy lòng chạy đến bên cạnh Nghiêm Ngôn: “Ngôn, em đưa dù đến cho anh có phải rất cảm động hay không, có phải em là người chu đáo lắm không.”

Nghiêm Ngôn đánh giá trên dưới Tô Tiểu Mễ một chút, nhìn bộ quần áo trên người cậu bị nước mưa làm ướt liền nhíu nhíu mày: “Anh lái xe không cần dù, còn em cầm dù đến đây sao cả người lại ướt nhẹp.” Dứt lời liền ấn xuống nút trên điện thoại, Thẩm Thiển liền đi vào, Tô Tiểu Mễ cảm thấy cô gái này dường như càng ngày mặc càng ngắn thì phải.

“Ông chủ, ngài có gì cần tôi giúp sao?”

“Lấy khăn lông đến đây.”

“Được.”

Không lâu sau Thẩm Thiển quay lại trên tay cầm khăn lông trắng đưa cho Nghiêm Ngôn, Nghiêm Ngôn nhận lấy khăn lông liền ném lên đầu Tô Tiểu Mễ: “Nhanh lau mái tóc, anh không muốn trong kỳ nghỉ hè này đến bệnh viện ba lần đâu đấy.”

Thật tình, cậu có lòng tốt đem dù đến cho hấn vậy mà còn hung dữ với người ta. Sớm biết cậu sẽ đưa cho hấn một cây cột thu lôi đánh chết Nghiêm Ngôn xấu xa không có lương tâm, miệng lầm bầm oán trách tay thì dùng khăn lông lau tóc cùng mấy nơi ẩm ướt trên quần áo.

“Em có thể ở đây chờ anh tan việc không?” Tô Tiểu Mễ cầm khăn lông lau lau hỏi.

“Được, anh đang làm nốt phần này, em tốt nhất ngoan ngoãn ở đó chờ anh.”

Tô Tiểu Mễ gật đầu ngồi trên ghế sa lon, mười phút sau cậu lại bắt đầu ngồi không yên. Ở trên ghế sa lon nhúc nhích qua lại, cuối thật sự ngồi không nổi nữa liền chạy tới phòng pha cà phê pha cho mình một tách. Lúc này Thẩm Thiển cũng đã tới đứng ở bên cạnh cậu, Tô Tiểu Mễ đang chuẩn bị chạy, Thẩm Thiển lại gọi cậu: “Người kia, Tô Tiểu Mễ đứng không?”

Tô Tiểu Mễ nghi ngờ quay đầu lại: “Hả?”

“Tôi nghe nói cậu đang ở trong nhà ông chủ học bổ túc?”

“Đúng!” Tô Tiểu Mễ sáng khoái gật đầu.

“Khó trách tại sao tôi lại cảm thấy ông chủ gần đây ít đến công ty, công ty có rất nhiều chuyện đều chờ ngài ấy đến xử lý đây, những cấp dưới chúng tôi đều căng thẳng lại không dám nói gì.” Ánh mắt Thẩm Thiển khi nói đều ngó chừng Tô Tiểu Mễ.

Tô Tiểu Mễ không phải kẻ ngốc đương nhiên biết những lời này của Thẩm Thiển mang theo ý gì, sau đó lại thử nghĩ lại, mùa hè này Nghiêm Ngôn vì giúp cậu học bổ túc mà rất ít đến công ty, lúc đó cậu còn cho rằng Nghiêm Ngôn rồi rảnh mới đến giúp cậu, biết được đầu Tô Tiểu Mễ càng cúi càng thấp.

“Mới đến công ty không bao lâu cậu lại chạy đến, tôi biết nói những lời này thật lễ phép nhưng hai người đều là bạn thân, cậu không nghĩ làm chậm bước tiến của ngài ấy chứ, vậy là không đúng, cậu dù sao cũng đã trưởng thành chẳng lẽ không có chuyện gì làm? Đứng đến quần lấy ông chủ chúng tôi nữa, nhìn cách ăn mặc cậu cũng không phải thuộc hàng giàu có gì, đừng nghĩ rằng bácm ông chủ sẽ được chỗ nương tựa tốt.”

Tô Tiểu Mễ nhìn đôi môi tô son bóng loáng của Thẩm Thiển mở rồi lại hợp, đầu óc choáng váng vanh đi vẩn lại mấy lời ban nãy, cậu không quan tâm cô ta nói mình quần lấy Nghiêm Ngôn để tìm cơ hội tốt, điểm này cậu không thẹn với lương tâm, nhưng cậu đã làm chậm bước tiến của hấn sao?

Bưng cà phê đứng trước cửa phòng làm việc Nghiêm Ngôn, Tô Tiểu Mễ nhớ lại mấy ngày trước, Nghiêm Ngôn gác lại công việc trong công ty giúp cậu học tập, cậu không nghĩ đến lòng tốt của người ta còn gây chuyện khắp nơi, nghĩ đi nghĩ lại Tô Tiểu Mễ chưa từng buồn bã lần đầu tiên nhục chí.

Đi tới trước mặt Nghiêm Ngôn, đặt cà phê lên bàn, cúi đầu nhỏ giọng : “Em nghĩ em nên về trước thôi.”

“Không phải vừa rồi còn nói muốn chờ anh về cùng sao?” Nghiêm Ngôn ngẩng đầu liền nhìn thấy Tô Tiểu Mễ mặt mày ủ ê.

“Dù sao đi nữa em cũng về đây.” Tô Tiểu Mễ nói xong cũng chạy ra khỏi phòng làm việc, không quản trời đang đổ mưa lớn cậu vẫn chạy thật nhanh, chạy a chạy, mặc dù tình cảnh này cậu luôn muốn có cơ hội diễn, bây giờ được rồi cậu lại thấy khó chịu muốn chết, không biết chạy bao lâu đến khi chính mình chịu không nổi gục ở ven đường khom người thở hổn hển.

“Tô Tiểu Mễ, em chạy cái gì?”

Tô Tiểu Mễ nghe được âm thanh phía sau, đầu tiên kinh ngạc ngay sau đó lập tức quay đầu lại liền thấy Nghiêm Ngôn đứng cách đó không xa còn đang thở hổn hển, quần áo trên đều bị nước mưa thấm ướt, từ từ đi đến gần cho đến trước mặt cậu. Tô Tiểu Mễ ngẩng đầu ngơ ngác ngó chừng Nghiêm Ngôn: “Ngôn, em không phải kể làm chậm bước tiến của anh.” Dứt lời liền nhào vào trong ngực Nghiêm Ngôn, ôm hấn thật chặt.

“Người nào nói?” Thật ra Nghiêm Ngôn đã sớm loại bỏ ý tưởng Tô Tiểu Mễ tự nghĩ ra, đầu óc cậu ta có thể nghĩ ra những vấn đề thâm ảo vậy sao?

Tô Tiểu Mễ cúi đầu không nói.

“Nói mau!”

Thấy Tô Tiểu Mễ run run cố chấp nắm vạt áo hấn, hỏi sao cũng không nói, trong đầu Nghiêm Ngôn quét qua tất cả nhân viên trong công ty, sau đó hỏi: “Có phải là Thẩm Thiển?”

“Anh, sao anh lại biết?”

“Cô ấy? Cô ta là cái thá gì mà dám nói như vậy. Hôm nay anh muốn nói với em, Tô Tiểu Mễ, em chỉ là một con người nhỏ bé, em nghĩ rằng bản thân có thể làm chậm bước tiến của anh chắc? Dù em có giữ hai chân anh, ông đây vẫn có thể bước đi như thường.”

Tô Tiểu Mễ nghe Nghiêm Ngôn nói như vậy tất cả lo lắng ban nãy đều bay sạch không còn một móng, vùng vẫy rời khỏi lồng ngực hấn: “Lời này là có ý gì, có ý gì, có ý gì, anh nói em không có khả năng làm chậm bước tiến của anh, rõ ràng nghiêm trọng khinh thường em.”

“Khinh thường em thì thế nào? Được rồi, em muốn ở đây hứng mưa bao lâu, về thôi.”

Cứ thế hai người một thân ướt sũng trở về nhà. Hôm sau, Nghiêm Ngôn dùng chân đá đá mông Tô Tiểu Mễ : “Rời giường.”

“Tại sao.” Tô Tiểu Mễ chôn đầu vào gối tiếp tục ngủ.

“Đi làm.”

Tô Tiểu Mễ nghe thấy đi làm liền nghĩ đến những lời Thẩm Thiển nhắc nhở, kéo chăn che mặt: “Không đi, muốn đi một mình anh đi.”

“Đứng lên.” Nghiêm Ngôn trực tiếp kéo ra tấm chăn phủ trên người Tô Tiểu Mễ.

“Nhưng em không muốn đi.”

“Không muốn đi cũng phải đi.” Nghiêm Ngôn Vừa nói vừa cầm lấy quần áo ném lên người Tô Tiểu Mễ.

Tô Tiểu Mễ đành phải nhận mệnh mặc vào quần áo cùng hắn đến công ty. Mới đến công ty, Nghiêm Ngôn liền gọi Thẩm Thiến vào phòng làm việc, Tô Tiểu Mễ vừa nhìn thấy Thẩm Thiến liền cúi đầu dán mắt vào giày mình.

“Thẩm Thiến, có một chuyện tôi dường như chưa nói với cô, cô dường như còn chưa biết quan hệ giữa tôi cùng Tô Tiểu Mễ đúng không.” Nghiêm Ngôn tựa vào trên bàn làm việc, ánh mắt sắc bén nhìn sang Thẩm Thiến.

Thẩm Thiến không dám nói lời nào, cô đã đoán được tám chín phần mười mình bị Tô Tiểu Mễ tố cáo “Vàng ạ ” Lúc này Nghiêm Ngôn đem Tô Tiểu Mễ đứng bên cạnh kéo vào trong ngực mình: “Cậu ta là bà chủ của cô đấy.”

Một câu nói kinh hồn được thốt ra, Tô Tiểu Mễ đỏ mặt còn Thẩm Thiến chết đứng tại chỗ, sắc mặt tái nhợt nhìn ông chủ cô đang ôm Tô Tiểu Mễ. Ý nghĩ muốn câu dẫn ông chủ mình thoáng chốc bị vỡ nát, hoảng hốt nói xin lỗi: “Đúng, thật xin lỗi, tôi, tôi không biết, lần sau tuyệt đối sẽ không phạm sai.”

“Không có lần sau, ra ngoài thu dọn đồ đi.” Nghiêm Ngôn hướng Thẩm Thiến phất tay một cái, Tô Tiểu Mễ cảm thấy xử phạt vậy có phải đã quá nặng, kéo kéo ống tay áo Nghiêm Ngôn, Nghiêm Ngôn lại lườm cậu làm cậu một lời cũng không nói được.

Thẩm Thiến muốn giải thích thêm lại bị ánh mắt đáng sợ của Nghiêm Ngôn đánh bại chán nản lui ra ngoài.

Đến khi Thẩm Thiến rời khỏi tầm mắt, Nghiêm Ngôn mới buông ra Tô Tiểu Mễ ngồi trở lại vị trí của mình, Tô Tiểu Mễ còn đang cảm động định ôm lấy hắn khóc rống một phen lại bị dội một gáo nước lạnh, thử thăm dò: “Anh hình như quá nặng tay với Thẩm Thiến a.”

“Cô ta? Bình thường ở trước mặt anh điệu đà tạo dáng không lo làm thì thôi đi, hiện tại lại tăng thêm sai lầm có giữ lại cũng vô dụng.”

“Cô bình thường ở trước mặt anh điệu đà tạo dáng?” Tô Tiểu Mễ nghe vậy thì thở phì phì đi qua đi lại trong phòng: “Người này đúng là không biết xấu hổ, khó trách em cứ cảm thấy cô ta ăn mặc ngẩn cùn cùn, thiếu chút nữa chỉ mặc khố đi làm, không ngờ, thật không ngờ. Nữ ác thường góp mặt trong phim thần tượng xuất hiện.”

“Đã không sao còn ở đây làm gì, trở về đọc sách.”

“A ha, lợi dụng người ta xong rồi muốn vứt bỏ?”

“Trở về đọc sách!”

“Được rồi.” Tô Tiểu Mễ ừ ừ trả lời, lúc đi đến cửa thì ngừng lại: “Còn nữa, anh phải sửa lại cách xưng hô, em không phải bà chủ, dù thế nào em cũng là ông chủ mới phải.”

“Em muốn làm ông của anh?” Nghiêm Ngôn nheo mắt phóng ra hàn quang.

“Dù sao cũng đâu phải mẹ anh.” Tô Tiểu Mễ vừa dứt lời, Nghiêm Ngôn liền lấy văn kiện trên bàn ném tới, Tô Tiểu Mễ nhanh chóng chạy khỏi phòng làm việc.

Mới vừa đặt chân vào nhà, Tô Tiểu Mễ liền gọi điện cho Nghiêm Ngôn, lúc nói còn mang theo tiếng khóc nức nở: “Ngôn, em nói anh một chuyện anh không được tức giận cũng không được trách em, em thật sự vô tội .”

“Nói.”

“Lúc ra ngoài em quên tắt TV, TV hình như bị sét đánh trúng” Tô Tiểu Mễ càng nói càng nhỏ.

“Giỏi lắm, Tô Tiểu Mễ, em thật là giỏi.” Nghiêm Ngôn dùng sức cúp điện thoại.

31. Chương 31: Hút Thuốc Rất Có Mùi Vị Đàn Ông

Chương 31: Hút thuốc rất có mùi vị đàn ông

Trải qua sự kiện lần đó Tô Tiểu Mễ ngoan ngoãn hơn rất nhiều, khoảng thời gian còn lại của mùa hè đều chăm chỉ học hành nhưng vẫn chưa thể loại bỏ chút ít nguyên nhân khách quan, giả như sau khi TV bị sét đánh hỏng Nghiêm Ngôn không gọi người đến sửa, Nghiêm Ngôn còn đem điều khiển nguồn điện máy tính tùy thời đeo bên người, Tô Tiểu Mễ không có cơ hội đành phải tạo tổ trong phòng đọc sách.

Trước tận trường một ngày, Tô Tiểu Mễ dọn dẹp xong đồ đạc của mình bước ra khỏi nhà Nghiêm Ngôn, mới đi vài bước lại ngoái trở lại

“Không nghĩ tới giờ phút chia ly lại đến nhanh như vậy. Ngôn, lần sau gặp mặt không biết sẽ là ngày nào, anh nhất định phải bảo trọng, em không thể chăm sóc anh nữa, mọi việc trong nhà cũng giao hết lại cho anh, em cũng không nỡ rời khỏi anh, tình thế bức bách nơi em ở đã xảy ra chiến loạn, em phải đến tiền tuyến trợ giúp bọn họ, anh phải hiểu cho nỗi khổ của em.” Tô Tiểu Mễ đáng thương xách theo hành lý đứng ở cửa nói.

“Nhanh đi đi!” Nghiêm Ngôn đem Tô Tiểu Mễ đẩy ra cửa, sau đó sập mạnh cửa lại.

Trở lại phòng ngủ của mình, ba người bạn cùng phòng đã đến trước, nhìn thấy Tô Tiểu Mễ đi vào người oán trách đầu tiên là Cung Gia Hoa: “Tiểu Mễ, đến nhà cậu lại không tìm được người, mẹ cậu nói cậu đến nhà Nghiêm Ngôn học bổ túc, mặc dù thi bị 0 điểm có chút mất mặt nhưng cậu cũng không thể đem các anh em trước mặt như vô hình chứ.”

“Ông đây học mấy năm đại học đều thấy mặt các cậu đến chai sạn, giờ nhìn thấy chỉ muốn nôn thôi.” Tô Tiểu Mễ vừa nói vừa ném hành lý lên giường, kéo khóa bắt đầu thu dọn đồ đạc.

“Cậu quen biết Nghiêm Ngôn cũng nhiều ngày vậy, ngày ngày chạy đến chỗ hắn sao không thấy cậu hôn?”

“Cậu làm sao có thể so sánh với hắn?” Tô Tiểu Mễ liếc mắt trừng Liêu Phi.

“Cậu xem cậu đang nói gì nha, tuy rằng dung mạo hắn có đẹp hơn tớ một chút nhưng bọn mình là anh em mà, anh em thì phải được đãi ngộ ngang hàng, trong mắt cậu không thể chỉ có Nghiêm Ngôn, thỉnh thoảng cũng nên quan tâm anh em cùng phòng nữa chứ.”

“Quan tâm các cậu làm gì, mọi người đều thuộc hàng thổ phỉ trong sơn trại ra thôi.”

Tô Tiểu Mễ từ trong hành lý lấy ra một bộ quần áo để ở trước mũi người người, thật tốt, vẫn còn mùi vị Nghiêm Ngôn, sau đó lại đem từng cái người người rồi mới treo vào trong tủ áo.

Liêu Phi ngồi bên cạnh nhìn Tô Tiểu Mễ dọn dẹp, buồn bực hỏi: “Tiểu Mễ, quần áo cậu bộ thối lắm sao.”

“Thối cũng không thối bằng cái mông cậu.”

“Tiểu Mễ, chỉ mới một mùa hè không gặp miệng mồm cậu độc lên không ít đấy.” Chu Cương tựa vào thành giường châm chọc, tiếp theo từ trong túi lấy ra một gói thuốc lá, rút ra một điếu đặt vào môi châm lửa.

Tô Tiểu Mễ nhìn Chu Cương làm một loạt hành động, tò mò hỏi: “Cậu bắt đầu hút thuốc từ khi nào vậy?”

Mùa hè vừa rồi Chu Cương gặp lại mấy người bạn thời cấp hai, thấy mọi người đều hút thuốc lá thế là hắn cũng bắt chước học. Hắn nhả ra một vòng khói, vô cùng đắc ý nhếch méch: “Đã là đàn ông đều phải hút thuốc.”

Liêu Phi cùng Cung Gia Hoa, Tô Tiểu Mễ không vui, trầm miệng một lời hỏi vặn lại: “Ý cậu chúng tớ không phải đàn ông?”

Lúc này Chu Cương mới cười nịnh nọt: “Tớ không có ý đó, chẳng qua hút thuốc lá rất có mùi vị đàn ông.”

“Đây là Logic quỷ quái gì thế.” Tô Tiểu Mễ nghiêng đầu ngó chừng Chu Cương tựa người trên giường vừa hút vừa phun khiến cho cả phòng sương khói mù mịt, đưa tay thổi bay đám khói trước mặt: “Tớ thấy bộ dạng cậu cứ như hút thuốc phiện ấy, mùi vị đàn ông cái méo gì ông đây chẳng thấy.”

Bị nói như thế Chu Cương lập tức cởi áo để lộ sáu múi cơ bụng, ngã người tựa vào cửa vệ sinh: “Như vậy có mùi vị chưa.”

“Cậu trực tiếp vào phòng vệ sinh hít mùi phân sẽ có mùi vị hơn nhiều.” Tô Tiểu Mễ nói xong xoay người tiếp tục xếp quần áo, trong lòng không nhịn được thầm nghĩ hút thuốc có mùi vị đàn ông lắm sao? Không bằng cậu cũng học một chút, không chừng Nghiêm Ngôn biết được sẽ vỗ vai cậu than thở: “Tô Tiểu Mễ, em bây giờ rất có mùi vị đàn ông.” Nhưng nghĩ đến chuyện kia lại cảm thấy không được tự nhiên, không được tự nhiên chỗ nào thì cậu không biết nên không quan tâm nhiều mấy chuyện con con nữa, thu dọn đầu vào đây liền lén lút đến siêu thị, lén lút mua một bao thuốc, sau đó lại lén lút chạy đến một nơi không người.

Tô Tiểu Mễ không phải lần đầu tiên tiếp xúc món này, trước kia lúc còn học sơ cấp vào ngày mừng năm mới anh họ cậu từng lấy ra một điếu thuốc, đưa cho mấy cậu nhóc thử hút một hơi, những người khác đều có thể nhả ra khói chỉ có mỗi Tô Tiểu Mễ không tài nào phun ra, may có anh họ tốt bụng nhắc nhở. Sau nữa Tô Tiểu Mễ cảm thấy trò này thật nhàm chán, lâu rồi không chạm đến nó.

Nghĩ đến chuyện nhiều năm trước, Tô Tiểu Mễ không nhịn được cảm thán thời gian trôi qua thật nhanh, không cẩn thận một chút đã lén qua kẻ tay bỏ trốn, những lời này trước kia Tô Tiểu Mễ từng nhìn thấy qua trong sách.

Cậu cẩn thận rút ra một điếu đặt trước lỗ mũi ngửi ngửi, không có mùi thơm, rồi đưa vào trong miệng muốn châm lửa, lúc này mới nhớ tới cậu chỉ mua thuốc không mua bật lửa, bực bội trở lại phòng ngủ lại không thấy ai có lẽ mọi người đều đi dùng cơm. Tô Tiểu Mễ lần nữa rút ra điếu thuốc đứng trước gương tạo đủ kiểu dáng, vậy mà vẫn không cảm thấy trên người có mùi vị nam nhân, cởi tiếp áo ngoài để trần nửa người tạo dáng trước gương.

Lúc này Chu Cương lại đột nhiên trở về, vào phòng liền nhìn nhìn thấy Tô Tiểu Mễ ở trước gương giơ tay tạo tư thế. Tô Tiểu Mễ cũng nhìn thấy Chu Cương trở lại, giật thót vội đem thuốc nhét vào túi.

“Tô Tiểu Mễ, cậu đang làm gì vậy?” Chu Cương nghi ngờ hỏi.

“À, tớ, tớ chỉ thấy hơi nóng.”

Tô Tiểu Mễ cuống quýt muốn mặc quần áo lại phát hiện Chu Cương nhìn chằm chằm lưng mình, lạnh đến phát run, cậu xoay người chột dạ mắng: “Mẹ nó, cậu đừng có ý nghĩ không nên có với tớ đây.”

Chu Cương ăn lựu đạn mới chịu thu hồi tầm mắt, biểu tình gian tà nhìn Tô Tiểu Mễ chằm chằm: “Không ngờ nha, Tô Tiểu Mễ, tớ thấy cậu nói đến nhà Nghiêm Ngôn học bổ túc chỉ là giả vờ thôi đúng không?”

Tô Tiểu Mễ nghe vậy, trong lòng đã thét lên: Không thể nào, cậu ta làm sao biết được, không thể nào, rõ ràng mình đã giấu rất kỹ, tên ngu ngốc kia không thể nào nhìn ra được, làm sao bây giờ, làm sao bây giờ, mình phải giải thích thế nào đây. Không đợi Tô Tiểu Mễ nghĩ ra đối sách, Chu Cương đã nói tiếp: “Tớ thấy thì cậu chạy theo cô nàng nào lêu lổng thì có.”

“Lêu lổng?” Tô Tiểu Mễ bị lời vừa thốt ra của Chu Cương làm cho khó hiểu.

“Đừng giả vờ nữa, chúng ta đều là anh em có gì phải giấu diếm, nếu không phải tớ phát hiện trên lưng cậu có nhiều dấu hôn thật sự không biết cậu đã có bạn gái đâu đó.”

Mọi chuyện đã rẽ theo một chiều hướng mới, Tô Tiểu Mễ quyết định đâm lao phải theo lao, giả vờ ngượng ngùng gãi đầu: “Không phải sợ các cậu chê cười tớ sao?”

“Chuyện như vậy khéo chút cũng chẳng sao, ai mà cười cậu chứ.” Chu Cương nói xong, đặt mông ngồi xuống giường mình lại bắt đầu hút thuốc lá.

Tô Tiểu Mễ nhích đến gần Chu Cương, khiêm nhường hỏi: “Cậu nói hút thuốc lá rất có mùi vị đàn ông, có thật không?”

“Đương nhiên là thật, anh trai lúc nào lừa gạt cậu.”

Lần này Tô Tiểu Mễ thật sự tin tưởng không một chút nghi ngờ, ngày ngày sau giờ học liền chạy ra hoa viên hút thuốc lá, mỗi ngày một điếu, đến chủ nhật cậu mới luyện được hút không còn sặc, ôm tâm tình vui vẻ chạy thẳng đến nhà Nghiêm Ngôn. Lấy ra chìa khóa mở cửa, vào trong liền đi tìm bóng dáng Nghiêm

Ngôn, phát hiện hần còn đang tắm cậu liền lấy ra điều thuốc, châm lửa, tạo một tư thế tạm vừa ý tựa vào cửa phòng tắm đợi Nghiêm Ngôn ra ngoài.

Không lâu sau, Tô Tiểu Mễ nghe được âm thanh tắt vòi nước rồi cửa phòng mở ra. Tô Tiểu Mễ rút một ngụm thuốc phả vào mặt Nghiêm Ngôn: “Thế nào? Rất có vị đàn ông đúng không?”

Nghiêm Ngôn xanh mặt nhìn bàn tay Tô Tiểu Mễ vung vẩy điều thuốc, Tô Tiểu Mễ thấy hần không có phản ứng thì cho rằng đã bị vị đàn ông của cậu dọa sợ ngây người, lại rút thêm một ngụm nhả lên mặt Nghiêm Ngôn.

Lần này Nghiêm Ngôn rốt cục có phản ứng: “Còn dám hút thêm một ngụm, ông đây sẽ nhét ống khói vào trong miệng em.”

Nghe thấy, khuôn mặt Tô Tiểu Mễ lập tức nhăn nhó: “Tại sao chứ, tại sao chứ, tại sao chứ hả, em tại sao không thể hút thuốc lá, mấy bạn nam trong trường có ai mà không hút.”

“Bây giờ thì ném điều thuốc ngay lập tức cho anh.”

Tô Tiểu Mễ nghe lời đem điều thuốc quẳng vào nhà cầu, ra ngoài vẫn không chịu im miệng: “Tại sao chứ, tại sao chứ, tại sao chứ hả, em tại sao không thể hút thuốc lá, mấy bạn nam trong trường có ai mà không hút.”

Nhìn Tô Tiểu Mễ vẫn còn kiên quyết với chuyện thuốc lá, Nghiêm Ngôn vừa lau tóc vừa miễn cưỡng nói: “Anh không thích em hút thuốc lá.” Câu nói này lọt vào tai Tô Tiểu Mễ liền trở nên ngọt ngào vô cùng, chạy đến phía trước ôm lấy cánh tay Nghiêm Ngôn: “Anh nói sao là vậy, anh bảo em không hút thì em sẽ không hút.”

“Tốt nhất là vậy.” Nghiêm Ngôn đi tới tủ treo quần áo chọn ra một bộ.

Tô Tiểu Mễ vẫn lẻo đẻo sau lưng hần, giọng nói còn mang theo ủy khuất chôn tận đáy lòng: “Điều này không thể trách hết một mình em, thằng nhóc Chu Cương kia nói hút thuốc lá rất có mùi vị đàn ông.”

“Em muốn vị đàn ông làm gì? Chuyện vị đàn ông đó là do tiểu công chịu trách nhiệm, còn nữa anh lại không hút thuốc lá chẳng lẽ em thấy anh không có vị đàn ông?”

Tô Tiểu Mễ lui một bước đánh giá trên dưới toàn thân Nghiêm Ngôn, rồi nghĩ lại hình thể Chu Cương đem cả hai so sánh, lập tức nhào tới trong ngực Nghiêm Ngôn: “Em sẽ không bao giờ tin tưởng người khác nữa, mà vị đàn ông là do tiểu công chịu trách nhiệm, thể tiểu thụ chịu trách nhiệm chuyện gì.”

“Tiểu thụ đương nhiên phải ngoan ngoãn để tiểu công làm chút chuyện liên quan đến vị đàn ông rồi” Nghiêm Ngôn dứt lời liền ôm lấy Tô Tiểu Mễ ném tới trên giường.

32. Chương 32: Cuộc Sống Không Phải Mỗi Ngày Đều Ngọt Ngào (thượng)

Chương 32: Cuộc sống không phải mỗi ngày đều ngọt ngào (Thượng)

Chuyện đã xảy ra sẽ có một ngày phơi bày ra ánh sáng, chẳng qua Tô Tiểu Mễ còn chưa chuẩn bị tâm lý tốt để tiếp nhận nó đã tới rồi. Ngày này Tô Tiểu Mễ theo lệ thường đến công ty tìm Nghiêm Ngôn, vào trong đã thấy thư ký liên tục nhảy mất ý bảo dừng vào, Tô Tiểu Mễ là ai chứ cậu sẽ không nghe lời người khác, rón ra rón rén đi đến phòng làm việc, phát hiện cánh cửa chỉ khép hờ, nghĩ thầm chẳng lẽ Nghiêm Ngôn lén cậu ở trong phòng nói chuyện yêu đương, mân mê cái móng cậu khom người theo khe cửa nhìn vào trong muốn biết rõ người trong phòng rốt cuộc là ai, không nhìn còn đỡ nhìn rồi Tô Tiểu Mễ bị hù đến nhảy dựng.

Hiện tại ngồi trên ghế trong phòng làm việc không phải Nghiêm Ngôn mà là một người đàn ông trung niên hơn 40, mái tóc đen nhánh muốn tìm một cọng tóc bạc cũng không có, trên người tây trang phẳng phiu, ngũ quan anh tuấn trên khuôn mặt khiến Tô Tiểu Mễ chỉ cần nhìn lướt qua đã có thể khẳng định người này

là bố Nghiêm Ngôn, ông ta chìn chăm chăm Nghiêm Ngôn, chỉ vào đồng ảnh chụp trên bàn nói: “Con mau giải thích rõ ràng rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Nghiêm Ngôn nhún nhún vai: “Không có gì để giải thích, sớm muộn gì ông cũng phải biết.”

“Bố đã sớm phát hiện chuyện này, chẳng qua khi đó nghĩ con chỉ chơi đùa một chút nên không quản nhiều, hiện tại con đã ra ngoài làm việc quản lý một công ty mà còn chưa chịu chia tay cùng thằng nhóc kia, thằng nhóc kia có cái gì tốt?”

“Cậu ta tốt chỗ nào tại sao con phải giải thích với ông” Nghiêm Ngôn mặt không đổi sắc, dùng ánh mắt đối kháng nhìn chòng chọc bố hắn.

“Có phải bố đã lâu không dạy dỗ con nên con mới trở thành thế này.”

“Ông từng dạy dỗ tôi sao, cái gì gọi là trở thành thế này, bản thân tôi không phát hiện có chỗ nào không đúng, nếu ông có thời gian rảnh rồi đến quản tôi, vậy thì đem mấy chuyện phong lưu của mình xử lý tốt đi.”

“Con có gan lặp lại lần nữa xem, đây là thái độ nên có của một người con dành cho bố mình ư?”

“Vậy phải hỏi lại những việc ông đã làm?”

“Bố làm gì ư, bố chỉ dạy dỗ mày đừng làm mấy chuyện không biết xấu hổ bôi xấu gia đình.”

“Vậy ông cũng ít làm mấy chuyện không thể phơi bày ra ánh sáng đi?”

Bố Nghiêm siết tay thành hình nắm đấm kêu răng rắc, một lúc sau lại vô lực thả dãi, trong mắt nói không rõ bất đắc dĩ hay thương tâm: “Tô Tiểu Mễ kia có thể giúp Nghiêm gia chúng ta sanh con không? Có thể giúp Nghiêm gia chúng ta lưu lại đời sau không? Bây giờ con còn trẻ tuổi, cảm thấy không sanh con cũng không ảnh hưởng nhưng về già thì sao? Chờ đến khi con cả bố tuổi lúc đó con mới biết tầm quan trọng của việc này, một người từ trước đến nay thông minh như con sao có thể phạm phải sai lầm hồ đồ thế này được”

“Cậu ta không thể sanh con cho tôi đâu” Nghiêm Ngôn chằm chọc lia mắt nhìn sang bố mình: “Nhưng ông trông vẫn còn khỏe khoản lắm hay ông sinh đi, tôi thì hết cách rồi.”

Nghe thấy lời này sắc mặt bố Nghiêm tái mét, đứng lên cho Nghiêm Ngôn một cái tát, Nghiêm Ngôn không hề trốn tránh, trên mặt còn mang theo nụ cười giễu. Tô Tiểu Mễ đứng bên ngoài sợ hết hồn hết vía, thái độ hai cha con nhà này so với người xa lạ còn không bằng, Tô Tiểu Mễ lại nghĩ tới Nghiêm Ngôn từng nói hắn cùng người nhà một năm mới gặp mặt một lần đột nhiên cảm thấy đau lòng Nghiêm Ngôn, tuy vậy cậu lại không có can đảm xông vào cũng không còn hơi sức để chạy trốn.

“Bố dù không ép được mày cũng không cho hai đứa mày ở cùng một chỗ, mày tốt nhất nên sớm giác ngộ.”

“Thật trùng hợp tôi cũng muốn nói, mặc kệ ông dùng chiêu bẩn thủ gì tôi cũng sẽ không rời Tô Tiểu Mễ, ông nên sớm chấp nhận đi.”

Bố Nghiêm thụt lui một bước, mở to hai mắt nhìn: “Làm sao mày dám nói với bố như vậy? Mày đã làm chuyện xấu hổ gia tộc còn dám mở miệng nói? Nếu mày muốn ở chung với thằng đó thì cứ chọc tức chết bố mày trước đi hắn nói.”

“Chiêu thức cũ rích này chỉ có lão hồ ly như ông mới nghĩ ra nhưng đối với tôi nó hoàn toàn vô hiệu.” Nghiêm Ngôn ôm tay ngồi lỳ trên ghế sa lon.

Lời này quả thật vô dụng với Nghiêm Ngôn nhưng đối với Tô Tiểu Mễ lại vô cùng hữu dụng, cậu nghe không nổi nữa quay đầu đi ra ngoài, trong lòng vẫn toàn hình ảnh vừa rồi.

“Bây giờ con còn trẻ tuổi cảm thấy không sanh con cũng không ảnh hưởng nhưng về già thì sao? Chờ đến khi con cả bố tuổi lúc đó con mới biết tầm quan trọng của việc này, một người từ trước đến nay thông minh như con sao có thể phạm phải sai lầm hồ đồ thế này được”

Đúng vậy, hiện tại hai người không nghĩ đến con cái còn sau này thì thế nào. Nếu một ngày nào đó Nghiêm Ngôn muốn có con, cậu biết đào đâu ra cho hắn?

Biểu tình đau lòng của bố Nghiêm Ngôn làm Tô Tiểu Mễ cảm thấy vô cùng khó chịu, quan hệ giữa hắn và bố vốn đã không tốt hiện tại còn vì cậu mà nháo nhào trở mặt, cậu thật sự không muốn như vậy. Tô Tiểu

Mẽ ngồi trên xe buồn rười rượi nhìn ra ngoài cửa sổ, tình cảm giữa cậu cùng Nghiêm Ngôn sau khi phơi bày ra ngoài xã hội sẽ bị dị nghị thế nào? Cậu có thể chịu được chặn đường gian khổ này không? Cậu ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ, bố mẹ biết rồi sẽ như thế nào, càng ngày càng mâu thuẫn, càng ngày càng không kiên định, Tô Tiểu Mễ cắn chặt môi dưới: Nếu cả hai không ở cùng nhau, hẳn kết hôn, mình cũng kết hôn, sau đó mạnh ai đi con đường của người đó chẳng phải sẽ kết cục đại đoàn viên hay sao. Cậu chưa thử qua con đường này làm sao biết không sẽ thành công?

Tô Tiểu Mễ xuống xe liền quay đầu chạy ngược lại nhà Nghiêm Ngôn, Nghiêm Ngôn đã sớm trở về ngồi trên ghế sofa xem TV, hẳn mới vừa đem sữa, nghe được tiếng động, thấy người đến liền nghiêng đầu hỏi: “Trễ vậy em còn tới đây làm gì?”

“Chuyện kia, ý em là hiện tại anh sắp tốt nghiệp, không còn là học sinh nữa, chúng ta không thể cứ vô tư như trước kia được, em thấy hay chúng ta cách xa một khoảng thời gian đi.” Tô Tiểu Mễ cố gắng gượng chống không để giọng nói nức nở, Nghiêm Ngôn tắt đi TV, căn phòng lập tức trở nên im ắng chỉ còn nghe mỗi tiếng tim đập của Tô Tiểu Mễ cùng tiếng hít thở nặng nhọc của Nghiêm Ngôn. Nghiêm Ngôn đi tới trước Tô Tiểu Mễ, lạnh lùng chất vấn: “Em giận với anh?”

Tô Tiểu Mễ lắc đầu, hốc mắt ửng đỏ, cậu giơ tay xoa xoa lồng ngực đau đến suýt bật khóc lại không dám nhào tới trong ngực Nghiêm Ngôn khóc lóc kể lể thật ra cậu cũng đau lắm, cậu không nhớ đâu.

“Anh đoán đúng rồi, em không cách nào đối mặt sự chỉ trích cùng ánh mắt dị nghị của người ngoài xã hội, còn có cả ánh mắt đau lòng của bố mẹ mình, em cũng không thể thờ ơ với tất cả sự việc chung quanh như anh ” Nói đến đây Tô Tiểu Mễ đột nhiên rống to: “Anh muốn em hèn nhát cũng được, tiểu quỷ nhát gan cũng được, em không phải Nghiêm Ngôn, em chỉ là Tô Tiểu Mễ, em không chịu nổi, thật sự chịu không nổi. . .” Tô Tiểu Mễ càng nói đầu càng cúi thấp, chỉ thấy được hai bả vai cậu run rẩy liên hồi.

“Thật không? Thì ra những lời hôm nay em đều nghe được.”

“Đúng ” Tô Tiểu Mễ nói xong liền ngẩng đầu: “Em không muốn vì chuyện của mình khiến anh cãi nhau cùng người nhà.”

Mắt Nghiêm Ngôn cũng đã đỏ tóe, đi đến siết lấy cằm Tô Tiểu Mễ , Tô Tiểu Mễ cảm thấy cằm cậu nhất định đã bị hấn vặn nát rồi: “Đó là chuyện của anh, anh không cần em thay mặt quyết định. Tô Tiểu Mễ, anh cũng nói cho em biết, nếu ông đây đã chọn trúng em thì tuyệt đối không có chuyện buông tha, lần này em thật dứt khoát, vì anh sao? Mẹ nó, em nói thật dễ nghe, ông đây chỉ thấy em ích kỷ, hèn nhát. Nếu đã sợ như vậy từ đầu đừng có đến yêu anh.”

Tô Tiểu Mễ dùng sức mở ra bàn tay Nghiêm Ngôn: “Anh muốn nghĩ sao thì nghĩ, cứ coi như em vì chính mình đi, được rồi, anh hài lòng chưa, con đường này em không cách nào đi tiếp nữa.” Mặc dù nói như vậy, ngay khi chấm dứt câu nói Tô Tiểu Mễ vẫn rơi nước mắt lả chả nhỏ lên mu bàn tay Nghiêm Ngôn.

Nghiêm Ngôn lão đảo tựa vào tường, đau lòng hỏi lại : “Quyết định?”

“Đúng.”

“Vậy cuộc sống trước kia của chúng ta là gì? Hay thật đấy, chưa chờ bố tôi bày ra thiên la địa võng em đã chấp tay xin hàng, em quả thật là người tốt mà?” Mỗi câu thốt ra khỏi miệng Nghiêm Ngôn đều có ý châm chọc xen lẫn thất vọng.

Thấy Tô Tiểu Mễ không nói lời nào, Nghiêm Ngôn cười lạnh một tiếng, nói tiếp : “Không còn gì để nói đúng không. Tô Tiểu Mễ, tôi thật không nghĩ đến cậu lại là con người tàn nhẫn đến vậy, cậu đi đi, sau này đừng có xuất hiện trước mặt tôi, ít nhất người lật lọng xem tình yêu như rác rưởi không phải là tôi”

Khi Nghiêm Ngôn nói đến câu ‘tình yêu rác rưởi’ trái tim Tô Tiểu Mễ như bị quất một roi thật mạnh, sau đó như người bệnh tâm thần hét to: “Từ trước đến nay em chưa từng hứa hẹn điều gì với phân tình cảm này nên dù nó trở nên như hiện tại, em cũng không cảm thấy bản thân đã làm sai điều gì.”

Nghiêm Ngôn giơ tay cho Tô Tiểu Mễ một cái tát thật mạnh lên mặt, lạnh lùng nói: “Đây là cậu thiếu tôi, cậu phải nhớ cho kỹ, Tô Tiểu Mễ, hiện tại là cậu buông tay trước sau này đừng có hối hận.”

Câu cuối cùng của Nghiêm Ngôn làm trái tim Tô Tiểu Mễ lạnh ngắt, trong lòng tự hỏi: Đây chính là điều cậu muốn sao? Nghiêm Ngôn đau khổ mà trái tim cậu nó cũng đã rỉ máu.

“Đi ra ngoài!” Nghiêm Ngôn đi lướt qua Tô Tiểu Mễ hướng ghế salon đi tới.

Tô Tiểu Mễ muốn quay đầu lại nhìn nhưng sợ nhìn rồi cậu lại nhịn không được, lảo đảo chạy ra khỏi căn phòng khiến cho người ta nghệt thở, mọi thứ chung quanh đều trở nên mờ ảo, trái tim như bị đâm thủng một lỗ. Tô Tiểu Mễ nhìn dòng người hối hả qua lại mới phát hiện thì ra cuộc sống không phải ngày nào cũng vui vẻ như cậu nghĩ, sau đó ngồi bệt trên mặt đất khóc thật lớn tiếng.

Mà ở nơi khác, Nghiêm Ngôn kéo ra dây điện thoại bàn, tắt điện thoại di động, đem mình chôn trong ghế sa lon, cái gì cũng không muốn làm.”Tô Tiểu Mễ, em rốt cuộc xem anh là cái gì?” Máng xong liền đem hộp điều khiển ném mạnh vào màn hình TV.

P.S: Có thay đổi chút xưng hô nhé cả nhà, cãi nhau xưng hô khác tí cho hợp hoàn cảnh ấy mà >__

33. Chương 33: Cuộc Sống Không Phải Mỗi Ngày Đều Ngọt Ngào (trung)

Chương 33: Cuộc sống không phải mỗi ngày đều ngọt ngào (Trung)

Hai người càng yêu nhau sẽ càng tổn thương lẫn nhau

o(> <)o>

Trải qua một tuần lễ không có Nghiêm Ngôn bên cạnh Tô Tiểu Mễ phát hiện còn khó khăn hơn cậu tưởng tượng, không thể làm chủ tinh thần của mình. Trong suốt hai mươi năm qua lần đầu cậu cảm thù sự hèn nhét của bản thân đến tận xương tủy, cậu nghĩ rằng muốn thoát khỏi tình cảm của mình là chuyện rất dễ dàng nhưng mọi việc dường như không đơn giản như thế. Mỗi ngày ăn cơm, đi học, ngủ, hoặc bất cứ lúc nào, cậu đều nhớ đến khoảnh khắc ngọt ngào khi ở cạnh Nghiêm Ngôn:

“Cậu là đồ ngốc à!”

“Hai người ngồi sau nói chuyện liên quan đến tôi làm ơn có thể cách xa chút không.”

“Tô Tiểu Mễ, có phải cậu thích tôi?”

“Tôi không phải người cậu thích sao? Mẹ nó, trước kia cậu nói thích tôi còn gì.”

“Ai bảo cậu cứ chạy lung tung !”

“Tô Tiểu Mễ, hiện tại có phải cậu rất muốn ở cạnh tôi phải không, hôm nay tôi sẽ thành toàn cho cậu.”

“Anh sao?Anh chỉ cần chịu trách nhiệm yêu em là đủ.”

“Ôm em xoay vòng xem ra anh làm không được, năm mới vui vẻ!”

“Tối đây, để anh ôm em một cái.”

“Tô Tiểu Mễ, hôm – nay – ông – đây – muốn – giết – cậu.”

“Sinh nhật vui vẻ, bảo bối”

“Tô Tiểu Mễ, anh vĩnh viễn sẽ không nói với em những câu tỏ tình lãng mạn rợn da gà kia nhưng anh cũng sẽ vĩnh viễn không nói lời chia tay với em. Con đường sau này còn rất dài, cho nên hai chúng ta cứ thế chấp nhận đi, đừng hăm mộ mấy diễn viên trong TV nữa, em chính là Tô Tiểu Mễ, anh chính là Nghiêm Ngôn, chúng ta có tình yêu của riêng mình.”

“Từ trước đến nay anh không quan tâm đến người khác nghĩ gì, người để ý chính là em.”

“Tô Tiểu Mễ, anh yêu em.”

“Anh không thích em hút thuốc lá.” Thì ra rời khỏi Nghiêm Ngôn người không thể sống chính là cậu.

“Tiểu Mễ, cậu tiếp tục vậy sẽ ngã bệnh đấy.” Chu Cương nhìn Tô Tiểu Mễ không còn sức sống cảm thấy thật không thú vị, Tô Tiểu Mễ bình thường vui vẻ hi hi ha ha giờ đây lại giống như sắp chết.

“Dù sao ngã bệnh hay không người đưa tôi đến bệnh viện cũng không phải người kia.” Tô Tiểu Mễ ngơ ngác trả lời.

Vừa nghe lời này, ba người bạn cùng phòng với Tô Tiểu Mễ hơn phân nửa biết cậu bị người yêu đá.

“Này, cậu cũng đừng quá thương tâm, chuyện tình cảm rất khó đoán, nói không chừng một khoảng thời gian nữa cậu sẽ tìm được người mới. Mà thế nào chẳng nữa cũng đừng tự dày đoạn bản thân mình chứ.”

“Tớ cũng không muốn khổ sở, mẹ nó, ông đây quả thật khổ sở, thật khổ sở a.” Tô Tiểu Mễ lẩm bẩm nói lung tung, đem chân trèo lên đầu trốn bên trong khóc thút thít. Nghiêm Ngôn nói đúng, nếu cậu đã lựa chọn buông tha thì đừng có hối hận, mà nếu cậu hối hận thì thế nào, Nghiêm Ngôn chắc chắn không còn muốn cậu, con đường này căn bản không thể quay đầu.

An ủi duy nhất là bố mẹ hai bên không cần vì chuyện của hai người mà trở mặt, cậu cũng không cần lén lút lút trở lại cuộc sống bình thường như trước đây, tìm một người bạn gái sốt nót thời đại học. Tuy rằng Tô Tiểu Mễ đang tự an ủi bản thân, nước mắt lại không nhịn được tràn ra khóe mi, 100 nguyên kia như đang thiêu đốt thân thể cậu, thật đau quá.

Đến chủ nhật, Tô Tiểu Mễ bị mẹ Tô kiên quyết kéo đến nhà Lô Y Y ăn cơm, mới đặt chân vào cửa Tô Tiểu Mễ đã bị ánh mắt sắc bén của Lô Y Y trừng đến chột dạ. Ráng nhìn đến hai người lớn vào phòng bếp bận rộn, Tô Tiểu Mễ rốt cục không chống thể chống lại lo lắng trong lòng, ngồi ở bên cạnh Lô Y Y, hỏi: “Người kia, hần có khỏe không?”

“Cậu đã chia tay với hần còn hỏi những thứ này làm gì?” Lô Y Y ngay cả liếc mắt cũng không thèm nhìn Tô Tiểu Mễ.

Tô Tiểu Mễ túm chặt quần mình: “Tôi làm vậy không phải vì muốn mọi người đều tốt sao.”

Lô Y Y cười lạnh: “Hay cho cậu muốn mọi người đều tốt, nếu ban đầu cậu nghĩ vậy thì đã không liều mạng tranh giành Nghiêm Ngôn, ban đầu đem hần tặng cho tôi không phải mọi người đều tốt hay sao, hiện tại hai người đã ở cùng nhau, cậu mới nói những lời này cậu không thấy mình quá tàn nhẫn ư?”

“Lúc ấy tôi không có nghĩ nhiều đến vậy.” Tô Tiểu Mễ cúi đầu, không dám tiếp tục nhìn vào Lô Y Y.

“Cậu muốn dùng những lời này để chối bỏ tình cảm cả hai đúng không? Đúng rồi, cậu biết không? Tô Tiểu Mễ, tôi không muốn nhìn thấy cậu cũng xem thường tình yêu của cậu.”

Tô Tiểu Mễ cắn môi dưới lắc đầu: “Mấy người không hiểu nỗi khổ tâm của tôi.”

Lô Y Y nghe vậy liền chỉ thẳng vào Tô Tiểu Mễ: “Từ điểm này đã thấy được con người của cậu vô cùng ích kỷ, cậu khổ tâm cái gì, không phải chịu không được sự dị nghị của người ngoài xã hội mới rụt vào trong vỏ bọc của mình, cậu có biết vì lý do quỷ quái cậu mà khiến Nghiêm Ngôn người không ra người không. Cậu muốn hần hiểu cậu cái gì? Cậu có nghĩ cho Nghiêm Ngôn không? Lúc hần bị bố mắng chửi thậm tệ hần cũng chưa từng nghĩ buông tha cậu, biết chắc con đường này sẽ rất khó đi nhưng hần vẫn lựa chọn đi cùng cậu, mẹ nó, đây mới gọi là đàn ông. Bất quá Nghiêm Ngôn tính toán kỹ đến đâu cũng tính không ra cậu lại dễ dàng buông tay.”

Tô Tiểu Mễ bị nói ghen hòng trần trối, liều mạng nhịn xuống nước mắt tuôn rơi: “Chị không phải Nghiêm Ngôn, tôi từ trước đến nay vẫn là người nhất gan sợ phiền phức.”

“Tô Tiểu Mễ, tôi vô cùng thất vọng về cậu, cậu tốt nhất ngoan ngoãn trốn trong lòng mẹ của cậu đi, bố mẹ sẽ giúp cậu tìm một người con gái lý tưởng sau đó kết hôn sinh con. Tôi cũng muốn xem cậu trốn tránh được bao lâu.” Nói xong Lô Y Y đứng lên đi trở về phòng đóng cửa lại. Lô Y Y tựa vào cạnh cửa nghĩ, không biết phép khích tướng này có thể đả động được Tô Tiểu Mễ không ?

Dùng xong cơm trưa, Tô Tiểu Mễ cùng Lô Y Y không ai mở lời với ai.

Tô Tiểu Mễ muốn trở về phòng, mẹ Tô thấy con trai gần đây buồn bã ỉu xìu liền kéo cậu ra ngoài đi dạo siêu thị. Trên đường đi lại tình cờ gặp được Tiền Tuệ, nếu không phải Tiền Tuệ đi đến chào hỏi cậu, cậu dường như đã quên mất cô gái này, mẹ Tô thấy Tiền Tuệ thì cảm thấy rất hợp ý, cả hai nói chuyện hàn huyên vui vẻ, mẹ Tô thấy cô gái này cũng không tệ muốn hợp tác cả hai liền nhét ít tiền cho Tô Tiểu Mễ: “Con đưa bạn dạo chơi một vòng đi, ăn chút gì đó cũng được, gần đây mẹ thấy con như có tâm sự trong lòng, tìm bạn trò chuyện cũng tốt.” Nói xong liền rời đi để lại một mình Tô Tiểu Mễ cùng Tiền Tuệ.

Tiền Tuệ ngưng ngưng cười cười: “Hình như mẹ cậu đã hiểu lầm hai chúng ta, thật ngại quá”

“Không sao.”

Hai người đứng mãi nơi đây cũng không tốt, Tô Tiểu Mễ lại không biết nói thế nào để thoát thân, không thể làm gì khác hơn mở miệng: “Tôi đưa bạn đến trạm đón xe.”

“Được.”

Hai người sóng vai ra ngoài chờ xe taxi, Tô Tiểu Mễ từ xa đã thấy một chiếc xe quen thuộc phóng thẳng về phía này, phản ứng đầu tiên là muốn chạy, chân lại giống như bị dính đóng chặt không thể nhúc nhích chờ xe chạy đến ngày càng gần, đáng chết đèn đường lại chuyển sang màu đỏ, càng đáng chết hơn chiếc xe lại ngừng trước mắt Tô Tiểu Mễ, cậu nhìn thấy trong xe Nghiêm Ngôn có một cô gái xinh đẹp, thân thể người nọ tựa hẳn vào người hẳn, vẻ mặt trông vô cùng ái muội.

Ánh mắt sắc bén của Nghiêm Ngôn nhìn lướt qua Tô Tiểu Mễ cùng Tiền Tuệ đứng bên cạnh, khóe miệng cong lên mang theo nụ cười giễu cợt. Tô Tiểu Mễ cảm giác cảnh tượng này rất quen thuộc, trong khoảng khắc cậu tưởng chừng đã trở lại khoảng thời gian trước đó cả hai còn ở bên nhau. Thế nhưng mọi chuyện lướt qua, cậu rất nhanh lấy lại tỉnh táo, một cơn đau nhói từ tim chảy khắp toàn thân, mới đây hẳn đã đi tìm phụ nữ, cũng tốt, cô gái kia rất xinh đẹp. Tô Tiểu Mễ nghĩ nghĩ như vậy, dạ dày trong người lại như co rút, khó chịu, khó chịu, khó chịu muốn chết. Ánh mắt một chút cũng không rời khỏi chiếc xe, lúc này đèn đỏ đã chuyển thành, Tô Tiểu Mễ mở miệng muốn nói cái gì, Nghiêm Ngôn đã lái xe đi xa.

Rõ ràng chính cậu đòi chia tay, mấy chuyện này hẳn không thể tránh khỏi nhưng Tô Tiểu Mễ vẫn cảm thấy không cam lòng, Tiền Tuệ cũng chú ý tới vẻ mặt khác thường của Tô Tiểu Mễ: “Tô Tiểu Mễ, cậu sao rồi?”

“Không sao, đứng này giờ nên hơi mệt thôi.”

“Vậy cậu không cần đứng đây cùng tớ đợi xe, cậu về nhớ phải cẩn thận, không được thì qua ghé bên kia ngồi một chút.”

“Vậy cũng tốt, ngại quá.”

Tô Tiểu Mễ xoay người nhìn đường cái không biết phải đi đâu lại không muốn về nhà, xem ra chỉ có thể trở về phòng ngủ trong trường thôi.

Đầu kia Nghiêm Ngôn đưa người phụ nữ kia đến cửa, cô gái quyến rũ cười với hẳn, ngỏ lời: “Anh có muốn lên nhà ngồi một chút không?”

“Xuống xe.”

Đêm nay Dương Huy uống rượu say be bét không thể đưa cô gái này về nhà mới phiền đến Nghiêm Ngôn. Trên đường trở về Nghiêm Ngôn vừa lái xe vừa nện vào tay lái, mẹ nó, thật trẻ con, chỉ vì thấy Tô Tiểu Mễ đi cùng cô gái khác mà không cự tuyệt cô gái này dán vào người, hẳn trở nên ngứa thớ thớ này hồi nào vậy nhỉ, Nghiêm Ngôn bực bội giẫm xuống chân ga phóng xe thật nhanh.

Đi vào trong phòng ngủ, ba người bạn cùng phòng đang vây quanh đánh bài, nhìn thấy Tô Tiểu Mễ trở lại, Liêu Phi liền hỏi: “Không phải cậu nói về nhà à? Chẳng nhóc, sắc mặt của cậu sao khó coi vậy?”

Chu Cương thì giả bộ như người từng trải bắt đầu khuyên Tiểu Mễ: “Không phải chỉ thất tình thôi sao? Một người đàn ông chẳng lẽ chịu không nổi một kích, nếu thấy không nỡ sao không theo đuổi trở lại là được sao.”

“Vất vả lắm mới giải quyết ổn thỏa, nếu lúc này tớ quay đầu lại còn nghĩa lý gì, tớ nghĩ, tớ sẽ nhịn được” Còn chưa nói hết lời Tô Tiểu Mễ đã đi đến ngồi xuống đất khóc cực kỳ bi thương, trong đầu đều là hình

ảnh Nghiêm Ngôn cùng cô gái kia, vị trí đó trước đây vốn thuộc về cậu.

Trong phòng ngủ ba người nọ luống cuống tay chân, hết rút khăn giấy lại an ủi xoa dịu, Tô Tiểu Mễ lại nghe không lọt câu nào càng khóc càng lớn, Chu Cương vội lấy ra điện thoại di động nhỏ giọng cùng Cung Gia Hoa: “Cần gọi Nghiêm Ngôn đến hay không, thằng nhóc này chẳng phải nghe lời Nghiêm Ngôn nhất cứ để hắn ta tới khuyên đi?”

Chu Cương bấm điện thoại gọi cho Nghiêm Ngôn, điện thoại vang lên một lúc mới có người đón: “Alô, Nghiêm Ngôn đúng không, nhớ rõ tôi không, tôi là Chu Cương bạn cùng phòng Tô Tiểu Mễ đây, nếu anh rảnh phiền đến đây một chút, không hiểu sao thằng nhóc Tô Tiểu Mễ kia vừa về là khóc cho đến giờ, chúng tôi khuyên mãi mà chẳng được, bình thường cậu ta nghe lời anh nhất hay anh đến khuyên cậu ta đi, chúng tôi thật sự bó tay với cậu ta rồi, à, được.”

Cúp điện thoại xong, Chu Cương liền nháy mắt với hai người bạn còn lại, sau đó ba người âm thầm rời khỏi phòng ngủ.

Tô Tiểu Mễ nhìn ba thằng bạn không lương tâm bỏ một mình cậu ở lại phòng ngủ, vừa khóc vừa dùng ống tay áo lau nước mắt: “Mẹ nó, các người không phải anh em tốt, ông đây đang khóc các người đều bỏ chạy.” Dứt lời liền bỏ lồm ngồm khỏi mặt đất, ngồi lên trên giường ngây ngốc không biết đang suy nghĩ đến chuyện gì.

Không bao lâu cánh cửa được mở ra, Nghiêm Ngôn tựa vào cạnh cửa, hai tay ôm ngực nghiêng đầu dùng ánh mắt phức tạp nhìn Tô Tiểu Mễ.

Tô Tiểu Mễ vẫn còn ngây ngốc, hai mắt rõ ràng sưng đỏ cả lên mà vẫn có thể chảy ra nước mắt. Nghiêm Ngôn đi vào phòng đóng cửa lại, tựa vào mặt cửa, lấy ra một điều thuốc ngậm vào khóe môi, châm lửa, rút một ngụm rồi nhả ra một vòng khói, sương khói lượn lờ khiến cho khuôn mặt Nghiêm Ngôn mờ ảo không rõ: “Khóc cái gì!” Kể từ ngày Tô Tiểu Mễ rời đi, Nghiêm Ngôn bắt đầu hút thuốc, không phải vài điều mà có khuynh hướng ngày càng nhiều.

“Anh, tại sao anh lại ở chỗ này?”

“Bạn cùng phòng gọi tôi đến xem cậu thế nào.”

“Bây giờ thấy rồi chứ gì? Tôi không sao, tôi rất tốt, không cần anh ở đây giả vờ tốt bụng.”

Nghiêm Ngôn hừ lạnh một tiếng, dùng ngón trỏ gõ rơi bớt tàn thuốc, nhìn tàn thuốc rơi vãi trên tay hỏi ngược lại: “Rất tốt? Thế cậu ở đây khóc cái quái gì, tại sao lại phải bày ra bộ mặt người bị hại?”

“Ông đây khóc mắc mớ gì tới anh, anh tới đây chỉ muốn châm chọc tôi thôi đúng không?”

“Châm chọc thì không có, chỉ muốn xem cậu rời khỏi tôi sống tốt thế nào thôi.”

“Đương nhiên không tốt bằng anh rồi, ôm ôm áp áp phụ nữ trong xe.”

Nghiêm Ngôn đem điều thuốc hút gần đến ném xuống dưới sàn, dùng chân giẫm lên: “Cậu hiện tại không có tư cách ghen.”

Tô Tiểu Mễ nín chặt lấy ra giường, hướng về phía Nghiêm Ngôn rống: “Tất cả mọi người đều cảm thấy tôi sai, tôi thật không hiểu mình đã sai chỗ nào đáng bị người ta chỉ trích, tôi chỉ muốn lựa một con đường bằng phẳng để đi anh tốt mà tôi cũng tốt, như vậy cũng không được sao?”

“Vậy cậu cảm thấy tôi và cậu bây giờ rất tốt sao? Nếu cậu cảm thấy lựa chọn một con đường tốt để đi là đúng đắn, vậy cậu gào khóc om sòm làm cái méo gì.”

Nghiêm Ngôn nói xong liền đi thẳng về phía trước, với tay thẳng vào trong túi áo Tô Tiểu Mễ lấy ra tờ 100 nguyên được xếp thành hình tam giác. Tô Tiểu Mễ muốn cướp lấy lại bị Nghiêm Ngôn vung tay tránh thoát: “Cậu đã quyết định kết thúc tình yêu của chúng ta, vậy món đồ này giữ cũng vô dụng không bằng cứ xóa sạch nó đi.” Vừa nói vừa từ trong túi lấy ra chiếc bật lửa.

Tô Tiểu Mễ chạy đến giữ chặt bàn tay Nghiêm Ngôn: “Đừng mà, xin anh đấy, đừng đốt nó.”

“Tại sao dừng ?” Nghiêm Ngôn nhìn thẳng vào mắt Tô Tiểu Mễ, muốn từ trong mắt cậu tìm được đáp án mình mong muốn.

“Tôi, tôi, tôi sợ sau này sẽ hoàn toàn quên mất anh.”

Nghiêm Ngôn hung hăng đẩy Tô Tiểu Mễ ra xa: “Tốt nhất hiện tại cậu quên tôi luôn đi.” Dứt lời liền đưa tờ tiền tam giác đến trước bật lửa, một mối lửa bùng lên rất nhanh bén lửa lên tờ 100 nguyên. Nghiêm Ngôn buông tay tờ 100 nguyên từ từ bay xuống mặt đất, thoáng cái chỉ còn một mảnh tro tàn, gió nhẹ thổi tới cuốn bay mọi thứ đi xa. Tô Tiểu Mễ không nhúc nhích dán mắt vào mảnh đất không còn sót lại chút dấu vết.

“Mẹ nó, anh có ý gì, anh xem tôi là gì hả ?”

“Cậu thấy thế nào?”

“Cho anh này, anh đừng có xem thường người thái quá, anh có thấy tên ăn mày nào vào được đại học chưa? Anh có thấy tên ăn mày nào hào hoa phong nhã như thế này chưa? Anh có thấy tên ăn mày nào có kiểu tóc hợp thời thế này chưa? Anh có từng thấy tên ăn mày nào trắng thế chưa? ”

“Vậy cậu cũng nói thử xem mình có điểm nào không giống?”

Tình cảnh hai người lần đầu gặp nhau lần lượt lần lượt xuất hiện trong đầu Tô Tiểu Mễ.

Nghiêm Ngôn đi thẳng về hướng cửa sổ bỗng nhiên xoay người lại, ánh mắt thất vọng nhìn Tô Tiểu Mễ: “Tô Tiểu Mễ, đối mặt mọi chuyện khó khăn vậy sao?”

Nói xong hắn liền rời đi, Tô Tiểu Mễ nghe tiếng bước chân càng đi càng xa, nếu như cậu hiện tại đuổi theo ôm lấy Nghiêm Ngôn nói với hắn thật xin lỗi mọi chuyện liệu có thể trở lại như ban đầu không? Nghĩ thì nghĩ vậy, đến khi tiếng bước chân biến mất Tô Tiểu Mễ vẫn không đứng lên.

Không được, như vậy còn chưa đủ?

Bố Nghiêm Ngôn dường như còn chưa biết chuyện của hai người còn đích thân đến trường học tìm Tô Tiểu Mễ. Tô Tiểu Mễ nơm nớp lo sợ mở cửa, rồi ngồi vào trong xe bố Nghiêm Ngôn, nhỏ giọng hỏi: “Chào chú, có chuyện gì liên quan đến cháu sao?”

“Haizzz, thằng nhóc Nghiêm Ngôn từ nhỏ đã bướng bỉnh, chú thân làm bố cũng đã hết cách với nó, thôi thì đưa ra một nhượng bộ cuối cùng. Tô Tiểu Mễ, cậu để Nghiêm Ngôn tìm đại một cô gái nào đó sinh con, có cháu rồi mấy đứa sau này muốn làm gì thì làm, chú sẽ không quản nữa?”

Tô Tiểu Mễ bị những lời bố Nghiêm nói đánh cho rơi xuống đáy vực, Nghiêm Ngôn cùng cô gái khác sinh con, bọn họ có thể ở cùng một chỗ? Nhưng nếu Nghiêm Ngôn đã cùng người con gái khác sanh con làm sao còn muốn cậu? Đây chính là kế tạm thích ứng đây sao. Tô Tiểu Mễ cười khổ: “Chú, chú không cần nhượng bộ, cháu đã cùng Nghiêm Ngôn chia tay rồi.” Nói xong liền mở cửa xe, ánh mặt trời có chút chói mắt, Tô Tiểu Mễ nheo mắt lại: Cậu thật có thể chịu được Nghiêm Ngôn cùng người con gái khác sanh con sao? Mới vừa tự hỏi cậu đã không dám nghĩ tiếp, bởi vì nghĩ rồi sẽ đau, đau sẽ cầm không được nước mắt, tuy từng bị mắng nhiều lần đường đường đàn ông con trai từng tuổi này rồi còn rơi nước mắt nhưng thật sự kìm không được.

Buổi tối, Tô Tiểu Mễ lặng lẽ đi tới bờ biển Nghiêm Ngôn đưa cậu đến mừng sinh nhật, ngồi xuống mặt cát, thả người nằm xuống để ngắm vì sao trên bầu trời. Đã buông tha Nghiêm Ngôn từ nay về sau cậu nhất định không thể yêu thêm bất cứ ai, đem hết tình cảm không chút sót lại dâng hết cho hắn, nói muốn thu lại bộ dễ lắm sao, ngay cả con đường lui cũng không còn nữa quay đầu bỏ chạy, đang nghĩ như vậy cậu bỗng nhiên nghe thấy tiếng động, kinh hãi quay đầu lại thì phát hiện có một con ma men đi về hướng mình, trong tay còn cầm một chai bia. Tô Tiểu Mễ đứng lên muốn rời khỏi lại bị con ma men kia kéo lại: “Gấp cái gì, ở lại đây chúng ta cùng khuây khỏa chút nào.”

Trong miệng người nọ nồng nặc mùi rượu làm Tô Tiểu Mễ muốn lập tức nôn mửa: “Buông.”

“Đừng có hung dữ như vậy chứ, theo gia gia vui đùa chút nào.”

Tô Tiểu Mễ liều mạng giãy dụa lại bị người nọ đè nghiêng xuống mặt đất, miệng nhích tới gần Tô Tiểu Mễ, Tô Tiểu Mễ vùng vẫy né tránh, người nọ thấy không hôn được môi Tô Tiểu Mễ liền vùi đầu vào cổ cậu ra sức mút liếm. Tô Tiểu Mễ hoảng sợ tột độ, toàn thân run rẩy bầy, không phải Nghiêm Ngôn thì không được, không phải Nghiêm Ngôn tuyệt không thể đụng vào thân thể của cậu: “Con mẹ nó, ông buông tôi ra.”

Người nọ không nói chuyện, đưa tay cởi bỏ quần áo trên người Tô Tiểu Mễ .

“Đừng, ông mau buông tôi ra, nếu không đừng trách tại sao tôi không khách khí.”

Người nọ nghe thấy chẳng những không sợ ngược lại còn cười nham nhở, động tác tay không hề ngừng dù chỉ một chút: “Bản thân tôi cũng rất muốn xem tiểu Miêu như cậu có thể làm gì tôi a” Tô Tiểu Mễ co chân đem đầu gối đặt ngay giữa hai chân người nọ, hung hăng đẩy vào nơi sinh mạng khiến hắn đau đến mặt mày biến dạng. Tô Tiểu Mễ thừa dịp người nọ ăn đau cuộn người bò dậy, đẩy hắn ra rồi chạy thực mạng, nắm lại vạt vào bị người nọ kéo ra liều mạng chạy về phía trước, hiện tại người cậu muốn gặp nhất chính là Nghiêm Ngôn. Không quản mệt mỏi muốn dứt hơi, cậu một mạch chạy đến trước cửa nhà Nghiêm Ngôn, hai chân vẫn nhịn không được run liên hồi, vừa nãy cậu rất sợ, rất sợ. Nhưng khi đến trước cửa nhà Nghiêm Ngôn, cậu liền đứng yên bất động, cậu thấy Nghiêm Ngôn ôm một cô gái đứng bên cạnh xe, ngọn đèn nhàn nhạt nên không thể nhìn thấy rõ khuôn mặt Nghiêm Ngôn cùng cô gái kia. Trái tim Tô Tiểu Mễ đau như bị người ta dùng dao xé rách, cậu bây giờ mới hiểu được đừng nói để Nghiêm Ngôn cùng cô gái khác sanh con, ngay cả nhìn hai người nọ ôm ấp thôi cậu đã đau sống không bằng chết.

Cô gái kia còn nói thêm vài câu với Nghiêm Ngôn sau đó mới lên xe. Nghiêm Ngôn xoay người lại vừa vặn thấy Tô Tiểu Mễ nhếch nhác đứng trước cửa nhà, nhú mày: “Cậu tới đây làm gì?”

Tô Tiểu Mễ giống như bị gội một gáo nước lạnh, không tin nổi nhìn chằm chằm Nghiêm Ngôn.

Nghiêm Ngôn không quan tâm đi tới trước lấy chìa khóa mở cửa, sẵn tiện mở đèn hành lang.

“Cô gái kia là ai?”

“Không liên quan đến cậu.”

Nghiêm Ngôn quay đầu lại quát thì thấy được trên cổ Tô Tiểu Mễ có dấu hôn, trái tim co rút, bàn tay cũng siết chặt thành quả đấm: “Trên cổ cậu là xảy ra chuyện này?”

“Điều này không liên quan đến anh.”

Tô Tiểu Mễ tám tức nói xong định bỏ chạy thì bị Nghiêm Ngôn kéo lại, đem Tô Tiểu Mễ đặt trên cạnh cửa, nắm chặt hai vai cậu: “Mẹ nó, cậu nói rõ cho tôi đã xảy ra chuyện gì rồi?”

Tay Tô Tiểu Mễ bị Nghiêm Ngôn siết đến đau nhưng không đau bằng tận mắt nhìn thấy Nghiêm Ngôn cùng cô gái kia ở chung một chỗ, tức giận bùng phát, cậu lạnh lùng nói: “Xảy ra chuyện gì cơ chứ, ông đây mới vừa lấy chồng.” Tô Tiểu Mễ cảm thấy Nghiêm Ngôn lại tăng thêm sức mạnh, nâng ánh mắt chống lại Nghiêm Ngôn, khi nhìn thấy ánh mắt đó Tô Tiểu Mễ đã hoảng sợ: “Mẹ nó, cậu nói lại lần nữa xem.”

“Ông đây mới vừa...” Tô Tiểu Mễ không tài nào nói tiếp.

Nghiêm Ngôn tức giận cúi xuống cắn môi Tô Tiểu Mễ, cắn thật mạnh, cắn đến khi máu chảy ra khắp khoang miệng hai người. Tô Tiểu Mễ không trốn tránh cũng không kêu đau, chẳng qua nước trong mí mắt đã không kìm được lặng lẽ rơi xuống.

“Tô Tiểu Mễ, mặc kệ cậu tin hay không tin, tôi có thể đưa cậu lên trời cũng có thể đạp cậu ngã xuống địa ngục.”

“Vậy tốt nhất anh cứ đánh chết tôi, đánh chết tôi đi, chết rồi cũng tốt để khỏi phải đau đớn thế này.”

“Cậu biết đau? Cậu đau thế nào cũng không đau bằng tôi.” Nghiêm Ngôn nói xong đồng thời buông ra Tô Tiểu Mễ, lão đảo đi tới ngồi xuống ghế salon: “Tôi đúng là đồ ngu mà, ngu đến còn tưởng rằng có thể đợi đến cậu thông suốt, cậu rút đi cho tôi, rút càng xa càng tốt.”

Sau đó Tô Tiểu Mễ bỏ chạy về phòng của mình, mẹ Tô dù gọi thế nào cậu cũng không chịu ra ngoài.

Trong phòng truyền đến là bài nhạc người yêu tịch mịch của Mạc Văn Úy, đây là tiếng chuông gài cho người bạn cùng tổ của Tô Tiểu Mễ, bài hát này cậu chưa từng thật tình lắng nghe lần nào, không trả lời điện thoại chỉ yên lặng lắng nghe.

Kẻ ngốc mới tranh cãi, cây có nguy cơ rụng lá

Tình cảm đôi khi sẽ có trúc trắc, dùng phương thuốc người xưa trị lành chứng mất ngủ

Hài lòng những gì đang có, đôi khi cần những khám phá mới

Dịu dàng thí nghiệm tình yêu bằng ngôn ngữ cơ thể

Cố gắng yêu một người không liên quan đến hạnh phúc

Cẩn thận, yêu cùng không yêu không nên để quá giới hạn

Người yêu lẻ loi cô đơn, phải cố gắng để hiểu

Sẽ có tiếc nuối thật không cam lòng

Hai người càng yêu nhau sẽ càng tổn thương lẫn nhau

Mệt mỗi buổi tay là không đáng giá

34. Chương 34: Cuộc Sống Không Phải Mỗi Ngày Đều Ngọt Ngào (hạ)

Chương 34: Cuộc sống không phải mỗi ngày đều ngọt ngào (Hạ)

Ba ngày tiếp theo Tô Tiểu Mễ đều không đi học, ngày ngày nhốt mình trong phòng dù ai gọi cũng không ra mở cửa, mẹ Tô lo lắng không nhịn được kéo Lô Y Y hỏi: “Y Y, con biết thằng nhóc Tiểu Mễ xảy ra chuyện gì không? Tối ngày có cứ ru rú trong phòng, đi đem cơm để trước cửa nó cũng chỉ ăn chút xít. Không phải muốn đi lo lắng chết sao?”

Lô Y Y nhìn hướng phòng Tô Tiểu Mễ, thở dài: “Nếu cậu ta chịu nghĩ thông suốt sẽ không như vậy.”

Mẹ Tô nghe Lô Y Y nói mà chẳng hiểu ra sao: “Thông suốt cái gì?”

“Thông suốt bản thân muốn làm gì” Dứt lời Y Y lại vỗ nhẹ vai mẹ Tô: “Dì Tô à, dì cũng đừng quá lo lắng, chuyện này cháu cũng không rõ cũng không thể xen vào, dì cũng không xen vào được đâu.”

Ở trong phòng Tô Tiểu Mễ nghe thấy những lời của Lô Y Y, thân thể chỗ trong chấn giật giật, mở to hai mắt, cậu chỉ muốn đưa ra quyết định tốt cho mọi người nhưng quyết định này lại khiến cậu ngày càng khổ sở, hôm nay Nghiêm Ngôn đã có người yêu, chính cậu đem hân giao cho người khác rồi lại trách hân ái cùng người ta. Cậu muốn chính là điều này sao?

Không chịu ở chung với hân lại không muốn hân ở bên cạnh người khác? Đây chính là ích kỷ, Lô Y Y nói rất đúng, người bị tổn thương lớn nhất không phải cậu mà là người bị cậu kiên quyết đẩy xa, kết quả gieo gió gặt bão vẫn là cậu.

Quá muộn rồi! Hân đã có người khác.

Không thể thông suốt Tô Tiểu Mễ ở lì trong phòng năm ngày, tinh thần dần dần trở nên hoảng hốt.

“Mở cửa.”

Ngoài cửa truyền đến tiếng động làm Tô Tiểu Mễ sực tỉnh, bò dậy khỏi giường lại quật cường không chịu mở cửa, trong lòng vẫn còn sót lại một tia tự ái cuối cùng.

“Anh còn tới nơi này làm gì?”

“Mẹ nó, nếu cậu đã muốn chia tay thì sống cho tốt, coi cậu bây giờ xem, chẳng ra thế nào cả?”

“Ra thế này là chuyện của tôi, tôi biết mẹ cùng Lô Y Y gọi anh tới nhưng tôi không cần anh quan tâm.”

“Ông đây đang thương hại cậu.”

“Tôi không cần anh thương hại, tôi muốn sống sao là chuyện của tôi không liên quan đến anh, anh đừng có tới đây nữa.” Tại sao có cô gái khác rồi còn xuất hiện trước mặt cậu, cố ý muốn cậu không quên được đúng không?

“Tô Tiểu Mễ, anh mệt rồi, không muốn nghe em nói những lời thế nữa. Anh chỉ muốn nói nếu em vì người nhà rời xa anh, vậy em có nghĩ đến những việc làm gần đây của mình sẽ khiến bọn họ lo lắng cỡ nào không? Làm người không thể quá ích kỷ, em tự suy ngẫm lại đi.”

Ngoài cửa không còn tiếng động, người nọ hẳn đã đi, rõ ràng rất muốn gặp đến khi gặp lại nói ra những lời tổn thương nhau.

Hôm sau, Tô Tiểu Mễ chịu rời khỏi căn phòng ổ chuột, vóc người gầy gọt đáng thương. Khi nhìn thấy ánh mắt lo lắng của mẹ Tô, khoe miệng cố gắng cong lên: “Mẹ, nấu cơm con ăn, con đói bụng.”

Mẹ Tô thấy con trai nghe lời thiếu chút nữa không có cảm ơn trời đất. Vội vàng chạy vào phòng bếp chuẩn bị món ăn cho con trai ngoài ra không nói thêm điều gì, Tô Tiểu Mễ cơm nước xong trở về trường học, tiếp tục những buổi học như ngày trước, tiếp tục cùng đám bạn cãi nhau âm ỉ nhưng không hề đề cập tới Nghiêm Ngôn, đó là vết thương của lòng cậu nên cậu không muốn chạm vào.

Hết thấy trở lại như thuở ban đầu chưa quen biết Nghiêm Ngôn, chỉ có một thứ không giống đó là Tô Tiểu Mễ, cậu đã không thể trở lại như trước kia.

Cuộc sống êm ả trôi qua, hai người ngậm lấy nỗi đau của chính mình.

Mấy ngày nữa sẽ có buổi thi, mấy sinh viên năm tư đều quay về trường bận rộn hoàn thành đề cương luận văn của mình. Tô Tiểu Mễ ngày ngày canh chừng bên cửa sổ muốn được một lần nhìn thấy người nọ nhưng mãi cho đến tốt nghiệp cậu vẫn không thấy được mặt Nghiêm Ngôn.

Kết thúc lễ tốt nghiệp, nhóm người Tô Tiểu Mễ vẫn phải đi học. Sau giờ học, Tô Tiểu Mễ liền chạy ra ngoài, nào ngờ gặp được Nghiêm Ngôn tựa tại lan can ngoài cửa. Nghiêm Ngôn nhìn thấy Tô Tiểu Mễ chạy ra liền ném xuống đầu thuốc trong tay, ngoắt ngoắt tay với Tô Tiểu Mễ, Tô Tiểu Mễ chậm chạp đi tới, muốn nói lại không biết nói từ đâu, cậu và Nghiêm Ngôn đã hơn ba tháng không gặp mặt, Nghiêm Ngôn dường như chính chắn hơn rất nhiều, cũng đẹp trai hơn. Tô Tiểu Mễ nghĩ vậy không nhận được cười khổ.

Cuối cùng vẫn là Nghiêm Ngôn mở miệng, nói: “Tôi phải trở về thành phố A.”

Tô Tiểu Mễ bị câu nói này làm cho đau lòng, trở về thành phố A? Hắn muốn rời đi?

“Tôi chỉ muốn nói với cậu một tiếng trước khi đi thôi.” Nghiêm Ngôn nói xong để lại một mình Tô Tiểu Mễ còn ngây ngốc, đi được vài bước lại quay đầu cười cùng Tô Tiểu Mễ: “Tô Tiểu Mễ, tạm biệt hẹn sau này gặp lại.”

Sau đó Nghiêm Ngôn xoay người đi.

Trong đầu Tô Tiểu Mễ một mảnh trống rỗng, nhìn chăm chăm phương hướng Nghiêm Ngôn biến mất.

Tô Tiểu Mễ, tạm biệt hẹn sau này gặp lại

Tô Tiểu Mễ, tạm biệt hẹn sau này gặp lại

Tô Tiểu Mễ, tạm biệt hẹn sau này gặp lại

Hắn sao có thể nói thanh thản như thế? Sao có thể vứt cậu lại một mình rời đi? Quên mất? Có thể quên được không? Tô Tiểu Mễ vẫn đứng bất động tại chỗ đến khi Lô Y Y đi tới trước mặt cũng không hề hay biết, Lô Y Y hỏi: “Tốt lắm đúng không?”

Tô Tiểu Mễ lúng ta lúng túng: “Có cái gì không tốt, như vậy tất cả mọi người đều tốt.”

Lô Y Y giơ tay tát một cái vào trên mặt Tô Tiểu Mễ: “Mẹ nó, cậu tỉnh lại cho tôi, cậu nhìn lại bản thân mình đi cứ như một người sắp chết không bằng, người không giống người, quỷ không giống quỷ, tại sao cứ nhất định phải chọn lựa giữa gia đình cùng tình yêu, cậu chỉ cần cố gắng khiến cho gia đình tiếp nhận tình yêu của các cậu chẳng lẽ không được.”

Tô Tiểu Mễ bị đánh đến tỉnh táo cả người, tại sao đạo lý đơn giản như vậy cậu lại không nghĩ tới. Lúc này điện thoại di động trong túi rung lên hai cái, Tô Tiểu Mễ cuống quýt mở ra tin nhắn.

“Tô Tiểu Mễ, trong khoảng thời gian này tôi cũng đã thông suốt thì ra cậu không hề yêu tôi.”

Nghiêm Ngôn gửi xong tin nhắn tiện tay ném di động vào trong thùng rác, nếu đây là kết quả cậu ta muốn thì hẳn sẽ cho cậu như ý.

Bên này Tô Tiểu Mễ sốt ruột gọi lại đầu bên kia lại không ai đón máy. Lô Y Y nhìn chút thời gian: “3h máy bay của hắn sẽ khởi hành.”

Tô Tiểu Mễ nghe được liền xông ra khỏi cửa trường học.

Nghiêm Ngôn, anh đừng bỏ đi để lại một mình em, còn rất nhiều chuyện em còn chưa nói với anh, còn rất nhiều chuyện chúng ta chưa từng làm.

Đợi Tô Tiểu Mễ chạy tới phi trường thì đã hơn 3h, cậu đứng ở phi trường nhìn máy bay cất cánh bay cao, không để ý tới ánh mắt của mọi người chung quanh, cậu ngẩng đầu rống to: “Không phải anh đã nói tuyệt đối không buông tay sao, anh là cái tên lường gạt, tên lường gạt, anh thì nghĩ thông suốt nhưng em vẫn chưa nghĩ thông, anh chờ em một chút không được sao. Ông đây không yêu anh còn có thể yêu người nào.” Nói xong cũng đem điện thoại quăng lên trời nhìn nó rơi xuống đất vỡ vụn.

Nếu như đó không phải là yêu vậy những ngày tháng ngọt ngào trước kia là gì ?

35. Chương 35: Tô Tiểu Mễ Chuộc Tội

Chương 35: Tô Tiểu Mễ chuộc tội

Tô Tiểu Mễ vội vàng trở về trường học xin phép nghỉ vài ngày, rồi tìm mấy người bạn cùng phòng mượn chút tiền, cất kỹ vào trong túi quần liền chạy thẳng đến phi trường. Ngồi trên máy bay cậu lại bắt đầu ảo tưởng đủ loại tình tiết, Nghiêm Ngôn ôm cô gái khác giả vờ không biết cậu; không thì cậu vừa vào cửa liền bị hắn đá ra ngoài; nếu không thì sẽ bị bố Nghiêm Ngôn đánh một trận no đòn.

Đến được thành phố A, cậu liền chạy thẳng một mạch đến nhà Nghiêm Ngôn, gõ cửa một hồi mới có người ra mở cửa, Tô Tiểu Mễ thấy người phụ nữ này thật quen mắt lại không nhớ đã từng gặp qua ở đâu. Người nọ thấy Tô Tiểu Mễ ngẩn người thì cười hiền hòa: “Cháu là Tô Tiểu Mễ à.”

“Vâng ạ?” Tô Tiểu Mễ trả lời, không hiểu sao người này lại biết cậu.

“Bác là mẹ của Nghiêm Ngôn, cháu cứ gọi bác là Tàn Tư.”

Không ngờ mẹ Nghiêm Ngôn lại trẻ tuổi đến vậy, nhất thời lúng túng muốn lui về phía sau, nhưng nghĩ đến mục đích cậu đuổi theo đến đây liền kiên định hơn, bất kể thế nào cậu cũng muốn nhìn thấy hắn.

“Di Tàn, cháu đến tìm Nghiêm Ngôn.”

“Con đi nó ở trong phòng trên lầu, một mình con lên đi, thừa dịp bố nó chưa về hai đứa muốn nói gì cứ nói.”

Nếu mẹ Nghiêm Ngôn đã biết cậu thì tám chín phần biết chuyện giữa hai người, Tô Tiểu Mễ không ngờ di Tàn lại thoải mái đến vậy chấp nhận cậu không lấy một lời trách mắng, không nghĩ nhiều hơn cậu cúi đầu cảm ơn rồi đi lên lầu. Khi đã đứng trước cửa phòng hắn, trong lòng Tô Tiểu Mễ đủ loại cảm xúc hòa lẫn nói không nên lời, cậu nghĩ kỹ mới đến đây tìm hắn, liệu hắn còn chịu ở cùng cậu nữa không?

Tô Tiểu Mễ mang theo tâm trạng lo âu gõ gõ cửa.

“Vào đi.”

Tô Tiểu Mễ vừa mở cửa ra đập vào mặt một phòng toàn sương khói mịt mù, phải mất một lúc mới nhìn thấy Nghiêm Ngôn ngồi trên ghế salong xem ti vi, lưng đưa về phía cậu hút thuốc.

Cậu cái gì cũng không quản nữa chạy về phía trước nhào vào trong ngực Nghiêm Ngôn, đem nước mũi cùng nước mắt bôi hết lên người hắn. Nghiêm Ngôn nhìn Tô Tiểu Mễ nằm trong ngực sững sờ một lúc không biết nói gì, định mở miệng thì Tô Tiểu Mễ đã ngẩng đầu: “Thật xin lỗi, thật xin lỗi, em sau này không búồng bình như vậy nữa, cho em thêm một lần cơ hội nữa được không, vết hôn kia là ở bờ biển, hôm đó em gặp con ma men, hẳn muốn ấy ấy em nhưng em chạy thoát đến tìm anh, dấu hôn kia là của hắn, thật xin lỗi, thật xin lỗi, trừ anh ra em không có cách nào thích người khác.”

Nghiêm Ngôn ngó chừng Tô Tiểu Mễ nức nở giải thích, muốn nói vài câu lại bị Tô Tiểu Mễ cắt đứt: “Em biết hiện tại đã muộn, em vẫn muốn đem tất cả những gì mình nghĩ nói với anh, em yêu anh hơn bất cứ ai khác đồng thời cũng hận mình hơn bất cứ ai khác, đáng lý không nên hèn nhát trốn tránh, hiện tại em đã biết mình muốn gì rồi” Tô Tiểu Mễ nhìn khuôn mặt Nghiêm Ngôn không chút phản ứng, trong lòng lại càng thẳng cổ gồng nói: “Nếu anh chán ghét em, em sẽ. . . .” Tô Tiểu Mễ muốn trườn ra khỏi ngực Nghiêm Ngôn lại bị hai tay hắn túm chặt ôm ngược trở lại trong lòng: “Được rồi, sau này không được tùy hứng nữa.”

“Anh tha thứ cho em? Dễ dàng tha thứ em vậy sao?” Không có những lời tê tâm liệt phế cũng không xuất hiện tình cảnh rung động lòng người, Nghiêm Ngôn tha thứ cậu dễ như con người hắn lạnh lạnh nhàn nhật.

Nghiêm Ngôn đem Tô Tiểu Mễ đặt trên ghế salong, cúi đầu chôn vào căn cổ Tô Tiểu Mễ, giọng nói hơi khàn khàn: “Trở lại thì tốt rồi, chính em quay lại sau này không được bỏ chạy nữa đấy.”

Tô Tiểu Mễ gật đầu: “Em biết sai rồi, sau này không bao giờ như vậy nữa, anh đuổi em đi em cũng không đi.”

“Anh sẽ xem đây là lời hứa hẹn tình yêu của em, nếu như sau này xảy ra chuyện tương tự, Tô Tiểu Mễ, anh sẽ giết em.”

Đứt lời liền hôn lên môi Tô Tiểu Mễ, Tô Tiểu Mễ còn muốn nói những lời tiếp theo đều bị Nghiêm Ngôn nuốt vào trong miệng. Nghiêm Ngôn kéo ra áo Tô Tiểu Mễ điên cuồng hôn loạn xạ trên người cậu, Tô Tiểu Mễ đã lâu không làm nên bị loại xúc cảm dồn dập khiến cho thở không nổi, dùng sức đẩy ra Nghiêm Ngôn, dưới ánh mắt kinh ngạc của người nọ, Tô Tiểu Mễ đỏ mặt quỳ gối vào giữa hai chân hắn: “Để em, em tới giúp anh.”

Nghiêm Ngôn im lặng không nói, khóa miệng khe cong lên chờ bước kế tiếp của Tô Tiểu Mễ.

Tô Tiểu Mễ ngưỡng ngừng cởi ra quần hắn, ngậm vào phân thân nhẹ nhàng phun ra nuốt vào, Nghiêm Ngôn thoải mái nằm trên ghế salong nhìn Tô Tiểu Mễ.

Cuối cùng Tô Tiểu Mễ không nhịn được hai má hồng hồng quát lên: “Anh không được nhìn em.”

“Anh không nhìn em thì không biết còn chuyện gì để làm.”

Tô Tiểu Mễ bị lời của Nghiêm Ngôn làm cho nghẹn họng, không thể làm gì khác hơn cúi đầu tận tình hầu hạ phân thân Nghiêm Ngôn. Không biết qua bao lâu, miệng Tô Tiểu Mễ cũng đã tê rần, Nghiêm Ngôn mới kéo Tô Tiểu Mễ đi tới trước mặt gương, đem cậu quay người về phía gương để Tô Tiểu Mễ nhìn rõ gương mặt thâm đượm tình dục của mình: “Đừng ở chỗ này”

“Không phải em đã nói rõ cuộc nhìn rõ bản thân sao? Hiện tại anh chỉ muốn giúp em nhìn thật rõ, Tô Tiểu Mễ, em là của anh, thân thể cùng tâm đều phải thuộc về anh”

Tô Tiểu Mễ muốn biện giải cho mình lại bị cảm giác lạnh lạnh phía sau truyền đến khiến hít sâu một hơi: “Hmm, đúng, đúng, anh nói đều đúng.”

“Mẹ anh rất thích đắp mặt nạ đêm.”

Tô Tiểu Mễ nghe vậy cả khuôn mặt nóng bừng: “Đây là của mẹ anh, không nên dùng a.....”

Nghiêm Ngôn đẩy người một cái, mặt Tô Tiểu Mễ suýt chút nữa đụng vào mặt gương, nhanh gương chống lên gương ngừng nhìn cậu và Nghiêm Ngôn trong gương, thì ra chỉ khi ở chung một chỗ với Nghiêm Ngôn mới vui vẻ nhất làm gì cũng thấy ngọt ngào.

Đợi đến khi hai người đều thỏa mãn, tắm tấp xong Nghiêm Ngôn liền bảo Tô Tiểu Mễ đến phòng khách chờ còn hẳn phải thu dọn một chút đồ dùng. Một mình Tô Tiểu Mễ ngồi trong phòng khách bị dì Tần nhìn chăm chăm có chút không được tự nhiên, gương ngừng cúi đầu chơi đầu ngón tay mình.

“Thật ra chuyện hai con dì không có nhiều ý kiến.” Nghe dì Tần nói ra lời kinh người, Tô Tiểu Mễ kinh ngạc ngẩng đầu: “Dì không có ý kiến?”

“Dì nói dì không có nhiều ý kiến bất quá nếu có đi chẳng nữa Nghiêm Ngôn đã quyết định dì cũng hết cách, các con dọn chút đồ rồi đi đi, chờ bố hẳn trở lại sẽ rất khó giải quyết đấy.” Không biết dì Tần có mỏ quạ đen hay vừa vận trùng hợp, nói xong câu đó bố Nghiêm Ngôn cũng vừa đặt chân vào phòng, khi thấy Tô Tiểu Mễ ngồi trong phòng khách nhà mình thì mặt mày tái xanh, lớn tiếng rống: “Cậu tới đây làm gì?”

“Cháu...” Tô Tiểu Mễ cuống quýt đứng khỏi ghế salon, không đợi Tô Tiểu Mễ nói hoàn chỉnh câu, bố Nghiêm Ngôn đã cắt đứt lời cậu: “Cái tên không biết xấu hổ còn chạy đến nhà tôi có ý gì, cậu hiện tại lập tức cút đi cho tôi.”

“Nhưng cháu.”

“Không có nhưng nhì gì hết, đi ngay.”

“Chú, chú hãy nghe cháu nói, cháu không phải loại người buồn nôn như chú tưởng tượng đâu, cháu chỉ thích Nghiêm Ngôn, cho nên. . .”

“Cậu còn dám nói ra khỏi miệng, không thấy kinh tởm lắm sao.” Dứt lời liền không để ý hình tượng lão tổng một tập đoàn lớn, tức giận quơ đại một món đồ muốn nện lên người Tô Tiểu Mễ, Tô Tiểu Mễ sợ đến lui về sau, ôm đầu kêu to: “Ngôn!”

Nghiêm Ngôn nghe được tiếng hét của Tô Tiểu Mễ liền chạy ra khỏi phòng, nhìn thấy toàn cảnh trước mắt, bình tĩnh xuống lầu đỡ Tô Tiểu Mễ chân mềm nhũn, câu đầu tiên chính là: “Biểu hiện của em cũng không tệ lắm, không sợ đến quay đầu bỏ chạy.”

Bố Nghiêm nghe xong lời này liền hất ra bàn tay Tần Tư đang kéo tay mình: “Tốt, hôm nay tất cả đều ở đây, chúng ta có thể ba mặt một lời nói rõ ràng.”

“Không phải đã sớm nói rõ sao?” Nghiêm Ngôn nhướn mày.

“Đúng a!” Tô Tiểu Mễ muốn ở trước mặt Nghiêm Ngôn biểu hiện cậu đã hối cải, bởi vậy núp sau lưng Nghiêm Ngôn nhô đầu ra phụ họa một câu, nói xong lại rút trở về.

Bố Nghiêm cỡi xuống tây trang ngồi trên ghế salon: “Hiện tại ta cũng không nói quanh co nữa, các người cứ việc nói thẳng muốn gì mới chịu chia tay?”

“Tôi cũng không muốn nhiều lời về vấn đề này, bất kể ông chấp nhận hay không đó đều là sự thật.”

“Sự thật.” Tô Tiểu Mễ lần nữa từ phía sau Nghiêm Ngôn chui ra nhấn mạnh hai chữ trọng tâm.

Bố Nghiêm hung hăng trừng Tô Tiểu Mễ: “Chưa tới phiên cậu mở miệng.”

Tô Tiểu Mễ nín chặt lấy áo Nghiêm Ngôn không dám tiếp tục chen vào đệm câu, Nghiêm Ngôn nhìn không được nói: “Nói xong đến phiên tôi, Tô Tiểu Mễ ngày mai còn phải đi học.”

“Mẹ nó, mày là thằng bất hiểu, ông đây tại sao lại sinh ra thằng súc sinh như mày.”

“Ông muốn mắng thế nào cứ mắng, đối với ông tiếp nhận chuyện này khó khăn vậy sao?”

“Mày làm mấy chuyện xấu hổ kia mà bắt tao chấp nhận?” Bố Nghiêm bị chọc tức sắp phát điên.

“Đều giống như nhau thôi.” Nghiêm Ngôn lạnh lùng chế giễu.

Ở bên cạnh Tần Tư vỗ vào lưng bố Nghiêm: “Đừng tức giận quá chứ.”

“Em đừng đụng vào anh, xem đứa con ngoan của em đi, sao không quần áo nó cho tốt.”

Nghiêm Ngôn không muốn tiếp tục lãng phí thời gian, kéo Tô Tiểu Mễ lên lầu lấy hành lý một mạch ra khỏi cửa. Lúc đến cửa Nghiêm Ngôn không quay đầu lại nói: “Đừng nói với tôi những câu đại loại như bước ra khỏi nhà rồi thì đừng có quay trở về, cái nhà này từ lâu tôi đã không muốn về.”

Tô Tiểu Mễ quay đầu lại nhìn khuôn mặt xanh lét của bố Nghiêm, gật đầu cùng Tần Tư nói: “Chú, dì, tạm biệt.”

Ngồi trên xe taxi đến khách sạn, Nghiêm Ngôn hỏi: “Mẹ anh em chắc đã gặp rồi đúng không?”

Tô Tiểu Mễ nghiêng đầu nghĩ, một lúc lâu mới có phản ứng: “Là cô gái anh ôm đêm đó? Anh tại sao không nói với em?”

“Em không phải cũng giấu chuyện con ma men kia ư.”

Nghiêm Ngôn quay xuống cửa kính chiêm một điệu thuốc, Tô Tiểu Mễ ngồi bên cạnh nhìn chằm chằm Nghiêm Ngôn, Nghiêm Ngôn phát hiện ánh mắt Tô Tiểu Mễ, nghiêng đầu hỏi: “Thế nào, không thích mùi khói?”

Tô Tiểu Mễ lắc đầu ngang nhiên xông qua ôm thật chặt cánh tay Nghiêm Ngôn: “Không có, khi anh hút thuốc trông rất đẹp trai.”

Nghiêm Ngôn muốn đẩy ra Tô Tiểu Mễ cứ dán vào người: “Tránh ra, buồn nôn, buồn nôn quá đi.”

“Anh nói xem ba anh đang giận như vậy, có thể đóng băng tài sản, phòng ốc, xe, cho anh lưu lạc đầu đường không.”

“Thế nào? Sợ anh không nuôi nổi em?”

“Em chỉ hỏi thử có phải sau này chúng ta sống nghèo khổ không thôi.”

“Bộ anh chưa nói với em? Sau khi anh tốt nghiệp sẽ có 50% cổ phần của Nghiêm thị.” Nghiêm Ngôn nói rất thờ ơ giống như 50% cổ phần đấy chẳng đáng là bao.

“Ngôn, em rất rất yêu anh >_<.”>

“Anh thì thấy em yêu tiền anh hơn!”

36. Chương 36: Ở Chung

Chương 36: Ở chung

Rạng sáng hôm sau, hai người lập tức ra phi trường trở về thành phố.

Trên máy bay, Tô Tiểu Mễ vui vẻ kéo tay Nghiêm Ngôn: “Chúng ta bây giờ trở về nhà anh đúng không?”

“Em nói căn nhà trước kia? Anh bán rồi.”

Tô Tiểu Mễ nghe thấy há hốc mồm: “Anh bán căn nhà đó rồi, vậy sau này em biết đi đâu tìm anh?”

“Tìm một căn phòng khác là được, một nơi gần trường học, em cũng dọn tới ở.”

Tô Tiểu Mễ sững sờ một lát, mãi đến khi Nghiêm Ngôn sắp rời khỏi tầm mắt mới chạy đuổi theo, lúng túng nói: “Anh, anh muốn chúng ta ở chung? Nhưng mẹ em nói trước khi kết hôn ở chung không được tốt lắm.”

“Anh chỉ tùy tiện nói vậy thôi, em không cần để ý.” Nghiêm Ngôn tiếp tục đi về phía trước.

“Hà hà chỉ giỡn thôi mà, em cũng không quan tâm lắm lời mẹ nói” Tô Tiểu Mễ lẻo đẻo đi theo phía sau.

Mấy ngày sau Lưu Ứng Tinh giúp Nghiêm Ngôn tìm được một căn hộ thang máy cách trường học chỉ một trạm xe bus, mọi nơi đều ổn. Tô Tiểu Mễ chỉ không hài lòng nhất căn hộ của bọn họ nằm ngay tầng 30, Tô Tiểu Mễ cẩn thận nhòai người nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ: “Ngôn, anh nói xem nếu em ngã từ đây xuống không biết thành dạng gì đây hả?”

“Thì em cứ nhảy xuống đi chẳng phải sẽ biết ngay sao?”

Tô Tiểu Mễ quay về phía Nghiêm Ngôn bĩu môi, sau đó tiếp tục thăm quan những nơi khác.

“Em ở đây nhỡ nhơ hai ngày còn không nhanh trở về trường học cho anh, học xong thì đem đồ đạc đến đây không cho phép la cà ngoài đường, phòng ốc vẫn chờ em đến quét dọn đấy.”

“Tốn chút tiền mời người đến dọn dẹp không phải ổn thỏa cả ư, tại sao còn muốn em quét dọn.” Tô Tiểu Mễ bất đắc dĩ hướng cửa đi tới.

“Anh bỏ tiền mướn người dọn dẹp còn cần em dọn tới đây làm gì, cái này coi như trừ tiền thuê nhà đi.”

Tô Tiểu Mễ khom người mang giày: “Em là ai chứ, anh cứ tính toán so đo.”

“Đã bảo em đừng lảm nhảm nữa, đi nhanh cho anh.”

Nghe vậy, Tô Tiểu Mễ mới đóng cửa lại, cánh cửa chưa kịp đóng cậu dường như nhớ tới chuyện gì: “Nhớ chờ em về, hôm nay em sẽ đến siêu thị mua một ít thức ăn trở về nấu một món thật ngon cho anh ăn.”

“Thế thuận tiện giúp anh mua thêm một phần ăn đặc biệt luôn.”

Xong tiết học, Tô Tiểu Mễ chạy nhanh về hướng phòng ngủ, hấp tấp đem đồ dùng cần thiết nhét vào túi, ba cậu bạn cùng phòng cũng trở về vừa vặn nhìn thấy Tô Tiểu Mễ bận rộn thu dọn liền kéo Tô Tiểu Mễ sang một bên: “Tiểu Mễ, tình cảm đã qua thì cho nó qua luôn đi, cậu đi đâu nữa.”

Liêu Phi ở bên cạnh cũng hết lời khuyên nhủ: “Ngày mai đi, anh trai sẽ giới thiệu cho cậu một cô nàng ngực lớn mông lớn, đảm bảo cậu hài lòng.”

“Mấy cậu đang nói nhảm gì đấy, tránh ra, tớ an bài xong mọi việc sẽ mời các cậu ăn cơm.”

Ba người nghe vậy liền đoạt hành lý trong tay Tô Tiểu Mễ, mấy bàn tay xúm đến ấn cậu ngồi trên giường, Cung Gia Hoa sốt ruột nói: “Trước tiên cậu đừng lo lắng nghĩ đến hậu sự làm gì, chúng tớ cũng sẽ không để cậu làm chuyện điên rồ, chúng ta có thể ngồi xuống từ từ thương lượng.”

“Thương lượng cái rắm, mấy người mau buông tớ ra.” Tô Tiểu Mễ ngồi trên giường giẫy dụa, sáu bàn tay kia nhanh chóng kim lại không để cậu chạy thoát.

“Tiểu Mễ, mọi việc phải cố mở không nên quá xung động.” Chu Cương tiếp lời.

“Buông, buông ra, mẹ nó, các cậu thì biết cái gì.” Tô Tiểu Mễ thân thể không nhúc nhích được chỉ có thể liềm mặng lắc đầu.

“Bọn tớ cái gì cũng biết, hiện tại có thể cậu sẽ hận bọn tớ nhưng sau này sẽ cảm ơn bọn tớ giúp cậu thoát khỏi tuyệt vọng.”

“Tớ cảm ơn tổ tông nhà các cậu á” Tô Tiểu Mễ nghĩ trước khi đi Nghiêm Ngôn đã bảo cậu đừng có la cà khắp nơi, hơn nữa cậu còn phải về nhà chuẩn bị một phần ăn tình yêu, thế là bất chấp tất cả: “Ông đây chỉ muốn chuyển sang chỗ khác các cậu tưởng tớ đi đâu hả.”

“Chuyển đi? Cậu còn thiếu tiền chúng tớ còn muốn chuyển đi đâu?”

“Tiền nhà đâu phải tớ trả” Tô Tiểu Mễ nhìn ba người buông lỏng tay, đứng dậy khỏi giường chỉnh lại quần áo.

“Có chuyện tốt vậy?” Chu Cương hoài nghi hỏi.

“Ừ, anh em chúng ta đã sống chung ba năm, có một chuyện tớ cũng không muốn giấu các cậu, quan hệ giữa tớ và Nghiêm Ngôn là thế ấy thế ấy hiểu chưa?” Tô Tiểu Mễ nhìn về phía ba người bạn đang xoắn não suy nghĩ, xách theo hành lý đi ra ngoài để lại ba người bạn đã hóa đá trong phòng ngủ.

Trên đường trở về Tô Tiểu Mễ vẫn luôn ngẩng cao đầu, kêu ngạo mình vừa rồi đã làm chuyện kinh thiên địa quỷ thần khiếp, vội vã đến siêu thị mua một ít món cùng một phần ăn liền, vừa mới vào nhà thật nhanh cởi ra giày rồi chạy trước mặt Nghiêm Ngôn : “Anh biết hôm nay em đã làm gì không?”

Nghiêm Ngôn nằm trên ghế salong vọc máy vi tính: “Em có thể làm cái gì?”

“Em đã đem chuyện chúng ta nói cho ba người bạn cùng phòng biết rồi a.”

Ánh mắt Nghiêm Ngôn vốn đang nhìn vào màn hình máy tính liền chuyển sang trên mặt Tô Tiểu Mễ, hoài nghi hỏi: “Lá gan của em chỉ có chút xíu mà cũng dám nói?”

“Em đã nói em sửa đổi rồi trở thành một con người hoàn toàn mới.” Tô Tiểu Mễ không phục quỳnh quáng lên.

“Thế thì tốt.” Nghiêm Ngôn tiếp tục chơi máy tính của mình, Tô Tiểu Mễ nghiêng đầu qua muốn xem Nghiêm Ngôn chơi trò gì nhưng nhìn hoài vẫn không hiểu, cuối cùng gục bên cạnh Nghiêm Ngôn : “Cái kia, Ngôn, em không phải đến tìm anh sao?”

“Hả? Tìm cái gì, muốn tiền thì cứ đến túi áo lấy.”

Một lần nữa Tô Tiểu Mễ lại cảm thán sự thông minh của Nghiêm Ngôn, vui vẻ chạy đến lấy áo khoác móc ra túi tiền, wow, nhiều thế, nhiều tiền quá nha, quay đầu lại thừa dịp Nghiêm Ngôn không để ý lấy ra một tờ tiền len lén nhét vào túi mình, hành động này của Tiểu Mễ rõ ràng là trộm giữa ban ngày.

Quay đầu lại thấy người nọ không phản ứng lại chui vào phòng bếp, một lát sau lại ló đầu khỏi phòng bếp hỏi : “Ngôn, hôm nay anh muốn ăn gì?”

“Dựa vào tài nấu nướng của em, anh có thể chọn à? Em chỉ cần nấu ra món có hình dạng là được rồi.”

“Đừng phũ vậy chứ, kinh nghiệm phải từ từ tích lũy. Hơn nữa có phải em nấu không được đâu chẳng qua không hợp khẩu vị của anh thôi, anh ăn nhiều một chút dần dần sẽ quen.”

“Trừ phi anh chết.”

Tô Tiểu Mễ giận dữ trở lại phòng bếp, quyết định nấu một món khiến Nghiêm Ngôn thay đổi cách nhìn nhận tài nấu nướng của cậu. Đang bẻ bột thì Nghiêm Ngôn đi tới phía sau Tô Tiểu Mễ: “Còn chưa nấu xong?”

“Nhanh, nhanh có thôi, anh đừng có hối em.”

“Cái này, cho em đây.” Nghiêm Ngôn đưa cho Tô Tiểu Mễ tờ 100 nguyên được xếp thành hình tam giác giống y như cũ, nhìn thấy cậu kích động đến bỏ quên cái nồi sôi ùng ục, quay sang cầm lấy 100 nguyên: “Anh chưa đốt nó?”

“Không có, lúc ấy anh đã đánh tráo thay bằng cái khác.”

“Em, em thật kích động cũng không biết phải nói gì, để báo đáp anh em quyết định sẽ nấu tốt buổi tối hôm nay.” Dứt lời liền chăm chú nhìn vào món ăn đang nấu, Nghiêm Ngôn lặng lẽ ra khỏi phòng bếp, Tô Tiểu Mễ thật ngốc, 100 nguyên kia rõ ràng đốt trước mặt cậu ta làm sao có thể đánh tráo. Nghiêm Ngôn chẳng qua tìm một tờ tiền cũ xếp thành hình dạng như cũ, tìm một thời cơ tặng dụ dỗ cậu vui thôi.

Món ăn đã hoàn thành, dưới ánh mắt tràn đầy mong đợi của Tô Tiểu Mễ, Nghiêm Ngôn miễn cưỡng gấp một ít bỏ vào miệng nhai nhai vài cái: “Mùi vị so với trước kia khá hơn rất nhiều.” Nói xong lập tức vào phòng bếp lấy ra phần ăn mua ngoài tiệm, Tô Tiểu Mễ ở phía sau rống to: “Thế sao anh còn ăn đồ bên ngoài bán.”

“So với trước kia thì khá hơn một chút nhưng chỗ cần sửa đổi cũng còn rất nhiều.”

Dùng xong cơm nước Nghiêm Ngôn lại ngồi trên ghế salong xem TV, Tô Tiểu Mễ ở đâu, dời xuống phía dưới một chút cậu đang lau sàn nhà trước mặt TV, dùng sức chà chà lau lau muốn Nghiêm Ngôn khen ngợi cậu cần cù, năm phút, mười phút, hai mươi phút lặng lẽ trôi qua. Nghiêm Ngôn rốt cục nhìn không được Tô Tiểu Mễ cứ bám lấy TV lau này lau nọ tạo dáng đủ kiểu, rống: “Mẹ nó, em có thể tránh xa một chút không, cứ cản trở người khác xem TV.”

37. Chương 37: Nghiêm Ngôn Giải Quyết Nốt Hậu Quả

Chương 37: Nghiêm Ngôn giải quyết nốt hậu quả

Lúc Tô Tiểu Mễ xong khóa học một buổi trở về nhà thì Nghiêm Ngôn vẫn chưa về, Tô Tiểu Mễ ngược nhìn đồng hồ treo trên tường, trong lòng nghĩ: Bình thường vào giờ này đã tan việc chẳng lẽ công ty đã xảy ra chuyện?

Bất quá khoảng thời gian Tô Tiểu Mễ suy nghĩ lung tung không nhiều, một lát sau Nghiêm Ngôn liền trở lại, cầm cái túi trong tay ném cho Tô Tiểu Mễ, mở ra xem thì ra bên trong là một bộ điện thoại di động.

“Tặng cho em đây.” Nghiêm Ngôn vừa vào nhà đã đốt một điếu thuốc ngồi trên ghế salong, mở ti vi lên xem.

“Của anh đâu?”

Nghiêm Ngôn từ trong túi lấy ra điện thoại di động đặt trên bàn, Tô Tiểu Mễ nhìn nhìn điện thoại đặt trên bàn rồi lại nhìn điện thoại trong túi: “Tại sao cái tặng em lại không giống.”

“Muốn giống làm gì, thật tụt hậu.”

“Thế ít nhất cũng phải giống màu sắc, vậy mới trông giống đồng hồ tình nhân.”

“Em đường đường đàn ông mà thích cầm màu tím nhạt sao?”

“Hay chúng ta đặt nickname tình nhân đi?”

“Nickname cái rắm.”

Thấy phương án của mình vừa đưa ra đã bị Nghiêm Ngôn kiên quyết bác bỏ, Tô Tiểu Mễ cúi thấp đầu nhìn điện thoại di động trong tay, dịch mông ngồi bên cạnh hai tay cầm đầy gạch tàn thuốc của Nghiêm Ngôn: “Em thấy bản thân cứ dùng tiền của anh hoài cũng hơi ngại, anh ráng nhịn thêm một khoảng thời gian nữa đi, chờ em tốt nghiệp sẽ ra ngoài kiếm tiền.”

Nghiêm Ngôn cầm điếu thuốc dùng ngón trỏ chỉ vào đôi tay ôm gạch tàn thuốc run run, khinh thường nói: “Em có thể tốt nghiệp hay không vẫn còn là một vấn đề, học xong năm tư em tính toán thế nào?”

“Em muốn ở trường học chơi thêm một năm nữa, nếu như bây giờ đi làm sẽ không còn nhiều thời gian.”

“Em chỉ nghĩ đến điểm này thôi hả.”

“Không thể so sánh bọn em với các anh, sau khi tốt nghiệp phải đến công trường, ngày ngày đội nón bảo hộ đi chung quanh công trường, sau đó còn không ngừng kiểm tra tính toán, haizzz, anh sẽ không hiểu công việc của những người đầu cúi xuống mặt đất lưng hướng lên trời như bọn em đâu, haizzz, hay em đến công ty anh?”

“Công ty anh muốn người vô dụng như em đến làm gì?”

Tô Tiểu Mễ không phục trừng Nghiêm Ngôn: “Anh không cần trả lời trực tiếp thế đâu có thể từ từ dạy em mà.”

“Dạy em ? Ngoại trừ bắt chước các diễn viên trong phim thì em học mau, ngoài ra em còn học được cái gì, đừng có giở trò trên người anh, giờ em cứ lo tốt bốn phần của mình đi, chờ em tốt nghiệp anh sẽ đưa em ra nước ngoài du lịch.” Nghiêm Ngôn quay sang nháy mắt với Tô Tiểu Mễ, Tô Tiểu Mễ lấy tốc độ ánh sáng đứng dậy: “Nói phải giữ lời, em lập tức đi học bài.” Dứt lời liền đặt xuống gạch tàn phóng thẳng về phía thư phòng.

“Đúng rồi, Tô Tiểu Mễ, em có còn nhớ cái người cường bạo em không?” Bị Nghiêm Ngôn hỏi bất chợt Tô Tiểu Mễ suy nghĩ một chút: “Không có ấn tượng lắm, bất quá nếu được nhìn lại lần nữa em sẽ nhớ. Mà anh hỏi chuyện này làm gì?” Khi đó ngồi trên máy bay cậu đã đem toàn bộ sự việc kể lại rõ ràng với Nghiêm Ngôn, tại sao bây giờ hắn lại hỏi chuyện này.

“Tùy tiện hỏi vậy thôi.”

Sự thật chứng minh Nghiêm Ngôn tùy tiện hỏi nhưng làm việc thì không tùy tiện. Hai ngày sau, nửa đêm canh ba hắc kéo Tô Tiểu Mễ đi về hướng bờ biển, Tô Tiểu Mễ thấy phía trước có hai người lén lút núp ở một nơi cạnh bờ cát, Tô Tiểu Mễ hơi sợ vội lui đến phía sau Nghiêm Ngôn: “Có chuyện gì a.”

Nghiêm Ngôn không trực tiếp đi về phía hai người kia, Tô Tiểu Mễ đành phải kiên trì đi theo.

Chờ đến gần Tô Tiểu Mễ mới nhìn rõ hai người kia là Dương Huy cùng Lưu Ứng Tinh, Dương Huy vừa nhìn thấy Nghiêm Ngôn liền ngẩng lên hai mắt quan sát: “Lần này chúng tớ biểu hiện rất tốt, cậu xem như nể mặt chúng tớ dày công xóa chuyện lần trước chộc cậu không còn là xử nam đi.” Ngoài miệng thì nói vậy chứ trong lòng đang rửa xả: Mẹ nó, cái tên này đúng là hiện thân của ma quỷ, không ngờ mang thù nặng như vậy, chỉ chộc cậu ta một lần vậy mà sau đó có chuyện gì cực khổ cứ đẩy hết trên người hắn và Lưu Ứng Tinh.

“Mới chỉ giáo huấn nho nhỏ thôi.”

Dương Huy biểu tình đau khổ cùng cực: “Thế hàm nghĩa của giáo huấn thật nặng là gì vậy, bọn tớ phải ở lý nơi này ba ngày mới đợi được con ma men kia xuất hiện đấy” Dương Huy chỉ sang một nơi không xa, có một người đàn ông say bí tỉ chẳng biết trời trăng mây gió, miệng lẩm bẩm mắng những lời thô tục, Dương Huy nói tiếp: “Nếu tớ không đoán sai người nọ chính là hắn.”

Nghiêm Ngôn cùng Tô Tiểu Mễ nhìn theo hướng ngón tay Dương Huy, sau đó Nghiêm Ngôn nghiêng đầu hỏi Tô Tiểu Mễ: “Là hắn sao?”

Tô Tiểu Mễ ngăn người nghen họng trần trối, ba người này rốt cuộc muốn làm gì, đến khi nghe được âm thanh phát ra Tô Tiểu Mễ không nhận được sắc mặt trắng nhợt, hình ảnh đêm đó lại hiện lên trong đầu: “Nghe, nghe âm thanh hình như đúng.”

Nghiêm Ngôn lần nữa quay đầu ngoác chừng Dương Huy, hừ lạnh một tiếng: “Không ngờ mới chờ ba ngày đã bắt được hắn, tớ ban đầu còn nghĩ tên này mãi mãi không xuất hiện.”

Lưu Ứng Tinh cùng Dương Huy cùng hít vào một ngụm khí lạnh: Ma quỷ, tên khốn Nghiêm Ngôn này căn bản không biết tên kia chừng nào xuất hiện, hại bọn họ như kẻ ngốc ngày ngày chạy ra đây ngáp gió lạnh héo hon đợi chờ, bỗng nhiên bọn họ thấy thật cảm ơn tên kia đã nhanh chóng xuất hiện, nếu không bọn họ rất có thể chết thảm trong quỷ kế của Nghiêm Ngôn mà không hay biết, đồng thời cảm thương cho tên kia chộc ai không chộc chạy đi gây sự với Nghiêm Ngôn.

“Qua đó.” Nghiêm Ngôn từ từ đi đến trước mặt con ma men.

Lúc này Tô Tiểu Mễ còn sững người như khúc gỗ, sau đó suy nghĩ cẩn thận liền đi theo phía sau Nghiêm Ngôn, trong lòng thầm vui vẻ thì ra Nghiêm Ngôn muốn báo thù cho cậu.

Người đàn ông say sấn bỗng nhiên thấy có bốn người vây quanh, ngẩng đầu, nheo mắt lại, rống to: “Địt mẹ các người là ai a, cút đi, đừng làm phiền ông đây uống rượu.”

Nghiêm Ngôn lấy một miếng thuốc nhét vào kẻ môi, châm lửa, rít một ngụm rồi ngồi xổm xuống, sau đó phun ra một ngụm khói trước mặt con ma men: “Đến đây cùng vui đùa với gia gia chút nào?”

Con ma men bị chộc giận, quát âm lên: “Mày nói cái đó? Mấy người muốn làm gì, đừng đụng vào tao.”

“Tôi đây cũng muốn xem một chút Tiểu Miêu cậu giận giữ lên sẽ ra sao.”

Con ma men muốn vươn chân đá vào người Nghiêm Ngôn lại bị Nghiêm Ngôn nhanh tay đè xuống, các đốt ngón tay dùng sức nhéo mạnh lên đùi, người nọ ăn đau cũng tỉnh táo vài phần: “Mẹ kiếp, buông tao ra, có tin tao. . . .” Nghiêm Ngôn tăng thêm lực tay người nọ đau đến nhe răng trợn mắt, một lúc sau mới nghen ra một câu: “Có phải mấy thằng mày bị bệnh rồi, tao căn bản không biết tụi mày là ai.”

Nghiêm Ngôn buông tay đứng dậy, kéo ra Tô Tiểu Mễ núp phía sau hắn: “Thế mày có nhận ra đây là ai không?”

Con ma men nào nhớ được chuyện lúc say xỉn: “Tao nói rồi tao không nhận ra bọn mày, ông đây một ngày gặp biết bao nhiêu người, bắt tao nhớ chắc tao chết?”

“Không nhớ? Người tao mà mày cũng dám đụng?” Nói xong lại đập một cú vào bụng hấn.

Con ma men đã hoàn toàn phát điên, vùng vẫy đứng lên lại bị Dương Huy cùng Lưu Ứng Tinh mỗi người bắt một tay giữ cho không thể động đậy, Dương Huy tốt bụng ghé vào tai hấn nói: “Tôi khuyên anh tốt nhất đừng có gây chuyện nữa, chọc giận người này sẽ không có chuyện gì tốt đâu.”

“Đồ điên, bọn chúng mày đều là đồ điên, buông tao ra, nếu không đừng trách tao không khách khí.”

“Thích cởi quần áo người khác lắm đúng không? Hôm nay sẽ cho mày thử.” Nghiêm Ngôn mặt không chút biểu tình quay sang nháy mắt cùng Dương Huy và Lưu Ứng Tinh, Dương Huy cùng Lưu Ứng Tinh lập tức lột đi quần áo, người nọ muốn giãy dụa nhưng vì đang say cộ thêm sức lực không bằng hai người kia cho nên rất nhanh bị chế phục, sợ hãi nói: ‘Buông ra, chúng mày rất cuộc muốn làm gì’

“Tao không phải nói cùng gia gia vui đùa chút sao?”

Đợi đến khi người nọ bị lột trần như nhộng, Tô Tiểu Mễ mới ôm hai mắt hét lên một tiếng.

Ba người kia đồng thời quay đầu lại nhìn chằm chằm Tô Tiểu Mễ, Lưu Ứng Tinh nói đầu tiên: “Mẹ nó, cậu cũng đâu phải đàn bà, la hét cái rầm gì.”

Tô Tiểu Mễ vẫn bịt chặt hai mắt, hoảng sợ nói: “Trừ nhìn Nghiêm Ngôn ra tôi còn chưa thấy của người khác nha.” Tô Tiểu Mễ không biết hai chữ xấu hổ viết thế nào đem mọi chuyện nói ra thật cặn kẽ. Lưu Ứng Tinh cùng Dương Huy nháy mắt ái muội với Nghiêm Ngôn, Nghiêm Ngôn mặt tự nhiên ho khan một tiếng: “Không muốn xem thì xoay người sang chỗ khác.”

Tô Tiểu Mễ nghe lời xoay người, hai lỗ tai lại dựng thẳng lên cẩn thận nghe tình huống phía sau.

“Chúng mày đúng là đồ biến thái, trả quần áo lại cho tao, ông đây muốn đi báo cảnh sát, tao sẽ kiện cho chúng mày ngồi tù rứt xương.” Cảm giác bị nhục nhã làm con ma mem phát khùng gào to.

Nghiêm Ngôn một cước ngay vào chính giữa con ma mem, hấn cong người hự lên một tiếng đau đớn, Dương Huy cùng Lưu Ứng Tinh lúc này buông ra để mặc hấn gục xuống mặt đất. Nghiêm Ngôn cúi xuống đem tàn thuốc dụi xuống tay con ma men, người nọ đau đớn thét to nhưng không dám mắng ra lời nào.

“Nhớ kỹ đau đớn hôm nay đấy!” Nói xong liền lấy mớ quần áo đứng lên đẩy Tô Tiểu Mễ: “Đi.”

Tô Tiểu Mễ đi phía sau ba người, lúc sắp rời khỏi cậu không nhịn được len lén quay đầu lại nhìn, gió biển vẫn thổi, sóng biển vẫn dạt vào bờ, một thân thể trần trụi nằm co ro trên bờ cát, bỏ qua mấy nguyên nhân linh tinh, hình ảnh này thật có cảm giác nghệ thuật.

Sau khi tách khỏi Dương Huy cùng Lưu Ứng Tinh, Nghiêm Ngôn đem quần áo bắn vút vào thùng rác dưới phòng trọ, rồi mới cùng Tô Tiểu Mễ đi lên lầu. Trong lòng Tô Tiểu Mễ tràn ngập hạnh phúc khó mà thốt nên lời, vào thang máy nhìn tấm lưng dày rộng của Nghiêm Ngôn, cậu từ từ đi đến ôm lấy hông hấn: “Anh thật tốt.”

“Cảm động cái quái gì, anh chỉ đang giải quyết nốt hậu quả thôi.”

P.S: Cảm thấy may mắn cho Tiểu Mễ là người yêu chứ không phải kẻ thù của Ngôn ca >__

38. Chương 38: Anh Phải Cẩn Thận Tô Tiểu Mễ

Chương 38: Anh phải cẩn thận Tô Tiểu Mễ

“Em đã nhắn tin hẹn ba người bạn tối nay cùng dùng cơm, anh đi cùng em được không?” Tô Tiểu Mễ đau khổ khẩn cầu Nghiêm Ngôn, một tiếng nữa cậu phải vào lớp nên phải nắm chắc khoảng thời gian này thuyết phục Nghiêm Ngôn đi cùng cậu.

Nghiêm Ngôn dập tắt điều thuốc: “Em ăn cơm với bạn cùng phòng anh đi theo làm gì?”

“Em đã nói chuyện hai chúng ta với bọn họ, dù thế nào cũng muốn có anh đi cùng, ba người bọn họ bình thường rất tốt với em, nói sao chẳng nữa anh cũng phải cảm ơn người ta chiếu cố em khi anh không ở cạnh chứ.”

Nghiêm Ngôn lườm Tô Tiểu Mễ: “Anh không phải bố em.”

Tô Tiểu Mễ quyết không bỏ cuộc, nắm lấy cánh tay Nghiêm Ngôn liệu mạng lắc lắc, áp dụng động tác làm nũng cậu mới học trong chương trình nhi đồng chiếu trên TV tối qua: “Ngôn, đi với người ta đi mà, một lần thôi. Hơn nữa anh yên tâm để đứa gầy teo như em đi chơi với ba tên thô phỉ kia sao, nhờ như uống rượu say rượu, nhờ như em không khống chế được chính mình hay ba thằng đó gỡ trò lưu manh với em thì thế nào. Nếu như, em chỉ nói nếu như thôi nha, chúng em làm chuyện tán tạt lương tâm, hồng hạnh nhảy tường, em làm sao còn mặt mũi nào nhìn anh, em chỉ xin anh một điều đến khi chuyện xảy ra anh nhất định phải tin tưởng đó không phải chủ ý của em” Tô Tiểu Mễ nắm bàn tay Nghiêm Ngôn về mặt chân thành.

“Bốn người cùng ngủ chung một phòng, nếu quả thật xảy ra chuyện như em nói đoán chừng đã sớm xảy ra.”

Thấy kế hoạch tinh vi của mình bị Nghiêm Ngôn hóa giải dễ dàng, cậu lập tức triển khai kế hoạch mới một khúc hai náo ba thất cổ: “Anh căn bản không yêu em, không yêu em, những lời anh nói đều ba xạo, anh không yêu em chút nào hết a.” Kể từ giây phút đó Nghiêm Ngôn đi uống cà phê, xem ti vi, xem máy vi tính, thậm chí đi nhà cầu đều có một âm hồn lẻo đẻo theo sau khóc lóc kể lể: “Anh căn bản không yêu em, không yêu em, những lời anh nói đều ba xạo, anh không yêu em chút nào hết a.” Nghiêm Ngôn kéo lên khóa quần, mặt đen hơn đáy nồi xoay người: “Anh đi là được chứ gì, em ngậm họng lại ngay cho anh?”

Tô Tiểu Mễ có được đáp án như ý liền tít chạy nhảy khỏi nhà cầu, trong giờ học bốn người ngồi cùng bàn nhỏ giọng thảo luận.

“Buổi tối mấy cậu muốn ăn món gì cứ việc nói đi nha.” Tô Tiểu Mễ vô cùng rộng rãi nói.

Đôi mắt ba cậu bạn liền lóe lên lục quang, Cung Gia Hoa nhỏ giọng hỏi: “Thấy cậu như vậy xem ra Nghiêm Ngôn nhà cậu đồng ý rồi đúng không?” Sau khi ba người bọn họ biết chuyện Tô Tiểu Mễ cùng Nghiêm Ngôn cũng rất nhanh đón nhận, dù sao bọn họ đều còn trẻ hơn nữa mấy chuyện này căn bản không ảnh hưởng đến tình bạn giữa bọn họ với Tô Tiểu Mễ.

Tô Tiểu Mễ đắc ý vỗ vỗ ngực: “Tớ là ai chứ, tớ bảo hấn đến hấn dám không đến sao? Không phải tớ nổ, nếu hiện tại tớ gọi điện thoại cho hấn dù hấn có bị cụt hai chân cũng phải bò đến đây.”

Nghe đến đây, ba cậu bạn liền dùng ánh mắt vô cùng khinh bỉ xen lẫn hoài nghi phóng về phía Tô Tiểu Mễ, Chu Cương liếc mắt nói: “Nổ vừa thôi ông ơi banh xác bây giờ, không thì cậu thử gọi một cú điện thoại chứng minh đi, bọn tớ cũng muốn xem hấn có bò đến đây không?”

Tô Tiểu Mễ bị nói trúng tim đen, trừng mắt liếc Chu Cương: “Trong giờ học mà gọi điện thoại còn ra thể thống gì, những sinh viên đại học bây giờ thật không có quy cũ gì hết, đừng có nói nhảm nữa, nói mau tối nay mấy cậu muốn ăn món gì?”

“Không bằng chúng ta sang phố phía Tây ăn thịt chó đi, nghe nói chỗ đó nổi tiếng lắm, trước kia vì quá đắt nên vẫn tiếc chưa đi.”

Tô Tiểu Mễ lắc đầu: “Không được, tớ không muốn ăn thịt chó.”

“Tại sao?” Ba người đều tò mò hỏi.

“Bởi vì quê bà nội tớ có nuôi một con chó.”

Chu Cương vỗ vỗ vai cậu: “Không ngờ cậu là người nặng tình như vậy.”

Tô Tiểu Mễ lắc đầu, ánh mắt cô đơn nhìn về phương xa từ từ thuật lại chuyện xưa: “Không phải, lúc nhỏ chú chó đó rất đáng yêu nhưng thời gian trôi qua nó ngày càng lớn cũng bắt đầu lộ ra bản tính thật sự, thường xuyên chạy đến nhà xí ăn phân, người ta nói tớ còn không tin, đến khi tớ tận mắt nhìn thấy hết thấy, các cậu biết lúc đó tớ nghĩ thế nào không? Nó mỗi ngày đều dùng đầu lưỡi liếm phân để liếm tớ, sau đó bệnh tình của nó ngày càng nặng cần cả bvs của nữ sinh, nên. . .”

Nghe xong Tô Tiểu Mễ giải tỏa nỗi lòng, ba người bọn họ dừng nói ăn thịt chó, ngay cả khẩu vị ăn cơm cũng không còn, cuối cùng đẩy hết lên người Tô Tiểu Mễ bảo cậu chọn món nào cũng được.

Sau đó Tô Tiểu Mễ vẫn quyết định bọn họ sẽ đi ăn lẩu, tất nhiên không phải cái lẩu trong truyền thuyết kia, tại vì cậu thấy ăn lẩu sẽ giúp cho con người ta nhiệt tình hơn. Khi mọi người đến đông đủ liền bắt tay đánh chén, ban đầu vẫn còn rất bình thường vừa ăn vừa hàn huyên dăm ba câu, sau đó càng uống càng nhiều, một lát nâng chén chúc phúc tình yêu của Tô Tiểu Mễ mã đáo thành công, một lát lại ồn ào đòi Tô Tiểu Mễ kể lại tình cảnh hai người quen biết nhau, một lát lại lạc đến nói chuyện xưa từ thuở nào, từ năm nhất nói đến hiện tại mà càng nói càng kích động, càng kích động càng uống nhiều, cuối cùng bốn người mặt đỏ như ớt khi quây tụm cả gian phòng.

Nghiêm Ngôn ngồi bên cạnh hút thuốc nhìn bốn người chỉ thiếu nhào đến ôm đầu khóc lóc, trong lòng nghĩ: Quả nhiên bạn cùng một phòng đều ngu ngốc như nhau, ăn lẩu thôi cũng như đang xiếc khỉ. Mặc dù trong lòng cười nhạo nhưng Nghiêm Ngôn vẫn rất kiên nhẫn ngồi chờ.

Qua không bao lâu, điện thoại trong túi run lên, trong phòng quá ồn ào Nghiêm Ngôn không cách nghe được tiếng người đầu kia nói gì, đành phải ra ngoài nói chuyện.

Đợi đến khi Nghiêm Ngôn quay vào, Tô Tiểu Mễ đã say mét nhè ngã gục trên bàn, trong miệng còn đang lẩm bẩm nói cái gì đó. Ba người bạn cùng phòng thấy Tô Tiểu Mễ say thành cái dạng này không nhin được muốn bày ra trò chơi nho nhỏ, ba người trao đổi ánh mắt sau đó đi đến bên cạnh Tô Tiểu Mễ.

Chu Cương nhẹ nhàng nhích tới gần lỗ tai Tô Tiểu Mễ nhỏ giọng gọi: “Nghiêm Ngôn.”

Nghe thấy hai chữ này, Tô Tiểu Mễ gục xuống bàn khuôn mặt bỗng nhiên đỏ bừng, hơn nữa còn cười khúc khích.

“Lô Y Y.”

Tô Tiểu Mễ vốn đang đỏ mặt lập tức xanh mét, nghiêng răng nghiêng lợi.

“Nghiêm Ngôn.”

Đỏ mặt, cười khúc khích

“Lô Y Y.”

Mặt xanh, cắn răng

“Nghiêm Ngôn, Lô Y Y, Nghiêm Ngôn, Lô Y Y, Nghiêm Ngôn, Lô Y Y.”

Nhìn gương mặt Tô Tiểu Mễ ba hồi đỏ ba hồi xanh, ba người bọn họ thiếu nữa ôm bụng lăn lộn dưới đất mà cười. Liêu Phi ở bên cạnh dùng điện thoại quay lại cười đến tay run lấy bầy, màn hình dao động lên xuống.

Lúc này Chu Cương chợt nghĩ đến một chuyện muốn biết gọi thử tên mình Tô Tiểu Mễ sẽ có vẻ mặt thế nào, nghĩ xong liền làm kẻ đến gần lỗ tai Tô Tiểu Mễ gọi một tiếng: “Chu Cương.”

Kết quả Tô Tiểu Mễ gục trên bàn một chút phản ứng cũng không có, Chu Cương không phục gọi thêm vài lần nữa nhưng cái hần nhận được vẫn là sự tĩnh lặng của Tô Tiểu Mễ, Chu Cương nói xong liền muốn nhào đến đánh Tô Tiểu Mễ lại bị Cung Gia Hoa cùng Liêu Phi giữ lại, Chu Cương tức giận rống to: “Mấy cậu có nhìn thấy không, ông đây ở chung với hần ba năm, vậy mà hần ngay cả chút phản ứng cũng không có, lông mày cũng không nhúc nhích lấy một cái.” Chu Cương quơ lên quả đấm của mình liền bị hai người kia giữ lại: “Không phải cậu ta đang say ư, đừng nóng, đừng nóng.”

Nghiêm Ngôn bàn giao xong mọi chuyện liền quay lại phòng, thấy Tô Tiểu Mễ ngã gục xuống bàn, Nghiêm Ngôn đi tới đỡ dậy Tô Tiểu Mễ, quay về phía ba người nói: “Cũng đã ăn xong, tôi đưa cậu ta về nhà trước.”

Nghiêm Ngôn đỡ Tô Tiểu Mễ lảo đảo đi đến cửa lại bị Liêu phi gọi lại: “O, Nghiêm Ngôn, anh phải cẩn thận Tô Tiểu Mễ đó.”

Nghiêm Ngôn nhú mày, lời này có ý gì, thế nhưng hần cũng không quản nhiều ôm Tô Tiểu Mễ đi khỏi phòng.

39. Chương 39: Tô Tiểu Mễ Một Khi Say Sẽ Trở Thành Người Điên

Chương 39: Tô Tiểu Mễ một khi say sẽ trở thành người điên

Đang nằm ngủ trên xe Tô Tiểu Mễ đột nhiên mở mắt, nhìn quanh một chút bốn phía rồi quay sang Nghiêm Ngôn: “Chúng ta đi đâu?”

“Còn có thể đi đâu, về nhà.” Nghiêm Ngôn một tay chống tên cánh cửa xe, một tay giữ bánh lái.

Tô Tiểu Mễ đột nhiên rống to: “Em không về nhà.”

Nghiêm Ngôn thấy Tô Tiểu Mễ âm ỉ liền quay tay lái dừng xe ngay cạnh đường: “Không muốn trở về thế em muốn đi đâu?”

Tô Tiểu Mễ mở to đôi mắt mơ màng nhìn chòng chọc Nghiêm Ngôn: “Em muốn về nhà, liền và ngay lập tức, em muốn nói bố mẹ chuyện chúng ta, ngay bây giờ, anh lái xe nhanh một chút” Dứt lời Tô Tiểu Mễ giống như phát điên đâm cửa xe, ở bên cạnh Nghiêm Ngôn rất cuộc hiểu tại sao trước khi đi Liêu Phi dặn hẳn phải cẩn thận Tô Tiểu Mễ. Thì ra Tô Tiểu Mễ một khi say xỉn sẽ trở thành người điên.

Nghiêm Ngôn cúi nịt an toàn, chồm qua giữ lấy hai tay Tô Tiểu Mễ vẫn đâm vào cửa sổ xe: “Mẹ nó, em tỉnh táo lại cho anh.”

“Em muốn về nhà, em muốn nói chuyện chúng ta với bố mẹ, một phút đồng hồ em cũng không chờ nổi, đừng kéo em.” Không ngờ Tô Tiểu Mễ bình thường gầy như một que xương, uống rượu say lại có khí lực mạnh đến thoát khỏi vòng tay Nghiêm Ngôn, mở được cửa xe liền chạy ra bên ngoài. Nghiêm Ngôn nhìn Tô Tiểu Mễ người đầy mùi rượu sớm biết sẽ không cho cậu ta uống nhiều như vậy, khế cắn răng mở cửa đuổi theo.

Từ phía sau ôm lấy Tô Tiểu Mễ nhốt cậu trong vòng tay, Tô Tiểu Mễ nằm trong ngực Nghiêm Ngôn vùng vẫy muốn tránh thoát: “Anh buông ra, hôm nay em mà không nói với bố mẹ chuyện này em không phải là người, anh tốt nhất tránh ra cho em.”

“Em bình tĩnh lại đi.”

“Không muốn, không muốn, không muốn, không muốn.” Tô Tiểu Mễ không ngừng lắc đầu, vừa vùng vẫy vừa dùng khuỷu tay đánh vào bụng Nghiêm Ngôn, Nghiêm Ngôn ăn đau hừ lên một tiếng, Tô Tiểu Mễ nhân cơ hội vùng thoát liều mạng hướng đường về nhà chạy như điên, trong miệng còn la lớn: “Mẹ, mẹ” Nghiêm Ngôn không hết cách đành đuổi theo phía sau, Nghiêm Ngôn luôn cho rằng bản thân thể lực không tệ nhưng khi đối mặt Tô Tiểu Mễ nổi khùng cũng đành phải bó tay nhận thua, không ngờ tên điên kia thực sự chạy về nhà, dùng sức gõ cửa: “Bố, mẹ, con có chuyện muốn nói cùng các người, con cùng Nghiêm. . .” Lời còn chưa nói hết đã bị Nghiêm Ngôn từ phía sau bịt kín miệng kéo đến một nơi vắng vẻ, mẹ Tô nghe tiếng động ra ngoài mở cửa lại phát hiện bên ngoài không một bóng người, cho rằng bản thân nằm mơ tiếp tục quay trở về ngủ.

Ở trong bóng tối hai người lôi kéo thở hổn hển, Nghiêm Ngôn lớn tiếng quát: “Mẹ nó, chờ sau khi tốt nghiệp em muốn nói với bố mẹ thế nào anh cũng không ý kiến, hiện tại thì không được.” Nhưng khi nhìn đến vẻ mặt đờ đẫn của Tô Tiểu Mễ phát hiện dù có nói thêm nữa cũng không tác dụng, tiếp tục bịt kín miệng cậu kéo đến ven đường chờ xe taxi. Mới vừa vươn tay quắc xe taxi, Tô Tiểu Mễ lại giãy dụa chạy sang ôm lấy cột điện bên cạnh, dùng mặt lê nhẹ lên thân cột điện: “Nghiêm Ngôn, tên này thật kỳ quái, giúp em trừng trị hắn đi.”

Nghiêm Ngôn bắt đắ dĩ nhìn Tô Tiểu Mễ, xoa xoa ấn đường, gọi: “Tới đây.”

“Không, Nghiêm Ngôn, cái tên đáng ghét kia muốn dẫn em đi, cứu em a.”

“Nghe lời.”

“Không .”

“Vậy thì đừng trách anh.” Nghiêm Ngôn đi đến phía trước thô bạo đem Tô Tiểu Mễ đặt trên cột điện, tay vươn xuống cởi ra dây lưng Tô Tiểu Mễ, tay còn lại nắm lấy hai tay Tô Tiểu Mễ trói lại, Tô Tiểu Mễ thét chói tai: “Anh làm gì a, đồ điên, buông tôi ra.”

“Em muốn gọi cho tất cả mọi người thức dậy hết đúng không? Câm miệng.”

Tô Tiểu Mễ thấy tay bị trói chặt liền dùng chân đá loạn trên người Nghiêm Ngôn, Nghiêm Ngôn lại rút dây lưng của mình nắm chân Tô Tiểu Mễ trói lại, cuối cùng ôm ngang Tô Tiểu Mễ ném vào ghế ngồi phía sau, nói xong địa chỉ liền tàn bạo nhìn chăm chăm người vẹo bên cạnh: “Tô Tiểu Mễ, em sau này đừng hòng uống rượu.” Từ trước đến giờ Nghiêm Ngôn chưa từng thấy Tô Tiểu Mễ uống say đến không biết phải trái như vậy.

Tay chân đều bị khống chế, Tô Tiểu Mễ chỉ có thể dùng miệng lẩm bẩm không ngừng, Nghiêm Ngôn cảm thấy màng nhĩ của hắn sắp sửa bị Tô Tiểu Mễ chọc thủng mất rồi. Thật vất vả đưa được người về nhà, Nghiêm Ngôn đem Tô Tiểu Mễ ném trên ghế salon, nhìn thấy Tô Tiểu Mễ thần trí không rõ mà vẫn mắng người, tay cùng chân bị dây lưng xiết đến hằn lên dấu đỏ, hết cách đành đi đến khóa trái cửa, cởi ra dây lưng trên tay cùng chân Tô Tiểu Mễ, Tô Tiểu Mễ được giải thoát thì nhảy lên lo lắng đi tới đi lui, miệng lẩm bẩm không biết đang nói gì, một lát sau lại quay sang nhìn Nghiêm Ngôn ngồi trên ghế salon, nghiêng đầu đánh giá một chút rồi nhõn miệng cười lưu manh đi tới: “Em gái, anh thấy em cũng rất thùy mị, đêm nay có muốn chơi đùa với anh một chút hay không?”

Đang nói bàn tay còn lần đến hông Nghiêm Ngôn, Nghiêm Ngôn bắt được bàn tay xiết đến Tô Tiểu Mễ oa oa kêu to. Lúc này sắc mặt Nghiêm Ngôn vô cùng khó coi, Tô Tiểu Mễ chỉ muốn chạy trốn, Nghiêm Ngôn đương nhiên không để cậu chạy thoát ôm lấy đi hướng phòng tắm.

“Lạnh, mẹ nó, anh muốn em chết cóng sao.”

“Ông đây chỉ muốn giúp em tỉnh rượu.”

Tô Tiểu Mễ bị nước lạnh gội đến run lập cập, ngẩng đầu nâng đôi mắt long lanh như nước, kéo lấy ống tay áo Nghiêm Ngôn: “Ngôn, em lạnh.”

Lúc này Nghiêm Ngôn mới chuyển sang chế độ nước ấm, thô bạo đem đầu gội đổ trên đầu Tô Tiểu Mễ giúp cậu gội đầu. Tô Tiểu Mễ nằm ngửa ba hồi hô đau ba hồi hô ngứa. Thật vất vả mới giúp cậu tẩy rửa sạch. Nghiêm Ngôn ôm Tô Tiểu Mễ đặt trên giường, còn mình cũng đi vào phòng tắm. Lúc ra khỏi phòng tắm Nghiêm Ngôn đốt một điếu thuốc, dùng khăn lông lau đầu đi đến phòng ngủ xem Tô Tiểu Mễ thế nào, Tô Tiểu Mễ do quá mệt mỏi nên ngủ thiếp đi, thân hình mở to thành hình chữ đại.

Nghiêm Ngôn không muốn đánh thức cậu nên đến ghế salon xem ti vi, xem một hồi ngay cả bản thân cũng ngủ đi.

Hôm sau, trời tờ mờ sáng Tô Tiểu Mễ đã tỉnh, đầu đau như muốn vỡ tung, nơi nào trên người cũng nhức nhối, ngồi dậy nhìn quanh bốn phía lại không thấy bóng dáng Nghiêm Ngôn, định rời giường lại chợt nhớ những hình ảnh vụn vặt đêm qua. Sau khi xâu chuỗi thành một hình ảnh rõ ràng Tô Tiểu Mễ biểu tình cau có, đặc biệt nghĩ đến lời mình nói cùng Nghiêm Ngôn “Em gái, anh thấy em cũng rất thùy mị, đêm nay có muốn chơi đùa với anh một chút hay không?” Tô Tiểu Mễ thiếu điều khóc òa lên, vất óc nghĩ ra phương án cứu vãn tính mạng của mình.

Một lúc lâu cậu mới nhẹ nhàng mở ra phòng ngủ, Nghiêm Ngôn đang ngủ trên ghế salon, cậu rón rén đi đến gọi: “Ngôn, Ngôn.”

Nghiêm Ngôn nghe thấy phía sau có tiếng động từ từ hé mắt, ngồi dậy ngoái đầu nhìn lại liền ngẩn người, Tô Tiểu Mễ đang trần như nhộng, trong tay còn cầm “tiểu nhuận” đi về hướng mình, trên mặt đeo theo nụ cười quyết rũ. Đi tới trước mặt liền ngã người ngồi trên đùi Nghiêm Ngôn, hai tay vòng qua ôm lấy cổ hắn, nhỏ giọng khiêu khích: “Lão gia, hôm nay ngài có muốn sủng ái nô tỳ hay không?”

Nghiêm Ngôn bị trêu chọc cả người nóng rang nhưng vẫn muốn trêu chọc cậu ta một chút: “Thế nào? Cho rằng bán đứng thân thể anh sẽ buông tha em?”

Tô Tiểu Mễ bị dọa bàn tay cũng run lên, cúi đầu dựa vào trên vai Nghiêm Ngôn tiếp tục lấy lòng: “Nô tỳ không mong lão gia có thể tha ta, ngài cứ hung hăng giày xéo, chà đạp ta đi.”

Nghiêm Ngôn hung hăng vỗ vào sống lưng Tô Tiểu Mễ : “Đừng giở trò quỷ nữa .”

Dứt lời Nghiêm Ngôn tung mình đem Tô Tiểu Mễ đặt trên ghế salong, nhéo mông cậu một cái: “Anh phải nói rõ với em, dù có bán đứng thân thể cũng không thể dập lửa giận trong lòng anh đâu.”

Tô Tiểu Mễ cố hết sức nghiêng đầu sang nơi khác, ủy khuất nói: “Anh cứ tận tình phát tiết hết lửa giận đi hần nói.”

Hai tay Nghiêm Ngôn từ phía sau vuốt ve vòng eo Tô Tiểu Mễ, cúi người đưa bốn vật nổi lên trước ngực cậu, mỗi một nơi trên người Tô Tiểu Mễ bị Nghiêm Ngôn đụng qua đều trở nên nóng rực, miệng không ngừng phun ra rên rỉ: “Ngôn, ư...ư...em nóng quá ưm....a ...a.”

“Chỗ nào nóng?” Nghiêm Ngôn cười xấu xa dán lên sống lưng Tô Tiểu Mễ nhỏ giọng hỏi.

“Ưm...ư ư...” Tô Tiểu Mễ đã không còn hơi sức mà trả lời xụi lơ trên ghế salong, xoay người vươn bàn tay nhỏ bé cởi xuống khóa quần Nghiêm Ngôn, nhẹ xoa xoa phân thân hần, Nghiêm Ngôn nâng hai chân Tô Tiểu Mễ lên cao, ngón tay quét một ít đồ bôi trơn rồi thăm dò vào phía sau Tô Tiểu Mễ, Tô Tiểu Mễ thoải mái giây dụa thân thể tiếp nhận hần: “A, a, Ngôn a”

Một lúc sau, Tô Tiểu Mễ không nhịn được nữa mở ra đôi mắt nhuộm đầy tình dục: “Em muốn anh”

Nghiêm Ngôn lại giơ chân Tô Tiểu Mễ lên cao hơn, động thân một cái tiến vào thân thể Tô Tiểu Mễ, Tô Tiểu Mễ bị vật cứng nóng bỏng khiến cho muốn ngừng mà không được, Nghiêm Ngôn vừa chuyển động vừa kề sát môi Tô Tiểu Mễ, hỏi : “Sau này còn dám uống rượu nữa không?” Hỏi xong liền thúc vào thật sâu.

“A, không, không dám.”

“Còn nhớ hôm qua đã làm gì không?”

“Ưm, ưmm, biết, em sai, em sai a”

Nhận được lời hứa hẹn, Nghiêm Ngôn cúi xuống ngậm lấy đôi môi Tô Tiểu Mễ, đầu lưỡi hai người dây dưa cùng một chỗ, thời gian trôi qua từng phút từng giây, Tô Tiểu Mễ cảm thấy người mình càng nóng, thân thể nghênh hợp dần mất đi khí lực, phía dưới cũng đã tiết vài lần, cậu xoay người lại van xin: “A, Ngôn, eo của em sắp gãy rồi a ”

Nghiêm Ngôn khàn khàn nói: “Xem ra lần trước bài học thể dục của em chẳng có tác dụng gì nhỉ.”

Tô Tiểu Mễ đỏ mặt hờn giận đấm đấm vào ngực Nghiêm Ngôn.

Lại qua một lúc sau, Nghiêm Ngôn mới phóng thích vào cơ thể Tô Tiểu Mễ, hai người thở hổn hển ngã xuống ghế salong. Tô Tiểu Mễ kéo thân thể trầm trọng đi vào phòng tắm tẩy rửa, rồi mới cầm sách chuẩn bị lên lớp, trước khi đi cậu quay đầu lại nhìn Nghiêm Ngôn châm một điếu thuốc, nói: “Em từng xem qua một kênh trên TV, họ nói đàn ông sau khi xong việc liền hút thuốc chính là cảm thấy một nửa khác chưa thể thỏa mãn dục vọng của họ.”

Nghiêm Ngôn nhìn chằm chằm điếu thuốc trên tay, rồi quay sang trừng Tô Tiểu Mễ: “Đầu óc em có thể chứa những thứ bình thường hơn không hả? Mau đi học ngay cho anh.”

40. Chương 40: Có Người Kết Hôn

Chương 40: Có người kết hôn

Tô Tiểu Mễ thần thần nhìn tấm thiệp đỏ mời dự hôn lễ trong tay, đây là bạn học thời trung học đệ nhị cấp gửi đến, không ngờ cô bạn ấy lại kết hôn nhanh đến vậy, nghĩ đi nghĩ lại cảm thấy năm tháng trôi qua thật mau không biết có nên đi hay không, thật ra cậu cũng không cần dùng quá nhiều thời gian để suy nghĩ vì mỗi lần muốn làm một việc gì cuối cùng vẫn hấp tấp chạy đến hỏi Nghiêm Ngôn. Buổi chiều không có lớp, cậu về nhà thật sớm vừa xem TV vừa mong đợi Nghiêm Ngôn nhanh trở về.

Nghe được tiếng động chìa khóa tra vào ổ khóa, cậu lập tức chạy đến núp bên cạnh cửa. Nghiêm Ngôn mở cửa đang cởi giày thì Tô Tiểu Mễ đột nhiên nhảy ra trước mặt: “Bị em hù sợ rồi ha, có phải cảm thấy rất vui hay không?” vừa nói còn không ngừng chớp mắt.

Nghiêm Ngôn mặt không chút thay đổi lướt qua người Tô Tiểu Mễ: “Nếu như ngực em trở nên to đùng anh mới sợ.”

“Anh chê em ngực nhỏ đúng không? Những cô gái kia ngày ngày treo hai túi mỡ trước ngực đi qua đi lại có cái gì tốt, chưa kể sau này còn biến dạng, em thấy ngực Lô Y Y sau này không chỉ biến dạng còn có nguy cơ chảy xệ nữa đấy.” Trong đầu Tô Tiểu Mễ cố gắng lục lại từ ngữ, ban đầu còn rất cảm ơn Lô Y Y giúp cậu nhận ra đuối theo Nghiêm Ngôn, nào ngờ Nghiêm Ngôn trở lại cô ta liền lộ nguyên hình, nói Tô Tiểu Mễ, cậu thật không biết liêm sỉ tưởng rằng tôi vì cậu à, tôi đây chỉ sợ Nghiêm Ngôn đi rồi sau này sẽ không gặp được hần, sau này tôi sẽ cùng Nghiêm Ngôn anh anh em em cho cậu tức bốc khói luôn.

Tô Tiểu Mễ còn đang miên man suy nghĩ lại bị Nghiêm Ngôn khuấy tách cà phê đi ra cắt đứt lời: “Anh thì thấy em rất thích nghiên cứu ngực cô ta.”

Tô Tiểu Mễ nghe vậy, đầu lắc như trống bỏi: “Em đoán thôi, mấy cô gái đó nhìn sơ qua thôi đã thấy không ổn. Nghiêm Ngôn, em tốt bụng khuyên anh một câu, anh tốt nhất đừng đến quá gần Lô Y Y, không tốt, phải chiều tà.” Tô Tiểu Mễ nhăn mặt chán ghét pha lẫn hoảng sợ cảnh báo.

Nghiêm Ngôn phớt lờ cậu, lại thấy được tấm thiệp cưới trên bàn: “Thế nào, có người mời em làm hoa đồng?”

“Hoa gì đồng gì, thử tân, V. I.P đó nha” Tô Tiểu Mễ lớn tiếng cường điệu, sau đó vào phòng bếp tự rót cho mình một ly cà phê, ngồi xuống bên cạnh Nghiêm Ngôn học bộ dáng của hần nhấp một hớp: “Nhắc đến chuyện này em có một chuyện muốn hỏi anh, anh cũng thấy tấm thiệp mời này rồi đúng không, bạn học thời cấp hai mời em đến dự, anh nói em nên đi hay không. Haizzz, thời gian trôi qua thật nhanh, mới chớp mắt đã trôi qua gần ấy năm.” Tô Tiểu Mễ lại như ông lão than ngắn thở dài.

“Cô gái kia là người yêu cũ của em?”

Tô Tiểu Mễ nghe liền không vui: “Nói nhảm gì đó, người yêu cũ cái gì, em từ đầu đến cuối chỉ có mỗi mình anh.” Thẹn thùng a

“Muốn thanh thuần như ban đầu?” Nghiêm Ngôn nhếch môi cười, nụ cười bình thường này lại để Tô Tiểu Mễ nghe thấy rất xuôi tai.

“Anh cho rằng em giống anh chắc, trêu hoa ghẹo nguyệt khắp nơi, sử tích phong lưu có thể ghi đầy quyển sách, anh đừng lãng tránh đề tài, anh nói đi em có nên đi hay không?”

“Em muốn đi thì đi, anh không cấm cản.”

Tô Tiểu Mễ bắt đầu nhăn nhó nhí nhí, hỏi thử: “Một mình em đi hơi sợ.”

“Em sợ cái rầm, lại muốn anh đi em đúng không?” Nghiêm Ngôn cầm lên tách trà muốn đi đến thư phòng lại bị Tô Tiểu Mễ kéo chéo áo: “Đi đến đó người khác kính rượu em biết làm sao bây giờ? Anh cũng biết con người em nhân duyên rất tốt, người ta nhiệt tình quá em đỡ không nổi.”

“Em cũng không phải cô dâu, người khác sao phải mời rượu em” Nghiêm Ngôn nói thì nói vẫn cẩn thận ngẫm nghĩ lại, nếu như thằng nhóc Tô Tiểu Mễ này uống say người chịu tội chẳng phải là hần.

“Chuyện đó ai có thể đoán trước” Tô Tiểu Mễ nhỏ giọng kể gần Nghiêm Ngôn như sợ có người nghe lén: “Nghe nói hôn lễ này không khác gì buổi tương thân, đã có rất nhiều người trong mấy bữa tiệc này tìm được một nửa của mình, em không muốn nhưng nhờ người khác để ý em thì thế nào?”

“Em thật đúng thích dát vàng lên mặt mình.”

Sau cùng Tô Tiểu Mễ ầm ĩ đưa ra hết lý do này đến lý do khác Nghiêm Ngôn mới đồng ý, tuy nhiên điều kiện đi kèm chỉ ở có thể ở đó một tiếng, Tô Tiểu Mễ reo lên một tiếng vui vẻ ôm mặt Nghiêm Ngôn hôn chụt chụt liên tục, Nghiêm Ngôn chán ghét đẩy ra.

Rất nhanh đến chủ nhật, Nghiêm Ngôn chuẩn bị xong mọi thứ đi cùng Tô Tiểu Mễ, thật ra Tô Tiểu Mễ hơi hối hận rủ Nghiêm Ngôn đi cùng, người đẹp trai như vậy đưa đến đó địa vị của cậu nhất định bị uy hiếp nhưng hối hận thì hối hận, Tô Tiểu Mễ vẫn rất vui Nghiêm Ngôn chịu đi cùng cậu.

Ngồi trên xe Nghiêm Ngôn, Tô Tiểu Mễ như chợt nhớ đến một vấn đề quan trọng, nghiêng đầu hỏi Nghiêm Ngôn: “Anh nói chúng ta nên đi bao nhiêu, ít thì người ta cho em hẹp hòi, đi nhiều thì lại nói mất tình cảm, vả lại không có lời.”

Nghiêm Ngôn không muốn bàn về vấn đề này, im lặng mở cửa xe.

Tô Tiểu Mễ lại giả vờ giật mình sờ sờ túi quần: “A, làm sao bây giờ, Nghiêm Ngôn, em quên mang theo tiền.” Sự thật thì không có tiền để mang theo, tiền sinh hoạt trong một tháng cậu dùng không đã không còn lại bao nhiêu.

Nghiêm Ngôn lườm sang Tô Tiểu Mễ: “Anh thấy đây mới là mục đích chính em đưa anh đến đây, không có tiền mà còn đòi tham dự hôn lễ của người khác, em không biết ngượng à.”

“Không phải còn có anh sao?”

Trên đường ẩm ỉ một hồi rốt cuộc cũng đã đến khách sạn nơi cử hành hôn lễ, cô dâu cùng chú rể đã đứng sẵn trước cửa đón khách. Nghiêm Ngôn cùng Tô Tiểu Mễ xuống xe, Tô Tiểu Mễ thấy mọi người đều đưa phong bì thì gấp gấp kéo Nghiêm Ngôn: “Làm sao bây giờ, em không có chuẩn bị tiền mừng.”

“Em ruốt cuộc vì sao muốn tham gia hôn lễ.” Nghiêm Ngôn quay sang mắng.

Từ xa đã thấy Tô Tiểu Mễ cùng một cậu trai anh tuấn núm kéo, bèn đi đến tiếp đón: “Tô Tiểu Mễ, cậu tới rồi, đã lâu không gặp người này là bạn cậu?”

Tô Tiểu Mễ gật đầu bị kéo tới cửa, trông thấy người khác đi vào đều đưa tiền rồi ký tên, cậu liền dùng ánh mắt cầu cứu quăng về phía Nghiêm Ngôn. Lúc này Nghiêm Ngôn mới lấy ra ví tiền trong túi, tiện tay rút một xấp tiền đặt trên bàn, người ngồi trước bàn sững sờ nhìn Nghiêm Ngôn một hồi, sau đó khóe môi cười càng thêm rực rỡ. Tô Tiểu Mễ thì cảm giác được ánh mắt phát sáng của phù dâu cùng những cô gái khác đồng loạt hướng về phía Nghiêm Ngôn, trong lòng chán nản: Những cô gái này thật không có mắt, tên kia giống như mấy ông địa chủ trên người có thêm chút tiền thôi có gì phải thích? Cậu một người thư sinh đứng sờ sờ đây mà chẳng ai thèm ngó.

Hai người chủ vị sau khi an bài chỗ ngồi cho Nghiêm Ngôn cùng Tô Tiểu Mễ xong lại phải ra ngoài tiếp đón khách khứa, Nghiêm Ngôn ngồi bên cạnh nhàm chán lấy ra điện thoại chơi, Tô Tiểu Mễ thì lo dòm chừng Nghiêm Ngôn chơi điện thoại, sợ không để ý một chút sẽ bị người khác cướp đi, lăm lăm nhìn quanh bốn phía cậu chợt phát hiện có rất nhiều cô gái dùng ánh mắt ái muội nhìn Nghiêm Ngôn. Tô Tiểu Mễ tức giận thiếu chút nữa lật ngược khăn trải bàn quần từ đầu đến chân Nghiêm Ngôn không để bất kỳ người nào nhìn. Nhưng cậu chỉ có tà tâm lại không có gan làm.

Không lâu sau tân khách dường như đã đến đủ, không khí trong đại sảnh nóng hừng hực Tô Tiểu Mễ lại cảm thấy người bên cạnh mình lại lạnh đến muốn đóng thành băng, vì cậu không biết Nghiêm Ngôn ghét nhất những nơi nhiều người thế này.

Mở màn bằng cảnh bố mẹ hai nhà ra phát biểu, vừa khóc vừa kể lại những chuyện khi bé của con gái, Tô Tiểu Mễ ngồi nghe thấy rất cảm động giống như đang xem phim truyền hình vậy đó, tiếp theo là bạn bè hai nhà, đến khi kết thúc mọi người lại ồn ào bắt chú rể hôn cô dâu.

“Ngôn, anh nhìn xem chú rể đỏ mặt giống gì nha.” Nói xong liền quay đầu lại vừa vặn nhìn thấy phụ dâu kia không biết từ lúc nào ngồi bên cạnh Nghiêm Ngôn, khuôn mặt e thẹn muốn nói lại ngập ngừng không dám, Nghiêm Ngôn thì lạnh lùng không quan tâm chỉ cúi đầu nhìn giá cổ phiếu trên màn hình điện thoại.

Tô Tiểu Mễ tròn tròn mắt biểu thị sự tức giận lại không dám nói gì.

Chờ thêm một lát, phù dâu mở miệng trước: “À, xin hỏi, anh là người nhà trai hay nhà gái.”

Không biết xấu hổ, trong lòng Tô Tiểu Mễ thầm mắng.

Người nọ chờ một hồi vẫn không thấy Nghiêm Ngôn đáp lại, không nhin được lấy tay vỗ nhẹ nhẹ vào Nghiêm Ngôn.

Không biết dè dặt, mắng tiếp.

Lúc này Nghiêm Ngôn mới nâng lên khuôn mặt không chút thay đổi: “Chuyện gì?”

Phù dâu bị thái độ lạnh nhạt làm cho sững sốt, rất nhanh lại cười nói: “Anh là người nhà trai hay nhà gái, sao em chưa từng gặp qua anh?”

“Hỏi mấy chuyện này làm gì?” Mặt không chút thay đổi.

“Không có, hôm nay em làm phù dâu, à, sao anh không đưa bạn gái đến?” Thử thăm dò.

“Đưa bạn gái đến làm gì?”

“Ack, vậy anh có bạn gái chưa?”

Nghiêm Ngôn rốt cục chịu không nổi phiền phức, quát lên: “Cô rốt cuộc muốn cái gì?” Ngắc đầu nhìn hôn lễ gần như đã xong, nhượng mày hỏi: “Hôn lễ này còn bao nữa kết thúc?” Rồi quay đầu cau mày nhìn Tô Tiểu Mễ: “Có đi không? Không đi anh đi trước.” Dứt lời liền đứng dậy, Tô Tiểu Mễ hấp tấp đứng lên đi: “Em đi, em đi.” Nhanh chân theo sau Nghiêm Ngôn rời khỏi đại sảnh, lúc đi ngang qua Tô Tiểu Mễ không nhin được quay đầu lại nhìn phù dâu mặt tái mét, miệng lẩm mẩm mắt mặt xấu hổ.

Trên đường trở về, Nghiêm Ngôn bỗng nhiên hỏi: “Tô Tiểu Mễ, em rất hâm mộ người khác kết hôn đúng không?”

Tô Tiểu Mễ nghe thấy liều mạng lắc đầu, vẻ mặt hạnh phúc vòng tay kéo Nghiêm Ngôn: “Không hâm mộ, em thấy cuộc sống hiện tại của chúng ta không khác kết hôn là mấy.”

41. Chương 41: Màu Hồng Là Ngọt Ngào

Chương 41: Màu hồng là ngọt ngào

Trong giờ học Tô Tiểu Mễ cau mày dán mắt vào tạp chí thiếu nữ, trên tạp chí nói màu hồng là màu tượng trưng tình yêu, đại biểu tuổi thanh xuân, mang đến vận đỏ trong tình yêu, đại biểu mong đợi tình yêu, đại biểu những kỷ niệm ngọt ngào trong quá khứ.

Tôn Diệu vươn tay lấy qua quyển tạp chí Tô Tiểu Mễ đang xem nhìn bìa mặt bên ngoài một chút: “Cậu đường đường đàn ông con trai nhìn mấy thứ tạp chí này làm gì, chỗ đó có một quyển tạp chí bảo đảm cậu sẽ mở rộng tầm mắt.”

Khi nói còn lăm lét từ trong ngăn kéo lấy ra một quyển tạp chí chuyền qua cho Tô Tiểu Mễ, Tô Tiểu Mễ cầm lên xem, trên bìa mặt là hình hai nam ba nữ ôm nhau hôn hít, Tô Tiểu Mễ đỏ mặt ném sách trở lại người Tôn diệu: “Biến thái, ai muốn nhìn mấy thứ này.”

“Cậu không thích? Vậy cậu thích cái gì.”

Chu Chương ngồi trên nghe bọn họ nói chuyện, xoay người cười trộm khoe khoang cùng Tôn Diệu: “Cậu ta thích cái dạng bên trên bình thường, bên dưới thật to ấy ”

Nghe xong lời này, Tô Tiểu Mễ tung cước đá mạnh vào ghế ngồi của Chu Chương.

Chuông tan học vừa reo lên, Tô Tiểu Mễ liền chạy về nhà lấy tiền sinh hoạt, ngồi nghe ba mẹ trách mắng mấy tháng nay số lần về nhà càng ít, sau đó dùng tốc độ nhanh nhất chạy ngược về nhà, ngồi vào máy tính trang mạng chọn mấy thứ có màu hồng để mua. Khi Nghiêm Ngôn trở về đập vào mắt vẫn là cảnh cậu ngồi trước màn hình máy tính run đùi dắc ý lựa chọn.

“Tô Tiểu Mễ, không xem sách còn ở đó làm gì?”

“Ngôn, anh có cảm giác được cuộc sống chúng ta toàn màu xám tro không?”

“Không cảm thấy.”

“Anh có cảm giác được sinh hoạt hàng ngày chúng ta dường như không thay đổi không?”

“Không cảm thấy.”

“Anh có cảm giác được dù chúng ta là đàn ông nhưng chúng ta vẫn có thể ôm ấp tình cảm mơ mộng tựa như mấy thiếu nữ?”

“Không cảm thấy.”

“Anh có cảm giác được thật ra màu hồng cũng có thể trở thành màu sắc tượng trưng cho phái nam.”

“Nếu em thích mặc màu hồng anh cũng không ngại, chỉ là đừng xuất hiện trong phòng anh là được.”

Tô Tiểu Mễ đứng lên cầm giúp áo khoác Nghiêm Ngôn cẩn thận treo lên giá, vẫn chưa từ bỏ ý định nói tiếp: “Thật ra có một chuyện em muốn nói mà sợ anh giận, có lúc em cảm thấy con người anh thật quá trầm lặng tẻ nhạt, làm người hoạt bát, vui vẻ, lạc quan giống như em không phải tốt lắm sao?”

“Em nói vậy chẳng khác nào muốn biến anh thành kẻ ngốc?”

“Trong mắt anh em là kẻ ngốc sao?” Tô Tiểu Mễ không phục chu mỏ cái bướng.

“Nếu không em cho rằng em thế nào.” Nghiêm Ngôn bình tâm tĩnh khí trả lời.

Tô Tiểu Mễ dùng ánh mắt vô cùng đồng tình vỗ vỗ bả vai Nghiêm Ngôn: “Em biết điều này cũng không thể trách anh, anh xem bạn bè chung quanh là người thế nào, tính cách anh như hiện tại cũng là lẽ đương nhiên, không sao, bây giờ anh đã gặp được em, người có thể thay đổi vận mệnh chung thân của anh, em sẽ biến màu sắc u tối trong cuộc sống anh trở thành màu hồng chói lóa”

Nghiêm Ngôn lạnh lùng nhìn chằm chằm bàn tay Tô Tiểu Mễ đặt trên vai, Tô Tiểu Mễ biết điều rút trở về.

“Nếu như em dám đi đến đó, anh sẽ giúp em mở cửa.” Nghiêm Ngôn chỉ vào cánh cửa.

“Anh không thể khiêm tốn tiếp nhận ý kiến người khác đối với mình à? Màu hồng thì sao chứ? Màu hồng là màu tình yêu, màu sắc ngọt ngào, người nào nói màu hồng chỉ dành cho phụ nữ hả, thành kiến, nói năng tầm bậy, không biết gì hết, hoang đường.”

Nghiêm Ngôn đi vào thư phòng: “Anh không muốn tiếp tục tranh cãi mấy vấn đề hạ thấp trí thông minh kia nữa.”

Tô Tiểu Mễ nhìn cửa phòng đóng lại, lắc đầu: “Không ngờ Nghiêm Ngôn lại là người bảo thủ như vậy.”

Đi siêu thị mua thức ăn, Tô Tiểu Mễ đẩy xe ra ngoài tính tiền vừa vặn nhìn thấy nơi bán quần lót kiểu nam màu hồng phấn, tùy ý lấy hai cái bỏ vào trong xe.

Hiện tại Tô Tiểu Mễ làm món ăn miễn cưỡng có thể nuốt, cơm nước xong Nghiêm Ngôn đặt xuống bát đũa nhìn Tô Tiểu Mễ: “Lấy đồ ngủ, anh đi tắm trước.”

Tô Tiểu Mễ gật đầu như bằm tỏi, quay đầu lại theo dõi Nghiêm Ngôn đã đi vào phòng ngủ. Sau đó lén lén lút lút lấy ra quần lót màu hồng nhét vào trong áo ngủ, ôm đến gõ nhẹ cửa phòng, Nghiêm Ngôn nhận lấy đồ ngủ liền đóng cửa lại, Tô Tiểu Mễ trở lại phòng bếp đem chén bát đi rửa vừa dựng lỗ tai nghe động tĩnh bên trong, chờ rửa xong đóng chén thì tiếng nước chảy trong phòng tắm cũng ngừng, không lâu sau một giọng hét từ phòng tắm truyền đến: “Tô Tiểu Mễ, vào đây cho anh.”

“A, chuyện gì nha.” Tô Tiểu Mễ giả vờ mình không biết gì sắt cúi đầu đi vào.

Nghiêm Ngôn trong phòng tắm cả người trần trụi, trong tay cầm chiếc quần màu hồng, khuôn mặt tức giận trừng Tô Tiểu Mễ, Tô Tiểu Mễ cúi đầu nhìn sang nơi khác: “Xấu hổ kinh khủng.”

“Em nhìn lung tung nơi nào đó? Hiện tại em có thể giải thích tại sao xuất hiện chiếc quần màu hồng này không?”

“Chuyện gì ? Nhỏ quá sao?”

“Không phải nhỏ mà màu của nó ấy.”

“Màu thế nào, rất thuần khiết đúng không?”

Nghiêm Ngôn đem quần hồng ném vào trên đầu Tô Tiểu Mễ, trực tiếp mặc vào đồ ngủ: “Dù có chết trên thi thể anh cũng sẽ không xuất hiện thứ này.”

Tô Tiểu Mễ lấy xuống quần hồng nhìn bóng lưng Nghiêm Ngôn, xem ra muốn thay đổi một người không phải chuyện dễ. Thật ra Tiểu Mễ đem Nghiêm Ngôn biến thành một người thích màu hồng cũng không phải chuyện không tốt, nhưng trong Tô Tiểu Mễ lại nghĩ: Màu hồng biểu hiện sự ngọt ngào, cậu muốn mình cùng Nghiêm Ngôn lúc nào cũng ngọt ngọt ngào ngào, trí tưởng tượng quả nhiên chênh lệch rất nhiều.

Lại qua mấy ngày, tối nay Nghiêm Ngôn trở về còn đưa theo Dương Huy cùng Lưu Ứng Tinh.

Dương Huy nhìn vào phòng: “Tiểu Mễ nhà cậu đâu?”

“Ở trường học.”

“Ngôn, cậu nói xem có phải chúng ta đã lâu không ra ngoài chơi.”

“Tô Tiểu Mễ còn phải đi học.”

“Xin phép cho cậu ta là được chứ gì, nghỉ hai ngày cũng không chết. Đại học mà, Nghiêm Ngôn cậu không nên yêu cầu quá nghiêm khắc.”

“Không nghiêm khắc với Tô Tiểu Mễ cái mông của cậu ta sẽ vĩnh viễn lên trời.”

Lưu Ứng Tinh nhìn chung quanh căn phòng, mặc dù chính tay hắn tìm giúp Nghiêm Ngôn nhưng chưa từng xem kỹ qua, mở thử cửa phòng ngủ liền sững sờ một chút, nén cười trở về ngồi đối diện Nghiêm Ngôn: “Ngôn, tớ không biết sở thích của cậu lại đặc biệt như vậy nha.”

Nghe xong lời này Nghiêm Ngôn liền có dự cảm không tốt, quay đầu nhìn vào phòng quả nhiên một mảnh hồng phấn, Dương Huy tò mò chạy đến xem thử, nhìn thấy liền cười đến co giật.

Trên gối ngủ màu hồng còn thêu hai uyên ương, giữa drap giường màu hồng là một trái tim khổng lồ, đầu giường đặt hai búp bên vải, dưới giường lót một tấm thảm cũng là màu hồng nốt mà khiến người khác chói mắt nhất chính là hình trái tim trên tường có lẽ người vẽ dùng bút dạ quang họa nên, bên trong viết tên Nghiêm Ngôn cùng Tô Tiểu Mễ còn vẽ thêm một mặt cười vui vẻ, đèn trần cũng bị đổi thành màu hồng.

Lông mày Nghiêm Ngôn giật giật đứng chết lặng tại cửa, Lưu Ứng Tinh đi tới hết sờ Đông rồi sờ Tây, sau đó quay đầu lại nhìn Nghiêm Ngôn nói: “Còn có đường viền hoa nữa này.”

Dương Huy cười khùng khục: “Ngôn, phòng ngủ của cậu thật đáng yêu nha.”

Nghiêm Ngôn một câu cũng thốt không nên lời, cả người cứng ngắc, Dương Huy nhìn thấy sắc mặt Nghiêm Ngôn liền biết Tô Tiểu Mễ thừa dịp Nghiêm Ngôn không có ở nhà quậy tung lên.

Lưu Ứng Tinh không buông tha đi đến tủ áo, mở cửa ra liền thất vọng quay đầu lại: “Ngôn, tớ nghĩ bên trong còn có váy nữa cơ, cậu đem giấu chỗ nào rồi?”

“Mấy cậu đừng chọc tớ nữa.”

Dương Huy cùng Lưu Ứng Tinh đều thấy được Nghiêm Ngôn đang bốc hỏa, hai người nhanh tay lấy điện thoại di động chụp lại căn phòng rồi ba chân bốn cẳng chuẩn mắt.

Tối hôm đó, Tô Tiểu Mễ quỳ gối trên giường hết vuốt vuốt vành tai đỏ ửng lại xoa xoa gương mặt bị nhéo sưng, cầm lấy khăn không ngừng lau đi trái tim tình yêu vẽ trên tường.

42. Chương 42: Mấy Người Rốt Cuộc Muốn Làm Lớn Bụng Bao Nhiêu Người

Chương 42: Mấy người rốt cuộc muốn làm lớn bụng bao nhiêu người

Ngồi trong thư phòng đọc sách Tô Tiểu Mễ bỗng nhiên nghe được bên ngoài có tiếng gõ cửa, không nhịn được nghĩ đã trễ thế này không biết còn ai đến, buông sách tò mò chạy ra cạnh cửa phát hiện người đến là Dương Huy mặt ủ mày chau trông rất nhếch nhác, Tô Tiểu Mễ chưa từng thấy Dương Huy thế này, nhất thời nổi lên lòng hiếu kỳ lại chạy khỏi phòng.

“Ồ, anh sao thế này? Bị tên đàn ông xấu nhất thế giới làm nát cục rồi đúng không?” Tô Tiểu Mễ hưng trí bồng bồng sáp đến hỏi.

Lời nói thô tục khó nghe thế này nhận lấy ngay ánh mắt xem thường của Nghiêm Ngôn cùng Dương Huy.

Dương Huy cố ý giả lơ Tô Tiểu Mễ, cúi đầu khom lưng đưa một điều thuốc cho Nghiêm Ngôn : “Đàn em có một chuyện cần thỉnh giáo, trước đó có nghe danh đàn anh nổi tiếng lòng dạ độc ác ra tay không nương tình, hôm nay cầu đàn anh giúp em giải quyết một chuyện.”

Nghiêm Ngôn không rãnh nghe Dương Huy nói mấy lời thừa thải cũng không nhận điều thuốc y đưa, hai người quen nhau nhiều năm bằng trực giác hẳn có thể đoán được chuyện của Dương Huy nhất định rất khó giải quyết.

“Cậu có chuyện gì thì nói nhanh lên.”

“Tớ làm một cô gái lớn bụng.” Dương Huy nhướn mày đem điều thuốc Nghiêm Ngôn không nhận nhét vào khoe môi, châm môi.

“Vậy cậu đến tìm tôi làm gì.”

Tô Tiểu Mễ nghiêng đầu nói ngay: “Cưới cô ta đi.”

Hai người đồng thời mở lời cùng một lúc, Dương Huy cùng Nghiêm Ngôn lần nữa quay sang trừng Tô Tiểu Mễ, Tô Tiểu Mễ bị trừng hơi chột dạ nhưng cậu cảm thấy mình không nói sai: “Anh làm người ta lớn bụng rồi chẳng lẽ còn muốn cưới người khác?”

“Tôi không yêu tại sao phải cưới cô ta.”

Tô Tiểu Mễ dậm chân, ánh mắt không tin nổi: “Anh không yêu cô ấy, vậy anh làm người ta lớn bụng làm gì.”

“Không yêu vẫn có thể phát sinh quan hệ, chuyện này bình thường thôi.” Dương Huy nói như rất hiển nhiên mà Nghiêm Ngôn ngồi bên cạnh cũng không phản đối. Lúc này Tô Tiểu Mễ mới thấy mặc xấu xí của hai người đàn ông này, đỏ mặt rống to: “Đàn ông các người rốt cuộc xem chúng tôi là gì, công cụ sao? Hay bạn giường? ” Dứt lời liền nhào lên ghế salong rầu rĩ còn giả vờ nhỏ giọng nức nở.

Nghiêm Ngôn quay đầu nhìn Dương Huy trợn mắt há hốc mồm, nói: “Đừng để ý, bệnh cũ của cậu ta lại tái phát.”

Dương Huy nhanh chóng lấy lại tinh thần, vẽ mặt đau khổ kể với Nghiêm Ngôn: “Tớ chỉ cùng cô chơi tình một đêm, hai tuần lễ sau cũng chính là ngày hôm qua, cô ta đột nhiên đến tìm tớ nói cô ấy có thai rồi, lúc ấy tớ cũng không tin, đi đến phòng khám thì nhận được kết quả cô ta có thai.”

Nghiêm Ngôn cười lạnh: “Này hoàn toàn là báo ứng.”

“Báo ứng cái gì, tớ cũng đâu có trêu quá nhiều phụ nữ.” Dương Huy ủy khuất cất cao giọng.

“Tớ nói báo ứng chuyện cậu nói tớ không còn là xử nam kia.”

“Mẹ nó, cái chuyện xa lắc xa lơ cậu còn nhớ làm gì.”

Nghiêm Ngôn nhún vai cho Dương Huy một ánh mắt tỏ vĩnh viễn sẽ không quên, sau đó rút ra một điều thuốc châm lửa: “Cậu có phải vẫn còn chuyện chưa nói hết?”

Lúc này Tô Tiểu Mễ lại từ trên ghế salong ngẩng đầu: “Các người còn lương tri hay không, giờ này còn tâm bình khí hòa bàn chuyện như vậy, các người sẽ xuống địa ngục, Thượng Đế sẽ không bỏ qua cho các người.” Sau đó lại vùi đầu tiếp tục phát ra tiếng nức nở.

Lần này hai người đều không để ý đến cậu, Dương Huy nói tiếp: “Cô ta nói nếu như tớ không lấy thì phải đưa cô ấy 100 vạn.”

“Vậy anh cho cô ấy đi, cô ấy xứng đáng mà.” Tô Tiểu Mễ lẩm bẩm nói.

Lần nữa bỏ qua, Nghiêm Ngôn sờ sờ cằm: “Chuyện này khó giải quyết rồi đây, nghe cậu nói cô gái này chắc chắn vì tiền mà tới, tiếp theo sẽ là cái động không đáy, tớ nói này sao cậu có thể không cẩn thận như vậy.”

“Các người đều là đồ cầm thú, bây giờ lại nghĩ xấu chúng tôi, chúng tôi chỉ muốn có chút tiền có cái gì không đúng nha, sau này đứa bé ai nuôi, đứa bé không có bố sẽ rất khổ, bắt anh đưa chút tiền có gì không đúng.” Tô Tiểu Mễ tiếp tục phản kháng.

Thêm một lần nữa bỏ qua.

“Không phải tớ đã chạy đến đây nhờ cậu giúp đỡ sao? Tớ chỉ không cẩn thận, ngày đó bị bỏ thuốc...khi tỉnh lại cô gái đó đã nằm ngủ bên cạnh tớ.”

“Nói không chừng hai người các người không xảy ra quan hệ.”

“Việc này thì không thể, bởi vì ở dưới .”

“Đã đưa vào trong rồi?” Nghiêm Ngôn hỏi ra nghi vấn.

“Tớ thật không biết.”

“Theo tớ thấy không chừng cậu đã chọc trúng người nào rồi, bọn họ cho người bỏ thuốc rồi tìm người hạ cậu, cũng biết chắc sẽ không cưới cô ta nên lợi dụng điều này uy hiếp cậu.” Nghiêm Ngôn đưa ra kết luận cuối cùng, lần này Tô Tiểu Mễ đã không chịu nổi ngẩng đầu chạy tới ồn ào: “Tại sao tư tưởng của các người lại hèn hạ như vậy.”

Dương Huy suy nghĩ một chút: “Nói không chừng rất có khả năng này, tớ sẽ nhờ người điều tra, đi trước.” Dương Huy nói xong liền đứng dậy mở cửa rời đi. Nghiêm Ngôn đẩy ra cái mông Tô Tiểu Mễ chiếm lấy ghế salong, mở TV lên xem như chưa hề xảy ra chuyện gì, Tô Tiểu Mễ càng lớn tiếng nức nở.

“Tuồng kịch của em muốn diễn bao lâu nữa.”

Tô Tiểu Mễ lập tức ngẩng đầu chỉ trích Nghiêm Ngôn: “Tại sao các người không đồng tình người khác.”

“Tô Tiểu Mễ, trên thế giới này có rất nhiều người không đáng đồng tình, sau này ra ngoài xã hội em sẽ biết mọi việc không như tưởng tượng, người ngày ngày cười với em nói không chừng một giây sau sẽ thọc chết em.”

Tô Tiểu Mễ cái hiểu cái không gật đầu, tiếp theo lại nhìn Nghiêm Ngôn hỏi: “Vậy sau này anh có thọc chết em không?”

“Em có tin anh lập tức thọc chết em hay không.” Quả thực đàn gảy tai trâu.

Rạng sáng hôm sau, Nghiêm Ngôn còn lơ mơ bỗng nhiên nhận được điện thoại cầu cứu của Lưu Ứng Tinh, chỉ nói y xảy bảo hấn nhanh đến gian phòng 335 . Nghiêm Ngôn lấy tỉnh Tô Tiểu Mễ còn đang ngủ ngon giấc: “Chúng ta đi thôi.”

Tô Tiểu Mễ dụi dụi mắt hỏi: “Đến nơi đó làm sẽ có tình thú hơn sao?”

“Em đang nghĩ chuyện gì nữa vậy, mặc quần áo, động tác nhanh lên chút, hôm nay em có ba bốn lớp phải không ? Đến chỗ kia xong anh trực tiếp đưa em đi học.”

Dưới sự đốc thúc của Nghiêm Ngôn, Tô Tiểu Mễ nhanh chóng quần áo tử tế theo hấn đến phòng 335 lại phát hiện nơi đó không đóng cửa, Lưu Ứng Tinh ngồi trên giường cau mày, nhìn thấy Nghiêm Ngôn tới câu đầu tiên chính là: “Tớ nghĩ tớ bị người ta tính kế rồi.”

“Hả?”

“Buổi sáng tỉnh dậy tớ phát hiện ngủ bên cạnh một cô gái nhưng chuyện tối hôm qua tớ không nhớ được chút gì.” Xem ra Lưu Ứng Tinh so với Dương Huy thông minh hơn lập tức phát hiện bản thân bị tính kế.

Tô Tiểu Mễ nghe vậy thì chỉ vào Lưu Ứng Tinh khai hỏa: “Bọn đàn ông các người rất cuộc muốn làm lớn bụng bao nhiêu người nữa với hài lòng hả.”

Lưu Ứng Tinh bị chỉ trích không giải thích được, Nghiêm Ngôn lại như có điều suy nghĩ: “Tớ đoán hai tuần nữa cô ta sẽ đến tìm cậu, cô ta nói mình đã mang thai không cưới thì đưa phí tổn thất.”

“Làm sao cậu biết?” Lưu Ứng Tinh ngạc nhiên hỏi.

“Bởi vì chuyện này Dương Huy cũng gặp phải bất quá sớm hơn cậu hai tuần, tớ nói có phải hai cậu đã chọc trúng tên ngu ngốc nào rồi không, thử đoán trả thù chỉ có một khuôn đúc ra chả có sáng ý.” Dứt lời liền gọi Dương Huy tới.

Tô Tiểu Mễ đứng bên cạnh ngẫm nghĩ một hồi thì nhận ra sự khác thường, dụng quả đấm đánh vào lòng bàn tay thì ra có chuyện như vậy.

Không lâu sau Dương Duy cũng chạy tới, nghe được Lưu Ứng Tinh cũng xảy ra chuyện tương tự mình thì vui vẻ réo lên: “May thật, tớ còn tưởng một mình bị thôi chứ, quả nhiên anh em tốt.” Nói xong còn sắp đến ôm vai Lưu Ứng Tinh tựa như chiến hữu, Lưu Ứng Tinh một cước đá bay Dương Huy.

Nghiêm Ngôn nói: “Đừng làm rộn, mấy cậu nghĩ xem rốt cuộc người nào làm?”

Thấy có khoảng trống Tô Tiểu Mễ liền chạy đến trước mặt hai người bọn họ ra vẻ giảng dạy: “Đã bảo các người ra cửa phải cẩn thận, lúc nào cũng trái ôm phải ấp hỏi sao không xảy ra chuyện.”

Một lát sau, Lưu Ứng Tinh mới mở miệng nói: “Chuyện xấu gần đây chúng tớ làm chính là đối phó con ma men trên bờ cát kia thôi.”

Được Lưu Ứng Tinh nhắc nhở Dương Huy lập tức giật đầu phụ họa: “Tớ nghĩ hơn phân nửa chính là hẩn.”

“Trương Khu Lộ?” Nghiêm Ngôn ôm tay, ba người bên cạnh đồng loạt quăng lại ánh mắt nghi ngờ: “Sao cậu biết tên hẩn?”

“Trong áo hẩn có tấm danh thiếp mà.” Nghiêm Ngôn nói xong cũng rút ví tiền lấy ra một tấm danh thiếp, ba tên đồng loạt hóa đá, Tô Tiểu Mễ phản ứng nhanh nhất chỉ vào tấm danh thiếp: “Anh, anh, anh tại sao đem nó cất trong người?”

Nghiêm Ngôn nhún vai tỏ vẻ không quan trọng: “Anh giữ lại để những lúc nhàm chán có thể đến hẩn đùa giỡn. A, Tô Tiểu Mễ, em còn phải đi học, nhanh lên.” Nói xong liền quay đầu sang Lưu Ứng Tinh cùng Dương Huy: “Chuyện này cứ để ngày mai giải quyết.” Dứt lời lại kéo Tô Tiểu Mễ rời đi.

Lưu Ứng Tinh thấy Nghiêm Ngôn rời đi, thất sắc nhìn Dương Huy: “Tớ biết ngay mà, Nghiêm Ngôn không thể nào chỉ trả thù một lần đã đủ vốn.”

43. Chương 43: Hòa Bình Mới Là Tiêu Chuẩn Dẫn Đầu Nhất Con Người Cùng Chung Sống

Chương 43: Hòa bình mới là tiêu chuẩn đứng đầu nhất con người cùng chung sống

Trong giờ học, Tô Tiểu Mễ không lo nghe giảng mà mãi mê suy nghĩ đến người hạ thủ Lưu Ứng Tinh cùng Dương Huy, bọn họ nếu đã dám ra tay với hai người kia nói không chừng ngày nào đó sẽ đến phiên. . . nghĩ tới đây, Tô Tiểu Mễ run lên một cái mang theo lo lắng học xong ba bốn tiết cuối, thừa dịp khoảng thời gian rảnh rỗi lúc dùng cơm trưa gọi điện cho Nghiêm Ngôn.

“Alô?”

“Ngôn, hay anh dùng tiền mời hai tăng nhân Thiếu Lâm Tự xuống đây bảo vệ em đi?”

“Ông đây sẽ lập tức dùng tiền mời hai tăng nhân Thiếu Lâm Tự tới đây đập em một trận có tin không?”
Dứt lời liền dập điện thoại.

Tô Tiểu Mễ cầm lấy điện thoại mắng Nghiêm Ngôn vô tình vô nghĩa, xem ra dựa vào người không bằng dựa vào chính mình, quyết định xong liền vọt đến một cửa hàng mua song tiết côn, đồ phun khói, dao gọt trái cây, Thập Tự Giá (†), khóa sắt, thiết chùy, rồi còn chạy đến chợ mua hai củ tỏi, lúc này mới yên tâm trở lại trường học hoàn thành các tiết buổi chiều, phía sau đeo một bao nặng trĩu, phía trước cũng không khá hơn đeo một túi dày cộm, một tay nhét vào trong túi cầm chắc quả chùy. Trên đường trở về luôn dáo dác nhìn chung quanh đề phòng bắt trộm nhưng mãi cho đến về nhà vẫn không đụng phải người nào kỳ quái. Sau khi vào nhà còn dùng cặp mắt mèo nhìn một hồi mới đem túi trên tay ném xuống đất.

“Mệt chết em.”

Nghiêm Ngôn thấy Tô Tiểu Mễ vào nhà trong túi rơi ra song tiết côn, đồ phun khói, dao gọt trái cây, Thập Tự Giá (†), khóa sắt, thiết chùy, ngoài ra còn thêm hai củ tỏi lẫn lông lóc đến chân, mở miệng: “Em mua mấy thứ này làm gì thế?”

“Không phải dùng để phòng thân? Anh có muốn không, em cho anh một tép tỏi.”

Nghiêm Ngôn liếc mắt xem thường Tô Tiểu Mễ: “Còn chuyện gì em không nghĩ ra được không hả?”

“Người ta chỉ muốn ngừa bắt trộm chẳng lẽ không được?”

“Ngày mai sẽ giải quyết xong, cứ đi học như bình thường, những thứ này không phải chuyện em cần lo lắng.”

Tô Tiểu Mễ nghe Nghiêm Ngôn nói vậy cũng thấy an tâm hơn, trở lại thư phòng chuyên tâm đọc sách, dù sao thuận lợi tốt nghiệp được Nghiêm Ngôn đưa đi du lịch nước ngoài mới là mục đích chính của cậu.

Hôm sau, Nghiêm Ngôn gọi điện cho Lưu Ứng Tinh cùng Dương Huy, một lát sau Nghiêm Ngôn đã có mặt tại quán cà phê, bên cạnh còn có Tô Tiểu Mễ sống chết cũng đòi theo, hai người ngồi đối diện hai cô gái.

Nghiêm Ngôn nheo mắt nhìn hai cô gái trước mắt: “Tốt nhất nên đi thẳng vào vấn đề, tôi muốn hỏi ai sai các cô làm việc này?”

Một trong hai cô gái mặc đồ đồ giả ngơ liếc sang Nghiêm Ngôn: “Tôi không biết anh đang nói gì, Dương Huy sao không đích thân đến gặp tôi, có phải sợ rồi đúng không? Mẹ nó, đã là đàn ông làm thì phải chịu trách nhiệm chứ.”

“Bọn họ tại sao phải cho hai cô tiền, chuyện thế này nói trắng ra anh tình tôi nguyện. Nếu đã vậy còn phải đưa tiền thì tuyệt đối không được.” Nghiêm Ngôn nhếch môi cười nhạt: “Các cô là gà đúng không?”

Cô gái áo đen then quá thành giận mắng trở lại: “Cậu nói cái gì đó, miệng mồm sạch sẽ chút đi.”

Ngay lúc này Tô Tiểu Mễ đột nhiên từ trong túi lấy ra thiết chùy dùng sức nện trên bàn: “Các cô nói mau, là ai sai các cô làm chuyện này, hai người các cô người tốt không làm lại đi giúp người xấu làm mấy chuyện này, các cô không biết giữ thân trong sạch à.” Nghiêm Ngôn thấy thiết chùy trong tay Tô Tiểu Mễ trong lòng nghĩ không biết cậu ta đem ra ngoài bằng cách nào, nhân viên cửa hàng đứng bên cạnh mặc dù muốn ra ngăn cản nhưng thấy Tô Tiểu Mễ gương mặt lạnh lùng vuốt giống như người điên cũng không dám đi qua.

Hai cô gái đối diện càng không cần bàn đến bị Tô Tiểu Mễ dọa đến biến sắc, lắp bắp nói: “Cậu, cậu, rốt cuộc muốn làm cái gì a.”

Tô Tiểu Mễ cầm chùy quơ quơ trước mặt hai cô gái: “Tôi muốn thay trời hành đạo, nói mau, không nói tôi gõ lên đầu hai cô bây giờ.”

Cô gái áo đỏ cắn môi nhìn chằm chằm cô gái áo đen, cô ta cũng rất nhanh lấy lại bình tĩnh nói: “Không ngờ lại có người muốn đánh cả phụ nữ? Cậu có phải đàn ông không vậy?”

Tô Tiểu Mễ nghe thấy cô ta dám hoài nghi giới tính của mình, cầm lấy thiết chùy phát hỏa: “Ông đây muốn gõ chết các cô.” Chưa kịp hành động đã bị Nghiêm Ngôn nắm cổ áo kéo ngược trở lại.

Hai cô gái miệng mồm chanh chua bị Tô Tiểu Mễ dọa sợ không nhẹ nhưng vẫn tử thủ phòng tuyến cuối cùng, Nghiêm Ngôn cũng không muốn nói nhiều lập tức lấy hai tờ chi phiếu đặt trên bàn: “Nói xong có thể cầm tiền đi, không nói thì cái tên cuồng bạo lực này sẽ giải quyết các cô, đừng nói là tôi không nhắc các cô, chút bữa cậu ta muốn làm gì tôi không quản được đâu đó.”

Hai cô gái dán mắt vào tờ chi phiếu trên bàn, rồi lên nhìn lên Tô Tiểu Mễ hai mắt đỏ ngầu thở hồng hộc sợ đến hồn vía lên mây, mục đích ban đầu bọn họ chỉ vì tiền, hiện tại người trước mắt này dường như không dễ chọc vẫn nên bảo toàn tính mạng thì hơn, rốt cục hai cô gái trao đổi ánh mắt một chút, nhanh tay chộp lấy chi phiếu: “Là Trương Khu Lộ, hần nói nếu như thành công sẽ chia ít tiền cho chúng tôi, cho nên.....”

Nghiêm Ngôn không đợi hai người nói xong liền kéo Tô Tiểu Mễ đi ra ngoài. Xoay người nghiêm túc căn dặn Tô Tiểu Mễ: “Em về nhà trước đi.”

“Tại sao chứ, em cũng muốn đi tìm cái tên Trương Khu gì đó nha ”

“Trở về!”

“Được rồi.” Tô Tiểu Mễ không cam lòng lại không dám làm trái lời Nghiêm Ngôn, đeo lên cái túi đựng thiết chùy đi về nhà.

Nghiêm Ngôn, Dương Huy, Lưu Ứng Tinh ba người dựa theo địa chỉ in trên danh thiếp đi tới công ty Trương Khu Lộ, tên kia chỉ là một quản lý nho nhỏ, Nghiêm Ngôn lấy danh nghĩa đến bàn chuyện làm ăn lập tức không chút trở ngại đi vào công ty, đến nơi bọn họ trực tiếp đi thẳng đến phòng làm việc Trương Khu Lộ. Cửa vừa mở ra đã thấy ngay Trương Khu Lộ đang nhàn nhã gác chân lên bàn nấu cháo điện thoại, nhìn thấy Nghiêm Ngôn tới sắc mặt liền tái mét, cúp điện thoại: “Mấy đứa mày tới đây làm gì, có tin tao lập tức báo cảnh sát hay không hả.”

Phòng ngừa bất trắc Dương Huy nhanh đóng cửa lại, vẻ mặt tức giận cùng cực ngó chừng Trương Khu Lộ, lần trước ông đây còn tốt bụng chỉ hần còn đường sống, nào ngờ người này ân tương cừ báo, Tiểu Huy, mau lột sạch quần áo trên người hần cho tở.

Nghiêm Ngôn đi tới ngồi trước bàn xử lý công việc: “Báo cảnh sát? Thế là tội cường bạo chưa thành công hay sai người vợ vét tài sản?”

Trương Khu Lộ nghe thấy Nghiêm Ngôn nói mấy lời kia liền biết mọi chuyện bại lộ, sắc mặt trầm xuống nghĩ đúng là không thể tin hai đứa con gái xấu xa kia, đang muốn mở miệng nói tiếp lại thấy Dương Huy cởi giày, Lưu Ứng Tinh vốn đang đứng bên cạnh Dương Huy đột nhiên chạy thật xa: “Mẹ nó, cậu không rửa chân mấy ngày rồi.”

“Không phải để dùng hôm nay sao?”

Dương Huy giật xuống chiếc vớ đậm mùi đàn ông, cười cười đi tới phía trước Trương Khu Lộ, để chừa cái tội dám tính toán ta này. Nhìn thấy Trương Khu Lộ liền muốn chạy trốn lại bị Lưu Ứng Tinh phản ứng nhanh đè ngồi trở lại trên ghế, Dương Huy nhanh chóng đem vớ nhét vào trong miệng Trương Khu Lộ làm hần chỉ có thể phát ra âm thanh rầu rĩ.

“Lần trước nhắc nhở mày thì mày không nghe, lần này tao không muốn nói thêm nữa, muốn trả thù lại không có ý mới mẻ, lần này tao sẽ trả lại gấp đôi ý tưởng mới cho mày.”

Trên trán Trương Khu Lộ toát mồ hôi lạnh, trong lòng thầm rửa đã chọc không đúng người, vì thế vội vươn tay kéo ống tay áo của Nghiêm Ngôn, Nghiêm Ngôn dùng sức kéo ra thì bị rách một đường.

Nghiêm Ngôn cau mày nhìn ống tay áo bị rách, rút ra năm điều thuốc đặt vào trong miệng, sau đó dùng bật lửa châm chúng.

Trương Khu Lộ nhìn thấy động tác của Nghiêm Ngôn dọa sợ đến đôi môi lắp bắp, miệng đang gặm vớ phát ra mấy tiếng mơ hồ: “Nếu mày dám đụng đến tao, tao sẽ không bỏ qua cho chúng mày.”

Nghiêm Ngôn đem năm điều thuốc cháy điều đặt xuống trên bàn, vung tay lấy thêm năm điều khác tiếp tục đốt, Trương Khu Lộ vốn còn mạnh miệng chọt rớt quai hàm. Một lúc sau, Nghiêm Ngôn cầm trong tay mười điều thuốc: “Tao sẽ không đụng mày, là chúng nó đụng mày đấy.”

Dứt lời liền kéo ra áo ngoài Trương Khu Lộ, mười điều thuốc cháy đỏ tất cả đều rơi xuống trên ngực hần. Dương Huy đứng bên cạnh ngửi thấy mùi thịt bị cháy, vội vàng xoay đầu sang chỗ khác không muốn nhìn, khổ thân Trương Khu Lộ nóng đến quá mồm nức nỏ, khóe mắt rưng rưng nhỏ lệ.

Chờ mười điều thuốc hóa thành tro bụi, Nghiêm Ngôn mới nhỏ giọng nói cùng Trương Khu Lộ: “Mày nên cảm thấy may mắn vì không ra tay với Tô Tiểu Mễ, nếu không chỉ dùng mấy điều thuốc này căn bản không thể giải quyết ổn thỏa, còn nữa, tao không muốn nhìn thấy mày, nếu như còn có lần sau tao sẽ giúp mày biến mất.”

Trương Khu Lộ căn bản không thể thốt thành lời, khuôn mặt vì đau đớn mà vặn vẹo dữ tợn.

Sau khi ra khỏi công ty, Dương Huy mới nói ra thắc mắc trong lòng: “Ngôn, cậu nói mày không ra tay với Tô Tiểu Mễ là có ý gì, có phải ám chỉ nếu bọn chúng muốn ra tay với bọn tớ thì không thành vấn đề đúng không?”

“Đương nhiên là vậy.” Nghiêm Ngôn vẻ mặt khẳng định, nói năng lạnh nhạt, khiến hai người bạn thân trợn mắt chết đứng.

Ở nhà Tô Tiểu Mễ sốt ruột vòng vo một hồi, lúc nhìn thấy Nghiêm Ngôn trở lại ông tay áo bị rách một đường liền sợ hãi hét lên: “Tại sao? Tên khốn đó đã làm gì anh, ông đây phải đi giết hần.” Dứt lời liền cầm lên thiết chùy muốn đi ra ngoài, Nghiêm Ngôn nhanh tay kéo lại: “Tay áo rách chút thôi, không sao.” Nghe vậy, vội lật lên tay áo Nghiêm Ngôn quả nhiên không có vết thương, Tô Tiểu Mễ giờ đây mới yên lòng.

“Chuyện kia giải quyết thế nào?”

“Rất thuận lợi.” Nghiêm Ngôn đặt mông ngồi xuống ghế salon mở TV.

“Giải quyết thế nào.”

“Cho hần hút mười điều thuốc coi như bỏ qua.”

Tô Tiểu Mễ vô cùng đồng ý gật đầu: “Anh làm như vậy rất đúng, bạo lực không thể giải quyết vấn đề, hòa bình mới là tiêu chuẩn đúng đắn nhất con người cùng chung sống”

P.S:Thấy có nhiều bạn thắc mắc TMN nói luôn bộ này thiên về tình tiết vui nhiều hơn, không phải ngược lên ngược xuống mới là yêu còn ngọt không phải yêu, mượn lời Nghiêm Ngôn, anh nói không yêu ai chịu nổi tính tình Tô Tiểu Mễ, không yêu ai rãnh đâu bỏ tiền thuê nhà cho TTM ở chung, cho tiền dùng, bao ăn, bao ở, bao hầu hạ tính phúc, mỗi khi gặp chuyện ai ở bên cạnh bảo vệ TTM...bởi vậy đừng ai nói Nghiêm Ngôn ko yêu TTM nữa nhé^0^, mỗi người có tình yêu của mình không ai giống ai cả

44. Chương 44: Tô Tiểu Mễ Gặp Được Người Giống Như Nam Chính Trong Phim Thần Tượng

Chương 44: Tô Tiểu Mễ gặp được người giống như nam chính trong phim thần tượng

Ngày này, mới vừa tan lớp điện thoại trong túi Tô Tiểu Mễ đã rung liên hồi, người gọi tới là Lô Y Y .

“Alô ?”

“Mẹ tôi ép tôi tương thân, cậu phải đi với tôi.”

“Tại sao chứ, tại sao chứ, tại sao chứ hả.” Tô Tiểu Mễ khó chịu xỏ một tràng.

“Chị đây đang đứng trước cổng phòng học chờ cậu đấy, ra đây ngay.”

Tô Tiểu Mễ ra ngoài quả nhiên nhìn thấy Lô Y Y đang đứng trước cửa trường, cậu trầm mặt bất đắc dĩ lê bước đến: “Chị cứ đến chỗ tương thân đi đến đây tìm tôi làm gì, tốt nhất thích luôn người đàn ông kia, sau đó kết hôn, lúc đi hưởng tuần trăng mật hai vợ chồng bị tai nạn xe cộ bỏ mình.”

“Không phải sợ Nghiêm Ngôn hiểu lầm tôi thay lòng đổi dạ hay sao? Tôi chỉ một lòng trung trinh với hắn, muốn cậu đi để có người làm chứng cho tôi thôi.”

“Chị đừng có nằm mơ, ông đây trở về sẽ nói cùng Nghiêm Ngôn chị cùng người đàn ông đó gặp nhau hai phút sau liền rủ nhau vào nhà vệ sinh, mười lăm phút sau quần áo không ngay ngắn ra ngoài.”

Lô Y Y không rảnh nghe mấy lời nói nhảm của Tô Tiểu Mễ, túm lấy cậu đi thẳng đến quán cà phê. Trước khi vào trong, Lô Y Y tàn bạo rằng đe Tô Tiểu Mễ: “Đừng trách chị không nhắc nhở cậu, lát nữa vào trong cậu tốt nhất ngồi yên bên cạnh càng ít nói càng tốt, chờ chị mày tốc chiến tốc thắng. Nếu như người đàn ông kia dám động tay động chân thì cậu nhớ nhảy ra bảo vệ chị mày đấy.”

“Một mình chị đủ cho thằng chả tôi tả còn muốn đòi tôi bảo vệ làm gì?” Tô Tiểu Mễ khinh thường nói.

Người ngồi bên cạnh cửa sổ dường như thấy được Lô Y Y, vội đứng lên ngoắc tay với cô, Lô Y Y liền kéo Tô Tiểu Mễ đi tới. Sau khi ngồi vào chỗ của mình, người nọ âm thầm đánh giá Lô Y Y, Lô Y Y lập tức đáp trả bằng ánh mắt cực kỳ hung ác, Tô Tiểu Mễ ngồi bên cạnh cảm thấy thật không thú vị, người đàn ông trước mắt bề ngoài không tệ, ngũ quan đoan chánh, da thịt mịn màng, Lô Y Y mà được người này theo đuổi xem như đã có lời.

Một lát sau người nọ mới chịu mở miệng: “Y Y, không ngờ em còn đẹp hơn trong ảnh. Anh tên Trần Thành em hẳn cũng đã biết, còn vị này?” Ánh mắt Trần Thành chuyển sang Tô Tiểu Mễ ngồi bên cạnh, Lô Y Y bóp lấy mặt Tô Tiểu Mễ nâng lên: “Đây là em trai tôi, tên nó là Lô Mễ Mễ, tuy rằng nó có chút không giống tôi, anh cũng biết đấy, một gia đình ưu tú như tôi sao có thể cho ra giống dưa con queo này chứ.” Bàn tay nắm mặt Tô Tiểu Mễ theo đó nhào nặn.

Lô Mễ Mễ cái méo gì, ông đây mà lấy tên đàn bà vậy sao, Tô Tiểu Mễ đang muốn tố cáo lại bị Lô Y Y dùng giày cao gót dẫm lên chân.

Trần Thành cũng tán thành gật đầu, nét mặt thâm tình ngó chừng Lô Y Y: “Hai người muốn uống gì cứ gọi thoải mái, đối với phụ nữ anh không bao giờ keo kiệt tiền bạc cả”

Tô Tiểu Mễ kinh ngạc, câu này, câu này chỉ có nam chính trong phim thần tượng mới nói, cậu từng trăm ngàn lần ao ước Nghiêm Ngôn nói: Em muốn thích gì cứ nói với anh, đối với em anh không bao giờ keo kiệt tiền bạc cả.

Nghĩ đến điều này, Tô Tiểu Mễ lập tức cảm thấy Trần Thành này quả nhiên trung thực, dung mạo ngày càng đẹp trai hơn không khác gì nam chính trong phim thần tượng.

Ngồi bên cạnh Lô Y Y biểu tình nhàm chán, đi thẳng vào vấn đề: “Không phải tôi đã nói rõ với anh tôi bị mẹ ép, hôm nay có mặt tại đây để dễ khai báo với mẹ tôi thôi, chúng ta gặp cũng gặp rồi tốt nhất mạnh ai nấy đi, sau này cũng không cần liên lạc qua lại.”

“Tình yêu đích thực sẽ không dễ dàng buông tha, tình yêu mà dễ dàng buông tha thì không thể gọi là tình yêu, tình yêu đích thực dù bạn đánh mất nó một trăm lần nó vẫn quay trở lại.” Trần Thành cười híp mắt nói ra tuyên ngôn tình yêu.

“Đừng nói nữa, tôi sắp nôn rồi.” Lô Y Y hét chịu nổi khoát khoát tay lắc đầu, Tô Tiểu Mễ cảm thấy bình thường cậu đã rất buồn nôn rồi không ngờ còn có người buồn nôn hơn cậu, da gà da vịt đua nhau chen hết trên tay.

Người phục vụ bưng lên ba ly cà phê, Lô Y Y vừa khuấy cà phê vừa không ngừng nhìn đồng hồ, hôm nay sao thời gian sao trôi chậm quá vậy. Tô Tiểu Mễ cũng nhìn ra bên ngoài, giờ này Nghiêm Ngôn hẳn đã về nhà.

Uống xong ly cà phê, Lô Y Y liền khản cập đứng lên: “Được rồi, cà phê cũng đã uống xong, chúng tôi có thể đi.”

“Khoan đã, chờ anh thanh toán xong chúng ta sẽ đi shopping mua quần áo.” Nghe đến mua quần áo, Lô Y Y liền bộc phát tính cách tà ác, cô cũng đâu phải kẻ ngốc dại gì trắng tay trở về.

Trần Thành nhìn thời gian hiện tại, nói : “Cho anh 30 giây anh sẽ giải quyết ổn thỏa mọi việc.” Dứt lời liền tiêu sái tính tiền, Lô Y Y làm bộ dạng buồn nôn, Tô Tiểu Mễ nhìn bộ dạng tiêu sái của Trần Thành cảm tưởng dần dần biến hóa, nam chính trong phim thần tượng ra ngoài đời thực sao giống người điên vậy nè.

Đến cửa hàng thời trang, Trần Thành liền đem Lô Y Y đến quầy thanh toán, đồng dục lớn tiếng : “Mau lấy bộ đầm đẹp nhất thế giới cho cô ấy.” Lúc Lô Y Y rời khỏi phòng thử trang phục, Tô Tiểu Mễ cảm thấy cô ta không hề biết thành người phụ nữ đẹp nhất thế giới mà chỉ là một Lô Y Y thay một bộ áo khác mà thôi, vậy mà Trần Thành nhìn đến ngây người, nhẹ nhàng ho mấy tiếng, đỏ mặt nói: “Nhìn thấy em diện chiếc váy này lòng anh nôn nao, trong mắt anh chỉ thấy mỗi mình em, nếu như không ở chung một chỗ anh sợ sau này mình không biết đi đâu, thật xin lỗi, trước kia chưa gặp được em anh còn không biết gì gọi là yêu, sau này anh sẽ không để cơ hội vuột mất .” Đến lúc này Tô Tiểu Mễ đã xác định Trần Thành này là một kẻ điên, không ngờ nội dung kịch thần tượng sau khi trở thành thực tế lại già mồm cái lão đến vậy.

Lô Y Y mặt không biểu tình nhin xuống vọng động muốn nôn, Trần Thành lại đem tầm mắt quăng về phía Tô Tiểu Mễ trừng đến cậu run lập cập, tiếp theo đi tới vỗ lên vai Tô Tiểu Mễ: “Lô Mễ Mễ, cậu là em trai cô ấy sau này cũng là em trai anh, có lúc anh thật hâm cậu có một người chị xinh đẹp như Lô Y Y, cậu yên tâm sau này có anh hai ở đây sẽ không ai dám bắt nạt cậu, số điện thoại của anh đây, sau này có việc gì cần cứ gọi đến.” Lần này đến phiên Tô Tiểu Mễ nhin xuống vọng động muốn cuồng phun, nhận lấy danh thiếp Trần Thành đưa thừa dịp hẩn xoay người liền đem danh thiếp ném vào thùng rác.

Rời khỏi cửa hàng thời trang, Lô Y Y nhìn Trần Thành tay xách túi lớn y phục, vẻ mặt thỏa mãn: “Nếu Nghiêm Ngôn cũng đối tốt với tôi vậy thì còn gì bằng.” Âm thanh lí nhí Trần Thành không nghe thấy nhưng Tô Tiểu Mễ thì khác cậu luôn để ý mấy chuyện liên quan đến Nghiêm Ngôn liền dựng cao lỗ tai.

“Đừng nằm mơ, bà đồng.” Chữ cuối cùng còn chưa nói ra Lô Y Y liền dùng giày giẫm lên lưng bàn chân Tô Tiểu Mễ .

“Y Y, chúng đến công viên chơi chút đi.” Trần Thành đưa ra đề nghị.

Lô Y Y đen mặt, người ta đã mua cho cô nhiều quần áo thể này cự tuyệt thì không hay lắm, đành phải liều mạng gật đầu đồng ý, Tô Tiểu Mễ bắt đắ dĩ leo đẹo theo phía sau.

Đến công viên trò chơi, Trần Thành lập tức kếp Lô Y Y đi ngồi vòng xoay ngựa gỗ.

“Bà đây bao nhiêu tuổi rồi mà còn ngồi ngựa gỗ cái rắm này.”

“Không có, trong mắt anh em luôn nhỏ bé.”

Tô Tiểu Mễ bực bội nghĩ, mẹ nó, anh mở mắt nói dối vừa vừa phải phải thôi.

Cuối cùng Lô Y Y vẫn bị Trần Thành kéo lên vòng xoay ngựa gỗ, sau đó không biết từ nơi nào mượn được máy chụp ảnh, khuôn mặt tươi cười chói lóa như Bùi Dũng Tuấn: “Y Y, nhìn bên này, bên này, bên này nè em.” Lô Y Y nghe thấy rõ ràng lại giả diếc cúi đầu nhìn ngực.

Tô Tiểu Mễ đứng cạnh nhìn một màn này, trong lòng không được thoải mái, Bùi Dũng Tuấn kia cứ như kẻ ngốc chạy vòng quanh ngựa gỗ, cảnh này từng xuất hiện trong phim lúc Tô Tiểu Mễ xem cảm động đến rơi lệ, giờ nhìn Trần Thành vừa chạy vừa thở hồng hộc, Tô Tiểu Mễ mặt nhăn cau nhú ủa cũng không thẳng.

Chờ ra khỏi công viên trò chơi, Lô Y Y liền kéo Tô Tiểu Mễ tựa như chạy trốn quỹ nhảy lên xe taxi. Ở phía sau Trần Thành phát tay gọi lớn: “Lô Y Y, Lô Mễ Mễ, tạm biệt.”

Tạm biệt cái đầu người, hai người trong lòng đồng thời mắng.

Mới đặt chân vào nhà, Tô Tiểu Mễ thấy Nghiêm Ngôn đi ra liền nhào vào trong ngực hẩn, hô to: “Quả nhiên chỉ có anh tốt nhất.”

“Tối hôm nay em mới biết hả?”

P.S: Chương sau sẽ tạm biệt trường học, các bạn trẻ sẽ đi dã ngoại >__

45. Chương 45: Chúng Ta Đi Cẩm Trại Dã Ngoại (thượng)

Chương 45: Chúng ta đi cắm trại dã ngoại (Thượng)

Từ ngày Tô Tiểu Mễ trải qua sự kiện Trần Thành thì không còn mê luyện mấy bộ phim thần tượng nữa, cậu bắt đầu đổi sang xem Anime, từ một thế giới hư ảo chuyển qua một thế giới hư ảo hơn. Cậu đi đến tủ treo quần áo tìm một cái mũ đội lên đầu, đứng bên cạnh ghế salong giơ lên một tay: “Hối các anh em, chúng ta ra biển thôi, ta là thuyền trưởng mũ rơm, có da thịt như cao su.” Dứt lời liền đưa tay quần lấy cổ Nghiêm Ngôn, nhảy phốc lên lưng Nghiêm Ngôn lúc này đang nghe điện thoại

Nghiêm Ngôn cúp điện thoại, nghiêng đầu hỏi: “Em nhỏ lắm sao?”

“Ai bảo anh không để ý đến em, em đang chán lắm đây”

“Nhàm chán thì đi đọc sách.”

“Đừng nói lời cay đắng vậy chứ, em thật không hiểu anh, ngày ngày nhìn thấy anh đều là lúc anh đang đọc sách, chẳng lẽ sách còn đẹp hơn em?”

“Em nhất định bắt anh nói ra sự thật? Đúng rồi, ban nãy Dương Huy gọi điện thoại cho anh bảo ngày mai đi cắm trại dã ngoại.”

Nghe được đi cắm trại dã ngoại, Tô Tiểu Mễ đu trên lưng Nghiêm Ngôn nhảy cẫng lên, vui vẻ ríu rít: “Vậy em phải chuẩn bị những thứ gì?”

“Bọn Dương Huy sẽ chuẩn bị.”

“Không được, em không thể thứ gì cũng không mang, như vậy thật không hay, chiếc quần trong màu hồng kia anh còn chưa mặc lần nào. Nhớ đến lúc đó anh không cẩn thận làm rơi xuống nước hoặc bị con gấu tha đi, em lúc đó có mang theo mà sẽ lập tức lấy ra cho anh mượn, người ta nói người thông minh đều phải mang theo một thứ dự phòng ý tứ chính là ở đây”

Nghiêm Ngôn nghe thấy Tô Tiểu Mễ giảo biện thì cố cậu trên lưng đi đến bên tường, xoay người hung hăng đem Tô Tiểu Mễ còn trên lưng áp sát thân mật trên vách tường, Tô Tiểu Mễ đau oa oa thét lên: “Đau quá, anh muốn đè chết em đúng không?”

Chờ đến khi Nghiêm Ngôn buông tha Tô Tiểu Mễ mới từ trên tường trượt xuống, lại rất nhanh quên mất đau đớn chạy nhanh vào phòng thu dọn đồ đạc. Ở bên ngoài Nghiêm Ngôn xem tivi, mười một phút sau Nghiêm Ngôn mất kiên nhẫn đi vào phòng ngủ, phát hiện Tô Tiểu Mễ rõ ràng đang muốn đi buôn bán, bên cạnh đặt hai bao lớn.

“Em rốt cuộc muốn mang theo bao nhiêu thứ hả?”

Tô Tiểu Mễ quay đầu lại, vằn trán lấm tấm mồ hôi: “Những thứ này đều rất cần thiết.”

Nghiêm Ngôn đi tới trước mở ra một túi, bên trong chất đầy mấy thứ lần trước mua như khói cay, Thập Tự Giá (†), thiết chùy tất cả đều yên lặng nằm ngay ngắn bên trong: “Em mang mấy thứ này đi làm gì?”

“Phòng thân a”

Nghiêm Ngôn không nói nhiều quay sang mở bao còn lại, bên trong có đồng hồ tay của hắn, chi phiếu cùng một ít đồ quý giá: “Thế em mang mấy thứ này làm gì?”

“Mấy món này để ở nhà em không yên lòng, đồ quý trọng đem theo bên người là tốt nhất.”

Nghiêm Ngôn đứng lên: “Tô Tiểu Mễ, em đi tắm rồi lên giường nằm ngủ cho anh, mấy món này đều không được mang theo.”

“Như vậy sao được.” Tô Tiểu Mễ không muốn không muốn đâu.

Bất đắc dĩ Nghiêm Ngôn đi tới trong ngăn kéo lấy ra lọ bôi trơn ném vào trong túi: “Chỉ cần mang cái này là đủ.” Tô Tiểu Mễ nhìn thấy ‘tiểu Nhuận’ mặt nóng rần, thầm mắng: “Ma quỷ.”, rồi co giò chạy đến phòng tắm.

Tắm tấp xong ra khỏi phòng tắm Nghiêm Ngôn đã ngủ, Tô Tiểu Mễ nằm ở bên cạnh lăn qua lộn lại cũng ngủ không được, nhẹ nhàng dùng ngón tay đâm đâm người bên cạnh .

Nghiêm Ngôn giọng nói mang theo nồng đậm buồn ngủ: “Chuyện gì.”

“Nghĩ đến ngày mai đi cắm trại em liền hưng phấn nên ngủ không được, hay chúng ta nói chuyện phiếm đi.”

“Em thấy anh có tốt bụng vậy không ?” Dứt lời chung quanh liền im phăng phắt như lúc trước, Tô Tiểu Mễ còn nghe được tiếng hít thở đều đều của Nghiêm Ngôn bĩu môi nhắm mắt lại, một lúc sau hai mắt chợt mở ra bên trong lấp lánh hữu thần không có vẻ gì muốn ngủ. Nhìn Nghiêm Ngôn đưa lưng về phía của mình, cậu nhảy xuống giường đi vòng một vòng sau đó nằm xuống phía trước Nghiêm Ngôn: “Ngôn, để em kể chuyện cười anh nghe, ngày xưa ngày xưa, xưa ời là xưa. . .” Tô Tiểu Mễ còn chưa nói xong đã bị Nghiêm Ngôn bịt miệng: “Em có tin anh lập tức làm em nghẹt thở đến chết không, ngủ nhanh, ngày mai còn phải dậy sớm.” Uy hiếp xong lại trở mình lần nữa đưa lưng về phía Tô Tiểu Mễ.

“Nhưng em ngủ không được.” Tô Tiểu Mễ nằm sau lưng Nghiêm Ngôn nhỏ giọng lẩm bẩm nhưng không nhận được bất kỳ câu trả lời, không thể làm gì khác hơn lần nữa nằm xuống, cầm lấy MP3 nhét vào tai định chọn một bài êm dịu ru mình ngủ, vậy mà trong MP3 chỉ chứa toàn nhạc khiêu vũ, Tô Tiểu Mễ nằm trên giường kích động một lát lắc lắc cái đầu, một lát liều mạng đập đập cái chân, một lát vịn vịn vòng eo hoàn toàn chìm đắm trong giai điệu sôi động muốn bùng nổ.

Không thể nhịn nổi nữa Nghiêm Ngôn xoay người một cước đá Tô Tiểu Mễ lăn xuống giường: ” Anh cho em hai lựa chọn, một là lên giường ngủ, hai là cách xa anh một chút.”

Tô Tiểu Mễ bị hai lựa chọn giày vò thật lâu, mâu thuẫn thật lâu, cuối cùng quyết định ngoan ngoãn nghe lời bò lên giường ngã vào trong ngực Nghiêm Ngôn, nghe tiếng tim đập trầm ổn của Nghiêm Ngôn để rồi ngủ thiếp đi.

Sáng ngày thứ hai, cậu bị tiếng động chung quanh làm cho tỉnh giấc, giật mình ngồi dậy trên giường hét to: “Ngôn, đừng bỏ lại một mình em.”

“Mới sáng sớm em tru rú gì đấy, dậy nhanh lên.” Nói xong cũng nắm lấy điện thoại thấy đèn trên người Tô Tiểu Mễ: “Gọi điện cho trường xin nghỉ hai ngày.”

“Chỉ đi có hai ngày, ít nhất cũng phải chơi mười ngày nửa tháng mới đủ”

“Em sao thích nói nhảm quá vậy.”

Lúc này Tô Tiểu Mễ mới chịu im lặng gọi điện cho trường xin nghỉ hai ngày. Vì Nghiêm Ngôn không cho mang theo nhiều thứ nên Tô Tiểu Mễ chỉ có thể đem 100 nguyên nhỏ nhắn của mình, một bộ quần áo của cậu và Nghiêm Ngôn, à, còn có bình tiểu nhuận, ôm lấy ba lô kích động lên xe. Đi được một khoảng liền thấy xe của Lưu Ứng Tinh cùng Dương Huy đã ngừng ở phía trước, Tô Tiểu Mễ vừa thấy hai tên sắc quỷ Dương Huy cùng Lưu Ứng Tinh mang theo mấy cô gái, không nhận được phỉ nhổ, xoay người nói: ” Ngôn, anh ngàn vạn đừng hãm mộ bọn họ.”

“Anh lúc nào nói hãm mộ bọn họ.”

Ba xe cùng khởi động phóng đi thật nhanh, trên đường đi Tô Tiểu Mễ vì buồn chán mà ngủ thiếp đi đến khi tỉnh lại xe vẫn còn đang lái, nhìn xuống đồng hồ cũng đã ba giờ, sau đó nghiêng đầu hỏi Nghiêm Ngôn đang hút thuốc: “Sao còn chưa tới?”

“Phải thêm một lát nữa.”

“Chỉ lái xe thôi cũng nhàm chán, nếu không chúng ta tìm chút chuyện vui đi?”

Thấy Nghiêm Ngôn không có phản ứng, cậu tập mãi thành thói quen tiếp tục đưa ra đề nghị: “Chúng ta để anh Hi cổ động tinh thần chút đi nào ” Tay nhét vào máy một cái đĩa, trong xe ngay lập tức vang lên

âm nhạc nhộn nhịp: “Chào mọi người, tôi là XXDJ, bây giờ tôi sẽ trình diễn một bài nhạc các bạn có thể mặc sức dao động.” Tô Tiểu Mễ nghe ngạc nhiên động còng rung đùi đắc ý, quay sang thấy Nghiêm Ngôn vẫn không có phản ứng, nói : “ nhảy lên nào, đừng thẹn thùng anh và em cùng lắc lắc.”

Thấy Nghiêm Ngôn vẫn không phản ứng, cậu ngồi bên ghế phụ liều mạng dao động nhin không được hồi thúc: “Nhanh lên, Ngôn, nhảy giống em vậy nè, chỉ cần nhấc cái mông, vòng eo nhúc nhích là được, rất đơn giản phải không.”

Nghiêm Ngôn cau mày đưa tay tắt đi âm nhạc, từ trong túi lấy ra tờ 100 ném vào Tô Tiểu Mễ: “Anh dùng 100 nguyên mua sự an tĩnh của em.”

“Em tốt bụng nghĩ cách để anh thư giãn, không ngờ anh lại lấy tiền vũ nhục em.” Nói thì nói vậy Tô Tiểu Mễ vẫn đem 100 nguyên nhét vào trong túi mình. Dọc theo đường đi đều ngoan ngoãn không gây rối.

Đến địa điểm cắm trại đã là giữa trưa, hiện tại tất cả mọi người đang ở trong một sơn cốc xinh đẹp, cách đó không xa còn có dòng suối nhỏ, Tô Tiểu Mễ xoay người hướng về phía Nghiêm Ngôn cảm thán: “Một nơi đẹp thế này đáng lý chúng ta nên sớm tới đây, gia tăng hồi ức tốt đẹp của chúng ta cũng rất tốt.”

Lời này bị Dương Huy đang khiêng đồ trên xe xuống nghe thấy được: “Tiểu Mễ, cậu nói chuyện thật không biết e lệ, tôi cũng đỏ mặt thay cậu.”

Tô Tiểu Mễ trợn mắt trừng Dương Huy: “Cũng đâu phải nói cho anh nghe, cứ bơ đi.” Lại nhìn sang bốn cô gái đứng phía sau Dương Huy cùng Lưu Ứng Tinh, mấy người này đều đã từng gặp tại phòng bi da. Hừ, không có phẩm vị.

Mọi người phân công làm việc, Dương Huy cùng Lưu Ứng Tinh chọn một nơi bằng phẳng bắt đầu dựng lều, Tô Tiểu Mễ hăng hái bưng bưng chạy đến dòng suối nhỏ bắt cá, Nghiêm Ngôn thì bị mấy cô gái vây quanh đến nước chảy không lọt, Dương Huy cùng Lưu Ứng Tinh bị đi chẳng khác nào cu li trong lòng không vui liền hướng về đám con gái kia nói: “Mấy người đừng có đánh chủ ý với hần, không thấy Tôn phu nhân đang ở đây sao?”

“Ai thế?” Một cô gái trong đó nhanh miệng hỏi.

Lưu Ứng Tinh chỉ ra bờ sông, lúc này Tô Tiểu Mễ đang gắng sức chống chọi với mấy con cá, bốn cô gái liền trợn tròn cặp mắt, quay phắt lại muốn nhanh nhận được đáp án: “Ngôn, bọn họ nói là sự thật sao?”

“Nếu không các cô cho rằng tôi mỗi lần đều đem cậu ta đến đây làm gì.” Mặt không chút thay đổi.

Nghiêm Ngôn lướt qua đám cô gái đi thẳng về phía bờ sông: “Trời lạnh thế này còn xuống đó làm gì, lên đây ngay”

“Khoan đã, hôm nay em muốn thi thử tài năng bắt cá cho anh ăn.”

“Em thi thử cái rắm, bảo em lên đây có nghe thấy không?”

“Cho em thêm một cơ hội.” Tô Tiểu Mễ tỏ vẻ đáng thương ngó chừng Nghiêm Ngôn, thấy Nghiêm Ngôn không nói coi như hần đồng ý, thế là cúi xuống tiếp tục xả thân trên tiền tuyến.

Quả nhiên trời không phụ người có lòng, sau một hồi lên bờ xuống ruộng Tô Tiểu Mễ cũng bắt được một con cá lớn bằng lòng bàn tay.

“Ngôn, anh nhìn xem” Hai tay nâng cá lên cao, Tô Tiểu Mễ vừa ngẩng đầu mặt đã đen xì, có một cô gái ngồi bên cạnh nói chuyện cùng Nghiêm Ngôn mà người cứ như muốn dán vào, Tô Tiểu Mễ nổi giận dùng dùng đi tới, cô gái thấy trong tay Tô Tiểu Mễ tản ra mùi cá liền trưng ra biểu tình chán ghét, sợ cậu làm dơ quần áo của mình. Mà Tô Tiểu Mễ giống như tên lưu manh cười thật nham hiểm, đem cá trong tay đưa tới trước mặt cô gái đang liếc mình né trái, cậu muốn dọa cô thôi ai ngờ con cá đột nhiên phịch một tiếng, thoát khỏi tay chui vào cổ áo trẻ thấp của cô gái, giây một hồi cũng không ra, cô gái thét chói tai tiếp theo òa khóc, Tô Tiểu Mễ cũng bị dọa cho mất hồn, trên đời này cậu sợ nhất nhìn thấy con gái khóc, tay chân luống cuống muốn giúp cô gái lấy cá ra kết quả lại bị Nghiêm Ngôn kéo lui ngược trở lại, lớn tiếng mắng: “Tô Tiểu Mễ, mẹ nó, em muốn đưa tay vào chỗ nào?”

Nghé vậy Tô Tiểu Mễ mới sực tỉnh, trở tay bắt được cánh Nghiêm Ngôn: “Em chỉ là quá hấp tấp, Ngôn, anh nhất định phải tin tưởng em, đối với hai khối mỡ kia em không có hứng thú.” Tô Tiểu Mễ mãi mê giải thích mà hoàn toàn quên mất bên cạnh có một cô gái khóc nước mắt ràn rụa, cậu chạy vòng qua vòng lại bên cạnh Nghiêm Ngôn thỉnh cầu hân tin tưởng thanh bạch của chính mình.

46. Chương 46: Chúng Ta Đi Cẩm Trại Dã Ngoại (hạ)

Chương 46: Chúng ta đi cẩm trại dã ngoại (Hạ)

Cuối cùng con cá vật lộn trong ngực cô gái hồi lâu bị đem đến chỗ nướng thịt, Tô Tiểu Mễ cách con cá thật xa đến khi nhìn thấy nó bị Dương Huy nuốt vào bụng mới vui mừng điên vui chạy đến trước nơi đặt thịt nướng, đem món mà cậu thích chia ra làm hai phần để nướng, thật vất vả nướng xong, đang chuẩn bị đem đến chỗ Nghiêm Ngôn lại bị Lưu Ứng Tinh đoạt đi một phần: “Tiểu Mễ, không ngờ cậu tốt với tôi đến vậy, cảm ơn nha.” Nói xong liền cúi đầu cắn một ngụm, giả vờ không nhìn thấy sắc mặt xanh mét của Tô Tiểu Mễ, Tô Tiểu Mễ tức muốn bốc khói cầm lấy que xiềng bằng trúc còn dư lại giờ cao: “Ông đây phải đâm xuyên anh a a a.”

Vừa mắng vừa chạy đuổi theo phía sau Lưu Ứng Tinh, vì thể lực xê xích quá lớn nên chạy được một quãng lại ngừng thở hổn hển nhìn chằm chằm Lưu Ứng Tinh, không có biện pháp giữ hân, cậu đành phải giả vờ chịu ủy khuất chạy đến trước mặt Nghiêm Ngôn tố cáo: “Ngôn, Lưu Ứng Tinh lấy hết đồ ăn em chuẩn bị cho anh, anh mau giúp em chỉnh hân.”

“Không sao, dù sao anh cũng không ăn.”

“Anh không ăn?”

“Mấy thứ kia ăn vào sẽ xảy ra phản ứng Maillard, phá hủy vitamin, protein biến tính. Hơn nữa rất dễ gây ung thư, nữ ăn bị ung thư tuyến nhũ, còn nam dễ nhiễm ký sinh

Cậu nói mới vừa thốt ra, cả đám người đang vui vẻ đồng loạt hóa đá. Dương Huy không hài lòng mở miệng: “Ngôn, cậu không thể nói lời dễ nghe hơn sao.”

“Cậu muốn tớ nói thế nào? Vật kia sẽ không dôn ung thư, các người tiếp theo ăn.”

Mặc dù Nghiêm Ngôn đã nói vậy nhưng không ai tin tưởng, chỉ có mỗi Tô Tiểu Mễ tin răm rắp, cầm lấy thịt nướng trong tay đưa lên miệng cắn một ngụm: “Ngôn, mấy lời trên đùa ban nãy của anh thật dọa người, em thiếu chút nữa không dám ăn.”

Những người khác nhìn Tô Tiểu Mễ như nhìn thấy kẻ ngốc.

Ăn xong tất cả mọi người không biết làm gì, Tô Tiểu Mễ đề nghị mọi người ngồi thành vòng tròn kể chuyện tâm sự nhưng rất nhanh đã bị mọi người phản đối bao gồm cả Nghiêm Ngôn. Một lát sau vẫn là Lưu Ứng Tinh lấy ra một bộ bài, Tô Tiểu Mễ liếc mắt nhìn bộ bài trong lòng nghĩ: Tục không chịu được, không tốt bằng đề nghị của mình.

Đánh bài bốn người gồm có Dương Huy, Nghiêm Ngôn, Lưu Ứng Tinh cùng một cô gái không biết tên, Tô Tiểu Mễ ngồi sau lưng Nghiêm Ngôn chăm chú quan sát ba người còn lại, cậu sợ bọn họ nhìn trộm bài của Nghiêm Ngôn. Thật ra Tô Tiểu Mễ nhìn thì nhìn cho vui chứ cậu nào biết bọn họ đánh cái gì, để giúp thắng tiền, mỗi lần Nghiêm Ngôn sờ lên bài Tô Tiểu Mễ liền vỗ tay hô: “Bài tốt.”

Sau đó bận rộn đứng dậy, một lát thì rót nước cho Nghiêm Ngôn, một hồi thì rót nước cho mình thật ra nhân cơ hội nhìn bài người khác, trở về nhỏ giọng nói lại với Nghiêm Ngôn những lá bài đó hình gì của ai. Cứ như vậy số tiền Nghiêm Ngôn thu được càng ngày càng nhiều, Tô Tiểu Mễ ngồi phía sau giúp Nghiêm Ngôn cầm tiền khoe miệng cười đến sắp liệt nhưng kim giấu trong bao cũng có ngày bị lòi, cậu cứ viện hết cớ này đến cớ khác đi qua đi lại Lưu Ứng Tinh rốt cục phát hiện có trá, mới bắt đầu bọn họ còn tưởng rằng

Tô Tiểu Mễ rồi rãnh không có chuyện gì làm nên mới chạy lung tung, không ngờ là kẻ gian rình bài của bọn họ.

Lưu Ứng Tinh cùng Dương Huy nháy mắt trao đổi, Dương Huy vô cùng không phục nhìn về phía Nghiêm Ngôn kêu la: “Ngôn, cậu biết hành vi này là gì không, là gian lận đấy. Ông trời ơi, ở đây có đôi uyên ương đạo tặc.”

Nghiêm Ngôn nhún vai trên mặt không có vẻ gì đang xấu hổ, hoàn toàn đem lời của Dương Huy như gió thoảng bên tai. Ném lại bộ bài sau đó đứng lên.

“Thắng tiền rồi muốn chuồn? Cậu có hiểu đạo lý đánh bài không vậy, có phẩm bài không.”

“Phẩm gì tớ cũng không có, đừng có dài dòng nữa đem chút đồ ăn tới đây.” Dứt lời liền kéo Tô Tiểu Mễ vui đến quên cả đất trời rồi đi, không ngờ đi cảm trại dã ngoại ông đây lại biến thành người có tiền ha ha.

Buổi tối mọi người tùy tiện dùng chút đồ ăn, đêm vốn dĩ đã lạnh trong sơn cốc thì càng lạnh hơn, Lưu Ứng Tinh cùng Dương Huy lấy chút ít củi tới châm lửa rồi cùng mấy cô gái kia vừa tâm sự vừa cười hỉ hả, Nghiêm Ngôn kéo Tô Tiểu Mễ vào lều.

Phía ngoài lều rôm rả tiếng cười của mấy cô gái, liều trong lại một mảnh an tĩnh chỉ có âm thanh Nghiêm Ngôn lật sách cùng Tô Tiểu Mễ đếm tiền soành soạch.

“Em rốt cuộc muốn đếm bao lâu nữa mới ngừng?”

“Ngôn, tất cả tiền này có phải đều cho em?”

“Chỉ cần em đừng mua mấy thứ kỳ quái là được.”

“Được, em sẽ dùng tiền này để mua sách tham khảo, Melatonin, siêng năng đọc sách..v.v. .” Tô Tiểu Mễ vì tiền mà vất hết óc nghĩ ra vô số lời hứa hẹn, lúc đi học cũng không thấy cậu thật tình như vậy.

Nghiêm Ngôn nhìn Tô Tiểu Mễ đem toàn bộ bài học được trên lớp tường thuật lại, vươn tay kéo cậu ngã vào trong ngực mình: “Anh đói bụng.”

“Vừa rồi bảo anh ăn anh lại không ăn, hiện tại tất cả mọi người ăn xong anh lại nói đói bụng, anh nói đi có phải anh rất khó hầu hạ hay không.”

“Không phải vẫn còn đồ ăn đó sao?” Nghiêm Ngôn nói thật mập mờ bàn tay đặt trên người Tô Tiểu Mễ từ từ chuyển động lên xuống, Tô Tiểu Mễ lập tức hiểu ý Nghiêm Ngôn, lo lắng giãy dụa: “Đừng, bọn họ còn ở bên ngoài.”

“Chỉ cần em nhỏ giọng chút không phải được rồi sao?”

“Vậy ý anh có phải nói em bình thường rất lớn tiếng?”

Không muốn tiếp tục đùa giỡn, Nghiêm Ngôn cúi xuống hôn Tô Tiểu Mễ bàn tay cũng mò đến công tắc đèn. Bên ngoài lều Dương Huy thấy đèn lều đã tắt liền nhìn sang Lưu Ứng Tinh nháy mắt ra hiệu. Ngay sau đó hắn cùng Lưu Ứng Tinh rón rén đi đến cạnh lều, áp lỗ tai vào mặt vải để nghe lén.

“Ngôn, đợi lát nữa đi, chờ bọn họ ngủ chúng ta sẽ....”

Nghiêm Ngôn không để ý chỉ chuyên tâm bới quần áo Tô Tiểu Mễ, lớp áo rất nhanh rời khỏi thân thể chủ nhân, sau đó đầu lưỡi tinh ranh nhẹ nhàng liếm láp chỗ mẫn cảm của cậu, Tô Tiểu Mễ bị kích thích nói không nên lời, muốn hét lên lại sợ sợ không được lớn tiếng, hai mắt mơ màng quyết định cắn môi dưới nén xuống rung động. Hai tay Tô Tiểu Mễ ôm lấy người Nghiêm Ngôn, vuốt ve thân thể quen thuộc khiến Tô Tiểu Mễ yêu thích không nỡ buông tay, chỉ muốn có thể nhanh chóng hòa vào trong thân thể hắn. Nghiêm Ngôn vừa hôn hít vừa đưa tay cởi ra dây lưng của Tô Tiểu Mễ, rút quần đi Tô Tiểu Mễ thở hổn hển, miệng nhẹ nhàng gọi tên Nghiêm Ngôn: “Ngôn, Ngôn, a, Hmm, em muốn anh.”

Môi Nghiêm Ngôn dán lên bụng Tô Tiểu Mễ hôn một đường xuống phía dưới, hai tay đồng thời tách ra chân Tô Tiểu Mễ, cúi đầu liền ngậm lấy phần thân đáng yêu, Tô Tiểu Mễ bị một nơi ẩm áp bao phủ thoải mái đến cong lên thân thể: “Nơi đó, a, umm, đừng vậy, Ngôn, em chịu không được.” Lúc này Nghiêm Ngôn

đưa tay lấy ra đồ bôi trơn, vừa ngâm phân thân Tô Tiểu Mễ vừa dùng tay quét chút ít bôi trơn, sau đó chậm rãi chen vào thăm dò.

Dưới kích thích mãnh liệt Tô Tiểu Mễ không ngừng lắc đầu, hai chân bắt giắc kẹp lấy Nghiêm Ngôn.

Thấy Tô Tiểu Mễ đã tiến vào trạng thái, Nghiêm Ngôn đứng dậy nhanh chóng mở ra khóa kéo, động thân một cái liền tiến vào thân thể Tô Tiểu Mễ : “A, Ngôn, Aha.”

Nghiêm Ngôn dùng lực đưa đẩy, Tô Tiểu Mễ mơ màng hai chân bị Nghiêm Ngôn nâng cao đi lại giữa không trung, hai người đều thở hổn hển, Tô Tiểu Mễ ngẩng cổ muốn Nghiêm Ngôn hôn hôn, Nghiêm Ngôn lập tức cúi người hôn nhẹ lên môi Tô Tiểu Mễ, hạ thân lại chưa bao giờ ngừng động tác đưa đẩy.

Ở trong lều hai người giằng co thật lâu mới cùng nhau giải phóng, sau khi xong việc Nghiêm Ngôn mặc lại quần áo tử tế liền mở khóa kéo, bắt được tại chỗ Dương Huy cùng Lưu Ứng Tinh còn chưa kịp chạy trốn. Nghiêm Ngôn liếc mắt một cái, đề thấp giọng nói: “Đi theo tớ.”

Hai người vô cùng khẩn trương đi theo sau lưng Nghiêm Ngôn, đến một nơi khá xa lều, Nghiêm Ngôn mới ra tay: “Các cậu tưởng rằng tớ làm cho các cậu nghe không chắc?”

Hai người hiểu ý Nghiêm Ngôn, không cam lòng nhưng vẫn phải móc ra ví tiền, lấy ra một ít đưa cho Nghiêm Ngôn.

“Tớ muốn khăn lông.”

Dương Huy lại phải đi đến xe lấy khăn lông đưa cho Nghiêm Ngôn, Nghiêm Ngôn đi tới cạnh dòng suối nhỏ đem khăn lông thấm ướt rồi mới trở về lều. Tô Tiểu Mễ quần chân kín mít đang muốn ngủ lại bị một trận lạnh thấu xương làm cho sự tỉnh, hô to: “Lạnh quá.”

“Đừng có hét lớn, nhanh lau sạch thân thể.”

“Không, lạnh lắm.”

Nghiêm Ngôn không để ý Tô Tiểu Mễ oa oa phản đối, tung chăn ra xa, thô bạo đem khăn lông lạnh lẽo áp lên cánh mông Tô Tiểu Mễ, Tô Tiểu Mễ bị lạnh càng vùng vẫy từ chối. Nghiêm Ngôn lập tức lấy ra xấp tiền thấy tới trước mắt Tô Tiểu Mễ, chiều này quả nhiên công hiệu trăm lần như một, Tô Tiểu Mễ không còn ầm ĩ nữa, ngó chừng Nghiêm Ngôn: “Tiền này ở đâu?”

“Em đáng được.”

Tô Tiểu Mễ không còn cảm thấy lạnh nữa, mặc dù nghe không hiểu lời Nghiêm Ngôn có ý gì nhưng cậu cảm thấy lần cầm trại dã ngoại này cậu đã kiếm được cả vốn lẫn lãi. Chờ sau khi hai người cũng dọn dẹp sạch sẽ rồi ôm nhau nằm ngủ.

Nửa đêm Tô Tiểu Mễ đột nhiên bị nghẹn tiểu làm cho tỉnh, đứng dậy xoa xoa eo, mở ra khóa kéo lều. Dõi mắt ra ngoài thì thấy bốn phía tối om không một bóng người, Tô Tiểu Mễ rụt trở về, kéo kéo ống tay áo Nghiêm Ngôn: “Ngôn, đi tiểu với em đi.”

“Đường đường đàn ông con trai mà sợ tối?”

“Em sắp nhịn không nổi mất rồi, ở lại anh không sợ em tiểu ra ngoài sao”

Cuối cùng Nghiêm Ngôn đã bị những lời này cứu tính, đứng dậy theo Tô Tiểu Mễ ra bên ngoài, Tô Tiểu Mễ đứng trong bụi cỏ giải quyết, thỉnh thoảng quay đầu lại: “Ngôn, anh đừng đi đâu đấy.”

Nghiêm Ngôn đứng ở bên cạnh đồng lửa châm thêm củi, chung quanh lập tức bùng sáng, Tô Tiểu Mễ quay đầu lại, khen ngợi: “Ngôn, anh tốt nhất.”

“Đang tiểu sao lại nói mấy lời này?”

Tô Tiểu Mễ giải quyết xong liền đi tới trước đồng lửa đun đun Nghiêm Ngôn, cây đuốc sáng loáng nướng khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Tiểu Mễ đỏ bừng : “Ngôn, chúng ta vĩnh viễn ở cùng nhau đi?”

“Vậy phải xem biểu hiện của em trước”

47. Chương 47: Nghiêm Ngôn Có Nguy Cơ

Chương 47: Nghiêm Ngôn có nguy cơ

Sau khi đi dã ngoại trở về, Tô Tiểu Mễ ngày ngày vỗ vỗ túi tiền đầy ắp của mình, đi đứng thẳng lưng thẳng hơn, nói năng cũng lớn tiếng giống như bọn nhà giàu mới nổi.

Ngày này cậu bỗng nhận được một phong thư tình hồng phấn của nữ sinh lớp cách vách, Tô Tiểu Mễ nhìn phong thư trong tay vui mừng muốn hét to, xem ra mị lực chính mình không thua kém năm đó. Sau giờ cậu liền chạy thẳng về nhà, đem ngay phong thư tình còn chưa mở ra quơ trước mặt Nghiêm Ngôn: “Biết đây là gì không?”

“Di thư?”

“Phi! Phi! Phi! Nói năng bậy bạ, đây là thư tình người ta gửi cho ông đây, thư tình đó biết chưa, không ngờ phải không. Ngôn, anh không ngờ em có ngày hôm nay chứ gì.”

Nghiêm Ngôn châm điều thuốc, híp mắt nhìn lá thư tình cho Tô Tiểu Mễ: “Một mình em tự viết đúng không?”

Tô Tiểu Mễ cho rằng mình đã bị vũ nhục nhân cách nghiêm trọng, hô to: “Anh đúng là khinh thường thái quá, em hiện tại sẽ đọc cho anh nghe để anh tâm phục khẩu phục.”

Ngồi xuống ghế, Tô Tiểu Mễ xé ra bao thư rút ra tờ thư tình, hắng giọng lớn tiếng đọc: “Tô Tiểu Mễ, em có thể gọi anh như vậy không? Có lẽ anh không biết em là ai nhưng em lại rất hiểu rõ anh, mỗi lần anh đi ngang qua lớp chúng ta, trái tim em nó liền hoảng loạn, có nhiều lần em muốn chạy sang tìm anh trò chuyện để rồi phải bỏ cuộc, anh cũng biết đấy em là con gái, em rất ngượng. Bây giờ lại khác chúng ta đã học năm tư nên em không muốn đợi thêm nữa. Bất kể anh đồng ý hay không đồng ý, chúng ta có thể bắt đầu từ vai trò tình bạn, em không muốn đòi hỏi nhiều hơn, mong sớm nhận được câu trả lời của anh. Đặng Phụng Liên.”

Tô Tiểu Mễ cất lại lá thư, vẻ mặt đắc ý cùng cực, chấp tay sau lưng lúc ẩn lúc hiện trước mặt Nghiêm Ngôn: “Hiện tại biết rồi đúng không, không phải tất cả mọi người đều thích dạng như anh, thỉnh thoảng cũng có những người tuệ nhân biết trọng anh hùng coi trọng em. Thằng nhóc, nhóc có ý thức được nguy cơ chưa, sau này phải thật trân trọng yêu thương anh nhé, nếu không sẽ bị người khác đoạt mất đấy”

Nghiêm Ngôn cầm qua lá thư tình trong tay Tô Tiểu Mễ, nhìn cũng không thèm nhìn liền ném vào thùng rác: “Tô Tiểu Mễ, anh thấy em dường như rất cao hứng.”

“Phong thủy luân lưu, em Tô Tiểu Mễ cuối cùng đã chờ đợi được ngày này, từ trước đến nay mọi người đều thích anh, hiện tại A ha ha ha, có người yêu thích em, khoảnh khắc phi thường thế này thật đáng để ghi vào lịch sử.”

“Được con gái thích em vui mừng lắm sao?”

Tô Tiểu Mễ lắc lắc đầu ngón tay: “NO, NO, NO, người nào cũng được miễn họ yêu thích em, thế nào, có phải cảm thấy rất mất mặt, mị lực phái nam của anh bị chao đảo rồi”

“Em nói mấy trò so sánh vớ vẩn đó với anh làm gì.”

“Dù thế nào hiện tại cũng đã giúp em thăng bằng cảm giác tự ti trong một khoảng thời gian dài.”

“Vậy em tính toán trả lời con gái người ta thế nào?” Nghiêm Ngôn rút ra điều thuốc cuối cùng..

“Sau này anh phải hết lòng hết dạ yêu em, như vậy em mới không vì sắc đẹp mà thay đổi, có phải em trung trinh khiến anh rất cảm động không?”

“Tốt nhất là vậy.”

Nghiêm Ngôn thừa dịp Tô Tiểu Mễ vào thư phòng đọc sách ngó chừng lá thư tình trong thùng rác, khoe miệng cong lên nụ cười hiểm, đem thư tình vừa nhặt được nhét vào trong túi, bấm điện thoại: “Lô Y Y phải không, giúp tôi làm một chuyện.” ——

Ngày thứ hai, Tô Tiểu Mễ mới vừa tan học đang thu dọn sách vở, Tôn diệu lại xuất hiện nói nhỏ với Tô Tiểu Mễ: “Tiểu Mễ, có người tìm cậu.”

Tô Tiểu Mễ quay đầu nhìn lại là một cô gái, đầu óc vừa chuyển liền biết đây là Đặng Phượng Liên trong truyền thuyết, cô gái này đáng người hơi mũm mĩm nhưng khuôn mặt vẫn rất khả ái, khi cười còn có hai má lúm đồng tiền, Tô Tiểu Mễ đang muốn mở miệng cự tuyệt, Đặng Phượng Liên đã giành nói trước: “Chúng ta có thể đổi nơi khác để nói chuyện không?”

Dứt lời cô ta liền xoay người đi tới hoa viên nhỏ sau trường, Tô Tiểu Mễ không có biện pháp đành phải đi phía sau Đặng Phượng Liên, Chu Cương vừa thấy Tô Tiểu Mễ đi cùng cô gái lạ mặt thì cho rằng Tô Tiểu Mễ lên Nghiêm Ngôn ăn vụng, vì thế cậu lặng lẽ bấm điện thoại gọi Nghiêm Ngôn.

Đầu này Tô Tiểu Mễ đi theo Đặng Phượng Liên tới hoa viên nhỏ.

“Tô Tiểu Mễ, hôm qua anh đã nhận được thư tình của em, anh nghĩ thế nào?” Đặng Phượng Liên đỏ mặt không dám nhìn Tô Tiểu Mễ. Bất quá không nhìn tốt nhất, hiện tại khuôn mặt Tô Tiểu Mễ trắng không còn giọt máu, cậu chưa từng trải qua tình cảnh khó xử như thế này, vênh váo tự đắc của ngày hôm qua đã sớm biến mất không thấy bóng dáng: “Chuyện đó, Phượng gì ấy... ngại quá, tôi không thể tiếp nhận.”

“Tại sao? Anh có bạn gái rồi?” Lúc này Đặng Phượng Liên mới ngẩng đầu lên.

“Thế thì không phải.” Cũng không thể nói cho cô ta biết mình có bạn trai. Nếu chuyện này mà lan tràn trong trường học hậu quả sẽ rất khó lường.

“Vì sao chứ, dù thế nào anh cũng phải cho em một lý do để hết hy vọng.”

“Chuyện đó, không thích cô thì không thích, đã hết cách.”

“Tại sao không thích em? Anh thấy dung mạo em không xinh xắn?”

Nào có nhiều lý do vậy nha >_<: “thế=” thì=” không=” phải.”=>

“Vậy anh tại sao không thích em, bây giờ anh còn chưa hiểu rõ em chờ anh từ từ hiểu rõ, em tin tưởng anh nhất định sẽ thích anh.” Đặng Phượng Liên từng bước ép sát Tô Tiểu Mễ, Tô Tiểu Mễ bị dọa sợ không ngừng lui về phía sau, cô ta muốn làm gì a.

Đột nhiên Đặng Phượng Liên xông lên trước ôm lấy Tô Tiểu Mễ, hai ngọn núi sừng sững trước ngực chĩa vào người Tô Tiểu Mễ, Tô Tiểu Mễ cảm thấy cả người không thoải mái muốn đẩy cô ta ra, khổ thay một thân da bọc xương như cậu làm sao có thể thắng một thân toàn thịt. Tô Tiểu Mễ tay chân luống cuống, miệng không ngừng khuyên rằng: “Cô buông tay tôi ra rồi hẳn nói, đừng như vậy, chút nữa sẽ có người tới.” Đừng nói cô gái này muốn đem cậu XX, OO, XO nhé.

Thế nhưng nói muốn cháy cổ họng cô gái vẫn không buông tay, Tô Tiểu Mễ sợ hãi nhìn chung quanh lại thấy được Nghiêm Ngôn hút thuốc từ nơi xa đi tới. Tô Tiểu Mễ như gặp được cứu tinh, hướng về phía Nghiêm Ngôn hô to: “Ngôn, cứu em, bé mũm mĩm này muốn vô lễ với em a.”

Nghiêm Ngôn rất nhanh đi tới, sắc mặt vô cùng khó coi, một tay kéo ra Đặng Phượng Liên, Đặng Phượng Liên giận giữ trừng to mắt, hỏi: “Anh là ai.”

“Cô quản tôi là ai làm gì, đừng đụng vào thứ không nên đụng”

“Đây là chuyện của tôi cùng Tô Tiểu Mễ không mượn anh xen vào, đúng không Tô Tiểu Mễ.” Vừa quay đầu lại đã thấy Tô Tiểu Mễ vọt đến sau lưng Nghiêm Ngôn nhìn cô đầy vẻ khiếp sợ, tay còn kéo chéo áo Nghiêm Ngôn, nói: “Đi mau, đi mau.”

Đặng Phượng Liên tức đến đỏ mặt nhưng chỉ có thể trừng mắt nhìn Nghiêm Ngôn kéo Tô Tiểu Mễ đi. Còn Tô Tiểu Mễ sợ đến ngay cả đầu cũng không dám quay trở lại.

Buổi tối lá thư tình của Đặng Phượng Liên bị người ta đưa lên mạng trường, vì thế mấy ngày sau đó Tô Tiểu Mễ vào lớp học đều bị bạn bè trêu ghẹo thật lâu, giờ chỉ cần nghe đến hai chữ thư tình sắc mặt liền trắng bệch. Đặng Phượng Liên lại càng không mặt mũi gặp người trốn Tô Tiểu Mễ như trốn quỷ. Trong lòng Tô Tiểu Mễ luôn cảm thấy chuyện này có chút quỷ dị, lá thư tình đó rõ ràng bị Nghiêm Ngôn ném vào thùng rác làm sao nó có thể tự mình chạy lên mạng trường được nhỉ.

48. Chương 48: Tô Tiểu Mễ Có Nguy Cơ

Chương 48: Tô Tiểu Mễ có nguy cơ

Mấy ngày nay trời đổ mưa liên tục, Nghiêm Ngôn cùng Tô Tiểu Mễ cơm nước xong thì trở về, đến dưới nhà Nghiêm Ngôn bảo Tô Tiểu Mễ đứng chờ còn mình thì đậu xe xong quay trở lại, nơi Tô Tiểu Mễ đứng bên cạnh có một cậu bé trai khá á, xem bộ dạng khoảng chừng 15 tuổi, thấp hơn Tô Tiểu Mễ nửa cái đầu, hai mắt to tròn, lỗ mũi nho nhỏ, đôi môi hồng hồng, bộ dạng bối rối như đang chờ người. Tô Tiểu Mễ nhìn hai bàn tay cậu bé vì lo lắng mà siết chặt lại, trong đầu bắt đầu đem lý thuyết tâm lý học âm thầm phỏng đoán nội tâm đứa nhỏ này, cậu nhóc này một là bị người nhà từ bỏ? Không thì lạc đường? Hoặc bị kẻ trộm lừa mất tiền?

Lúc này Nghiêm Ngôn đã cất xe vào bãi đậu chạy dưới mưa tới, mái tóc vươn vãn vài giọt mưa li ti, tay thì cầm điều thuốc. Tô Tiểu Mễ nhìn Nghiêm Ngôn đến gần gần cả người, Cmnr đúng là đẹp trai quá xá, đẹp trai quá xá a.

Định bụng đi tới lại bị cậu nhóc bên cạnh giành trước một bước chạy tới mặt trước mặt Nghiêm Ngôn, ngăn cản đường đi của hắn. Tô Tiểu Mễ cũng nghĩ người không biết cậu nhóc kia muốn làm gì, cậu nhóc cúi thấp đầu, hồi lâu mới lớn tiếng nói ra một câu kinh thiên động địa: “Chào anh, em tên là Tống Mặc, anh hãy quen với em đi.”

Nghe thấy vậy, Tô Tiểu Mễ cảm giác trên đầu cậu có đám mây đen chuyển động tới, sau đó vang lên tiếng sấm tiếp theo mưa ào ào rơi xuống. Trong lòng không chỉ cảm thấy chua chát còn có chút không thoải mái. Nói về Tống Mặc này dung mạo so với cậu thì đẹp hơn một chút, quan trọng nhất, quan trọng nhất cậu ta là nam. Nghiêm Ngôn sẽ không bị thằng nhóc này cướp đi mất chứ, trong lòng Tô Tiểu Mễ vang lên báo động đỏ, vô số tiểu nhân ở trong đầu Tô Tiểu Mễ không ngừng nói, nguy cơ! Nguy cơ! Nguy cơ!

Nghiêm Ngôn mặt không chút thay đổi đi vòng qua Tống Mặc tới trước mặt Tô Tiểu Mễ: “Sững sờ ở đó làm gì, trở về.” Giống như chưa xảy ra chuyện gì Tô Tiểu Mễ dần dần đi theo Nghiêm Ngôn, Nghiêm Ngôn đi được vài bước lại bị Tống Mặc kéo lấy áo: “Xin đừng cho rằng em nói đùa, em thật lòng thích anh, thật lòng thích anh đấy.”

Nghiêm Ngôn kéo ra bàn tay Tống Mặc nắm lấy áo mình, nghiêng đầu nhìn Tống Mặc chăm chăm, Tô Tiểu Mễ đứng phía sau trong lòng đang điên cuồng gào thét: Đừng xem, đừng xem, đừng để cậu ta mê hoặc. Chỉ còn thiếu mỗi động tác chạy lên phía trước che ánh mắt Nghiêm Ngôn.

“Mẹ nhóc đâu? Tại sao lại để một đứa bé chạy loạn ban ngày ban mặt vậy nhỉ.” Nghiêm Ngôn nói

Tống Mặc ngượng ngùng cả khuôn mặt ửng đỏ: “Đừng xem em như trẻ con, em thật lòng.”

“Tôi không có hứng thú với cậu” Nghiêm Ngôn đem Tô Tiểu Mễ đứng ngốc đẩy vào thang máy, khoanh khắc cửa thang máy đóng lại, Tống Mặc tức giận rống to: “Em sẽ không buông tha, em thích anh xin anh hãy nhớ kỹ.”

Trong thang máy hai người đều không nói chuyện, chờ trở lại gian phòng Nghiêm Ngôn đang cởi giày, Tô Tiểu Mễ đột nhiên từ phía sau lưng bỏ nhào lên người Nghiêm Ngôn, hét to: “Em phải làm sao bây giờ?”

Nghiêm Ngôn đứng không vững, lão đảo một cái hai người đều lảo đảo trên mặt đất, Nghiêm Ngôn xoay người nhìn chăm chăm Tô Tiểu Mễ: “Em thì thế nào?”

“Người kia dễ thương hơn em, nếu anh bị cậu ta cướp đi em phải làm sao bây giờ?” Tô Tiểu Mễ mặt so với khóc còn khó coi hơn, lăn lộn trên mặt đất, Nghiêm Ngôn từ trên mặt đất bò dậy đưa tay kéo Tô Tiểu Mễ: “Nghĩ nhiều quá rồi, mau dậy đi.”

“Ai u, tình yêu của chúng ta rốt cục bị người thứ ba đáng yêu phá rồi đặt dấu chấm kết thúc.” Tô Tiểu Mễ không chịu nghe theo tiếp tục lăn lộn ai oán trên mặt đất.

“Anh còn chưa làm gì.” Nghiêm Ngôn đem Tô Tiểu Mễ từ trên mặt đất bế lên, ôm đến trên ghế salong, Tô Tiểu Mễ vòng tay ôm cổ Nghiêm Ngôn: “Anh hiện tại chưa làm, không có nghĩa sau này anh sẽ không làm, trước kia xuất hiện phụ nữ hiện tại xuất hiện một người đàn ông, anh bảo em biết sống sao đây.”

“Em nghĩ anh là người dễ thay lòng đổi dạ vậy sao?” Nghiêm Ngôn tức giận mắng mỗ, thật bội phục năng lực tưởng tượng kinh người của Tô Tiểu Mễ.

“Còn không phải sợ giữ không được anh sao? Đàn ông các anh đều là động vật suy nghĩ bằng nửa người dưới.” Tô Tiểu Mễ nói hăng say hoàn toàn quên mất cậu cũng là đàn ông. Nghiêm Ngôn đem cậu bám trên người đá văng ra: “Nhanh đi nấu cơm.” Tô Tiểu Mễ không thể làm gì khác hơn là từng bước đi vào phòng bếp. Lúc dùng cơm Nghiêm Ngôn nhìn Tô Tiểu Mễ vẫn một bộ u sầu nói: “Tô Tiểu Mễ, em lại nghĩ vẩn vơ cái gì đó? Lại bị một đứa bé 15 tuổi làm thành như vậy?”

“Cái này gọi là ý thức gian nan khổ cực, sống yên ổn nghĩ đến ngày gian nguy.”

“Bộ dạng em hiện giờ phải gọi là vô cùng không tín nhiệm người đàn ông của mình.”

“Haizz, nói anh cũng không hiểu hiện tại em lo đến mức nào đâu. Còn nữa, Ngôn, anh hãy thành thật nói cho em biết, thằng nhóc kia có phải trông đẹp mắt hơn em?” Tô Tiểu Mễ vẻ mặt căng thẳng trông như không chịu nổi dả kích, Nghiêm Ngôn nhìn thấy mà bật cười: “Nếu anh trông mặt mà bắt hình dong, ban đầu đã không chọn em.”

Tô Tiểu Mễ nghe vậy cũng không cao hứng: “Anh lại mắng em, có phải anh chê em xấu, chê em là thiếu phụ lớn tuổi có chồng, ở chung một năm nhất định không còn cảm thấy mới mẻ.”

“Được rồi, được rồi, em vô cùng xinh đẹp” Nghiêm Ngôn bỏ chén xuống, ngồi trên ghế salong đốt một điếu thuốc, Tô Tiểu Mễ oán hận cầm lấy bát dưa: “Có lẽ, vô cùng rõ ràng có lẽ mà thôi”

Dùng xong cơm nước, Tô Tiểu Mễ lại đứng trước mặt gương nhìn khuôn mặt bình thường, ánh mắt bình thường, lỗ mũi bình thường, miệng bình thường, trong đầu bỗng nhiên lại hiện ra gương mặt Tống Mạc. Ngay sau đó Tô Tiểu Mễ gục trước mặt đầm ngực dậm chân, gào khóc thảm thiết: “Mẹ, sao mẹ lại sinh ra con bình thường thế này.”

Lời này bị Nghiêm Ngôn ngồi trên ghế salong nghe thấy, trong lòng nghĩ hình tượng của hán trong lòng Tô Tiểu Mễ lúc nào lại biến thành cảm thú đứng núi này trông núi nọ rồi.

Ngày thứ hai Tô Tiểu Mễ cố ý chờ Nghiêm Ngôn cùng nhau xuống lầu, quả nhiên Tống Mạc đã chờ tại dưới lầu. Nhìn thấy Nghiêm Ngôn tới liền chạy ra phía trước: “Chuyện em nói anh nghĩ thế nào?”

“Không phải ngày hôm qua đã rõ rồi sao?” Nghiêm Ngôn cau mày, tiểu quỷ này rốt cuộc còn muốn phiền hán bao lâu.

“Có phải anh cảm thấy em còn nhỏ nên cho rằng em đang nói đùa. Em đã nói em thật lòng, bởi vậy xin anh suy nghĩ cẩn thận, em cảm thấy so với anh trai này em còn tốt hơn.” Tống Mạc chỉ vào Tô Tiểu Mễ, thật ra Tống Mạc ở cách vách dãy nhà trọ, từ lúc Nghiêm Ngôn dọn đến đã yêu thích hán nhưng không dám nói, đến hán phát hiện quan hệ giữa Nghiêm Ngôn cùng Tô Tiểu Mễ mới biết thì ra Nghiêm Ngôn thích nam sinh, cảm giác mình cũng có hi vọng mới lấy dũng khí tới tỏ tình.

Tô Tiểu Mễ Bị Tống Mạc chỉ chỉ trỏ trỏ, sắc mặt lập tức tái nhợt, xấu hổ, xấu hổ quá đi, những lời hán nói đều là sự thật, hán quả thật tốt hơn cậu. Nghiêm Ngôn nhìn sắc mặt Tô Tiểu Mễ liền biết người này lại suy nghĩ lung tung, đành phải hướng về phía Tống Mạc nói: “Cậu đã biết quan hệ chúng tôi thì đừng đến gây phiền phức nữa.”

“Tại sao anh trai này được, em lại không được?” Tống Mạc là người rất bướng bỉnh vừa nói vừa dùng ánh mắt to tròn đáng thương ngó chừng Nghiêm Ngôn: “Em có điểm nào không bằng anh ta? Anh thử nói xem,

nói thử xem.” Trong giọng nói còn mang theo ý làm nũng.

A! Ngay cả chiều này cũng lợi hại hơn mình, Tô Tiểu Mễ lại ở trong lòng reo hò. Mặc dù muốn mở miệng nói nhưng ở nơi này cậu lại không biết phải nói gì chỉ có thể nhìn cầu cứu Nghiêm Ngôn.

“Tôi chưa từng nghĩ sẽ đem Tô Tiểu Mễ so với bất luận người nào, dù mọi thứ của cậu đều tốt hơn Tô Tiểu Mễ nhưng đời này ông đây đã chọn cậu ta.” Dứt lời liền kéo Tô Tiểu Mễ cảm động rưng rưng rời đi, đến khi ngồi vào lớp học vẫn còn bị mấy lời đó kích động như đang ở trên thiên đàng.

Khi về nhà Tô Tiểu Mễ phát hiện Tống Mạc không còn ở dưới lầu, trong lòng thở phào một cái, cuối cùng cũng biết tự rút lui. Vừa vào cửa liền vui mừng điên ba hồi giúp Nghiêm Ngôn pha cà phê, ba hồi lại giúp Nghiêm Ngôn xoa bóp : “Hôm nay sao ân cần dữ vậy?”

“Không phải em đang củng cố địa vị của mình trong lòng anh sao?”

Nói tới đây chuông cửa đồng thời vang lên, Tô Tiểu Mễ chạy đi mở cửa nhìn thấy người đến quả nhiên là Tống Mạc, thằng nhóc này còn tìm đến tận nhà.

“Làm sao cậu lại tới nữa ?” Đây là lần đầu Tô Tiểu Mễ nói chuyện cùng Tống Mạc.

Tống Mạc nhìn cũng không nhìn Tô Tiểu Mễ, trực tiếp lướt qua cậu đi tới trước mặt Nghiêm Ngôn: “Em nghĩ rồi, anh thích anh ta bởi vì anh chưa gặp qua em. Em nói rồi tôi thật lòng sẽ không dễ dàng buông tha anh đâu.”

Nghiêm Ngôn nhìn thấy Tống Mạc liền nhúc nhích, nói nhiều hơn với thằng nhóc này cũng vô dụng.

“Đi ra ngoài!”

Nhưng Tống Mạc không nghe còn chạy tới muốn hôn môi Nghiêm Ngôn, Tô Tiểu Mễ sợ đến nhắm mắt hét to: “Không nên.” Chung quanh không một tiếng động, từ từ mở mắt mới phát hiện môi Tống Mạc bị bàn tay Nghiêm Ngôn chặn lại, Tô Tiểu Mễ thở phào nhẹ nhõm. Nghiêm Ngôn đẩy ra Tống Mạc: “Cậu không nên chọc tôi, đi ra ngoài ngay.”

“Anh thực sự ghét em vậy sao?”

“So với cậu tưởng tượng còn chán ghét hơn.” Nghiêm Ngôn lạnh lùng vạch ra sự thật

Tô Tiểu Mễ trong lòng hồi hộp, tuy nhiên vẫn đi tới trước mặt Tống Mạc: “Người ta đã nói chán ghét cậu, tại sao cậu còn không đi. Ngôn, tôi vĩnh viễn không tặng cậu, hẳn cũng sẽ không thích cậu, cậu nên chết tâm đi.” Vừa nghe lời này đã biết Tô Tiểu Mễ học được trong phim truyền hình, luôn cất trong lòng hôm nay rất cuộc có dịp sử dụng.

Tống Mạc thấy Tô Tiểu Mễ đắc ý ra mặt, một cổ lửa giận từ dưới ót vọt lên, giơ tay lên muốn cho Tô Tiểu Mễ một cái tát, Nghiêm Ngôn ngồi trên ghế salong phía sau lại đem Tô Tiểu Mễ kéo ra, đứng lên trực tiếp tăng thêm sức cho Tống Mạc một cái tát, Tống Mạc bị đánh ngã ngồi dưới đất: “Mẹ nó, cậu ta không phải người cậu muốn đánh là đánh? Hôm nay cậu đã giẫm đến giới hạn thấp nhất của tôi rồi” Nói xong liền ngồi xổm người nheo lại ánh mắt nguy hiểm, bắt lấy cổ tay Tống Mạc: “Nhà cậu ở đâu?”

Thấy ánh mắt Tống Mạc ngấn nước không nói lời nào, Nghiêm Ngôn tăng thêm sức tay: “Nói, nhà cậu ở đâu.”

Cuối cùng Tống Mạc chịu không nổi đau đớn ấp úng nói ra địa chỉ, Nghiêm Ngôn liền kéo cậu đi ra khỏi cửa tới địa chỉ mà cậu nói, nhấn chuông cửa, lát sau có một người trung niên chạy đến mở cửa, Nghiêm Ngôn kéo Tống Mạc đẩy tới trên người kia: “Con của các người cứ ép tôi phải quen cậu ta, các người tự giải quyết đi.” Nói xong liền xoay người rời đi, phía sau truyền đến loang loáng tiếng chửi bậy: “Đúng là cái thằng không có tiền đồ, mày nhìn mày đã làm chuyện gì đi, mày bảo tao sau này còn mặt mũi gì sống ở nơi này.”

Sau khi Nghiêm Ngôn về đến nhà, Tô Tiểu Mễ vẫn còn sửng sốt, Nghiêm Ngôn nhẹ giọng gọi: “Tô Tiểu Mễ?”

Lúc này Tô Tiểu Mễ mới phục hồi tinh thần: “Ngôn, cậu ta muốn đánh em.” Nói đến đây liền nhào vào trong ngực Nghiêm Ngôn, Nghiêm Ngôn nhìn người trong ngực có chút đau lòng, định an ủi mấy câu lại nghe Tô Tiểu Mễ reo lên: “Rõ ràng từ chối cậu ta là anh, tại sao cậu ta không đánh anh lại muốn đánh em.”

Nghiêm Ngôn chỉ biết ai thán ngửa đầu nhìn trời, nói: “Chuyện như vậy sẽ không xảy ra lần hai, sau này trừ anh ra sẽ không ai dám đánh em”

“Tại sao phải trừ anh ra.” Tô Tiểu Mễ trừng to tròn mắt.

“Bởi vì có đôi khi em quá không nghe lời”

49. Chương 49: Nghiêm Ngôn Nói ” Tô Tiểu Mễ, Giáng Sinh Vui Vẻ” (thượng)

Chương 49: Nghiêm Ngôn nói “ Tô Tiểu Mễ, giáng sinh vui vẻ” (Thượng)

Giáng Sinh ngày càng đến gần, Tô Tiểu Mễ bận rộn đến tay chân múa may không kịp, đầu tiên cậu đem tiền kiếm được từ hôm đi dã ngoại lấy ra mua rất nhiều thứ, đèn màu, giấy hoa, nến noel, dĩ nhiên những thứ này đều được thực hiện dưới sự không hề hay biết của Nghiêm Ngôn, chứ theo tính cách Nghiêm Ngôn hẳn sẽ không chú ý đến mấy lễ hội này. Mà theo Tô Tiểu Mễ cho ra kết luận dựa theo tính cách Nghiêm Ngôn hẳn nhất định không thích mấy thứ rườm rà tầm thường, không biết Tô Tiểu Mễ có được tính bên trong không.

Cách lễ Giáng Sinh còn hai ngày, Tô Tiểu Mễ nhàm chán cầm hộp điều khiển TV đổi kênh xem Tây Du Ký chiếu gần N lần, quay đầu hỏi Nghiêm Ngôn: “Ngôn, trong Tây Du ký anh ghét người nào nhất”

“Đường Tăng.”

Tô Tiểu Mễ há to miệng: “Tại sao anh lại ghét sư phụ, ngài ấy là người rất tốt, da thịt trắng trắng mềm mềm còn thông hiểu mọi chuyện trên đời”

“Khuôn mặt lúc nào cũng nhăn nhăn nhó nhó cứ như đàn bà, một lát không cho phép giết con kiến, một lát lại không cho đánh chết yêu quái, một lát bị yêu quái động vào thì tâm viên ý mã, anh xem mà cũng hoảng hốt.”

“Anh nói nhầm, nào có tâm viên ý mã”

“Anh thì thấy bộ dạng rất hưởng thụ ” Nghiêm Ngôn nhún vai

“Không ngờ, thật sự không ngờ anh lại có cách nhìn đó với sư phụ .” Tô Tiểu Mễ nói xong cúi đầu ngẫm nghĩ, Nghiêm Ngôn nói tiếp: “Đổi kênh khác đi, phim này có gì mà hay, tình tiết lúc nào cũng như vậy quanh đi quẩn lại vẫn là yêu quái muốn ăn Đường Tăng, không thì bị hầu tử đánh một trận, đánh không lại thì chạy tìm thiên binh thiên tướng, cuối cùng đám đó lại hô lên ‘Đại thánh, hạ thủ lưu tình, nghiệt súc này là cái gì v.v.v...vậy là kết thúc. Em xem mà không chịu nghĩ, khi đó Tôn Ngộ Không đại náo Thiên Cung biết bao nhiêu thiên binh thiên tướng có làm gì được hắn đâu, hiện tại đi đến Tây Kinh lấy kinh lại bị trên những bồ, thổ tếp riu khiến sống không được chết không yên, nội dung vở kịch hợp lý không?”

“Không ngờ chỉ xem một bộ phim TV mà anh có phân tích rõ ràng như vậy” Tô Tiểu Mễ không nhịn được than thở: “Ngôn, đi theo anh học được thật nhiều thứ a >_<”>

“Những cái này không cần học.”

“Ngôn, anh có hay không muốn một món quà gì đó?” Gián tiếp thử dò xét

“Không có.” Trực tiếp đưa ra đáp án

“Không thể nào? Cả đời này anh chẳng lẽ không có nguyện vọng gì chắc?”

“Lên mặt trời ngắm nhìn một chút”

Tô Tiểu Mễ kinh ngạc đứng ngồi không yên: “Có nguyện vọng be bé hơn hay không?”

“Đi chung quanh mặt trời xem một chút.”

“Không có nguyện vọng bình thường hơn một chút sao?”

“Đối với anh những thứ thực hiện không được đáng trân trọng, bây giờ em cứ hỏi anh mấy chuyện này làm gì, em cho rằng mình là tiểu tiên tử ban điều ước cho mọi người sao” Nghiêm Ngôn mắt kiên nhập đưa tay cầm hộp điều khiển TV trong tay Tô Tiểu Mễ tự mình chuyển kênh.

Cách lễ Giáng Sinh còn một ngày

“Ngôn, hôm nay anh có về sớm không ? ”

“Tại sao”

” Có về sớm không ?”

“Tại sao”

” Có về sớm không ?”

“Tại sao”

” Có về sớm không ?”

“Biết rồi”

Hôm nay là giáng sinh, Nghiêm Ngôn đi làm từ sáng đến chiều tối mới về, ở nhà Tô Tiểu Mễ xách rìu đi ra khỏi cửa, nhìn chung quanh xem có cây tùng nhỏ nào không rồi đi tới vùng ngoại thành ít người đến, vòng vo một hồi cuối cùng cậu cũng tìm được mục tiêu, lấy ra cây rìu trong túi, hít mạnh hai ngụm khí, chà sát hai bàn tay cho ấm lên mới xách lên rìu bổ vào thân cây, ở một khúc cây tùng sắp ngã xuống lại có người ở phía sau gọi Tô Tiểu Mễ.

“Đồng chí.”

“Chuyện gì?” Tô Tiểu Mễ quay đầu lại thấy hai cảnh sát vô cùng nghiêm túc nhìn cậu chằm chằm.

“Chung quanh nơi đây đều có biển báo cấm chặt cây, cậu dám ở đây phá hỏng phong cảnh.”

“Vu hãm, gài tang vật, tôi rõ ràng có làm gì đâu”

Trong đó có một người cảnh sát đi ra chỉ vào ngọn cây tùng: “Một bông hoa một ngọn cỏ nơi này đều thuộc quyền sở hữu của mấy đại gia đây, hành động của cậu phải chịu trách nhiệm pháp luật”

“Chịu trách nhiệm pháp luật gì nha?” Tô Tiểu Mễ nghe thấy sợ hãi lui về phía sau một bước, cây rìu trong tay vừa vịn dụng vào ngọn cây tùng, ‘rầm’ một tiếng thân cây ngã xuống đất kết thúc sinh mạng cuối cùng.

Hai cảnh sát nhân dân trợn mắt nhìn thân cây, rồi quay sang trừng Tô Tiểu Mễ tay cầm rìu đứng ngốc nơi đó, nói: “Căn cứ điều luật 34 bảo vệ cây cối, hành vi trộm rừng hoặc những cây cối khác nói chung phạm sai lầm nhỏ sẽ giao cho chủ quản ngành lâm nghiệp chịu trách nhiệm đưa ra giá tổn thất cần bồi thường, nếu đốn cây trái pháp luật thì phải bồi thường ba đến mười lần tiền phạt”

Tô Tiểu Mễ đánh rớt cây rìu xuống đất: “Tiêu, tiêu rồi, tôi không có nhiều tiền như vậy a.” Tiền của Tô Tiểu Mễ đã sớm bị cậu dùng hết mua mấy đồ vật trang trí Noel mất rồi.

Cảnh sát nhân dân đưa Tô Tiểu Mễ đến chủ quản ngành lâm nghiệp, Tô Tiểu Mễ ngồi im trong phòng làm việc nghe ông lão phê bình gần một canh giờ. Cuối cùng Tô Tiểu Mễ bó tay chịu thua gọi điện cho Nghiêm Ngôn, lúc Nghiêm Ngôn tới sắc mặt xanh mét lạnh lùng trừng Tô Tiểu Mễ, sau đó lấy tiền đưa cho ông lão trung niên, kéo Tô Tiểu Mễ rời đi, khi đi đến cửa lại nghe ông lão ở phía sau nói: “Nhóc con, chỉ có tiền chưa đủ đâu còn phải dạy dỗ cậu ta nữa, trông xong năm cây mới có thể đi”

Nghiêm Ngôn nghe mà trán nổi đầy gân xanh, người đàn ông gọi điện một lát sau liền có một cô gái đến, lái xe đưa Tô Tiểu Mễ đến vùng ngoại thành nơi cái cây bị cậu đốn ngã. Nghiêm Ngôn lái xe theo phía sau, sau khi xuống xe cô gái lấy ra năm cây giống cùng một cái xẻng đưa cho Tô Tiểu Mễ. Dọc theo đường đi Tô Tiểu Mễ không hề nói chuyện, nhận lấy cây giống cùng cái xẻng bắt đầu giống như nông phu canh tác, tại sao đêm giáng sinh tất cả mọi người đều đối xử lạnh nhạt với cậu vậy. Nghĩ đi nghĩ lại Tô Tiểu Mễ trong lòng cảm thấy ẽ ấm.

Nghiêm Ngôn không đi đến phụ chỉ đứng bên cạnh hút thuốc lá, lạnh lùng ngó chừng Tô Tiểu Mễ, điều này khiến trái tim Tô Tiểu Mễ càng thêm lạnh lẽo. Thật ra Nghiêm Ngôn chỉ muốn cho Tô Tiểu Mễ một bài học, nếu không ngày nào cậu cũng làm mấy chuyện không suy nghĩ.

Khi cả hai về đến nhà đã bốn giờ chiều, Nghiêm Ngôn vừa vào nhà liền đi đến ngó chừng Tô Tiểu Mễ: “Em rốt cuộc muốn gây bao nhiêu rắc rối mới hài lòng?”

Tô Tiểu Mễ ngẩng lên khuôn mặt vô cùng bần, ánh mắt ngó thẳng vào Nghiêm Ngôn. Tại sao đêm giáng sinh mọi người đều không tốt với cậu?

“Hỏi em đó, nói đi”

Tô Tiểu Mễ vẫn hậm hực không chịu nói.

“Tô Tiểu Mễ, mẹ nó, em có bệnh đúng không?” Nghiêm Ngôn cũng giận quát âm lên.

Tô Tiểu Mễ yên lặng đi vào phòng, ném ra một cái thùng, mở ra nắp thùng, nhìn mấy thứ cậu tốn tâm tư tỉ mỉ chuẩn bị, lỗ mũi chua xót theo sau nước mắt tí tách rớt xuống, cậu đem tất cả đồ trong ném lên người Nghiêm Ngôn: “Mẹ nó, anh cho rằng em làm thế là vì người nào, em làm sao biết cây đó không thể đổ. Ông đây dù có bệnh cũng vì anh mà bệnh, anh rống em cái gì, em rất ủy khuất đây.” Tô Tiểu Mễ lúc đầu hét rất lớn tiếng sau đó nhỏ dần cuối cùng biến thành nghẹn ngào. Đẩy Nghiêm Ngôn sang một bên, xoay người chạy ra cửa.

Nghiêm Ngôn bị ruy băng trợn lẫn quần đầy cả người, chờ đến khi đuổi theo đã không thấy bóng dáng Tô Tiểu Mễ.

Màn hình TV cỡ lớn treo trên tòa nhà đối diện vừa vặn truyền đến giọng nói của nữ chủ trì: “Hôm nay là giáng sinh, các bạn có phải đang ở cạnh người yêu của mình không?”

Nghiêm Ngôn châm một điếu thuốc, nhìn màn ảnh TV đối diện, nghĩ: Thì ra hôm nay là giáng sinh.

50. Chương 50: Nghiêm Ngôn Nói “tô Tiểu Mễ, Giáng Sinh Vui Vẻ” (trung)

Chương 50: Nghiêm Ngôn nói “Tô Tiểu Mễ, giáng sinh vui vẻ” (Trung)

“Ngôn, xin anh hãy bao dung em hơn nữa, đừng chán ghét tính tùy hứng của em bởi vì em thật sự rất yêu anh”

Trên đường lớn cửa hàng chung quanh đều mở bài ca giáng sinh, đèn màu đua nhau chớp nháy, ông già Noel bằng nhựa cười híp mắt cùng mấy cô bé. Tô Tiểu Mễ một mình đi lang lang trên đường thật lâu ngay cả đi tới chỗ nào cũng không biết, khí trời ngày càng lạnh, Tô Tiểu Mễ kéo lại áo khoác trên người. Lúc bỏ đi trên người không mang tiền, điện thoại lại hết pin, phòng ngủ không có để về, bị Nghiêm Ngôn tìm được nhất định sẽ đem cậu mắng một trận. Lần này bị sao chẳng nữa cậu cũng không nhận sai.

Đi vào một cửa hàng bán đồ tổng hợp không khí ấm áp hơn rất nhiều. Nhìn mọi người mua đồ trong cửa hàng đều tươi cười vui vẻ, nhìn lại mình thật chán nản, lễ giáng sinh trong suy nghĩ của cậu cùng hiện thực tại sao lại khác xa quá vậy? Rốt cuộc người nào sai, chẳng lẽ người sai là cậu? Mỗi lần sai sao cứ là mình? Mỗi lần bốc đồng sao cứ là cậu?

“Tô Tiểu Mễ, mẹ nó, em có bệnh đúng không?” Nhớ lại những lời Nghiêm Ngôn mắng cậu, Tô Tiểu Mễ cắn chặt môi dưới, trong lòng nhói đau không thôi.

Sắc trời ngày càng tối, Tô Tiểu Mễ từ tầng trệt đi đến tầng cao nhất của cửa hàng, sau đó lại từ tầng cao nhất đi xuống lầu một. Cứ vậy lập đi lập lại mãi cho đến ngay cả cửa hàng cũng muốn đóng cửa, Tô Tiểu Mễ mới đi ra ngoài.

Mới đặt chân ra khỏi cửa hàng, gió lạnh liên tục kích thích tới một luồng gió lạnh, Tô Tiểu Mễ không nhận được rung mình một cái, lúc này trên đường chỉ còn mỗi đèn đường còn sáng trưng, mấy nơi khác đều đã tối đi rất nhiều, tiếp theo cậu phải đi đâu? Nghiêm Ngôn có tìm cậu không?

Phía bên kia Nghiêm Ngôn gọi điện đến phòng ngủ lại không ai bắt máy; gọi điện về nhà cũng không có ai; điện thoại di động thì chắc thất rồi. Lái xe chạy chung quanh các ngã đường một vòng lại một vòng nhưng vẫn không thấy Tô Tiểu Mễ, cuối cùng chỉ có thể dừng ven đường, ngồi trên xe đốt một điếu hút thuốc. Tô Tiểu Mễ, em rốt cuộc chạy đâu rồi? Em có thể đi đâu chứ?

Trên đường không biết nơi nào vang lên bài ca Christmas white, Tô Tiểu Mễ đứng dưới ánh đèn đường lẳng lặng nghe.

Trên xe cũng truyền đến bài ca Christmas white, Nghiêm Ngôn ngồi trong xe yên tĩnh lắng nghe. Hút xong điếu thuốc trên tay, Nghiêm Ngôn đem tàn thuốc cùng hộp thuốc ném hết ra ngoài cửa sổ, phát động xe tiếp tục chạy dọc theo đường đi bóng hình Tô Tiểu Mễ, khi tính nhẩm nài cuối cùng cũng mất đi mới thấy Tô Tiểu Mễ đứng một mình trong ngõ vắng run lập cập.

Nghiêm Ngôn mở ra cửa xe đi tới chỗ Tô Tiểu Mễ, Tô Tiểu Mễ cũng nhìn thấy Nghiêm Ngôn, hoảng sợ muốn quay đầu bỏ chạy. Nhưng chỉ chạy được một khoảng lại bị Nghiêm Ngôn túm, Nghiêm Ngôn tức giận đem Tô Tiểu Mễ đặt tại trên tường, rống: “Em chạy cái gì?”

“Thế anh đuổi theo làm gì?”

“Ý em là gì?”

“Có ý gì nữa chứ?”

“Tô Tiểu Mễ, đến lúc này em vẫn hờn dỗi? Theo anh trở về.”

“Em không về, dù sao đầu em cũng có bệnh, trở về làm cái gì, anh cứ để em chết ở đây đi” Tô Tiểu Mễ vùng vẫy muốn thoát khỏi cánh tay cứng như thép của Nghiêm Ngôn.

“Mẹ nó, em đừng có nói chữ chết này với anh.” Nghiêm Ngôn còn định mắng thêm lại thấy hốc mắt Tô Tiểu Mễ tràn ngập sóng nước nhộn nhạo, những lời định nói cuối cùng vẫn không thể thốt khỏi miệng.

“Mắng đi, anh cứ tiếp tục mắng em đi, dù sao ông đây cũng thiếu mắng mà, ông đây là đồ ngốc, là đồ khốn kiếp, luôn chọc giận khiến anh hao tổn tâm trí.” Nói cho đã, Tô Tiểu Mễ cố gắng đem đầu ngưỡng thật cao thật cao, quật cường không muốn nước mắt rơi xuống.

Nghiêm Ngôn đưa tay muốn giúp cậu lau nước mắt, Tô Tiểu Mễ lại quay sang nơi khác tránh ngón tay kia: “Đừng đụng em”

“Em không cho anh đụng, vậy muốn để cho người nào đụng? Có theo anh trở về hay không?”

“Không về”

Nghiêm Ngôn buông lỏng bàn tay nắm Tô Tiểu Mễ, Tô Tiểu Mễ nhìn thấy Nghiêm Ngôn buông tay liền bỏ chạy, mới chạy được mấy bước lại nghe Nghiêm Ngôn ở phía sau hét lên: “Em dám chạy thêm một bước nữa xem, mẹ nó, em ban đầu đã hứa cái gì, sẽ không tiếp tục tùy hứng, mẹ nó, không phải em còn nói dù anh có đuổi em cũng không đi sao? Những lời hứa đó rốt cuộc có ý nghĩa gì?”

Tô Tiểu Mễ không bước nổi nữa giống bị đinh ghim cứng ngắc tại chỗ, Nghiêm Ngôn từng bước từng bước đi đến phía trước, nâng lên cằm Tô Tiểu Mễ: “Những lời hứa đó rốt cuộc có ý nghĩa gì?” Thấy Tô Tiểu Mễ cắn môi kiên quyết không nói, Nghiêm Ngôn nói tiếp: “Hay từ lúc bắt đầu anh không nên tin những lời em nói”

Tô Tiểu Mễ lắc đầu: “Em chỉ sợ bị anh mắng, lúc anh mắng em bộ dạng trông rất dữ tợn, em sợ lắm. Ngôn, sau này anh đừng có mắng em như vậy nữa được không?”

Nghiêm Ngôn nhìn Tô Tiểu Mễ chằm chằm, tiếp theo đem cậu ôm cậu vào trong ngực, cằm đặt trên đầu Tô Tiểu Mễ khẽ lẩm bẩm: “Tô Tiểu Mễ, anh phải làm gì em bây giờ?”

Tô Tiểu Mễ âm ỨC SIẾT LẤY VẬT ÁO NGHIÊM NGÔN khóc lớn: “Ngôn, xin anh hãy bao dung em hơn nữa, đừng chán ghét tính tùy hứng của em bởi vì em thật sự rất yêu anh”

Nghiêm Ngôn vỗ vỗ lưng Tô Tiểu Mễ: “Tốt lắm, lần này là anh không tốt.”

Tô Tiểu Mễ ngẩng đầu, chớp chớp mắt: “Thật sự là anh không tốt? Không phải là em tùy hứng?”

“Đúng, không phải em tùy hứng là ta không tốt.” Lúc này Tô Tiểu Mễ mới ngừng khóc, ở trên người Nghiêm Ngôn lau khô nước mũi, khóe môi cong lên cười khúc khích: “Em biết mà, lần này không phải lỗi của em”

Nghiêm Ngôn cởi xuống áo khoác của mình phủ lên người Tô Tiểu Mễ đang run lập cập vì rét, nắm lấy bàn tay Tô Tiểu Mễ, nhìn đồng hồ một chút: “Tô Tiểu Mễ, Giáng sinh đã qua mất rồi? Nên anh chỉ có thể chúc em Giáng sinh vui vẻ.” Nói xong liền cúi đầu hôn lên môi Tô Tiểu Mễ, Tô Tiểu Mễ ngậy ngốc đáp lại, trong đầu bị nhồi đầy hạnh phúc đến quên mất phản ứng.

Hai người nắm tay đi hướng xe, Tô Tiểu Mễ đem hay bàn tay đan vào nhau giơ lên thật cao rồi thả xuống, tiếp theo lại như vậy.

“Ngôn, hôm nay trở về sớm chút được không ? ”

“Tại sao?”

“Hôm nay trở về sớm chút được không ?”

“Tại sao?”

” Hôm nay trở về sớm chút được không ? ”

“Tại sao?”

“Hôm nay trở về sớm chút được không?”

“Hôm nay anh vẫn sẽ ở bên cạnh em”

P.S: Món quà "Thật đặc biệt, thật ý nghĩa" sẽ dành cho chap sau nhé ^0^ mà chắc có mỗi Ngôn ca nghĩ ra cách tặng này thôi quá >_<

51. Chương 51: Nghiêm Ngôn Nói “tô Tiểu Mễ, Giáng Sinh Vui Vẻ” (hạ)

Chương 51: Nghiêm Ngôn nói “Tô Tiểu Mễ, Giáng sinh vui vẻ” (Hạ)

Sáng hôm sau, Tô Tiểu Mễ dậy thực sớm tinh nghịch nằm úp sấp trên người Nghiêm Ngôn, áp đến người nọ tỉnh ngủ. Thời điểm Nghiêm Ngôn mở mắt nhìn thấy trước mắt là khuôn mặt phóng đại cười toe toét của Tô Tiểu Mễ: “Ngôn, Giáng sinh vui vẻ.” Đỏ mặt cúi xuống ở khóe môi Nghiêm Ngôn nhẹ hôn chụt một cái, thật nhanh rồi đi: “Em nấu cơm cho anh”

Nghiêm Ngôn từ trên giường ngồi dậy: “Không biết còn xấu hổ cái gì.”

Mới ra khỏi cửa phát hiện phòng khách treo đầy ruy băng đủ màu, còn có bài nhạc Jingle Bells , trong phòng bếp Tô Tiểu Mễ vừa bận rộn vừa ngâm nga. Nghiêm Ngôn chậm rãi đi tới phía sau Tô Tiểu Mễ: “Vui thế à?”

“Anh không vui sao? Không có ai buồn vào ngày lễ Giáng sinh cả” Tô Tiểu Mễ biểu tình đương nhiên

“Logic quỷ quái gì thế?”

Tô Tiểu Mễ xoay người đăm chiêu nhìn Nghiêm Ngôn khuôn mặt không chút thay đổi mặt, nghiêng đầu nói: “Cười một cái đi”

“Em cảm thấy anh ngốc lắm hả?”

“Cười một cái đi.”

“Đã không làm anh vui còn bắt cười, làm sao mà cười”

“Anh nói gì vậy, chẳng lẽ em ở bên cạnh giúp đỡ anh còn không khiến anh vui sao?” Mới nói xong chữ cuối cùng liền đưa tay vòng qua cổ Nghiêm Ngôn.

Chuông cửa không biết điều lại vang lên, Tô Tiểu Mễ hăng hái bần bật chạy đi mở cửa, người đến là Dương Huy cùng Lưu Ứng Tinh trên trán bọn họ đầm mồ hôi, phía sau đeo theo một cây tùng cỡ nhỏ, hộp quà giống như trước đó Tô Tiểu Mễ mua cộng thêm nhiều túi quần áo nhãn hiệu nổi tiếng. Hai người lẳng xăng chuyển hết vào rồi gục trên ghế sa lon thở hổn hển: “Ngôn, không có chuyện gì làm cũng đừng hành hạ bạn bè vậy chứ”

Tô Tiểu Mễ ngẩn người: “Này, này, đây là gì a?”

“Hôm qua không phải em mua nhiều lắm sao, cũng không biết là cái gì ?” Nghiêm Ngôn đi đến nói

Ở bên cạnh Lưu Ứng Tinh văng nước miếng thét lên: “Cây tùng cùng quần áo này do Nghiêm Ngôn nhờ chuẩn bị, về phần phần đại lễ kia thì của tôi cùng Dương Huy tặng hai người, được đặc chế theo yêu cầu của người ta. Tiểu Mễ, khi cậu nhìn thấy không nên quá cảm động nha”

Nghe Lưu Ứng Tinh nói đầy hùng hồn ánh mắt Tô Tiểu Mễ từ cây tùng chuyển qua món lễ vật trên cao nhất, không phải hai người bọn họ đặt chế tượng đồng cho cậu chứ, Tô Tiểu Mễ trầm nghĩ.

Dương Huy ngược lại bộ dạng vô lại xòe tay về hướng Nghiêm Ngôn: “ Quà của chúng tớ đâu?”

Nghiêm Ngôn từ túi lấy ra hai trăm đồng đã chuẩn bị từ trước, ném một trăm cho Dương Huy rồi đến Lưu Ứng Tinh: “Cầm đi mua đường ăn.”

Dương Huy nhìn 100 đồng trong tay : “Mẹ nó, cậu tính cho ăn mày hả?”

“Nhìn phía sau có mã số điện thoại, cực phẩm đấy, cup E” Nghiêm Ngôn đốt một điếu thuốc, ngồi trên ghế sa lon dùng cách ngắn gọn nhất nói điểm trọng tâm. Lưu Ứng Tinh và Dương Huy sững sốt một lát mới ngộ ra, khỏe miệng cười toe toét, cầm 100 đồng thuộc về mình: “Ngôn, cậu thật rất biết quan tâm bạn bè”

Tô Tiểu Mễ đứng bên cạnh nghe hết đoạn đối thoại của bọn họ, oán hận quay sang nhìn chằm chằm Nghiêm Ngôn: “Anh tìm ở đâu vậy? Tại sao em không biết.”

“Thế nào em cũng muốn sao?” Nghiêm Ngôn quay sang hỏi

“Không muốn” Tô Tiểu Mễ dùng sức lắc đầu

Ngay sau đó Dương Huy cùng Lưu Ứng Tinh đồng loạt đứng lên: “Bọn tớ không quấy rầy các cậu nữa, chúng tớ đi lấy quà giáng sinh.” Cười nói còn quơ quơ 100 đồng trong tay: “Giáng sinh vui vẻ.” rồi thật nhanh biến mất khỏi phòng.

Không phẩm chất, hạ lưu, bọn họ đã làm bản thuần khiết tốt đẹp của ngày lễ giáng sinh, Tô Tiểu Mễ ở trong lòng không ngừng phỉ nhổ

Chờ bọn họ rời khỏi Tô Tiểu Mễ lại bắt đầu loay hoay chung quang cây tùng, một lát sau lại bắt chợt quay đầu lại cùng Nghiêm Ngôn nói chuyện: “Sớm biết dễ dàng có như vậy trước đó em sẽ không làm mấy chuyện phiền toái kia”

Nghiêm Ngôn không phản ứng tiếp tục xem kênh tin tức của mình, không lâu sau chuông cửa lại vang lên. Tô Tiểu Mễ lăm lăm cắn cắn nhai: “Giờ này còn ai tới nữa đây”

Cửa mới vừa hé ra cậu liền có vọng động muốn đóng cửa bởi vì Lô Y Y đang đứng ở cửa cười khanh khách.

“Chị tới đây làm gì”

“Không phải Noel à, nên tôi tới thăm Nghiêm Ngôn một chút?” Dứt lời liền nghênh ngang đi vào phòng, đem gói quà nhét vào trong ngực Tô Tiểu Mễ: “Quà này cho cậu”

Tô Tiểu Mễ ôm gói quà trong tay, hoài nghi ngó chừng Lô Y Y: “Chị mà tốt vậy? Không phải bên trong có bom hẹn giờ đấy chứ?”

Lô Y Y liếc Tô Tiểu Mễ một cái liền chạy về phía Nghiêm Ngôn: “Ngôn, em không có quà gì để tặng anh chỉ có duy nhất tấm thân này, em sẽ đem nó tặng cho anh” Định ôm lấy Nghiêm Ngôn lại bị Tô Tiểu Mễ kéo ra ngăn cản: “Quá không biết xấu hổ, quá không biết xấu hổ”

“Ngôn, quà của em đâu?” Lô Y Y kéo ra Tô Tiểu Mễ hỏi thẳng mục đích chính.

“Nơi đó, tất cả lấy hết đi” Nghiêm Ngôn hất mặt về phía dưới cây tùng xếp đầy các túi hàng hiệu, thật ra Lô Y Y đã giúp hắn không ít, lần trước có thể hòa hảo với Tô Tiểu Mễ cũng nhờ cô ta. Bởi vậy Nghiêm Ngôn đã sớm đem vị trí Lô Y Y xếp chung với nhóm Dương Huy, Lưu Ứng Tinh.

Tô Tiểu Mễ nhìn thấy không hài lòng không hài lòng chút nào hết, hét lên: “Em còn nghĩ anh tặng cho em, tại sao lại đưa chị ta.”

Lô Y Y đắc ý lắc lắc chiếc túi đi tới: “Ngôn, em yêu anh, em đây trở về sẽ lập tức mang đồ này mặc lên người xem như anh đang ôm em” Đi đến cửa còn ngừng lại tặng một nụ hôn gió: “Giáng sinh vui vẻ.”

Nhưng Tô Tiểu Mễ không vui vẻ nổi cậu đang giận đến phát điên, định mở miệng lý luận, Nghiêm Ngôn nhanh hơn một bước ngăn lại miệng cậu: “Không phải em rất muốn anh cảm tạ mấy người giúp đỡ em lúc anh không có ở đây sao? Lô Y Y cũng coi như bạn cùng lớn lên với em.”

Tô Tiểu Mễ không thể nào phản bác, nếu phản bác người ta sẽ cho rằng cậu hẹp hòi, chỉ có thể hung hăng mở ra gói quà Lô Y Y tặng: “Chị ta sẽ không tốt đến nỗi mua quà bình thường tặng em đâu”

Chờ mở ra toàn bộ Tô Tiểu Mễ mặt mũi đã trắng bệch, phần uất chạy đến trước mặt Nghiêm Ngôn tố cáo: “Anh nhìn đi, Ngôn, anh nhìn đi, em biết thứ cô tặng sẽ không phải đồ tốt lành mà”

Trong hộp chứa một con búp bê nguyên rửa rách nát, chung quanh còn đang rỉ máu. Tô Tiểu Mễ một chút sẽ đem nó ném vào thùng rác: “Ngôn, anh nói Lô Y Y có phải rất xấu xa hay không.” Thấy bả vai Nghiêm Ngôn lay động, nhích tới nhìn khuôn mặt bên kia của Nghiêm Ngôn, cậu lập tức phát hỏa: “Anh còn cười, cái này có gì buồn cười, anh nói xem nó tốt chỗ nào, đừng có cười nữa.”

Nghiêm Ngôn háng giọng một cái, thật vất vả mới ngừng được cơn cười như điên: “Chỉ một bữa ăn sáng làm đến tận trưa, còn không mau chuẩn bị? Muốn anh chết đói à?”

Bị Nghiêm Ngôn nhắc nhở, Tô Tiểu Mễ mới nghĩ đến bữa ăn sáng trong phòng bếp, hét lên một tiếng quá dị liền xông ào vào phòng bếp. Chờ hai người dùng xong điểm tâm đã là buổi trưa, Tô Tiểu Mễ kéo Nghiêm Ngôn đi dạo phố cảm nhận không khí giáng sinh. Trên đường rất nhộn nhịp Nghiêm Ngôn cùng Tô Tiểu Mễ hòa vào trong dòng người ngắm các khung cảnh chung quanh, đi một hồi thì tìm chỗ vắng người ngồi xuống. Tô Tiểu Mễ như phát hiện đại lục mới giặt nhẹ áo Nghiêm Ngôn: “Tháp đồng hồ kia kìa, lúc sinh nhật em đã đến ấy, không ngờ ở đây cũng có thể thấy.”

“Đúng” Nghiêm Ngôn cũng ngẩng đầu nhìn theo

“Thời gian trôi qua thật nhanh, qua chừng vài tháng nữa là đến tết rồi, cứ ngỡ như ngày hôm qua em mới chạy đến thành phố A mừng sinh nhật cho anh, không ngờ mới đây đã trôi qua một năm.”

“Đúng”

“Ngôn, anh và em rồi cũng sẽ trưởng thành”

“Hình như em lớn hơn anh thì phải”

“Em không phải ý đó”

“Ý em là bản thân sẽ thông minh?”

“Hình như cũng không đúng.”

“Ngay cả bản thân muốn nói gì cũng không biết, em còn nói bọn anh cái gì” Nghiêm Ngôn cười cười đưa tay vuốt vuốt tóc Tô Tiểu Mễ: “Không sao, em dần mới tôn lên sự thông minh của anh”

Lần này Tô Tiểu Mễ không có cãi lại, vì những lời này lọt vào tai cậu đều trở nên ngọt ngào khó tả, cậu đem tay dút vào trong túi quần Nghiêm Ngôn, áp vào bàn tay lạnh lẽo của hắn. Trên mặt ngập tràn hạnh phúc như đóa hoa lúc nở rộ.

Hai người ở bên ngoài ăn cơm đến khi về nhà đã tám giờ đêm, Tô Tiểu Mễ vừa đặt chân vô nhà liền chạy vào trong phòng ngủ, lấy ra hai bộ quần áo phía trên in hai trái tim đỏ thắm. Nghiêm Ngôn nhìn thấy thứ Tô Tiểu Mễ cầm trong tay liền đen mặt.

“Ngôn, đây là quà giáng sinh em mua cho anh, có thích không? Em thật hối hận đáng lý nên lấy sớm ra, sáng nay chúng ta đã có thể mặc nó ra ngoài dạo chơi”

Đường đường hai người đàn ông lại mặc bộ đồ này như kẻ ngốc đi dạo phố quả thực đang đùa. Trong lòng Nghiêm Ngôn nghĩ như vậy nhưng không nói ra.

“Em không thể mua đồ thực dụng hơn sao?”

“Mua quần áo mà không thực dụng, vậy đồ gì mới thực dụng, anh không thích nó đúng không?”

“Em cảm thấy anh sẽ thích hả?”

“Anh thật khó hầu hạ, mặc cho em xem thử chút đi, kết quả sẽ rất lý tưởng mà”

“Đừng mơ”

“Đây là quà giáng sinh em tặng anh a”

“Anh sẽ không ném, còn cho phép em treo nó vào tủ áo, vậy được chưa” Nghiêm Ngôn cuối cùng cũng lui bước.

Tô Tiểu Mễ cảm thấy không có biện pháp thuyết phục Nghiêm Ngôn, đột nhiên nhìn thấy món quà bọn người Dương Huy còn chưa mở ra, trong lòng tuy tò mò vẫn đinh ninh rằng đó là tượng đồng, một mặt tháo quăng một mặt lại xem xét nên đặt nó ở đâu, phòng ngủ? Phòng khách? cửa ra vào.

Kết quả sau khi mở ra mặt Tô Tiểu Mễ hết hồng rồi trắng cuối cùng đỏ như sắp rỉ máu. Đây, đây, đây là cái gì, thật khổng lồ, thì ra là thuốc bôi trơn đã được tăng thêm liều lượng, trong đầu liền hiện lên lời nói ban nãy của Lưu Ứng Tinh: “Đây là thứ bọn tớ đặc biệt chế tạo theo yêu cầu” Hai cầm thú kia làm theo yêu cầu ai a.

Đang muốn quay đầu oán trách Nghiêm Ngôn, Nghiêm Ngôn lại thanh thoi hút thuốc đánh giá hủ thuốc bôi trơn siêu cực đại: “Xem đi, Tô Tiểu Mễ, đó mới là thứ thực dụng”

Nghe đến đây mặt Tô Tiểu Mễ càng đỏ hơn, nhẹ giọng lí nhí: “Thế phải dùng đến bao giờ mới hết”

Nghiêm Ngôn đem thuốc lá ngậm vào trong miệng đi đến ôm ngang cả người Tô Tiểu Mễ nhắc lên cao: “Bởi vậy chúng ta phải nắm chắc thời gian dùng cho hết, không thể phụ lòng quà giáng sinh của người khác được” Dứt lời liền ôm Tô Tiểu Mễ đi thẳng về phía phòng ngủ.

Đặt Tô Tiểu Mễ ngã lên giường, Nghiêm Ngôn ném đi tàn thuốc, nói: “Tự mình coi”

Tô Tiểu Mễ ngoan ngoãn cởi lớp áo ngoài, Nghiêm Ngôn thì đi sang bên cạnh mở lên bài nhạc mừng giáng sinh, Tô Tiểu Mễ kinh ngạc trách người không hiểu phong tình: “Đang ở hoàn cảnh nào anh còn mở bài kia”

“Trước đó không phải em rất muốn đón giáng sinh?” Dứt lời liền nhào đến ôm Tô Tiểu Mễ hai người cùng nhau ngã xuống giường, Nghiêm Ngôn hôn khắp cả người Tô Tiểu Mễ khiến cậu run lên bần bật, hai tay ngưng ngừng giúp đối phương cởi đi quần áo trên người, khi ngón tay chạm vào làn da nóng cháy y như mình, cậu không nhịn được kêu lên: “A, Ngôn, Ngôn..a...” phân thân phía dưới cũng từ từ thức tỉnh, hai tay nắm rồi lại thả ra, Tô Tiểu Mễ cuồng nhiệt ôm lấy cổ Nghiêm Ngôn hôn hít, mũi ngửi được mùi thơm đặc biệt trên người Nghiêm Ngôn.

Một lát sau Tô Tiểu Mễ cảm giác bản thân chịu không nổi nữa.

“A, a, a, nói, em sắp không được a, mau vào, em muốn cùng anh”

Lúc này Nghiêm Ngôn mới dùng tay quét lấy đồ bôi trơn thăm dò phía sau Tô Tiểu Mễ, ngoài ý muốn phát hiện nơi đó đã sớm chuẩn bị xong, khi hấn với tay vào thì nơi đó nhẹ nhàng kẹp lấy hút ngón tay vào thật sâu: “Ngôn, Ngôn...a...” Tô Tiểu Mễ nâng cái mông lên cao đòi hỏi nhiều hơn, Nghiêm Ngôn rút ra ngón tay, kéo khóa thả ra phân thân của mình, Tô Tiểu Mễ tự động đẩy vào đúng đưa vòng eo, hai tay Nghiêm Ngôn

xoa lấy khuôn mặt Tô Tiểu Mễ, cổ, bả vai, nơi nào được hân ghé thăm nơi đó sẽ run lên nhẹ nhẹ, Tô Tiểu Mễ tai nghe bài nhạc giảng sinh bắt đầu mơ mơ màng màng, cảm giác như đang phiêu đảng giữa không trung.

Một lát sau, Nghiêm Ngôn cầm lấy ngón tay Tô Tiểu Mễ nâng cao hôn hít, cảm giác có vật lạnh lạnh khóa lại ngón tay mình, Tô Tiểu Mễ mở mắt liền nhìn thấy trên ngón vô danh có thêm một chiếc nhẫn, Nghiêm Ngôn nhìn Tô Tiểu Mễ ý loạn tình mê không có phản ứng, thở ra khe khẽ nuông chiều nói: “Đây là quà giảng sinh anh tặng em”

Ngón áp út Tô Tiểu Mễ trở nên nóng rực đốt cả khuôn mặt cậu đỏ bừng, người này, người này tại sao lại đưa ở khung cảnh này a, định mở miệng trách cứ thì Nghiêm Ngôn động thân một cái đẩy thẳng vào, Tô Tiểu Mễ bất đắc dĩ phải ôm chặt vòng eo Nghiêm Ngôn. Chung quanh gian phòng vẫn còn vang lên điệu nhạc mừng giảng sinh, Nghiêm Ngôn cúi người tiến tới bên tai Tô Tiểu Mễ nỉ non tâm tình: “Tô Tiểu Mễ, giảng sinh vui về.”

52. Chương 52: Học Kỳ Cuối Bắt Đầu Chạy Nước Rút

Chương 52: Học kỳ cuối bắt đầu chạy nước rút

Cách ngày thi không còn đến mấy ngày, Tô Tiểu Mễ không lấy chút thời gian rảnh rỗi cùng Nghiêm Ngôn triền triền miên miên, vợ chồng song phi, buổi tối mỗi ngày Tô Tiểu Mễ đều bị Nghiêm Ngôn buộc đọc sách.

Lúc này Tô Tiểu Mễ đang đứng trước cửa phòng ngủ đi qua vòng lại, một lát nhảy lên nhảy xuống làm vận động, một lát lại cúi người tập luyện. Một lát sau mọi thứ gần như hoàn hảo, mới hít sâu một hơi chuẩn bị lần nữa tiến hành công chiếm. Cánh cửa mới vừa mở ra liền lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai thừa dịp Nghiêm Ngôn chưa chuẩn bị nhảy đến trên giường, chui vào trong ngực Nghiêm Ngôn bắt đầu giở trò, bàn tay không an phận kia sờ soạn lung tung muốn tiến vào trong quần Nghiêm Ngôn, nào ngờ bị Nghiêm Ngôn không chút lưu tình ngăn bên ngoài.

“Vị bạn học này mời yên lặng một chút.” Nghiêm Ngôn tiếp tục xem sách.

Công không được thì tấn công!

Tô Tiểu Mễ đem áo trên người cởi ra hai hột nút để lộ bả vai trắng mịn, nũng nịu ngó chừng Nghiêm Ngôn: “Lão gia, ngài đừng như vậy, lão gia, ngài nhìn ta, nhìn đi...” Kết quả ánh mắt Nghiêm lão gia vẫn dán chặt trên từng trang sách.

Tấn công nữa!

Lần này cậu đem quần áo trên người cởi ra một phần: “Ngôn, nút áo của em gài không được, anh giúp em một chút ” Không có phản ứng.

“Ngôn, từ phần bụng trở xuống của em đau quá, anh xoa bóp giúp em đi” Không có phản ứng.

“Ngôn, cởi quần áo giúp em >_<” không=“” có=“” phản=“” ứng.=“”>

Đòn công cuối cùng

Tô Tiểu Mễ tung mình ngồi lên người Nghiêm Ngôn, đoạt lấy cuốn sách trong tay hân ném xuống đất.

“Đi học bài ngay cho anh”

“Người ta học mệt lắm rồi.”

“Mới học có mấy ngày mà mệt mệt cái gì, chơi suốt nửa năm em còn chưa thấy đủ.”

“Ai Ô, Ngôn, anh thật hà khắc với em, bố mẹ cũng không quản lý em kỹ như vậy”

“Nên mỗi năm em đều rớt môn, nhanh đi học bài cho anh, em già cái đầu rồi còn phải trông chờ anh đốc thúc mới chịu học?”

Thấy Tô Tiểu Mễ vẫn mặt dày không nhúc nhích, Nghiêm Ngôn chau mày nghiêm túc nhìn Tô Tiểu Mễ: “Tô Tiểu Mễ, trước kia em rớt môn anh không có ý kiến, hiện tại em theo anh mà vẫn rớt, em nói đi anh phải giải thích với bố mẹ em thế nào? Bố mẹ em sẽ nghĩ em theo anh mãi mê chơi bởi nên mới rớt, sau đó không cho chúng ta qua lại. Vậy sau này làm sao có thể mở miệng nói với họ quan hệ chúng ta. Đây là một kế hoạch lâu dài, em sống chung với anh đạt thành tích tốt chứng tỏ anh quản lý em tốt, bố mẹ em sẽ có thiện cảm với anh, như vậy mới có thể xúc tiến quan hệ lâu dài của chúng ta, đạo lý đơn giản như vậy em lại không hiểu, không cảm thông cho dụng tâm lương khổ của anh mà còn ở đây gây rối”

Tô Tiểu Mễ nghe Nghiêm Ngôn nói một tràng hết sừng sốt lại sừng sốt, một lúc sau tiêu hóa hết mấy lời kia, cậu khẽ cắn môi dưới cẩn thận rời khỏi người Nghiêm Ngôn đứng lên: “Ngôn, không ngờ anh bình thường cái gì cũng không để ý vậy mà suy nghĩ cặn kẽ như vậy, em đúng là không phải người, không xứng với anh, sau này em sẽ không để cho anh lo lắng, em lập tức đọc sách. Ngôn, em sẽ không phụ nỗi khổ tâm của anh” Dứt lời liền nhảy xuống giường, ý chí chiến đấu sục sôi vọt về phòng.

Nghiêm Ngôn nhìn Tô Tiểu Mễ rời đi lại cầm lấy quyển sách. Tô Tiểu Mễ này chỉ có tí xú thông minh không biết có thuận lợi tốt nghiệp hay không? Tùy tiện lấy đại một lý do cậu ta lại tin như thật. Sự thật chứng minh lời của Nghiêm Ngôn rất hữu dụng đánh đòn tâm lý với Tô Tiểu Mễ. Mà kể từ đêm hôm đó Tô Tiểu Mễ đã ngoan ngoãn nghe lời học bài chăm chỉ, ba ngày sau nghị lực của cậu từng chút từng chút giảm bớt nên cậu muốn tìm động lực cho mình, giả như khi học bài cậu sẽ đem hình hai người bày hết lên bàn lâu lâu ngắm giá một chút rồi học tiếp. Nhưng cậu đột nhiên phát hiện một chuyện hết sức quan trọng, cậu và Nghiêm Ngôn ở chung một chỗ đã lâu mà rất ít hình chụp chung, điều này khiến lòng cậu xuất hiện một vết nứt ngăn cách, một cặp tình nhân sao có thể không có hình thân mật được chứ. Bởi vậy sau giờ học cậu liền chạy đến chỗ Dương Huy mượn máy chụp ảnh, rồi lại hấp tấp vọt tới phòng làm việc của Nghiêm Ngôn.

Nghiêm Ngôn đang làm việc ngẩng đầu lên lại thấy Tô Tiểu Mễ hồn hển chạy đến, cau mày hỏi: “Giờ nào rồi sao còn không đi học?”

“Chiều hôm nay không có lớp. Ngôn, chúng ta chụp hình tình nhân đi?”

Bị Tô Tiểu Mễ hỏi một vấn đề khó hiểu Nghiêm Ngôn để xuống văn kiện: “Không lẽ em nghĩ rằng chúng ta là bố con?”

“Phi, phi, phi! Anh đừng hòng chiếm tiện nghi ông đây”

“Một mình em muốn dâng tiện nghi cho anh chiếm còn nói, mà lúc này tới tìm anh để làm gì?”

“Ngôn ” Tô Tiểu Mễ đi tới trước mặt Nghiêm Ngôn, đặt mông ngồi trên đùi Nghiêm Ngôn: ” Anh có phải rất mong em học bài thật tốt?”

“Đúng”

“Nhưng đi học cần phải có động lực, anh nên biết anh chính là động lực của em?”

“Đúng?”

“Nhưng anh lại không thể lúc nào cũng ở bên cạnh em, cho nên.....”

“Cho nên thế nào?”

“Chúng ta cùng nhau chụp một tấm, em có thể dùng đó đặt trong ví tiền hay trên bàn sách, khi mà động lực suy yếu thì em sẽ lấy ra nhìn một chút, tuyệt đối sẽ có ngay động lực ngất trời”

Nghiêm Ngôn nhìn ánh mắt tràn đầy cầu mong Tô Tiểu Mễ, suy nghĩ hồi lâu, chuyện này hẳn lại không kiêng kị nên đồng ý. Thấy Nghiêm Ngôn đồng ý, Tô Tiểu Mễ liền gọi ma quỷ trong công ty tới bởi vì cậu căn bản không biết những người khác.

Lô Y Y đứng trong văn phòng Nghiêm Ngôn ôm tay: “Muốn tôi giúp không phải không thể”

Yêu nghiệt này, biết ngay cô muốn giở trò mà

“Vậy chị muốn như thế nào?”

Lô Y Y đi tới bên cạnh Nghiêm Ngôn: “Cậu phải chụp giúp tôi cùng Nghiêm Ngôn một tấm”

“Không thể nào.”

“Hai tấm”

“Tuyệt đối không thể nào.”

“Ba tấm”

Cuối cùng Tô Tiểu Mễ ử rử giúp Lô Y Y chụp mười tấm cùng Nghiêm Ngôn, rồi mới tức giận thở phì phì đưa máy ảnh cho Lô Y Y: “Tốt nhất chụp chúng tôi thật ngọt ngào, thật hạnh phúc”

Dứt lời liền đổi sang bộ mặt cười hì hì đi đến bên cạnh ôm Nghiêm Ngôn, ngoác miệng cười khúc khích. Nghiêm Ngôn chỉ lo nhìn văn kiện mặc cho Tô Tiểu Mễ bày đủ kiểu dáng bên cạnh mà không hề ngẩng lên. Chờ chụp xong Tô Tiểu Mễ hấp tấp chạy tới nhìn hình, vẻ mặt tuyệt không vui không vui chút nào: “Sao chị lại chụp bộ dạng tôi ngu thế này”

Lô Y Y nhún vai: “Vấn đề này không thể trách tôi, cậu vốn ngu như vậy mà. Nếu không đợi chút nữa chị cậu dùng pts ghép đầu Kim Thành Vũ sang đầu cậu”

“Chị đang nghiêm trọng vũ nhục tôi đó ” Quay đầu oán trách với Nghiêm Ngôn: “Ngôn, anh có thể phối hợp một chút được không, cười vui vẻ một chút giống em vậy nè ” Tô Tiểu Mễ đem tay kéo miệng thành hình vòng cung: “Giống như em nè, anh nhìn em đi, nhìn đi. . .” Nhận được là sự im lặng đáng sợ.

Tô Tiểu Mễ nổi giận thật rồi, vỗ mạnh lên bàn: “Em mặc kệ, hôm nay không chụp được tấm hình nào em sẽ ở lại trong phòng anh không đi, không đi học, không tốt nghiệp, không đi nhà cầu.” Nghiêm Ngôn cuối cùng cũng phải đứng lên đi tới phía trước Tô Tiểu Mễ, ôm Tô Tiểu Mễ đặt nằm trên bàn làm việc, cuối đầu hôn môi cậu. Tô Tiểu Mễ ngẩn tò te mắt tròn to, đèn lóe sáng lên một cái.

“Như vậy đủ phối hợp chưa?” Nghiêm Ngôn buông ra Tô Tiểu Mễ.

Tô Tiểu Mễ vẫn còn sững sờ nằm trên bàn làm việc, một lát sau mới xấu hổ thét to: “Quá mức rồi a”

Nói xong liền đoạt lấy máy ảnh trong tay Lô Y Y xông ra ngoài, trên đường trở về cậu không ngừng ngắm ảnh chụp, mặt cười xấu hổ kinh khủng, mặc dù bộ dạng cậu thật ngu, cảm giác vẫn rất tốt. Ngày thứ hai, Tô Tiểu Mễ đem hình bỏ vào ví tiền của mình, sau đó nửa đêm canh ba lén lén lút lút lấy ra ví tiền Nghiêm Ngôn vứt vào đó một tấm y như vậy.

Khoảng thời gian sau đó lại tất bật chạy đôn chạy đáo ôn thi, Tô Tiểu Mễ mang theo tấm hình bắt đầu chạy nước rút cho học kỳ cuối.

53. Chương 53: Hai Người Bị Tách Ra

Chương 53: Hai người bị tách ra

Thời gian trôi qua rất nhanh muốn níu cũng không được, thoáng cái Tô Tiểu Mễ đã xong phần thi thử hơn nửa thành tích cũng xem như lý tưởng, ít nhất không bị nợ môn.

Hiện tại, trong phòng ngủ, Tô Tiểu Mễ lặng lẽ đem vật dụng nhét vào túi, chốc chốc quay đầu lại, cuối cùng không nhịn được chạy đến từ sau lưng ôm lấy Nghiêm Ngôn đang xem máy tính: “Ngôn, nếu không anh cùng em về nhà đi”

“Anh không có điên, anh dọn dẹp, dọn xong thì về nhà, khi đến đây không phải ngày nào em cũng thở dài không có thời gian về thăm nhà, bây giờ sắp đến tết rồi chẳng lẽ em còn muốn ở đây?”

“Em không nhớ xa anh”

“Ông đây đâu có chết, không phải còn mấy ngày nghỉ đông”

“Anh cũng không nỡ xa em đúng không?”

“Nhanh lên một chút, thu thập xong ta đem người đưa trở về.” Nghiêm Ngôn cuối cùng ban lệnh trực khách.

“Quá tàn nhẫn.” Tô Tiểu Mễ phần nộ buông ra Nghiêm Ngôn, quay đầu trở về phòng ngủ thu dọn đồ đạc. Đợi hồi lâu Nghiêm Ngôn vẫn không thấy Tô Tiểu Mễ ra ngoài, tò mò đi tới cửa phòng ngủ lại nhìn không thấy người, bỗng phát hiện trên giường có một thứ gồ lên bị chăn bao phủ đầu lẫn chân, Nghiêm Ngôn đi tới kéo chăn quăng sang một bên: “Em trốn ở đây làm gì”

“Em muốn ở đây thêm một chút”

“Đừng bắt anh phải nói thô tục, mẹ em còn đang chờ em về nhà kìa, rời giường ngay cho anh”

Dưới sự thúc giục của Nghiêm Ngôn, Tô Tiểu Mễ rề rà kéo hành lý đi ra. Nghiêm Ngôn dụi tàn thuốc cầm lấy túi xách trong tay Tô Tiểu Mễ: “Đi thôi”

“Khoan đã...để em nhìn căn phòng này thêm một lần nữa đi”

“Nhìn cái rắm ” Nghiêm Ngôn không muốn dông dài trực tiếp đi tới kéo Tô Tiểu Mễ muốn lôi cậu ra ngoài, kết quả Tô Tiểu Mễ ôm chặt cạnh cửa, hô to: “Ngôn, em không muốn đi, em muốn ở lại đây”

“Không được”

Nghiêm Ngôn tăng thêm sức tay lôi Tô Tiểu Mễ bám dính cạnh cửa đi vào thang máy. Tô Tiểu Mễ bắt đầu quay sang vuốt ve thang máy: “Vợ nhỏ ơi, chúng ta phải tách ra rồi, sau này anh không thể dùng em nữa”

Nghiêm Ngôn ở bên cạnh liếc mắt xem thường: “Em đừng ở đây làm chuyện mất mặt” Chờ ra khỏi thang máy, Nghiêm Ngôn lại tổn thêm không ít khí lực tách Tô Tiểu Mễ khỏi thang máy nhét vào trong xe. Lên xe rồi Tô Tiểu Mễ quay sang nhìn Nghiêm Ngôn chằm chằm, nhìn đến Nghiêm Ngôn cả người không được tự nhiên.

“Ngôn, sinh nhật của anh làm sao bây giờ, nhà em năm nay phải đến chỗ bác hai ăn tết. Từ trấn đó đến đây quả thật rất xa, em, em phải làm sao bây giờ?”

“Cái gì làm sao bây giờ? Cùng lắm cho qua, em cũng biết anh không quan tâm mấy chuyện này”

“Nhưng mà.....”

“Không có nhưng gì hết, em ngoan ngoãn ở nhà nghỉ đông đi”

Thấy Nghiêm Ngôn kiên quyết như vậy Tô Tiểu Mễ biết nói thêm cũng vô dụng, cúi đầu xoay xoay chiếc nhẫn trên ngón tay vô danh

“Ngôn, sau khi em đi Lô Y Y có tới, anh ngàn vạn phải đề phòng đấy”

“Ngôn, em nói thẳng với anh luôn, tối hôm em đã đo chính xác ‘tiểu Nhuận’ còn bao nhiêu. Nếu anh dùng sẽ bị em phát hiện ra đấy”

“Ngôn, em có giấu hình mình dưới gối nằm đó, nếu anh nhớ em thì có thể lấy ra nhìn một chút”

“Ngôn, anh không thể vì em không có bên cạnh mà bị hai đứa bạn chó mèo kia lôi kéo đi tìm người khác ”

“Ngôn, còn có.....”

“Em nói xong chưa, sao cứ như bà tám, đến rồi, mau xuống xe”

Tô Tiểu Mễ rầu rĩ khom người ra phía sau xe lấy hành lý của mình, sau đó thâm tình nhìn Nghiêm Ngôn lần cuối cùng rồi cất bước ra đi.

“Tô Tiểu Mễ.”

“Hả?”

Tô Tiểu Mễ xoay đầu lại, Nghiêm Ngôn chồm đến đến đụng nhẹ vào môi cậu, hôn đến Tô Tiểu Mễ thở không nổi mới chịu buông cậu ra: “Đi đi.”

Tô Tiểu Mễ dần dần xuống xe, Nghiêm Ngôn liền lái xe đi, Tô Tiểu Mễ xách hành lý nhìn hướng Nghiêm Ngôn biến mất, chưa chi đã cảm thấy tịch mịch rồi.

Mở cửa, Tô Tiểu Mễ nhìn ngôi nhà không có Nghiêm Ngôn, thở dài một hơi. Lúc cậu mở cửa cơn gió lạnh thổi đến mũi của Mẹ Tô, không nhận được cảm nhận “Còn nhớ căn nhà cô quanh này sao” Lời này lọt vào tai Tô Tiểu Mễ khiến cậu rất không vui, “Cái thằng nhỏ này, căn nhà không còn con nói cười trở nên thật buồn tẻ, lâu rồi mới có dịp trở về sao nói ít như thế”

“Nói mẹ cũng không hiểu, à, bố đâu rồi?”

“Vẫn còn chưa về, con đói không, mẹ làm chút đồ ăn để con nhắm nháp”

Tô Tiểu Mễ lắc đầu: “Không cần, con trở về phòng trước.” Nói xong mặt ủ mây chau đi về phòng ngủ, vừa vào cửa liền ném người lên trên giường, từ hôm nay trở đi cậu chỉ có thể ngủ một mình, nghĩ đến không còn được ôm Nghiêm Ngôn, Tô Tiểu Mễ lòi chần trùn lên đầu: “Tịch mịch, quá tịch mịch a” Nhớ mong một hồi rốt cuộc ngủ hồi nào không hay.

Lần nữa tỉnh lại bầu trời đã tối đen, dụi dụi mắt đi ra khỏi phòng, mẹ Tô cũng đã chuẩn bị thức ăn đầu vào đầy đang đặt lên bàn, bố Tô thì ngồi trên ghế salon xem báo chí.

“Con tỉnh rồi, mau ăn cơm, để mẹ đi gọi bố con”

“Dạ”

“Bố, dùng cơm”

Chờ tất cả mọi người vào chỗ của mình, bố Tô hỏi Tô Tiểu Mễ: “Học kỳ này thi thế nào?”

“Rất tốt, ít nhất qua hết các môn”

Mẹ Tô ở bên cạnh chen vào: “Tất cả đều nhờ vào cậu nhóc Nghiêm Ngôn đó, em nghe Y Y nói Nghiêm Ngôn đã là giám đốc cơ đấy, Tô Tiểu Mễ cần phải học tập thêm. Ông nói xem con người ta ngày ngày đi làm bận bịu quá trời mà còn quan tâm con chúng ta như vậy, dù thế nào chăng nữa cũng phải làm ít đồ cảm ơn người ta”

Muốn tặng bố bực tức đem con tặng cho hẳn là được, Tô Tiểu Mễ nghĩ nghĩ không dám nói ra khỏi miệng, nhưng vừa nhắc tới Nghiêm Ngôn thì cậu liền lấy lại tinh thần: “Đúng đó, toàn bộ nhờ Nghiêm Ngôn con mới có ngày hôm nay. Không phải con khoa trương, chứ không có Nghiêm Ngôn sẽ không có con ngày hôm nay”

Bố Tô nghe vậy cười hà hà: “Bố thì thấy không có bố mẹ sẽ không có con của ngày hôm nay”

“Mẹ, chúng ta lúc nào đến nhà bác hai”

“Hai ngày nữa khởi thành, lần này chúng ta sẽ ở đó chơi thêm vài ngày mới về, đầu năm trở lại con nhớ đến nhà bà nội đấy”

“Mẹ sắp xếp lịch trình của con dày đặc hết rồi” Tô Tiểu Mễ cảm thấy không vui

Sau khi cơm nước xong Tô Tiểu Mễ lại chạy về trong phòng, xác định khóa cửa rồi mới gọi điện cho Nghiêm Ngôn.

“Ngôn?”

“Chuyện gì?”

“Anh có nhớ em không?”

“Động dục hả, giờ này gọi đến đây làm gì”

“Không có, em hơi nhớ anh, anh hiện tại đang làm gì vậy?”

“Xem máy tính.”

“Anh chừng nào trở về thành phố A?”

“Năm nay không trở, mẹ anh một mình chắc ra nước ngoài du lịch, bố anh ông ta hẳn vui vẻ ở nhà tình nhân rồi. Bởi vậy anh không muốn trở về”

Tô Tiểu Mễ kinh ngạc giậm chân bành bạch xuống nên nhà: “Sao anh không nói em biết sớm em sẽ không về. Vậy anh chờ em, em dọn dẹp một chút sẽ trở lại bên anh”

“Em nghĩ gì thế, ngoan ngoãn ở nhà đi, một mình anh rất tốt”

“Anh nói không có em bên cạnh anh sống rất tốt hả?”

“Lại suy nghĩ lung tung, Tô Tiểu Mễ, anh không muốn em đem tất cả thời gian giành cho anh, dù thế nào em cũng phải giành một ít cho người nhà chứ?”

Bàn tay cầm điện thoại của Tô Tiểu Mễ bất giác xiết chặt lại, đúng vậy, cậu thật bức đồng quá sức. Cuộc sống sau này không phải mỗi phút mỗi giây đều có thể ở cạnh, bắt đầu từ hôm nay cậu phải học cách chăm sóc tốt mình khi không có Nghiêm Ngôn bên cạnh.

Ngồi xe đến nhà bác hai, Tô Tiểu Mễ đánh một dòng tin ngắn gửi cho Nghiêm Ngôn, mấy ngày nay đều như vậy, cậu luôn tùy thời tùy chỗ gửi tin cho Nghiêm Ngôn nói sơ qua tình trạng của mình.

“Ngôn, em đang ăn cơm, anh có ăn cơm không đó?”

“Ngôn, mẹ em lại hỏi anh có bạn gái chưa kìa >_<”>

“Ngôn, em lại nhớ anh nữa rồi nhưng em sẽ kiềm chế”

“Ngôn, em mới ra khỏi nhà cầu, đi tiểu đó”

“Ngôn, em đang ngồi xe trên đường đến nhà bác hai”

Vị trí ngồi Tô Tiểu Mễ nằm ngay cửa sổ, buồn bã nhìn phong cảnh bên ngoài, trong lòng không nở đồng thời lại muốn cách xa Nghiêm Ngôn hơn một chút, đúng là cuộc sống không có Nghiêm Ngôn luôn nhàm chán và không thú vị nhưng nhiều hơn là nỗi nhớ, nỗi nhớ này lan tràn khắp toàn thân Tô Tiểu Mễ, mỗi lần như vậy cậu đều giãy giụa trong đau khổ, tuy rằng nhiều lần cảnh tỉnh bản thân làm vậy không tiền đồ, chỉ mới tách ra đã không biết cách chăm sóc bản thân, không để Nghiêm Ngôn lo lắng thì cậu càng phải kiên cường nhưng mà nói thì dễ làm sao mà khó quá.

54. Chương 54: Năm Mới Lại Đến

Chương 54: Năm mới lại đến

Ngày đó giao thừa đến rất sớm, Tô Tiểu Mễ đã tỉnh nhưng không rời giường, nằm trên giường nghĩ cả nhà đều quây quần đón mừng năm mới mà Nghiêm Ngôn ở một mình có phải rất tịch mịch, trong đầu liên hiện ra tình cảnh Nghiêm Ngôn cô đơn nằm co ro trên ghế salon xem tiết mục hài trên TV, khóe mắt ửng đỏ rừng rưng. Nghỉ đi nghỉ lại, Tô Tiểu Mễ càng cảm thấy bức rứt xót xa đủ loại cảm xúc ập lại khiến cậu không tài nào ngủ nổi, cuống quýt nắm lấy điện thoại gọi cho Nghiêm Ngôn.

“Alô?” Âm thanh bên đầu kia điện thoại mơ mơ màng màng rõ ràng bị đánh thức

“Ngôn, em.....” Lời còn chưa dứt đầu bên kia điện thoại đã truyền đến giọng nói đàn ông lạ hoắc: “Ngôn, ai mới sáng sớm đã gọi điện tới, ầm ĩ muốn chết”

Tô Tiểu Mễ thiếu chút nữa đem điện thoại vứt đi, từ trên giường nhảy xuống, không để ý trên người chỉ có quần bốn góc mà thời tiết lại lạnh ngắt: “Hắn là ai, hắn là ai, hắn là ai, hắn là ai vậy a”

“Hắn là. . .” Nghiêm Ngôn định trả lời Dương Huy ở bên cạnh đã giật qua điện thoại, giả bộ nói thật ồ ồ: “Cậu là ai đó, người ta thật vất vả thừa dịp cái tên chương mắt kia biến mất cùng Ngôn ân ái triền miên, lại bị cậu gọi điện quấy rầy” Người này giờ vẫn chưa lên tiếng lập tức cho Dương Huy một cú vào bụng, đau đến điện thoại rơi xuống đất.

“Cậu tốt nhất đừng nói nhảm nữa” Dứt lời Nghiêm Ngôn châm một miếng thuốc, cong thắt lưng nhặt lên điện thoại, mới đặt vào tai liền có âm thanh giết heo truyền đến, Nghiêm Ngôn lập tức di dời điện thoại cách xa màng tai, chờ âm thanh giết người suy yếu mới áp lại bên tai: “Tô Tiểu Mễ, đó là Dương Huy.”

Tô Tiểu Mễ bên này nước mắt rơi như mưa, gào thét: “Anh đang lừa gạt ai đó, nghe giọng thôi đã biết không phải. Ngôn, em ngày ngày đều nhớ anh, không ngờ anh lại làm chuyện không biết xấu hổ này, anh rốt cuộc xem em thành cái gì” Nói đến đây lại òa khóc thật lớn tiếng, Nghiêm Ngôn hấp tấp cắt đứt lời: “Anh lừa em làm gì”

Dứt khoát đem điện thoại đặt tại khoe miệng Dương Huy, chân cũng đạp lên bụng người nọ, cho Dương Huy ánh mắt biết điều thì ra sự thật nếu không sẽ chết thật khó coi. Dương Huy vội nói vào trong điện thoại: “Tiểu Mễ, tôi chỉ đùa chút thôi, tối hôm qua tôi cùng Lưu Ứng Tinh chạy đến nhà hai người uống rượu, uống say mới lăn ra ngủ, thế nào, cậu không ở bên cạnh hẳn cũng không cho người khác đến ở cùng hẳn sao, chúng tôi là thanh mai trúc mã tốt nhất đó nha” Nói xong câu cuối lại bị Nghiêm Ngôn đá một cước.

Tô Tiểu Mễ nghe giọng nói của Dương Huy cũng yên tâm hơn: “Ngôn, em biết anh sẽ không bao giờ làm chuyện vậy mà”

“Em biết? Thế vừa rồi ai máng anh không biết xấu hổ.”

“Không phải nhất thời bị tức giận bao phủ đầu óc sao”

“Hôm nay sao em thức dậy sớm thế?” Nghiêm Ngôn hỏi

Đương nhiên Tô Tiểu Mễ không dám nói bản thân ảo tưởng Nghiêm Ngôn trốn trong nhà khóc lóc, hăng giọng nói: “Em chỉ muốn sớm gặp anh, rất nhớ anh, rất rất rất rất rất rất muốn gặp anh”

“Như vậy thôi ư”

“Cái gì như vậy, như vậy cái gì, em đây thổ lộ thâm tình mà anh trả lời lãnh đạm, thôi coi như em nhìn nhầm người”

“Vậy em muốn anh nói thế nào” Nghiêm Ngôn lại đem điện thoại giơ ra xa chút.

Tô Tiểu Mễ nghiêng đầu suy nghĩ: “Giả như em ngoan ngoãn đi, anh cũng rất nhớ em. Bảo bối, ở chỗ em có vui không? Vậy đó”

“Nói như thế à” Nghiêm Ngôn dùng chân đá đá Lưu Ứng Tinh, lại đem điện thoại tiến tới khoe môi hẳn, Lưu Ứng Tinh hăng giọng tận lực giả bộ giọng của Nghiêm Ngôn: “Ngoan ngoãn đi em, chúng ta mới cách xa nhau hơn mười ngày mà ngày nào anh cũng nhớ đến em, ăn cơm không ra ăn cơm, đi tiểu không ra đi tiểu” Ở đầu bên kia Tô Tiểu Mễ nghe vậy liền rống to: “Các anh tưởng tôi là kẻ ngốc hả, nghe không ra giọng người nào, Dương Huy, anh nhớ cẩn thận đó”

“A, tôi là Lưu Ứng Tinh”

Tô Tiểu Mễ tức giận cúp điện thoại.

Cả ngày sau đó Tô Tiểu Mễ bị vây trong tức giận, tức giận rồi giường, tức giận ăn điểm tâm, tức giận đi nhà cầu, tức giận nhìn TV. Đến buổi tối, trong trấn nhỏ có rất nhiều người tụ họp nói chuyện rôm rã, còn có người bắn pháo bông. Ở thành phố nghiêm cấm bắn pháo nên Tô Tiểu Mễ đã thật lâu chưa chơi thứ này, nên hòa theo đám bạn chơi đến quên cả đất trời.

Đi chơi đến mệt lã Tô Tiểu Mễ mới ngừng lại nhìn đồng hồ, sắp qua năm mới rồi mà năm này lại không có Nghiêm Ngôn bên cạnh, buồn bã đi dọc trên đường, giờ này tất cả mọi người đều ở nhà mừng năm mới. Bỗng nhiên Tô Tiểu Mễ thấy phía xa có một người dựa vào tường hút thuốc, trong lòng lộp bộp một cái, rất nhanh tự an ủi: “Không thể nào, không thể nào, cái tên lang tâm cầu phế kia sẽ không đến đây”

“Đến chừng nào em mới hết tạt lộp đi lộp lại một từ”

Tô Tiểu Mễ nghe thấy giọng nói quen thuộc kinh ngạc thiếu chút nữa thét lên, chạy nhanh đến trước mặt Nghiêm Ngôn ngửi ngửi mùi vị quen thuộc, xác định người nọ thật sự là Nghiêm Ngôn chứ không phải ảo

tường của cậu liền nhào tới ôm chặt eo Nghiêm Ngôn, dùng đầu cọ cọ vào ngực hắn: “Sao anh lại tới đây, sao anh lại đến đây hả?”

“Em nói muốn gặp anh thì anh tới thôi.” Nghiêm Ngôn ném xuống tàn thuốc ôm lấy Tô Tiểu Mễ.

Tô Tiểu Mễ cảm động tựa vào ngực Nghiêm Ngôn một lúc lâu vẫn không nói nên lời, cuối cùng cuống quýt lấy điện thoại ra nhìn đồng hồ, thở phào nhẹ nhõm: “Cuối cùng cũng được ở cạnh nhau”

Tô Tiểu Mễ trong lòng yên lặng đếm thời gian, khi đếm đến con số cuối cùng bầu trời liền nổ rộ pháo hoa rực rỡ cả mảng trời, đủ mọi màu sắc nổ rộ trong mắt Tô Tiểu Mễ. Lúc này Nghiêm Ngôn nâng lên cầm Tô Tiểu Mễ, nhẹ nhàng đặt xuống một nụ hôn, Tô Tiểu Mễ nhắm mắt lại cảm nhận, hai tay nắm lấy áo Nghiêm Ngôn, hôn dịu dàng say đắm đến khi cái miệng nhỏ nhắn của Tô Tiểu Mễ sưng tấy hai người mới tách ra.

“Anh đến lúc nào?”

“Chỉ mới đến, định hút xong điếu thuốc này sẽ gọi cho em”

“Ngôn, anh chính là tiểu tiên tử ban điều ước cho em mà, mỗi lần em muốn gì anh đều có thể cho em”

“Đừng có gán ghép danh hiệu buồn nôn đó cho anh”

“Tiểu Tinh Linh ban điều ước?”

“Muốn bị đánh đúng không?”

Ngay lúc này trong vườn có người gọi Tô Tiểu Mễ, Tô Tiểu Mễ kinh hoảng quay đầu lại nhìn Nghiêm Ngôn, Nghiêm Ngôn phất tay về phía cậu: “Đi đi.”

“Đúng rồi, em đi chút anh chờ em ở đây, đừng đi đâu nhé” Tô Tiểu Mễ chạy tới nơi có thanh âm, vẫn không quên quay đầu lại dặn dò Nghiêm Ngôn.

Nghiêm Ngôn hút xong điếu thuốc nhìn nơi Tô Tiểu Mễ biến mất, xoay người trở lại trên xe, lái xe rời đi. Khi Tô Tiểu Mễ gấp gáp chạy trở lại nơi đó nào còn bóng hình Nghiêm Ngôn, tất cả chỉ như một giấc mộng thoáng qua rồi vụt tắt nhanh chóng, cậu lục túi lấy ra điện thoại gọi cho Nghiêm Ngôn: “Em không phải bảo anh chờ rồi sao?”

“Anh đâu có hứa...mà em cũng vậy nhanh trở về đi”

“Ngôn...” Tô Tiểu Mễ còn muốn nói thêm

“Nếu như những lời buồn nôn thì khỏi nói, được rồi, anh đang lái xe cần chuyên tâm, năm mới vui vẻ.”

“Vây. . .”

“Sinh nhật anh không cần em tới, em muốn anh mệt chết sao?”

“Được, được rồi” Tô Tiểu Mễ lưu luyến cúp điện thoại, mình không nên đòi hỏi quá, dù sao Nghiêm Ngôn cũng đã cùng cậu đón mừng năm mới.

Sinh nhật Nghiêm Ngôn cuối cùng cũng tới, ngày đó Tô Tiểu Mễ nhốt mình trong phòng không ngừng tự trách ăn năn còn không biết liêm sỉ tự mình an ủi phía dưới. Mà ở bên kia hộp thư của Nghiêm Ngôn bị một người điên cuồng gõ thư đến quấy rầy, khi nhìn thấy cửa Tô Tiểu Mễ, Nghiêm Ngôn không nhịn được nín nụ cười ngay khóe miệng. Động tác này lại bị Dương Huy tinh ranh phát hiện, mặt dày mày dạn nghiêng qua: “Ngôn, cậu đang xem gì đấy?”

Nghiêm Ngôn nhanh chóng khép lại điện thoại: “Liên quan lắm gì đến cậu”

“Đừng hẹp hòi vậy mà, cho chúng tớ xem ké chút đi”

“Được, nếu như cậu muốn chết ngay lập tức. Còn nữa, hai người bọn cậu tại sao ngày ngày chạy đến nhà tớ làm phiền”

“Hai người chúng tớ không có nơi nào để đi, trong nhà lại chán muốn chết. À, Ngôn, hay chúng ta gọi mấy cô gái đến đây chơi?”

“Nếu cậu dám mở miệng nói thêm một câu thì lập tức cút ngay ra ngoài cho tở”

55. Chương 55: Nhà Bà Nội, Quả Thực Là Nơi Rất Tốt Để Nói Chuyện Yêu Đường

Chương 55: Nhà bà nội, quả thực là nơi rất tốt để nói chuyện yêu đường

Về đến nhà, đến lúc dùng cơm Tô Tiểu Mễ vẫn giữ vẻ mặt cau có, mẹ Tô nhìn thấy con trai như vậy không nhịn được hỏi: “Tiểu Mễ, con lại có chuyện gì?”

“Mẹ, thật ra còn chuyện con chưa nói, mẹ cũng biết Nghiêm Ngôn đúng không. Người nhà hần mặt dù có tiền nhưng không có ấm áp tốt đẹp như nhà chúng ta, mẹ hần vì hận bố hần hoa tâm tét này một mình ra nước ngoài du lịch, mà bố của Nghiêm Ngôn cũng không về nhà bởi vì ông ta muốn ở cùng tình nhân, bỏ rơi đứa con thân sinh. Tuy rằng Nghiêm Ngôn chưa một lần kể khổ nhưng nhiều lần con nhìn thấy hần lén lau nước mắt giả bộ kiên cường. Hiện tại hần tự nhốt mình trong phòng đón năm mới, bởi vậy con muốn dẫn hần cùng đến nhà bà nội, thật không đành lòng nhìn hần tự mình ngậm lấy đau khổ” Tô Tiểu Mễ càng nói càng bi thương

Mẹ Tô nghe mà cũng xót cả lòng: “Không ngờ đứa nhỏ Nghiêm Ngôn này đáng thương vậy, sao con không chịu nói sớm cùng lắm bảo cậu ta đến cùng gia đình chúng ta mừng năm mới”

Bố Tô ở bên cạnh phụ họa: “Vậy con gọi điện hỏi xem cậu ta có chịu đến nhà bà nội ở nông thôn không? Haizzz, Tiểu Mễ sau này con phải biết quan tâm đến người ta hơn đấy”

Tô Tiểu Mễ vô cùng hiểu lẽ vớ vẩn của bố Tô: “Bố yên tâm, con hiểu ”

Mỗi khi đụng đến mấy vấn đề này Tô Tiểu Mễ đặc biệt thông minh, nếu cậu gọi Nghiêm Ngôn nhất định không đi, vì thế cậu đem mục tiêu chuyển hết trên người mẹ Tô: “Mẹ, mẹ cũng biết Nghiêm Ngôn da rất mặt mỏng. Nếu con gọi hần sẽ nghĩ con đang thương hại hần, nên mẹ...” Khẩu khí như bậc trưởng bối

“Chuyện này cứ giao hết cho mẹ”

Ở đầu bên kia Nghiêm Ngôn bỗng nhiên thấy sống lưng lạnh buốt. Ngay sau đó điện thoại run lên, từ nhà Tô Tiểu Mễ gọi đến.

“Alô?”

“Nghiêm Ngôn đúng không, dì Tô đây đây, ngày mai Tiểu Mễ phải về nhà bà nội, một mình nó đi dì lại không yên lòng, dì có thể nhờ cháu đi cùng Tiểu Mễ được không, cháu sẽ không từ chối ghét bỏ bà nội Tiểu Mễ ở nông thôn chứ?”

Nghiêm Ngôn không phải kẻ ngốc, đã nói rõ thế này là muốn hần đi cùng còn gì: “Không có đâu dì, vừa lúc cháu cũng rảnh rồi”

“Vậy thì tốt quá, vậy thì phiền cháu rồi. Còn nữa, cháu đừng quá thương tâm” Nói xong cúp điện thoại

Nghiêm Ngôn nheo lại hai mắt, đừng quá thương tâm?

Ngày thứ hai, Tô Tiểu Mễ xách theo hành lý xuất hiện trước cửa nhà Nghiêm Ngôn, Nghiêm Ngôn mới vừa mở cửa đã bị Tô Tiểu Mễ như con sói đói khát bổ nhào lên người: “Ngôn

” làm nũng >_<>

“Em đã nói gì với bố mẹ?” Nghiêm Ngôn mặt không chút biểu tình hỏi, cả người Tô Tiểu Mễ run lên từ trên người Nghiêm Ngôn nhảy xuống: “A, ha ha, quần áo anh thu xếp xong chưa, chúng ta nhanh đi thôi, còn phải đón xe nữa đó”

Tô Tiểu Mễ chạy trốn chết phóng đến phòng ngủ, thấy Nghiêm Ngôn không chú ý liền dùng thước đo bình “tiểu Nhuận” so với trước có ít hơn không, hừ, may không có ít, nếu không anh chết chắc. Tô Tiểu Mễ nhìn về phía cửa ngấm ngấm, lại lấy thêm chút quần áo ngày thường Nghiêm Ngôn hay dùng nhét vào trong túi mình, sau đó mới tíu ta tíu tít chạy ra ngoài: “Ngôn, chúng ta đi thôi”

Ngồi trên xe trở về nông thôn Tô Tiểu Mễ bắt đầu phát huy trí tưởng tượng biến hóa đa dạng của mình, chỗ ở bà nội rất ít người, đầu tiên cậu có thể cùng Nghiêm Ngôn nắm tay đi dạo khắp núi, hái hoa, Nghiêm Ngôn sẽ dùng hoa đó đan thành một vòng hoa đội lên cho cậu, hơn nữa thị lực bà nội cậu lại không tốt, thính lực cũng không hơn là bao, chuyện của cậu cùng Nghiêm Ngôn sẽ không bị phát hiện, nghĩ tới đây Tô Tiểu Mễ vỗ mạnh lên đùi, chỗ của bà nội quả nhiên là nơi tốt nhất để nói chuyện yêu đương.

Nghiêm Ngôn ngồi bên cạnh thấy Tô Tiểu Mễ một lát cau mày, một lát lại cười ngây ngô, thầm nghĩ quả nhiên điên rồi, tiện tay lấy ra MP3 nhét vào tai, cầm quyển sách lên đọc.

Dọc theo đường đi Tô Tiểu Mễ hưng phấn đến ngồi không yên, xuống xe hết nhảy Tây đến nhảy Đông giống như hầu tử nhón nháo trước mặt Nghiêm Ngôn. Sau đó Nghiêm Ngôn lại bị cậu kéo ngồi lên ba bánh, dọc đường xóc nảy khiến xương hai người muốn vỡ vụn ra. Một canh giờ sau Tô Tiểu Mễ mới xuống xe đã đứng ngoài sân hô to: “Bà nội, cháu đã trở về”

Ngay sau đó một chú chó trong nhà chạy đến trước Nghiêm Ngôn cùng Tô Tiểu Mễ, học đầu lưỡi phe phẩy cái đuôi, Tô Tiểu Mễ hô to một tiếng chạy ra chắn trước mặt Nghiêm Ngôn: “Không cho phép mày chạm vào Ngôn, không cho, không cho a, mày ăn phân mà vẫn còn sống, hay thật đấy, không ngờ ăn phân lại có thể kéo dài tuổi thọ đến vậy?”

Phía sau bà nội Tô Tiểu Mễ tập tễnh đi tới: “Tiểu Mễ, con về rồi hả, vị này là bạn con đúng không, mẹ cháu đã gọi điện nói với bà rồi”

Tô Tiểu Mễ vẫn giữ nguyên tư thế bảo vệ Nghiêm Ngôn: “Ngôn, anh yên tâm, em sẽ không để cái tên ăn phân này đụng vào bất cứ chỗ nào của anh đâu, bà nội, tại sao Tiểu Hắc còn sống”

“Tiểu Hắc chết lâu rồi, nó là con hắc”

Nghe thấy Tô Tiểu Mễ mới dám thả lỏng, tuy nhiên vẫn vô cùng cảnh giác nhìn chằm chằm cái con đen thui kia, mẹ sao con vậy, mẹ nó thích liếm phân thì gia tộc nó cũng thích. Tô Tiểu Mễ mãi suy nghĩ Nghiêm Ngôn đi lướt qua cậu, đến trước mặt bà nội cười vui vẻ: “Bà nội, chào, thân thể bà xem ra vẫn còn rất khỏe đây, thế ông đâu hở bà?”

“Ông ấy sao, ông qua phố bên kia đánh bài”

“Ngại quá, khoảng thời gian tới con đến đây phiên ông bà rồi”

“Đừng nói vậy chứ, đứa nhỏ này thật hiểu chuyện hơn Tiểu Mễ nhà bà ”

Ảo giác, tuyệt đối là ảo giác, người đứng trước mặt là ai vậy, Nghiêm Ngôn bình thường không bao giờ cho cậu sắc mặt tốt chứ đừng nói cười toe toét như bây giờ trước mặt bà nội, thế giới này quả nhiên điên mất rồi. Tô Tiểu Mễ canh cánh trong lòng đi theo phía sau hoài nghi nhìn Nghiêm Ngôn đến khi vào nhà, nhà bà thuộc hàng cấp bốn, tất cả đều nhà trệt, có bốn gian phòng chính giữa đặt bài vị tổ tiên, kế phòng ông bà nội có một gian, nơi đó là nhà bếp.

“Nghe các con đến bà đã chuẩn bị xong hai gian phòng”

Những lời của bà nội khiến Tô Tiểu Mễ phục hồi tinh thần: “Hai phòng gì?”

“Tiểu Mễ, con ở đây còn Nghiêm Ngôn ở phòng khách.” Ngón tay bà nội chỉ vào gian này rồi đến gian kia: “Để bà đưa các con đi xem” Cậu và Nghiêm Ngôn không phải ở chung một chỗ? Nhà bà nội sao có nhiều phòng quá vậy, thật không vui, sớm biết lúc tết cậu sẽ không đốt hết pháo mà chừa lại một ít, bây giờ có thể cho nổ căn phòng rồi.

Bà nội tiếp tục đưa Tô Tiểu Mễ cùng Nghiêm Ngôn đến phòng khách: “Nghiêm Ngôn, cháu ở đây đi”

“Dạ” Lễ phép, khóe môi mang theo nụ cười hòa nhã.

“Tiểu Mễ, cháu cũng về phòng dọn dẹp đi, để bà đi pha chậu nước cho các con rửa mặt” Thừa dịp bà nội rời đi, Tô Tiểu Mễ nhắc hành lý lên thần thần bí bí chạy vào phòng của mình. Nghiêm Ngôn thấy có điều bất thường bèn đi tới xem, ai ngờ phát hiện Tô Tiểu Mễ lại từ trong túi lấy ra thiết chùy gõ gõ vào giường, cái cậu này ngay cả thứ đó cũng mang đến. Tuy nhiên Nghiêm Ngôn đứng bên cạnh không đi đến ngăn cản, dù sao hành động của cậu ta cũng đem lợi ích thật to cho mình nên chỉ đứng cạnh cửa hút thuốc lá, lúc thấy bà nội tới mới nhẹ giọng hô: “Tô Tiểu Mễ, bà nội của em tới”

Tô Tiểu Mễ vội vàng đem thiết chùy cất vào túi, oa oa kêu to sau đó vọt tới bên cạnh bà nội: “Bà nội, giường này hư rồi bảo cháu làm sao ngủ, trước kia cháu đã nói gỗ này dễ hư lắm rồi mà”

Bà nội nghe Tô Tiểu Mễ nói như vậy liền nhú mào, để xuống chậu nước đi vào phòng nhìn, quả nhiên hư rồi còn hư một cách kỳ lạ, hơi buồn bực gắt: “Không thể nào, buổi sáng bà dọn dẹp nó vẫn còn rất tốt mà”

“Bà nội, hôm nay cháu phải ngủ ở nơi nào?”

“Để bà đi sang nhà hàng xóm mượn đỡ cái giường”

Tô Tiểu Mễ vừa nghe tay chân luống cuống: “Đừng mà, phiền lắm bà ơi, cháu ở cùng phòng Nghiêm Ngôn cũng được”

“Bà sợ hai con phải chen chúc?”

“Không sao, hai thằng con trai sợ gì chen chúc, mấy ngày nữa sẽ quen thôi, đúng không?” Tô Tiểu Mễ quay sang nháy mắt ái muội với Nghiêm Ngôn.

Dứt lời vui vẻ vui vẻ xách hành lý chạy vào phòng Nghiêm Ngôn, Nghiêm Ngôn ôm tay nhìn Tô Tiểu Mễ thu xếp đồ đạc, hỏi: “Tô Tiểu Mễ, em có cần khát khao vậy không?”

56. Chương 56: Dừng Sức Một Chút

Chương 56: Dừng sức một chút

Bầu trời chuyển đen gia gia mới đánh bài trở lại, vừa vào nhà đã cười híp mắt: “Tiểu Mễ, không ngờ chỉ mấy ngày không gặp mà cháu đã cao quá trời a” Vừa nói vừa vỗ vỗ bả vai Nghiêm Ngôn.

Bà nội không nhịn được mở miệng trách: “Vị đó là bạn Tiểu Mễ, mắt ông để ở đâu, Tiểu Mễ không phải đứng phía sau sao”

Gia gia lúc này mới thấy Tô Tiểu Mễ đứng lùi củi phía sau: “Xấu hổ quá, ông không thấy cháu”

Tô Tiểu Mễ chu miệng, kỳ thị, rõ ràng đang nghiêm trọng kỳ thị.

“Gia gia vẫn khỏe chứ, cháu là Nghiêm Ngôn. Nhìn gia gia vui vẻ thế nhất định vừa thắng tiền trở về”

“Không thắng được bao nhiêu, không thắng được bao nhiêu, chỉ 20 mấy khối” Gia gia cười muốn ngoác miệng

“Mới thắng 20 mấy khối đã vui mừng đến vậy?” Tô Tiểu Mễ ở bên cạnh kinh ngạc thốt lên, nhận ngay một cái liếc mắt của gia gia. Lúc này Nghiêm Ngôn từ ví tiền lấy ra một xấp tiền: “Đến đây quá gấp nên cháu không mang theo lễ vật, chút tiền xem như đưa hai bác ăn trái cây, mong hai bác nhận cho cháu vui”

“Này, nhiều tiền vậy chúng ta sao có thể nhận”

“Không nhiều đây chỉ là chút tâm ý của cháu, nếu hai bác không nhận cháu sẽ không yên lòng ở đây”

Nghiêm Ngôn nói thật lâu hai ông bà mới chịu nhận càng đối tốt với Nghiêm Ngôn, còn Tô Tiểu Mễ một vản tiền cũng không có hoàn toàn bị vắng vẻ không đếm xia. Tô Tiểu Mễ ở trong lòng reo hò: Đây là gì, rõ ràng hời hợt trắng trợn, người này không phải Nghiêm Ngôn mà là ma quỷ a dua nịnh hót.

Cơm nước xong hai ông bà lão lại đi nấu nước để Tô Tiểu Mễ cùng Nghiêm Ngôn có thể tắm. Tô Tiểu Mễ hướng về phía cửa sổ thở ra làn sương trắng, quay đầu nhìn Nghiêm Ngôn nói: “Buổi tối nơi này rất lạnh còn không có máy nước nóng làm sao mà tắm, không ngờ, không ngờ trên thế giới này lại có nông thôn nhỏ thế này”

“Em không phải từ thôn quê này ra ngoài xã hội sao?”

“Đừng có cất lời em” Tô Tiểu Mễ tức giận ngắt lời thật phá hư không khí, đợi đến khi bà nội bảo bọn họ đi tắm Tô Tiểu Mễ chết sống cũng không chịu đi đâu, đẩy Nghiêm Ngôn đi tới: “Anh tắm trước, tắm xong rồi quay trở lại nói cho em biết cảm nhận, nếu quá lại em có chết cũng không tắm”

Nghiêm Ngôn lười xem phản ứng của hắn, một mình cầm lấy quần áo đi vào nơi gọi là phòng tắm hay gọi là lỗ thông gió. Qua nửa giờ, Nghiêm Ngôn tắm xong trở lại, biểu tình không có gì là khác thường dùng khăn lông lau giọt nước trên tóc, Tô Tiểu Mễ chạy đến hỏi: “Thế nào, có phải lạnh muốn chết?”

“Một chút cũng không lạnh, vừa rồi thì hơi lạnh, tắm một chút thì lại thấy ấm” Nghiêm Ngôn nói y như thật

Tô Tiểu Mễ nhìn chằm chằm biểu tình Nghiêm Ngôn một hồi lâu vẫn không phát hiện sơ hở rốt cục mới lấy quần áo đi tắm, chờ Tô Tiểu Mễ đi xa Nghiêm Ngôn liền chui vào chăn, miệng lẩm bẩm mắng “Mẹ nó, lạnh chết mất” Lạnh thì lạnh thật đó nhưng hắn không thể để Tô Tiểu Mễ người đầy mồ hôi đi ngủ, dù sao buổi tối có chánh sự cần làm.

Đầu bên kia Tô Tiểu Mễ đem nước nóng cùng nước lạnh pha chung chậm rãi gội đầu, trong đầu dùng biện pháp tự thôi miên Nghiêm Ngôn nói không lạnh, Nghiêm Ngôn nói không lạnh, Nghiêm Ngôn nói không lạnh.

Đến khi tắm, Tô Tiểu Mễ cởi ra quần áo, luồng gió lạnh thổi đến Tô Tiểu Mễ đánh cái rùng mình tự lẩm bẩm, cầm gáo nước lạnh xối ướt cả người, cơn lạnh tê tái lập tức xông thẳng vào lục phủ ngũ tạng, Tô Tiểu Mễ run run thét to: “Mẹ nó, lạnh muốn chết người mà nói không lạnh?” Thế nhưng không ướt cũng đã ướt đành kiên trì tắm nốt, đôi môi lạnh đến tái mét, nhanh tay nhanh chân tắm xong vọt vào phòng chui vô ổ chăn, đem thân thể lạnh như băng dán chặt lên thân người ấm áp của Nghiêm Ngôn, Nghiêm Ngôn bị cục đá áp vào người lạnh đến hít khí, đẩy ra Tô Tiểu Mễ: “Tránh ra, lạnh chết người”

“Ngôn, đừng như vậy, anh thật ấm áp để nhân gia ôm ôm anh nào” Nói xong liền như bạch tuột sống chết quấn người Nghiêm Ngôn, dù Nghiêm Ngôn muốn động cũng không thể nhúc nhích

“Ngôn, lần sau em muốn đi tắm đầu tiên, lúc anh tắm thì không lạnh anh có biết lúc em tắm lạnh cỡ nào không, không hiểu mỗi lần gặp chuyện gì tốt cũng đều trúng anh” Tô Tiểu Mễ vừa nói vừa tức giận nín áo Nghiêm Ngôn.

Nghiêm Ngôn không biết nói gì

Hiện tại quay trở lại vấn đề chiếc giường, chỉ cần nhẹ dịch chuyển giường sẽ vang lên âm thanh cọt kẹt. Đây là chiếc giường kiểu thời xưa Nghiêm Ngôn lần đầu tiên ngủ loại giường này, lần qua lộn lại vẫn thấy không thoải mái, không thể làm gì khác hơn ngồi dậy hút thuốc lá: “Anh thấy giường này không khác gì tắm ván để lót thì thế”

Tô Tiểu Mễ dựa đầu vào eo Nghiêm Ngôn, theo phụ họa: “Đúng vậy, đúng vậy, hết cách, nơi này đã lâu không có người ở nên mới vậy”

Nghiêm Ngôn hút xong điếu thuốc dựa vào đầu giường, lần nữa chui trở lại trong chăn: “Nên tiểu chủ nhân em phải chiếu cố anh tốt hơn đây”

Tô Tiểu Mễ tương đối nhạy cảm với mấy chuyện này, nghe qua liền hiểu ý Nghiêm Ngôn, mặt đỏ như trái cà chua nhưng vẫn chủ động leo lên người Nghiêm Ngôn vòng tay qua cổ, đem đôi môi đã có chút huyết sắc hôn cuồng nhiệt lên môi Nghiêm Ngôn, Nghiêm Ngôn cũng hôn trả lại, đầu lưỡi hai người quấn giao chung một chỗ, Nghiêm Ngôn vươn tay cởi xuống quần áo Tô Tiểu Mễ tiếp tục hôn, Tô Tiểu Mễ nghiêng người nằm trên người Nghiêm Ngôn, giường vang lên thanh âm kéo kẹt, Nghiêm Ngôn chau mày: “Gia gia cùng bà nội em sẽ không nghe được chứ?”

Tô Tiểu Mễ chỉ lo ngăn bới quần áo Nghiêm Ngôn, buông quơ trả lời: “Sẽ không, lỡ tai bọn họ bị lãng hết rồi, hơn nữa chúng ta lại ở xa như vậy, nhất định nghe không được” Tô Tiểu Mễ kéo ra áo Nghiêm Ngôn bắt đầu hôn hít vào mắt, đôi môi, da thịt trên cơ thể, từ từ mới chuyển xuống hạ thân, ngậm vào phân thân Nghiêm Ngôn còn ngẩng lên ánh mắt mơ màng nhìn hân, Nghiêm Ngôn cười xấu xa duỗi ngón tay vuốt ve khuôn mặt cậu.

Theo phân thân Nghiêm Ngôn trong miệng càng lúc càng lớn, lớn đến ngay cả miệng Tô Tiểu Mễ cũng ngậm không nổi. Lúc này Nghiêm Ngôn mới kéo lên Tô Tiểu Mễ đem cậu đặt xuống phía dưới, lấy ra bôi trơn vừa khuếch trương phía sau Tô Tiểu Mễ vừa hôn nơi nhô lên trước ngực cậu. Tô Tiểu Mễ cảm giác bản thân dường như rất lâu chưa làm cùng Nghiêm Ngôn, hiện tại thân thể khẩn cấp muốn có được hân: “Hô..a...a..”

Ngón tay Nghiêm Ngôn dịu dàng thăm dò vào nơi mềm nhũn ẩm ướt kiên nhẫn mài mực, Tô Tiểu Mễ nâng lên hạ thân: “Ngôn, a, a người ta thật khó chịu”

Nghiêm Ngôn tăng thêm sức mài: “Chỗ nào khó chịu”

“A, a, ghét, hô hô, người ta muốn anh lấp vào” Rõ ràng lời kia đã thành công khiến khuôn mặt Tô Tiểu Mễ đã đỏ càng đỏ hơn

Cuối cùng đợi Tô Tiểu Mễ gần mất hết kiên nhẫn, Nghiêm Ngôn mới đem phân thân trượt vào, Tô Tiểu Mễ thoải mái thở hắt ra: “A, Ngôn, Ngôn, a, a, em muốn, em còn muốn ”

Giường bị động tác kịch liệt vang lên âm thanh kéo kẹt, hai người hiện tại nào còn tâm tư để chú ý, Tô Tiểu Mễ hai tay bám víu cánh tay Nghiêm Ngôn còn hai chân ôm lấy thắt lưng hân: “Lại dùng lực một chút, ưm, a, ưm, dùng sức a” Đang lúc hai người bị tình dục bao phủ đột nhiên giường “ầm” lên một tiếng banh xác. Tô Tiểu Mễ hét lên một tiếng sợ hãi, hai người lập tức theo giường ngã trên mặt đất. Nghiêm Ngôn đứng lên mặt không chút biểu tình nhìn chiếc giường tan nát dưới chân, lấy ra một điều thuốc nhét vào khoeo môi, Tô Tiểu Mễ vẫn ngồi trên ván giường dường như chưa thể thoát khỏi sự cố.

Nghiêm Ngôn thấy thế sắp đến trêu chọc: “Ai bảo em cứ hét dùng sức, dùng sức đi, bây giờ thì hay rồi, một cái bị em gõ hư, một cái thì bị em lắc hư”

Tô Tiểu Mễ xấu hổ chỉ muốn tìm cái động chui vào, đỏ mặt cắn cắn môi dưới: “Vậy tối nay chúng ta ngủ ở đâu”

“Ngủ trên đất chứ còn ngủ ở đâu” Sau đó Nghiêm Ngôn chỉ huy Tô Tiểu Mễ đem chăn trải tốt trên mặt đất, hai người mới yên lặng nằm xuống, Tô Tiểu Mễ vẫn chưa thoát khỏi hoảng sợ, Nghiêm Ngôn ôm lấy thân thể đã lạnh đi của Tô Tiểu Mễ, ghé vào lỗ tai cậu thở thê : “Nơi này dùng sức hân không có vấn đề nhỉ”

“Còn muốn?”

“Đương nhiên ^.^”

57. Chương 57: Nếu Như Em Chết

Chương 57: Nếu như em chết

“Tô Tiểu Mễ, vấn đề vừa rồi anh còn chưa trả lời em, nếu như em chết anh cũng sống không nổi. Còn nếu anh chết nhất định sẽ kéo theo em xuống dưới”

Sáng sớm, bà nội đi tới muốn hai người dậy dùng cơm thì phát hiện cả hai đều ngủ trên mặt đất : “Các con xảy ra chuyện gì?” Kết quả của một đêm phóng túng hiện tại Tô Tiểu Mễ nằm dưới lớp chăn toàn thân trần trụi không một mảnh áo, quay đầu nhìn lại không biết Nghiêm Ngôn đã mặc quần áo xong tự lúc nào.

Tô Tiểu Mễ dùng chân quần kín thân thể lỏa lồ của mình “Bà nội, giường này cũng hư rồi, chúng con đang ngủ ngon giấc, con mới trở mình nó liền thành thế này, thiếu chút nữa làm con mất cái gậy eo” Lời thốt khỏi miệng Tô Tiểu Mễ liền hồi hận, bà nội thì quýnh quáng đi tới: “Để cho bà nội xem thử eo con có bị sao không”

“Bà nội, đừng tới đây, đừng tới đây.” Tô Tiểu Mễ phát tay lia lịa muốn bà nội cậu đừng tới

“Tại sao?”

Bất đắc dĩ Tô Tiểu Mễ đành phải quăng ánh mắt đáng thương về phía Nghiêm Ngôn, nào ngờ Nghiêm Ngôn phớt lờ ánh mắt cậu đi tới bên cạnh bà nội: “Bà nội, cháu phải đến nơi nào rửa mặt”

“Bên kia, bà nội đã chuẩn bị sẵn nước cả rồi”

“Cám ơn bà” Nói xong cũng đứng dậy trước khi đi còn cố ý giật gốc chăn lên, Tô Tiểu Mễ thiếu chút nữa lộ ra nửa người trên, tức đến nỗi không quần bà nội còn bên cạnh chỉ vào lưng Nghiêm Ngôn mắng: “Anh nhớ kỹ cho em, bắt đầu từ hôm nay hai chúng ta thề bắt lương lập” Chiếm được chỉ là bóng lưng Nghiêm Ngôn.

‘Để nãi nãi xem chút eo của con’

Tô Tiểu Mễ tiếp tục dùng chân quần cả người như con sâu lông: “Bà nội, bà ra ngoài trước đi”

“Tại sao?”

Cuối cùng Tô Tiểu Mễ không thể làm gì khác hơn đỏ mặt nói ra: “Hôm qua hai gã đàn ông ngủ chung hơi nóng nên con cởi phắt đi quần áo, hiện tại đều không mặc gì”

Bà nội gắt cậu một cái: “Cái thứ của con bà thấy từ nhỏ đến lớn, có cái gì kinh khủng hả” Dứt lời liền kéo ra cái chăn Tô Tiểu Mễ, Tô Tiểu Mễ kinh hoảng oa oa hét to, đau khổ nghĩ: Mới sáng sớm đã bị cụ bà xem thân thể trắng nõn của mình, mình còn mặt mũi gì sống trên đời a.

Chờ Nghiêm Ngôn chuẩn bị xong trở về, bà nội đã đi làm điểm tâm, Tô Tiểu Mễ vẫn nằm ru ru nơi đó, cắn góc chăn ôm hận ngó chừng Nghiêm Ngôn: “Ngôn, em đã bị nhìn sạch trơn” Vừa nói vừa nhào vào trên gối đầu nức nở, bộ dáng cứ như mới vừa bị OOX. Nghiêm Ngôn đi tới vỗ vỗ mông Tô Tiểu Mễ: “Sáng sớm giỡn cái gì mà giỡn, mau dậy, chúng ta còn phải ăn cơm.”

Tô Tiểu Mễ nghe vậy mới ngoan ngoãn rời khỏi chăn, nhanh chóng mặc quần áo tử tế rửa mặt.

Chờ hai người cơm nước xong, Tô Tiểu Mễ nổi hứng kéo Nghiêm Ngôn đi vòng quanh khắp nơi kể chuyện cậu lúc còn bé. Nghiêm Ngôn ở bên cạnh kiên nhẫn lắng nghe, cuối cùng hai người bò lên trên một tòa núi nhỏ. Đầu Tô Tiểu Mễ lấm tấm mồ hôi, than thở: “Đúng là ở thành phố quá lâu, hiện tại chỉ mới đi một chút đã thấy mệt. Ngôn, anh nói có đúng không.” Quay đầu nhìn lại phát giác Nghiêm Ngôn hoàn toàn mặt không đổi sắc, từ túi rút ra một điều thuốc, rít rồi nhả ra một vòng khói liền bị cơn gió thổi tan.

“Ngôn, núi này rất đẹp đúng không?”

“Núi này vô cùng bình thường” Đây hoàn toàn là sự thật.

“Hoa thì sao nhỉ?”

“Cũng rất bình thường”

“Thế còn chó nơi đây?”

“Em không phải nói nó ăn phân sao?” Tiểu tiểu hắc nãy giờ vẫn đi theo bọn họ

“Em thì sao?” Vòng hồi lâu mới nói thẳng vào vấn đề

“Em cái gì?”

“Em lớn lên rất đẹp trai đúng không?”

“Em đó, ngay cả những lời xấu hổ này cũng nói ra được”

“Vậy anh có cảm thấy khuôn mặt em đẹp trai không?” Hiện tại ánh mắt Tô Tiểu Mễ cùng Tiểu tiểu hắc hoàn toàn giống nhau.

Ánh mắt Nghiêm Ngôn lóe lên, chân thật hỏi: “Em muốn anh nói thật hay nói dối?”

“Dối đi”

“Anh không nói được”

Tô Tiểu Mễ trợn to con ngươi lại không dám nói gì, chỉ có thể đi phía sau Nghiêm Ngôn giải thích đủ thứ trên đời. Hai người lại đi một lát đi đến hai chân Tô Tiểu Mễ suýt gãy mới ngừng lại: “Ngôn, chúng ta nghỉ ngơi chút nữa đi”

Nghiêm Ngôn dừng lại đi tới trước mặt Tô Tiểu Mễ: “Tại sao?”

“Đi hoài thật mệt”

Nghiêm Ngôn nhìn Tô Tiểu Mễ có vẻ mệt thật, đi tới ngồi xuống bên cậu, Tô Tiểu Mễ đột nhiên quay qua ôm Nghiêm Ngôn: “Trước kia lúc còn bé ở nơi này vui chơi, em từng nghĩ nếu như có thể cùng người mình yêu ở chỗ này thì tốt biết bao, kết quả không ngờ lại có ngày thành hiện thực”

“Lúc nhỏ em đã ngu ngốc vậy rồi?”

“Ngu cái rắm á, bắt quá lúc đó em dĩ nhiên không nghĩ tới đối phương là nam”

“Thế nào, bây giờ mới hối hận?”

Tô Tiểu Mễ lắc đầu: “Mới không có, mặc dù em đã từng làm rất nhiều việc khiến mình hối hận nhưng em không bao giờ hối hận đã sống cùng anh”

“Phải không?” Nghiêm Ngôn cười.

“Ngôn, sau này sẽ không có chuyện gì có thể chia cắt chúng ta đúng không?”

“Không ”

“Nếu có một ngày em chết làm sao bây giờ?”

“Anh sẽ chôn em”

“Anh.”

“Tô Tiểu Mễ, có nhiều thứ có thể nghĩ, có nhiều thứ em không cần đoán mò” Nghiêm Ngôn cau mày không vui.

“Em chỉ tùy tiện hỏi”

Nghiêm Ngôn đứng lên: “Nghỉ ngơi đủ rồi đúng không, đi thôi”

“Em không đi, anh công em” Tô Tiểu Mễ giống y xẻ kẻ vô lại ngồi bệt dưới đất hướng Nghiêm Ngôn vươn ra hai tay, Nghiêm Ngôn liếc cậu một cái, sau đó xoay người sang chỗ khác Tô Tiểu Mễ vui vẻ nhảy lên trên lưng Nghiêm Ngôn.

“Ngôn, sau này chúng ta ở nơi này được không, phong cảnh vừa tốt lại ít người, chúng ta muốn thế nào cũng có thể...”

“Em muốn thế nào? Ở chỗ này đánh dã chiến?”

“Những lời anh nói thật không có tố chất ” Mắt xong rồi đem mặt dán trên mặt Nghiêm Ngôn, giống mèo con thè lưỡi liếm: “Thật không rõ trong đầu anh chứa thứ gì?”

“Em cảm thấy người mình có lập trường nói với anh những lời như thế?” Nghiêm Ngôn đem Tô Tiểu Mễ sắp trật xuống định cho thẳng tiến.

Tô Tiểu Mễ ngậm miệng không thảo luận vấn đề này thêm nữa mà chuyển hướng những vấn đề khác: “Ngôn, anh không được để rớt em đâu đấy”

“Tô Tiểu Mễ, ngày thường em đã nói nhiều, hôm nay xem ra còn nói nhiều hơn bình thường”

“Em vui mà, rất rất là vui, nơi này không có Dương Huy, Lưu Ứng Tinh, không có Lô Y Y, không có tất cả những người chứng mắt chỉ có em với anh, thật tốt, chỉ có em với anh”

“Còn gia gia và nãi nãi em nữa”

Tô Tiểu Mễ ở trên lưng Nghiêm Ngôn giầy giụa: “Anh thật biết cách sát phong cảnh”

“Tô Tiểu Mễ, vấn đề vừa rồi anh còn chưa trả lời em, nếu như em chết anh cũng sống không nổi. Còn nếu anh chết nhất định sẽ kéo theo em xuống dưới”

“Anh cũng quá độc đi”

“Như vậy còn tốt hơn em mỗi ngày quỳ trước mộ phần anh khóc lóc”

“Anh quá đề cao mình rồi đó”

58. Chương 58: Nói Không Chừng, Tiểu Mễ Đã Đến Kỳ Phản Nghịch

Chương 58: Nói không chừng, Tiểu Mễ đã đến kỳ phản nghịch

Hai người cuối cùng vẫn phải ngủ trên chiếc giường bà nội mượn tạm của người khác suốt bốn ngày, chớp mắt sắp rời khỏi nơi đây Tô Tiểu Mễ quả thực còn chưa cảm thấy đủ.

Thời điểm đứng đợi xe Tô Tiểu Mễ nhỏ giọng ghé tai Nghiêm Ngôn nói: “Ngôn, không có chuyện gì chúng ta ở đây thêm hai ngày được không, cuộc sống thế ngoại đào viên thế này em cảm thấy chưa thỏa mãn?”

“Em nói cái nơi khổ ho cò gáy này là thế ngoại đào viên?”

“Lời anh sao mà khó nghe quá vậy. Em thật sự không nở mà”

Nhưng sau khi trở về Tô Tiểu Mễ rất nhanh đem sự không nở kia quăng ra sau ót, bởi vì mấy ngày nay cứ đến tối bọn người Chu Cường lại đến rủ Tô Tiểu Mễ ra ngoài chơi, lúc còn đi học Tô Tiểu Mễ bị Nghiêm Ngôn quản rất kỹ, bọn họ không dám bén mảng đến. Hiện tại Tô Tiểu Mễ nghỉ đông ở nhà lá gan bọn họ cũng vì thế lớn hơn. Tô Tiểu Mễ thì khỏi phải nói bị cấm túc một thời gian dài, lúc này đồng loạt bạo phát theo đám bạn không phải đi ăn đồ nướng thì đi hát karaoke, vui đến quên cả đất trời.

Đêm nay Tô Tiểu Mễ đang cùng bọn người Chu Cường đi hát karaoke bỗng nhiên điện thoại réo lên inh ỏi, cầm nhìn phát hiện người gọi là Nghiêm Ngôn liền hấp tấp chạy đến nơi vắng vẻ để đón máy: “Alô?”

“Em đang ở đâu đấy?”

Tô Tiểu Mễ sợ hết hồn hết vía, hắng giọng cố gắng bình tĩnh đáp trả: “Em ngủ ở nhà chứ ở đâu, ngày nào em cũng mong nhận được điện thoại của anh cả đấy”

“Phải không?”

“Xin thủ trưởng tin tưởng em ạ”

“Anh cho em biết, Tô Tiểu Mễ, đừng để anh bắt được em ở ngoài lêu lổng, anh nghe Lô Y Y nói mấy ngày gần đây em chơi rất điên cuồng, chơi một hai ngày thì không sao, nếu còn tiếp tục như trước kia thì đừng trách anh”

Lại là bà tám chết tiệt Lô Y Y kia: “Không có, hoàn toàn không có. Ngôn, tại sao anh lại tin cô ấy, dù thế nào anh cũng phải tin tưởng em”

“Tốt nhất là vậy”

Điện thoại bị cắt ngang, Tô Tiểu Mễ nhìn màn hình điện thoại le lười, không sao, dù sao cũng sẽ không phát hiện, thừa dịp trước khi vào học chơi thêm mấy ngày coi như hoạt động gân cốt. Lúc về đến phòng

hát lại thấy thêm mấy cô bạn học, Tô Tiểu Mễ ngồi vào bên cạnh Chu Cương, nói nhỏ: “Gọi mấy cô ấy đến đây chi vậy?”

“Mọi người đều là bạn học gọi đến vui chơi thì có sao”

“Bị Nghiêm Ngôn bắt được tớ sẽ chết đấy”

“Không bao vờ, không bao vờ, nào có chuyện trùng hợp như vậy. Hơn nữa chúng ta lại đâu làm gì mà cậu sợ, trừ phi một mình cậu muốn làm cái gì?” Chu Cương quăng ánh mắt ái muội về phía Tô Tiểu Mễ, Tô Tiểu Mễ đem mặt hắn đẩy ra xa: “Cậu ngồi chính giữa cho tớ, tuyệt đối không thể để cho những nữ sinh kia đến gần tớ”

“Đừng có tự mình đa tình, không ai muốn đến gần cậu đâu”

Buổi tối trôi qua bình an vô sự nhưng Tô Tiểu Mễ luôn cảm thấy mí mắt cậu nhảy thật lợi hại, đá viên đá cùi dưới chân đi về, miệng còn ngân nga điệu nhạc.

“Chơi đến giờ này mới chịu về à?”

Tô Tiểu Mễ nghe thấy giọng nói liền cuống quýt ngẩng đầu, khuôn mặt đã tái mét như tờ giấy, nhìn khuôn mặt đáng sợ của Nghiêm Ngôn thiếu chút hụt thoát. Nhìn Nghiêm Ngôn đứng tại nơi đó Tô Tiểu Mễ thầm nghĩ không biết hắn chờ cậu mấy canh giờ, lắc đầu một cái, bây giờ không phải là lúc nghĩ đến mấy chuyện đó.

“Ngôn, em, anh, tới, sao, không, nói, với, em, một tiếng” Lời nói ra lắp bắp đến đáng ngờ

Nghiêm Ngôn không nói, đi thẳng tới, cúi người đến gần Tô Tiểu Mễ ngửi ngửi: “Mùi khói, mùi rượu, mùi phụ nữ”

Tô Tiểu Mễ kéo cánh tay Nghiêm Ngôn: “Ngôn, anh nghe em giải thích, chuyện không phải giống anh tưởng tượng” Nghiêm Ngôn mặt lạnh hất ra tay cậu: “Anh hiện tại cái gì cũng không muốn nghe, cút trở về ngủ” Dứt lời liền đi thẳng tới trong xe, khởi động, rời đi.

Còn lại Tô Tiểu Mễ nhìn Nghiêm Ngôn lái xe rời đi, xong rồi, hắn giận thật rồi. Đã nói hôm nay không may, sớm biết bói một quẻ mới ra cửa. Tiểu Mễ à, đây dường như đâu phải vấn đề mầu chốt.

Vào nhà, Tô Tiểu Mễ trở về phòng nằm trên giường gọi điện thoại cho Nghiêm Ngôn, gọi một tá mà không ai đón, gọi nữa lại bị tắt, cuối cùng chỉ còn lại giọng của một phụ nữ: Chào bạn, số điện thoại bạn gọi hiện tại không liên lạc được. Nghiêm Ngôn không chịu nghe cậu giải thích, Tô Tiểu Mễ tuyệt vọng ôm điện thoại dần dần ngủ thiếp đi.

Sáng hôm sau, Tô Tiểu Mễ tìm đến tận nhà Chu Cương, vừa vào cửa liền bóp cổ hắn: “Đều tại cậu hại tớ, tớ có chết cũng bắt cậu chôn cùng”

Khổ thân Chu Cương còn chưa hiểu rõ sự tình lại bị Tô Tiểu Mễ bóp cổ cả mặt ứ máu, thở hổn hển suýt tắt thở: “Tiểu, Tiểu Mễ, cậu, cậu buông ra, rồi chúng ta thương lượng” Lúc này Tô Tiểu Mễ mới chịu buông ra Chu Cương, Chu Cương được trả tự do liền xoa xoa cổ lấy hơi: “Xảy ra chuyện gì?” Tô Tiểu Mễ vẽ mặt đau khổ chuyện hôm qua kể lại với Chu Cương, Chu Cương nghiêng đầu suy nghĩ một chút, phán chắc nịch: “Tiểu Mễ, như vậy thì không thể trách tớ, nếu từ đầu cậu chịu thú nhận với Nghiêm Ngôn cùng lắm chỉ bị mắng một chập, hơn nữa tớ cũng đâu có bảo cậu nói dối” Nói xong lời này liền thấy hai tay Tô Tiểu Mễ lại đưa tới, Chu Cương hoảng sợ vội vàng ngăn cản: “Khoan đã, không phải chỉ cần giải thích rõ với Nghiêm Ngôn là được sao, bảo đảm sau này cậu sẽ không phạm sai, đàn ông mà, chỉ cần cậu biết cách lấy lòng, bán chút nhan sắc mọi chuyện sẽ ổn thỏa thôi”

“Thật sự đơn giản như cậu nói không?”

“Tại sao tớ phải lừa cậu, dù thế nào tớ cũng được coi như tay lão luyện cơ mà” Chu Cương vỗ lồng ngực bảo đảm, Tô Tiểu Mễ nửa nghi ngờ nhìn chằm chằm Chu Cương.

“Cậu nói rất đúng, tớ không thể cứ ở chỗ cậu lãng phí thời gian.”

Dứt lời Tô Tiểu Mễ liền phóng thẳng đến nhà Nghiêm Ngôn, chạy tới cửa, cầm chìa khóa mở, mở không được? Mở lại cũng mở không được, Nghiêm Ngôn đổi khóa cửa rồi sao? Lần này hắn giận thật rồi, vì thế

cậu vừa liều mạng gõ cửa vừa gọi Nghiêm Ngôn: “Ngôn, anh mở cửa, anh mở cửa đi, đừng có nhốt em bên ngoài”

“Bên ngoài lạnh lắm cho em vào a”

” Ngôn, Ngôn, Ngôn, Ngôn, Ngôn, Ngôn”

Tay gõ đồ rần vậy mà trong nhà một chút phản ứng cũng không có. Tô Tiểu Mễ ngồi bệt xuống mặt đất, tay vô lực vẫn cố gắng gõ cửa: “Ngôn, cho em vào nhà”

Lúc này Nghiêm Ngôn đang cùng Dương Huy, Lưu Ứng Tinh đi đánh bi da. Dương Huy biết chuyện đêm hôm qua, lúc này biểu tình có chút hả hê nhìn Nghiêm Ngôn đờ đờ sát khí: “Ngôn, tớ nghe nói mấy cậu nhóc luôn có thời kỳ phản nghịch, nói không chừng Tiểu Mễ nhà cậu cũng tới kỳ phản nghịch rồi đó, nói không chừng một khoảng thời gian sau cậu ta miệng ngậm điều thuốc, tay ôm cô gái ngực cup B đập trên đầu cậu”

“Cậu ta dám! ! !”

59. Chương 59: Phép Khích Tướng

Chương 59: Phép khích tướng

Tô Tiểu Mễ vẫn ngồi ở cửa chờ Nghiêm Ngôn, không ngờ chờ đợi một người lại khó chịu đến vậy, tối hôm qua không biết Nghiêm Ngôn đã ôm tâm tình gì chờ mình? Mới nghĩ đến đây cửa thang máy đã mở ra, Nghiêm Ngôn thấy Tô Tiểu Mễ ngồi dưới đất sững sốt một chút, ngay sau đó lại im lặng không có nói, lấy ra chìa khóa mở cửa. Tô Tiểu Mễ nín lấy góc áo Nghiêm Ngôn: “Ngôn, em ở chỗ này”

Nghiêm Ngôn tiếp tục không để ý đến Tô Tiểu Mễ.

“Ngôn, em sai rồi, sau này không dám nữa”

Sau khi mở cửa Nghiêm Ngôn liền đi vào, Tô Tiểu Mễ léo đẹo theo phía sau. Nghiêm Ngôn đem áo khoác ném lên ghế salon, quay lại dán mắt vào Tô Tiểu Mễ: “Em sai chỗ nào?”

“Em đáng lý không nên ra ngoài cùng bọn họ, chính bọn họ rủ em”

“Ra ngoài” Nghiêm Ngôn lạnh lùng nói, xem ra Tô Tiểu Mễ vẫn chưa ý thức được bản thân sai ở chỗ nói dối hần, có lần đầu sẽ có lần thứ hai, lần này Nghiêm Ngôn quyết trừng phạt Tô Tiểu Mễ ra trò.

Không ngờ thái độ Nghiêm Ngôn lại lãnh đạm đến vậy, Tô Tiểu Mễ hờn giận, hỏi ngược lại: “Anh nói cái gì?”

“Đi ra ngoài!”

“Anh rốt cuộc muốn thế nào, những điều cần nói em đã nói hết còn gì”

“Còn không đi?” Nghiêm Ngôn mặt không biểu tình ra lệnh trực khách.

“Tốt, chính anh bảo em đi, anh nhớ kỹ đó” Tô Tiểu Mễ tức giận rời đi, trên đường về nhà trong lòng rất không thoải mái, cậu đã hạ mình xin lỗi hần, hần tại sao còn lạnh nhạt đuổi cậu, thái độ đó là gì, thật làm cho người ta khó chịu. Được lắm, nếu anh đã không để ý em thì em cũng không thèm để ý anh.

Cứ như vậy một ngày, hai ngày, ba ngày không có tin tức Nghiêm Ngôn. Tô Tiểu Mễ như ngồi trên chảo lửa, ban đầu cho rằng cậu có thể chống đỡ lâu hơn không ngờ chỉ mấy ngày cậu đã chịu hết nổi, nếu còn tiếp tục không biết quan hệ hai người sẽ ra sao, có lẽ tình cảm sẽ nhạt đi biến thành người xa lạ, một khoảng thời gian sau sẽ chia tay. Tô Tiểu Mễ càng nghĩ càng nôn nóng, càng nôn nóng thì càng sợ. Lúc này mấy cậu bạn cùng phòng lại gọi điện tới.

“Tiểu Mễ, sắp đi học rồi có muốn ra ngoài chơi không?”

“Chơi cái rằm á, ông đây không có hứng thú”

“Thế nào, còn chưa hòa hợp với Nghiêm Ngôn?”

“Vậy bộ dạng của tớ cậu thấy có hòa hay hợp gì chưa hả?”

“Hỏa khí lớn quá, cậu cứ ru rú ở nhà cũng không phải biện pháp tốt, ra ngoài chơi chút đi, vào học sẽ không còn cơ hội đầu đầu, hơn nữa năm cuối còn gì?”

“Không có hứng thú, không có hứng thú.”

“Chúng tớ mời khách, cậu không cần trả một phen tiền, thế nào.”

Bắt đầu dao động

“Cậu hiện tại ở nhà cũng đâu biết làm gì, Nghiêm Ngôn lại không để ý đến cậu, đã đến lúc cậu phải thể hiện bản thân cho Nghiêm Ngôn biết không có hẳn cậu vẫn sống rất tốt, biết đâu hẳn sợ quay ngược lại cầu xin cậu tha thứ”

Hoàn toàn dao động

“Cậu nói thật sao?”

“Đương nhiên là thật, đây gọi là phép khích tướng, kích thích kích thích hẳn đi”

Dao động triệt để

Dựng lên tinh thần, Tô Tiểu Mễ mệt mỏi kéo thân thể ba ngày không tắm chạy vào phòng tắm, chuẩn bị tốt liền vọt đến quán Karaoke, mới vừa vào đã thấy có nữ sinh đến trước, mặt đen thui đứng lên, hỏi: “Tại sao lại có nữ sinh”

“Mấy gã đàn ông chơi cùng có gì vui, cậu cho rằng bọn tớ giống Nghiêm Ngôn sao”

“Phi, các cậu có thể so với Ngôn sao, không cùng cấp bậc thì đừng có đem ra so sánh”

“Lời này của cậu quá thiên vị”

“Thế nào, thế nào hả, tớ thiên vị đó”

Thấy cãi không lại cái mồm nhọn của Tô Tiểu Mễ, Chu Cương đành phải hòa vào nhóm người tìm người ca hát, nói chuyện phím, uống rượu, dĩ nhiên Tô Tiểu Mễ không biết uống rượu bởi vì Nghiêm Ngôn đã cảnh cáo cậu. Lúc này Lý Cẩm yên lặng ngồi bên cạnh Tô Tiểu Mễ, Tô Tiểu Mễ còn chưa kịp tránh đi, Lý Cẩm mở miệng nói trước: “Tiểu Mễ, cậu có ý với tôi đúng không?”

“Cái gì?” Tô Tiểu Mễ miệng há thật to còn tưởng rằng bản thân nghe nhầm.

“Nếu không lần trước tại sao cậu lại tặng tớ nhiều đồ như vậy?” Lý Cẩm ngó chừng Tô Tiểu Mễ.

Tô Tiểu Mễ cẩn thận đánh giá Lý Cẩm, thật lâu sau mới nhớ ra lần trước đồng chân hồng, drap gối, thảm. Bởi vì Nghiêm Ngôn ra lệnh cưỡng chế trong vòng một ngày phải xử lý xong tất cả, Tô Tiểu Mễ định ném lại cảm thấy đáng tiếc nên đem tặng người khác, người khác đó vừa vặn lại là Lý Cẩm, không ngờ lại khiến cô ta hiểu lầm. Tô Tiểu Mễ ngượng ngùng, cậu vốn không biết cách giao thiệp với nữ sinh: “Không phải, bạn hiểu lầm rồi, tôi chỉ đưa đại người nào đó vậy thôi, chứ tôi có người yêu rồi”

Lý Cẩm đột nhiên thở phào nhẹ nhõm: “Thì ra là vậy, hại tôi ray rức hồi lâu, thật ra tôi đã có bạn trai rồi lại ngại mở miệng hỏi cậu, sợ làm cậu tổn thương”

Không nhìn ra bộ dạng cô có điểm nào áy náy sợ tổn thương tôi cả, Tô Tiểu Mễ ở trong lòng phỉ nhổ, ngoài miệng vẫn hòa nhã: “Không ngờ lại dẫn đến hiểu lầm lớn, thật ngại quá”

“Không sao, nói ra không phải tốt lắm sao”

Chờ mọi chuyện nói rõ ràng, Tô Tiểu Mễ dịch chuyển ngồi thật xa bắt đầu ca hát, thỉnh thoảng cùng Liêu Phi trò chuyện vài câu. Đợi đến sắp tan cuộc đám người Chu Cương mới phân chia ra đưa mấy nữ sinh về nhà, Lý Cẩm vốn được Cung Gia Hoa đưa về đột nhiên chạy đến kéo áo Tô Tiểu Mễ: “Để cậu ấy đưa tớ về vậy”

“Tại sao?” Tô Tiểu Mễ trăm ngàn lần không muốn.

Lý Cẩm nhỏ giọng rỉ tai với Tô Tiểu Mễ: “Không phải sợ mấy người khác có ý đồ bất chính với tớ sao”

“Vậy cậu tự mình ngồi xe taxi trở về, nếu không bảo bạn trai tới đón”

“Bạn trai tôi đang bận sao có thể đến đây? Hơn nữa đầu năm nay vụ án tài xế xe taxi cướp sắc nhiều lắm”

Chị hai, chị nghĩ quá nhiều rồi, vào phòng vệ sinh soi gương đi hần nói.

“Hơn nữa Cung Gia Hoa không phải người như vậy.” Tô Tiểu Mễ đưa ra chống cự cuối cùng.

“Chuyện này rất khó nói, hiện tại chỉ có cậu là đáng tin.”

Vậy tại sao cô còn muốn ra ngoài chơi, Tô Tiểu Mễ cảm thấy đầu óc cô gái này nhất định có bệnh nhưng thân là đàn ông hơn nữa con gái người ta đã mở miệng mình mà từ chối thì không tốt lắm, đành phải liều mạng theo Lý Cẩm đi ra ngoài. Dọc đường đi Lý Cẩm ở sau lưng Tô Tiểu Mễ không ngừng né tránh, cứ như sợ người đi đường coi trọng cô vậy, cho đến khi đi tới cửa Tô Tiểu Mễ đứng như trời trồng bởi vì ngoài cửa đậu một chiếc xe thể thao, chủ nhân xe thể thao đang tựa vào cửa xe hút thuốc hít mắt nhìn Tô Tiểu Mễ, Tô Tiểu Mễ bị nhìn đến đáy lòng lạnh ngắt.

Nghiêm Ngôn nhìn Tô Tiểu Mễ thoải mái cùng nữ sinh đi ra ngoài thì nổi hỏa.

Lý Cẩm nhìn Tô Tiểu Mễ đứng ở cửa không động đậy, bèn dùng tay đẩy: “Có chuyện gì? Đi mau”

“A, cậu chờ một chút”

Nói xong Tô Tiểu Mễ liền chạy về hướng Nghiêm Ngôn, đi tới trước mặt theo thói quen đưa tay muốn nắm góc áo Nghiêm Ngôn, không nghĩ tới lại bị Nghiêm Ngôn lạnh lùng vung tay tránh.

“Đó là bạn học em” Tô Tiểu Mễ bị động tác Nghiêm Ngôn làm tổn thương, khi nói trông rất ủy khuất.

Nghiêm Ngôn hừ lạnh một tiếng: “Tô Tiểu Mễ, anh thấy em rất vui vẻ nhỉ, lúc đầu còn tưởng rằng em tiếp nhận dạy dỗ, xem ra anh sai rồi, muốn loại người như em tiếp nhận dạy dỗ ư, anh rõ ràng là ngu ngốc”

“Em là loại người gì, trong mắt anh em tẻ thế sao?” Trái tim Tô Tiểu Mễ giống như bị siết chặt, đau đớn khôn cùng, mỗi lần cùng Nghiêm Ngôn gây lộn thì đau đớn này liền xuất hiện.

“Tiểu Mễ, đã nói xong chưa?” Lý Cẩm ở phía sau réo to.

“Chờ.....chờ một chút.” Tô Tiểu Mễ quay đầu lại trả lời qua loa.

“Em còn muốn đi nơi nào? Thế nào, mới đây đã muốn làm rồi sao.” Nghiêm Ngôn bắn ra vụn tàn thuốc.

“Anh đừng nói khó nghe như vậy”

“Muốn nói lời dễ nghe? Được thôi, chúc tối nay hai người lên giường vui vẻ?” Nghiêm Ngôn duỗi ra ngón tay lướt qua đôi môi Tô Tiểu Mễ

Tô Tiểu Mễ cắn răng tức giận rống: “Anh nghĩ em thế sao? Đã vậy thì không còn gì để nói, em có việc, tạm biệt.”

Tô Tiểu Mễ quay đầu rời đi, Nghiêm Ngôn ngồi vào trong xe: “Nếu em đi thì đừng có quay trở lại”

Tô Tiểu Mễ trong lòng khó chịu giống như rút gân, nhớ tới những lời khó nghe của Nghiêm Ngôn nhìn lại Lý Cẩm đang đợi cậu, bàn tay siết thành quả đấm đi về phía Lý Cẩm.

Ở đầu này Nghiêm Ngôn nhìn Tô Tiểu Mễ cùng Lý Cẩm lên xe, bản thân cũng lái xe đi. Tuy biết rõ Tô Tiểu Mễ không phải hạng người như vậy nhưng khi nhìn thấy cậu ấy cùng nữ sinh ở chung một chỗ vẫn không nhịn được tức giận, Nghiêm Ngôn nghĩ đi nghĩ lại hung hăng đập mạnh vào tay lái, miệng lầm bầm mắng: “Mẹ nó”

60. Chương 60: Ước Hẹn Của Chúng Ta

Chương 60: Ước hẹn của chúng ta

Nếu như hai bên không tuân theo điều ước sẽ chết không có chỗ chôn, ngũ mã phanh thây, ba tháng không thể hưởng dụng thân thể đối phương

=====

Một cặp tình nhân đôi khi sẽ có cãi vã nhưng Tô Tiểu Mễ hi vọng việc đó càng ít càng tốt bởi vì mỗi lần cùng Nghiêm Ngôn gây lộn thật sự rất khó chịu, thật sự rất khó chịu.

Trên đường đưa Lý Cẩm về nhà, Tô Tiểu Mễ vẫn nghĩ đến câu nói của Nghiêm Ngôn: “Nếu em đi thì đừng có quay trở lại ” Hắn nói thật sao? Tại sao tình trạng hai người tồi tệ đến dường này, Lý Cẩm bên cạnh miệng huyền thuyên Tô Tiểu Mễ hoàn toàn không nghe lọt tai, đưa xong Lý Cẩm về nhà Tô Tiểu Mễ cũng về nhà mình. Nằm trên giường Tô Tiểu Mễ lăn qua lăn lại vẫn không thể chợp mắt, đem tình cảnh trước và sau cả hai chiến tranh lạnh tất cả nhớ lại một lần.

Nghiêm Ngôn tại sao phải tức giận? Tức giận đến nói ra câu nào cũng đều tổn thương đến cậu. Chẳng lẽ Nghiêm Ngôn không biết mỗi câu nói của hắn bất kể ngọt ngào hay khó nghe đều ảnh hưởng rất lớn đến cậu, chẳng lẽ Nghiêm Ngôn không biết cậu sẽ bị những lời đó tổn thương, nhất định cũng không biết chỉ có hắn mới có thể khiến cậu khổ sở.

Những lời Chu Cương bỗng nhiên chợt lóe trong đầu Tô Tiểu Mễ: Lúc ấy cậu đã nói dối hắn

Chẳng lẽ Nghiêm Ngôn tức giận không phải cậu ra ngoài chơi mà giận cậu lừa dối hắn? Hắn tại sao không chịu nói rõ, cái người mạnh miệng này, tại sao không nói rõ, không nói rõ cậu sai nơi đâu. Nghĩ đến đây Tô Tiểu Mễ đứng dậy nhanh chóng mặc quần áo tử tế, bên ngoài chỉ còn đèn đường, Tô Tiểu Mễ kéo chặt áo khoác đi ra ngoài.

Đến nơi, Tô Tiểu Mễ yên lặng vào thang máy đi tới tầng 30, định gõ cửa lại phát hiện cửa không khóa, nhẹ nhàng đẩy ra, trong phòng rất tối nhưng Tô Tiểu Mễ mượn ánh trăng vẫn loáng thoáng thấy được Nghiêm Ngôn nằm ngủ trên ghế salon. Một tay đặt sau ót, một tay để rũ xuống salon, Tô Tiểu Mễ đứng thững cách đó không xa, nếu cậu hiện tại gọi Nghiêm Ngôn hắn có lại đuổi cậu ra ngoài, bảo cậu không được đến đây hay không.

Nhưng Tô Tiểu Mễ không quản nhiều như vậy, cậu đi đến quỳ gối bên cạnh salon cúi đầu tựa vào lồng ngực Nghiêm Ngôn, lẩm bẩm : “Thật xin lỗi, em không nên dối gạt anh nhưng anh cũng không nên nói những lời kia, cái gì đừng có trở lại, em không trở lại bên anh thì còn biết đi nơi nào? Anh hư lắm, nói như vậy khiến em khổ sở lắm biết không, anh hư lắm, anh hư lắm” Tô Tiểu Mễ nước mắt thấm ướt lớp áo mặt trên của Nghiêm Ngôn

Nghiêm Ngôn đưa tay vuốt ve mái tóc Tô Tiểu Mễ : “Em không phải trở về rồi sao? Khi anh thấy em ở cùng với cô gái khác nên có chút tức giận,mới nói mấy lời khiến em tổn thương”

“Em biết anh không nỡ đuổi em đi, anh gạt em, sau này không cho gạt em vậy nữa, nếu không em đi thật đó” Tô Tiểu Mễ nắm chặt bàn tay ấm lạnh của Nghiêm Ngôn.

“Dù huề nhau....sau này chúng ta không ai được gạt ai nữa”

Nghiêm Ngôn đem Tô Tiểu Mễ ôm vào trong ngực: “Tối nay ngủ nơi này đi” Tô Tiểu Mễ gạt đầu, nín khóc cười tủm tỉm.

Hôm sau, Nghiêm Ngôn tỉnh dậy lại phát hiện Tô Tiểu Mễ không ở trên trên giường, mặc quần áo tử tế đi ra ngoài phát hiện phòng khách cũng không một bóng người.Bỗng nhiên thư phòng có tiếng lục đục, mở cửa thì ra Tô Tiểu Mễ đang loay hoay múa may trên giấy không biết đang viết gì mà biểu tình vô cùng nghiêm túc. Thấy Nghiêm Ngôn tới thì cười cười ngoắc ngoắc, ý bảo hắn tới đây, Nghiêm Ngôn đi tới bên cạnh Tô Tiểu Mễ : “Em lại đang làm gì”

“Em nghĩ nguyên nhân mỗi lần chúng ta gây lộn, lập ra điều ước để sau này không ai dám tái phạm”

“Rốt cuộc có thứ gì em không nghĩ được hả”

Tô Tiểu Mễ hắng giọng nhìn chằm chằm tờ giấy đọc: “Bên một: Nghiêm Ngôn; bên hai, Tô Tiểu Mễ, trở xuống gọi tắt hai bên. Vì bảo đảm tình cảm phát triển hai bên có thể ổn định nên đưa ra điều luật đặc biệt sau. Nếu như hai bên không tuân theo điều ước sẽ chết không có chỗ chôn, ngũ mã phanh thây, ba tháng không thể hưởng dụng thân thể đối phương”

“Em có phải quá độc ác rồi không”

“Như vậy hai bên mới không dám làm trái điều luật”

“Anh thì thấy em bị ngũ mã phanh thây tương đối lớn”

Tô Tiểu Mễ mặc kệ lời nói thật của Nghiêm Ngôn, tiếp tục học: “1 – Hai bên phải cố gắng để bố mẹ tiếp nhận tình cảm cả hai, không được lùi bước; 2 – Hai bên không được mắng đối phương có bệnh... ưm, không được dùng từ ngữ ác liệt công kích đối phương; 3- Cả hai phải thành thật không thể lừa gạt đối phương, dấu ngoặc không bao gồm mấy chuyện vặt vãnh thường ngày”

“Ý, điều hai có phải mang ý rộng quá không”

“Em cảm thấy rất tốt, sau này một lần chúng ta âm ỉ em sẽ bổ sung thêm điều luật” Tô Tiểu Mễ thấy Nghiêm Ngôn không nói thì coi như hần đồng ý, đắc ý cầm bản hiệp ước quơ quơ: “Ngôn, chúng ta ở chung một năm mà chỉ cãi nhau ba lần, xem ra tình cảm của chúng ta rất vững chắc” Dứt lời liền nhào đến ôm thắt lưng Nghiêm Ngôn: “Năm nay chúng ta cũng phải nỗ lực cố gắng không gây lộn”

“Lời này em tự nói chính mình đi”

“Anh chưa từng nghe qua câu, một cây làm chẳng nên non sao?”

“Anh chỉ nghe qua, một cái tát có thể đánh chết người”

“Đừng nói như vậy a”

“Nếu đến lúc đó em bị ngũ mã phanh thây muốn hoả táng hay thổ táng?”

“Phi, sáng sớm anh đã nói gở”

“Cũng đúng, em còn nói muốn chết không chỗ chôn, vậy anh chỉ cần lấy tấm chiếu quấn lại là được”

61. Chương 61: Tô Tiểu Mễ Muốn Cách Hiệu

Chương 61: Tô Tiểu Mễ muốn cách hiệu

“Ngôn, anh đi cùng em được không” Giật nhẹ ống tay áo Nghiêm Ngôn.

“Em tự trường muốn anh tới làm gì?”

“Không phải còn làm thủ tục rời trường sao, anh là niên trưởng, tiền bối, hẳn biết phải làm thế nào, giúp em một chút đi, anh cũng biết đầu óc em rồi đấy, không có anh sợ rằng loạn cả lên”

Nửa học kỳ sau Tô Tiểu Mễ sẽ rời trường ra ngoài thực tập, chỉ cần nghĩ đến có thể tiếp cận Nghiêm Ngôn hơn một chút, Tô Tiểu Mễ không nhịn được cảm thấy hưng phấn, đem đầu nhét vào hóm cổ Nghiêm Ngôn.

“Tại sao em ngày càng thích huênh hoang”

“Còn không phải bởi vì anh rất rất yêu em sao”

“Đừng nói, anh sắp phun”

Nghe vậy Tô Tiểu Mễ vờ giận siết chặt bụng không chút sẻo lòi của Nghiêm Ngôn, Nghiêm Ngôn đem Tô Tiểu Mễ giống như khi treo trên người mình giật xuống: “Nhanh tay lên, không chút nữa đến ghi danh muộn mất”

Khóe miệng Tô Tiểu Mễ cong lên nụ cười đắc chí gian kế đã thành công. Ở chung đã lâu cậu đương nhiên sớm tìm được nhược điểm Nghiêm Ngôn, đó là chịu không được nhõng nhẽo dai dẳng của mình. Mà nhược điểm này chỉ có công dụng khi cậu thể hiện, Tô Tiểu Mễ nghĩ đi nghĩ lại nhịn không được bậc cười kha kha, bị Nghiêm Ngôn vỗ một cái vào ót: “Lại đang phát bệnh hả, nhanh lên”

“Dạ, vâng ạ” Không biết Tô Tiểu Mễ đắc ý cái gì, tuy cậu nắm giữ một nhược điểm Nghiêm Ngôn nhưng Nghiêm Ngôn lại nắm giữ tất cả nhược điểm của cậu, ưu điểm thì cậu chả có bao nhiêu.

Bất quá khi vị niên trưởng đã tốt nghiệp trở lại trường học vẫn dẫn đến không ít náo động từ phía nữ sinh. Đầu tiên Nghiêm Ngôn vô cùng kiên nhẫn ở cửa phòng học chờ Tô Tiểu Mễ báo cáo với trưởng lớp, sau đó đi cùng Tô Tiểu Mễ đến phòng thầy giáo xin đơn cách hiệu.

Khi Nghiêm Ngôn đưa Tô Tiểu Mễ đến trước mặt thầy giáo, vị thầy giáo mà Tô Tiểu Mễ vô cùng chán ghét vậy mà đứng lên rót nước cho Nghiêm Ngôn: “Nghiêm Ngôn đứng không, thầy có nghe mấy thầy khác nhắc đến cậu, nghe nói cậu đã tốt nghiệp ra ngoài làm việc còn lợi hại hơn lúc còn trong trường, vậy cậu hôm nay tìm thầy có việc gì” Thầy giáo như đang cùng Nghiêm Ngôn hàn huyên việc nhà, hoàn toàn đem Tô Tiểu Mễ một bên.

“Tôi theo Tô Tiểu Mễ đến lấy đơn xin thực tập” Nghiêm Ngôn nói gọn gàng dứt khoát.

Lúc này thầy giáo mới chú ý tới Tô Tiểu Mễ đứng phía sau Nghiêm Ngôn: “Tô Tiểu Mễ? Hai người quen biết?” Sau đó sờ cằm lẩm bẩm: “Chẳng lẽ trường học từng tổ chức hoạt động học sinh xuất sắc trợ giúp học sinh yếu kém, sao thầy không biết vậy nhỉ?”

Quá trực tiếp, trực tiếp xúc phạm tới tâm linh mỏng manh yếu ớt của Tô Tiểu Mễ.

“Thầy, đơn” Nghiêm Ngôn chịu không được thầy giáo dài dòng, nhắc nhở.

“Đúng, đúng, có ngay” . Nói xong đi ra sau lấy hồ sơ, khi cúi xuống cái mông to đùng hướng về phía Nghiêm Ngôn cùng Tô Tiểu Mễ, Tô Tiểu Mễ ngó chừng cái mông lớn nhúc nhích của thầy giáo, sau đó quay sang Nghiêm Ngôn nói nhỏ: “Ngôn, thật to a”

Nghiêm Ngôn mặt không chút thay đổi đem mặt Tô Tiểu Mễ quay sang chỗ khác: “Nhìn quá lâu sẽ bị đau mắt hột”

Đến khi cầm được tờ đơn ra ngoài, Tô Tiểu Mễ nhìn tờ giấy trong tay sầu mi khổ kiếm: “Hiện tại phải làm sao bây giờ?”

“Cái gì làm sao bây giờ? Đương nhiên tìm đơn vị thực tập lấy con dấu, sau đó lại đưa cho thầy giáo xác nhận là được”

“Em còn chưa tìm được đơn vị thực tập”

“Tìm không được đơn vị thực tập em muốn cách hiệu làm gì.” Nghiêm Ngôn mắng

“Lúc ấy em chỉ nghĩ thầm, ra ngoài xã hội có thể gần anh thêm một chút”

“Anh thì thấy em cách anh càng ngày càng xa ”

“Ngôn, công ty anh không phải có con dấu sao? Đóng cho em một cái đi?”

“Em muốn đi đâu thực tập?”

Tô Tiểu Mễ nhìn quanh bốn phía một chút, xác định không có một móng mới ở trước mặt Nghiêm Ngôn nhần nhần nhớ nhó: “Anh đã làm chuyện ư ư a a với người ta, đương nhiên phải chịu trách nhiệm nuôi em”

“Chuyện ư ư a a là gì?”

“Thì chính là cỡi hết quần áo ư ư a a” Kiên nhẫn giải thích.

“Cỡi hết quần áo ư ư a a là làm gì?”

“Chính là cời hết quần áo dùng tiêu nhuận làm ư ư a a.” Mất kiên nhẫn

“Cời hết quần áo dùng tiêu nhuận làm ư ư a a là làm cái gì?”

Tô Tiểu Mễ rất cục phát điên chăm chăm nhìn Nghiêm Ngôn rống to: “Chính là chuyện anh chơi cái đó của em a” Mới vừa rồi chung quanh không bóng người không có nghĩa hiện tại chung quanh không bóng người, lời thốt ra khỏi miệng dẫn đến vô vàn ánh mắt quái dị nhìn qua. Trong nháy mắt khuôn mặt Tô Tiểu Mễ đỏ bừng lên, chỉ có Nghiêm Ngôn mặt không chút thay đổi đứng đối diện cậu, trong mắt lóe lên tia quỷ quyết. Đương nhiên Tô Tiểu Mễ không kịp nhìn thấy, đem tức giận với Nghiêm Ngôn chuyển sang những người khác: “Mấy người nhìn gì vậy, không thấy chúng ta đang tập luyện sao” Dứt lời kéo Nghiêm Ngôn chạy đi.

Ngồi trên xe cả một quãng đường Tô Tiểu Mễ vẫn cứ ca cẩm: “Đều do anh làm hại”

“Lúc ban đầu chính em khơi chuyện tình sắc đó nha”

“Anh tính thế nào, nếu như bị người trường học biết rồi phải làm thế nào?”

“Chẳng có gì phải làm, có vẻ em rất quan tâm nhỉ?”

Tô Tiểu Mễ vội vàng lấy lòng: “Không phải em quan tâm, em sợ người khác nói lung tung ảnh hưởng đến danh dự của anh”

“Cũng biết lựa lời quá còn gì” Nghiêm Ngôn nhìn khinh bỉ Tô Tiểu Mễ.

Tô Tiểu Mễ không thấy sự khinh bỉ trong mắt Nghiêm Ngôn, hấp tấp nói thêm: “Em muốn làm người đàn ông sau lưng một người đàn ông thành công”

“Ý của em chính là nửa năm sau không có việc làm, em mặt dày đến sống nhà anh?”

“Nào có, em sẽ giúp anh quét dọn vệ sinh, rửa bát đĩa, nấu cơm và vân vân...”

“Đây không phải chuyện mỗi ngày em vẫn làm đó sao?”

“Anh không thích em ở nhà anh”

“Mặc dù đem anh trở thành vị trí trung tâm của em là chính xác nhưng ra ngoài học hỏi thêm nhiều cái hay cũng rất tốt” Thật ra Nghiêm Ngôn không phải dạng người thích người yêu ngày ngày quấn bên mình, dù sao cuộc sống mỗi người đều có những thay đổi hết sức kỳ diệu, nếu như chỉ có lẫn nhau vẫn chưa đủ. Nếu như Tô Tiểu Mễ ngày ngày ở trong nhà, dựa theo tính cách Tô Tiểu Mễ một ngày nào đó sẽ thấy phiền muộn cùng cô đơn, yêu một người sẽ không hi vọng đối phương như vậy. Dĩ nhiên lần này tuyệt đối có ý tốt, những lời này Nghiêm Ngôn sẽ không nói với Tô Tiểu Mễ, bởi vì nói ra anh sẽ thấy không được tự nhiên.

“Anh không sợ em ra ngoài học cái xấu”

“Em không dạy hư người khác anh đã cảm ơn ông trời rồi”

“Ngày mai em sẽ bắt đầu tìm việc làm, Ngôn, em sẽ cố gắng trở thành một người hoàn mỹ như anh”

Nghiêm Ngôn liếc mắt khinh khỉnh sang Tô Tiểu Mễ: “Em hả, nhìn đã biết không thể nào”

“Mẹ nó, lời anh là có ý gì”

62. Chương 62: Nghiêm Ngôn Rơi Lệ

Chương 62: Nghiêm Ngôn rơi lệ

Mấy ngày sau, Tô Tiểu Mễ lợi dụng chương mục công ty Nghiêm Ngôn thuận lợi bắt đầu cuộc sống thực tập, tuy nhiên vẫn chứng nào tật nấy, mấy lời hứa hẹn cùng Nghiêm Ngôn đã sớm bị cậu ném lên chín tầng mây, hiện tại nằm ở nhà gác chân xem TV. Tô Tiểu Mễ cậu là người rất dễ hứa hẹn nhưng không chịu thực hiện.

Nghiêm Ngôn vào nhà thấy tình cảnh trước mắt cũng không phản ứng, hôm qua công ty có việc gấp phải tăng ca, thức suốt cả đêm bây giờ ánh mắt cảm thấy không thoải mái dường như đã nhiễm trùng. Tô Tiểu Mễ thấy đôi mắt Nghiêm Ngôn đỏ ngầu, nhảy từ trên ghế salon xuống: “Ngôn, anh làm sao vậy?”

“Không có gì, dường như có chút nhiễm trùng”

Lúc này Tô Tiểu Mễ đột nhiên trở nên giống bà quản gia chống tay ở eo: “Em đã nói anh nhiều lần, anh nhìn anh đi ngày ngày không phải xem TV thì dán người vào máy tính, còn không là đọc sách, nhìn văn kiện. Mắt nào có thể chịu đựng được, ai ya, anh không nghe lời em, anh nhìn mắt em rất tốt, long lanh sáng chói”

“Chú ý thái độ nói chuyện của em đấy” Nghiêm Ngôn lườm Tô Tiểu Mễ

“Không phải em đang lo cho anh sao? Sao lại không nhìn” Tô Tiểu Mễ cúi đầu dán vào mặt Nghiêm Ngôn, quả thật hai người như mắt đấu mắt.

Nghiêm Ngôn đưa tay đẩy Tô Tiểu Mễ sang một bên: “Điểm nhỏ này có là gì, ngủ một giấc sẽ khỏe ngay thôi”

Dứt lời liền đi về phía phòng ngủ, Tô Tiểu Mễ biết hôm qua Nghiêm Ngôn thức trắng đêm nên không tiếp tục kỳ kèo, nhìn Nghiêm Ngôn lên giường ngủ, mới tức tốc chạy xuống lầu mua thuốc nhỏ mắt cùng thuốc tiêu viêm. Bỗng nhiên cậu cảm giác bản thân thật vĩ đại, trên đầu như có thêm vòng hào quang, Nghiêm Ngôn, anh yên tâm, Tô Tiểu Mễ em sẽ chăm sóc anh.

Buổi trưa Tô Tiểu Mễ nhìn đồng hồ lâu lâu nhìn hướng phòng ngủ, lúc này Nghiêm Ngôn có đói không, chạy vào phòng bếp làm chút đồ ăn nhẹ, sau đó bưng đồ ăn đi tới phòng ngủ. Nghiêm Ngôn vẫn còn ngủ rất sâu, ngay cả quần áo quên cởi, Tô Tiểu Mễ đem thức ăn đặt tại đầu giường, bò lên giường nhẹ nhàng cởi quần áo trên người Nghiêm Ngôn, cởi xong dây lưng bắt tay vào khóa kéo.

“Em làm gì đó” Ngủ mơ mơ màng màng, Nghiêm Ngôn nghe thấy tiếng động giật mình mở mắt vừa vặn thấy Tô Tiểu Mễ đang quỳ gối giữa hai chân đang cởi quần của mình

Tô Tiểu Mễ bị đôi mắt đỏ ngầu của Nghiêm Ngôn trừng đến không được tự nhiên: “Em, em thấy anh đi ngủ còn không cởi quần áo, nên muốn giúp anh cởi, anh đừng có hiểu lầm”

“Vậy à, anh còn tưởng rằng em thừa dịp anh ngủ vô lễ với anh”

“Nói nhảm gì đó, anh xem em là người nào, hừ, uống công em nấu đồ ăn cho anh”

Nghiêm Ngôn nghe liền ngồi dậy, bưng lên chén cơm bên cạnh bắt đầu ăn, Tô Tiểu Mễ nghiêng người tới: “Ngôn, có muốn em dứt anh hay không”

“Ông đây chỉ bị nhiễm trùng mắt chứ không phải tê liệt. Em ăn xong chưa đấy?”

“Ăn” Tô Tiểu Mễ bĩu môi, người này đúng là chẳng biết tý gì là lãng mạng.

Nghiêm Ngôn không hỏi thêm chuyện tâm ăn món của mình, Tô Tiểu Mễ ngồi yên bên cạnh nhìn. Nghiêm Ngôn ăn xong cầm chén đặt lên tủ đầu giường bên cạnh, tiếp theo ngã đầu muốn nằm ngủ, Tô Tiểu Mễ đứng dậy muốn đem bát đĩa ra ngoài rửa, không ngờ lại bị Nghiêm Ngôn chặn ngang ôm vào trong ngực dùng chân phủ lên.

“Tại sao.” Tô Tiểu Mễ bị cử động đột ngột này dọa sợ hết hồn.

“Ngủ cùng anh một chút”

“Chờ em rửa xong chén đĩa.” Tô Tiểu Mễ muốn giãy giụa.

Nhưng bị Nghiêm Ngôn gắt gao ôm lấy, cầm đặt trên đầu: “Ngủ một lát thôi, ngoan đi” Mới vừa dỗ dành xong Nghiêm Ngôn vì quá mệt mỏi mà lăn ra ngủ, Tô Tiểu Mễ nhìn Nghiêm Ngôn ngủ mụ mị mà không dám lộn xộn, sợ mình chuyển động hân sẽ tỉnh vì vậy ngoan ngoãn nằm tựa trong ngực dần dà ngủ thiếp đi.

Chờ lần nữa trời đã chuyển sang tối đen, Tô Tiểu Mễ ngủ đến đầu choáng váng, Tô Tiểu Mễ đẩy đẩy Nghiêm Ngôn bên cạnh say nồng giấc mộng: “Ngôn, anh còn muốn ngủ nữa sao”

Lúc này nghe thấy có tiếng động, Nghiêm Ngôn mở cặp mắt mơ màng nhìn đồng hồ, buông ra Tô Tiểu Mễ trong ngực ngồi dậy trên giường, Tô Tiểu Mễ vội vàng đem bát đĩa đem đến phòng bếp bắt đầu làm cơm tối. Ngủ cả ngày Nghiêm Ngôn bây giờ đặc biệt tỉnh táo ra khỏi phòng ngủ, ngồi trên ghế salon đốt một điếu thuốc bắt đầu xem TV. Bên trong phòng bếp Tô Tiểu Mễ nghe thấy thanh âm TV, lập tức chạy ra ngoài, cầm lấy hộp điều khiển tắt màn ảnh.

“Tại sao”

“Mắt anh bị nhiễm trùng, trước khi chưa khỏi không được xem TV”

“Còn chưa mù”

“Chờ mù đã không kịp a” Tô Tiểu Mễ tức giận quỳnh quàng tay chân

“Đưa anh” Nghiêm Ngôn mặt lạnh vươn tay về phía Tô Tiểu Mễ, Tô Tiểu Mễ bĩu môi nhất quyết không đưa, không ngờ Nghiêm Ngôn cũng có lúc bốc đồng.

“Không được, anh nếu thấy nhàm chán thì cứ nhìn em”

“Em có gì đẹp mắt để anh nhìn” Cự tuyệt

“Dù sao cũng không đưa anh, em cũng vì muốn tốt cho anh thôi”

“Đưa anh” Nghiêm Ngôn sắc mặt bình tĩnh lặp lại câu nói.

Tô Tiểu Mễ oa oa kêu to: “Anh không thương em, anh nhất định không thương em, em một lòng một dạ muốn tốt cho anh còn anh lại không lĩnh tình. Bây giờ em muốn bỏ nhà ra đi, biết vậy chết luôn hôm đó còn hơn” Nghiêm Ngôn bị tiếng ai oán thê lương khiến suýt nữa lưng mòng nhĩ, không chịu nổi phát tay: “Mang theo hộp điều khiển biến mất ngay cho anh”

Tô Tiểu Mễ nghe vậy thì vui vẻ mang theo hộp điều khiển chạy vào phòng bếp, thỉnh thoảng vẫn cảnh giác quay đầu ra ngoài nhìn Nghiêm Ngôn có làm mấy chuyện bất thường hay không

Chờ sau khi hai người cơm nước xong, Tô Tiểu Mễ nhìn thấy mắt Nghiêm Ngôn còn đỏ hơn buổi sáng, bèn đi lấy thuốc: “Uống thuốc này đi”

“Thuốc gì” Nghiêm Ngôn ngó chừng thuốc trong tay Tô Tiểu Mễ.

“Đương nhiên là thuốc tiêu viêm, ánh mắt nghi ngờ kia là gì thế, em cố ý chạy đến nói với người ta bệnh trạng anh, rồi người ta đưa thuốc này” Tô Tiểu Mễ thở phò phò oa oa cả lên, Nghiêm Ngôn quá không tín nhiệm cậu rồi.

Nghiêm Ngôn nhận lấy nước cùng thuốc Tô Tiểu Mễ đem đến, ngửa đầu một hơi uống sạch.

Tô Tiểu Mễ lại lấy ra thuốc nhỏ mắt: “Em giúp anh nhỏ thuốc”

Nghiêm Ngôn lười nói dông dài, ngã xuống trên đùi Tô Tiểu Mễ, thấy Tô Tiểu Mễ hồi lâu vẫn phản ứng, lên giọng đốc thúc: “Em còn ngốc ở đây làm gì, nhanh nhỏ đi”

“Em nghĩ anh sẽ không chịu” Tô Tiểu Mễ nhanh chóng phục hồi tinh thần, đem thuốc nhỏ mắt nhắm ngay vành mắt Nghiêm Ngôn, hai tay run run một lúc vẫn không thể nhỏ.

“Em run cái rắm á”

“Anh nhìn em trừng trừng, em khẩn trương quá”

“Chẳng lẽ em muốn anh nhắm mắt, nhanh lên, nếu không anh không nhỏ nữa”

Nào có thể không nhỏ thuốc, Tô Tiểu Mễ hít sâu một hơi, nhắm ngay mắt Nghiêm Ngôn nhỏ xuống một giọt, mỗi bên mắt nhỏ hai giọt. Nghiêm Ngôn ngồi dậy, Tô Tiểu Mễ nhìn Nghiêm Ngôn đến ngây ngốc, quả nhiên đẹp trai đến không thể đẹp trai hơn nữa, đôi mắt ửng đỏ, khóe mắt còn chảy nước mắt làm trái tim nhỏ bé của Tô Tiểu Mễ nhảy bình bịch bình bịch.

Bỗng nhiên vọt đến ôm lấy đầu Nghiêm Ngôn: “Đừng khóc, con ngoan, có mẹ ở đây, con khóc như vậy mẹ thật đau lòng, có chuyện gì cứ để mẹ gánh vác, đừng khóc, con có biết nhìn con khóc mẹ cũng muốn khóc theo.”

“Buông” Nghiêm Ngôn ở trong ngực Tô Tiểu Mễ lạnh lùng ra lệnh, cũng biết nhất định bệnh cũ của cậu ta tái phát.

Tô Tiểu Mễ nghe giọng nói lạnh lùng của Nghiêm Ngôn liền biết hắn đang cáu, luyến tiếc buông ra Nghiêm Ngôn nhưng khi vừa nhìn thấy khuôn mặt Nghiêm Ngôn đầm nước mắt lại không nhịn được xông lên: “Ngôn, bộ dáng này của anh thật đặc biệt, em chưa bao giờ thấy qua. Tròng mắt long lanh như nước, chớp chớp lưu chuyển sống tình”

“Em còn dám dùng mấy từ đó hình dung nữa, anh lập tức đem em nhét vào lỗ bồn cầu”

63. Chương 63: Kết Quả Khi Dễ Tô Tiểu Mễ (thượng)

Chương 63: Kết quả khi dễ Tô Tiểu Mễ (Thượng)

Ngày này Tô Tiểu Mễ đi dạo bên ngoài phát hiện một gay bar, trong lòng ngứa ngáy muốn vào xem mấy người khác thế nào, do dự một lúc rồi cuối cùng vẫn đi vào. Bên trong một mảnh u ám, ánh đèn mờ ảo xoay đổi phương hướng liên tục, hiện tại còn sớm nên không có bao nhiêu người đến, bên trong chỉ có mấy người, một số ngồi trên quầy bar uống rượu, một số ngồi tại bàn tròn nói chuyện phiếm, Tô Tiểu Mễ đứng ở cửa nghiêng đầu ngó chừng mấy người ngồi bàn tròn tâm sự, trong lòng không biết cảm nhận thế nào, nơi này một ánh mắt xem thường cũng không có, mà dù có cũng chỉ quang minh chính đại phơi bày tính hướng của mình.

Người pha rượu nhìn thấy Tô Tiểu Mễ lóng ngóng, cười cười với cậu: “Muốn uống một ly không?”

“Không, không cần, tôi chỉ muốn xem một chút” Dứt lời Tô Tiểu Mễ lúng túng xoay người mang tâm tình kỳ diệu ra cửa vừa lúc bị đám đàn ông đứng ven đường hút thuốc lá nhìn thấy, bọn họ đánh giá toàn thân Tô Tiểu Mễ trong mắt đầy vẻ chán ghét. Tô Tiểu Mễ rất ghét ánh mắt thế này chỉ muốn nhanh rời khỏi nơi này. Nhưng bị mấy gã đó chặn lại, một người trong đó còn rít hơi thuốc phun lên mặt Tô Tiểu Mễ, Tô Tiểu Mễ quay mặt sang nơi khác tránh mùi cay của thuốc: “Có chuyện gì, cắt ngay cho tôi”

“Ai u, thằng nhóc này tính tình cũng nóng nảy thật, đàn ông của mày không thể thỏa mãn mày đúng không” Khi cười người nọ lộ ra hàm răng do hút thuốc lâu ngày mà ngả vàng: “Hay không dùng bôi trơn”

Câu nói vừa thốt ra lập tức một trận cười khà ồ của đám đàn ông, Tô Tiểu Mễ sắc mặt tái nhợt, cắn chặt môi dưới: “Tránh ra” Vừa nói vừa đẩy ra người cản đường cậu.

Tô Tiểu Mễ chưa kịp đi đã bị một gã túm đầu tóc, bị buộc quay đầu đối diện người vừa nói, gã kia tiếp tục nhục mạ Tô Tiểu Mễ: “Ông đây ghét nhất cái bọn đồng tính như tụi bây, nhìn thấy đã muốn nôn”

“Mẹ nó, buông tôi ra” Đầu tóc Tô Tiểu Mễ bị kéo đau điếng, sau đó còn bị bọn họ kéo đập đầu vào tường, Tô Tiểu Mễ nhịn xuống không mở miệng hô đau, liều mạng vùng vẫy muốn chạy.

“Có đau không?” Gã nọ miệng ngậm miếng thuốc tiến gần: “Không đau? Cũng đúng, tụi tao đâu phải bọn đàn ông chơi đầu mày, bọn mày có thấy buồn nôn không vậy, tao vừa nghĩ đến, mẹ nó, cơ cũng không nuốt nổi”

“Ông đây bố, mẹ, em gái mày á” Tô Tiểu Mễ hung dữ ngó chừng gã

Gã nọ bị Tô Tiểu Mễ chọc giận: “Mẹ nó, đồng tính chết tiệt, muốn chết có phải không, bình thường để cho tụi bây thoải mái hiện tại để ông ra tay dạy dỗ tụi bây, coi như thay trời hành đạo để thế giới này trở nên sạch sẽ” Dứt lời liền ném mạnh Tô Tiểu Mễ ngã trên mặt đất.

“Mẹ kiếp, thả tôi ra, ông đây thấy thế giới có tội bây mới không sạch sẽ” Tô Tiểu Mễ mạnh miệng muốn từ trên mặt đất bò dậy lại bị hai gã đàn ông một cước dẫm lên người khiến cậu không thể trở người.

“Xem bộ dạng của mày đi, đồng tính chết tiệt, tội bây là sỉ nhục của đàn ông. Hôm nay ông đây sẽ dạy dỗ mày, coi như thay bố mẹ mày dạy cái đồ đê tiện chỉ biết cho đàn ông chơi”

Ba gã đàn ông hùng hổ xông tới, Tô Tiểu Mễ cảm thấy toàn thân bị đá bị dẫm đau đến phát khóc, cuối cùng ngay cả ý thức cũng mơ hồ. Bên trong gay bar có người nghe thấy động tĩnh, chạy ra thấy màn trước mắt thì oa oa kêu to hăm dọa báo cảnh sát mấy người nọ mới chịu buông tha, trước khi đi người nọ còn tung thêm một cước, mắng: “Nhớ kỹ, tao tên Phan Giang. Nếu còn để ông đây gặp mày lần nữa ở đây, thấy một lần tao đánh một lần”

Tô Tiểu Mễ nén xuống đau đớn, cắn môi từ kẽ răng thốt ra một câu: “Ông đây thì thấy mày giống Phan Trường Giang” Câu nói kia lại đưa tới một cước, Phan Giang nhổ nước bọt xuống đất mới rời đi.

Người trong gay bar đỡ Tô Tiểu Mễ đứng lên, quan tâm hỏi: “Có sao không? Cần tôi đưa cậu đến bệnh viện”

Tô Tiểu Mễ lắc đầu, đứng dậy phủ bụi bặm trên người, khập khiễng rời đi. Đã không còn sớm, Nghiêm Ngôn nhất định đang ở nhà chờ cậu, cậu phải về nhanh nếu không hắt lo lắng, chúng ta mới không buồn nôn, chúng ta ngoài trừ yêu vẫn là yêu, đúng không, Nghiêm Ngôn.

Trên đường về nhà Tô Tiểu Mễ không hề khóc, thế giới này trừ Nghiêm Ngôn có thể khiến cậu rơi nước mắt ngoài ra không có kẻ nào có thể.

Sau khi về đến nhà, Tô Tiểu Mễ vọt thẳng vào phòng ngủ khóa cửa, quán chần quanh người, không muốn để Nghiêm Ngôn phát hiện cậu ra ngoài gây họa. Nghiêm Ngôn nhìn bộ dáng hấp tấp của Tô Tiểu Mễ thì biết có chuyện khác thường, đi tới gõ cửa phòng ngủ: “Xảy ra chuyện gì?”

“Không có chuyện gì hết, em mệt muốn ngủ”

“Mở cửa!”

“Anh, anh hôm nay ngủ bên ngoài đi, em gần đây giới sắc.”

“Tô Tiểu Mễ, nghe lời”

Tô Tiểu Mễ biết bản thân làm cái gì cũng không thể giấu được Nghiêm Ngôn, không thể làm gì khác hơn mở cửa cho Nghiêm Ngôn nhưng đầu cúi thật thấp. Nghiêm Ngôn nắm cầm Tô Tiểu Mễ gơ cao, sau khi nhìn thấy mặt cậu liền chau mày, tiếp theo bới ra quần áo Tô Tiểu Mễ, quả nhiên người có rất nhiều vết máu ứ đọng, cắn răng: “Ai làm?”

“Em, em không biết”

“Bị đánh thành như vậy em không biết?” Nghiêm Ngôn nén xuống lửa giận trào dâng, nhẹ giọng hỏi.

“Không có, vết thương này nhỏ thôi mà”

“Em vẫn muốn tiếp tục gạt anh?”

Nhìn ánh mắt quan tâm của Nghiêm Ngôn, Tô Tiểu Mễ cảm thấy thật ấm áp, lại nghĩ đến hẹn ước giữa bọn họ ai cũng không được nói dối đối phương. Nên chậm rãi kể lại đầu đuôi sự việc, Nghiêm Ngôn ở bên cạnh càng nghe càng nổi hỏa, hai tay xiết thật chặt, xoay người đi lấy khăn lông lau mặt cho Tô Tiểu Mễ: “Còn đau không?”

“Không đau như vừa rồi, nghỉ ngơi mấy ngày hẳn sẽ tốt thôi. Ngôn, anh không trách em chứ?”

“Trách em cái gì?”

“Trách em gây họa”

Nghiêm Ngôn kéo tới cái ghế ngồi xuống, châm một điếu thuốc: “Lần này em không làm sai, ngoan, nhanh ngủ đi, anh sẽ ở bên cạnh em”

Nhưng Tô Tiểu Mễ chỉ nằm trên giường mở to đôi mắt, Nghiêm Ngôn chuyển sang ngồi bên giường hôn hít vằn trán Tô Tiểu Mễ : “Sợ không?”

Tô Tiểu Mễ lắc đầu nắm lấy bàn tay Nghiêm Ngôn bỏ vào trong chăn.

“Ủy khuất?”

Lần này Tô Tiểu Mễ lắc đầu lợi hại hơn: “Không ủy khuất, không khó chịu, trên người chỉ đau một chút” Sau đó ôm lấy Nghiêm Ngôn: “Bọn họ hâm mộ chúng ta, bọn họ không biết mới nói vậy, có đúng không, Ngôn.”

Nghiêm Ngôn nheo lại ánh mắt nguy hiểm: “Bọn họ chỉ có một việc không biết.”

“Không biết cái gì?”

“Không biết đàn ông của em là ai”

64. Chương 64: Kết Quả Khi Dễ Tô Tiểu Mễ (hạ)

Chương 64: Kết quả khi dễ Tô Tiểu Mễ (Hạ)

Nghiêm Ngôn cầm áo khoác chuẩn bị ra cửa, Tô Tiểu Mễ nằm trong chăn gọi hắn: “Ngôn”

“Hả?”

Tô Tiểu Mễ từ trong chăn lộ đầu, nhỏ giọng nhắc nhở “Đừng gây án mạng”

“Anh biết chừng mực ” Dứt lời liền đi ra ngoài.

Đi cùng Lưu Ứng Tinh đến một con đường, ánh mắt Nghiêm Ngôn dừng tại cửa nhà trọ có một đám phụ nữ đủ loại đang đứng tìm mồi. Cuối cùng chỉ vào cô gái váy trắng ngoắc ngoắc ngón tay, cô gái kia thấy được anh chàng đẹp trai gọi vui về sắp đến, dựa vào người: “Anh đẹp trai, tối nay có muốn với em không? Thấy anh đẹp trai vậy, tối nay em sẽ đặc biệt giảm giá”

Nghiêm Ngôn mặt không biểu tình nhìn cô gái có vẻ thù mị, đưa cô lên xe, khởi động rời đi.

Đầu kia Phan Giang vẫn giống như trước lảng vảng trước cửa gay bar, thỉnh thoảng giáo huấn mấy người nhỏ bé từ bên trong đi ra, quả thực không biết mệt mỏi. Đang bận rộn thì có một cô gái xinh đẹp ăn diện mát mẻ đi ngang qua, đám người Phan Giang lập tức huyết gió, cô gái quay đầu biểu tình quyến rũ: “Mấy anh nhìn cái gì đó, chán ghét?” Giọng nói nũng nịu oán trách gần như hòa tan bọn đàn ông.

Đám người nọ bị hấp dẫn, sồ sồ đến vỗ mông cô gái: “Xem chỗ này của em nè, mặc lộ như vậy không phải muốn ra ngoài dụ dỗ đàn ông, có muốn mấy anh giúp em không?”

Cô gái đỏ mặt: “Nói gì đó, người ta là con gái đàn ông nhà”

“Để anh xem thử em đàn ông cỡ nào” Phan Giang là người đầu tiên vòng tay ôm cô gái, cô gái ồm ồm không chịu đi, một lát sau vẫn bị cứng rắn ép vào phòng trọ nhỏ.

Đợi sau khi xong việc cửa phòng đột nhiên bị đẩy mở, một đám người to con xông vào, bọn người Phan Giang bỗng cảm thấy trước mắt tối sầm hôn mê bất tỉnh. Lần nữa tỉnh lại đã nằm trong kho hàng, tay chân bị trói, miệng bị dán băng không cho lên tiếng, ánh đèn trong kho hàng rất tối nhưng vẫn có thể thấy đối diện có một người ngồi trên ghế hút thuốc, cà vạt kéo mở, toàn thân tản ra hàn khí bức người. Thấy bọn họ đều tỉnh dậy liền ném đầu thuốc lá trên mặt đất, giậm chân đứng lên, ánh mắt Phan Giang trừng to hết cỡ, miệng lắp bắp nói chuyện lại vì băng dán mà nghe không rõ

Nghiêm Ngôn tháo ra băng dán trên miệng Phan Giang, đau đến Phan Giang mắng to: “Mẹ nó, mày là ai, có bệnh hả”

“Tao là ai à? Tao chính là đàn ông của người hôm qua bị mày đánh đó”

“Thì ra là tụi đồng tính muốn mua, mẹ nó, thế giới này sao có nhiều quá vậy”

Nghiêm Ngôn quăng tay cho Phan Giang một cái tát khiến đầu hắn nổi đầy sao: “Xem ra mày còn chưa hiểu, cậu ta không phải người mua có thể đụng vào” Vừa nói một cước hung hăng dẫm lên sinh mạng Phan Giang, sắc mặt Phan Giang tái mét, gầm lên: “Đau, mẹ nó, mày, mày có bệnh đúng không”

Nghiêm Ngôn liếm đôi môi khô nứt, cúi xuống siết cầm Phan Giang: “Hiện tại nói cho tao biết, ai là đồ đê tiện?”

“Mẹ nó, mày chứ ai. . . .” Phan Giang gào to

Bị Nghiêm Ngôn tăng thêm lực đạo, rốt cục chịu không nổi cầu xin: “Tôi, là tôi” Mẹ nó, anh hùng không cần phân hơn kém, chờ ông đây thoát ra sẽ đi báo cảnh sát, bắt tên điên đồng tính này.

Mấy tên đồng bọn bên cạnh nhìn thấy hết thấy, bị dọa sợ đến động cũng không dám động.

Nghiêm Ngôn buông ra Phan Giang, đi tới đi lui trước mặt bốn gã đàn ông, tay nắm lên ống tuýp trên mặt đất dừng ở giữa hai gã: “Chân hai người đạp lên mình cậu ấy đúng không?” Dứt lời vung gậy đánh mạnh lên hai đầu gối gã kia, hai người nọ đau đến cả người run lẩy bẩy, miệng không thể nói chỉ có thể sống chết mở to đôi mắt.

“Yên tâm, tôi sẽ chữa lại cái mạng, dù sao bên ngoài vẫn có việc đang chờ tụi bây”

Nghiêm Ngôn lại quay đến trước mặt người khác, nheo lại ánh mắt nguy hiểm “Mày là người túm tóc cậu ta đúng không?” Dứt lời liền vòng ra phía sau người run rẩy liên hồi, túm lấy tóc hắn, từ túi rút ra một con dao sắc bén quơ trước mặt, cuối cùng rơi xuống mái tóc, lúc Nghiêm Ngôn hạ dao xuống người nọ đã sợ đến lăn ra đất ngất lịm.

Cuối cùng Nghiêm Ngôn lần nữa trở lại trước mặt Phan Giang: “Mày tới nói cho tao biết ai làm sỉ nhục đàn ông?”

“Cậu, cậu bỏ qua cho tôi đi, tôi không biết tên đó là người của cậu, sau này sẽ không dám”

“Tao đang hỏi mày cái gì” Nghiêm Ngôn lạnh lùng cường điệu câu hỏi

“Tôi, tôi, mẹ nó, tôi mới là sỉ nhục của đàn ông”

“Nhưng tao lại thấy trong mắt mày không phải vậy”

“Tôi không có, xin cậu, xin cậu bỏ qua cho tôi, tôi sau này tuyệt đối không xuất hiện trước mắt cậu”

“Nếu tao đã đến tìm mày không phải chỉ nói xin lỗi xin lỗi là có thể giải quyết” Nghiêm Ngôn mặt mày lạnh tanh từ trong túi lấy ra bình bôi trơn, trước gương mặt tái mét của Phan Giang quơ qua quơ lại: “Biết đây là gì không? Đây là sản phẩm mới được quảng cáo rùm beng là thuốc bôi cực trơn, chẳng biết có phải thật không. Phan Giang, mày giúp tao thử xem” Phan Giang còn muốn xin tha lại bị Nghiêm Ngôn đem bình hung hăng nhét vào trong miệng, cổ họng lập tức tiếp nhận dòng chất lỏng dính dính khó chịu muốn chết.

Cuối cùng đồ hết không còn sót một giọt, Nghiêm Ngôn mới ném đi cái bình, ở trong miệng mỗi người nhét một viên thuốc, cởi ra dây trói trên người Phan Giang, Phan Giang ngã xuống đất liều mạng ho kha , hai tay cùng hai chân vẫn bị dây trói buộc. Nghiêm Ngôn đem dao đặt ở một trong bốn người sau đó chậm rãi rời đi: “Nếu không muốn chết ở chỗ này cứ dùng miệng để tháo đi” Mở ra cánh cửa, rời đi để lại bốn người bọn họ.

Khoảng một canh giờ sau, bọn người Phan Giang mới chạy được ra khỏi kho hàng, ôm đầu choáng váng chạy đến cục báo cảnh sát, còn chưa nói gì với cảnh sát đã bị một cô gái khóc lớn tiếng kể tội: “Chính là bọn họ, chính là bọn họ, bọn họ đã cưỡng bạo tôi”

Đầu óc Phan Giang rối tinh rối mù, vẫn thấy rõ cô gái trước mắt: “Thối lắm, mẹ nó, cô nói dối” Thấy cảnh sát nhào đến giám giam giữ bốn người nhóm Phan Giang, một cảnh sát ở trước mặt nói: “Trong người cô gái kia phát hiện có thuốc gây mê, hơn nữa có nhân chứng mục kích bọn anh bức ép cô ấy vào phòng trọ. Nếu như không phải các anh làm, chờ kiểm nghiệm kết quả sẽ biết.” Cảnh sát nói có kẻ mục kích là người trong gay bar.

Phan Tinh rút cuộc biết xảy ra chuyện gì: “Mẹ nó, ông đây bị hãm hại, chúng tôi bị bọn đồng tính chết tiệt bắt giữ, còn.....” Cảnh sát nhìn thấy ánh mắt mấy người này mơ màng không rõ cùng cách nói chuyện kỳ quái, hỏi: “Có phải các người cần thuốc?” Nói xong đảo mắt ra hiệu cho cộng sự bắt giam mấy tên mắng chửi thô tục này.

Nghiêm Ngôn ngồi trên xe ngoài cục cảnh sát, thấy đám bọn họ bị bắt giam mới hài lòng lái xe về nhà. Ở nhà Tô Tiểu Mễ lo lắng đi lòng vòng, chờ Nghiêm Ngôn trở lại liền đánh giá cao thấp toàn thân: “Anh có đánh nhau, có bị thương chỗ nào không?”

“Anh là dạng người bạo lực thích giải quyết bằng bạo lực vậy sao?”

“Giải quyết?”

“Giải quyết”

Tô Tiểu Mễ nhìn bộ dáng Nghiêm Ngôn là biết hẳn không muốn hé lộ quá trình giải quyết, không thể làm gì khác hơn dai dẳng tiến tới trước mặt Nghiêm Ngôn: “Bọn họ có thể trả thù hay không”

“Nếu như bọn họ dám, sau khi ra anh sẽ cho bọn họ vào trở lại”

“Cái gì a, lời này của anh có ý gì, cái gì đi ra rồi lại đi vào” Tô Tiểu Mễ hoang mang rống to: “Anh rút cuộc làm chuyện sắc sắc gì với bọn họ, cái gì đi ra rồi lại đi vào”

Nghiêm Ngôn mặt mày đen xì, Tô Tiểu Mễ này rút cuộc nhầm lẫn chỗ nào rồi: “Anh không có làm mấy chuyện như em nghĩ, mà chỉ cho bọn họ biết kết quả khi dễ em ”

Tô Tiểu Mễ nghe Nghiêm Ngôn nói vậy mới yên lòng: “Có phải những người khi dễ em sẽ không có kết quả tốt? Anh sẽ giúp em thu thập bọn họ?”

“Có chuyện gì”

“Lô Y Y ngày ngày đều khi dễ em, anh nhanh giúp em xé cô ta thành mảnh nhỏ đi”

Nghiêm Ngôn không nghe Tô Tiểu Mễ lắm nhảm, trực tiếp đi pha cà phê nhưng Tô Tiểu Mễ vẫn không tha dán chặt vào người Nghiêm Ngôn: “Còn có Chu Cương, Liêu Phi, Cung Gia Hoa, bọn họ lần trước thừa dịp em uống rượu say chụp hình em, đến bây giờ vẫn còn lấy ra châm chọc. Ngôn, bọn họ khi dễ em”

“Còn có, còn có Dương Huy”

“Đúng đúng, không thể buông tha Lưu Ứng Tinh”

“Ngôn, nhanh đi, đánh ngã từng người bọn họ đi”

“Ngônnnnnn”

mới vừa rồi không phải anh nói ai khi dễ em sẽ không có kết quả tốt”

“Anh đâu có nói”

“Anh rõ ràng vừa nói”

“Anh đâu có nói”

65. Chương 65: Cho Em Tiền Xài Vật

Chương 65: Cho em tiền xài vật

“Ngôn, lần trước bị đánh vết thương vẫn còn rất đau, anh cho em ít tiền thăm hỏi thăm hỏi em đi”

“Mỗi ngày mua không biết bao nhiêu đồ ăn vặt cho em còn ngại không đủ?”

“Nhưng người ta thỉnh thoảng cũng phải ra ngoài vui chơi, anh cũng biết thành phố này phát triển rất nhanh, giá hàng tăng cao, bố mẹ cấp tiền tiêu vật như cái rắm, căn bản không đủ dùng ”

“Anh thì thấy dạo gần đây khẩu vị của em rất mạnh”

“Anh không nên nói như vậy” Tô Tiểu Mễ tung mình cái ngã trên người Nghiêm Ngôn, đem sách hắt ném sang một bên, “Em mỗi ngày rất chịu khó làm việc nhà”

“Đó dùng để trừ tiền mướn phòng”

“Vậy anh có việc bận, việc cực, việc nặng cứ đem hết toàn bộ giao cho em, em sẽ không để ý, chỉ cần anh cho em thêm tiền tiêu vật”

“Em có tiền thì lớn lối lắm”

“Làm sao anh có thể đem em so sánh cùng đám nhà giàu mới nổi, thật làm cho người ta cảm thấy khổ sở” Tô Tiểu Mễ nhìn Nghiêm Ngôn thủy chung không vì giọng thành khẩn của mình mà thay đổi, dùng ngón tay đâm đâm Nghiêm Ngôn: “Nếu, nếu không mỗi đêm em cùng anh thêm mấy lần được không”

“Nói cứ như anh bắt buộc em không bằng, mỗi lần em đều vẫn còn muốn còn muốn, anh nghĩ em không cần nuôi thân thể thêm đâu”

“Phi! Em đây vì người nào, không phải vì cảm thấy lạ bơi trơn bọn Dương Huy đem đến chiếm quá nhiều diện tích, sớm chút dùng xong sớm chút bỏ thôi” Tô Tiểu Mễ mặt không đỏ tim không nhảy nói thẳng ra da mặt già, nói xong còn làm bộ tức giận quay lưng đi, đem chăn phủ kín đầu mình, đột nhiên nghĩ đến cái gì lại lộ đầu ra: “Em cho anh biết, bốn đại gia hiện tại rất tức giận, bây giờ muốn dùng tiền bù đắp thì muộn rồi ghen cực” Dứt lời lại dùng chăn trùm lên đầu, một hồi lâu cũng không có phản ứng, thân thể trốn trong chăn vờ nhúc nhích một chút, ý bảo cậu còn chưa ngủ, mau mau xin lỗi cậu đi. Nhưng bên ngoài vẫn không có phản ứng.

Tô Tiểu Mễ rốt cục không nhịn được tung chăn sang một bên, nào ngờ nhìn thấy Nghiêm Ngôn đang xem quyển sách ban nãy cậu ném, cơn bạo phát trào dâng Tô Tiểu Mễ gần như phát điên, mô phỏng động tác tinh tinh tự đánh vào lồng ngực của mình, miệng phát ra âm thanh gầm gừ của dã thú: “Ngao, ngao, ngao, không cho tiền sẽ chết” Vừa hét vừa nhào lên người Nghiêm Ngôn, dùng miệng cắn đi quyển sách trong tay hắt vút đi, tiếp theo nhẹ nhàng gặm gặm môi Nghiêm Ngôn.

Nghiêm Ngôn ôm cái mông nhỏ của Tô Tiểu Mễ vỗ bành bịch: “Anh lựa chọn hy sinh”

“Anh là quỷ hẹp hòi, thần giữ cửa, Fascist, Nazi đang, Tchaikovsky.” Tô Tiểu Mễ đem tất cả tên ngoại quốc mình nhớ phun hết ra ngoài

“Muốn tiền không phải không thể”

“Thật?”

“Nhưng phải có điều kiện”

“Đối với em có tiền trước mặt, điều kiện hay không gì cũng vậy”

“Đọc xong hai quyển sách này”

Nghiêm Ngôn không biết từ nơi nào lấy ra hai quyển sách ném tới trước mặt Tô Tiểu Mễ, cậu từ trên người Nghiêm Ngôn bò xuống, nhìn mặt quyển sách in mấy chữ dạy nấu ăn rõ to thì vô cùng ủy khuất rưng rưng nhìn Nghiêm Ngôn: “Anh giỏi lắm, không ngờ, em thật không ngờ thì ra ăn xỏ xê bấy lâu nay anh vẫn chê mấy món em nấu rất khó ăn đúng không.”

“Hình như từ lúc bắt đầu đến hiện tại anh chưa từng khen em nấu ăn ngon thì phải”

“Em rốt cuộc có học hay không” Nghiêm Ngôn đưa tay muốn lấy lại quyển sách nhưng bị Tô Tiểu Mễ ôm khư khư trong ngực: “Em đâu có nói không học, quyển...còn lại là cái gì?” Tô Tiểu Mễ cầm lấy quyển phía dưới lên xem, trên bìa ghi 36 loại tư thế gây khoái cảm Tô Tiểu Mễ nhìn thấy bìa mặt, đỏ mặt đem sách ném lắt xa lơ: “Người đồ lưu manh, bảo em học mấy thứ gì đây”

“Rèn luyện nhiều thân thể mới dẻo dai”

“Anh có ý gì, cùng anh nằm một giường hơn cả năm, bây giờ anh lại chê em không đủ phối hợp?”

“Mỗi lần chỉ hơi tách chân em liền hô đau”

Tô Tiểu Mễ trừng to con ngươi không phục: “Anh bảo cái đó là tách ra một chút? Anh cho rằng em đang múa ba-lê hả”

“Bởi vậy anh mới nghiêm túc đề nghị em luyện nhiều Yoga”

Tô Tiểu Mễ phẫn hận chỉ vào Nghiêm Ngôn: “Không ngờ anh không hài lòng em nhiều như vậy, anh làm em quá thất vọng, có cần phải nói rõ ràng nữa không, xem ra em cũng không nên tiếp tục đối gạt anh, em cũng có rất nhiều điểm không hài lòng về anh. Hôm nay hai vợ chồng chúng ta công bằng giải quyết hết thấy đi” Tô Tiểu Mễ ngồi xếp bằng trên giường, biểu tình vô cùng trầm trọng.

“Em cần cứ nói” Nghiêm Ngôn tỏ vẻ không sao nhún vai, nằm im tại chỗ không động.

“Em nói, thái độ của đồng chí không đủ chân thành, ngồi dậy cho em, chuyện này rất nghiêm túc không cho phép thờ ơ” Tô Tiểu Mễ vừa dứt lời liền bị Nghiêm Ngôn trừng một cái, cậu hắng giọng giả lơ: “Em đây miễn cưỡng tiếp nhận tư thế này của anh, hừ, lần sau không được dùng lý do này nọ nữa.”

“Muốn nói nhảm thì nói nhanh lên, anh còn muốn ngủ”

“Đầu tiên, em thấy ngày thường anh đi làm về chẳng mua món quà tình yêu gì cho em cả, đối với vợ chồng mà nói bình thường sao? Điều này không bình thường! Còn nữa sau khi về nhà anh chẳng có biểu hiện gì cả, em muốn anh nói: ‘Bảo bối, anh về rồi’ lúc đó em sẽ chạy đến đón anh, anh hôn a hôn em một chút; còn nữa bình thường thái độ anh đối với em cứ lạnh nhạt sao ý, anh phải cười với em nhiều hơn, anh rất cuộc có nghĩ em sống trong thế giới giá lạnh chịu biết bao nhiêu áp lực; còn nữa bất kể mỗi ngày anh mệt thế nào buổi tối cũng phải làm tròn chức trách của một người chồng, an ủi thân thể lẻ loi cô độc của em, đối với một cặp vợ chồng đây là điều cơ bản nhất, cơ bản nhất. Nếu như anh ngay cả cái này cũng làm không được, những thứ khác điều vô dụng. Nói thật em còn rất nhiều, rất nhiều, siêu siêu nhiều bất mãn với anh, bây giờ em chỉ nói ra chút để anh tham khảo, anh tốt nhất tự biết sửa đổi bản thân, à, anh nghe rồi có ý kiến gì không? Hay cảm thấy em nói không đúng?”

Nghiêm Ngôn lật người tắt đèn ngủ: “Quả nhiên tất cả đều là nói nhảm!”

Tô Tiểu Mễ trong gian phòng tối đen lục lọi mở đèn lại như cũ: “Trên sách nói, hai vợ chồng phải tôn trọng lẫn nhau, anh không tôn trọng em”

“Em cảm thấy mình đáng giá để tôn trọng?” Nghiêm Ngôn ngay cả mắt cũng chẳng thèm mở

“Em. . .” Tô Tiểu Mễ còn muốn ăm ỉ lại bị Nghiêm Ngôn đem đèn tắt đi, đưa tay ôm Tô Tiểu Mễ ngã xuống giường: “Anh bây giờ sẽ làm tròn chức trách của một người chồng, an ủi thân thể trở trời của vợ bé nhỏ được chưa”

“Anh khiêm nhường tiếp nhận ý kiến của em là chính xác. A, Ngôn, nơi đó ngứa lắm, a, ô, Ngónnnn ~”

“Khi chồng làm tròn chức trách, xin vợ nhỏ không nên ăm ỉ” Nghiêm Ngôn xấu xa nói, cúi xuống liếm liếm vành môi Tô Tiểu Mễ, ánh mắt, vành tai, đồng thời nắm tay Tô Tiểu Mễ bỏ vào bên trong quần mình. Phần thân Nghiêm Ngôn ở bàn tay nhỏ Tô Tiểu Mễ dần dần hồi phục, làm Tô Tiểu Mễ khó chịu cực kỳ, vươn ra tay mình ôm thật chặt sống lưng Nghiêm Ngôn.

Nghiêm Ngôn hôn lên môi Tô Tiểu Mễ, ra sức cướp đoạt từng tấc đất trong miệng cậu, Tô Tiểu Mễ cũng vươn lưỡi đáp lại. Nghiêm Ngôn bên hôn sâu bên cởi quần áo Tô Tiểu Mễ, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve giải đất nhạy cảm của cậu, Tô Tiểu Mễ giây dựa thân thể muốn nhận nhiều khoái cảm, Nghiêm Ngôn lập tức ôm người Tô Tiểu Mễ lật qua nằm trên giường, cúi đầu bắt đầu liếm láp phần thân cùng với làn da nhạy cảm chung quanh.

“A, a, Ngôn, thật thoải mái a a ...” Tô Tiểu Mễ hai chân nhũn ra không ngừng run rẩy, hai tay siết chặt chăn giường giấu mặt vào trong gối.

Thấy phản ứng đáng yêu kia, Nghiêm Ngôn đem miệng dời xuống cái miệng nhỏ mở rồi lại hợp phía dưới của Tô Tiểu Mễ bắt đầu liếm láp, Tô Tiểu Mễ ngẩng cổ: “A, Umm, Umm, Ngôn~~ đúng a, Ngôn ~” cứu

mạng, em sắp chết a a...” Tô Tiểu Mễ bị tình dục bao phủ, mơ hồ gọi tên người mình yêu.

Tô Tiểu Mễ nhếch cao cao cái miệng, cong lên vòng eo, quay đầu mang theo ánh mắt mê ly cùng đỏ ửng do xấu hổ nỉ non: “Ngôn ~~ cho em, em muốn anh, a, a.”

Nghiêm Ngôn nhìn Tô Tiểu Mễ dễ thương như vậy cũng nhịn không được nữa, cởi ra quần mình, đem phần thân nóng hổi nhẹ nhàng tiến vào, thân thể căng thẳng gần như bị sự thoải mái hòa tan: “Tô Tiểu Mễ, bên trong em thật ấm”

“A, ô, ưmm, ưmm...”

Tô Tiểu Mễ theo động tác đưa đẩy của Nghiêm Ngôn mà bật ra những tiếng rên rỉ khe khẽ, cảm thấy bản thân sắp hòa tan trong thân thể Nghiêm Ngôn.

Sau khi Nghiêm Ngôn tiết ba lần Tô Tiểu Mễ gần như kiệt sức nằm lỳ trên giường, thế mà cậu vẫn kéo thân thể mệt chết của mình cố hết sức đụng vào Nghiêm Ngôn: “Ngôn, chuyện thể này cả đời anh chỉ làm với em, có được không”

Nghiêm Ngôn ngẩng đầu buông ra một câu: “Vậy thì phải xem em có thể học xong 36 tư thế gây khoái cảm kia không đã”

66. Chương 66: Nghĩ Phương Pháp Để Anh Không Thể Rời Bỏ Em

Chương 66: Nghĩ phương pháp để anh không thể rời bỏ em

Tô Tiểu Mễ tay cầm đồ ăn vặt, nằm trên ghế salon gác chân nhìn tạp chí, bàn chân thỉnh thoảng còn lắc lư vung vẩy. Lúc này cậu bị một mục do nhà tâm lý học trên tạp chí viết hấp dẫn, một tình yêu chân thành phải trải qua bốn giai đoạn, đó chính là: Cùng tồn tại (codependent), phản lệ thuộc (counterdependent), độc lập (independent) cộng sinh (interdependent) trong lúc chuyển đổi giai đoạn thời gian không nhất định bởi vì con người rất dễ dàng thay đổi.

Giai đoạn 1: Cùng tồn tại - Đây là thời kỳ tình yêu cuồng nhiệt, bất luận cặp đôi nào ở giai đoạn này cũng đều ngọt ngào dán chung một chỗ.

Giai đoạn 2: Phản lệ thuộc - Khi tình cảm có được sự ổn định, có một số người muốn dành riêng thời gian làm chuyện bản thân muốn làm, lúc này một nửa kia sẽ cảm thấy bị vắng vẻ.

Giai đoạn 3: Độc lập - Từ giai đoạn hai kéo dài sang đây, người nọ sẽ yêu cầu nhiều thời gian độc lập hơn.

Giai đoạn 3: Cộng sinh - Lúc này tình cảm hai người đã đến mức vẹn toàn, cô (cậu) đã trở thành người thân nhất của đối phương. Hai người ở chung một chỗ được gia đình ủng hộ cùng nhau sống cuộc sống của riêng mình. Khi ở chung sẽ không ràng buộc lẫn nhau mà cùng nhau trưởng thành. Nhưng phần lớn mọi người không thông qua giai đoạn hai hoặc ba mà dẫn đến con đường chia tay, tiếc rằng đây không phải cách thông thường.

Thật ra Tô Tiểu Mễ cũng không mấy hiểu, bật người ngồi dậy suy nghĩ, cậu và Nghiêm Ngôn cũng ngày ngày dính chung một chỗ vậy bọn họ là giai đoạn thứ nhất. Hiện tại tình cảm ổn định Nghiêm Ngôn dành nhiều thời gian làm việc mà cậu thì bị lạnh nhạt. Vậy nhất định tiến sang giai đoạn thứ hai. Có phải sắp tới sẽ tiến sang giai đoạn thứ ba, Nghiêm Ngôn tăng thêm thời gian riêng tư, hàng đêm không về nhà, để cậu một mình trong phòng. Tô Tiểu Mễ càng nghĩ càng khủng hoảng, không được, không được, không thể để Nghiêm Ngôn mất đi cảm giác mới mẻ với cậu, cậu không muốn biến thành thiếu phụ lớn tuổi có chồng.

Tô Tiểu Mễ nghĩ tới đây thì trong lòng trào dâng nhiệt tình, cầm lấy tiền xài vặt Nghiêm Ngôn cho mình chạy ra khỏi cửa, đầu tiên chạy đến tiệm mỹ phẩm mua ít mặt nạ dưỡng da, nếu cậu trở nên dễ nhìn trong mắt Nghiêm Ngôn nhất định chỉ có cậu. Tô Tiểu Mễ âm thầm tính toán nhưng chỉ có cái mặt thôi không đủ, Tô Tiểu Mễ lại phóng sang cửa tiệm cắt tóc, thợ cắt tóc mặt mũi ôn hòa nhìn cậu: “Xin hỏi, cậu muốn cắt kiểu tóc nào?”

“Bốc cháy lên, kiểu tóc mà khiến người khác nhìn thấy hai mắt tỏa sáng”

Tô Tiểu Mễ ngồi trong tiệm cắt tóc thiếu điều ngủ gục, thợ cắt tóc mới cắt xong. Ngắm nhìn bản thân trong gương, Tô Tiểu Mễ cảm thấy quả nhiên không giống lúc trước, khí chất cùng tư thái đều bất đồng, hài lòng nhìn mặt gương thật lâu, gật đầu một cái, chạy đi thanh toán rồi trở về nhà. Sau đó vừa xem TV vừa đắp mặt, chờ tất cả dầu vào đây còn không có thấy Nghiêm Ngôn trở lại, Tô Tiểu Mễ không thể làm gì khác hơn chạy vào bếp làm mấy món trong sách hướng dẫn

Nghiêm Ngôn mở cửa, đi tới phòng khách thì thấy một cái dầu nổ tung bận bịu trong bếp, mới đầu còn tưởng rằng mình đi nhầm phòng, sau lấy lại bình tĩnh, hỏi: “Tô Tiểu Mễ phải không?”

Đầu nổ tung quay mặt lại, cho Nghiêm Ngôn một nụ cười sáng lạn: “Anh đã về rồi?”

“Em mang tóc giả làm gì?”

“Cái gì tóc giả, đây là hàng thật giá thật, thế nào, có phải hai mắt tỏa sáng không?”

“Phát sáng cái rắm, phát sáng quỷ quái gì, cạo trọc còn sáng hơn”

Lúc này đến phiên Tô Tiểu Mễ vẽ mặt đau khổ: “Anh không thích? Em còn tính khoe với anh đây”

“Lập tức đi ép trở lại như cũ, nếu không anh ăn cơm nuốt không trôi”

“Có khoa trương quá không vậy.” Tô Tiểu Mễ không phục gầy gầy mái tóc trông như bị dội bom

“Anh không dám nhìn nữa, đi đây” Nói xong Nghiêm Ngôn quay đầu vào thư phòng. Tô Tiểu Mễ ở phía sau dậm chân bình bịch, mắng khoa trương quá đáng. Tô Tiểu Mễ bĩu môi đem món ăn đặt trên bàn rồi đi ra ngoài, Nghiêm Ngôn ở thư phòng đi ra chỉ thấy thức ăn trên bàn không thấy được Tô Tiểu Mễ, thở phào nhẹ nhõm. Nhìn thấy quyển tạp chí trên bàn, Nghiêm Ngôn đi tới cầm lên xem liền hiểu xảy ra chuyện gì. Một tiếng sau Tô Tiểu Mễ quay lại trở thành một Tô Tiểu Mễ bình thường: “Xem đi, bộ dạng không có mới mẻ, ngay cả em nhìn cũng còn thấy chán chứ đừng nói đến anh”

“Hiện tại có ai chơi cái đầu dội bom như em không?”

“Không phải em sợ anh mất cảm giác mới mẻ với em sao? Dù thế nào em cũng phải nghĩ ra cách để anh không thể rời bỏ em” Tô Tiểu Mễ chống hông nói ra lời thề son sắt.

“Em phòng ngừa chu đáo nhỉ”

“Có ý gì, cái gì không mưa, cái gì vẫn vương, anh đừng cho rằng em không hiểu thì dùng mấy lời đó mắng em nhé”

“Ông đây thấy em bình thường xem từ điển còn tốt hơn xem mấy quyển tạp chí nhảm nhí kia”

Nghiêm Ngôn đem tạp chí ném trên người Tô Tiểu Mễ, Tô Tiểu Mễ cảm thấy vô cùng ủy khuất nhặt lên: “Ngôn, chúng ta đã đến giai đoạn thứ hai, phải đối đãi nhau thật thận trọng”

“Giai đoạn hai cái rắm”

“Anh đó, nói chuyện quá không văn minh. Ngôn, anh nói thử người yên lý tưởng trong lòng anh phải thế nào, em sẽ dựa vào mục tiêu đó thăng tiến” Tô Tiểu Mễ hăng hái dạt dào ngó chừng Nghiêm Ngôn, còn nháy mắt ra hiệu.

“Thế nào? Em nghĩ rằng anh sẽ nói người yên lý tưởng trong lòng là em chứ gì, còn sớm lắm em đừng có nằm mơ”

“Không biết lãng mạng, không có tình thú, cẩn thận không em vút bỏ anh” Uy hiếp.

“Trừ anh còn mấy ai chịu được tính nết em” Lạnh nhạt.

Tô Tiểu Mễ đem mấy món nguội đi hâm lại, thỉnh thoảng quay đầu lại cùng Nghiêm Ngôn nói chuyện: “Dù sao em cũng tuyệt đối không thấy chán, mỗi ngày anh đều rất đẹp trai, em còn muốn từng chút một công phá trái tim lãnh mạt của anh đây, nên anh không thể vút bỏ em”

“Anh mất hơn một năm mới thuần phục được em, bây giờ lại bỏ tìm người khác? Anh đâu có rãnh rỗi đến vậy”

“Nếu anh yêu em giống như em yêu anh, anh sẽ không thể rời bỏ em”

Nghiêm Ngôn ngồi trước mặt bàn cơm, Tô Tiểu Mễ đem món ăn nóng bưng lên, sau đó lại xới cơm thêm cho Nghiêm Ngôn. Nghiêm Ngôn nhận chén cơm: “Sao em biết em yêu anh nhiều hơn anh yêu em?”

“Không phải người sáng suốt đều nhìn ra được sao?”

“Người sáng suốt, nói tên người đó ra để anh nghe thử chút”

Tô Tiểu Mễ cầm họng ú ớ, một lúc sau lại bắt đầu nói sang chuyện khác: “Ngôn, em cố tình gây sự, mọi chuyện đều làm rồi tung cả lên, anh có từng nghĩ sẽ rời khỏi em không”

“Không nghĩ rời khỏi em, nhưng nghĩ bóp chết em, khuyết điểm lớn nhất là nói quá nhiều”

Nghiêm Ngôn mới nói ra câu trong lòng, khoảng thời gian ăn cơm sau đó Tô Tiểu Mễ làm ầm ĩ cả lên. Sau khi dùng cơm xong, Tô Tiểu Mễ lại đề nghị muốn ra ngoài tản bộ, kiên quyết kéo Nghiêm Ngôn ra ngoài cửa.

“Hai tên đàn ông đi tản bộ cái gì” Mặc dù Nghiêm Ngôn mắng rất hùng hồn nhưng vẫn rất phối hợp mặc vào áo khoác theo Tô Tiểu Mễ ra cửa.

Ở trên đường Tô Tiểu Mễ cùng Nghiêm Ngôn mạnh ai tự nhét tay vào trong túi áo khoác của mình, ở trong đám người nườm nượp giữ vững khoảng cách nhất định. Tô Tiểu Mễ quay đầu nhỏ giọng hỏi Nghiêm Ngôn: “Ngôn, nếu em là nữ, chúng ta sẽ có thể quang minh chính đại nắm tay đúng không”

“Em là nam, ông đây vẫn có thể quang minh chính đại”

Nghiêm Ngôn vươn tay kéo bàn tay trong túi áo của Tô Tiểu Mễ nắm vào lòng bàn tay mình, hoàn toàn không để ý ánh mắt kinh ngạc của người bên cạnh. Tô Tiểu Mễ trong lòng hơi sợ, tuy nhiên cũng không muốn rút tay, mà trở tay xiết chặt bàn tay Nghiêm Ngôn: “Như vậy có thể không?”

“Chúng ta cho tới bây giờ đều không có sai” Vừa nói vừa kéo bàn tay Tô Tiểu Mễ đi về phía trước, lòng bàn tay ấm áp kia khiến lòng Tô Tiểu Mễ cũng ấm áp theo, ánh mắt dần dần trở nên mơ hồ không rõ.

Chân Tô Tiểu Mễ không dài bằng Nghiêm Ngôn, nên khi bị kéo đi cậu phải chạy chậm theo, thở một nhọc hỏi: “Tại sao?”

“Đôi khi anh cảm thấy em thật sự rất rất ngu ngốc”

“Anh nói vậy là có ý gì” Ôn ào

“Em chẳng lẽ vẫn không phát hiện? Anh thật ra đã sớm không thể rời bỏ em”

67. Chương 67: Hải Miên Cục Cưng

Chương 67: Hải miên cục cưng

Mới đặt chân vào nhà, Dương Huy liền gửi lời mời đến Nghiêm Ngôn: “Ngôn, ngày mai tớ có mở một party hóa trang, cậu có muốn tới không?”

“Không muốn”

Dương Huy đã quen với việc Nghiêm Ngôn cự tuyệt, năm nào hỏi hần thì câu trả lời vẫn như vậy. Năm nay lại khác, có Tô Tiểu Mễ rất dễ dụ dỗ không sợ Nghiêm Ngôn không đi, mà Nghiêm Ngôn tham dự nhất định hấp dẫn một đoàn mỹ nữ, bọn họ sẽ được lợi không ít. Bởi vậy Dương Huy đem khuôn mặt tươi cười chuyển hướng sang Tô Tiểu Mễ đang cau mày suy nghĩ.

“Tiểu Mễ, cậu có muốn đi hay không?”

“Party hóa trang là thế nào?”

“Lễ hội đó cậu muốn mặc cái gì thì mặc, nam nữ đều được hết, Vampiro này, Trinh Tử này, Bá Tước này, tóm lại cậu có thể mặc những bộ đồ thường ngày cậu không dám mặc, hơn nữa.....” Dương Huy liếc mắt nhìn Nghiêm Ngôn một cái, len lén kề sát tai Tô Tiểu Mễ nhỏ giọng nói: “Còn có rất nhiều rượu cùng thức ăn ngon, chơi cũng rất vui”

Đầu Tô Tiểu Mễ từ từ tiếp nhận, Dương Huy vỗ vỗ vai cậu: “Cái này gọi là thể nghiệm cá tính biết chưa? Chứ cậu ngày ngày cùng Nghiêm Ngôn chui rú trong nhà, không thấy nhàm chán ”

“Dương Huy, cậu đừng dạy Tô Tiểu Mễ mấy thứ lung tung đó” Lúc Nghiêm Ngôn nói ra lời này, Tô Tiểu Mễ đã nghĩ ra điều kỳ diệu bên trong, hưng phấn nhảy loạn trong phòng: “Em muốn đi, em muốn đi, em muốn đi, em muốn đi”

Gian kế được như ý, Dương Huy nhanh chóng lùi về phía cửa, nhìn Nghiêm Ngôn mặt đen thui, nói: “Tớ đây đi trước” Sau đó lại cho Tô Tiểu Mễ một cái nháy mắt nhờ hết vào cậu. Ở góc độ Nghiêm Ngôn nhìn không thấy Tô Tiểu Mễ gờ tay làm tư thế chiến thắng với Dương Huy.

Chờ Dương Huy đi rồi, Tô Tiểu Mễ muốn lấy lòng tình tứ từ phía sau lưng ôm lấy Nghiêm Ngôn làm nũng: “Ngôn

~”

“Tránh ra!” Thanh âm không chút tình cảm nào

“Ngôn, đến tận bây giờ em vẫn chưa biết nơi đó thế nào, đưa em đi đi”

“Anh không muốn”

“Chẳng lẽ anh không nghĩ thử tạo hình mới mẻ sao?”

“Không”

“Anh đừng có như vậy, nói với em đi, vợ chồng chúng ta đã ở chung nhiều năm, em không biết bộ dạng khác của anh trông thế nào”

“Tránh ra”

“Không phải anh thích mặc quần áo phụ nữ chứ?”

“Nếu như muốn chết cứ nói thẳng, không cần quanh co lòng vòng”

Chiến thuật ôn nhu tuyên cáo vô hiệu, dĩ nhiên cũng không thể chọn lựa chiến thuật bạo lực được, Tô Tiểu Mễ còn chưa ngốc đến tình trạng đó. Xem ra chỉ có một cách cuối cùng.

Tô Tiểu Mễ buông ra Nghiêm Ngôn ngã trên mặt đất, duỗi chân oa oa kêu to: “Em muốn đi, em mặc kệ, em muốn đi, em mặc kệ, anh không đưa em đi em sẽ không đứng lên”

“Đứng lên!”

“Đưa em đi?”

“Đứng lên!”

“Đưa em đi?”

“Đứng lên”

“Đưa em đi?”

“Anh sẽ suy nghĩ”

Những lời này đại biểu Nghiêm Ngôn thỏa hiệp, Tô Tiểu Mễ từ trên mặt đất nhảy dựng lên: “Quả nhiên Dương Huy đem nhiệm vụ gian khổ này giao cho em là chính xác”

“Em đừng có đắc ý vênh váo với ông”

Tô Tiểu Mễ nào quan tâm đến lời cảnh cáo Nghiêm Ngôn, đã sớm phóng đi gọi điện thoại: “Alô, xong xuôi hết rồi”

“Giỏi lắm, Tô Tiểu Mễ, anh biết có cậu mọi chuyện sẽ thành công”

“Lần này coi như anh tỉnh mắt, biết ‘tiểu thí nhỏ xú’ của Nghiêm Ngôn bị tôi ‘ép’ đến chết ” Những lời này càng về sau càng nhỏ, sợ bị Nghiêm Ngôn nghe được.

“Đúng rồi hẳn là không có quần áo, biết tìm ở đâu”

“Cậu yên tâm, tôi đã sớm nhờ các nữ sinh may quần áo cho hẳn, về phần cậu, sáng sớm ngày mai nghĩ kỹ muốn giả trang thành gì, tôi sẽ tìm giúp cậu, đạt đến một trình độ nào đó thôi nha”

“Hừ, vậy thì được” Tô Tiểu Mễ vênh váo cúp điện thoại.

Sau lưng cùng lúc truyền đến giọng nói lạnh run của Nghiêm Ngôn: “Tô Tiểu Mễ, em mau giải thích với anh câu ‘tiểu thí nhỏ xú’ của Nghiêm Ngôn bị tôi ‘ép’ đến chết” những lời này là có ý gì? Còn nữa chuyện lần trước anh còn chưa tính sổ với em, em dám nói với bọn người Chu Cương, nói cái gì ta, em nói một anh không dám nói hai đúng không?” Vừa nói vừa vươn tay vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của Tô Tiểu Mễ: “Thế nào, mất trí nhớ rồi hả?”

“Ngõnnnnnnn

~” Tô Tiểu Mễ đem âm cuối kéo dài thật dài, không ngờ thể lực bóng tối Nghiêm Ngôn thật lớn mạnh, nhanh vượt đã với tới bọn người Chu Cương, mấy đứa kia đúng là đồ không có lương tâm, đâm lén sau lưng cậu, nhưng bây giờ không phải lúc tính toán mấy chuyện đó.

“Sao?” Nghiêm Ngôn chờ Tô Tiểu Mễ đưa ra giải thích hợp lý.

“Anh cũng biết thỉnh thoảng em cũng gặp xui xẻo, quỷ nhập vào người, ngay cả bản thân nói gì cũng không biết, hơn nữa hoàn toàn không phải ước nguyện ban đầu của em”

Nghiêm Ngôn giơ tay véo mặt Tô Tiểu Mễ: “Em đừng có quên nhà này do ai làm chủ”

Tô Tiểu Mễ đẩy ra bàn tay Nghiêm Ngôn nhéo mặt cậu đến biến dạng: “Em biết, anh luôn là chủ trong gia đình”

Lúc này Nghiêm Ngôn mới thả Tô Tiểu Mễ, Tô Tiểu Mễ xoa bóp hai má bị véo đau nhói: “Ngôn, chúng ta đừng bàn mãi vấn đề nặng nhọc này nữa, anh nói xem ngày mai em nên hóa trang thành ai”

“Giả thành phân đi” Nghiêm Ngôn ném lại một câu liền đi về phía phòng ngủ chuẩn bị tắm.

“Khẩu vị của anh thật là..” Tô Tiểu Mễ tức giận lắm lắm, xem ra hỏi xú nam nhân Nghiêm Ngôn vĩnh viễn cũng không có kết quả, không bằng mình tự nghĩ. Nhưng chờ Nghiêm Ngôn tắm rửa xong ra ngoài Tô Tiểu Mễ vẫn chưa nghĩ ra, Nghiêm Ngôn dùng chân đá đá Tô Tiểu Mễ : “Nhanh giúp anh giặt quần áo”

“Nhưng em đang suy nghĩ chuyện quan trọng”

“Chuyện quan trọng nhất chính là hầu hạ anh cho tốt”

Tô Tiểu Mễ bữu môi đi hướng phòng tắm ôm lấy quần áo bẩn của Nghiêm Ngôn bỏ vào trong máy giặt quần áo, vừa xoay đầu lại đem vấn đề lần nữa ném cho Nghiêm Ngôn: “Ngôn, anh thử nghĩ giúp em đi, anh thông minh hơn, em cần anh bày kế”

“Anh từ chối suy nghĩ vấn đề thấp hơn thông minh của mình”

“Cuộc sống của anh chẳng chút thú vị, mới hai mươi tuổi đầu mà cứ giống như người trung niên, sao không thừa dịp trẻ tuổi tìm chút niềm vui ”

“Em không có tư cách dạy dỗ anh”

Tô Tiểu Mễ quyết định lần nữa không để ý tới Nghiêm Ngôn, ở phía trước máy giặt quần áo làm bầm lâu bầu đứng lên: “Giả Vampiro, quá bình thường, còn Trình Tử? Bình thường nốt, tiểu miêu tiểu cầu còn hơn

cả sự bình thường. Thích nhất cái gì nhỉ, hải miên cục cưng? Đúng đúng, giả cái đó, nhất định không ai giống mình, đặc biệt quá mà” Tô Tiểu Mễ âm thầm tự khen bản thân, khoảng thời gian sau đó cậu đặc ý hừ hừ ngân nga lời ca : “Tôi là một tiểu Phương văn, tiểu a tiểu Phương văn” Đang hừ hát ca, Nghiêm Ngôn hút thuốc đi ngang qua nghe được ngừng lại: “Thế nào? Rốt cục chịu nghe ý kiến của anh, giả trang thành phân ?”

Tô Tiểu Mễ tức giận quay nhìn Nghiêm Ngôn rống to: “Phân cái gì, anh không nghe rõ em hát gì sao? tiểu Phương văn, mà phân có hình dạng sao?”

68. Chương 68: Vương Tử Cùng Tiểu Miêu

Chương 68: Vương Tử cùng Tiểu Miêu

Ngày thứ hai Dương Huy tới nhà đem bộ đồng phục Tiểu Miêu ném tới trên người Tô Tiểu Mễ, Tô Tiểu Mễ lại đem nó ném trên mặt đất: “Dương Huy, anh làm việc vậy không được, tôi nói rồi tôi muốn giả trang Hải miên cục cưng [aka Bọt Biển Bảo Bối] , bộ đồ Tiểu Miêu này là thế nào?”

Dương Huy bắt đắc dĩ nhún vai: “Tôi biết đi đâu tìm bộ đồ ngây thơ vậy cho cậu, cậu từ bỏ thứ đó đi”

“Anh để một người không tầm thường như tôi bận thứ đồ bình thường kia hả?” Tô Tiểu Mễ quyết không chấp nhận, lại nhìn sang bộ đồ vương tử hoa lệ thật chỉnh tề bày trên giường, ngón tay vì giận mà run rẩy chỉ vào mớ quần áo: “Còn nữa, anh mau giải thích với tôi xem xảy ra việc gì, tại sao quần áo chuẩn bị cho Nghiêm Ngôn rất tốt, còn tôi lại thấp kém đến vậy”

“Tiểu Mễ, việc này cậu không thể trách tôi được, bộ quần áo này các nữ sinh nhất định muốn Nghiêm Ngôn mặc vào, tôi còn có biện pháp gì, à quên, tôi có chuyện này tính nói với cậu, theo tin nội bộ party lần này vẫn chưa có người nào giả trang Tiểu Miêu, chỉ mình cậu thôi, vậy còn chưa đặc biệt, chỉ có người thông minh mới có được đây”

“Thật sao? Chỉ có một mình tôi?” Tô Tiểu Mễ dễ dàng bị thuyết phục.

“Tôi lừa cậu làm gì” Dương Huy vừa đi về phía cửa vừa đáp trả, không quên dặn dò: “Chờ Nghiêm Ngôn tan việc, nói với hắn 8h tối nhớ đến, phải đúng giờ đấy, đến lúc đó cậu sẽ là người đặc biệt nhất”

Nghe lời có cánh, Tô Tiểu Mễ bấy giờ mới tiêu tan oán hận, hài lòng gật đầu. Chờ Dương Huy đi khỏi, Tô Tiểu Mễ liền đem bộ áo Tiểu Miêu đặt cùng bộ quần áo của Nghiêm Ngôn, nhìn thế nào cũng thấy bộ áo của mình trông thật thấp kém.

Lại đợi Nghiêm Ngôn tan việc trở về, ở trước mặt Nghiêm Ngôn, Tô Tiểu Mễ kích động đem bộ áo Tiểu Miêu ướm thử trên người mình: “Ngôn, em mặc bộ này trông đẹp không?”

“Đẹp” Nghiêm Ngôn ngay cả nhìn một lần cũng không, trả lời có lệ.

“Thế anh cảm thấy em giả trang Tiểu Miêu có hơi bình thường?”

“Đúng là hơi bình thường”

Lòng hờ hững được Dương Huy thổi phồng từ từ biến mất, giống quả bóng xì hơi ừ ừ nói: “Em vào trong thay quần áo”

“Em đừng nói với anh, em định mặc nguyên bộ này ngồi trên xe đó”

“Tại sao không thể.”

“Em đến nhà Dương Huy mới đổi lại đi”

“Ừm” Tô Tiểu Mễ đột nhiên nghĩ đến cái gì, quay sang Nghiêm Ngôn nói: “Ngôn, anh nhìn thấy bộ áo của mình chưa, trông rất đẹp đấy”

“Em thích thì mặc đi”

“Anh cho rằng em không muốn sao, tại vì bộ áo kia may theo kích thước của anh, em đã sớm thử qua, trông rất lợm thợm, bọn họ thật thiên vị chuẩn bị quần áo của anh thật đẹp, còn cho em chắc chỉ mua ở quán ven đường”

“Tự mình em muốn đi đó thôi, nếu không đừng đi”

“Em đâu có nói không đi, anh đừng có mà đổi ý”

Sắc trời chuyển sang một màu đen nhánh, Tô Tiểu Mễ kéo Nghiêm Ngôn không hồi hải không kích động đi ra ngoài, chạy tới nhà Dương Huy. Không ngờ nhà Dương Huy lại rất lớn, đi vào phòng trông càng đẹp mắt hơn, phòng khách đặt một bàn đánh bóng bàn, còn có quầy bar, khí cầu, trên bàn bày lượng lớn thức ăn cùng rượu. Trong phòng khách Tô Tiểu Mễ nhìn có người sỏi, nữ sinh thì cosplay nữ cảnh sát, đủ dạng người đủ loại hình trông sống động vô cùng, quét mắt một vòng quả nhiên đúng như lời Dương Huy từng nói không có ai giả trang Tiểu Miêu, lúc này mới yên lòng lại. Dương Huy vừa thấy Nghiêm Ngôn cùng Tô Tiểu Mễ tới liền bảo bọn họ đi thay quần áo, Woa ~ còn có ba, bốn phòng thay đồ nữa chứ.

Đầu tiên Tô Tiểu Mễ thay xong bộ đồ Tiểu Miêu liền đi ra ngoài, bộ đồ mặc rất vừa người. Sau đó cậu chờ ở ngoài phòng thử áo thúc giục Nghiêm Ngôn: “Ngôn, này giờ còn chưa thay xong, anh giống đàn bà quá vậy”

Trong phòng thử áo đi ra, Nghiêm Ngôn mặt mày cau có trờng mắt Tô Tiểu Mễ, Tô Tiểu Mễ thì như rơi vào cõi mộng ngẩn ngơ nhìn Nghiêm Ngôn, chung quanh dường như lắng đọng chỉ có trên người Nghiêm Ngôn phát ra hào quang, bộ quần áo đó mặc trên người Nghiêm Ngôn giống như vương tử từ trong truyện bước ra, hợp với khuôn mặt anh tuấn. Lòng hư vinh của Tô Tiểu Mễ sắp phát nổ đến nơi bởi vì người xuất chúng này chính là vương tử của cậu.

Giờ phút này, Tô Tiểu Mễ tâm trạng rất mỹ diệu, khi cậu cùng Nghiêm Ngôn đẹp rạng ngời đi ra liền bị Thiên Sứ, nữ lang, ma nữ cùng mấy cô gái mặc quần áo kỳ quái chen chúc nước chảy không lọt. Nghiêm Ngôn mặt lạnh đứng nhìn đám con gái bao quanh hẳn nói cười không ngớt, đuổi mãi không không đi mà phát bực, bởi vậy hẳn mới ghét đến mấy chỗ thế này.

Tô Tiểu Mễ sững sờ đứng đàng xa nhìn Nghiêm Ngôn bị đám nữ sinh bao vây, trong lòng có chút ghen tuông rồi lại nhìn bộ áo Tiểu Miêu tầm thường của mình trong gương đột nhiên cậu cảm thấy tự ti. Nghiêm Ngôn như vương tử cao cao tại thượng, Tô Tiểu Mễ chỉ có thể ngẩng đầu nhìn, nhìn đến cổ cũng đau vẫn chỉ được nhìn. Không biết cậu nên đi tìm hẳn hay chờ hẳn đến đây tìm cậu. Tô Tiểu Mễ không khỏi nghĩ vẫn vợ, cậu dường như không xứng với Nghiêm Ngôn?

Lưu Ứng Tinh chú ý thấy Tô Tiểu Mễ có vẻ mất mát, đứng phía sau nói: “Không phải cậu tự ti đấy chứ nên tự ti hẳn mấy cô gái kia, vì người cuối cùng Nghiêm Ngôn chọn vẫn là”

Nghe Lưu Ứng Tinh giảng giải một hồi Tô Tiểu Mễ chợt hiểu ra, vỗ đầu mấy cái: “Chuyện đơn giản vậy sao mình không nghĩ tới, tôi đi cái gì lót dạ đây” Tô Tiểu Mễ vui vẻ chạy đến trước bàn bánh ngọt, cầm lấy một mâm cắt một miếng ăn, cố ý không quan tâm đến nhóm người kia, cậu không thể để Nghiêm Ngôn xem thường.

Ánh đèn bất chợt tối sầm, bàn đánh bóng bàn cũng bỗng dưng sáng lóa, Tô Tiểu Mễ cảm thấy kinh ngạc, tại sao Dương Huy đem phòng mình bày trí như quán bar, cha mẹ không trách mắng hẳn. Còn đang suy nghĩ vẫn vợ, một cô gái vóc người nóng bỏng dưới tiếng hoan hô đi lên đài, theo âm nhạc mà lắc lư vòng eo, hai tay không ngừng vuốt ve thân thể của mình, quá rối loạn, tuy nhiên nói thì nói vậy, Tô Tiểu Mễ vẫn phi thường tò mò đến gần nhìn cô gái trên đài, đám người đàn ông chung quanh không ngừng huýt sáo. Tô Tiểu Mễ nhận ra phụ nữ như một món đồ khơi dậy ham muốn phái nam, không biết Nghiêm Ngôn nhìn sẽ có cảm giác thế nào?

“Tô Tiểu Mễ, em ở đây nhìn gì đó?” Thanh âm Nghiêm Ngôn từ phía sau Tô Tiểu Mễ truyền tới, Tô Tiểu Mễ quay đầu lại nói ra sự thật: “Nhìn con gái” Dứt lời liền trông thấy Nghiêm Ngôn nheo mắt lại, chỉ cần Nghiêm Ngôn nheo mắt lại, Tô Tiểu Mễ biết Nghiêm Ngôn tức giận.

“Đẹp không?” Nghiêm Ngôn cắn răng hỏi.

“Không đẹp bằng anh” Tô Tiểu Mễ nói ra lời thật trong lòng, nhưng lời này thật quá trực tiếp khiến Nghiêm Ngôn sững sờ không biết nói gì cho phải, biểu tình có chút mất tự nhiên.

Tô Tiểu Mễ nghiêng đầu ngó chừng vẻ mặt Nghiêm Ngôn, suy nghĩ hồi lâu mới thốt ra một câu: “Ngôn, mới vừa rồi có phải anh đang xấu hổ?”

“Xấu hổ cái rắm”

Ngọn đèn lập lòe lúc sáng lúc tắt, cô gái nóng bỏng trên đài cùng bạn nhảy theo âm nhạc diết tai nhức óc múa may loạn xạ, ánh mắt Tô Tiểu Mễ theo dõi trên đài nói với Nghiêm Ngôn: “Ngôn, anh nói xem có phải em không xứng với anh, không đủ gọi cảm, không đủ mê người, anh nhìn cô ấy đi có thể khiến biết bao đàn ông hưng phấn, vẫn là phụ nữ thích hợp với đàn ông hơn” Dưới ánh đèn Nghiêm Ngôn nhìn mặt nghiêng Tô Tiểu Mễ trông thấy mất hứng cùng buồn bã của cậu.

Nghiêm Ngôn muốn nói nhưng cô gái trên đài đã đi xuống, xuyên qua đám người dừng lại trước mặt Nghiêm Ngôn, thân thể khô gọt không ngừng uốn éo, vươn lười liếm môi, hai tay trèo lên cổ Nghiêm Ngôn dăng lên mị hoặc của mình. Tô Tiểu Mễ bị đẩy sang một bên, nhìn màn trước mắt định bụng yên lặng ra khỏi phòng. Mặc dù không muốn hèn yếu nhưng thỉnh thoảng vẫn thấy rất tự ti.

Khi Tô Tiểu Mễ đi tới cửa đang muốn mở cửa lại bị người dẫm cái đuôi, quay đầu thì phát hiện là Nghiêm Ngôn.

“Thế nào? Tiểu Miêu nổi cáu rồi?”

“Em không có, nơi này ngột quá, em muốn ra ngoài hóng mát”

Nghiêm Ngôn cùng Tô Tiểu Mễ ra ngoài, ngồi dưới bậc thềm cách xa không khí ẩm ỉ bên trong cửa, bên ngoài rất an tĩnh, thỉnh thoảng có gió thổi qua. Nghiêm Ngôn đốt một điếu thuốc, rít rồi phun ra cụm khói trong không khí. Tô Tiểu Mễ ngồi bên cạnh ôm đầu gối mình: “Bình thường ở chung với anh còn không cảm thấy, nhưng mỗi lần cùng anh ra ngoài em mới phát hiện so với tưởng tượng anh còn xuất sắc hơn rất nhiều, cũng rất được hoan nghênh. Bởi vậy em cảm thấy mình cứ như một điểm nhơ trong cuộc đời anh, vương tử trong thần thoại không thể ghép thành đôi với người khác sao?” Tô Tiểu Mễ vẫn không nhìn Nghiêm Ngôn mà nhìn chăm chăm mũi giày mình.

Nghiêm Ngôn im lặng, rút ra điếu thuốc, không khí giữa hai người trầm muộn đáng sợ, cuối cùng chờ thuốc hút xong Nghiêm Ngôn đem đầu thuốc bắn thật xa.

“Anh chỉ thích Tiểu Miêu này, ai nói vương tử cùng Tiểu Miêu không thể yêu nhau?”

Nghiêm Ngôn đưa tay bắt lấy ót Tô Tiểu Mễ hung hăng hôn xuống, hôn triền miên một lúc lâu Tô Tiểu Mễ thở hắt đẩy ra hẳn: “Anh không muốn mấy cô gái kia, không muốn mấy ngực lớn kia? Gọi cảm, bắp đùi thon dài cũng không muốn sao?”

“Anh chỉ muốn lột tầng da Tiểu Miêu này thôi” Nghiêm Ngôn và Tô Tiểu Mễ vành tai tóc mai chạm nhau.

“Ma quỷ!”

Hai người kích động hôn thật nóng bỏng bị Dương Huy mở cửa vô tình nhìn thấy, giả vờ như gọi điện thoại: “Cảnh sát phải không, mau phái đội cản quét tệt nạn đến đây a”

Nghiêm Ngôn buông ra Tô Tiểu Mễ khuôn mặt đỏ bừng, mắt lạnh trừng Dương Huy: “Muốn quét phải bảo bố cậu quét hang ổ cậu trước đi”

Tô Tiểu Mễ nghe vậy vội hỏi: “Bố anh ấy làm nghề gì?”

“Cảnh sát, sắp đấy nhé” Dương Huy đắc ý nói.

Nghiêm Ngôn đứng dậy: “Tô Tiểu Mễ, em phải biết dù có là cảnh sát vẫn có thể sinh ra đám bại hoại” Nghiêm Ngôn vươn tay về phía Tô Tiểu Mễ: “Tiểu Miêu, chúng ta trở về phòng”

Tô Tiểu Mễ bị Nghiêm Ngôn dắt tay kéo đi, trước khi đi còn lén lén lút lút nhỏ giọng cùng Dương Huy: “Dương Huy, sau này tôi có phạm tội, anh có thể bảo bố anh đừng bắt tôi không”

69. Chương 69: Mỗi Ngày Yêu Anh Nhiều Thêm Một Chút

Chương 69: Mỗi ngày yêu anh nhiều thêm một chút

Tôn Diệu hết sức nhiệt tâm chạy đôn chạy đáo giúp Tô Tiểu Mễ tìm một phần công việc, Tô Tiểu Mễ đương nhiên rất không tình nguyện từ bỏ cuộc sống nhàn nhã hiện tại chạy đi làm việc nặng nhọc mất sức, tuy nhiên vừa nghe nói công trường đó rất gần công ty Nghiêm Ngôn mới miễn cưỡng đồng ý. Sau đó cùng Tôn Diệu đến thăm quan một công trường, bản thân rất hài lòng, chia tay với Tôn Diệu rồi lập tức chạy đến công ty Nghiêm Ngôn.

“Ngôn!” Tô Tiểu Mễ hăng hái trùng trùng đẩy ra cửa phòng làm việc Nghiêm Ngôn.

“Chuyện gì!”

“Em cho anh biết, em tìm được chỗ thực tập rồi”

“Em tìm được nơi thực tập?”

“Anh đang khinh thường em đúng không, em cho anh biết trước kia tại em không muốn tìm, chứ muốn tìm thì cả đồng công ty muốn mời em. Anh chỉ nhìn mặt phiếu diện, đương nhiên không thấy thực lực được em giấu đi”

“Phải không?” Lại cái cách nói chuyện thờ ơ làm người nghe thật khó chịu. Tô Tiểu Mễ đặt mông ngồi trên ghế salong phòng làm việc, gác chân thoải: “Mau, mau nói thư ký anh rót em một ly nước, em sắp mệt chết rồi” Bộ dạng nghiêm nhiên mình là vợ của ông chủ, hai chân gác trên bàn còn như lưu manh hết run rồi lắc.

“Em mà còn lắc, anh đánh chân em ngay” Nghiêm Ngôn nhấn nút điện thoại bảo thư ký đem một ly nước vào, không lâu sau thư ký bưng ly nước cung kính đưa cho Tô Tiểu Mễ, Tô Tiểu Mễ vô cùng hài lòng nhận ly nước: “Em gái, thái độ rất tốt”

“Đừng để ý đến cậu ta, cô ra ngoài trước đi” Nghiêm Ngôn nói xong với thư ký, sau đó quay sang nhìn khuôn mặt đắc ý của Tô Tiểu Mễ: “Anh thấy em tìm được công việc thì rất vinh vào, mấy ngày nữa không chừng bỏ lên đầu anh luôn đúng không?”

Tô Tiểu Mễ nhìn Nghiêm Ngôn mặt lạnh, mới dùng bộ dạng lấy lòng lon ton chạy qua: “Em nào dám, tối đa chỉ bỏ lên người anh thôi” Dứt lời liền như vô lại ngồi vào trong ngực Nghiêm Ngôn, Nghiêm Ngôn thấy Tô Tiểu Mễ ngồi trong ngực làm nũng, không nhịn được bật cười khe khẽ, ngay sau đó đưa ra lời thực tế: “Đi làm rồi việc trong nhà sau này ai sẽ làm?”

“Mướn người không được sao, hiện tại em là người có thân phận, không thể làm việc nặng, nhờ truyền đi sẽ bị cười thối đầu” Tiểu Mễ thật cho rằng bản thân là người làm nên chuyện

Nghiêm Ngôn nhún vai không sao cả: “Được, anh sẽ mướn tiểu bảo mẫu xinh đẹp”

Lời Nghiêm Ngôn vừa mới thốt ra, trong đầu Tô Tiểu Mễ liền hiện ra cảnh phim TV thường chiếu, tiểu bảo mẫu cùng chủ cho thuê nhà tư thông, tiếp theo là những hình ảnh quá mức không chịu nổi.

“Không được, nếu được cô gái nào coi trọng thì phiền phức lắm”

“Mời nam đi”

“Càng không được, càng không được >_<” tô=“” tiểu=“” mễ=“” lắc=“” đầu=“” không=“” ngừng=“” nam=“” nữ=“” đều=“” không=“” được!=“” chuyện=“” nhà=“” cứ=“” giao=“” cho=“” em=“” hết=“” được=“” rồi=“”>

Nghiêm Ngôn lại lần nữa áp đảo thành công. Lần này Tô Tiểu Mễ hết lòng hết dạ giúp Nghiêm Ngôn nấu cơm, giúp Nghiêm Ngôn quét dọn vệ sinh, giúp Nghiêm Ngôn giặt quần áo, giúp Nghiêm Ngôn làm tất cả việc vặt, triệt để trở thành cô vợ nhỏ chăm chỉ. Nhưng đều khiến cậu kiêu ngạo nhất đó là gì, đó là cậu có thể ra đại sảnh vào phòng bếp, Nghiêm Ngôn nhất định yêu chết cậu.

Rạng sáng ngày thứ hai, Tô Tiểu Mễ đang ngủ ngon thì bị Nghiêm Ngôn đá xuống giường.

“Tại sao a, để em ngủ thêm một lát đi” Tô Tiểu Mễ lẩm bẩm xong muốn chui vào ổ chăn ấm áp của mình.

“Không phải hôm nay phải đi làm sao, nhanh lên một chút.” Nghiêm Ngôn đã rời khỏi giường.

“A Ồ, em chỉ muốn ngủ không muốn làm việc, anh giúp em đi từ chức đi” Đang muốn nằm lại trên giường, Tô Tiểu Mễ bị Nghiêm Ngôn lôi tới phòng tắm tẩy sạch, hoàn toàn không để Tô Tiểu Mễ gào hét inh ỏi. Chờ hai người dùng xong bữa sáng. Nghiêm Ngôn đến nhà giữ xe lái xe ra, Tô Tiểu Mễ thì đứng chờ dưới lầu, Nghiêm Ngôn lái xe ra thấy Tô Tiểu Mễ vẫn còn đứng nghiêm chỉnh, ngừng xe muốn nói gì, Tô Tiểu Mễ đã mặt dày chui lọt vào xe, Nghiêm Ngôn nhìn Tô Tiểu Mễ nịt dây an toàn, hỏi: “Thuận đường?”

“Thuận, thuận, đương nhiên là thuận, ở gần công ty anh thôi” Dứt lời liền vô cùng trịnh trọng khom lưng với Nghiêm Ngôn: “Sau này làm phiền lão đại anh chiếu cố nhiều hơn”

Nghiêm Ngôn khởi động xe: “Tô Tiểu Mễ, cho em một nhắc nhở nghiêm túc, ra ngoài làm việc nhớ giống người bình thường một chút”

Nói xong Nghiêm Ngôn liền lái xe đưa Tô Tiểu Mễ đến chỗ làm việc, còn cố ý từ trong xe nhìn thoáng qua thì ra đang xây tòa nhà. Nghiêm Ngôn quay xuống cửa xe, gọi lại Tô Tiểu Mễ muốn chạy vào: “Em đến chỗ nào cũng phải mang mũ an toàn đấy”

Tô Tiểu Mễ đứng nghiêm, dựng thẳng người giống cảnh sát, làm tư thế đưa tay lên chào: “Thủ trưởng, xin yên tâm”

Nghiêm Ngôn tiện tay nắm một thứ trên xe ném vào người Tô Tiểu Mễ: “Ông đây không phải mới bảo em giống người bình thường chút sao?” Chưa chi Tô Tiểu Mễ đã bỏ trốn mất dạng.

Cả ngày sau đó Tô Tiểu Mễ đều mang mũ đạo khắp công trường, đi theo một người hướng dẫn quan sát khắp nơi tiện thể lưu ý mấy điều cần thiết, bởi vì thực tập nên không quá mệt mỏi, tới trưa cậu đã chính thức hiểu được quá trình làm việc của mọi người. Thời gian nghỉ ngơi mới đến, Tô Tiểu Mễ tức tối chạy sang công ty Nghiêm Ngôn.

May Nghiêm Ngôn vẫn còn chưa dùng cơm: “Ngôn, em đặc biệt tới đây tìm anh để ăn trưa”

“Xem ra em đã nghĩ rất chu toàn nhỉ, đi làm việc ở công trường gần đây là vì việc này đúng không” Một câu Nghiêm Ngôn đã nói trúng lòng Tô Tiểu Mễ. Tô Tiểu Mễ đương nhiên chết cũng không thừa nhận: “Trí tưởng tượng của anh phong phú quá, ha ha, thật là, đúng rồi, công ty anh có nhà ăn của nhân viên đúng không, anh đưa em đi có được không?”

“Chút nữa anh phải đi dùng cơm với khách hàng”

Trong nháy mắt khuôn mặt Tô Tiểu Mễ xụ xuống: “Em đi trước” Tô Tiểu Mễ tức giận đi về hướng cửa lại bị Nghiêm Ngôn gọi lại: “Bất quá anh có thể nhìn em ăn xong mới đi” Nghiêm Ngôn đứng lên kéo Tô Tiểu Mễ còn đang thần thờ đi đến nhà ăn nhân viên, mọi người đang dùng bữa thì thấy ông chủ đi tới, ai cũng kinh ngạc rồi rít nhường chỗ cho hai người.

Nghiêm Ngôn chọn một nơi thoáng mát ngồi xuống, đốt một điếu thuốc chờ Tô Tiểu Mễ lấy thức ăn, chờ Tô Tiểu Mễ bưng món ăn trở lại thì Nghiêm Ngôn đã bị nhìn đến không được tự nhiên, Tô Tiểu Mễ ngắc đầu: “Anh mặc dù không ăn nhưng cũng đừng nên nhìn em vậy chứ”

“Nếu không anh có thể làm gì”

“Em thấy người trong công ty gặp anh đều tỏ vẻ vô cùng kinh ngạc, anh chẳng nhẽ chưa tới đây lần nào”

“Dạ, lần đầu tiên tới”

Bỗng nhiên Tô Tiểu Mễ che miệng cười trộm: “Anh đem lần đầu tiên này cho em a”

“Cười ngu ngốc gì đó, mau ăn cơm, ăn xong đi làm.” Nghiêm Ngôn nhéo nhéo khuôn mặt cười khúc khích của Tô Tiểu Mễ, Tô Tiểu Mễ đẩy ra bàn tay Nghiêm Ngôn: “Đừng như vậy, ở đây là công ty, anh làm vậy sẽ bị người ta nhìn thấy rồi lại nói xấu thì không tốt”

“Nếu kẻ nào không muốn làm thì cứ nói” Dứt lời lạnh lùng quét tầm mắt đám người chung quanh, mọi người lập tức cúi đầu vội vã dùng cơm.

“Ngôn, nếu không trưa mai em thuận tiện tới đây, chúng ta cùng nhau dùng cơm trưa” Tô Tiểu Mễ lại có hứng thú mới

“Sao em ngày càng giống đàn bà vậy”

“Bởi vì em là người yêu của anh chứ gì” Tô Tiểu Mễ còn giả vờ lắc lắc người

“Chút nữa anh còn phải ăn cơm, đừng ảnh hưởng khẩu vị của người khác” Lạnh lùng phủ quyết

“Nhưng em cảm thấy....” Tô Tiểu Mễ muốn tiếp tục nói lại bị Nghiêm Ngôn vô tình cắt lời: “Em ăn nhanh một chút”

“Nhưng mà...”

“Ăn cơm”

“Nhưng mà...”

“Ăn cơm”

Hai người đẩy đưa một hồi, Tô Tiểu Mễ mới dùng xong cơm nước lưu luyến nhìn Nghiêm Ngôn lái xe rời đi.

Khí trời dần dần ấm áp, trên đường về nhà Tô Tiểu Mễ vừa đẩy cục đá dưới chân, vừa huýt sáo, lẩm bẩm: Rõ ràng thời gian ở chung rất nhiều sao vẫn cảm thấy còn không đủ? Cứ cảm thấy yêu chưa đủ, cảm thấy còn có thể yêu Nghiêm Ngôn nhiều hơn. Nghĩ đến đây cậu liền lấy ra điện thoại di động, bành bạch đánh một dòng chữ rồi gửi đi.

“Mỗi ngày yêu anh nhiều thêm một chút!” >_<>

Nghiêm Ngôn rất nhanh hồi âm trở lại

“Đừng đem lời nhạo gửi đến cho anh”

0_0

70. Chương 70: Lá Gan Nhỏ Như Thỏ

Chương 70: Lá gan nhỏ như thỏ

Hôm nay Tô Tiểu Mễ đặc biệt dậy thực sớm, rón ra rón rén xuống giường, nhìn thấy Nghiêm Ngôn vẫn còn ngủ rất say liền vội vàng đến phòng bếp chuẩn bị bữa trưa cho người mình yêu, nấu xong lại cẩn thận múc vào hộp giấu vào trong cặp. Mà Nghiêm Ngôn cũng vừa tỉnh lại thấy Tô Tiểu Mễ biểu tình khác thường đứng ở phòng khách.

“Em đang làm gì?”

“Không phải đang rèn luyện thân thể khỏe mạnh sao?” Nói xong Tô Tiểu Mễ còn phối hợp làm vài động tác như đang vận động, Nghiêm Ngôn lướt qua cậu: “Tốt nhất đừng có bày mấy chuyện kỳ quái không đâu”

“Không được nói em như vậy”

Nghiêm Ngôn vào trong rửa mặt chuẩn bị đầu vào đây rồi ra ngoài, cầm lấy sữa tươi Tô Tiểu Mễ chuẩn bị từ trước vừa uống vừa hỏi Tô Tiểu Mễ: “Công việc thế nào?”

“Rất tốt, mọi người đều rất tốt thường hay giúp đỡ em, anh nói xem có phải bọn họ có ý với em rồi?” Lo lắng, thở dài

“Em nghĩ nhiều”

“Dù thế nào cũng phải đề phòng”

“Anh đã nói em suy nghĩ quá nhiều, đầu óc đừng tối ngày nghĩ chuyện méo mó, mau ăn cơm, nếu không anh không đợi em đâu đấy”

Tô Tiểu Mễ vội vàng vọt tới bên cạnh bàn, cầm bánh bao nhét vào trong miệng. Nghiêm Ngôn nhìn bộ dáng hấp tấp của Tô Tiểu Mễ thì hỏi: “Tô Tiểu Mễ, em rửa mặt đánh răng chưa đó?”

“Chưa, chưa kịp, nếu không hôm nay khỏi đánh răng rửa mặt vậy”

Nghiêm Ngôn ăn bánh bao lặc đầu thở dài: “Anh không ngờ em lại lười thôi lếch thếch đến vậy” Trên mặt còn trưng ra biểu tình hối hận vạn phần, Tô Tiểu Mễ một ngụm nuốt xuống bánh bao: “Anh không ngờ gì chứ, chỉ có hôm nay đầu em thiếu dưỡng khí chứ bình thường em đều đánh răng”

“Vậy thì nhanh đi”

Tô Tiểu Mễ vô cùng nghe lời gật đầu xông vào phòng đánh răng, miệng ngậm cả đồng bọ trắng phao còn cổ ngoái đầu ra ngoài: “Anh nói em có nên tắm luôn không, chứ nói thật một canh giờ mà không tắm em liền cảm thấy toàn thân không thoải mái, anh nói em có phải quá ỉu sạch rồi?”

“Biểu hiện quá ... sức” Nghiêm Ngôn lườm Tô Tiểu Mễ đang cố gắng biểu hiện.

Thật vất vả Tô Tiểu Mễ mới nhịn đến buổi trưa, giờ nghỉ vừa đến cậu liền ôm túi của mình chạy đến phòng làm việc của Nghiêm Ngôn, có lẽ chạy nhanh quá mức đến nơi đã thở không ra hơi, chỉ có thể gục trên bàn làm việc của Nghiêm Ngôn thở hổn hển. Nghiêm Ngôn nhìn Tô Tiểu Mễ chật vật nằm trên văn kiện của hần còn không tự biết, đã vậy còn khiến cho mặt giấy nhăn nhúm khó coi. Đến khi hơi thở ổn định trở lại Tô Tiểu Mễ mới ngẩng đầu nhìn vào mắt Nghiêm Ngôn, ngượng ngùng bỏ khỏi bàn làm việc “Ngôn, hiện tại ban ngày ban mặt, anh không nên có ý đồ với mấy chuyện sắc sắc kia nha”

“Anh không nghĩ gì cả”

“Anh còn dối, vậy tại sao anh lại nhìn chăm chăm thân thể của em, chỉ cần liếc sơ thôi em đã biết anh suy nghĩ bậy bạ gì rồi”

”Tô Tiểu Mễ, em đang ảo tưởng sức mạnh đó a” Nghiêm Ngôn đứng lên: “Đi thôi, đi ăn cơm”

Nghe thấy ra ngoài ăn cơm, Tô Tiểu Mễ hấp tấp kéo áo Nghiêm Ngôn, biểu tình không mấy tự nhiên: “Ngôn, ra ngoài ăn phiền phức lắm”

“Vậy em muốn thế nào” Nghiêm Ngôn ôm tay nhìn thẳng Tô Tiểu Mễ.

“Buổi sáng em cố ý làm thêm một phần đồ ăn, một mình ăn không hết”

“Không phải nói em đừng có làm mấy chuyện nhảm chán này sao, em chẳng có lần nào nghe lọt”

“Chuyện này sao có thể nói nhảm chán” Tô Tiểu Mễ nhìn Nghiêm Ngôn không tức giận như trong tưởng tượng, cười hì hì từ trong túi lấy ra hai hộp cơm. Đem một hộp cẩn thận đẩy tới trước mặt Nghiêm Ngôn: “Ăn không?”

Khuôn mặt Nghiêm Ngôn rất thối, không tự nhiên ngồi lại vị trí của mình, mở ra hộp cơm tiện lợi cầm đũa đâm đâm vào cơm như thể trút giận: “Tối ngày đều làm chuyện ngu ngốc” Nói xong thì gấp một món đút vào trong miệng.

Tô Tiểu Mễ nhồm miệng cười rạng rỡ mở ra hộp cơm của mình, còn đem thịt gấp vào hộp Nghiêm Ngôn, Nghiêm Ngôn bực bội trách: “Em cũng ăn đi, muốn mập chết anh phải không?”

Tô Tiểu Mễ vẫn cười mị mị: “Ngôn, anh không biết lúc trước em cô đơn cỡ nào đâu, hiện tại mới tràn ngập hạnh phúc ”

Nghiêm Ngôn không đáp lại chẳng qua nhìn chăm chăm Tô Tiểu Mễ, sau đó cúi đầu ăn cơm, lần này hần không dả kích Tô Tiểu Mễ.

Chờ hai người cơm nước xong xuôi, Tô Tiểu Mễ lại đem hai hộp cơm nhét trở về trong túi vội vàng đi làm. Mặc dù nói là thực tập nhưng đa số thời gian đều khảo sát ngoài công trường, trí óc không mệt nhưng trên

thân thể như bị tra tấn, hơn nữa trước đó ở nhà Nghiêm Ngôn quen ăn sung mặc sướng, lúc tan việc cả người cậu đã mệt như không còn phải của mình, đứng ở nơi đó chờ Nghiêm Ngôn tới đón.

Không bao lâu xe Nghiêm Ngôn đã ngừng trước mặt Tô Tiểu Mễ, Tô Tiểu Mễ mới đặt mông vào ghế liền ai oán nào than khổ, nào than mệt: “Ngôn ~~ đứng một ngày tay chân em nó rã rời hết rồi”

“Mới đi làm hai ngày đã không chịu nổi?”

“Ai biết đi làm mệt mỗi như vậy, sớm biết ở nhà còn khỏe hơn”

“Em chỉ có thứ này là có tiền đồ”

Tô Tiểu Mễ nhào tới trên người Nghiêm Ngôn cọ cọ sờ sờ: “Người đàn ông của em có tiền đồ được rồi, em thì chẳng cần tiền đồ gì đâu”

“Tránh ra, anh còn đang lái xe”

“Em tin tưởng kỹ thuật của anh”

Đột nhiên Nghiêm Ngôn phát hiện có đôi khi hần căn bản không có cách trị Tô Tiểu Mễ.

Về đến nhà Tô Tiểu Mễ như cục bùn nhão nằm gục trên ghế salon, Nghiêm Ngôn ngồi bên cạnh cậu hút thuốc mỡ ti vi. Tô Tiểu Mễ nhân cơ hội bò tới tựa đầu trên đùi Nghiêm Ngôn, cùng hần xem ti vi.

“Ngôn, chúng ta đi mượn DVD về xem, buổi tối xem một phim điện ảnh được không?”

“Không phải em mới vừa than mệt?”

“Em xem phim là để bổ sung thể lực, hơn nữa đã lâu lắm rồi chúng ta chưa cùng xem DVD”

“Em biết anh không thích phim lãng mạn rồi đó”

“Thế.”

“Cũng không xem phim hoạt hình”

“Anh sao mà khó hầu hạ quá à” Tô Tiểu Mễ bĩu môi, “Xem phim kinh dị đi” Tô Tiểu Mễ đưa ra lựa chọn tiếp theo, Nghiêm Ngôn không trả lời, bình thường không nói chuyện đại biểu đồng ý, vì vậy cậu rời khỏi đùi Nghiêm Ngôn đứng lên mặc xong giày liền đi ra ngoài: “Vậy anh chờ em về, em đi nhanh lắm”

Nói trở lại ngay vậy mà Tô Tiểu Mễ ở trong tiệm lựa DVD gần một canh giờ, ông chủ thấy cậu không chọn được bèn giới thiệu bộ phim Thailand Quý Ảnh, mượn xong phim cậu vui vẻ chạy vào siêu thị mua chút đồ ăn. Về đến nhà Tô Tiểu Mễ đầu tiên chạy đi nấu cơm hai người cùng ăn, sau đó kéo Nghiêm Ngôn tới trên ghế salon, tắt hết đèn chung quanh, cả gian phòng bị bóng tối che phủ chỉ thấy được tàn thuốc màu đỏ trong tay Nghiêm Ngôn. Tô Tiểu Mễ mở phim, rồi bám sát vào người Nghiêm Ngôn.

“Em ngồi qua kia đi, ai đời xem phim mà ngồi sát rạt vậy” Nghiêm Ngôn đẩy đẩy Tô Tiểu Mễ vẫn không nhúc nhích.

“Không phải em đang lo anh sợ sao?”

“Đa tạ em quan tâm, bây giờ em chỉ cần ngồi qua bên kia là được.”

Tô Tiểu Mễ nghe lời nhích sang bên cạnh một chút nhưng chỉ có một chút, một chút thôi, phim bắt đầu chiếu cảnh đầu tiên Tô Tiểu Mễ đã bị hình ảnh lẫn âm thanh dọa sợ bịt chặt hai tai, đặc biệt là màn cuối cùng thì ra nữ quý vẫn cười trên cổ nam chính, tay Tô Tiểu Mễ đã ứa mồ hôi lạnh, quay đầu nhìn Nghiêm Ngôn lại phát hiện người nọ không có biểu tình như đang sợ hãi vẫn ngồi im tại chỗ, một chút phản ứng cũng không có. Đôi khi Tô Tiểu Mễ thật hoài nghi Nghiêm Ngôn liệu có phải sinh từ tầng đá ra không. Màn ảnh chiếu hết cảnh cuối, Nghiêm Ngôn duỗi sống lưng mỗi nhừ, tắt TV mở đèn lên chuẩn bị đi tắm. Khi hần vào phòng tắm, tại đại sảnh chỉ còn lại một mình Tô Tiểu Mễ, hình ảnh nữ quý kia lại lần nữa hiện lên trong đầu Tô Tiểu Mễ, càng nghĩ càng sợ, càng sợ lại càng lo lắng, một lát sau cậu không nhịn được nữa liều mạng gõ cửa phòng tắm: “Ngôn, mở cửa nhanh”

“Tại sao”

“Em sợ!”

“Tự mình đòi xem, xem xong lại sợ, đáng đời” Nghiêm Ngôn hoàn toàn không đồng tình cảnh ngộ của Tô Tiểu Mễ.

Vốn tưởng rằng Nghiêm Ngôn sẽ vọt ra ôm lấy mình, siết bản thân vào trong ngực nhẹ nhàng an ủi: Đừng sợ, đừng sợ, Tô Tiểu Mễ, có anh ở đây. Sự thật luôn phủ phàng, bị Nghiêm Ngôn vô tình cự tuyệt, cậu liều mạng quay đầu lại nhìn phía sau ghế salon, phía sau cửa, trong phòng ngủ, nghe được chút tiếng động thì sợ đến muốn thót tim. Cậu muốn khóc lắm, hình như có thứ gì đang đeo trên lưng cậu: “Ngôn, em van anh, mở cửa đi, em sợ lắm”

Sau khi Nghiêm Ngôn tắm xong vừa ra khỏi đã bị Tô Tiểu Mễ mặt như đưa đám ôm chầm lấy mình: “Ngôn, phía sau em có phải có thứ gì không?”

“Có rắm, nhanh đi tắm”

“Không, em đang tắm sẽ có một bàn tay từ hồ tắm vươn ra” Lần này bất luận Nghiêm Ngôn nói thế nào Tô Tiểu Mễ chết cũng không buông tay, cuối cùng Nghiêm Ngôn đành phải buông ta, buổi tối Tô Tiểu Mễ núp trong ngực Nghiêm Ngôn ngủ.

Nằm mơ lại mơ thấy hình ảnh trong phim, cậu biến thành nam chính còn nữ quý đang trèo lên cổ cậu, cúi đầu nhìn cậu chăm chăm. Tô Tiểu Mễ hoảng sợ thét chói tai giật mình thoát khỏi cơn mộng, cả người thấm đẫm mồ hôi lạnh. Nghiêm Ngôn mở mắt nhẹ giọng hỏi: “Nằm ác mộng?”

Tô Tiểu Mễ thành thật gật đầu lại lần nữa chui vào trong ngực Nghiêm Ngôn. Nghiêm Ngôn cảm nhận được cơ thể Tô Tiểu Mễ run lên từng hồi, dịu dàng hôn lên trán cậu, trong lòng nghĩ: Xem ra, sau này không thể xem phim kinh dị nữa. Thằng nhóc Tô Tiểu Mễ này lá gan nhỏ như thỏ ấy.

71. Chương 71: Rốt Cuộc Đã Chiến Tranh Lạnh

Chương 71: Rốt cuộc đã chiến tranh lạnh

Tô Tiểu Mễ cùng Nghiêm Ngôn đã chiến chanh lạnh hai ngày, nguyên nhân cụ thể là gì? Thì là gần đây Tô Tiểu Mễ mới sáng tạo ra một món ăn mới khá độc đáo Nghiêm Ngôn không nể mặt từ chối thẳng thừng. Tô Tiểu Mễ cảm giác nhân cách của cậu bị người ta vũ nhục nghiêm trọng, cảm giác nông nô muốn vùng lên, cảm giác muốn van xin đòi sự đãi ngộ công bằng, để đạt được mục đích đã hai ngày cậu không nói chuyện cùng Nghiêm Ngôn. Còn sự thật thì Nghiêm Ngôn vẫn giống như trước kia nói chuyện cùng Tô Tiểu Mễ, sai Tô Tiểu Mễ chạy đôn chạy đáo làm chuyện nhà, chiến tranh lạnh gì đó chỉ một mình Tô Tiểu Mễ thực hiện mà thôi, Nghiêm Ngôn không nhàm chán đến mức tham gia mấy cái chiến tranh đó.

Cứ như một người bị cầm, Tô Tiểu Mễ luôn mang theo bên mình quyển sổ tay. Nếu không có gì thì giữ yên lặng, có thì viết lên giấy đưa cho Nghiêm Ngôn nhìn.

“Tô Tiểu Mễ, nhà đã hết kem đánh răng, tan việc nhớ đi mua” Nghiêm Ngôn nói.

Tô Tiểu Mễ không nhìn Nghiêm Ngôn mà cố ý kêu ngạo hắt đầu sang một bên. Khi thấy Nghiêm Ngôn không để ý tới sự kêu ngạo của mình, Tô Tiểu Mễ lạch bạch đi theo phía sau ngồi vào xe. Haizz, Tiểu Mễ ơi là Tiểu Mễ, nếu cậu thật sự kiêu ngạo sao không đi tàu điện ngầm đi làm.

Đến nơi, lúc xuống xe Tô Tiểu Mễ còn cố ý hừ một tiếng, viết tờ giấy dán lên trên cửa sổ: Xin anh tự cảnh tỉnh xem lại những việc tàn nhẫn đã làm với em, đã kích nghiêm trọng tâm hồn non nớt của em. Nếu anh không nắm chặt cơ hội biểu thị, biểu thị đó, thì em khuyên anh nên coi chừng! ! !

Nghiêm Ngôn giật xuống tờ giấy nhìn, lườm lại: “Món ăn sáng tạo kia ăn vào sẽ chết, em muốn anh biểu thị cái gì?”

Lần nữa chịu đả kích, Tô Tiểu Mễ giận đến trợn mắt, tuy nhiên miệng vẫn đóng kính không nói lời nào, hừ lạnh một tiếng rồi mới xuống xe. Trong lúc làm việc Tô Tiểu Mễ càng nghĩ càng giận, giậm chân bình bịch, chuyện lần này chỉ là ngồi nổ, cậu vì Nghiêm Ngôn làm không biết bao nhiêu việc, mỗi lần hắn không chọn Đông thì chọn Tây quả thực không thể tha thứ. Lần này dù có thể nào chẳng nữa cậu cũng nhất quyết thi hành chính sách chiến tranh lạnh! Hơn nữa còn phải thực nghiêm túc.

Đã hoàn toàn nghĩ thông suốt, Tô Tiểu Mễ cảm thấy Nghiêm Ngôn căn bản không coi trọng quan tâm dụ dỗ cậu dành cho hắn, đã vậy cậu lơ luôn, buổi trưa không đi tìm Nghiêm Ngôn ăn cơm, buổi chiều tự mình về nhà. Chờ Nghiêm Ngôn trở lại thì bày ra bộ mặt thối, Nghiêm Ngôn nhìn bộ dáng thể này của Tô Tiểu Mễ, cau mày hỏi: "Chỉ vì một món ăn em có cần phải vậy không?"

Tô Tiểu Mễ viết thật nhanh lên giấy, sau đó đập mạnh xuống bàn: Không phải vấn đề này.

"Thế thì vấn đề gì?"

Tô Tiểu Mễ muốn cầm lấy giấy viết câu trả lời của cậu nhưng bị Nghiêm Ngôn bắt được ném qua một bên: "Nói chuyện ngay cho anh"

Tô Tiểu Mễ lắc đầu, kiên quyết không nói chuyện với tên xấu xa này.

"Thật không nói chuyện?"

"Hừ!" Hừ một tiếng, Tô Tiểu Mễ không thèm đoái hoài đến Nghiêm Ngôn bận rộn làm chuyện của mình. Nghiêm Ngôn khế cắn răng, người này lại dám không nhìn hắn.

Thời gian chiến tranh lạnh càng lâu Tô Tiểu Mễ càng tức giận, tại sao Nghiêm Ngôn không nói với cậu: Phiền em giúp anh việc này, hoặc nói rất vui vì có em bên cạnh, đã làm nhiều việc cho anh...v.v...rất cuộc hắn có hiểu cậu quan tâm hắn thế nào không. Lúc đầu chỉ những tích cách giận giữ nhỏ nhỏ còn bây giờ đã vụn vụn khó lường.

Lúc ăn cơm thì cầm chén dằn mạnh trước mặt Nghiêm Ngôn, ngủ thì cách Nghiêm Ngôn được bao xa thì cách bao xa, không còn ngồi cùng xe Nghiêm Ngôn nữa, về tới nhà chỉ cần Nghiêm Ngôn không xem gì thì cậu sẽ mở bài ca Người quen thuộc xa lạ của Tiêu Á Hiên, cậu bày đủ trò mục đích chỉ muốn Nghiêm Ngôn mở miệng.

Nhưng Nghiêm Ngôn không có phát hiện Tô Tiểu Mễ đang tức giận cực độ mà chỉ thấy cậu cố tình gây sự, bắt buộc dĩ phải chịu đựng tình trạng này suốt năm ngày. Đêm nay Tô Tiểu Mễ vẫn lên giường sớm như mọi hôm, thấy Nghiêm Ngôn đi tới trước mặt cậu liền xoa người.

Nghiêm Ngôn cắn răng, mắng: "Em hành kinh không thuận có đúng không"

Không phản ứng.

Nghiêm Ngôn ngồi trên người Tô Tiểu Mễ bắt buộc cậu mắt đối mắt với hắn: "Em rốt cuộc muốn thế nào?"

Vẫn không phản ứng, Tô Tiểu Mễ dứt khoát nhắm nghiền hai mắt.

"Không nói đúng không?"

Quả nhiên không cứng đầu bình thường, Nghiêm Ngôn nắm chặt ném ra ngoài, lột đi quần áo Tô Tiểu Mễ, Tô Tiểu Mễ không ngừng giãy dụa, tuy nhiên miệng vẫn ngậm chặt, chân cùng tay liều mạng đẩy ra. Bị đẩy một hồi Nghiêm Ngôn dứt khoát dùng thân thể ngăn chân Tô Tiểu Mễ, giật xuống cà vạt của mình trói lại hai tay cậu: "Anh muốn xem em cứng đầu đến lúc nào"

Không ngờ lần này Tô Tiểu Mễ thật tạo phản, không vụn vụn đến đầu óc choáng váng lại ngẩng đầu cắn mạnh một cái lên cánh tay Nghiêm Ngôn. Nghiêm Ngôn hô đau một tiếng, găm to: "Tô Tiểu Mễ, em giỏi lắm"

Sau đó Nghiêm Ngôn kéo bung quần Tô Tiểu Mễ, tách ra hai chân cậu, ngón tay liền thăm dò vào nơi khô thối. Tô Tiểu Mễ đau đến thở hắt ra, Nghiêm Ngôn cuối xuống cắn môi Tô Tiểu Mễ, nhẹ giọng nói: "Đau thì kêu đi"

Lần này tâm Tô Tiểu Mễ còn cứng hơn sắt có chết cũng không nghe theo, cậu dùng sức lắc đầu.

Nghiêm Ngôn cởi ra khóa quần, ôm cái mông của Tô Tiểu Mễ nâng thật cao, đem phân thân vọt thẳng vào nơi sâu nhất. Tô Tiểu Mễ đau quần quại, trán đã rỉ ra mồ hôi lạnh. Lúc này Nghiêm Ngôn lại cúi người xuống: “Nếu em muốn anh dịu dàng, anh sẽ làm theo”

Ánh mắt Tô Tiểu Mễ lấp đầy sương mù, chết vẫn không chịu nói, trong lòng quyết tâm thực hiện một điều: Anh không nói, em sẽ không nói.

Nghiêm Ngôn bắt đầu ở trong thân thể Tô Tiểu Mễ trườn động, hai tay Tô Tiểu Mễ bị trói chung một chỗ chịu đựng từng đợt xé rách ập đến. Một lát sau ánh mắt Tô Tiểu Mễ nhìn thấy máu vậy ra chần giường thì càng đau hơn, rốt cục nhịn không được oa oa khóc lớn: “Anh không phải người, anh không phải người, người ta vì anh làm rất nhiều chuyện, anh vẫn chê bai đủ điều, chưa bao giờ khen em làm tốt. Anh có biết anh làm vậy làm em thấy bản thân chẳng khác nào phế vật, cố gắng đến đâu cũng không đạt yêu cầu của anh” Tô Tiểu Mễ càng nói nước mắt tràn ra càng nhiều, từ mặt chảy xuống mu bàn tay Nghiêm Ngôn: “Anh, anh luôn cho rằng em tốt với anh là chuyện đương nhiên, đương nhiên cũng được nhưng thỉnh thoảng anh cũng nên cho em thấy được công sức mình bỏ ra không bị uống phí chứ” Tô Tiểu Mễ nói tới đây thì nói không được nữa chỉ biết khóc, càng khóc càng lớn, đem hết ủy khuất mấy ngày qua ném ra ngoài. Định chiến tranh lạnh chết cũng không kêu đau, không than thở, vậy mà cuối cùng lại thất bại thảm hại, Tô Tiểu Mễ cảm giác cậu quá vô dụng.

Nghiêm Ngôn ngừng động tác, rút ra phân thân, cởi cà vạt cột hai tay Tô Tiểu Mễ. Được tự do Tô Tiểu Mễ liền đứng lên khập khễnh đi vào phòng tắm. Lần này cậu thật sự rất giận nhưng là giận bản thân mình.

Dùng nhiều thời gian để tắm rửa, khi trở lại gian phòng cũng không thềm để ý Nghiêm Ngôn che chắn đi ngủ.

Ngày thứ hai hạ thân đau lợi hại hơn, Tô Tiểu Mễ bị buộc ngồi xe Nghiêm Ngôn đi làm, từ tối hôm qua đến bây giờ Nghiêm Ngôn vẫn không nói chuyện, Tô Tiểu Mễ nghĩ: Hẳn cậu đã nói rất rõ ràng, vẫn không nói lời nào hẳn rốt cuộc có ý gì?

Một vấn đề mà nghĩ đến trưa, khi tất cả những người khác đều đi dùng cơm, Tô Tiểu Mễ vẫn ngồi ở chỗ đó không nhúc nhích. Không phải cậu không muốn động mà là cái mông cậu thật sự rất đau.

Đột nhiên cậu thấy từ xa có một bóng người đi đến, ngóc cách mấy cũng biết là ai, tay xách một hộp cơm mua bên ngoài đi đến chỗ Tô Tiểu Mễ, đưa đến trước mặt cậu, bản thân cũng đốt một điếu thuốc.

“Nhìn cái gì, ăn đi”

Tô Tiểu Mễ yên lặng cầm lấy chiếc đĩa bắt đầu ăn, Nghiêm Ngôn dựa vào bàn làm việc bên cạnh hút thuốc, không nhìn Tô Tiểu Mễ ăn cơm mà như đang suy nghĩ điều gì đó.

Chờ Tô Tiểu Mễ cơm nước xong, Nghiêm Ngôn đi ra ngoài, đến cạnh cửa thì bỏ lại một câu:

“Tô Tiểu Mễ, phiền em rồi, cực khổ cho em”

Khóe miệng Tô Tiểu Mễ không ngừng giương cao, cao đến biên độ lớn nhất, xem ra trận chiến tranh lạnh kia không nhất định là cậu thua. Mặc dù thí thí của cậu bị tổn thương khá nặng nhưng cậu cũng đã cản Nghiêm Ngôn một cái coi như huề nhau đi. Hừ, tôi nói Tiểu Mễ cậu này, cậu dường như tính sổ sai rồi, cậu chỉ cản Nghiêm Ngôn một cái, dẫu rằng ngày hôm sau sẽ phai mờ, còn Nghiêm Ngôn là đậm nét cái mông của cậu đó.

Lúc này Nghiêm Ngôn ngồi bên trong xe, phiền não gãi gãi tóc mình: “Mình nói vậy quả nhiên không đủ tự nhiên mà”

72. Chương 72: Tô Tiểu Mễ Sống Trong Thế Giới Của Mình (thượng)

Chương 72: Tô Tiểu Mễ sống trong thế giới của mình (Thượng)

Mặc dù Tô Tiểu Mễ nghe được lời ngọt ngào không giống cậu mong muốn, kém đến tám chín phần mười, nhưng cậu không muốn so đo nhiều hơn bắt đầu khôi phục cuộc sống làm việc và nghỉ ngơi, sáng sớm cùng Nghiêm Ngôn rời giường, ăn cơm, đi làm, buổi trưa cùng ăn cơm, tan việc, tiếp tục ăn cơm, xem tivi, ngủ.

Bất quá cũng vì sự kiện đêm đó Nghiêm Ngôn đã hơn một tuần không chạm qua Tô Tiểu Mễ, lúc này đến phiên Tô Tiểu Mễ nóng nảy, rõ ràng vết thương đã lành hẳn mà sao hắn vẫn không chịu đụng cậu?

Trời bỗng nhiên đổ mưa, công trường ngừng thi công Tô Tiểu Mễ nhàn rỗi không có việc gì làm, đã lâu rồi không rảnh rỗi nhưng vậy đúng là không quen. (Chỉ mới hai tuần lễ thôi)

“Hay đọc sách đi” Tô Tiểu Mễ cổ vũ tinh thần chạy đến thư phòng đọc sách, mới bắt đầu cảm thấy choáng váng buồn ngủ, một lát sau ném bay quyển sách: “Đùa hoài, đọc sách làm gì, Nghiêm Ngôn không ở đây mình đọc cho ai nhìn” Một mình Tô Tiểu Mễ quan quần trong thư phòng vô tình nhìn thấy tấm hình lần trước chụp cùng Nghiêm Ngôn, đỏ mặt bắt đầu nghĩ những chuyện kỳ quái, hơn nữa cảnh tượng lúc đầu cả hai gặp nhau quá không có ý thơ, nếu như, nếu như vậy:

(Cảnh báo! Trở xuống đều do Tô Tiểu Mễ tự mình nghĩ)

Trường học, đi học, trong sân trường mọi người bận rộn làm việc của mình, chạy trốn (Cậu cho rằng đang mở đại hội thể dục thể thao hả?), hoa anh đào bay phấp phới trên bầu trời sau đó rơi xuống mái hiên, trên mặt đất, trên cửa sổ, toàn bộ thế giới như phủ bởi một màn hồng phấn, trong đó một cánh hoa vô tình rơi vào mái tóc Tô Tiểu Mễ, Tô Tiểu Mễ nhẹ nhàng đưa tay đón lấy, hít sâu một hơi, mùa xuân đã tới rồi.

Tô Tiểu Mễ vén lọn tóc mềm mại ra sau vành tai dẫn tới cả đám nữ sinh thét chói tai, cậu còn quay sang cười hòa nhã cùng các cô gái, ngại quá, tâm ý các cô tôi không thể tiếp nhận, vì đang chờ một chân mệnh thiên tử có thể làm cảm động trái tim lạnh băng của cậu, bởi vậy người trong trường đặt cho cậu biệt danh ‘LÃNH’

Tô Tiểu Mễ hay còn gọi là ‘Lãnh’ ôm sách đi vào khuôn viên trường bỗng dừng va vào một người, sách của Tô Tiểu Mễ rơi lả tả trên nền đất, cậu cuống quýt ngồi xuống nhặt sách cùng lúc đó có một người khác cũng cúi xuống phụ cậu, bàn tay hai người vô ý lướt qua nhau, trái tim Tô Tiểu Mễ bỗng nhiên đập một cách dữ dội, chẳng lẽ, chẳng lẽ đây chính là động tâm trong truyền thuyết.

Người nọ đứng lên vươn tay về phía Tô Tiểu Mễ: “Đứng lên đi”

E then ngẩng đầu, chột trên mặt Tô Tiểu Mễ xuất hiện vô số hắc tuyến, mẹ nó, tại sao Dương Huy lại xuất hiện trong ảo tưởng của mình, anh cút ra ngoài cho tôi! ! ! ! !

Một lần nữa lấy lại bình tĩnh.

Người nọ đứng lên vươn tay về phía Tô Tiểu Mễ: “Đứng lên đi”

E then ngẩng đầu, Tô Tiểu Mễ thấy một người thật anh tuấn cười rạng rỡ với mình. Tô Tiểu Mễ vươn tay chạm vào bàn tay hắn, kéo một cái Tô Tiểu Mễ trọng tâm không vững vừa vịn ngã vào ngực hắn, trong miệng kèm theo tiếng kêu: “A

~” (đang cố gắng giả vờ kêu sợ hãi đây mà..)

Ở trong lòng ngực ấm áp Tô Tiểu Mễ sợ hãi giãy giụa muốn tránh thoát, mặt ửng đỏ lạ thường, cảm giác này là gì? Rõ ràng đối phương là đàn ông sao mình lại có cảm giác như vậy, sẽ không, sẽ không, nhất định mình đã suy nghĩ quá nhiều, mình sẽ không thích một người đàn ông, nhất định nhầm lẫn chỗ nào rồi.

Người nọ tiếp tục trưng ra nụ cười vạn vật hấp dẫn phóng về phía Tô Tiểu Mễ: “Chào cậu, tôi tên Nghiêm Ngôn, sau này xin chỉ giáo nhiều hơn.”

“A, a, Nghiêm Ngôn? Cái tên này sao quen quá vậy kìa” (Hai người ở chung hơn một năm còn không quen?)

“Nhất định là tôi nhớ nhầm, tôi, tôi tên Tô Tiểu Mễ”

“Tô Tiểu Mễ ? Là người tên ‘Lãnh’ mà trường học hay gọi đó ư?”

“Chỉ do người ngoài gọi thôi, xin đừng gọi tôi như vậy” Trong lòng sượng đến mức

“Cậu thật khả ái!” Nghiêm Ngôn cúi xuống thổi hơi vào tai Tô Tiểu Mễ, xoay người nháy mắt cùng Tô Tiểu Mễ, sau đó biến mất trong khung cảnh hoa đào rực rỡ.

Người này, người này đang nói gì nha, Tô Tiểu Mễ hoàn toàn không chú ý khuôn mặt đã ửng hồng, lấy lại bình tĩnh ôm sách đi hướng phòng học, trong lòng vẫn nhung nhớ tên người nọ: Nghiêm Ngôn? Chúng ta còn cơ hội gặp nhau không? Hoặc vĩnh viễn đều là –chào tạm biệt gặp lại sau? (Tôi và cậu đều biết không –có- khả -năng)

Trong phòng học bỗng có một cô gái xinh đẹp đi đến gọi Tô Tiểu Mễ ra ngoài. Dưới tán cây anh đào, e thẹn tỏ tình: “Niên trưởng, em rất thích anh, chúng ta quen nhau được không?”

Gió nhẹ làm mái tóc Tô Tiểu Mễ hơi xốc xếch nhưng xốc xếch thì xốc xếch vẫn có kiểu dáng chuẩn. Cậu dùng giọng nói lãnh lót để nghe nói cùng cô gái vô cùng xinh đẹp: “Ngại quá, nghe được tâm ý của cô tôi rất vui, nhưng hãy tha thứ tôi, chúng ta không thể” Vô cùng thân sĩ cự tuyệt, khuôn mặt nữ sinh lập tức ràn rụa nước mắt: “Chẳng lẽ niên trưởng có người trong lòng rồi sao?”

Bị hỏi như vậy, trong đầu Tô Tiểu Mễ hiện ra cảnh tượng buổi sáng gặp gỡ Nghiêm Ngôn, lắc đầu bỏ đi ý nghĩ này, mình sao có thể quen với một người đàn ông, quả thực quá buồn cười (Cậu quả thật đủ buồn cười rồi đấy Tô Tiểu Mễ)

“Cứ xem như thế đi, thật xin lỗi, Mỹ Huệ!” Ngày hôm qua xem bộ phim trên TV, nhân vật trong phim cũng tên vậy

Sau khi Mỹ Huệ bị Tô Tiểu Mễ cự tuyệt thì khóc ròng bỏ chạy, nước mắt bay lả lướt trên không trung, thê lương đến khó thoát thành lời.

Tô Tiểu Mễ vẫn còn bất đắc dĩ vì bị quá nhiều người tỏ tình, Nghiêm Ngôn lại đột nhiên xuất hiện, hai tay cầm trong túi quần: “Tô Tiểu Mễ, không ngờ có nhiều người thích cậu đến vậy?”

Tô Tiểu Mễ nhướn đầu: “Không có bao nhiêu, à, mà sao anh ở chỗ này”

“Tối đây dạo chơi không ngờ lại đụng phải cậu, cậu nói xem đó có phải duyên phận không?” Nghiêm Ngôn nhìn Tô Tiểu Mễ cười thật dịu dàng.

“Anh, anh nói gì đó, đừng có nói lung tung!” Tô Tiểu Mễ đỏ mặt phủ nhận .

Nghiêm Ngôn vươn tay xoa xoa má Tô Tiểu Mễ: “Bộ dáng này lại còn đáng yêu hơn, Tô Tiểu Mễ, anh thích em, rất thích em, rất thích rất thích rất thích em”

Bị Nghiêm Ngôn tỏ tình Tô Tiểu Mễ kinh ngạc lắp bắp : “Nhưng sao anh lại thích tôi?”

“Bởi vì em vừa đẹp lại hiền lành, khả ái, nấu ăn ngon, giặt quần áo rất sạch, anh yêu em đến không thể kiềm chế bản thân” Dứt lời Nghiêm Ngôn đem Tô Tiểu Mễ ôm vào trong ngực.

“Ghét, tôi nào tốt như anh nói” Tô Tiểu Mễ ở trong ngực Nghiêm Ngôn làm nũng (Tình tiết này là gì đây >_<)=“”>

Nghiêm Ngôn đem Tô Tiểu Mễ đặt trong vườn hoa: “Anh không nhìn được, hiện tại muốn có em ngay lập tức ” (Đây là tình tiết gì aaaa)

Tô Tiểu Mễ lắc người muốn tránh: “Đừng a, bây giờ đang ở trường học, ở đây sẽ bị nhìn thấy mất”

“Anh bị vẻ đẹp của em cuốn hút không nhìn được, anh chẳng thèm quan tâm nhiều làm gì, ai biết anh yêu em quá trời quá đất”

“Không nên, không nên ở chỗ này, không nên a”

Nghiêm Ngôn không để ý Tô Tiểu Mễ cực lực phản kháng, cởi áo khoác của mình trải xuống phía dưới, rồi lại dùng tốc độ nhanh nhất cởi hai người sạch trơn. Trong vườn hoa ngào ngạt lại có hai thân thể đang quấn lấy nhau, Nghiêm Ngôn dịu dàng vuốt ve thân thể Tô Tiểu Mễ: “Bảo bối, da của em trơn quá”

“Người ta luôn bảo dưỡng mà”

“Muốn một nụ hôn em quá” Nghiêm Ngôn nói xong cũng cúi xuống nhẹ cắn đầu vai Tô Tiểu Mễ, Tô Tiểu Mễ vội đánh Nghiêm Ngôn một cái, Nghiêm Ngôn lưu manh liếm liếm cắn cổ Tô Tiểu Mễ, hai tay còn đùa bỡn hai núm hoa trước ngực.

“Umm, umm, a, a. Ngôn, em yêu anh!”

“Anh cũng yêu em”

“Thế anh có thể mua mấy thứ mà em thích không? Mỗi ngày dịu dàng hôn em được không? Mỗi ngày bưng trà rót nước được không? Mỗi ngày đều giặt quần áo giúp em được không? Sau khi em đi làm về anh xoa bóp cho em? Vì em anh làm những chuyện này được không?”

“Anh sẽ làm tất, chỉ cần em muốn anh sẽ cho em, bây giờ anh muốn tiến vào nơi mê người của em ”

“Mau, em sắp không nhịn được rồi”

Một cơn gió lạnh thổi qua, Tô Tiểu Mễ rung mình một cái ngay ở thời điểm máu chốt lại thức dậy, thì ra do Tô Tiểu Mễ nghĩ đi nghĩ lại rồi cuộc ngủ thiếp đi. Tô Tiểu Mễ hối hận không dứt tại sao cứ tỉnh lại vào lúc này, nhìn bầu trời tối đen bên ngoài Nghiêm Ngôn có lẽ cũng sắp trở về, chuẩn bị cơm tối thôi, hết cách, đây là thế giới thực tế. Nghiêm Ngôn trong tưởng tượng của Tô Tiểu Mễ từ đầu đã không xuất hiện, sau này càng không xuất hiện. Tô Tiểu Mễ nhìn phân thân góc đầu của mình thì có chút xấu hổ, không ngờ lại nằm loại mộng đó, làm sao bây giờ? Nhìn lại thời gian còn khoảng một lát nữa Nghiêm Ngôn mới trở về hay mình tự giải quyết nhỉ?

P.S: Mấy lời trong ngoặc (...) đều là của tác giả, ko phải chủ thớt tám đâu nhé ^0^

73. Chương 73: Tô Tiểu Mễ Sống Trong Thế Giới Của Mình (hạ)

Chương 73: Tô Tiểu Mễ sống trong thế giới của mình (Hạ)

Dùng 15 giây thời gian để phân lý trí cùng tình dục bên nào nặng bên nào nhẹ, cuối cùng Tô Tiểu Mễ vẫn quyết định giải quyết vấn đề sinh lý trước nếu không sẽ chẳng thể chuyên tâm nấu cơm. Vừa suy nghĩ vừa đi vào thư phòng lấy ra tấm hình Nghiêm Ngôn, kéo rèm cửa sổ xuống, ngồi trên ghế salon đầu tiên nhìn Nghiêm Ngôn để tăng cảm xúc, sau đó tưởng tượng Nghiêm Ngôn vuốt ve thân thể mình, Tô Tiểu Mễ ngã trên ghế salon, cởi ra đai quần tuột đến đầu gối, đưa tay vào sờ đến chỗ phân thân từ từ rơi vào ảo tưởng.

“Hmm! Ô, Ngôn ~ đừng sờ nơi đó, a, a thật thoải mái.”

“Ngôn, a, a cho em”

Đang lúc cậu bận rộn việc riêng Nghiêm Ngôn cũng vừa trở lại, mới mở cửa liền đập vào mắt hình ảnh không chịu nổi, Tô Tiểu Mễ rơi vào tình trạng không ngừng rên rỉ, không ngờ lại có giọng nói lạnh băng truyền đến: “Em đang làm gì?”

Tô Tiểu Mễ hoảng sợ dựng người khỏi ghế salon, quần theo động tác kia mà rơi tuột xuống trên mặt đất, khuôn mặt lập tức đỏ bừng, xấu hổ quá, mẹ nó, xấu hổ quá đi mất, tiểu đệ đệ cũng vì thế rụng đầu.

Đang vắt não nghĩ kế giải thích cho qua chuyện, Nghiêm Ngôn lại nửa cười nửa không nhìn Tô Tiểu Mễ không dời mắt, trêu ghẹo: “Tô Tiểu Mễ, anh thật không ngờ em lại bại hoại như vậy”

Bại hoại? Tô Tiểu Mễ bị từ ngữ hình dung đã kính đứng im như tượng đất, ngay cả phải mặc lại quần cũng quên: “Anh mới là sắc lang đó, đồ lưu manh”

“Em để móng phơi mát thì không có tư cách nói anh”

Bị nói như vậy Tô Tiểu Mễ tự biết bản thân đuối lý, khom người mặt lại quần, miệng không ngớt giải thích: “Em cho anh biết, em chỉ kiểm tra xem nơi đó có rửa qua chưa thôi, anh, anh đừng đoán mò”

Nghiêm Ngôn đi tới gần liền thấy hình của mình, thân mật từ phía sau ôm Tô Tiểu Mễ, đưa tay mở đai lưng cậu vừa mới gài chặt: “Chỉ có tấm hình e rằng không thể thỏa mãn mèo con ham ăn như em, có muốn anh đến giúp không?”

“Người nào nhìn hình anh, không biết xấu hổ, em chỉ lấy tấm hình đến để lót mông thôi” Dứt lời Tô Tiểu Mễ bối rối mặc lại quần lần nữa.

“Phải không?” Đột nhiên Nghiêm Ngôn cúi xuống liếm lộng cần cổ Tô Tiểu Mễ, đưa tay muốn lần nữa cởi quần cậu nhưng bị Tô Tiểu Mễ nắm chặt, mặt đỏ lừng nằm trong ngực Nghiêm Ngôn gất lên: “Bị anh dọa muốn dừng cũng dừng không nổi, em mới không có tâm tình làm mấy chuyện đó, em đi nấu cơm”

Dùng xong cơm nước, Tô Tiểu Mễ ngồi trên ghế salong ấp úng hồi lâu cũng không thể nói ra một chữ.

“Có việc gì ư?” Nghiêm Ngôn nhìn chằm chằm TV

“Chuyện kia, thì cái chuyện ban nãy đó, anh ngàn vạn đừng nói cho người khác biết nha”

“Chuyện gì?”

“Thì cái chuyện vừa rồi á”

“Mới vừa rồi có chuyện gì, em không nói rõ ràng anh sao biết em đang nói chuyện gì?” Quả nhiên Nghiêm Ngôn là ma quỷ, siêu siêu ma quỷ.

“Anh khẳng định anh không biết chuyện ban nãy đúng không?” Tô Tiểu Mễ tức giận rống

“Anh thật sự không biết chuyện em nói là gì”

“Thì, thì chuyện em kiểm tra thân thể”

“Nếu chỉ kiểm tra thân thể là chuyện rất tốt, sao không thể nói cùng người khác!”

Tô Tiểu Mễ đương nhiên biết tổng tên kia muốn gì, thân người ngã sầm lên ghế salong lăn lộn: “Anh đang châm chọc em, cười nhạo em, Ngôn ~ đừng nói cho người khác biết, nếu không thanh danh cả đời em sẽ hủy trong tay anh”

“Không phải em nhân lúc anh không có ở nhà thì chứ? Không ngờ tính dục em lại sung mãn đến vậy”

Nghe lời vu oan kia Tô Tiểu Mễ lăn lộn càng lợi hại hơn: “Anh đang bêu xấu em, chỉ có lần này mà thôi, em có thể thề với trời”

“Thế hôm nay tại sao đột nhiên muốn ”

“Anh đừng dùng lời khó nghe đó nữa, anh cho rằng em muốn sao, ở nhà buồn chán quá em mới ngủ chút ai ngờ nằm mơ” Tô Tiểu Mễ đương nhiên sẽ không nói mình lúc đầu ảo tưởng, kết quả ngủ thiếp đi hồi nào.

“Mộng xuân?”

“Cứ cho là vậy đi” Tô Tiểu Mễ bắt đầu đem từ đầu tới đuôi toàn bộ nói lại với Nghiêm Ngôn. Nghiêm Ngôn càng nghe mặt càng đen, không ngờ hẳn ở trong mộng Tô Tiểu Mễ lại biến thành một người buồn cười như thế. Ánh mắt Nghiêm Ngôn lạnh lùng lườm sang Tô Tiểu Mễ: “Còn em là Lạnh hả?”

“Nằm mơ thôi mà, em sao có thể không chế nó được” Khi đó Tô Tiểu Mễ dường như vẫn còn tỉnh táo, không có dấu hiệu buồn ngủ.

“Lạnh?” Nghiêm Ngôn bám mãi chữ này không tha, trên dưới đánh giá Tô Tiểu Mễ.

Tô Tiểu Mễ bị ánh mắt Nghiêm Ngôn nhìn đến không được tự nhiên. Tiếp theo hứng lấy một rổ bom đạn Nghiêm Ngôn quảng tới không dừng tránh né: “Còn có hoa anh đào nữa cơ chứ, còn bộ dạng hiểu học ôm sách, còn có mỹ nữ rất rất rất xinh đẹp, em còn biết từ chối người khác, còn có thể khiến nữ sinh thét chói tai vì em”

“Anh muốn cười nhạo em thì cứ cười đại đi”

“Anh muốn cười nhạo em” Nghiêm Ngôn nói rõ làm Tô Tiểu Mễ giận đến trừng to hai tròng mắt.

“Bất quá mộng em cũng có chỗ rất đúng”

“Thật sao?”

“Thì cái đoạn ở công viên trường học đó, mộng bình thường có thể phản ứng tư tưởng con người” Nghiêm Ngôn như có điều suy nghĩ sờ sờ cảm: “Tô Tiểu Mễ, không ngờ em lại cởi mở như vậy”

Nghiêm Ngôn vừa nói xong câu, Tô Tiểu Mễ nắm gối ôm phăng qua người hắn: “Đã nói, đã nói, anh lưu manh”

Nghiêm Ngôn dễ dàng chụp lấy ném trả lại Tô Tiểu Mễ: “Trước kia em còn có tư cách mắng anh lưu manh, hiện tại anh cảm thấy em so với anh còn hạ lưu hơn”

“Em phi! Em phi!” Tô Tiểu Mễ hối hận muốn chết, hối hận ngay cả ruột cũng xanh mét. Tại sao phải nói với Nghiêm Ngôn, đúng là tự mình rước phiền phức, hiện tại ở trong lòng Nghiêm Ngôn hình tượng của cậu đã hạ giá đáng kể.

Tối hôm đó Tô Tiểu Mễ lại nằm mơ vẫn giấc mộng kia, hoa anh đào, Tô Tiểu Mễ ôm quyển sách đi trong sân trường, bị một người đụng ngã, Tô Tiểu Mễ vừa ngẩng đầu vẫn là người nọ nhưng không có nụ cười rạng rỡ như giấc mơ ban sáng mà lạnh lùng trừng Tô Tiểu Mễ: “Còn có hoa anh đào nữa cơ chứ, còn bộ dạng hiếu học ôm sách, còn có mỹ nữ rất rất rất xinh đẹp, em còn biết từ chối người khác, còn có thể khiến nữ sinh thét chói tai vì em”

Tô Tiểu Mễ sắc mặt tái nhợt: “Anh, anh là ai?”

Nghe vậy Nghiêm Ngôn quay lại chào hỏi Dương Huy cùng Lưu Ứng Tinh: “Đem tên nhóc hay giả vờ này đánh một trận” Dương Huy cùng Lưu Ứng Tinh hùng hổ đi tới Tô Tiểu Mễ, ngay lúc đó Nghiêm Ngôn nắm được cằm Tô Tiểu Mễ, nâng cao: “Cậu tên gì nhỉ? Lành phải không? Nhớ kỹ tên của tôi là Nghiêm Ngôn, đánh nó thật mạnh cho tôi”

“A

” Tô Tiểu Mễ ngồi bật dậy, khuôn mặt nhễ nhại mồ hôi nhìn quanh bốn phía, sau khi phát hiện mình đang mơ thì thở phào nhẹ nhõm, may quá chỉ là mộng thôi. Nghiêm Ngôn mở mắt, nhíu mày, hỏi: “Em lại nằm thấy ác mộng?”

Tô Tiểu Mễ nằm xuống ôm chặt cánh tay Nghiêm Ngôn: “Còn không phải do anh hại”

“Có làm gì đâu mà do anh?”

“Anh đúng là ma quỷ trong thế giới của em”

“Hơn nữa đêm vô duyên vô cớ mắng anh, tại sao?”

“Ma quỷ!”

“Em còn mắng ?”

74. Chương 74: Nghiêm Ngôn Ra Nước Ngoài Công Tác

Chương 74: Nghiêm Ngôn ra nước ngoài công tác

“Ngôn ~ anh mang em đi cùng được không” Tô Tiểu Mễ ai oán giúp Nghiêm Ngôn thu xếp hành lý, buổi tối Nghiêm Ngôn đi làm về thì tung ra tin sét đánh hại cậu đến bây giờ vẫn còn đau khổ.

“Đưa em theo làm gì? Chỉ tổ lãng phí thể lực”

“Đâu nhất thiết phải làm chuyện đó” Tô Tiểu Mễ tức giận nghĩ, quá hạ lưu, quá sắc >_<>

“Không làm chuyện đó em đi có tác dụng gì”

“Em có thể giúp anh rót nước, trải chăn chẳng hạn”

“Không cần, em còn phải đi làm còn gì, hơn nữa chỉ đi một tuần lễ”

“Cái gì ! ! !” Tô Tiểu Mễ đề cao âm lượng đến mức cao nhất: “Một tuần lễ ư. Em còn tưởng nhiều nhất hai ngày, sao anh có thể nhẫn tâm bỏ rơi một mình em ở lại căn phòng lạnh tanh thế này”

“Anh nhẫn tâm” Nghiêm Ngôn đưa tấm thẻ cho Tô Tiểu Mễ: “Mỗi ngày anh sẽ nạp tiền xài vặt của em vào tấm thẻ này”

Tô Tiểu Mễ nhận lấy tấm thẻ lại bắt đầu oán trách: “Trời ơi, đưa em luôn một lần không phải được rồi sao”

“Nếu làm vậy anh đoán trước khi trở về em đã chết đói”

“Xem thường người thái quá, em cũng có công việc của riêng mình”

“Chỉ với tiền lương ít ỏi kia đủ cho em mua này mua kia sao, lần trước còn chơi cái đầu đội bom đó v.v.v..?” Nghiêm Ngôn nói ngay trọng điểm khiến Tô Tiểu Mễ không thể phản bác.

Tô Tiểu Mễ dọn dẹp đầu vào đấy dĩ nhiên cũng lén nhét vào một ít đồ thuộc sở hữu của cậu, giả như hình cậu nè, quần trong của cậu nè, tóc của cậu nè, có mấy thì này bất cứ lúc nào Nghiêm Ngôn nhìn thấy cũng sẽ nghĩ ngay đến cậu. Nghiêm Ngôn thấy Tô Tiểu Mễ đi ra thì vẫy cậu đến chỗ mình: “Có một số việc anh muốn nói rõ trước khi đi”

“Cứ nói đừng ngại!” Tô Tiểu Mễ ngồi nghiêm chỉnh.

“Trong một tuần này em biết việc gì cần làm, việc gì không cần làm đúng không?” Thái độ Nghiêm Ngôn như một ông chủ đang giáo huấn nhân viên.

“Xin hãy gợi ý cho em”

“Nói trắng ra căn nhà này trừ em, anh không muốn nhìn thêm bất cứ người nào”

“Thế Dương Huy, Lưu Ứng Tinh muốn vào nhà em phải làm gì?” Tô Tiểu Mễ khiêm tốn hỏi.

“Đừng mở cửa cho bọn họ”

“Hiểu”

“Còn em nữa đấy, đừng tưởng rằng trong núi không có cọp muốn làm gì thì làm, khỉ con mà tưởng mình là Đại vương, không được vô pháp vô thiên”

“Ngôn, anh có thể giải thích dễ hiểu hơn không, em nghe mà chẳng hiểu gì sất”

“Chính là an phận cho ông đây nhờ đó hiểu chưa” Nghiêm Ngôn khế cần răng gặm gừ, Tô Tiểu Mễ này là sinh viên đại học chứ nhỏ nhắn gì, lúc ấy àm sao thì đậu nhỉ.

“Cuối cùng bất kỳ những gì khiến anh tức giận đều không được làm” Nghiêm Ngôn đã lười nhắc nhở từng chút một, cuối cùng tóm lại khái quát bằng vài từ ngữ.

“Em tuyệt đối sẽ không”

Ngay lúc này Nghiêm Ngôn bỗng đứng lên ôm ngang Tô Tiểu Mễ đi thẳng về hướng phòng tắm.

“A, anh muốn làm gì?”

“Đem phần của một tuần lễ giải quyết hết trong đêm nay”

Tô Tiểu Mễ đỏ mặt máng yêu: “Anh muốn em chết sao?”

Đến cửa phòng tắm, Nghiêm Ngôn mới đặt Tô Tiểu Mễ đứng lên mặt đất, đi đến trước mặt cậu, nói: “Giúp anh cởi” Mặc dù Tô Tiểu Mễ cùng Nghiêm Ngôn đã làm cùng nhau rất nhiều lần, không biết tại sao mỗi lần đều cảm thấy xấu hổ kinh khủng, đặc biệt dưới tình huống ánh đèn sáng trưng nhìn Nghiêm Ngôn từng chút một bị cậu lột trần thì trong lòng càng ngứa ngáy. Có lẽ vì động tác của Tô Tiểu Mễ quá chậm, Nghiêm Ngôn dần mất đi kiên nhẫn trực tiếp đem Tô Tiểu Mễ xoay người nằm gục trên tường, cởi xuống quần áo

trên người cậu, từ phía sau khát khao vuốt ve: “Ô Tô Tiểu Mễ, chúng ta dường như còn chưa làm trong phòng tắm đúng không?”

“Đúng, a a...Ngôn, anh hôm nay a a nhiệt tình quá sức”

“Thích không?” Nghiêm Ngôn cố ý đem người mình dán vào người cậu, Tô Tiểu Mễ cúi đầu nhìn chân mình nhẹ nhàng nằm trên lưng bàn chân Nghiêm Ngôn.

“Ừm, thích, thích lắm a a”

Nghiêm Ngôn lại đưa hạ thân sát tới phía sau Tô Tiểu Mễ, tay thì vọt vào quần, miệng thỉnh thoảng vô tình lại cố ý lướt qua sống lưng cậu: “Cảm giác được anh không?” Tô Tiểu Mễ nhắm hai mắt cảm nhận phân thân Nghiêm Ngôn dán vào hông cậu cùng bàn tay đang nắm phân thân mình, đầu óc căng thẳng nhiều loại cảm xúc, chủ động cởi ra đai quần để nó tuột xuống trên nền đất.

Không khí xung quanh trở nên nóng bỏng lạ thường, đôi môi Nghiêm Ngôn một mực mút liếm sống lưng Tô Tiểu Mễ lưu lại vô vàn ấn ký. Một tay chơi đùa nụ hoa trước ngực Tô Tiểu Mễ, một tay không ngừng xoa nắn phân thân Tô Tiểu Mễ. Tô Tiểu Mễ bị khoái cảm mãnh liệt tấn công, kiễng cao mũi chân: “Ngôn, a, a, em, em sắp tới” Nói xong câu đó Tô Tiểu Mễ lớn tiếng rên rỉ ở trong tay Nghiêm Ngôn tiết ra bản thân, Nghiêm Ngôn đem chất lỏng trong tay thoa lên phía sau Tô Tiểu Mễ: “Anh vào ngay được không?”

“Hả? Đúng sao?”

Nghiêm Ngôn không để Tô Tiểu Mễ hỏi nhiều thêm, để hai tay cậu chống lên bồn rửa mặt, ôm lấy cánh hông rất nhanh đi vào. Tô Tiểu Mễ vốn hỗn loạn bị làm thế này khiến cậu thanh tỉnh không ít: “A, a...ừm ừm” Một lát sau, Tô Tiểu Mễ ngay cả sức nắm bồn rửa mặt cũng không còn, thở hổ hển cố hết sức quay mặt ra phía sau: “Ngôn, hừ hừ, em không còn sức”

Nghiêm Ngôn liền đem Tô Tiểu Mễ quay lại để mặt đối mặt, ôm chặt lấy cậu một lần nữa tiến vào bên trong, Tô Tiểu Mễ ôm cổ Nghiêm Ngôn, hai tay vòng thật chặt phối hợp động tác đưa đẩy của Nghiêm Ngôn. Khoảng nửa giờ sau, Nghiêm Ngôn mới buông tha Tô Tiểu Mễ, hai người ngâm mình trong bồn tắm, Tô Tiểu Mễ một mình nằm tựa trong ngực Nghiêm Ngôn.

“Ngôn”

“Sao?”

“Ở bên kia dù có muốn thế nào cũng phải nhịn”

“Em cho rằng anh là cầm thú chắc?” Nghiêm Ngôn mắng.

Chờ tắm rửa xong, Nghiêm Ngôn trực tiếp ôm Tô Tiểu Mễ đi hưởng phòng ngủ, đem Tô Tiểu Mễ trơn nhẵn ném lên trên giường. Tô Tiểu Mễ nhìn bộ dạng Nghiêm Ngôn thì biết hẳn muốn làm cái gì: “Còn muốn nữa hả?”

“Không phải đã nói dùng hết phần một tuần lễ rồi sao?”

Dứt lời Nghiêm Ngôn liền nhào đến.

Đợi sắc trời chuyển đen, Nghiêm Ngôn đứng dậy mặc quần áo tử tế còn Tô Tiểu Mễ như thi thể nằm sống soài trên giường, cậu cảm thấy ngày mai báo chí nhất định sẽ đưa tin, một tên đàn ông bị một tên đàn ông khác đâm chết trên giường.

Tô Tiểu Mễ nhắc lên cánh tay vô lực: “Ngôn, em thấy em không thể tiến anh đi rồi”

“Ai bảo em tiến”

“Anh tốt nhất nên biết tự lo cho mình, nhớ ngày ngày nhắn tin gọi điện thoại cho em, còn nữa đừng có quá nhớ em. Nếu nhớ quá không chịu nổi thì nạp tiền vào thẻ nhiều một chút, em sẽ qua đó thăm anh”

“Em nhìn em đi còn sức để làm này làm nọ sao”

Nghiêm Ngôn xách lên hành lý, đang chuẩn bị chợt nhớ tới điều gì, khóe môi cong lên nụ cười tà ác: “Ô Tô Tiểu Mễ, anh không có ở đây coi chừng có cái gì cười cổ em đấy”

Đe dọa, tuyệt đối là đe dọa. Ngón tay run rẩy của Tô Tiểu Mễ chỉ thẳng vào Nghiêm Ngôn, dùng hết khí lực toàn thân hét lên: “Mẹ nó, anh kiếp trước nhất định là ma quỷ!”

Chờ Nghiêm Ngôn xuống máy bay, đến khách sạn, mở hành lý, nhìn trong vali có vài cọng tóc, một cái quần trong màu hồng phấn, một đồng lớn hình Tô Tiểu Mễ, rồi một số đồ không biết là gì, mới tá hỏa biết nguyên nhân vì sao hành lý nặng hơn thường ngày. Nghiêm Ngôn giận đến nghiêng răng ken két: Tô Tiểu Mễ, chờ ông đây trở về nhất định sẽ trị em.

75. Chương 75: Nhớ, Nhớ, Nhớ Anh Muốn Chết

Chương 75: Nhớ, nhớ, nhớ anh muốn chết

Tan tâm, Tô Tiểu Mễ trở lại căn phòng trống rỗng bỗng cảm thấy cô đơn một cách lạ kỳ. Đến giờ nấu cơm cũng lười không muốn làm, cuối cùng đành phải nhai mì tôm, không ngờ Nghiêm Ngôn mới đi một ngày Tô Tiểu Mễ đã không chịu được, Nghiêm Ngôn là thạch năng lượng Tô Tiểu Mễ giờ thạch năng lượng đi mất cậu trở thành phế thải.

Lặn ngụp trong đồng mì tôm xong, Tô Tiểu Mễ lập tức bấm điện thoại gọi Nghiêm Ngôn.

“Có chuyện gì”

“Ngôn ~ anh chừng nào trở lại”

“Anh mới đi một ngày”

“Nếu anh không trở lại em sẽ già mất”

“Tốt nhất chết già luôn đi”

“Ngôn ~ sau khi anh đi, em phát hiện dù anh có vắng em, em cũng thấy vui lắm”

“Em tới giờ uống thuốc rồi đấy, được rồi, hiện tại anh phải đi ăn cơm, cứ như vậy đi”

Mới nói được vài câu đã bị Nghiêm Ngôn cúp điện thoại, Tô Tiểu Mễ buồn chán đến chết ở trên ghế salon lẫn lộn qua lại. Vốn dĩ tưởng rằng Nghiêm Ngôn đi cậu sẽ được tự do làm chuyện bình thường không dám làm, giả như mặc giày giẫm trên ghế salon, xem TV thâu đêm..v.v..Vậy mà Nghiêm Ngôn vừa đi ngay cả những thứ này đều trở nên vô vị mất đi hấp dẫn. Rốt cuộc chạy đi tìm bọn Liêu Phi ra ngoài thư giãn.

Bốn người đi tới một nhà hàng nhỏ, Chu Cương nhìn bộ dạng mệt mỏi của Tô Tiểu Mễ không nhịn được: “Sao rồi, rốt cục vẫn bị Nghiêm Ngôn đá phải không?”

“Tớ Phi! Mồm cậu cũng không phun ra mấy lời này”

Liêu Phi cũng hòa theo trêu chọc Tô Tiểu Mễ: “Có Nghiêm Ngôn bên cạnh cậu làm gì nhớ tới bọn tớ”

Tô Tiểu Mễ vỗ vỗ bả vai Liêu Phi: “Thật bị nhóc con cậu nói đúng rồi, có hẳn kẻ bên tớ thật không nhớ tới các cậu”

“Cậu thấy sắc quên bạn”

“Tất cả mọi người đều như vậy” Tô Tiểu Mễ nói năng đồng dạng

Àm ĩ một hồi, Cung Gia Hoa đề nghị Tô Tiểu Mễ dù sao Nghiêm Ngôn cũng không có ở đây bọn họ cùng đi nhâm nhi chút rượu. Tuy rằng vừa bắt đầu Tô Tiểu Mễ liều chết không từ nhưng cuối cùng vẫn ngăn không nổi lời dụ dỗ uống chút ít, hai ly bia, đến 10h mới chia tay mạnh ai nấy về nhà mình. Trên đường trở về nhà Tô Tiểu Mễ nhận được điện thoại Nghiêm Ngôn đánh tới: “Em ở đâu?”

“Em, em ở bên ngoài”

“Giờ này còn ở bên ngoài làm gì”

“Vừa rồi bộ Chu Cường đến kéo em đi ăn cơm, anh cũng biết lòng tốt của người ta sao có thể từ chối. Ngón, sao anh linh quá vậy biết em không có ở nhà”

“Em đúng là ngốc hết thuốc chữa, vì anh gọi về nhà mà không ai đón”

“Đúng, cũng đúng”

“15 phút nữa anh sẽ gọi lại số điện thoại của nhà, nếu em còn không bắt máy, Tô Tiểu Mễ, em biết sao rồi đấy”

“15 phút”

“Em nghỉ hiện tại mấy giờ rồi còn muốn rong chơi đến bao giờ?” Nói xong, cúp điện thoại.

Tô Tiểu Mễ đem di động nhét vào túi, liều mạng gọi xe taxi trên đường, chạy nhanh trở về khu chung cư. Khi kim giây chỉ đến 15 phút, điện thoại liền vang lên, Tô Tiểu Mễ thở hổn hển nhận lấy điện thoại: “Em đây, em đây”

“Tốt lắm, tốt lắm, anh muốn ngủ, ngủ ngon!”

Tô Tiểu Mễ nhìn điện thoại bị cắt ngầm chỉ muốn mắng lời thô tục, nói là làm giầy sau đó đem Nghiêm Ngón mắng đến cầu huyết lâm đầu. Mắng xong lại lo lắng, bên kia Nghiêm Ngón bận rộn làm việc, nếu bị cậu nguyên rửa xui xẻo vậy thì nguy là diêm xấu. Nghĩ đến đây Tô Tiểu Mễ vỗ vỗ mặt mình: “Mi có chút tiền đồ được không, ngày ngày chỉ lo nghĩ đến Nghiêm Ngón, Nghiêm Ngón, Nghiêm Ngón có cái gì tốt, phải sống cuộc sống của chính mình, nhanh quên mất hần, quên mất hần, tự tìm một công việc để làm”

Nói thì nói vậy, quan trọng phải tìm việc gì để làm? Ở trong phòng Tô Tiểu Mễ đi qua đi lại một hồi, chán rồi thì lên mạng tra thông tin tìm chuyện để giết thời gian, chọn tới chọn lui cuối cùng cũng hạ quyết định, tốt, làm thứ đó đi.

Kết quả Tô Tiểu Mễ làm một chút rồi chạy sang nhà Lô Y Y, tới tới lui lui hai ngày rồi ở lại nhà, trừ phi Nghiêm Ngón tự mình gọi điện cho cậu, nếu không cậu cũng rất chuyên tâm làm việc của mình, không có gọi điện than vãn cùng Nghiêm Ngón. Quả thực bận rộn đến trời đất mịt mù, chẳng phân ngày đêm. Đến ngày thứ tư, Tô Tiểu Mễ lại có vấn đề khó khăn bèn chạy tới nhà Lô Y Y thỉnh giáo, Nghiêm Ngón điện thoại về nhà, không sớm không trễ mà nhằm ngay lúc cậu đang ở nhà Lô Y Y, có chết cậu cũng không muốn cô gái xấu xa Lô Y Y biết Nghiêm Ngón gọi tới, Tô Tiểu Mễ lén lén lút lút chạy đến phòng khách nhà Lô Y Y đón điện thoại. Còn giảm thấp âm lượng hết mức: “Ngón ~”

“Em lại không ở nhà? Rốt cuộc em đang làm gì”

“Không có, Ngón, em không có làm gì hết chỉ hơi bận”

Ngay lúc này mẹ Lô Y Y từ xa đi tới: “Con muốn ăn gì không? Bác giúp con làm”

“Không, không cần ” Hướng về phía mẹ Lô Y Y ngoắt ngoắt tay vừa hướng điện thoại nói: “Alô, em, em định chút nữa gọi cho anh. A lô? Alô? Tắt máy?” Tô Tiểu Mễ tức giận dậm chân, lại cúp điện thoại ông đây, lần sau ông đây sẽ cúp điện thoại của anh.

Thu hồi tâm trạng không vui, tiếp tục giả vờ cười lấy lòng chạy đến cửa phòng Lô Y Y thỉnh giáo vấn đề khó khăn vừa rồi, phải mất một lúc lâu mới hoàn thành mọi chuyện. Khi về đến nhà Tô Tiểu Mễ muốn gọi điện cho Nghiêm Ngón nhưng bên kia không ai nghe máy. Tô Tiểu Mễ tự cho rằng bên kia cúp điện thoại là vì bận làm việc sợ người khác quấy rầy, không thì chẳng lẽ, chẳng lẽ Nghiêm Ngón không nhin nổi nữa rồi? Không thể, không thể nào, quan trọng nhất trong tình yêu là tin tưởng, không thể chỉ vì chút xiu chuyện mà không tin hần. Nhưng đàn ông đều là động vật dùng nửa người dưới suy nghĩ, cậu đương nhiên tin tưởng Nghiêm Ngón nhưng đệ đệ của Nghiêm Ngón thì cậu không tin nổi.

Làm sao bây giờ? Tô Tiểu Mễ bị suy nghĩ lung tung chính mình giầy vò suốt cả đêm. Sáng hôm sau mang theo đôi mắt gấu mèo đi làm, lúc làm việc còn len lén gọi cho Nghiêm Ngón, lại tắt điện thoại.

Ngón, anh đừng có nói xin lỗi gì đó nha.

Một ngày gần hết, Tô Tiểu Mễ thiếu điều muốn ấn hư cái nút gọi điện thoại mà đầu bên kia Nghiêm Ngôn vẫn không chịu nghe. Chán nản lết thân về nhà, vừa vào cửa đã ngửi thấy mùi khói, Tô Tiểu Mễ kinh ngạc. Nghiêm Ngôn nhìn ngồi trên ghế salong. Hả? Không thể nào, không thể nào đâu, tại sao hắn lại ở chỗ này.

Thấy người ngày ngày nhưng nhớ đang ở trước mặt mình, Tô Tiểu Mễ kích động giang rộng hai tay xông lên: “Ngôn, em nhớ anh, nhớ, nhớ, nhớ muốn chết luôn” Kết quả Tô Tiểu Mễ nhiệt tình bao nhiêu thì bị Nghiêm Ngôn lãnh đạm bấy nhiêu dùng tay chặn lại, Tô Tiểu Mễ cho rằng Nghiêm Ngôn ngược lòng, không có suy nghĩ nhiều liều mạng nhào đầu vào người Nghiêm Ngôn, Nghiêm Ngôn lại lắc người tránh thoát.

“Anh, sao anh lại ở chỗ này?” Dán lên rồi, ôm được rồi

“Ông đây về xem mỗi buổi tối em không ở nhà là muốn làm gì” Lùi bước

“Em có làm gì đâu chứ” Tô Tiểu Mễ nhìn khuôn mặt tức giận của ai kia cảm thấy không hiểu nổi.

“Người đàn bà kia là ai?”

Đầu óc Tô Tiểu Mễ vòng vo hồi lâu mới nhớ người phụ nữ Nghiêm Ngôn nói tới: “Là mẹ của Lô Y Y ”

“Buổi tối em đến nhà Lô Y Y làm gì” Ép hỏi

“Em chỉ tìm công việc để giết thời gian ” Tô Tiểu Mễ từ trong túi lấy ra một tấm vải cùng một ít lộn chỉ: “Gần đây em học thêu chữ Thập, mới đến nhờ Lô Y Y dạy ”

Nghiêm Ngôn nhìn chằm chằm mấy thứ đồ rối tinh trong tay Tô Tiểu Mễ: “Thêu chữ thập là cái gì?”

Tô Tiểu Mễ lắc lư một nửa thành phẩm trong tay: “Không ngờ cũng có món mà anh không biết, nếu anh muốn học em có thể dạy anh”

“Anh đâu có điên, mà buổi tối mỗi ngày em đều học thêu cái này sao?” Nghiêm Ngôn muốn cười cũng không được khóc cũng chẳng xong, buổi tối mấy hôm trước hắn luôn cảm thấy Tô Tiểu Mễ có điểm là lạ, tối hôm qua gọi tới lại nghe thấy có giọng nữ khiến hắn phát điên, dùng một đêm giải quyết hết công việc nhanh chóng trở lại xem rốt cuộc xảy ra chuyện gì, không ngờ lại tra ra mấy thứ này.

Nghiêm Ngôn mệt mỏi ngồi trở lại ghế salong, nhìn về phía Tô Tiểu Mễ nói: “Cũng đúng, ngu ngốc như em có thể làm ra việc gì”

Tô Tiểu Mễ nhìn bộ dạng Nghiêm Ngôn lại đem chuyện tất cả hồi tưởng một chút, ngay sau đó nhào tới trên đùi Nghiêm Ngôn “Không ngờ anh lại yêu em như vậy, sớm biết cách này có thể khiến anh sớm trở lại, ngày đầu tiên anh đi em sẽ nhờ cô gái khác nghe điện thoại”

“Tránh ra” Không ngờ có ngày bị Tô Tiểu Mễ trêu ghẹo, Nghiêm Ngôn có vọng động không muốn sống.

“Đừng có lãnh đạm vậy mà, người ta nhớ anh muốn chết”

“Hiện tại anh không muốn nói chuyện.”

Tô Tiểu Mễ hoàn toàn không để ý lời Nghiêm Ngôn: “Ngôn, chờ thêu xong bức họa này, anh nói xem em nên thêu tên anh bên trái hay bên phải.”

“Nếu em dám thêu tên anh lên, anh liền đem toàn bộ châm cắm vào mắt em đấy “

76. Chương 76: Người Khác Cũng Gọi Cậu Là Tiểu Bạch

Chương 76: Người khác cũng gọi cậu là Tiểu Bạch

Hôm nay ngày mấy nhỉ? Đương nhiên đến ngày phát lương, bởi vậy Tô Tiểu Mễ nói chuyện cũng lớn tiếng hơn, thất lưng cũng ưỡn cao hơn. Lần đầu tiên Tô Tiểu Mễ dựa vào chính mình kiếm được tiền, tuy rằng không có bao nhiêu nhưng cũng coi như lần đầu cậu kiếm được đi.

“Ngôn ~ hôm nay em muốn mời khách” Người chưa tới giọng đã tới trước, Tô Tiểu Mễ mở ra phòng làm việc liền phát hiện không một bóng người, hỏi thư ký bên cạnh: “Người đi chỗ nào rồi?”

“Đang thương thảo ở phòng họp, cậu ngồi đây đợi một chút”

Nghe vậy Tô Tiểu Mễ đành phải biết điều ngồi trong phòng làm việc chờ Nghiêm Ngôn, muốn đem tin vui nói hần biết. Dù sao đàn ông cũng phải lấy sự nghiệp làm trọng không nên ngăn cản bước tiến của hần, về điểm này Tô Tiểu Mễ suy nghĩ vô cùng cặn kẽ. Mới bắt đầu cậu còn ngồi nghiêm chỉnh thẳng thớm, không lâu sau lại ngã trái ngã phải nằm trên ghế sofa, thật sự quá nhàm chán, không biết làm gì cậu lại đem tiền ra đếm (T/g: Dù cậu đếm thế nào cũng không lòi thêm một tờ đâu)

Đếm tổng cộng ba lần số tiền lương, Tô Tiểu Mễ nhìn đồng hồ, đã quá thời gian nghỉ ngơi, cậu còn phải đi làm. Trong lòng buồn bực đứng dậy định rời đi, vừa vặn đụng phải Nghiêm Ngôn ở bên ngoài, bên cạnh có một người đàn ông lạ mặt, hần đang giới thiệu tên đó với bốn người kia.

“Vị này là Âu Dương Giai do tổng công ty điều tới, sau này sẽ quản lý ngành của mọi người”

Nghe Nghiêm Ngôn giới thiệu rành rõi, ánh mắt Tô Tiểu Mễ vòng vo chuyển sang trên người Âu Dương Giai, người này thấp hơn Nghiêm Ngôn nửa cái đầu, làn da mịn màng một lỗ chân lông cũng tìm không thấy quả thực trong suốt bóng mịn, mái tóc mỏng màu râm nắng dưới ánh đèn càng sáng lóa, khuôn mặt thì không còn gì để nói, tuy rằng Tô Tiểu Mễ cảm thấy so với Nghiêm Ngôn vẫn kém một chút, nhưng tuyệt đối có thể xếp hàng thứ năm trong số người anh tuấn mà cậu từng gặp.

Không biết tại sao Tô Tiểu Mễ nhìn Âu Dương Giai cùng Nghiêm Ngôn đứng chung một chỗ lại có cảm giác hai người như từ trong truyện tranh bước ra, trong đầu chợt lóe ra một ý nghĩ: Hai người bọn họ thật xứng, cậu cùng Nghiêm Ngôn đứng chung một chỗ chưa bao giờ có cảm giác như vậy, ý nghĩ ngày càng kiên định làm Tô Tiểu Mễ sợ muốn nhảy tự, tự gõ đầu mình nhanh chóng xua tan ý nghĩ không nên có kia đi.

Động tác quái dị dẫn đến mấy người nọ chú ý, Nghiêm Ngôn theo ánh mắt bọn họ nhìn sang thì thấy Tô Tiểu Mễ lúng túng đứng ở nơi đó, trong tay còn nắm xấp tiền.

“Vậy mọi người xuống trước đi” Nghiêm Ngôn quay sang nói vài câu cùng đám người nọ rồi đi về phía Tô Tiểu Mễ, Âu Dương Giai chăm chú quan sát Tô Tiểu Mễ, trong ánh mắt toát ra sự khinh thường khiến Tô Tiểu Mễ chán ghét.

“Chờ lâu không” Nghiêm Ngôn quan tâm hỏi, Tô Tiểu Mễ lắc đầu dùng dư quang liếc một cái Âu Dương Giai đứng phía sau Nghiêm Ngôn, tại sao anh ta còn không đi, mình còn có chuyện riêng cần nói với Nghiêm Ngôn đây nhưng Âu Dương Giai làm như không hề hay biết vẫn đứng phía sau Nghiêm Ngôn, Tô Tiểu Mễ đành phải từ bỏ: “Thôi, em đi làm trước”

“Được rồi”

Lúc gần ra khỏi phòng Tô Tiểu Mễ quay lại nhìn hai người chuẩn bị vào phòng làm việc, tại sao nhìn thế nào cũng thấy hai người bọn họ thật xứng đôi. Trong lòng bỗng nhiên cợn cạo không thoải mái.

Tan việc Nghiêm Ngôn vẫn như mọi ngày tới đón cậu, Tô Tiểu Mễ không có dũng khí hỏi chuyện Âu Dương Giai, vì như vậy sẽ làm cho Nghiêm Ngôn nghĩ cậu hẹp hòi, hai người đang êm ái tự dưng nhảy ra một vấn đề hoài nghi, chắc chắn không vui, Tô Tiểu Mễ nghĩ nghĩ quyết định đem chuyện không thoải mái kia nén xuống.

“Ngôn ~ hôm nay em nhận được tiền lương, em mời anh ăn cơm có được không”

“Khó trách đi đâu trong tay cũng nắm một xấp tiền, cứ như sợ người khác không biết em có tiền không bằng”

“Thế anh có đồng ý lời mời thành khẩn của em không”

Nghiêm Ngôn giữ im lặng, Tô Tiểu Mễ hăng hái dạt dào kéo hần đến một quán ăn Nhật Bản, khuôn mặt đầy vẻ thành tựu nói không ra lời: “Ngôn, cuối cùng cũng chờ đến ngày dùng tiền chính mình kiếm được mời anh ăn cơm, cửa hàng này em đã tra qua thật lâu nghe nói mùi vị rất ngon giá tiền lại mỏng”

“A, a, em thật giỏi!” Không muốn khiến cậu mất hứng, Nghiêm Ngôn đành phải hòa theo.

“Ngôn, anh muốn ăn gì?” Hiện tại thần thái Tô Tiểu Mễ quả thực sáng láng

“Em chọn món nào cũng được”

Tô Tiểu Mễ chỉ chỉ: “Ngôn ~ hôm nay có thể uống một chút rượu không?”

“Uống ít thôi”

Thấy Nghiêm Ngôn dễ dàng đồng ý, Tô Tiểu Mễ càng cao hứng rót rượu cho Nghiêm Ngôn, sau đó rót cho mình: “Ngôn, em yêu anh”

“Tại sao lại nói ra những lời này”

“Người ta tình cảm bộc phát mà”

Một lát sau không biết có phải Tô Tiểu Mễ uống rượu hơi nhiều hay không mà từ phát tiền lương chuyển thành cuồng vọng tự đại: “Ngôn, em nói cho anh biết, em hiện tại chỉ mới bắt đầu kiếm tiền, sau này biết đâu còn kiếm được nhiều hơn anh”

Trầm mặc

“Nói không chừng sau đó sẽ đảm đương chức quản lý”

Vẫn trầm mặc!

“Nói không chừng sau này em còn lợi hại hơn anh, rồi hãy nói người khác còn tưởng rằng em là tiểu công, không phải có câu nói chỉ cần cố gắng mọi việc đều có thể sao”

Đã đụng vào giới hạn thấp nhất.

“Không phải anh muốn đả kích em Tô Tiểu Mễ, em biết người khác gọi em là gì không? Gọi em Tiểu Bạch đấy”

“Em không phải là cẩu”

“Tiểu Bạch ý là ngu ngốc” Nghiêm Ngôn kiên nhẫn giải thích với Tô Tiểu Mễ, Tô Tiểu Mễ nghe vậy thì đứng phắt lên, quơ lên quả dấm: “Người nào gọi em như vậy, nói tên bọn họ ra, em muốn đem tất cả đánh cho nằm gục”

“Anh cảm thấy bọn họ nói rất đúng trọng tâm”

“Không ngờ ngay cả anh cũng giống bọn họ không hiểu nội tại của em. Em đã làm gì ngu ngốc rồi, nói xấu sau lưng người khác, làm chuyện xấu, bịa đặt, em tuyệt đối tuyệt đối không phải Tiểu Bạch gì đó, Lão Bạch ạ”

“Em yên tĩnh lại đi” Nghiêm Ngôn ngăn cản Tô Tiểu Mễ đang muốn nổi khùng, thấy chung quanh có người nhìn mình, cậu không thể làm gì khác hơn nghe lời ngồi xuống, oán hận trừng Nghiêm Ngôn, hắn đã phá hủy tâm trạng tốt đẹp cả ngày hôm nay của cậu, danh hiệu Tiểu Bạch này làm cậu sa sút thật lâu.

Giữa trưa ngày thứ hai cậu lại đi tìm Nghiêm Ngôn, mới vừa vào công ty đã nghe một đám nhân viên tụ lại một chỗ thảo luận: “Vị Âu Dương Giai kia thật đẹp trai nha”

“Đúng vậy, đúng vậy, nghe nói trước kia từng quen biết ông chủ”

“Bởi vậy bên trên mới phái hần tới đây giúp ông chủ”

Đám người kia nói nói cười cười sau khi thấy Tô Tiểu Mễ đến liền biết điều tản ra. Tô Tiểu Mễ thật thất vọng, định nghe lỏm có tin tức nào không, kết quả chỉ có thế? Nếu Âu Dương Giai quen biết Nghiêm Ngôn từ trước, vậy tại sao cậu chưa từng nghe Nghiêm Ngôn nhắc qua? Người tổng công ty phải tới giúp Nghiêm Ngôn nhất định phải rất tài giỏi, thông hiểu nhiều vấn đề còn cậu chỉ biết trên đầu ngón tay. Nghĩ đến danh hiệu Tiểu Bạch kia cậu liền bĩu môi.

Đi tới cửa phòng làm việc bên trong lại truyền đến giọng nói của Âu Dương Giai: “Ngôn, phần hiệp nghị này tối hôm qua tớ đã nghiên cứu qua, có rất nhiều điểm bất lợi với chúng ta”

Gọi thân thiết quá rồi đó! !

“Cậu đi bàn lại với hắn ta đi”

“Được rồi, tớ ra ngoài trước, buổi trưa muốn cùng dùng cơm không?”

“Không cần”

Tô Tiểu Mễ định tránh sang một bên chờ hắn đi rồi vào, nào ngờ càng muốn tránh lại tránh không được bị Âu Dương Giai vừa vịn dụng phải, Âu Dương Giai nghiêng qua dòm Tô Tiểu Mễ: “Lại là cậu? Không có chuyện gì ngày nào cũng đến tìm hắn làm gì”

“Tôi, tôi tới tìm Nghiêm Ngôn chứ đâu phải tìm anh” Tô Tiểu Mễ nhỏ giọng phản bác .

Âu Dương Giai nhích tới gần mặt Tô Tiểu Mễ, đánh giá một lượt ngũ quan trên khuôn mặt: “Thật không hiểu nổi rốt cuộc tên kia thích cậu điểm nào, bộ mặt thật ngu ngốc” Âu Dương Giai vút lại một câu sau đó rời đi.

Sét-đánh-giữa-trời-quang, anh ta, anh ta biết chuyện của mình, mà sao anh ta lại biết, chẳng lẽ mình biểu hiện quá rõ ràng, còn nữa tên mặt giống hồ ly còn nói cái gì, nói, nói mặt mình ngu ngốc? Anh mới là mặt hồ ly mặt ấy, câu dẫn người, không biết xấu hổ, Tô Tiểu Mễ hướng về phía bóng lưng Âu Dương Giai nả súng liên thanh.

“Tô Tiểu Mễ, em biết người khác gọi em là gì không? Gọi em là Tiểu Bạch đó” Những lời Nghiêm Ngôn đã nói bỗng dưng vang lên trong đầu Tô Tiểu Mễ. Chẳng lẽ ? Chẳng lẽ ?

Buồn bực không vui, Tô Tiểu Mễ mặt đưa đám vọt vào phòng làm việc, ngã trên bả vai Nghiêm Ngôn: “Có phải vì khuôn mặt em ngu ngốc người khác mới gọi em Tiểu Bạch”

“Là hành vi của em ấy” Nghiêm Ngôn lạnh lùng vạch trần.

“Nhưng cử chỉ của em rất bình thường, nhất định vì em có khuôn mặt ngu ngốc rồi. Ngôn, cho em mượn ít tiền đi, em muốn sang Hàn Quốc trang điểm dung nhan”

“Em ngốc sao! !”

77. Chương 77: Tên Đó Quả Nhiên Là Hồ Ly Tinh

Chương 77: Tên đó quả nhiên là hồ ly tinh

Chuyện liên quan đến Âu Dương Giai, Tô Tiểu Mễ kiềm nén suốt ba ngày, không ngừng tự nhủ đàn ông không nên hẹp hòi tuy nhiên trong lòng vẫn rất để ý. Cũng như hiện tại Âu Dương Giai ngồi vị trí thuộc về cậu cùng Nghiêm Ngôn trò chuyện rôm rả, Tô Tiểu Mễ ngồi phía sau nhìn hai người cười cười nói nói, trong lòng có chút không thoải mái, rõ ràng khi nói chuyện với người khác bộ dạng Nghiêm Ngôn trông rất hung dữ, vậy mà nói cùng Âu Dương Giai này lại thoải mái thanh thản.

Dù Âu Dương Giai nói xe hư nhờ Nghiêm Ngôn đưa hắn về nhà, Tô Tiểu Mễ vẫn luôn cảm thấy Âu Dương Giai nhất định cố ý, bất kể nhìn từ góc độ nào khuôn mặt Âu Dương Giai đều đẹp hoàn mỹ như đàn bà ý, đúng là trời sanh làm tiểu thụ mà, chưa hết hắn còn luôn nhìn Nghiêm Ngôn cười hí hóp, còn đối với cậu trông cứ như không được giết cậu cho hả cơn giận.

“Chờ ở đây, anh lấy văn kiện xong sẽ lập tức trở lại” Nghiêm Ngôn dứt lời liền xuống xe.

Trong xe chỉ còn lại hai người, Tô Tiểu Mễ cảm thấy không khí quá ngọt ngào, vội lấy điện thoại ra chơi game muốn thời gian trôi thật nhanh.

“Này, tôi nghĩ mãi vẫn nghĩ không ra cậu có điểm gì tốt để Ngôn thích cả”

“Anh nói lần thứ hai rồi đấy” Tô Tiểu Mễ quát ầm lên, không nhìn nữa, cậu còn đang bực mình mà không dám nói mà hắn lại phát hỏa.

“Ngôn không ở lại quản lý một công ty lớn lại chạy đến làm ở công ty xa xôi này, tôi còn tưởng rằng dạng gì xuất chúng lắm, kết quả thật thất vọng. Này, cậu tên Tô Tiểu Mễ đúng không?” Âu Dương Giai quay người nhìn Tô Tiểu Mễ phía sau: “Tôi cảm thấy cậu còn không đẹp bằng tôi”

Tô Tiểu Mễ không thể phản bác, Âu Dương Giai không những nói đúng mà còn vô cùng chuẩn xác, tên đàn ông này quả thật như hồ ly tinh.

Âu Dương Giai cố ý bỏ qua mất mát trong mắt Tô Tiểu Mễ, nói tiếp: “Có một người như tôi ở bên cạnh vậy mà hắn một chút cũng không để ý, không ngờ chọn đi chọn lại chọn trúng cậu, thật cảm thấy buồn thay hắn”

Quả nhiên bọn họ đã quen nhau từ lâu hơn nữa còn sớm hơn cậu, ở cùng Nghiêm Ngôn một khoản thời gian lại chưa từng nghe hắn nhắc đến người tên Âu Dương Giai này, lẽ nào Nghiêm Ngôn xem cậu là người ngoài? Bàn tay nắm điện thoại di động của Tô Tiểu Mễ run lên bần bặc lại không biết phải nói gì, nghĩ nửa ngày mới đưa ra phản kích yếu ớt: “Anh không phải Nghiêm Ngôn, anh dựa vào đâu đòi buồn thay hắn”

“Tô Tiểu Mễ, cậu biết bao nhiêu chuyện trước kia của Ngôn, hử?”

Được Âu Dương Giai nhắc nhở Tô Tiểu Mễ giật mình sững sờ, quả thực đối với chuyện trước kia của Nghiêm Ngôn hắn một chút cũng không biết, vì cậu chưa từng hỏi hơn nữa Nghiêm Ngôn cũng không đề cập đến. Trừ biết một chút về bố mẹ Nghiêm Ngôn những chuyện trước đó đều mù mịt.

Âu Dương Giai thấy sắc mặt Tô Tiểu Mễ tái mét, cười khê: “Cậu đừng nói với tôi một chút không biết? Những chuyện liên quan đến hắn thì tôi rõ như lòng bàn tay”

Nghe vậy sắc mặt Tô Tiểu Mễ càng trắng hơn, ngay lúc này Nghiêm Ngôn trở lại, không chú ý không khí quỷ dị trong xe, đưa Âu Dương Giai về nhà hắn. Tô Tiểu Mễ ngồi bất động trong xe, đến khi ngừng dưới lầu Tô Tiểu Mễ vẫn còn thất thần.

“Này, Tô Tiểu Mễ, có chuyện gì?” Nghiêm Ngôn quay đầu lại lay tỉnh Tô Tiểu Mễ còn ngẩn người, Tô Tiểu Mễ nhanh chóng phục hồi tinh thần, mở cửa xe, trong lòng luôn nghĩ đến lời Âu Dương Giai, nghe tên kia nói đầy tự tin như vậy quan hệ hai người tuyệt đối không đơn giản chỉ là đồng nghiệp.

Đậu tốt xe, Nghiêm Ngôn phát hiện Tô Tiểu Mễ vẫn ngẩn người như ban nãy, đẩy đẩy cậu: “Hôm nay có ra chuyện gì rồi?”

“Không có, không có gì.” Tô Tiểu Mễ không dám hỏi, cậu sợ nhìn thấy khuôn mặt Nghiêm Ngôn lộ vẻ khó xử nói với cậu: Nếu em đã biết anh cũng không nên giấu giếm nữa, người anh yêu thực sự là Âu Dương Giai. Nghĩ đến đây, Tô Tiểu Mễ phiền não túm tóc, tại sao tổng công ty phái tên hồ ly tinh đó đến đây, ghét, ghét, ghét muốn chết.

“Có phải đi làm bị người khác khi dễ” Nghiêm Ngôn vào thang máy thuận tiện hỏi.

Tô Tiểu Mễ đem tức giận chuyển đến trên người Nghiêm Ngôn, đều tại anh chọc quá nhiều hoa đào, không nói với em chuyện trước kia cũng không giải thích quan hệ giữa anh cùng tên hồ ly tinh Âu Dương Giai kia rốt cuộc là thế nào.

“Không cần anh quản” Tô Tiểu Mễ tức giận bĩu môi.

“Sao em có thể nói với anh bằng cái giọng đó hả”

“Hử, không muốn nói với anh nữa”

“Này, em sao rồi” Nghiêm Ngôn nhìn Tô Tiểu Mễ trợn mắt thị uy với mình, chờ thang máy đến liền kéo Tô Tiểu Mễ giận dữ đi vào phòng.

“Không sao trắng gì hết”

Nghiêm Ngôn châm một điếu thuốc, cởi xuống áo khoác trên người: “Tưởng anh không hiểu em chắc? Bình thường cứ huyền thoại không ngớt chỉ cần trong lòng có chuyện không vui cạy miệng cũng không nói, mỗi lần đều như vậy, em không chịu nói làm sao anh biết?” Không ngờ Nghiêm Ngôn lại hiểu rõ tính cách Tô Tiểu Mễ đến vậy.

Tô Tiểu Mễ chơi ngón tay của mình, qua một hồi mới ngượng ngùng mở miệng: “Ngôn ~ quan hệ giữa anh cùng Âu Dương Giai kia là thế nào?”

Nghiêm Ngôn nghiêng đầu quan sát Tô Tiểu Mễ hồi lâu: “Thằng nhóc kia lại nói gì đúng không?”

“Trước kia hai người từng quen biết đúng không, nhìn sơ qua thôi đã biết, anh đối với hần khác với mọi người trong công ty. Còn nữa hần biết tất cả chuyện của anh nhưng anh chưa từng một lần kể với em chuyện trước kia, em cảm thấy bản thân mình là người ngoài, Âu Dương Giai cái gì cũng biết, em là người yêu anh vậy mà cái gì cũng không biết, hơn nữa, hơn nữa hần còn đẹp hơn em rất nhiều, hai người không phải trước kia có gì đó chứ?”

Nghiêm Ngôn chưa kịp mở miệng đã bị Tô Tiểu Mễ nói một tràng chặn họng, Nghiêm Ngôn nhìn Tô Tiểu Mễ càng nói càng kích động, khuôn mặt vì tức giận mà ửng đỏ, dụi tắt thuốc, ngồi trên ghế salong mở TV: “Chỉ vì chút chuyện này mà em tức giận?”

“Cái gì chỉ có chút, cái gì chỉ có chút hả, việc này mà anh lại xem nhẹ, anh, anh. . . .” Tô Tiểu Mễ giận đến đầu lưỡi cứng ngắc cãi lại.

“Anh, anh, anh, anh cái gì mà anh”

“Anh có chịu dàng hoàng nghe em nói, bị bắt gặp rồi không muốn thừa nhận đúng không, anh nói đi, Âu Dương Giai có phải hồ ly tinh phá hoại tình cảm chúng ta” Tô Tiểu Mễ cảm giác bản thân thật lòng đối lại chỉ được bộ dạng hồ hững xa cách của của người kia, khuôn mặt nhỏ nhắn nhịu cùng một chỗ, viền mắt chỉ cần nặn một chút sẽ rơi nước mắt, Nghiêm Ngôn vỗ vỗ vị trí bên cạnh: “Tới đây, tới đây anh nói em biết vì sao anh nói đó chỉ là chuyện nhỏ”

“Đầu tiên anh quả thật đối đãi Âu Dương Giai khác mấy người trong ty” Nghiêm Ngôn mới dứt lời, Tô Tiểu Mễ từ ghế salong đứng dựng lên: “Nên em mới nói cả hai có mờ ám, tiếp theo anh còn muốn nói gì, không được, em không chịu nổi nữa kích này” Nghiêm Ngôn kéo Tô Tiểu Mễ lần nữa ngồi xuống ghế salong: “Em nghe ông đây nói hết được không”

“Âu Dương Giai là bạn thuở nhỏ của anh, hần sống ở thành phố A, bố hần là cấp dưới của bố anh nên cả hai từ nhỏ đã quen biết. Về phần chuyện trước kia anh thấy không cần thiết phải nói, biết rồi thì thế nào có thể quay lại không? Em chỉ cần nghĩ chuyện giữa anh và em sau này là được rồi. Còn nữa anh xem em như người ngoài? Nếu là người ngoài em có chịu ngày ngày cho hần tiền xài vặt không? Người ngoài có thể ngày ngày ngủ cùng nhau không? Người ngoài mà ngày ngày phải đi đón em tan sở? À phải rồi, em nói hần đẹp hơn em nhưng trước kia không phải anh đã nói, nếu anh dựa vào bề ngoài trước kia đã không chọn em” Lời thốt từ miệng Nghiêm Ngôn hết sức dịu dàng nhưng thái độ lại vô cùng ác liệt, nói xong liền quay sang nhìn chằm chằm TV, không nhìn Tô Tiểu Mễ lấy một lần.

“Từ trước đến nay anh chưa từng thích hần?”

“Tại sao phải thích hần, đàn ông mà khuôn mặt cứ y phụ nữ, nếu anh muốn xinh đẹp không phải đi tìm phụ nữ còn tiện hơn, chọn hần làm gì” Lời Nghiêm Ngôn luôn hợp tình hợp lý.

“Nhưng hần nói anh vì em mà bỏ làm việc ở công ty lớn, hơn nữa hần còn nói trước kia có rất nhiều cô gái xinh đẹp bám lấy anh, hần, hần còn nói buồn thay anh”

“Quả là cái mớ bà tám, anh không làm công ty đó không có nghĩa là bỏ đi cổ phần của mình, cần hần buồn thay chắc, thích em vừa vặn em là đàn ông, anh còn cách gì” Nghiêm Ngôn giúp Tô Tiểu Mễ đem mỗi một nghi vấn cùng xoắn xít đồng loạt giải quyết.

Ngồi bên cạnh nghe Nghiêm Ngôn giải thích mọi việc, Tô Tiểu Mễ cảm thấy chuyện này đúng chỉ là chuyện nhỏ? Tại sao ban đầu mình lại tức giận vậy nhỉ? Ngay cả Tô Tiểu Mễ cũng không hiểu, bất quá thế nào chẳng nữa tâm tình Tô Tiểu Mễ vẫn thư thái rất nhiều. Tuy không biết Âu Dương Giai đối với Nghiêm Ngôn ôm tâm tư gì, ít nhất cậu hiểu rõ một điều Nghiêm Ngôn nhất định không có cảm giác với hần. Ngẫm nghĩ một hồi toàn bộ buồn bực trong lòng đều tiêu tán hết, không biết nên nói đây là ưu điểm hay khuyết điểm của hần, chuyện gì tới cũng nhanh đi cũng nhanh.

Bỗng nhiên Tô Tiểu Mễ nhảy đứng lên: “Bây giờ em đi nấu cơm”

Cười híp mắt, sau đó chạy ào vào phòng bếp, ánh mắt Nghiêm Ngôn vẫn dán vào TV, giọng nói ảm áp không chút phập phồng: “Tô Tiểu Mễ, em đừng cứ đem mình so sánh với người khác, với anh, em rất đặc biệt, chỉ dựa vào điểm này thôi em đã thắng người khác”

Tô Tiểu Mễ không đáp trả, lúc bận bịu nấu cơm miệng Tô Tiểu Mễ không ngừng hát ca hạnh phúc.

78. Chương 78: Chính Sách Lấy Lòng Của Nghiêm Ngôn (thượng)

Chương 78: Chính sách lấy lòng của Nghiêm Ngôn (Thượng)

Giữa trưa hôm sau, lúc Tô Tiểu Mễ đi tìm Nghiêm Ngôn lại đụng phải Âu Dương Giai ngay cửa phòng làm việc, Tô Tiểu Mễ không hài lòng lắm bầm: “Buổi trưa không lo ăn cơm cứ đến nơi này làm gì”

Âu Dương Giai ôm tay: “Lời này hẳn do tôi hỏi cậu mới phải”

“Trước mặt tôi mà anh dám tỏ thái độ đó, coi chừng tôi nói Ngôn khai trừ anh” Trải qua buổi tối hôm qua được Nghiêm Ngôn tận tình giải thích, giờ đây Tô Tiểu Mễ khí thế so với người bình thường lại lớn hơn một phần.

“Cậu ta mới không làm vậy ? Đúng không, Ngôn”

Hiện tại ánh mắt hai người đồng thời phóng về phía Nghiêm Ngôn, dù Nghiêm Ngôn muốn tránh cũng tránh không khỏi, trong đầu nhanh chóng tự hỏi: Nếu đắc tội Âu Dương Giai, lấy tính cách công cuồng của thằng nhóc kia sau này nhất định ở trước mặt Tô Tiểu Mễ kể ra mấy chuyện bất lợi cho mình, về nhà Tô Tiểu Mễ lại náo loạn một trận; còn nếu đắc tội Tô Tiểu Mễ đoán chừng cả ngày sẽ nháo bênh cạnh mình, mình còn phải hao tâm tổn trí dụ dỗ cậu ta.

Sau một hồi cân nhắc, Nghiêm Ngôn đem Tô Tiểu Mễ kéo vào trọng lòng ngực của mình: “Âu Dương, cậu cũng vậy, đừng cứ mãi khi dễ em ấy”

Tô Tiểu Mễ hài lòng hướng Âu Dương Giai nhượng mảy thị uy, Âu Dương Giai tức trợn mắt trắng: “Hay cho tên bạch nhãn lang kia, ông đây cùng cậu làm bạn bè bao nhiêu năm, cậu lại giúp tên ngu ngốc này”

Nghiêm Ngôn nhún vai: “Trọng sắc khinh bạn, quy tắc tự nhiên thôi”

Ngay lập tức, Âu Dương Giai bị những lời này chặn họng nói không nên lời, khuôn mặt dễ nhìn tức đến đỏ bừng. Tô Tiểu Mễ nhìn thấy thiếu điều nhào ra nhảy điệu múa Ấn Độ.

“Tốt, đồ không có lương tâm, nhớ kỹ cho tở, tở sẽ đem chuyện hư hỏng của cậu lúc còn bé, bao gồm cậu phong lưu thể nào toàn bộ nói quỵt toẹt ra”

Quả nhiên đã đến, Nghiêm Ngôn đương nhiên biết hẳn sẽ dùng chiêu cũ rích này nhưng lại không ngờ dùng nhanh đến vậy. Hẳn tuyệt đối không để Tô Tiểu Mễ nghe mấy việc trước kia mình làm, vội vàng hắng giọng: “Tô Tiểu Mễ, em đi làm đi”

“Tại sao?” Tô Tiểu Mễ định ở lại thêm một lát lại bị Nghiêm Ngôn đuổi ra ngoài, cậu lại không dám ngỗ nghịch Nghiêm Ngôn, đành phải biệt điều ra ngoài, lúc gần rời khỏi còn hướng Âu Dương Giai làm quỷ mặt. Nếu không phải Tô Tiểu Mễ chạy trốn mau đoán chừng đã sớm bị Âu Dương Giai đá một cước. Trên đường trở về, Tô Tiểu Mễ hừ, bộ dạng bình thường cứ như hồ ly, xử sự thành thực, không ngờ ngây thơ như vậy. (T/g: Cậu không có tư cách nói người khác đâu) Bất quá mình rất muốn nghe chuyện trước kia của Nghiêm Ngôn, mới có thể giúp mình thăng bằng tâm trạng.

Đầu bên kia trong phòng làm việc Nghiêm Ngôn người nọ vẫn còn đang âm ỉ: “Đã lâu không gặp, không ngờ cậu còn độc hơn trước kia, ngay cả tở cũng không nhận”

“Sao, à, vậy cũng hết cách, ai bảo cậu cứ khẳng khẳng phải so đo với Tô Tiểu Mễ, tớ nhất định sẽ đứng về phía em ấy. Nếu cậu muốn so cùng Dương Huy cùng Lưu Ứng Tinh, tớ nhất định về phía cậu” Nghiêm Ngôn an ủi

“Ai muốn so sánh với bọn họ, mà cậu thực sự thích tên ngu ngốc kia?” Âu Dương Giai ngồi trên ghế salong, nghiêm túc hỏi.

“Trong lòng cậu không phải đã rõ, đúng rồi, có phải bố tôi bảo cậu đến” Nghiêm Ngôn cắt ngang nhanh chóng vào vấn đề chính.

“Xem ra cậu vẫn còn thông minh còn chưa bị ngu ngốc kia đồng hóa, đúng vậy, chú ấy bảo tớ đến khuyên nhủ đưa cậu trở về quỹ đạo”

“Không ngờ ông già chết tiệt kia còn không chịu buông tha”

“Cách nhau đã lâu, cậu thực sự không muốn gặp tớ”

“Cậu có cái gì tốt để gặp, bộ dạng cứ như đàn bà”

Âu Dương Giai trừng Nghiêm Ngôn một cái: ‘Dáng vẻ đàn bà thì thế nào, so với cái mặt ngu ngốc nhà cậu vẫn tốt chán’

“Được rồi, tớ sẽ hẹn Dương Huy cùng Lưu Ứng Tinh ra ngoài, chúng ta cùng nhau dùng một bữa”

Lúc tan việc Tô Tiểu Mễ phải đi tàu điện ngầm về nhà, vì Nghiêm Ngôn có cuộc hẹn với ba người bạn nên không thể đến đón cậu, Tô Tiểu Mễ rất muốn đi cùng nhưng Nghiêm Ngôn nói: “Chuyện đàn ông em đến phá rối làm gì, về nhà nấu cơm, chờ anh trở lại” Tô Tiểu Mễ đành phải từ bỏ, phần nộ về nhà, trước kia còn chưa gặp được Nghiêm Ngôn cậu từng tưởng tượng những lời đó là cậu nói với vợ, bây giờ không ngờ người lẳng lẳng lẳng nghe lại là mình.

Đợi Nghiêm Ngôn trở về Tô Tiểu Mễ thiếu chút nữa ngủ gục trên ghế salong. Lúc ăn cơm, Nghiêm Ngôn hỏi Tô Tiểu Mễ: “Ngày mai không cần đi làm sao?”

“Đúng vậy, ngày mai chủ nhật, a, anh hỏi như vậy có phải ngày mai muốn dẫn em đi chơi?” Tô Tiểu Mễ hăng hái tăng lên ngàn ngụt.

“Xem thế đi”

“Đi nơi nào, đi nơi nào hả?”

“Đến nhà em, gần đây em cũng rất ít về nhà đúng không” Lời Nghiêm Ngôn vừa thốt ra liền khiến Tô Tiểu Mễ sững sốt thật lâu mới phục hồi tinh thần: “Đi, đi nhà em? Anh muốn thăng thẩn chuyện của chúng ta? Tại sao đột nhiên như vậy, em chưa có chuẩn bị tâm lý”

“Thăng thẩn cái rắm, đơn thuần đến nhà em chơi thôi” Nghiêm Ngôn liếc Tô Tiểu Mễ một cái.

Bởi lời đề nghị của Nghiêm Ngôn mà Tô Tiểu Mễ cả đêm đều không có ngủ ngon giấc, cảm thấy có chút lo lắng hải hùng. Sáng hôm sau bị Nghiêm Ngôn kéo dài tới nhà mình, Tô Tiểu Mễ vì ngủ không đủ giấc mà tinh thần uể oải.

Còn Nghiêm Ngôn lại khác, vừa đến nhà Tô Tiểu Mễ liền biến hóa nhanh chóng, thành một người vô cùng lễ phép hơn nữa còn rất thân thiết. Có đôi khi Tô Tiểu Mễ thật hoài nghi Nghiêm Ngôn có phải là người hai mặt.

“Tô Tiểu Mễ, con còn nhớ rõ cái nhà này hay sao? Bình thường gọi điện thoại cho con lúc nào cũng nói đang bận, nếu không phải ngày hôm qua gọi điện cho Nghiêm Ngôn bảo nó đưa con về nhà chơi, sợ rằng vĩnh viễn cũng không thấy mặt, sao con lại bám dính Nghiêm Ngôn hoài vậy hả” Mới vừa vào cửa Tô Tiểu Mễ đã bị mẹ Tô chỉ trích xối xả.

“Mẹ, con đâu có vô tình như mẹ nói”

“Ta phi, gặp con đã thấy phiền, trước đó mẹ nghe Y Y nói con tìm được một công việc, không có tiền muốn phòng thì mặt dày đến ở nhà Nghiêm Ngôn, con, con đó, ném hết mặt mũi nhà họ Tô chúng ta”

Con của mẹ phải dùng thân thể để trả tiền thuê nhà đó, Tô Tiểu Mễ trong đầu nghĩ như vậy nhưng không dám nói ra.

“Dì à, dì quá khách khí rồi, có Tô Tiểu Mễ ở chung rất vui dù sao phòng ốc cũng lớn, một mình cháu ở đó thật không quen. Dì à, ngày nào đó dì cũng tới quan sát thử xem, con sẽ lái xe tới đón dì” Giọng nói vô cùng lễ phép kèm theo nụ cười sáng lạn.

Mẹ Tô dù sao cũng là phụ nữ, vừa thấy Nghiêm Ngôn cười tươi rói thể căn bản chống đỡ không được: “Thế thì phiền cháu vậy, Tô Tiểu Mễ nhà chúng ta luôn làm phiền cháu, dì còn chưa chính thức cảm ơn cháu đây”

“Dì quá khách khí rồi, nói vậy chẳng khác nào xem con là người ngoài”

“Bản thân dì thì muốn xem cháu như con trai cơ, nhưng dì không có phúc khí đó nên sinh ra Tô Tiểu Mễ.” Nói xong chán ghét lườm Tô Tiểu Mễ.

Nghiêm Ngôn nói tiếp: “Dì, trông dì còn rất trẻ làm chị cháu còn được”

Phụ nữ đặc biệt là phụ nữ trung niên nghe khen ngợi tâm hồn sẽ bay phoi phới, dĩ nhiên mẹ Tô cũng không ngoại lệ, chỉ tội Tô Tiểu Mễ đứng bên cạnh sắp nôn ọe, không ngờ Nghiêm Ngôn cũng có lúc nói ra những lời này, cậu sắp không nhận ra Nghiêm Ngôn nữa rồi, người hai mặt.

“Ngôn, cháu cứ ngồi đây chơi, dì ra ngoài mua thức ăn” Nói xong cười híp mắt rồi đi

Nghiêm Ngôn đi tới phòng khách nhanh chóng đánh giá đồ vật bên trong, Tô Tiểu Mễ đang muốn làm nũng nào ngờ bố Tô từ thư phòng đi ra, lạnh lùng lườm Tô Tiểu Mễ.

“Bố, bố ở đây sao a ha ha ” Tô Tiểu Mễ cười nói

“Mày là ai, tao không nhận ra mày” Việc đứa con trai hoàn toàn không quan tâm gia đình này bố Tô vô cùng tức giận, quay mặt sang chào hỏi Nghiêm Ngôn: “Nghiêm Ngôn, đã lâu không gặp cháu, bác cũng hay nghe Y Y kể chuyện công ty cháu đấy”

Tô Tiểu Mễ bị bố mẹ lạnh nhạt thì bị đả kích nghiêm trọng tạm thời chưa gượng dậy nổi.

“Bác trai, bác thích chơi cờ tướng sao?” Nghiêm Ngôn nhìn chằm chằm bộ cờ tướng bày trên bàn trà phòng khách liền cười quay sang nói cùng bố Tô.

“Đúng vậy, bất quá không tìm được ai chơi với bác”

“Thật trùng hợp, cháu lại rất thích chơi cờ, bác muốn cùng cháu chơi một ván hay không?”

Cái gì, đây là cái gì, tại sao cậu chưa bao giờ nghe Nghiêm Ngôn nói thích môn này, trong nhà đừng nói cờ tướng ngay cả bóng dáng quốc kỳ cũng không có.

“Thật sao?” Bố Tô nén xuống phần khởi trong lòng, nói thật bình tĩnh.

Tiếp theo hai người bắt đầu hăng say chơi cờ, Tô Tiểu Mễ đứng bên cạnh cảm giác bản thân như người tàng hình, Nghiêm Ngôn cùng bố Tô vừa đánh cờ vừa nói chuyện quốc gia, cổ phiếu.v.v...tất cả mấy thứ này Tô Tiểu Mễ đều không hiểu muốn xen mồm cũng chen vào không lọt. Không thể làm gì khác hơn ở bên cạnh xem TV, thỉnh thoảng trừng bộ dạng ủy khuất nhìn hai người nói chuyện ngày càng hợp ý.

Mẹ Tô vừa trở lại liền gọi bố Tô vào bếp phụ giúp, nhìn thấy bố Tô cuối cùng đã đi, Tô Tiểu Mễ liền dịch chuyển cái móng từ từ hướng gần chỗ Nghiêm Ngôn, hỏi: “Ngôn, anh thích chơi cờ tướng hả?”

“Không thích” Khuôn mặt Nghiêm Ngôn khôi phục nét lạnh lùng như bình thường

“Vậy sao anh chơi với bố vui vẻ như thế, chẳng lẽ, chẳng lẽ Ngôn...” Tô Tiểu Mễ khẩn trương che mặt: “Anh có phải thích bố em không, chẳng lẽ đây chính là phụ tử luyện trong truyền thuyết BL, xin anh đừng nói với em những lời đó, em chịu không được sự đả kích đó đâu”

Nghe vậy, Nghiêm Ngôn một cước hung hăng đá tới: “Nếu phụ tử luyện thì cũng là em cùng bố em á”

79. Chương 79: Chính Sách Lấy Lòng Của Nghiêm Ngôn (hạ)

Chương 79: Chính sách lấy lòng của Nghiêm Ngôn (Hạ)

Sắp đến giờ cơm trưa, Nghiêm Ngôn chợt nhớ ra điều gì, nói: “Cháu có đem chút đồ đến tặng chú cùng đi mà để quên trên xe”

“Tôi được rồi còn mang quà cáp làm gì” Bố Tô ngay lập tức suýt xoa

“Mua cũng đã mua để cháu đi lấy” Nghiêm Ngôn vờ phải ra khỏi cửa, kết quả mẹ Tô gọi Nghiêm Ngôn trở lại: “Hôm nay bên ngoài trời rất nắng, ra đó phơi nắng không tốt lắm, bảo Tiểu Mễ đi lấy được rồi”

Lời vừa dứt liền hướng sang Tô Tiểu Mễ nằm gác chân xem TV, nói: “Tiểu Mễ, nhanh giúp Nghiêm Ngôn ra ngoài xe lấy đồ vào”

”Hôm nay bên ngoài trời rất nắng, ra đó phơi nắng sẽ đen mắt” Tô Tiểu Mễ không động đậy trả lời.

“Bảo con đi thì con đi đi” Bố Tô quả thực cảm thấy con trai biểu hiện như vậy trước mặt người ngoài thật mất mặt (T/g: Bình thường cậu ta ở nhà Nghiêm Ngôn còn làm nhiều chuyện mất mặt hơn nữa cơ đấy)

Ngay cả bố Tô cũng mở miệng Tô Tiểu Mễ còn có thể nói gì, biết điều ra ngoài xe xách vào, một túi hàng sang gồm đồ trang điểm cùng mấy chai rượu ngon, Tô Tiểu Mễ cảm thấy mấy món này quá tầm thường nhưng những thứ tầm thường này lại làm bố mẹ cậu mừng rỡ miệng cười toé toét, không ngừng khen ngợi Nghiêm Ngôn, không chỉ vậy bố Tô còn chủ động gấp thức ăn Nghiêm Ngôn, không ngờ Nghiêm Ngôn bình thường chẳng nói chẳng rằng cũng biết xử sự quá đi chứ, cái miệng ngọt sót khiến bố mẹ cậu như bị trúng bùa mê.

Mẹ Tô cũng chẳng hơn ở bên cạnh than ngắn thở dài: “Đáng tiếc nhà bác không có con gái, có con gái thì tốt biết mấy, bác nhất định đem nó gả cho con” Trong lúc nói vô cùng tiếc hận nhìn khuôn mặt Tô Tiểu Mễ, hối hận không thể biến Tô Tiểu Mễ phụ nữ.

“Để con cưới con trai bác không được sao” Nghiêm Ngôn chỉ đùa giỡn chọc hai người họ vui vẻ, thần kinh bọn họ tương đối mạnh nào nghĩ đến mấy chuyện nhạy cảm kia, đương nhiên cũng không nghe ra ý nghĩa sâu xa bên trong, chỉ có mỗi Tô Tiểu Mễ có tật gật mình, nghe thấy liền phun hết cơm trong miệng ra ngoài.

Mẹ Tô cau mày mắng: “Tô Tiểu Mễ, ăn cơm sao không biết giữ vệ sinh hết vậy, thật mắc cỡ chết người. Tiểu Ngôn, con đừng trách nó, thằng nhóc này nó luôn ngốc thế đấy” Ngay cả danh xưng cũng trở nên thân mật.

“Không sao, cháu cũng đã quen”

“Dì thật muốn có một đứa con trai vừa cao, vừa đẹp trai, vừa thông minh, học tập tốt lại biết kiếm tiền.” Mẹ Tô quả thực tìm không ra một khuyết điểm nào trên người Nghiêm Ngôn, âm thầm tiếc nuối, tại sao không thể có đứa con như Nghiêm Ngôn vậy chứ.

Bố Tô ở bên cạnh tiếp lời: ”Tài nghệ đánh cờ cùng hiểu biết không tồi, chẳng như bác cùng thằng nhóc Tiểu Mễ này, không có biện pháp câu thông cũng không biết di truyền từ người nào”

Bỗng nhiên Tô Tiểu Mễ cảm thấy ngôi nhà này cậu không có lập trường mở miệng. Nghiêm Ngôn chiếm đoạt cậu còn chưa đủ, còn muốn chiếm cả gia đình cậu.

“Tiểu Ngôn, nếu có thể buổi tối ở lại nơi này đi, dì có rất nhiều chuyện muốn hỏi con”

Hỏi qua hỏi lại cũng chỉ mấy vấn đề tình cảm vợ vãn, Tô Tiểu Mễ khinh bỉ nghĩ, sau đó nhìn Nghiêm Ngôn nháy nháy mắt, ý bảo Nghiêm Ngôn không nên đồng ý, nào ngờ Nghiêm Ngôn lại gật đầu: “Được ạ, dù sao buổi tối cũng không có chuyện gì làm, cháu cảm thấy sống ở nơi này rất thoải mái”

“Thế buổi tối cháu ngủ ở phòng Tiểu Mễ, Tiểu Mễ, con ngủ ghé salong trong phòng khách đi”

Lần này Tô Tiểu Mễ kiên quyết không nghe: “Tại sao chứ, tại sao chứ, tại sao chứ hả” Thật ra cậu cũng không dám ở trước mặt bố mẹ yêu cầu ngủ cùng phòng Nghiêm Ngôn.

“Bằng mẹ là mẹ của con, Tiểu Ngôn người ta là khách, con xem lại mình đi, chỉ mới ngủ ở đây một đêm con đã la ó đến vậy, vậy con ngày ngày ở trong nhà Tiểu Ngôn thì thế nào, con, sao con không hiểu chuyện gì hết vậy”

Lại ăn mắng một chập, Tô Tiểu Mễ bắt hoài nghi thật ra cậu không phải con trai ruột của bọn họ.

Cả một buổi chiều, Nghiêm Ngôn cùng bố Tô hết hút thuốc nói chuyện lại chuyển sang đánh cờ, thỉnh thoảng lại cùng mẹ Tô trò chuyện, ba người quả thực vui vẻ hòa thuận. Ngay cả Tô Tiểu Mễ vốn muốn ngồi cạnh Nghiêm Ngôn cũng bị mẹ Tô gạt sang một bên, mà mẹ Tô cùng Tô Tiểu Mễ đều có tật nói rất nhiều, Nghiêm Ngôn lại có thể cùng bà nói chuyện cả buổi. Tô Tiểu Mễ nhìn thấy liền đỏ mặt, lúc ở chung một chỗ với cậu sao không thấy nói nhiều như vậy, thật quá đáng.

Đợi đến đêm khuya vắng lặng, trăng thanh gió mát, trong phòng khách có một người đột nhiên mở mắt lóe ra ánh sáng lạnh giống như chồn tinh, vểnh tai nghe ngóng chung quanh có động tĩnh gì hay không, sau đó kiễng mũi chân lén lén lút lút đến cửa phòng bố mẹ áp tai vào cửa phòng, sau khi xác định bên trong có âm thanh nói chuyện, bóng người kia mới từ phòng ngủ bố mẹ chuyển qua cửa phòng ngủ của mình, nhẹ nhàng mở cửa lén chui vào.

“Ngôn, em tới đây”

Quả thật cứ như ông già dê thường thấy trong phim, hô lên một tiếng liền nhào tới trên giường, trực tiếp nằm thẳng trên người Nghiêm Ngôn. Nghiêm Ngôn bị một vật nặng đè cho thở không nổi tỉnh lại, không cần mở mắt cũng biết ai, cắn răng mắng khê: “Nhích ra cho anh”

Tô Tiểu Mễ từ trên người Nghiêm Ngôn trượt đến bên cạnh hắn, chui tọt vào trong chăn, bên trong đã được nhiệt độ người Nghiêm Ngôn làm cho thật ấm áp, nhớ lại cùng Nghiêm Ngôn nằm trên chiếc giường này cũng đã là chuyện hơn một năm trước kia.

“Ngôn~ anh thật hư, cả ngày hôm nay anh thật lạnh nhạt với em, nói chuyện với bố mẹ lại cười rôm rả, hại bố mẹ cũng vắng vẻ em, người ta cô đơn một mình không ai để ý, thật tịch mịch a”

“Em thì biết cái gì, đó là chính sách lấy lòng của anh, em cũng sắp tốt nghiệp bởi vậy anh muốn trước lúc em tốt nghiệp hoàn thành việc lấy lòng bố mẹ em, trước hết làm bố mẹ em thích anh, sau này có việc cũng đỡ khó khăn hơn, đem con trai mình giao cho người đàn ông đáng tin, còn hơn giao cho một người đàn ông xa lạ đúng không?”

“Em không muốn ở cùng người đàn ông xa lạ nào đâu, không ngờ thằng nhóc cậu giáo hoạt thật, tính toán đâu vào đấy” Tô Tiểu Mễ cuộn mình trong chăn hắc hắc vui mừng

“Đem hi vọng đặt trên người em, không bằng tự anh giải quyết còn tốt hơn”

“Ý của anh, chờ sau này em tốt nghiệp, anh sẽ đoạt em khỏi tay bố mẹ?”

“Chưa chắc chắn đâu, nếu em không nghe lời, anh sẽ trả hàng”

“Em không phải luôn ngoan ngoãn nghe lời anh nói sao?” Tô Tiểu Mễ giống như tiểu cầu bám riết, chỉ thiếu chút nữa le lưỡi cùng vẫy đuôi.

“Nếu nghe lời thì ra ngoài ngủ ngay cho ông đây” Nói xong Nghiêm Ngôn đem Tô Tiểu Mễ đẩy xuống dưới giường.

Tô Tiểu Mễ ôm chặt lấy Nghiêm Ngôn không chịu buông: “Đừng mà, cho em ngủ cùng đi”

“Đi ra ngoài cho anh, đừng có phá hỏng đại sự của người ta” Nghiêm Ngôn không cho cự tuyệt.

Đêm khuya vắng lặng, trăng thanh gió mát, Tô Tiểu Mễ bị đuổi khỏi gian phòng chính mình, đành phải lần nữa quay trở lại sô pha nhỏ, cô đơn ngủ thiếp đi, không ngờ Nghiêm Ngôn lại tuyệt tình như vậy.

Mặc dù Tô Tiểu Mễ cảm thấy Nghiêm Ngôn làm vậy đều vì lấy đại cuộc làm trọng, nhưng tại sao những ngày kế tiếp, chỉ cần là chủ nhật Nghiêm Ngôn rảnh rỗi liền chạy đến nhà cậu. Như vậy thời gian cả hai ở chung không phải càng bị giảm bớt sao, Tô Tiểu Mễ không vui nhưng chỉ có thể dỗi dằn mắt trông mong nhìn về nơi xa.

80. Chương 80: Nơi Chấp Nhận Tình Yêu Của Chúng Ta

Chương 80: Nơi chấp nhận tình yêu của chúng ta

Ngày ngày, Tô Tiểu Mễ lên mạng tình cờ thấy một chuyên mục của một cặp đôi đồng tính tự chụp hình rồi đăng trên mạng, kết quả dẫn đến một đồng người thóa mạ, Tô Tiểu Mễ chỉ xem vài dòng rồi không có dũng khí nhìn nữa, cậu cảm thấy chuyện này rất đỗi ngọt ngào vì sao không được sự đồng tình cùng chúc phúc của người khác. Muốn tiếp nhận đồng tính thật sự khó vậy sao?

Đều là tình yêu tại sao đại đa số mọi người đều cho rằng tình yêu này lại thấp hèn?

Không biết Nghiêm Ngôn đã đứng phía sau Tô Tiểu Mễ từ khi nào, hắn nhìn thấy chuyên mục đó, nhìn lại biểu tình Tô Tiểu Mễ, biết cậu lại đang suy nghĩ nhiều liền gơ tay tắt máy.

“Ngôn, nơi chúng ta đang sống dường như rất khó tiếp nhận tình của yêu chúng ta ” Tô Tiểu Mễ nói ra lời trong lòng, bị Nghiêm Ngôn đoán trúng lại đang suy nghĩ lung tung.

“Quản người khác làm gì, mắt em chỉ cần nhìn anh sẽ không thấy ánh mắt người khác” Nghiêm Ngôn đốt một điếu thuốc đi tới phòng khách, Tô Tiểu Mễ theo sát phía sau. Nghiêm Ngôn đi tới chỗ nào cậu liền theo tới chỗ đó, một canh giờ sau, Nghiêm Ngôn không nhin được nữa quay đầu lại nhìn chằm chằm Tô Tiểu Mễ: “Em bám đuôi anh làm gì”

“Không phải anh nói em chỉ cần nhìn vào anh à?”

Nghiêm Ngôn giận đến nghiến răng ken két: “Em rốt cuộc có hiểu ý của anh không hả”

“Em hiểu, em hiểu, chỉ cần em nhìn vào anh thì sẽ không cảm giác được ánh mắt của người khác, nên em chuẩn bị nhìn anh đây nè” Nói xong Tô Tiểu Mễ tròn xoe đôi mắt nhìn vào mắt Nghiêm Ngôn.

“Ông đây chỉ nói câu đó để hình dung, trừu tượng, tỷ dụ có biết không” Nghiêm Ngôn rốt cục phát điên.

Thế nhưng Tô Tiểu Mễ căn bản không hiểu, bộ dạng cứ như cảnh sát trừng phạt phạm nhân, không lấy một giây rời khỏi người Nghiêm Ngôn, ngay cả lúc Nghiêm Ngôn đi nhà cầu cũng len lén mở hé cửa ở bên ngoài nhìn lén, còn phát ra tiếng cười quỷ dị. (T/g: Thế này đã coi là biến thái chưa...) ”Ngôn~ buổi chiều hôm nay em không có đi làm, có thể cho em đi cùng anh được không”

“Buổi chiều em có cuộc họp”

“Vậy, em có thể đi không?” Tô Tiểu Mễ cẩn thận nhỏ nhẹ hỏi, không nghe thấy câu trả lời, cậu lại bồi thêm một câu: “Em chỉ muốn đi xem, một lần thôi, có được không?”

“Em đến chỗ Tào Úc cầm một quyển bút ký, khi đi họp thì nhớ ghi lại” Tào Úc là thư ký kia đó mà.

Tô Tiểu Mễ nghe thấy Nghiêm Ngôn đồng ý, hơn nữa còn được như thư ký đứng bên cạnh Nghiêm Ngôn giúp hắn ghi chép, trong lòng cảm thấy rất ngọt ngào, cậu vốn nghĩ rằng buổi chiều quá nhàm chán muốn thăm dò thử, không ngờ Nghiêm Ngôn lại đồng ý.

Dĩ nhiên khi Tô Tiểu Mễ ôm cặp văn kiện ngồi bên cạnh Nghiêm Ngôn thì bị hai người đang đi tới xem thường, một người là Lô Y Y , người còn lại là Âu Dương Giai. Bắt đầu vào họp Tô Tiểu Mễ làm ra vẻ giữ trọng trách ghi chép mấy lời nói mà cậu hoàn toàn nghe chẳng hiểu, mới bắt đầu còn vô cùng thật lòng nghe, sau đó lại bắt đầu ngẩn người nhìn khuôn mặt nghiêm túc của Nghiêm Ngôn, đã không còn ngây thơ như hồi ở trường học mà nhiều thêm mấy phần thành thực, ấy mà cậu ngày ngày ở cùng hắn sao lại không phát hiện nhỉ? Bất quá bộ dáng này đẹp trai hơn, Tô Tiểu Mễ cười trộm.

Luôn ở bên cạnh nhau, tại sao hắn thay đổi còn mình lại dậm chân tại chỗ, chênh lệch giữa mình và hắn càng lúc càng lớn, càng ngày càng xa, xa đến mình đuổi theo thế nào cũng đuổi không kịp.

Ngẫm nghĩ một hồi, Tô Tiểu Mễ không nhin được lén viết tờ giấy rồi chuyển nó đến bàn Nghiêm Ngôn: “Ngôn, tại sao anh càng ngày càng ưu tú, tại sao em vẫn luôn không thay đổi, một ngày nào đó anh sẽ cảm nhận được chênh lệch giữa chúng ta, quá xa, xa đến em không thể nhìn thấy anh”

Nghiêm Ngôn đem tờ giấy vo thành một nhúm không thèm để ý tựa vào băng ghế, tiếp tục nghe các ngành báo cáo. Về phần Tô Tiểu Mễ cậu rất muốn cho mình mấy cái tát, Nghiêm Ngôn đang họp hội nghị quan trọng mà cậu còn làm hấn phân tâm, tại sao cứ hay làm mấy chuyện kỳ quái khiến người xem thường. Đang chuẩn bị chuyên tâm, bàn tay của Nghiêm Ngôn lại từ dưới bàn đưa qua cầm bàn tay Tô Tiểu Mễ, Tô Tiểu Mễ kinh ngạc nhìn sang Nghiêm Ngôn nhưng hấn vẫn rất chân thành nghe báo cáo, xem như không xảy ra bất cứ việc gì. Trong lòng bàn tay Tô Tiểu Mễ truyền đến nhiệt độ ấm áp để cậu biết đây là sự thật.

Tan họp mọi người ra khỏi phòng, Tô Tiểu Mễ ngoan ngoãn theo phía sau Nghiêm Ngôn, Nghiêm Ngôn bỗng nhiên ngừng lại, nói: “Dù có xa hơn nữa, anh cũng sẽ ở phía trước chờ em”

Tô Tiểu Mễ nhìn không thấy khuôn mặt Nghiêm Ngôn nên không nhìn được phản ứng của hấn, tuy nhiên cậu đã bị những lời tràn ngập con tim này làm cho vui mừng vô cùng, nhảy đến bên cạnh Nghiêm Ngôn: “Anh nói thật hả? Anh sẽ chờ em vượt qua anh?”

“Lừa em đó!” Nghiêm Ngôn nhe răng cười xấu xa.

“Tại sao chứ, anh, anh thật là quá đáng” Thoáng chốc tâm tình Tô Tiểu Mễ từ trên Thiên Đường rơi xuống Địa Ngục.

“Em và anh đều biết dù em có tiến bộ thế nào cũng không thể vượt qua anh”

“Anh lại đang hoài nghi trí thông minh của em”

Nghiêm Ngôn đem văn kiện trong tay gõ nhẹ lên đầu Tô Tiểu Mễ: “Sao em cứ nhất định phải đuổi theo anh, anh dù có trở nên ưu tú thế nào không phải vẫn luôn ở bên em đó ư” Nói xong liền hướng phòng làm việc đi tới. Tô Tiểu Mễ sững sốt một lát, sau đó liền đuổi theo: “Ngôn ~ chờ em với”

Kết quả trong sổ ghi chép tất cả đều là tên Nghiêm Ngôn không thì vẽ nguyệt ngoạc hình hai người, dù rất muốn biến mất Tô Tiểu Mễ vẫn chạy không thoát vận mệnh bị Nghiêm Ngôn mắng một bữa xối xả.

Về đến nhà Tô Tiểu Mễ lại bắt đầu bận rộn lo chuẩn bị một ít đồ vật, lấy ra quyển nhật ký trước kia của mình, 100 nguyên, quần bơi mấy năm trước Nghiêm Ngôn mua cho mình, hình mình và Nghiêm Ngôn, còn có khăn thêu chữ thập, sắp xếp mọi thứ thật chỉnh tề đặt lên bàn, bên cạnh để một lư hương, phía trước đặt một đĩa trái cây, không biết từ nơi nào lấy ra nhang đốt.

Nghiêm Ngôn nhìn trợn thế trước mắt, nổi giận ngụt trời: “Mẹ nó, em cho rằng em chết rồi à”

Tô Tiểu Mễ ủy khuất nhìn Nghiêm Ngôn: “Em chỉ nghĩ làm vậy nó sẽ phù hộ cho tình yêu của chúng ta”

“Em lại giống như mấy lão cụ bà mê tín, lấy ra hết mấy thứ này cho anh, nhìn thôi đã sờn cả da gà, không khác gì linh đường”

“Phi, phi, phi, anh không được nói lung tung.”

“Anh đã nói với em, ngày ngày làm mấy chuyện linh tinh này còn không bằng xem sách”

“Đọc sách rất mất sức”

“Làm những chuyện này thì có sức hả, nhanh lấy ra” Nghiêm Ngôn nhìn thấy tấm hình mình lại càng cảm thấy không thoải mái.

Thấy Nghiêm Ngôn thật sự chán ghét những món đồ này, cậu tức giận chạy đi dọn dẹp mọi thứ, đem những thứ đồ quý báu bỏ vào trong thùng. Thật là, thế này không đúng, thế kia cũng không đúng, không biết người này rốt cuộc thích món gì nữa, đúng là quái nhân. (T/g: Quái nhân hình như là cậu nha)

Chờ Tô Tiểu Mễ dọn đâu vào đấy, cậu lại bắt đầu kể lại năm đó: “Ngôn~ anh có biết lúc em mới vào trường, trong lớp học mấy nữ sinh ngày nào cũng thảo luận chuyện của anh, sẽ không ai nghĩ đến chúng ta lại ở cùng nhau. Nếu bây giờ mấy cô gái ấy biết được nhất định tức chết”

“Ngôn ~ lần đầu tiên gặp anh lúc đó em cảm thấy anh thật đẹp trai, cũng cảm thấy ông trời thật không công bằng, em muốn có ngày được giống như anh”

“Ngôn ~ có chuyện này hình như em chưa nói với anh, lần đầu tiên chúng ta nói chuyện anh lại cười với em, kết quả khiến em thấy rằng nụ cười của anh thật tuyệt, lúc đó em đã yêu anh, anh nói có phải em rất ngốc?”

“Ngôn ~ em thích anh lâu lắm rồi, lâu đến ngay cảm em cũng cảm thấy bản thân không còn hi vọng, không ngờ có ngày anh lại tiến vào cuộc sống của em. Giống như lúc em biết anh cũng yêu em, em thật sự đã phát điên cứ nghĩ rằng đang nằm mộng, anh đừng cười a, em nói thật mà” Tô Tiểu Mễ nắm lấy áo Nghiêm Ngôn nhắc nhở hắn xem lại hành vi chính mình.

“Ngôn~ em chưa bao giờ dám nghĩ anh chịu sống cùng em, đêm hôm đó ở KTV anh nắm tay em, anh có biết lúc đó em cảm thấy thật hạnh phúc, em nghĩ tình yêu của chúng ta sẽ kéo dài mãi mãi, mãi mãi, có đôi khi em cũng suy nghĩ muốn nhanh chóng đem nửa đời còn lại phó thác cho anh, mà sao anh không nói chuyện =.=? Bây giờ chỉ có mỗi em nói thôi”

Tô Tiểu Mễ cúi đầu nằm lên đùi Nghiêm Ngôn , gương mặt nhìn hắn.

“Em cứ nói đi, không phải anh luôn ở bên cạnh lắng nghe đó sao?”

“Nếu tất cả mọi người biết quan hệ của chúng ta, người chung quanh lại không tiếp nhận thì làm sao bây giờ? Tỷ như thân thích, đồng học và .v.v..Mỗi lần nghĩ đến vấn đề này em đều rất nhức đầu, tuy anh bảo em không cần để ý nhưng nói thì rất dễ, làm được không mới là quan trọng. Anh cũng biết em không có kiên cường như anh, nếu có tình yêu lại không có nơi chấp nhận chúng ta, em cảm thấy có chút không hoàn mỹ ”

Nghiêm Ngôn rút một ngụm thuốc, nhẹ nhàng xoa xoa mái tóc Tô Tiểu Mễ: “Em muốn đến nơi nào, chỉ cần em muốn anh sẽ đưa em đi tìm”

81. Chương 81: Cách Nhìn Về Phụ Nữ

Chương 81: Cách nhìn về phụ nữ

Ngay lúc này Tô Tiểu Mễ đang trầm tư suy nghĩ, ngày hôm qua bỗng nhiên Âu Dương Giai nhìn cậu đầy tiếc hận rồi quăng lại một câu: “Nếu cậu là phụ nữ thì tất cả vấn đề đều dễ dàng giải quyết, không bằng đi chuyển giới đi”. Thật ra Âu Dương Giai chỉ trêu đùa cậu một chút, người cùng Nghiêm Ngôn chơi từ nhỏ đến lớn tâm địa đương nhiên cũng không tốt đến đâu.

Nhưng Tô Tiểu Mễ luôn là người không biết phân biệt đâu là thật đâu là đùa, vì vậy ngay sau đó cậu lập tức ngẫm nghĩ: “Nếu như cậu trở thành phụ nữ? Chuyển giới? Đem đệ đệ biến thành muội muội?”. Càng nghĩ càng cảm thấy kinh khủng.

Tan ca cùng Nghiêm Ngôn trở về, mới vừa đặt chân vào nhà Tô Tiểu Mễ liền hỏi: “Ngôn, nếu như em đi chuyển giới thì thế nào nhỉ?”

Nghiêm Ngôn đã quen với việc thỉnh thoảng Tô tiểu Mễ nói ra một câu kinh thiên động địa: “Tại sao? Mới đây đã chán ghét tiểu JJ o o của mình rồi?”

“Phi, phi, cái gì nhỏ hử, phải gọi là đại JJ”

Nghiêm Ngôn khinh bỉ liếc xuống hạ thân Tô Tiểu Mễ quan sát một chút: “Dù sao anh cũng thấy rồi em nói dối làm gì”

Nghe vậy Tô Tiểu Mễ thiếu chút nữa nhào đến cào khắp người hắn.

Chợt thấy cách xa đề tài muốn hỏi, vội vàng nói: “Em không phải chán ghét nó”

“Thế tại sao muốn làm phụ nữ?”

“Em mới không muốn, em chỉ đang nghĩ nếu đi chuyển giới em có hay không trở thành một mỹ nữ”

“Ngay cả chuyện này em cũng tò mò?” Nghiêm Ngôn cho Tô Tiểu Mễ một cái liếc mắt xem thường

“Nếu, nếu em ban đầu là con gái, anh, anh có yêu em không?” Tô Tiểu Mễ đem đề tài đẩy đi càng xa, mong đợi Nghiêm Ngôn cho đáp án.

“Anh không muốn giải thích những điều không thể”

“Em đã bảo nếu như”

“Nhưng em vốn là một thằng đực rựa”

“Em đã bảo nếu như”

“Không có nếu như”

“Em quả thật không hiểu được anh” Tô Tiểu Mễ không nhìn nổi hướng về phía Nghiêm Ngôn gầm thét

“Lời này hẳn để anh nói, em muốn ảo tưởng thế nào cũng phải có giới hạn thôi chứ”

“Ảo tưởng có tội à, phạm pháp à, anh tìm cảnh sát tới bắt em đi, người ta không chỉ hỏi vấn đề mang tính giả thiết thôi ư, em là người nghiêm túc mà” Tô Tiểu Mễ chu miệng oan trách

“Thế em thích làm đàn ông hay phụ nữ?”

“Ai muốn làm phụ nữ, em thích thấy bộ dạng thế này, phong lưu lỗi lạc, tiêu sái phi phàm”

“Những lời em hỏi ban nãy là thế nào?”

“Nói chuyện cần có ý nghĩa sao, em nghĩ cái gì thì nói cái đó thôi”

“Xem như anh chưa từng nói gì”

Nghiêm Ngôn kết thúc ngay chủ đề không có ý nghĩa tiếp tục xem TV, Tô Tiểu Mễ cười híp mắt ngồi bên cạnh Nghiêm Ngôn cùng nhìn một lúc, không biết tại sao Tô Tiểu Mễ càng ngày càng thích hai người yên lặng ngồi trên ghế cùng xem TV

Dù không nói lời nào cũng không sao, dù Nghiêm Ngôn không để ý tới cậu cũng không sao, dù thấy tiết mục trên TV cậu xem không hiểu cũng không sao, Tô Tiểu Mễ chỉ cần một thứ đó là Nghiêm Ngôn ở bên cạnh là đủ.

Trên màn ảnh đâu đâu cũng có mỹ nữ phô ra vẻ đẹp bản thân, cách ăn nói khéo léo, không chỉ trong phim ảnh, chủ trì tiết mục chỗ nào cũng đều là mỹ nữ. Tô Tiểu Mễ bỗng thốt ra câu hỏi một đứa trẻ tò mò: “Ngôn~mỗi ngày ở trong công ty nhìn nhiều mỹ nữ như vậy, khi trông thấy một người đàn ông như em, anh cảm thấy thế nào?”

“Ở đâu em có nhiều vấn đề quá đỗi rắc rối như vậy hả?”

“Anh nói đi, anh nói đi a”

“Anh chẳng cảm thấy gì cả, em ở đây đã bao lâu rồi giờ hỏi việc này, em muốn anh nói thế nào, chẳng lẽ nói anh nhìn mặt em đến chết lặng”

“Nhìn thử cái này có chết lặng không?” Tô Tiểu Mễ làm mặt quỷ, dùng hai tay ấn mặt khiến ngũ quan méo mó.

Cuối cùng Nghiêm Ngôn vẫn bị Tô Tiểu Mễ chọc cười: “Đừng có ở đây giả trò nữa, nhanh đi nấu cơm”

“Cho em hỏi thêm một vấn đề cuối cùng đi”

Nghiêm Ngôn gật đầu, Tô Tiểu Mễ hỏi tiếp.

“Quan điểm của anh với phụ nữ thế nào?”

“Anh chẳng có quan điểm gì hết”

“Thế anh cảm thấy em đẹp hay phụ nữ đẹp hơn?”

“Không phải chỉ hỏi một vấn đề?”

“Anh nói đi, nói rồi em sẽ đi nấu cơm”

“Em đẹp hơn” Nghiêm Ngôn chọn cách đơn giản nhất đó là hòa theo Tô Tiểu Mễ, vì không có được đáp án như mình mong muốn Tô Tiểu Mễ nhất định lại quây phá âm ỉ, lải nhải này giờ chẳng phải muốn nghe lời nói dối hoàn mỹ đó ư.

Không ngoài dự đoán, Tô Tiểu Mễ mừng như điên như dại bỏ chạy đến nhà bếp nấu cơm. Quả nhiên mình vẫn đẹp hơn nên Nghiêm Ngôn mới chọn mình, trong lúc nấu cơm Tô Tiểu Mễ vẫn ôm ý nghi này. (T/g: Không biết cậu cứ so sánh với quá khứ, có lợi ích gì nhỉ?)

Ngay cả lúc ăn cơm, Tô Tiểu Mễ miệng vẫn huyền thuyên: “Ngôn~em cảm thấy phụ nữ chẳng có gì tốt, đúng không? Như em vậy nè đầu cần dùng băng mỗi tháng, phụ nữ thích mua quần áo giày dép hợp mốt, em thì không, so ra em vẫn dễ nuôi hơn”

“Hôm nay rảnh lắm sao mà cứ so đo với phụ nữ, đường đường đàn ông cao lớn so với phụ nữ người ta làm gì”

“Còn không phải do hồ ly tinh kia nói nếu em là phụ nữ thì vấn đề gì cũng dễ giải quyết ư”

“Em cứ nghe người khác nói nhằm làm gì”

“Em chỉ lo gió không dậy nổi sóng thôi”

“Từ đó không thích hợp dùng vào thời điểm này”

“Vì tên hồ ly tinh kia nói, nên em mới nghi ngờ cuộc giữa em và phụ nữ khác nhau ở điểm nào, tại sao em biến thành phụ nữ thì dễ giải quyết hơn”

“Từ lúc đi học đến giờ anh chưa từng thấy em chăm chỉ đến vậy. Vấn đề quỷ quái này có gì phải nghi, còn việc em cùng phụ nữ khác nhau chỗ nào à? Em cứ vào phòng tắm cởi hết quần áo nhìn vào trong gương chẳng phải sẽ biết”

“Sao?” Tô Tiểu Mễ như nghĩ đến chuyện gì, bỏ bát đĩa xuống chạy vào phòng ngủ từ trong túi lục lọi ra một quyển sách, thật nhanh chạy ra đặt trước mặt Nghiêm Ngôn: “Ngôn~ anh nhìn loại sách này cùng nhìn thân thể người thật, anh thấy cái nào kích thích hơn?”

Nghiêm Ngôn thờ ơ liếc qua mặt giấy trên bìa mặt báo sắc sỡ là hình một đôi nam nữ đang OOOX, mắng: “Ông đây đang dùng cơm”. Dứt lời liền hất quyển sách ra xa, rơi xuống mặt đất. Tô Tiểu Mễ chạy đến nhặt lên đặt trên bàn trà, chờ Nghiêm Ngôn cơm nước xong mới cho hắn nhìn.

“Ở đâu có quyển sách này?”

“Đi làm đó, mấy người bạn cứng rắn nhét vào túi em”

“Lúc đi làm mà bàn vấn đề này hả?”

“Em không có, em không có, lúc làm việc em rất chuyên tâm, chẳng qua cậu bạn làm cùng nói nếu như thấy buồn ngủ lấy quyển sách này ra có thể kích thích bản thân thật hưng phấn, nhưng đến bây giờ em vẫn chưa có xem, Ngôn ~~~” Tô Tiểu Mễ ngồi đối diện Nghiêm Ngôn thành thật: “Nếu không lúc nào rồi anh cũng chụp một tấm không mặc gì cho em đi, lúc em buồn ngủ lấy ra nhìn bảo đảm phần chấn tinh thần”

“Đang sống ngon lành em muốn chết đúng không?”

Cơm nước xong, Tô Tiểu Mễ không sợ chết lại cầm lấy quyển sách đặt trước mặt Nghiêm Ngôn: “Anh vừa rồi vẫn chưa trả lời vấn đề của em, anh nhìn loại sách này cùng nhìn thân thể người thật, anh thấy cái nào kích thích hơn?”

Nghiêm Ngôn nhìn khuôn mặt tràn đầy chân thực của Tô Tiểu Mễ, trong lòng thầm rửa: “Âu Dương Giai, xem ông đây ngày mai làm sao thu thập cậu”. Sau đó nhún vai tỏ vẻ khó xử.

“Như vậy bảo sao so sánh cho được, người ta trên sách đâu có mặc quần áo, còn em trên người quần áo phẳng phiu, trừ phi em trống trơn giống như trong ảnh, nó mới có thể cho em đáp án rõ ràng” Nghiêm Ngôn dùng ngón tay chỉ hạ thân của mình.

Do dự một hồi, Tô Tiểu Mễ cảm thấy Nghiêm Ngôn nói rất đạo lý, dù sao Nghiêm Ngôn cũng đã nhìn cậu vài ngàn lần, thêm lần này nữa có sao đâu chứ, Tô Tiểu Mễ rất nhanh cởi mình trần như nhộng đứng ở

trước mặt Nghiêm Ngôn đi tới đi lui, ôm quyển sách trưng ra đủ loại kiểu dáng: “Thế nào, người có cảm giác hơn đúng không?”

“Em cứ tiếp tục, nó còn đang do dự”

82. Chương 82: Hai Người Có Cách Yêu Của Riêng Mình (phiên Ngoại Nhỏ)

Chương 82: Hai người có cách yêu của riêng mình (Phiên ngoại nhỏ)

~ Tô Tiểu Mễ ~

1 – Khi cùng Nghiêm Ngôn đi dạo phố, hết nhìn Đông lại Tây luôn là Tô Tiểu Mễ

“Ngôn ~ món đồ kia thật đáng yêu, rất hợp với dáng em, anh mua cho em được không?”

“Ngôn ~ anh thấy bộ quần áo bên kia không, em thấy nếu mặc nó lên người anh nhất định trong rất anh tuần, anh mua nó được không?”

“Ngôn ~ anh nhìn cô gái bên kia đi, mặc gì mà lộ ra hết trơn”

“Ngôn ~ anh nhìn đôi tình nhân bên kia kìa, ở trước mặt đông người vậy mà bọn họ không kiêng dè hôn môi cuồng nhiệt”

“Ngôn ~ chân em hơi đau rồi, chúng ta nghỉ ngơi một chút được không?”

“Ngôn ~ anh công em được không, a’ >” < em=“” cảm=“” thấy=“” chắc=“” không=“” được=“” rồi”=“” >

Miệng mồm liếng thoắng vẫn là Tô Tiểu Mễ ^__^

2 – Khi trời thắm lạnh Nghiêm Ngôn bị bắt ăn mặc thế nào

“Ngôn, anh mặc ít thế này sẽ cảm lạnh mất, bị cảm rồi em sẽ rất đau lòng, mà đau lòng thì tâm trạng cả ngày đều không tốt, coi như vì em cũng được anh mặc thêm chút áo đi. Thân thể là công cụ kiếm tiền, anh nhất định phải tự chăm sóc tốt cho mình, anh đừng quá cảm động, ai bảo em đây yêu anh chứ”

Tô Tiểu Mễ luôn nói dai như giẻ rách

3 – Trong phòng ngủ, khi Tô Tiểu Mễ khen ngợi Nghiêm Ngôn

“Đó là đương nhiên, chỉ khi gặp được Ngôn ~ mới biết được cái gì gọi là đàn ông tuyệt phẩm, cậu nhìn tư thế hiên ngang vạm vỡ kia xem, cậu nhìn mày rậm mắt to kia đi, từng vị trí trên cơ thể đều hoàn mỹ, không phải tớ khoa trương chứ thật đi quay quảng cáo còn được, đàn ông của tớ là hoàn mỹ vô khuyết. Bất quá các cậu cũng đừng dòm ngó hy vọng gì đó nha, tớ tuyệt đối không đem tặng các cậu đâu, cực phẩm thế này dĩ nhiên chỉ mỗi Tô Tiểu Mễ tớ độc chiếm được, Aha ha ha Hmm ~~”

Tô Tiểu Mễ kiêu ngạo đắc ý là vậy đó

4 – Khi Tô Tiểu Mễ hỏi Nghiêm Ngôn muốn tiền xài vật

“Ngôn ~ tiền anh cho em dùng hết rồi TT__TT, em cũng không muốn vậy đâu, rõ ràng rất tiết kiệm, rõ ràng không mua gì hết vậy mà mấy tờ tiền cứ tự nhiên biến mất, có lúc em thật hoài nghi có kẻ núp trong bóng tối ngày ngày trộm tiền của em, Ngôn, cho em thêm ít đi, đừng hẹp hòi vậy mà, anh xem em hầu hạ anh có chỗ nào không tốt, không có công lao cũng có khổ lao. Ngôn, xin anh đó tặng thêm tiền tiêu vật cho em đi, xin anh, xin anh, chẳng lẽ anh muốn em quỳ xuống hả?”

Tô Tiểu Mễ luôn rất đáng thương

5 – Khi Tô Tiểu Mễ giấu Nghiêm Ngôn làm chuyện xấu

“Ngôn ~ anh làm gì dùng ánh mắt đó nhìn em, em không làm gì hết, thật đó, em cho anh biết đừng dùng ánh mắt đó nhìn em, anh tính đe dọa ngầm em sao, em cho anh biết, không thể nào, anh còn nhìn, còn

nhìn, nhìn nữa em sẽ hút cạn anh đó. Ngôn ~ đừng nhìn nữa, em sai rồi, em nhận sai không được sao, được rồi, em có mua giày, mua một đôi hơi đắt tiền cho mình, anh tha thứ cho em được không?”

Tô Tiểu Mễ luôn sợ hãi rụt rè

6 – Khi Nghiêm Ngôn muốn Tô Tiểu Mễ một lần lại một lần lại một lần nữa...còn lần lần nữa

“Ngôn~ anh đúng là người không bao giờ biết thỏa mãn, may thay anh đã chọn trúng em, bất kể anh muốn thân thể em bao nhiêu lần, dù em có tình tấn nhân vong vẫn tuân thủ trách nhiệm của một người vợ, không chùn bước phối hợp với anh, anh đừng quá cảm động đó là việc em nên làm mà, đến đây đi, mãnh liệt hơn đi, cuồng nhiệt hơn đi”

Nửa sống nửa chết cũng là Tô Tiểu Mễ

7 – Khi Tô Tiểu Mễ ghen

“Ngôn~ anh không thể vì sắc đẹp của bọn họ mà thay đổi, anh cũng không thể vứt bỏ em, em yêu anh như vậy nếu anh bỏ em...em biết sống thế nào, em đã quen với việc có anh bên cạnh, quen bị anh mắng, quen cùng anh ngồi xem TV, quen việc trong đầu đều là hình bóng anh, chưa hết mộng em cũng chỉ quen với anh, anh cũng biết trong sách thường hay nói những thói quen của con người là kinh khủng nhất nên anh không được bỏ em”

Lo lắng hãi hùng cũng luôn là Tô Tiểu Mễ

8 – Khi Tô Tiểu Mễ tịch mịch

“Ngôn~ em rất nhớ anh, rất rất nhớ anh, hiện tại anh đang ở đâu, không có anh bên cạnh một mình em cô đơn, căng nghi lại càng cô đơn, anh nói xem có phải em bệnh rồi không. Em muốn cả đời bám bên cạnh anh một bước cũng không rời, cùng anh rời giường, cùng anh đi ăn cơm, cùng anh đi WC, cùng anh đi tắm, cùng anh đi làm, cùng anh tan ca, ngủ sát bên cạnh anh, dinh đến anh chết mới thôi. Ô, Ngôn ~ anh có đang nghe không đó, a, sao anh cúp điện thoại không nghe em nói, Ngónnnnnnnnnnnnnnnnn~” Chỉ mỗi Tô Tiểu Mễ là sốt ruột

Cho nên nói về yêu Nghiêm Ngôn nhất cũng chỉ mỗi Tô Tiểu Mễ

’ ’ Nghiêm Ngôn ’ ’

1- Khi Tô Tiểu Mễ để chân trần chạy loạn trong phòng

“Em mau đem giày mặc vào cho ông, muốn cảm lạnh có phải không?”

Khi Tô Tiểu Mễ đem quần áo ném tứ tung

“Nếu em không dọn xong đồng rác này, anh sẽ đem tất cả ném hết”

Khi Tô Tiểu Mễ xem TV thâu đêm suốt sáng

“Em đã thích em như vậy, chút nữa anh đưa DVD cùng TV cho em, nhưng em phải biến mất ở trước mặt anh”

Khi Tô Tiểu Mễ quên nộp báo cáo thực tập bên ngoài

“Em còn tiếp tục chơi bởi không chịu học hành, ông đây sẽ tổng cổ em về trường học”

Quản giáo Tô Tiểu Mễ luôn là Nghiêm Ngôn

2- Khi Tô Tiểu Mễ lú lẫn quên đông quên tây

Nghiêm Ngôn luôn có thể đem thứ Tô Tiểu Mễ quên mất ném đến trước mặt cậu: “Thật muốn xem trong đầu em chứa thứ gì”

Khi Tô Tiểu Mễ làm hư đồ người khác

Mang theo tiền tới bồi người cho người ta luôn là Nghiêm Ngôn.

Khi Tô Tiểu Mễ thật sự không viết báo cáo thực tập

Cuối cùng người giúp đỡ nộp báo cáo vẫn là Nghiêm Ngôn.

Ở phía sau Tô Tiểu Mễ thu xếp cục diện rồi rầm không ai ngoài Nghiêm Ngôn.

3- Khi Tô Tiểu Mễ nói rất rất rất rất rất rất muốn gặp mặt

Nghiêm Ngôn sẽ đột nhiên xuất hiện ở trước mắt Tô Tiểu Mễ

Khi Tô Tiểu Mễ nói rất rất rất rất rất rất muốn có quà tặng

Thì rằng ngày thứ hai món quà đó sẽ xuất hiện trước mặt Tô Tiểu Mễ

Có thể đem niềm vui đến cho Tô Tiểu Mễ chỉ có thể là Nghiêm Ngôn.

4- Khi Tô Tiểu Mễ nhào vào trong ngực Nghiêm Ngôn muốn xin tiền xài vặt

“Tránh ra, phần hôm nay anh cho rồi”

Khi Tô Tiểu Mễ còn đang cầu xin Nghiêm Ngôn tăng thêm tiền tiêu vặt

“Anh sẽ không mềm lòng, dù em có quỳ xuống cũng vô dụng”

Khi Tô Tiểu Mễ tuyệt không buông tha một lần lại một lần nài nỉ Nghiêm Ngôn

“Chỉ được lần này thôi đấy”

Nghiêm Ngôn lúc nào cũng nói với Tô Tiểu Mễ chỉ một lần nhưng vĩnh viễn đều không ngừng lại chỉ một lần, lại một lần nữa.

5 – Khi Tô Tiểu Mễ nói với Nghiêm Ngôn những lời vô cùng buồn nôn

“Em đừng làm anh nôn”

Khi Tô Tiểu Mễ nằng nặc bắt Nghiêm Ngôn gọi mình là bảo bối

“Anh thà rằng chết”

Khi cả hai phải cách xa nhau, Tô Tiểu Mễ cảm thấy cô đơn không ngừng gọi điện thoại nói chuyện cùng Nghiêm Ngôn

Lúc đó Nghiêm Ngôn sẽ cúp điện thoại

Tô Tiểu Mễ công kích bằng sự ôn nhu Nghiêm Ngôn luôn không thể chống đỡ.

Nên người hiểu rõ nhất Tô Tiểu Mễ luôn là Nghiêm Ngôn

(͡_͡_) Nghiêm Ngôn cùng Tô Tiểu Mễ (͡_͡_)

Tô Tiểu Mễ miệng mồm không ngớt, Nghiêm Ngôn luôn ở bên cạnh lắng nghe

Tô Tiểu Mễ rất phiền, rất rất là phiền, Nghiêm Ngôn vừa mắng Tô Tiểu Mễ ngu ngốc vừa giúp Tô Tiểu Mễ giải quyết rắc rối

Tô Tiểu Mễ bình thường rất chủ động, ở trên giường lại rất bị động; Nghiêm Ngôn bình thường rất bị động, ở trên giường lại rất chủ động

Tô Tiểu Mễ ghen thì chỉ biết giương mắt nhìn, Nghiêm Ngôn ghen thì tính tình vô cùng nóng nảy

Tô Tiểu Mễ thích nhảy nhót sôi động, Nghiêm Ngôn thích ngồi yên lặng đọc sách

Tô Tiểu Mễ thích xem phim hoạt hình, Nghiêm Ngôn thích xem tin tức thời sự

Tô Tiểu Mễ luôn giắt chữ yêu ngoài miệng; còn Nghiêm Ngôn lại thích dùng hành động chứng tỏ tình yêu

Tô Tiểu Mễ ở trước mặt Nghiêm Ngôn mới có thể trở nên đáng yêu, Nghiêm Ngôn ở trước mặt Tô Tiểu Mễ mới trở nên bao dung

Mặc dù tính cách hai người hoàn toàn không có điểm trùng khớp vừa vặn lại có thể bù trừ cho nhau

83. Chương 83: Cậu Hoàn Toàn Biến Thành Người Hạ Lưu

(>_<) Chương 83: Cậu hoàn toàn biến thành người hạ lưu

Trời trong gió mát, Tô Tiểu Mễ ngủ say sưa còn nằm thấy mộng đẹp, bàn tay không an phận Nghiêm Ngôn thăm dò vào áo ngủ mỏng tanh của cậu bắt đầu vuốt ve, Tô Tiểu Mễ ngủ mơ mơ màng màng bỗng nhiên cảm thấy thân thể càng ngày càng nóng, đến khi Nghiêm Ngôn đem tay vói vào trong quần nắm lấy phân thân, Tô Tiểu Mễ rốt cục bị cảm giác mãnh liệt thôi thúc tỉnh giấc, đỏ mặt cau gợn mắg khê: “Sáng sớm, anh đừng có không thuần khiết vậy có được không”

“Ai bảo tối hôm qua em dụ dỗ anh”

“Phi! Em mà dụ dỗ anh á, a, đúng, anh, ưmmmmm, thật xấu”

“Anh thấy em có vẻ thích lắm cơ mà”

“A, Ừm ~” Tô Tiểu Mễ bị Nghiêm Ngôn rờ rẫm dần có cảm giác, sống lưng đang dán vào lồng ngực Nghiêm Ngôn cảm nhận được nhiệt độ nóng ấm tại nơi đó, cong người lên để dán chặt hơn một chút.

Bàn tay Nghiêm Ngôn chơi đùa cùng phân thân Tô Tiểu Mễ, khiến thân thể cậu nằm trong ngực hân run rẩy liên hồi.

“A, a, a ~ anh, anh nhanh lên, em, a ~ em còn phải đi làm”

Nghiêm Ngôn lại vờ không nghe lý do Tô Tiểu Mễ đưa ra, một tay vuốt ve lên xuống chồi non của Tô Tiểu Mễ, một tay ở mặt dưới hoạt động khai thác, một lúc sau Tô Tiểu Mễ rốt cuộc không nhịn được, xoay người ngồi trên người Nghiêm Ngôn, bới ra quần áo trên người cậu lẫn người hân, lại vươn tay cầm lấy bình tiểu nhuận đặt trên đầu giường, tự mình thoa lên mặt sau, Nghiêm Ngôn nhìn gương mặt ửng đỏ kia lại nổi lên sở thích trêu ghẹo : “Tô Tiểu Mễ, em gấp gấp thật đó”

“Em, em, em không muốn đi trễ” Lúc nói ra lời này cũng hơi chột dạ, lời vừa dứt cũng xong màn dạo đầu, cầm lấy cứng rắn của Nghiêm Ngôn để nó đi trong cơ thể của mình, nơi kia vừa được lấp đầy Tô Tiểu Mễ thở một hơi thoải mái, Nghiêm Ngôn bắt lấy vòng eo, Tô Tiểu Mễ phối hợp đang đưa lên xuống, mỗi một lần đều dùng hết sức va chạm cho đến khi Tô Tiểu Mễ không còn sức ngã gục trong ngực Nghiêm Ngôn thở hổn hển. Nghiêm Ngôn ôm Tô Tiểu Mễ mệt lả nằm xuống xuống, đứng lên đi tới bên giường, nắm hai chân Tô Tiểu Mễ kéo dài tới trước mặt mình, rồi đem nó đặt trên vai, ổn thoả mới tiến vào bên trong, Tô Tiểu Mễ nằm trên giường giờ tay sờ soạn lung tung tìm một thứ để cố định, miệng không ngừng bật ra rên rỉ: “A, a, a, Hmm ~ quá, quá, quá sâu”

Nghiêm Ngôn một tay cầm phân thân Tô Tiểu Mễ, va đập vào thân thể cậu ngày càng nhanh. Dưới kích thích mãnh liệt do Nghiêm Ngôn đem tới, Tô Tiểu Mễ cảm giác thoải mái muốn chết đi. Cả buổi sáng Tô Tiểu Mễ bị giày vò không biết tiết bao nhiêu lần Nghiêm Ngôn mới chịu buông tha, tuy đã cố gắng hết sức khi đến nơi làm việc cả hai vẫn bị trễ

Thân làm ông chủ, Nghiêm Ngôn muốn đến hay không đến làm, ai dám quản hân. Nhưng Tô Tiểu Mễ là ai, Tô Tiểu Mễ chỉ là người sai vật của ông chủ, do đó buổi sáng bị Nghiêm Ngôn hành hạ chết đi sống lại báo hại cậu đi làm trễ bị lãnh đạo phê bình.

Phương Hữu nhìn Tô Tiểu Mễ đau thất lưng, không nhịn được hỏi: “Thằng nhóc cậu xảy ra chuyện gì rồi?”

“Em . . .” Tô Tiểu Mễ nói không ra lời, mặt đỏ như quả gấc, Phương Hữu là người nhanh trí nhìn sơ qua đã biết chuyện gì xảy ra, tuy nhiên vẫn vô cùng buồn bực: “Loại chuyện đó đáng lý chân mềm, sao cậu lại đau thất lưng?”

“Liên quan cái rắm”

“Có phải cô gái kia quá mạnh mẽ báo hại cậu thành như vậy?” Phương Hữu tiếp tục hỏi thỏa mãn sở thích tò mò của mình

“Tôi nói liên quan gì đến cái rắm nhà anh, phụ nữ gì chứ, tôi bị làm đây này” Tô Tiểu Mễ thở phì phò cắt đứt phỏng đoán không ra đầu của Phương Hữu.

“Cậu bị phụ nữ làm?” Nụ cười trong mắt Phương Hữu ngày càng đậm, lấy tay húc vào Tô Tiểu Mễ: “Bình thường thấy cậu đứng đắn quá trời, không ngờ lại hạ lưu như vậy”

Bị người ta mắng hạ lưu, Tô Tiểu Mễ bùng nổ thiếu chút nữa nhặt gạch dưới chân gõ vào đầu Phương Hữu cho hả cơn giận, khổ thay thân thể lại đau nhức cùng cực hại cậu không thể động thủ, mà không biết có phải Tô Tiểu Mễ quá xui xẻo hay không, hôm nay không khỏe vậy mà công việc lại đặc biệt nhiều hơn mọi hôm, Tô Tiểu Mễ nghĩ cậu sẽ phơi thây tại công trường này mất, đến giờ nghỉ giải lao Tô Tiểu Mễ gần như bò đến công ty Nghiêm Ngôn, mới vừa vào bên trong liền thấy Lô Y Y đang muốn đi ra ngoài dùng cơm .

Định đi đến chào hỏi nhưng bởi vì thân thể quá mệt mỏi, thất lực còn đau hơn buổi sáng, cậu cố sức giơ tay ai ngờ lại vô ý chạm vào bộ ngực Lô Y Y, Lô Y Y cùng đám người ra vào công ty ban đầu ngạc nhiên ngay sau đó thét chói tai: “Cái đồ lưu manh, cậu sờ chỗ nào vậy?”

Nghe có tiếng ầm ĩ mọi người liền tụ lại một chỗ, Tô Tiểu Mễ quả thực chỉ muốn nhào đến bịt lại cái miệng oang oang của Lô Y Y ngăn không để cô bêu rếu thêm nhưng cậu lại không dám làm bừa, chỉ có thể đỏ mặt gân cổ cãi lại: “Ông đây không có cố ý, đó chỉ là sơ ý thôi, vừa nghĩ đụng phải thân thể tà dị của cô là tôi biết cuộc đời từ nay về sau sẽ tan nát”

Lô Y Y không quan tâm, gất một câu: “Hạ lưu!” Sau đó xoay người cùng mấy người bạn đi ăn cơm, để lại một mình Tô Tiểu Mễ sắc mặt tái nhợt đứng như pho tượng, một lúc sau mới phục hồi tinh thần, không ngờ có ngày ông đây bị Lô Y Y nói hạ lưu, ông đây làm việc nghiêm chỉnh đứng đắn hạ lưu chỗ nào. Đi vào thang máy Tô Tiểu Mễ không ngừng phui phui khủy tay đụng trúng ngực Lô Y Y muốn đem vận rủi tổng đi. Nhưng nếu đã là vận rủi sao có thể để tùy tiện vỗ vãi cái liền có thể đuổi đi.

Đi vào phòng làm việc chung Tô Tiểu Mễ thấy trước cửa phòng Nghiêm Ngôn không một bóng người, không quản nhiều bắt đầu kể khổ: “Ngôn ~ tất cả đều tại anh, không phải sáng hôm nay bị anh trêu hại em bị đau lưng, thì em sẽ không bị.... ” Cánh cửa vừa mở ra Tô Tiểu Mễ như bị sét đánh giữa trời quang, vì trong văn phòng Nghiêm Ngôn hiện tại không nhiều lắm chỉ chừng năm, sáu người đang thương thảo công vụ, tuy nhiên lời thốt ra sao có thể thu lại Tô Tiểu Mễ bất đắc dĩ nhỏ giọng nói nốt câu: “..lãnh đạo mắng một trận”

Khuôn mặt Nghiêm Ngôn đen một mảng lớn, sắc mặt mấy người trong phòng cũng vô cùng mất tự nhiên nhìn Tô Tiểu Mễ vẫn duy trì động tác mở cửa, Tô Tiểu Mễ lúng túng cười khan: “Hmm, ha ha, tôi đi nhầm, ngại quá, mấy người tiếp tục”

Dứt lời ‘rầm’ một tiếng đóng cửa lại, ngoan ngoãn ngồi một góc ngoài cửa chờ Nghiêm Ngôn, một lát sau mấy người nọ đi ra, Âu Dương Giai đi phía sau cùng, lúc đi ngang qua bên cạnh Tô Tiểu Mễ nhỏ giọng vút một câu: “Tô Tiểu Mễ, tôi không ngờ cậu lại hạ lưu đến vậy”

Rõ ràng Nghiêm Ngôn mới là người hạ lưu mới sáng sớm đã ép cậu làm chuyện đó, tại sao cả ngày hôm nay cậu đều bị người ta mắng hạ lưu, Tô Tiểu Mễ không thể chịu được đả kích lớn thế này (T/g: Bất quá còn có thể đổ lỗi cho ai, không phải do cậu nói mấy lời hạ lưu trước mặt mọi người sao)

Thân thể cùng tâm linh Tô Tiểu Mễ đồng thời chịu đả kích nghiêm trọng, thần thờ đi vào phòng làm việc, dùng biểu tình rất oan uổng nhìn Nghiêm Ngôn.

“Hiện tại đắc ý rồi đúng không? Bây giờ tất cả mọi người đều biết buổi sáng anh trêu em” Nghiêm Ngôn buông ra câu nào câu đó như kết sương, nói đến Tô Tiểu Mễ không đất dung thân.

“Em nào biết lúc này lại có nhiều người ở đây”

“Em nôn nóng muốn công khai quan hệ của chúng ta với mọi người à” Nghiêm Ngôn đứng dậy chuẩn bị cùng Tô Tiểu Mễ ra ngoài dùng cơm, trước đó vì lấy lòng người yêu hầu như cả tuần lễ Tô Tiểu Mễ đều làm cơm yêu thương, bây giờ lại quá mệt mỏi mà bỏ dở.

“Đã nói người ta vô ý, anh còn nói người ta như vậy” Tô Tiểu Mễ có cảm giác mình đã trở thành người hạ lưu trong mắt tất cả người trên thế giới, lần này quả thực có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng rửa không sạch, may mắn vẫn còn Nghiêm Ngôn tin mình, ít nhiều cũng có chút an ủi.

Nói lại hôm nay Tô Tiểu Mễ tan sở sớm nên cậu một mình về nhà trước, vốn ngồi nghiêm chỉnh trên ghế salon nhìn TV, ánh mắt vô tình lướt qua bộ sách lần trước Phương Hữu đưa cho cậu , lén lén lút lút

nhìn chung quanh không ai mới chạy vào nhà vệ sinh, tò mò nhìn thử, càng nhìn càng thấy chán liền cầm quyển sách ra khỏi phòng vệ sinh. Nghiêm Ngôn đã về tự lúc nào, ngồi trên ghế salong liếc mắt lướt qua quyển sách trong tay Tô Tiểu Mễ. Tô Tiểu Mễ hoảng hốt, vội vàng đem sách ném thật xa.

Nghiêm Ngôn khinh khỉnh mắng: “Hạ lưu!”

Lần này Tô Tiểu Mễ hoàn toàn trở thành một người hạ lưu mất rồi.

84. Chương 84: Cho Em Chút Ngon Ngọt

Chương 84: Cho em chút ngon ngọt

Ngày ngày Tô Tiểu Mễ đang xem manga, Nghiêm Ngôn ngồi bên cạnh cậu vọc máy tính, gần đây không hiểu sao Tô Tiểu Mễ mê đọc manga một cách lạ kỳ, tuy nhiên trừ Nghiêm Ngôn sẽ không bao giờ thay đổi.

“Này, Tô Tiểu Mễ, anh hình như chưa từng đưa em đi đâu chơi đúng không?” Nghiêm Ngôn đột nhiên thốt ra một câu, tầm mắt vẫn ngó chừng màn hình máy tính, Tô Tiểu Mễ nghiêng đầu suy nghĩ: “Lần đi cắm trại đã ngoại đó có tính không?”

“Anh nói là chỉ có hai người chúng ta thôi đấy”

“Hả? Nghe anh nói vậy dường như không có.”

“Ngày mai chúng ta lập tức đi.”

Tô Tiểu Mễ bị lời Nghiêm Ngôn làm cho giật mình đánh rớt quyển sách xuống đất: “Ngày mai? Tại sao đột nhiên quá vậy”

“Thế nào? Em không muốn đi thì thôi, dù sao anh cũng chỉ tùy tiện nói.”

“Em muốn đi, em muốn đi, ai nói em không muốn đi chứ hả, mà chỉ có hai người chúng ta thôi đúng không? Không có Lô Y Y? Không có Dương Huy, Lưu Ứng Tinh, người nào cũng không có, anh xác định thật chỉ có hai người chúng ta thôi ư?”

“Nếu em muốn gọi hết bọn họ cũng có thể.”

“Em mới không gọi, hừ.”

Được đi chơi là tinh thần sáng khoái, Tô Tiểu Mễ nằm bò trên giường, hai tay chống cằm nhìn chằm chằm sống lưng Nghiêm Ngôn: “Ngôn~ anh hãy khai thật đi, tự nhiên cho em niềm vui ngọt ngào, ngày mai không biết là ngày mấy nữa”

“Tự mình em xin nghỉ phép.”

“Em mà ra tay sẽ không phiền anh lo lắng? Ngôn, Ngôn, vậy chúng ta đi nơi nào.” Tô Tiểu Mễ nhảy xuống giường chạy qua chạy lại trong phòng, tâm trạng hưng phấn cùng cực còn chà xát hai tay của mình.

“Chỉ cần em đem đủ hành lý là được”

Lần này Tô Tiểu Mễ lại nhảy đến phía sau Nghiêm Ngôn, vòng tay ôm cổ hắn: “Được, toàn bộ đều nghe theo anh, Ngôn ~ em yêu anh muốn chết luôn à.” Dứt lời liền hôn má trái Nghiêm Ngôn chụt một cái.

“Nhanh lên đi.” Nghiêm Ngôn mặt không biểu tình đem má trái bị Tô Tiểu Mễ hôn còn dính lại nước miếng lau sạch.

Nghe lệnh chạy đi thu dọn hành lý, Tô Tiểu Mễ vừa mới mở ra cái túi chứa một ít vật dụng lại nghe thấy Nghiêm Ngôn nhắc nhở: “Em tốt nhất đừng đem mấy thứ nhảm chán để vào trong đó đấy!” Tô Tiểu Mễ đầu tiên kinh ngạc, một lúc sau không thể làm gì khác hơn đem mấy thứ mà Nghiêm Ngôn nói nhảm chán trả về vị trí cũ, len lén quay đầu nhìn Nghiêm Ngôn một cái, Nghiêm Ngôn rõ ràng đang xem máy tính, chẳng lẽ sau lưng Nghiêm Ngôn mọc thêm một con mắt, mới lý giải được việc hắn biết cậu đang làm gì.

“Ngôn ~ sao anh lại biết ?” Tô Tiểu Mễ vừa cầm lấy y phục nhét vào túi hành lý vừa vờ hỏi.

“Chỉ với chút thông minh của em, muốn làm gì, nghĩ cái gì tưởng có thể giấu được anh chắc?”

“Anh biết thật sao ?” Tô Tiểu Mễ có phần không tin: “Không bằng hiện tại anh nói xem em đang làm cái gì, nghĩ cái gì?” Tô Tiểu Mễ đưa lưng về phía Nghiêm Ngôn bắt đầu vụn vặt cái mông.

“Em đang làm chuyện ngu ngốc, nghĩ chuyện ngu ngốc” Nghiêm Ngôn đầu cũng không quay lại nói.

Tô Tiểu Mễ nghe Nghiêm Ngôn chê bai mình liền giương mắt nhìn, người kia vẫn không động đậy, cuối cùng khuất phục đáng thương hể hể tiếp tục thu dọn đồ đạc.

“Ngôn ~ bàn chải đánh răng có cần mang không hay để tới đó mua, khăn lông nữa chứ, Ngôn ~ anh nói xem có nên mang khăn lông đi không, em cảm thấy vấn đề này thật khó quyết định” Nhiệt tình đầy côi lòng vậy mà Tô Tiểu Mễ hỏi một hồi chỉ nhận được sự trầm mặt, cuối cùng đành phải tự mình quyết định nhưng đó đã là thói quen ăn sâu nhất thời khó thay đổi, mỗi lần có chuyện gì cũng muốn hỏi vị chủ gia đình này đóng góp ý kiến. Bận bịu một hồi cuối cùng cũng đã thu xếp xong những thứ cần thiết.

“Ngôn ~ sao đột nhiên muốn đưa em ra ngoài đi chơi, thật không giống anh chút nào. A, không phải anh muốn đưa em đến sơn cốc hẻo lánh, sau đó thừa dịp em không chú ý đẩy em xuống núi, mục đích để thoát khỏi em”

“Đề nghị này anh sẽ suy xét” Cuối cùng Nghiêm Ngôn đã chịu lên tiếng.

“Ngồi tù vì em hả, không đáng đâu” Tô Tiểu Mễ lại nhào đến đứng phía sau ôm Nghiêm Ngôn lắc tới lắc lui người hấn. Nghiêm Ngôn bị dao động dữ dội căn bản không thể nhìn vào màn hình máy tính, nhúu lại đôi mày, mở miệng định nói lại bị Tô Tiểu Mễ lăm mồm giành trước một bước: “Ngôn ~ anh khoan hãy xem máy tính, có thời gian thì nhìn mặt em nhiều thêm chút đi”

“Nhìn em làm gì?”

“Đem hình dáng của em khắc sâu vào tâm trí, dù có hóa thành tro anh cũng nhận ra được” Tô Tiểu Mễ thành thật nói.

“Tại sao, em muốn chết rồi hả?”

“Phi! Chẳng qua em nghe người khác nói nếu như trong lòng vẫn nhớ nhung người mình yêu, kiếp sau nói không chừng sẽ được gặp mặt”

“Em tin mấy thứ đó nữa à?” Nghiêm Ngôn đối với chuyện mê tín vô cùng phỉ nhổ.

“Thà rằng tin là có, không thể tin là không, nếu không có kiếp sau em vẫn muốn nhớ khoảnh khắc khi hai ta bên nhau, còn nếu thật sự có kiếp sau, mà kiếp đó em lại là nam, anh cũng là nam, thế anh có còn chọn em không?” Tô Tiểu Mễ hỏi.

“Tô Tiểu Mễ, em có nhớ lúc em đến thành A, anh tới phi trường đón em đã nói lời gì không?” Nghiêm Ngôn rất cục tránh thoát vòng tay Tô Tiểu Mễ, đứng lên, đi vòng qua nơi treo áo khoác lấy ra một điều thuốc, châm lửa rít một hơi rồi mới bắt đầu kiểm tra trong túi mình có món đồ nào kỳ quái không.

Tô Tiểu Mễ đứng im tại chỗ đầu óc chuyển động hồi tưởng đến lần đó, lần mà ở cùng với Nghiêm Ngôn, trí nhớ của cậu từ trước đến nay rất tốt, nhanh chóng nhớ ra, ấp úng nói: “Anh hình như nói: ‘Mẹ nó, đang đi giữa phố xá em gọi điện làm gì!’ chính là những lời này”

“Không phải những lời đó”

“Không thì là đồ ngốc? Em đúng là đồ ngốc?”

“Trong đầu em sao chỉ nhớ những lời này, khi đó không phải anh đã nói ‘Em tựa như bản Mozart, chỉ cần liếc sơ qua đã có thể nhận ra em trong đám người’ Bởi vậy, bất kể là kiếp này hay kiếp sau, anh đều có thể từ trong đám người nhận ra em” Nghiêm Ngôn nhàn nhạt nói.

Tô Tiểu Mễ lòng ngập tràn cảm động, xông lên phía trước muốn đem Nghiêm Ngôn đẩy ngã trên giường, Nghiêm Ngôn phát giác liền xoay người tránh thoát, Tô Tiểu Mễ chụp vào khoảng không tự mình ngã nhào trên giường. Lúc này Nghiêm Ngôn từ trong túi hành lý của mình rút ra chiếc quần lót màu hồng: “Em còn

chưa bỏ vật này nữa hả? Không phải anh đã bảo đừng bỏ mấy thứ nhảm chán đó vào hay sao?” Lời vừa dứt Nghiêm Ngôn cầm chiếc quần lót hồng chưa mặc qua lần nào ném trên mặt Tô Tiểu Mễ.

Bị chịu trận, Tô Tiểu Mễ lấy xuống vật trên mặt, lẩm bẩm “Không ngờ giấu kỹ vậy cũng bị phát hiện, coi như anh lợi hại.” Nói xong liền đem thứ đó nhét vào trong túi của mình.

Lần đầu tiên được đi chơi mà chỉ mình đôi ta, Tô Tiểu Mễ vô cùng cao hứng, vô cùng háo hức, cả người như bị vây bởi sự phấn khởi, mà một khi phấn khởi lại đặc biệt nói nhiều (T/g: Lúc cậu không phấn khởi tôi cũng thấy cậu nói rất nhiều mà...), từ lúc bắt đầu lên xe và cả ngày hôm đó lỗ tai Nghiêm Ngôn không ngừng bị hành hạ bởi những tiếng chi chi tra tra giống như một đỉnh núi chim tước. Nghiêm Ngôn đến chỗ nào Tô Tiểu Mễ chi chi tra tra đến đó.

Rốt cục Nghiêm Ngôn không thể nhịn được nữa trừng Tô Tiểu Mễ: “Em nói thẳng đi, phải tốn bao nhiêu tiền mới mua được sự yên tĩnh của em” Trải qua thực tế nên hẳn biết trực tiếp dùng tiền nhét miệng Tô Tiểu Mễ là hữu hiệu nhất, và cũng là phương pháp tốt nhất.

Trong đầu Tô Tiểu Mễ lập tức gây bàn tính, có tiền có thể mua món đồ mà cậu thích, mà gần đây Tô Tiểu Mễ vừa lúc muốn mua một món quà cho Nghiêm Ngôn, bản thân cậu thường ngày có nhiều dùng nấy hiện tại đương nhiên không dư đồng nào, bắt đắc dĩ phải dựa dẫm chút tiền phi nghĩa này, không phải chỉ cần yên tĩnh một lát thôi ư, không làm khó được cậu, Tô Tiểu Mễ gật đầu, ngậm chặt cái miệng, duỗi ra ngón tay so đo đếm chữ, Nghiêm Ngôn từ trong túi lấy ra một ít ném về phía cậu, Tô Tiểu Mễ vui đến phát điên nhanh chóng cầm lấy bỏ vào quỹ riêng của mình. (T/g: Dùng tiền của Nghiêm Ngôn để mua quà tặng Nghiêm Ngôn, chắc chỉ có mỗi cậu nghĩ ra thôi ấy...)

Có tiền rồi Tô Tiểu Mễ lần đầu tiên yên tĩnh đến trưa, khi trời chuyển sang đêm rốt cuộc nhịn không được chọt chọt Nghiêm Ngôn: “Ngôn~ em thật sự rất muốn biết tại sao anh dẫn em ra ngoài chơi?”

“A, em muốn nghe lời thật đúng không, hôm nay anh tình cờ thấy đề cương luận văn của em gửi đến hộp thư, lần này anh cho em hưởng trước sự ngon ngọt, sau khi trở về em không được tiếp tục chơi bởi biết không, bắt đầu làm đề cương luận văn ngay cho anh”

Tô Tiểu Mễ nghe Nghiêm Ngôn đơn giản giải thích, tâm trạng vốn phấn khởi liền lạnh xuống: “Cái đó không cần gấp, mấy ngày cuối cùng làm cũng không muộn đâu” Tô Tiểu Mễ là loại người kéo được ngày nào thì hay ngày đó.

“Không được, đừng trách anh không nhắc nhở trước, Tô Tiểu Mễ, nếu em không thể tốt nghiệp thì xách đầu mình đến gặp anh”

85. Chương 85: Hãy Để Chúng Ta Có Một Chuyến Du Lịch Oanh Oanh Liệt Liệt Đi

() Chương 85: Hãy để chúng ta có một chuyến du lịch oanh oanh liệt liệt đi

Nói thật cả đêm hôm đó Tô Tiểu Mễ trần trọc khó ngủ, không phải cậu không muốn ngủ mà là cậu lẩn qua lẩn lại cách mấy cũng ngủ không được. Sáng ngày thứ hai thì dậy thật sớm, tinh thần cũng rất phấn chấn, nhanh chóng đi tẩy rửa, chuẩn bị thức ăn, thậm chí còn chạy đến thúc giục Nghiêm Ngôn nằm ngủ trên giường: “Ngôn~ nhanh dậy a, chúng ta phải đi”

Thấy Nghiêm Ngôn không có phản ứng, Tô Tiểu Mễ chạy vòng ra phía trước kéo bàn tay buông lỏng xuống của Nghiêm Ngôn: “Ngôn ~ anh sao lười quá nha, một chút hăng hái cũng không có” (T/g: Cậu dường như không có tư cách nói người khác nha...)

Âm thanh lải nhải không dứt, Nghiêm Ngôn mệt mỏi nâng lên mí mắt: “Bệnh thần kinh, mới 5h sáng mà la réo không ngừng” Dứt câu lại nằm trở về trên giường, Tô Tiểu Mễ ở bên cạnh gấp đến độ như kiến bò trên chảo nóng oang oang: “Đã 5h30, chúng ta phải nắm chắc từng phút từng giây, thời gian là vàng bạc

đấy, chúng ta không thể vùi lấp nó vào giấc ngủ được, lúc em học trung học đệ nhất cấp, thầy giáo đã từng nói với em, cái chần ầm ập là phần mộ chôn vùi tuổi thanh xuân, Ngôn ~ anh mau dậy đi, anh không nên ngủ trong phần mộ của mình nha”

“Tránh ra.” Nghiêm Ngôn hoàn toàn không nghe lọt.

“Ngônnnn

” Tô Tiểu Mễ tiếp tục làm nũng, nào ngờ Nghiêm Ngôn bất thành linh mở mắt, ánh mắt sắc lạnh nhìn cậu như muốn giết người. Tô Tiểu Mễ cả người run lên, im lặng lui ra khỏi còn ngoan ngoãn giúp hắt khập lại cửa phòng, ra ngoài rồi cậu lại bắt đầu đứng ngồi không yên ở phòng khách nhìn màn hình TV, mỗi lần cách mười phút đồng hồ lại lén nghe bên trong phòng ngủ có tiếng động gì không, kết quả đến 7h Nghiêm Ngôn mới chậm rãi rời giường, Tô Tiểu Mễ vừa thấy Nghiêm Ngôn đi ra liền vọt tới trước mặt: “Ngôn ~ chúng ta khi nào thì đi nhỉ?”

Nghiêm Ngôn thấy Tô Tiểu Mễ từ 5h đến tận bây giờ vẫn còn hối hả, không nói một lời miễn cưỡng đi tới phòng tắm. Một lúc lâu mới ra khỏi phòng tắm, Tô Tiểu Mễ lại vọt tới trước mặt: “Ngôn ~ chúng ta khi nào thì đi?”

Nghiêm Ngôn chậm rãi ngồi xuống bàn ăn điểm tâm: “Không hiểu em một mực kích động thế để làm gì?”

“Anh đang nói gì, được đi du lịch chẳng lẽ không kích động?” Tô Tiểu Mễ giơ tay làm ra tư thế sẵn sàng: “Hãy để chúng ta có một chuyến du lịch oanh oanh liệt liệt đi”

Nghiêm Ngôn liếc mắt nhìn một cái rồi lại chuyên tâm ăn sáng, phải mất một tiếng Nghiêm Ngôn mới chuẩn bị xong, Tô Tiểu Mễ rốt cục được như ý nguyện ngồi lên xe nhưng vẫn không chịu xuống ba lô, cậu vẫn đeo nó trên vai ngồi im tại chỗ, Nghiêm Ngôn khởi động xe, quay sang hỏi: “Em đeo vậy không thấy mệt sao?”

“Em sẵn sàng ứng phó mọi thời khắc mà” Tô Tiểu Mễ không cảm thấy mệt, hiện tại bất cứ chuyện gì cũng không thể làm hấn thấy mệt.

Nhìn Tô Tiểu Mễ thần thái sáng láng, Nghiêm Ngôn rốt cục phải chịu theo, dù sao bây giờ có nói nhiều hơn nữa chẳng nhóc Tô Tiểu Mễ kia cũng sẽ không nghe lọt.

Một lúc sau, Tô Tiểu Mễ vì ngày hôm qua ngủ không được ngon giấc mà ngủ thiếp trên xe, lần nữa tỉnh lại đã là chuyện 3h chiều, Tô Tiểu Mễ nhìn ra phong cảnh bên ngoài: “Còn chưa tới, phải mất bao lâu mới đến”

“Khoảng chừng 3h nữa”

“Lâu như vậy, Ngôn ~ cổ cùng thất lưng của em mỏi quá à”

Nghiêm Ngôn mắng: “Nên ban nãy ông đây mới bảo đem hành lý đặt phía sau xe”

Tô Tiểu Mễ bị Nghiêm Ngôn mắng một trận mới đem balo đặt ra phía sau xe, nhìn phong cảnh bên ngoài lướt qua thật nhanh, Tô Tiểu Mễ nhìn cảnh vật xa lạ bên ngoài một lát thì cảm thấy bắt đầu nhàm chán, bàn tay len lén bò lên trên bàn tay Nghiêm Ngôn đặt tại bánh lái, nghịch ngợm dùng ngón trỏ vẽ lên trên nhiều vòng tròn, Nghiêm Ngôn hất tay Tô Tiểu Mễ sang một bên: “Ít ở chỗ này phát xuân đi”

“Người ta đang chán muốn chết đây nè, anh lại không chịu nói chuyện với em” Dứt lời bàn tay của Tô Tiểu Mễ lại phóng tới đặt trên đùi Nghiêm Ngôn, giống tên biến thái ra sức vuốt ve, Nghiêm Ngôn cắn bản không thể chuyên tâm lái xe, mở miệng mắng: “Em ngoan ngoãn ngồi đó cho anh”

“Không có ai nói chuyện em chán muốn chết, hơn nữa không có ai nói chuyện với em thì em sẽ làm một số chuyện kỳ quái” Tô Tiểu Mễ thành thật nói.

Bất quá câu này là lời thật, phong cảnh không có gì nhìn, Nghiêm Ngôn lại không có nghe nhạc, cũng không chịu nói chuyện cùng cậu, đối với Tô Tiểu Mễ không có gì đáng sợ hơn sự nhàm chán đó.

Nghiêm Ngôn liếc mắt lườm Tô Tiểu Mễ: “Dựa vào em có thể làm ra việc gì cơ chứ?” Bỏ lại một câu sau đó tiếp tục lái xe.

Bị nói như vậy, Tô Tiểu Mễ không thể làm gì khác hơn tự tìm chuyện để làm, nghĩ nửa ngày, Tô Tiểu Mễ mới ngược lên ánh mắt vô tội nhìn mặt nghiêm của Nghiêm Ngôn, nói ra một câu kinh thiên động: “Ngôn~ nếu không em hiện tại giúp anh ngâm ngâm nha, anh lái xe đã lâu chắc cũng mệt mỏi rồi”

Mới vừa thốt ra lời, bàn tay nắm bánh lái của Nghiêm Ngôn run lên một cái, thiếu chút nữa đụng phải thân cây ven đường, còn chưa kịp phản ứng, Tô Tiểu Mễ đã như lão già dê nhào tới trên đùi Nghiêm Ngôn muốn kéo ra khóa quần của hắn, Nghiêm Ngôn tức giận gầm lên: “Em đúng là lưu manh, chỉ biết ảnh hưởng đến anh lái xe” Nghiêm Ngôn vươn tay giữ đầu Tô Tiểu Mễ từ trên đùi mình đẩy ra.

“Không sao”

“Dĩ nhiên em không sao” Nghiêm Ngôn gầm thét, Tô Tiểu Mễ óc heo này không biết mỗi ngày nghĩ đến chuyện gì.

“Người khác nhìn không thấy em đâu, anh yên tâm đi”

“Mẹ nó, em có chừng có mực cho anh” Nghiêm Ngôn rốt cục chịu thua chiến thuật nhảm chán làm liều của Tô Tiểu Mễ, đem xe dừng ở ngoài một siêu thị ven đường, bỏ lại Tô Tiểu Mễ trong xe tự mình vào siêu thị, không lâu sau lại ôm đống lớn đồ ăn vặt đi ra ngoài, ngồi vào xe, đem đồ ăn vặt ném vào trong ngực Tô Tiểu Mễ, còn có mấy quyển tạp chí, xe khởi động tiếp tục lên đường.

Tô Tiểu Mễ lại thử hỏi: “Em có thể nghe chút âm nhạc không?”

Thấy Nghiêm Ngôn không đáp trả, Tô Tiểu Mễ cẩn thận mở máy nghe nhạc, đem âm thanh điều chỉnh nhỏ một chút, sau đó vừa ăn đồ vặt vừa nhìn tạp chí vừa nghe nhạc, chỉ chốc lát miệng ngâm một đồng thức ăn hương Nghiêm Ngôn cần nhai: “Nếu sớm dùng cách này không phải tốt lắm sao, mới vừa rồi thiếu chút nữa xảy ra tai nạn xe cộ, thật đáng sợ” Tô Tiểu Mễ mới vừa mở miệng đồ ăn vặt bên trong cũng theo đó bay vèo vèo ra bên ngoài, rơi vãi đầy xe.

Bàn tay Nghiêm Ngôn hung hăng siết chặt bánh lái, giờ phút này hắn lờ đi cũng không muốn nói.

Rốt cục đến địa điểm đã chọn, đồ ăn vặt trên xe bị Tô Tiểu Mễ giải quyết không còn sót lại bao nhiêu, hưng phấn mở cửa xuống xe, sờ sờ cái bụng ăn no căng tròn, nhìn ngọn núi trước mắt cao tới không thấy đỉnh, quay đầu rử rượi gọi Nghiêm Ngôn: “Sao anh không đưa em đi ngắm hoa anh đào hay đến những nơi lãng mạn, mà lại đưa em đi leo núi, vận động kiểu này mệt lắm a”

Nghiêm Ngôn đem xe đậu ở bãi đỗ xe chuyên dụng, đeo lên túi ba lô của mình: “Em có thể ở lại đây” Dứt lời liền trực tiếp đi đến cửa mua vé vào cửa.

“Em đâu nói không đi” Dứt lời Tô Tiểu Mễ liền chạy chậm đuổi theo sau Nghiêm Ngôn.

()

Vì không có mấy người leo núi nên tại quầy vé không cần chen chúc, rất nhanh mua được vé vào cổng, Tô Tiểu Mễ nhìn thêm đá không đồng nhất trải dài liên hồi hận bản thân đem quá nhiều đồ kính cang, sớm biết nghe lời Nghiêm Ngôn đem theo ít thôi. Lúc lên núi cậu trông thấy có nơi bán gậy chống lên núi, vì thế vội vàng bảo Nghiêm Ngôn chờ một chút, còn mình lại chạy đi mua giống như tiểu lão đầu theo phía sau Nghiêm Ngôn bắt đầu chuyển lữ hành oanh oanh liệt liệt.

Mới bắt đầu Tô Tiểu Mễ còn như bức tượng tùy thời có thể chuyển dời, về sau thể lực ngày càng suy giảm, Tô Tiểu Mễ đi vài bước liền ngồi phịch dưới đất để Nghiêm Ngôn đợi ở phía trước: “Ngôn~ em không được, bình thường ít rèn luyện không khỏe bằng anh, em chịu không được”

Nghiêm Ngôn dừng lại ngồi xuống bên người Tô Tiểu Mễ, hai người ngồi song song trên thềm đá, chung quanh không lấy một bóng người, nơi này không khí rất thoáng mát, trán Nghiêm Ngôn cũng đã lấm lấm mồ hôi, lấy ra bình nước uống một hớp rồi đưa cho Tô Tiểu Mễ chặt vật bên cạnh, Tô Tiểu Mễ nhận lấy ngửa đầu uống một ngụm, thở phào một hơi: “Ngôn~ nơi này sao không thấy người qua lại nhỉ?”

“Em không phải đã nói chỉ cần hai chúng ta à” Nghiêm Ngôn đốt một điếu thuốc, đã lâu chưa từng thư thái như vậy.

“Cũng đâu có nói vắng vẻ như vậy, không biết có dã thú đột nhiên xuất hiện bắt chúng ta đi”

“Biết đâu chừng” Nghiêm Ngôn hoàn toàn không có ý an ủi Tô Tiểu Mễ

Tô Tiểu Mễ vừa nghe Nghiêm Ngôn nói liền tin răm rắp, hoảng sợ mở to mắt nhìn quanh bốn phía: “Qua hai ba tiếng nữa sắc trời chuyển tối, chúng ta phải nghỉ ngơi ở đâu, ngủ bên ngoài quá không an toàn. Ngôn~ dù anh có bất mãn với công việc mình thế nào cũng không nên lôi em tới đây cùng chịu chết”

“Thông thường mấy người leo núi đều mang theo thức ăn” Nghiêm Ngôn cầm lấy bản đồ nhìn một chút: “Bất quá dựa theo tốc độ rùa bò của em, buổi tối e rằng chúng ta sẽ ngủ ở đây”

Tô Tiểu Mễ vừa nghe như vậy lập tức đứng phắt lên, lo lắng thúc giục Nghiêm Ngôn: “Vậy anh còn ngồi nơi này làm gì, nhanh lên đi a” Cái gì lãng mạn cũng không quan, chỉ không muốn tối nay cậu và Nghiêm Ngôn cùng ngủ trên thêm đá.

Nghiêm Ngôn cầm lấy cây gậy Tô Tiểu Mễ mua, mình cầm lấy một đầu còn đầu còn lại đưa cho Tô Tiểu Mễ, Tô Tiểu Mễ ngây ngốc nhận lấy cứ thế bị Nghiêm Ngôn kéo đi, không biết tại sao Tô Tiểu Mễ lại cảm thấy dễ dàng hơn vừa rồi rất nhiều, lúc này mới thanh thoi chú ý cảnh sắc chung quanh, thật xinh đẹp.

Nhìn Nghiêm Ngôn phía trước một tay chống gậy, một tay kéo cậu trông rất cực nhọc. Vì vậy khi Nghiêm Ngôn quay đầu lại Tô Tiểu Mễ liền đưa một tay tới, cười híp mắt ngó chừng Nghiêm Ngôn: “Nắm trực tiếp tốt hơn nhiều”

Nghiêm Ngôn chép miệng: “Thật phiền phức” Nhưng vẫn vươn tay nắm bàn tay Tô Tiểu Mễ mà còn nắm thật chặt.

Theo sắc trời từ từ chuyển tối, Tô Tiểu Mễ càng sốt ruột, ngừng lại bước chân, Nghiêm Ngôn khó hiểu quay đầu, hỏi: “Lần này lại thế nào?”

Tô Tiểu Mễ từ trong túi hành lý tìm hồi lâu mới lấy ra một trang giấy cùng một cây viết: “Để em viết lại mấy lời nhắn, lỡ chúng ta gặp bất trắc bố mẹ cũng sẽ biết nguyện vọng của em” Nói xong xì xoạch viết lên giấy, Nghiêm Ngôn khế cần răng đoạt lấy tờ giấy trong tay Tô Tiểu Mễ: “Em còn lè mè chúng ta sẽ đến chậm, nhanh lên một chút”

Vô ý nhìn lướt qua, trên tờ giấy ghi lại dòng chữ:

Bố mẹ thân ái:

Nếu chuyến du lịch của con gặp bất trắc gì, xin bố mẹ đem thi thể của con cùng Nghiêm Ngôn chôn cùng một chỗ.

86. Chương 86: Một Viên Kẹo

Chương 86: Một viên kẹo

Sự thật Tô Tiểu Mễ không có bị dã thú bắt đi cũng không ngủ ngoài trời, cậu cùng Nghiêm Ngôn tới một nhà nghỉ dọc đường, mượn một gian phòng, Tô Tiểu Mễ vừa vào liền gục trên giường, ban nãy mới leo núi người ngộp đầy mồ hôi, nghỉ ngơi một lát Tô Tiểu Mễ đột nhiên cảm thấy nơi này thật lạnh, quên mất cả cái nóng ban ngày chỉ cảm thấy rét run.

Nghĩ đến chút nữa còn phải đi tắm khuôn mặt Tô Tiểu Mễ nhăn nhúm như ăn phải mướp đắng

Phòng ốc nơi đây điều kiện không tính là tốt nhưng đối với bọn họ hiện nay đã coi là tốt nhất, có phòng tắm riêng tuy nhiên giá tiền đắt đến dọa người, Tô Tiểu Mễ cảm thấy nơi đây căn bản là hắc điểm không hơn không kém, thức ăn khó nuốt muốn chết, cậu đột nhiên rất nhớ mấy món ăn vặt ban nãy trên xe, sớm biết đã ăn tiết kiệm một chút.

Nghiêm Ngôn chuẩn bị đi tắm, Tô Tiểu Mễ lại thừa dịp Nghiêm Ngôn còn chưa đóng cửa liền vọt vào, phòng đã nhỏ chen chúc hai người lại càng chật, Nghiêm Ngôn nhìn Tô Tiểu Mễ: “Em muốn làm gì, cả ngày leo núi, hiện tại không còn tinh lực dứt em ăn no đâu”

Tô Tiểu Mễ đỏ mặt: “Phi, phi ~ em cũng không còn khí lực làm chuyện đó, sao anh cứ nghĩ mấy chuyện bậy bạ thế hả, em chỉ nghĩ hai người cùng tắm sẽ ấm áp hơn thôi” Tô Tiểu Mễ không để ý sự phản đối từ Nghiêm Ngôn bắt đầu rửa , Nghiêm Ngôn đóng cửa, bắt đầu cởi bỏ quần áo trên người, Tô Tiểu Mễ nhìn thân thể trần truồng của Nghiêm Ngôn bất giác lại có chút xấu hổ, không biết xấu hổ cái gì, tuy rằng cố hết sức giữ vững bình tĩnh, ánh mắt lại không chịu được cứ dăm dăm nhìn nơi đó của Nghiêm Ngôn.

“Nhìn đủ chưa” Nghiêm Ngôn cười gian một tiếng, mở vòi sen bắt đầu tắm rửa, vì đang ở trên núi nên sức nước không mạnh, Tô Tiểu Mễ đứng cách một khoảng, nói: “Ngôn, anh thử xem nước có ấm không, ấm thì nói với em” Mới vừa nói xong câu liền bị Nghiêm Ngôn kéo đến trước vòi nước, Tô Tiểu Mễ bị nước trên cao xối xuống không tài nào mở mắt, thét chói tai: “Nước rõ ràng ấm thế này, mẹ nó, anh thật độc ác”

“Em thỏa mãn chưa, vẫn còn trên núi, tắm nhanh lên”

Nghiêm Ngôn đứng bên cạnh chờ Tô Tiểu Mễ tắm rửa, Tô Tiểu Mễ nặn ra chút dầu gội xoa xoa trên đầu: “Anh có muốn đến cùng không, đứng đó mãi sẽ cảm?”

“Em đó, tắm nhanh lên, ai mượn em để ý” Nghiêm Ngôn mạnh miệng

Bất đắc dĩ Tô Tiểu Mễ đành phải tự mình hưởng phần nước nóng, trong lòng vẫn vô cùng bồn chồn, tự trách mình vọng động muốn cùng Nghiêm Ngôn tắm lại không phải dùng bồn tắm. Vừa nghĩ vừa dùng tay xoa xoa đầu, rồi xoa xuống thân thể, ánh mắt không cẩn thận nhìn đến hạ thân Nghiêm Ngôn, thấy nơi đó có phản ứng, trái tim lại bắt đầu nhảy thành thịch, đúng là háo sắc, còn nói không có tinh lực rõ ràng tinh lực dồi dào thế cơ mà

Thật ra Nghiêm Ngôn nhìn bộ dạng Tô Tiểu Mễ thì trong lòng đã chọn rồi, cuối cùng không nhịn được đi tới dán lên người Tô Tiểu Mễ: “Là em trêu anh trước nha”

Đương nhiên Tô Tiểu Mễ biết Nghiêm Ngôn muốn làm gì, tuy nhiên vẫn không hài lòng cách nói của Nghiêm Ngôn: “Cái gì em trêu anh trước, rõ ràng tự anh có phản ứng, đừng có đem trách nhiệm ném lên đầu em”

“Giúp anh rửa” Nghiêm Ngôn kề vào tai Tô Tiểu Mễ lẩm bẩm

Tô Tiểu Mễ nghe lời đem dầu gội đầu thấm ít lên đầu Nghiêm Ngôn mới nhẹ nhàng xoa xoa, bọt khí càng ngày càng nhiều bị nước cuốn trôi chảy xuống làm người Nghiêm Ngôn trơn mượt, Tô Tiểu Mễ không còn tâm tư giúp Nghiêm Ngôn tắm rửa nữa, vì bàn tay không an phận của ai kia cứ không ngừng vuốt ve trên người cậu, kèm theo bọt xà phòng làm cả một mảnh lầy lội, Tô Tiểu Mễ ồm ồm nói: “Ai da, tắm xong lên giường hã...”

“Nhưng nó không đợi được nữa”

Tô Tiểu Mễ biết Nghiêm Ngôn chỉ ‘nó’ là người nào, thì chính là cái thứ nóng như lửa đang đánh trên bụng cậu chứ đâu, Tô Tiểu Mễ cảm nhận sự nóng rực, Nghiêm Ngôn đem ngón tay nung theo bọt khí chen vào thân thể Tô Tiểu Mễ, Tô Tiểu Mễ rên rỉ một tiếng vô lực ngã vào trong ngực Nghiêm Ngôn : “Ừm, Hmm, Hmm....”

“A, a ~ đúng, Hmm. Hmm, a, a...”

Hai chân Tô Tiểu Mễ đã chống đỡ hết nổi, môi nhẹ nhàng mút hôn phần ngực Nghiêm Ngôn, Nghiêm Ngôn xoay người đem Tô Tiểu Mễ đặt tại trên tường, từ cổ bắt đầu hôn một đường xuống dưới cho đến khi ngậm vào phần thân Tô Tiểu Mễ, Tô Tiểu Mễ dựa trên tường miệng bật ra rên rỉ khe khẽ, ngón tay bầu lấy mái tóc Nghiêm Ngôn : “Ừmm, a, a, thật thoải mái, a a ~”

Trong phòng tắm hơi nóng ngày càng nhiều, ánh mắt Tô Tiểu Mễ đã trở nên mơ hồ, chỉ cảm nhận được đầu lưỡi Nghiêm Ngôn giải đất nhạy cảm không ngừng liếm mút dẫn đến Tô Tiểu Mễ một trận lại một trận run rẩy.

“A ~ a, ummm, ô, Ngôn ~ a, a ~ umm, đúng ~”

“Chính là nơi đó, umm, Ngôn~ em muốn anh, em muốn tất cả của anh”

”Em muốn bao nhiêu anh cũng sẽ cho em” Nghiêm Ngôn đứng lên bế cao Tô Tiểu Mễ, dễ dàng mượn bọt khí trượt vào bên trong, Tô Tiểu Mễ vội vàng ôm chặt lấy bắp vai hấn tránh để mình rơi xuống, tận lực đem

chân tách ra: “A, ưmm ~ Ngôn, a a ~Ngôn ~”

Ngoài phòng không khí rét lạnh, trong phòng tắm lại xuân sắc khôn cùng.

Đến khi ra ngoài Tô Tiểu Mễ đã hoàn toàn kiệt sức, hồi hận ban đầu không nên tự cho thông minh theo Nghiêm Ngôn vào phòng tắm, rùn mình một cái, cởi bỏ áo ngoài nhảy đến trên giường dùng chăn bao lấy cả người giống như pho tượng đại Phật ngồi thiền trên giường, Nghiêm Ngôn theo sau ra ngoài mặc quần áo tử tế, đứng cạnh cửa sổ, phun ra làn khói.

Về đêm bên ngoài ngày càng lạnh, gió cũng đặc biệt lớn, Nghiêm Ngôn vừa mới phun làn khói ra ngoài đã bị gió thổi không thấy bóng dáng, Tô Tiểu Mễ ngồi trên giường xuyên qua cửa sổ nhìn ánh sao bên ngoài, hướng về phía Nghiêm Ngôn gọi lớn: “Ngôn ~ nhanh tới đây đi, ngồi bên cạnh em này, chúng ta cùng ngắm sao” Tô Tiểu Mễ vỗ vỗ chỗ trống bên cạnh mình.

“Nhằm chán”

“Mau tới a”

“Không”

“Tới đi mà”

“Không là không ”

Tô Tiểu Mễ quần chăn giống như một người mồm mím lẫn lộn trên giường: “Còn nói chuyện du lịch này cho em ngon ngọt, cả ngày hôm nay đều đau khổ, cứ thế này trở về căn bản không cách nào chuyên tâm làm đề cương luận văn rồi, đây chính là kết quả anh muốn sao?”

Nghiêm Ngôn ném xuống tàn thuốc đi tới, một cước đá vào người Tô Tiểu Mễ nhưng Tô Tiểu Mễ được chăn bông dày cộm bao bọc căn bản không cảm giác được đau, nhưng nhìn thấy Nghiêm Ngôn đã đi tới liền túm lấy hần, mở ra một góc chăn: “Ngồi vào đây sẽ ấm áp hơn”

Nghiêm Ngôn bị Tô Tiểu Mễ lôi tuột vào chăn, sau đó ngã đầu tựa vào trên bả vai Nghiêm Ngôn : “Ngôn ~ dung mạo của anh rất dễ nhìn”

“Anh biết”

“Cũng bởi vì dễ nhìn nên ngoại trừ em còn có rất nhiều người thích anh, đôi khi em cũng rất ghen tị, bắt quá nghĩ tới anh là người của em, chỉ như vậy thôi đã làm em rất thỏa mãn”

“Thế nào? Em muốn có người thích mình sao?” Nghiêm Ngôn nghiêng đầu nhìn Tô Tiểu Mễ.

Tô Tiểu Mễ lắc đầu: “Em mới không muốn, em không muốn có người yêu thích em cũng không muốn có người thích anh, em chỉ muốn có hai người chúng ta ở cạnh nhau”

Rạng sáng ngày thứ hai, hai người liền sắp xếp mọi thứ chuẩn bị tiếp tục leo núi, khí trời vẫn còn rất lạnh, Tô Tiểu Mễ dán sát vào Nghiêm Ngôn oán trách: “Ngôn ~ anh thật là, trời lạnh thế này anh đáng lý nên nhắc nhở em chuẩn bị áo dày hơn”

“Anh cũng lần đầu đến, sao biết nó lạnh thế này”

“Lần đầu tiên này thuộc về em hi hi” Tô Tiểu Mễ cười ngây ngô.

Nghiêm Ngôn nắm bàn tay nhỏ bé lạnh ngắt của Tô Tiểu Mễ: “Dài dòng cái gì, hôm nay nhất định phải đi tới đỉnh núi”

“Nếu anh luôn nắm tay em, em nhất định có thể đi đến đích” Tô Tiểu Mễ hăng hái trùng trùng kéo tay Nghiêm Ngôn tiếp tục lên đường, hai người cứ thế mà đi, mệt thì ngừng lại nghỉ chốc lát rồi đi tiếp, mà dọc theo đường đi Nghiêm Ngôn vẫn nắm tay Tô Tiểu Mễ, Tô Tiểu Mễ dù có mệt hơn nữa vẫn leo đèo theo sau lưng hần.

Gần đến buổi chiều hai người mới leo đến đỉnh núi, Tô Tiểu Mễ không quản nhiều gục trên mặt đất ngum lớn thở hổn hển: “Ngôn~ lần leo núi này đã làm em giảm mất mười năm tuổi thọ”

“Nhìn lại bộ dạng của mình đi, đừng ở chỗ này làm mất mặt, mau đứng dậy” Nghiêm Ngôn hối thúc Tô Tiểu Mễ

Tô Tiểu Mễ nghe Nghiêm Ngôn nói mới ngẩng đầu nhìn quanh bốn phía, phát hiện nơi đây có thật nhiều người, rõ ràng lúc leo núi không lấy một bóng sao bây giờ lại nhiều người thế này, Tô Tiểu Mễ không nhìn thì thôi nhìn rồi thiếu chút đem Nghiêm Ngôn đẩy xuống vách núi, ông nhận được mắng thô tục: “Mẹ nó, rõ ràng có cáp sao anh còn bắt em leo lên đây?”

“Chú ý cách nói chuyện của em đấy” Nghiêm Ngôn chỉ ra chỗ sai Tô Tiểu Mễ

Tô Tiểu Mễ chỉ vào cáp treo: “Rõ ràng có thể ngồi cáp treo lên đây, tại sao chứ, tại sao chứ, tại sao chứ hả”

“Anh thích” Nghiêm Ngôn cho Tô Tiểu Mễ một đáp án không cách nào phản bác, nếu Nghiêm Ngôn đã nói thích leo núi thì Tô Tiểu Mễ chỉ đành phải ôm bọc hành lý ngoan ngoãn nghe theo. Sau khi tiêu tan tức giận, Tô Tiểu Mễ phát hiện phong cảnh nơi đây so với dọc đường đẹp hơn rất nhiều, mặt trời dường như cũng gần cậu hơn một chút, chung quanh bao phủ một màng sương rậm, Tô Tiểu Mễ thậm chí cảm nhận được chỉ cần cậu giơ tay liền có thể chạm vào đám mây, bỗng nhiên cậu cảm thấy mấy ngày nay leo núi rất đáng giá, rất thành tựu, vui vẻ chạy loạn, reo to: “Ngôn, anh thấy em giống tiên nữ không”

Nghiêm Ngôn lạnh lùng nhìn Tô Tiểu Mễ: “Anh chỉ thấy em giống người điên”

Trên đỉnh núi có bán rất nhiều vật lưu niệm, Tô Tiểu Mễ kéo Nghiêm Ngôn mua rất nhiều món quà nhỏ đương nhiên tất cả đều dùng tiền Nghiêm Ngôn, Nghiêm Ngôn cũng không ngăn cản, chỉ theo phía sau Tô Tiểu Mễ ôm một đồng đồ có khuynh hướng ngày càng nhiều, sau đó cả hai bắt đầu đi dạo chùa miếu, Nghiêm Ngôn ôm một đồng đồ rất cục không nhận được mắng: “Em cũng vừa vừa thôi, mẹ nó, đi dạo xong mua không được à”

“Chú ý cách nói chuyện của anh đấy” Tô Tiểu Mễ học khẩu khí Nghiêm Ngôn nói chuyện, đối lấy bị Nghiêm Ngôn hung hăng đá cước, bởi vậy mới nói vĩnh viễn không nên chọc giận Nghiêm Ngôn, Tô Tiểu Mễ hiểu đạo lý này nhưng vẫn thường xuyên quên mất.

Dù mỗi ngày Tô Tiểu Mễ cùng Nghiêm Ngôn ở chung đã cảm thấy vui vẻ, nhưng cùng Nghiêm Ngôn đơn độc ở nơi đây vẫn là lần đầu, nghĩ đến đây cậu đã cảm thấy phần chần chừ hướng chi Nghiêm Ngôn quả thực giống như chồng cậu vậy, chịu đi theo sau phụ cậu xách đồ, bình thường căn bản không được đãi ngộ như vậy. Không biết nắm chặt cơ hội mới thật là kẻ ngốc.

Hiện tại hai người xách theo một đồng đồ đi vào xe cáp, Tô Tiểu Mễ vào trong nhìn ngắm nghía cảnh sắc chung quanh hết nhìn Đông tới nhìn Tây, Nghiêm Ngôn an tĩnh ngồi xuống, nhìn phong cảnh phía ngoài, chợt nói: “Tô Tiểu Mễ!”

“Chuyện gì a”

“Chờ tốt nghiệp rồi anh lập tức cưới em”

Tô Tiểu Mễ đầu tiên trở mặt kinh ngạc, sau đó nở nụ cười hạnh phúc, Nghiêm Ngôn như đã cho Tô Tiểu Mễ một viên kẹo ngọt, ngọt đến hồng trái tim Tô Tiểu Mễ mất rồi.

87. Chương 87: Được Người Khác Tổ Tình Thì Ra Không Phải Là Chuyện Ngọt Ngào

Chương 87: Được người khác tổ tình thì ra không phải là chuyện ngọt ngào

(-’ _ ’-)

Trở về tổ ấm nhỏ Tô Tiểu Mễ lại bắt đầu làm đề cương luận văn của mình, thay vì nói tự nguyện không bằng nói bị Nghiêm Ngôn thúc ép, Tô Tiểu Mễ không thích đi học hay làm mấy chuyện nghiêm túc, thể nhưng người yêu Tô Tiểu Mễ lại thích những việc này.

Trên khung lịch bàn khoanh vòng tròn ngày mình tốt nghiệp, Tô Tiểu Mễ hy vọng sớm đến ngày mà Nghiêm Ngôn thực hiện hứa hẹn. Sau đó hăng hái ngồi vào xe Nghiêm Ngôn đến chỗ làm, vừa tới công trường đã thấy được Tôn Diệu, Tôn Diệu cũng nhìn thấy Tô Tiểu Mễ liền tiến đến chào hỏi: “Tô Tiểu Mễ, thẳng nhóc cậu chạy đi đâu đó”

“Không phải chỉ ra ngoài chơi mấy ngày, à, sao cậu lại tới đây”

“Đi ngang qua nơi này thuận tiện tới đây xem, công việc chỗ cậu thế nào?”

“Bình thường thôi” Tô Tiểu Mễ thấy được người bạn ngồi cùng bàn Tôn Diệu thì vô cùng cao hứng, hơn nữa công việc hiện tại của cậu cũng do hần tìm, bất quá có một việc quan trọng cần nhắc đến, kể từ ngày Nghiêm Ngôn nói ra hứa hẹn của mình, cậu nhìn chuyện gì cũng trông thấy rất tốt đẹp, dù có là phân chẳng nữa cũng thấy tạo hình rất đặc biệt.

“Sau khi tan việc cùng đi uống vài ly với tớ được không?” Tôn Diệu choàng lên vai Tô Tiểu Mễ.

“Chuyện này.” Tô Tiểu Mễ do dự một lát rồi đẩy ra bàn tay Tôn Diệu.

“Bao giờ cậu đã trở nên lè mề thế này rồi, đi thôi, dù thế nào cũng phải cảm ơn tớ giúp cậu tìm công việc này” Tôn Diệu mặt dày đưa ra ý định trước.

Nghĩ ngợi một chút, Tô Tiểu Mễ len lén gửi một tin nhắn đến chỗ Nghiêm Ngôn báo cáo, nhận được Nghiêm Ngôn chấp nhận mới đồng ý với Tôn Diệu. Tan việc, cả hai người tìm đến tiệm ăn nhỏ trước đó hai người thường xuyên đến, Tô Tiểu Mễ khống chế tốc độ uống rượu bản thân, ở bên cạnh Tôn Diệu vẫn huyền thuyên kể lại chuyện còn trong trường.

Thời gian từng chút một trôi qua, Tô Tiểu Mễ nhìn đồng hồ trên tay thời gian không còn sớm, nhìn lại gương mặt Tôn Diệu, ánh mắt lơ mờ, miệng nói nhảm, xem ra say mất rồi, Cậu đẩy đẩy Tôn Diệu vài cái: “Này, trễ rồi, trở về thôi” Nói xong cũng đứng dậy thanh toán tiền, kéo Tôn Diệu muốn đỡ hần đi, nào ngờ Tôn Diệu một phát bắt được bàn tay Tô Tiểu Mễ kéo cậu ngồi xuống vị trí bên cạnh.

“Mẹ nó, cậu lại muốn quấy phá gì đây” Tô Tiểu Mễ giãy dụa muốn thoát khỏi vòng kìm của Tôn Diệu, hần nắm tay cậu đau quá.

“Tiểu Mễ, nói cho biết một chuyện” Tuy đang khoe khoang giọng Tôn Diệu lại không có vẻ như vậy.

“Cậu mà có chuyện gì để nói, nhanh lên, tớ đón taxi đưa cậu về nhà” Giờ phút này Tô Tiểu Mễ lại bắt đầu nhớ nhung người đang ở nhà, một lòng chỉ nghĩ nhanh xong việc rồi về nhà, hôm nay cậu không có nấu cơm cho Nghiêm Ngôn không biết hần sẽ ăn ở đâu? Ăn món gì? Không phải ăn mì gói ở nhà chứ, đang lúc trong đầu Tô Tiểu Mễ đầy ngập bóng hình Nghiêm Ngôn thì một câu nói của Tôn Diệu hoàn toàn đem Tô Tiểu Mễ rời khỏi thế giới ảo tưởng.

“Tiểu Mễ, tôi thích cậu”

Bị giáng một câu kinh thiên động địa, Tô Tiểu Mễ loay hoay muốn nhìn rõ vẻ mặt Tôn Diệu lại phát hiện hần tuy say nhưng vẻ mặt vô cùng chân thật ngó chừng Tô Tiểu Mễ. Tô Tiểu Mễ hoảng loạn ngồi xuống bên cạnh, động não suy nghĩ, hần đang nói cái gì? Hần yêu thích mình? Thích loại nào đây? Không thể nào? Không phải đâu? Không thể nào đâu?

“Cậu, cậu uống say rồi, nói nhảm, nói nhảm gì đấy” Tô Tiểu Mễ bắt đầu nói cà lăm.

Nhưng Tôn Diệu không tỏ vẻ gì, biểu tình chân thành nhìn Tô Tiểu Mễ: “Tôi không có say”

“Tớ, tớ là đàn ông mà, cậu, cậu đừng có giỡn nữa, vả lại cậu cũng đâu phải dạng thích mấy thứ đó?” Tô Tiểu Mễ lúng túng muốn thay đổi không khí, như một người anh em tốt vỗ vỗ bả vai Tôn Diệu.

“Giống cậu thích Nghiêm Ngôn vậy thôi”

Hần làm sao biết được! ! Tô Tiểu Mễ sắc mặt tái nhợt đứng dậy, cuống quýt tìm đại lý do rời đi: “Tớ không hiểu cậu nói gì nữa, tớ có việc, đi trước”

“Nếu cậu không hiểu vậy tớ nói cho cậu hiểu” Đôi mắt Tôn Diệu đỏ như lửa giữ lại Tô Tiểu Mễ không cho cậu rời đi: “Cậu biểu hiện rất rõ ràng, cậu cho tớ là thẳng ngu hử? Tưởng tớ không biết chuyện cậu và

Nghiêm Ngôn? Tổ nói cho cậu biết, Tiểu Mễ, không phải tổ không biết gì cả, tổ biết cậu cùng Nghiêm Ngôn vẫn ở cùng một chỗ, tổ biết hai người sống chung, tổ biết cậu thích đàn ông, đổi lại cậu có biết tổ thích cậu bao lâu rồi không, nếu không tại sao đi học tổ luôn ngồi bên cạnh cậu, giúp cậu tìm việc làm, tổ chuyện gì cũng muốn san sẻ cùng cậu, đối tốt với cậu, tại sao tổ ở bên cạnh cậu bao lâu, cậu đã thích đàn ông tại sao không chú ý tới tổ, hiện tại sắp tốt nghiệp, tổ còn không mở miệng, nói không chừng. . . .” Trong mắt Tôn Diệu đều là bi thương, khi nói ra lời này giọng đã nghẹn ngào.

Ở bên cạnh Tô Tiểu Mễ nghe đến ngơ ngác hé miệng lại không biết nói gì, mọi chuyện xảy ra quá nhanh đầu cậu căn bản không kịp phản ứng, chuyện này thật kỳ quái, kỳ quái quá đi, Tôn Diệu thích cậu? Luôn luôn thích cậu? Nhưng ngoại trừ được Nghiêm Ngôn tỏ tình ra đối với Tô Tiểu Mễ mà nói mấy chuyện khác không ngọt ngào.

Tôn Diệu kéo tay Tô Tiểu Mễ đi ra ngoài, tới một nơi vắng người, giơ hai tay giữ vai Tô Tiểu Mễ bắt cậu nhìn thẳng vào mắt, Tô Tiểu Mễ đỡ đỡ theo dõi người trước mắt, Tôn Diệu lại nói tiếp: “Tổ thích cậu còn nhiều hơn Nghiêm Ngôn, loại người lạnh lùng kia có cái gì tốt, chẳng qua có vóc người đẹp, tiền nhiều thôi có gì to tát, tổ sẽ đối với cậu tốt thật tốt, tổ sẽ dịu dàng với cậu hơn hẳn” Dứt lời Tôn Diệu cúi người muốn hôn môi Tô Tiểu Mễ.

Tô Tiểu Mễ thấy khuôn mặt Tôn Diệu ngày càng gần mới kịp phản ứng, mở to hai mắt dùng sức đem Tôn Diệu đẩy ra: “Cậu tránh ra, cậu uống say rồi, cậu căn bản không rõ tình cảm giữa tổ cùng Nghiêm Ngôn, một người ngoài cuộc như cậu không có tư cách để nói, đó là chuyện của hai người chúng ta” Tô Tiểu Mễ gầm thét.

Tôn Diệu sững sốt một lát, cuối cùng tỉnh táo buông ra Tô Tiểu Mễ: “Tôi đưa cậu về”

“Không, không cần, tôi có thể tự về”

“Tôi muốn đưa cậu” Tôn Diệu kiên trì.

Trên đường về hai người đều bảo trì không khí yên lặng, đến khi tới dưới nhà trọ Tô Tiểu Mễ mới quay sang nói nói cùng Tôn Diệu: “Tổ sẽ coi như cậu uống rượu say, bản thân nói gì cũng không biết, tổ sẽ quên hết mấy lời tối nay, tạm biệt”

“Tô Tiểu Mễ, tổ là thật lòng, cậu tốt nhất suy nghĩ kỹ những lời tổ nói, giữa tổ và Nghiêm ngôn so ra cậu chọn tổ vẫn thích hợp nhất, cậu không cảm thấy bất kỳ phương diện nào cả hai cũng xê xích quá nhiều sao?”

“Tạm biệt” Tô Tiểu Mễ không muốn nghe nữa, trực tiếp chạy vào thang máy. Ở trong lòng cậu, cậu chỉ đem Tôn Diệu làm bạn tốt, tới bây giờ vẫn chưa có ý nghĩ khác.

Tô Tiểu Mễ vội vàng chạy khỏi thang máy, mở cửa, sau đó vọt vào trong ngực Nghiêm Ngôn đang ngồi xem TV, ôm siết vòng eo Nghiêm Ngôn, ngửi mùi vị quen thuộc trên người hắn.

“Có chuyện gì?”

Tô Tiểu Mễ lắc đầu: “Không có gì, chẳng qua trong đầu tất cả đều là hình bóng của anh, anh thật đáng ghét, chiếm cứ tâm trí em khiến em không thể dung nạp thêm bất kỳ thứ khác” Tô Tiểu Mễ không muốn vào lúc này đem chuyện Tôn Diệu kể lại với Nghiêm Ngôn, cậu không muốn xảy ra chuyện bất trắc nào hết, cậu chỉ muốn yên lặng chờ Nghiêm Ngôn thực hiện lời hứa của hắn, tốt nhất đừng có ai đến quấy rầy, về phần Tôn Diệu có lẽ hôm nay hắn uống quá nhiều.

“Anh thấy dung lượng não em chắc không có bao nhiêu rồi, nhanh lên đi tắm.”

“Ừ” Tô Tiểu Mễ từ trong ngực Nghiêm Ngôn chui ra, cầm đồ ngủ chạy tới phòng tắm, trước khi đóng cửa cậu còn lờ lờ ra: “Ngôn ~ phải chờ em cũng ngủ đó”

“Chờ em cái rắm, anh lập tức đi ngủ đây” Nghiêm Ngôn lạnh lùng đáp lại.

Nhưng đến Tô Tiểu Mễ ra ngoài Nghiêm Ngôn vẫn ngồi trên ghế salon xem TV, Tô Tiểu Mễ đem mái tóc ướt nhẹ tóc cạo lên vai Nghiêm Ngôn: “Ngôn~ biết ngay anh nhất định chờ em mà”

“Tránh ra, đầu tóc ướt nhẹ kia kìa, người nào chờ em, anh chỉ muốn xem TV thôi”

“Rõ ràng đang chờ em, đừng có mạnh miệng nữa”

“Ít tự sướng đi”

“Ngôn ~ nói anh yêu em đi?”

“Không nói”

“Nói đi mà à hà, nói cho người ta nghe đi”

“Không nói”

“Nói điiiii”

“Không nói”

“Nói đi mà”

“Đã bảo không nói”

88. Chương 88: Khoảng Cách Một Bước Thật Ra Rất Xa

! ^~^! Chương 88: Khoảng cách một bước thật ra rất xa

Tô Tiểu Mễ nghĩ chuyện Tôn Diệu đã qua rồi không nên nhắc lại, cậu còn tự an ủi mình đêm đó Tôn Diệu say rượu mới nói lảm nhảm nhưng chuyện lại phát triển không như cậu nghĩ, Tôn Diệu rõ ràng biểu hiện sự chân thật như những lời hắn nói, sắp tốt nghiệp hắn muốn tranh thủ chiếm được tình cảm người yêu, vì thế không còn cam lòng yên lặng bên cạnh Tô Tiểu Mễ như trước kia.

Đầu tiên hắn thường xuyên nhắn tin cho Tô Tiểu Mễ, Tô Tiểu Mễ vừa nhìn thấy liền ấn ngay nút xóa cũng không hồi âm, cậu không muốn tạo hi vọng cho Tôn Diệu cũng không muốn chơi trò mập mờ, lại càng không thích vì chuyện của hắn chọc Nghiêm Ngôn không vui

Nhịn đến buổi trưa Tô Tiểu Mễ liền chạy đi tìm Nghiêm Ngôn nào biết có một chuyện còn đau đầu hơn chờ cậu. Cậu mới vừa vào phòng liền thấy được hai cô gái ngồi trên ghế salon trong phòng làm việc mà Nghiêm Ngôn vẫn ngồi vị trí làm việc thường ngày mặt không chút thay đổi, Nghiêm Ngôn thấy Tô Tiểu Mễ tới, dụi tắt tàn thuốc đứng lên: “Đi thôi, chúng ta đi ăn cơm” Thanh âm khẩn trương như muốn mang Tô Tiểu Mễ rời khỏi nơi này càng nhanh càng tốt, lại bị một cô gái tóc uống gọn sóng gọi lại: “Anh họ, chúng em mới tới sao anh lại lãnh đạm như vậy, chẳng lẽ đây là đạo đãi khách của anh”

Anh họ? Vậy cô gái này chính là em họ của Nghiêm Ngôn? Tô Tiểu Mễ đang tự hỏi có nên đến lấy lòng thân thích Nghiêm Ngôn hay không, cô gái kia đã thân nhiên đi đến trước mặt Tô Tiểu Mễ, đánh giá cậu từ trên xuống dưới: “Cậu chính là Tô Tiểu Mễ?” Hỏi xong cô lại sờ sờ cằm, sau đó nhướn mày, đôi môi nhỏ nhắn khẽ cong lên: “Giờ đây, em còn tưởng rằng là mỹ nam tử nào đó mới khiến anh họ si mê đắm đuối, không ngờ lại tầm thường như vậy, hại cậu bỏ chôn một lát phái Tiểu Giai, bây giờ còn bảo đích thân mình đến, thật là. Chào cậu, tôi là Cao Mỹ, con của em gái bố Nghiêm Ngôn, nói luôn bố anh ấy muốn tôi đến đây chia rẽ hai người”

Cao Mỹ không hổ là thân thích Nghiêm Ngôn, ngôn ngữ sắc bén câu nào câu nấy đều đâm vào Tô Tiểu Mễ, Tô Tiểu Mễ thoáng cái sững sờ, Nghiêm Ngôn bên cạnh cau mày rống “Trở về nhà ngay, đừng có ở đây chọc tức tôi”

“Anh họ, anh thật hung dữ đó, em cũng chỉ nhận ủy thác của người khác thôi mà” Dứt lời Cao Mỹ nũng nịu ôm lấy cánh tay Nghiêm Ngôn.

Nghiêm Ngôn hất ra bàn tay Cao Mỹ: “Tôi đã nói rồi, chuyện này không thể thương lượng” Quăng lại một câu sau đó Tô Tiểu Mễ đi ra ngoài, Tô Tiểu Mễ đi theo phía sau Nghiêm Ngôn, không nhận được hỏi: “Ngôn ~ bố anh ruột cuộc muốn phái bao nhiêu người đến đây”

“Anh thấy lần này hẳn là tuyệt chiêu cuối cùng của ông ta” Nghiêm Ngôn cùng Tô Tiểu Mễ ngồi vào trong xe, khởi động xe thật nhanh rời đi.

“Tuyệt chiêu cuối cùng gì nha, không phải chỉ mỗi cô em họ đó thôi sao, không lẽ anh lại sợ cô ta”

Nghiêm Ngôn phiền não rút ra một điều thuốc, Tô Tiểu Mễ nhìn thấy lại không rõ Nghiêm Ngôn vì sao lại không vui, muốn nói thêm Nghiêm Ngôn đã mở miệng: “Tô Tiểu Mễ, nếu em nghe được chuyện gì chỉ cần em tin tưởng anh là được” Lời vừa dứt xe cũng đã ngừng lại trước cửa một quán ăn

Tô Tiểu Mễ nghiêng đầu khó hiểu nhìn Nghiêm Ngôn: “Tin tưởng anh chuyện gì?”

Bỗng nhiên Nghiêm Ngôn nghiêng người đến một tay nắm cổ áo Tô Tiểu Mễ kéo về hướng mình: “Tin tưởng anh hiện tại chỉ yêu mỗi mình em” Dứt lời Nghiêm Ngôn cúi người hôn lên môi Tô Tiểu Mễ, hôn thật sâu thật thấm thiết. Mất một lúc lâu mới buông ra Tô Tiểu Mễ thở hổn hển, nói: “Đi thôi, chúng ta đi ăn cơm”

Tô Tiểu Mễ đỏ mặt chỉnh chu lại quần áo, thầm mắng Nghiêm Ngôn thói, đáng ghét, tối hôm qua hai người ở chung một chỗ cậu năn nỉ muốn chết hẳn cũng không chịu hé răng, bây giờ ban ngày ban mặt lại làm chuyện khiến người ta xấu hổ.

Trong lúc hai người dùng cơm, Tôn Diệu lại gửi tin nhắn đến, Tô Tiểu Mễ không kịp trở tay, lúng túng mở ra điện thoại nhìn:

“Cậu dùng cơm chưa? Chuyện tôi nói cậu hãy suy nghĩ thật kỹ, xong việc tôi chờ cậu”

Mặt ửng đỏ Tô Tiểu Mễ đem tin nhắn xóa bỏ sau đó nhét lại vào túi, Nghiêm Ngôn thấy vẻ mặt Tô Tiểu Mễ liền hỏi: “Người nào gửi tới, trông em có vẻ rất chán ghét nhỉ”

“Không phải tin nhắn anh gửi, em đều như vậy” Tô Tiểu Mễ cười hì hì nói.

“Không cho phép nói lời buồn nôn, anh còn đang dùng cơm”

Cơm nước xong Nghiêm Ngôn đem Tô Tiểu Mễ đưa đến chỗ làm rồi rời đi, Tô Tiểu Mễ mới vừa vào làm lại nghe Phương Hữu không nghiêm túc huyết sáo, quay đầu không ngờ lại thấy Cao Mỹ cùng cô gái lạ mặt đi tới, công trường buồn tẻ hiện tại xuất hiện hai mỹ nữ đương nhiên rất được hoan nghênh, Tô Tiểu Mễ thở dài ngao ngán, tiếp theo hít sâu một hơi lấy bình tĩnh, rồi mới đi về phía hai vị mỹ nữ.

Cao Mỹ vừa nhìn thấy Tô Tiểu Mễ liền hướng cậu ngoắt ngoắt tay: “Thì ra cậu ở đây, hại tôi tìm cậu khắp nơi”

“Cô tìm tôi làm gì”

“Ai u, tính tình cũng không vừa nhỉ” Cao Mỹ cười sang sảng

“Cô đã nói đến chia rẽ chúng tôi, sao tôi còn phải nể mặt cô nhỉ”

Cao Mỹ phát tay nói: “Cậu chỉ nói đúng phân nửa, thật ra tôi đến đây còn vì giúp bạn tốt tìm lại tình yêu của cô ấy” Cao Mỹ nói xong cũng đẩy cô gái bên cạnh đến trước mặt Tô Tiểu Mễ, cô đó có mái tóc dài óng mượt, dáng người thướt tha, mắt to, góc cạnh trên mặt đều phù hợp tiêu chuẩn mỹ nữ, cô nhìn Tô Tiểu Mễ lễ phép gật đầu: “Chào, trước đó luôn nghe người khác nói về cậu, đây là lần thứ hai chúng ta gặp mặt, tôi tên Điền Điền”

Woa cái tên nghe ngọt ngào quá đi, đây cũng là ý nghĩ đầu tiên Tô Tiểu Mễ nghe được cái tên này.

Cao Mỹ đứng phía sau Điền Điền lò dò ra, bổ sung: “Cô ấy là bạn gái cũ của Nghiêm Ngôn đấy”

Những lời này đã làm Tô Tiểu Mễ khiếp sợ không nhỏ, so với nghe Tôn Diệu tỏ tình còn đáng sợ hơn, bạn gái cũ của Nghiêm Ngôn? Ban nãy sao Nghiêm Ngôn lại không chịu nói với cậu, lại nghĩ tới những lời khó hiểu trên xe, ngay lập tức hiểu hết thủ đoạn cuối cùng của bố Nghiêm Ngôn là gì, mặc dù Tô Tiểu Mễ luôn tự nhắc nhở bản thân bỏ đi, bỏ đi, chuyện đã qua không nên để ý, nhưng khi nhìn thấy Điền Điền nhìn cậu cười mỉm, Tô Tiểu Mễ nghĩ mọi chuyện đúng là không thể nói quên là quên được.

“Chuyện đã qua thì cứ để nó qua đi”

“Nhưng tôi vẫn còn rất thích Ngôn” Điền Điền không nhin được mở miệng.

“Chúng tôi đã sống chung” Tô Tiểu Mễ nói rất nhẹ nghe không ra chút uy nghiêm.

Khuôn mặt Điền Điền vẫn luôn mang ý cười, nghiêng về phía Tô Tiểu Mễ nhỏ giọng nói: “Cho nên tôi tới đây là để đoạt lại anh ấy, Ngôn anh ấy vốn thuộc về tôi mà” Nói xong kéo tay Cao Mỹ rời đi, Tô Tiểu Mễ nhìn bóng lưng hai người dần biến mất, trong lòng cảm thấy rất khó chịu.

Tại sao rõ ràng chỉ còn một bước, rõ ràng cậu sắp tốt nghiệp, rõ ràng tất cả đều nắm trong tay, ngay thời khắc quan trọng lại xảy ra chuyện này, đem khoảng cách một bước vốn rất ngắn kéo dài thật xa, cậu chỉ muốn hai người đơn giản sống cùng nhau, chẳng lẽ điều đó lại khó vậy sao.

Mang theo tâm trạng nặng nề Tô Tiểu Mễ nhìn đồng hồ trên tay, gần tan việc rồi, nhìn lại cạnh cửa lại thấy Tôn Diệu đứng đó, không biết hẳn tới lúc nào, Tô Tiểu Mễ kiên trì kéo Tôn Diệu đến một nơi không người, Tôn Diệu không nhin được mở miệng trước: “Hai cô gái kia là ai?”

Tô Tiểu Mễ lắc đầu không nói, Tôn Diệu nhìn sắc mặt Tô Tiểu Mễ cũng đoán được đại khái: “Nên mới nói, sống cùng tớ mới là lựa chọn tốt nhất, tên kia đào hoa như vậy, cậu hiện tại có thể cản một, sau này thì thể nào, còn tớ tuyệt đối không để cậu chịu ầm ừc”

Tô Tiểu Mễ không nói, trong đầu chỉ ngập tràn vẻ mặt tự tình của Điền Điền, cô ấy thật sự nắm chắc có thể cướp Nghiêm Ngôn khỏi cậu? Tại sao mình lại bắt đầu hèn yếu, bắt đầu không có lòng tin với bản thân cũng không có lòng tin với Ngôn, càng không có lòng tin với tình cảm hai người. Đúng vậy, vì cô ta không phải ai khác mà là người từng sống bên cạnh Ngôn.

Tôn Diệu thấy Tô Tiểu Mễ không nói chuyện thì cho rằng cậu còn do dự, nói tiếp: “Hai người các cậu chẳng có điểm nào giống nhau nói gì ở chung một chỗ? Cậu có nghĩ tới sau này, nói không chừng ngày nào đó hẳn sẽ chán ghét cậu đi tìm mấy cô gái khác. Tiểu Mễ, tớ dám cam đoan với cậu, tớ đối với cậu sẽ tốt hơn Nghiêm Ngôn”

“Dù cậu tốt hơn hẳn thì có ích gì? Cậu cũng đâu phải hẳn, đâu phải người tôi yêu, dù cậu dịu dàng với tôi, cho tôi những điều tốt nhất, không để tôi khổ sở nhưng cậu không phải Ngôn, vậy cũng chẳng có ý nghĩa gì, cậu rốt cuộc có hiểu không vậy? Giữa chúng tôi tuy rằng không có điểm chung lại có một điều rất giống, đó là chúng tôi đều yêu đối phương” Tô Tiểu Mễ nói ra lời này để khoe khoang cùng Tôn Diệu cũng như tự nói chính mình.

“Tớ nghĩ người không rõ là cậu, Tiểu Mễ, cậu nhìn rõ sự việc đi, hai người căn bản không thích hợp, chia tay hẳn ở chung với tớ được không?” Tôn Diệu biểu tình chân thành vươn tay về phía Tô Tiểu Mễ.

“Cậu bảo em ấy chia tay với ai?” Bỗng nhiên giọng nói lạnh như băng của Nghiêm Ngôn từ phía sau hai người truyền đến.

89. Chương 89: Không Nên Nói Lời Khiến Anh Khổ Sở

(°,°) Chương 89: Không nên nói lời khiến anh khổ sở

Bị thanh âm quen thuộc làm sững sờ, Tô Tiểu Mễ xoay người phát hiện Nghiêm Ngôn nheo mắt nhìn đắm đắm Tôn Diệu, Tô Tiểu Mễ biết Nghiêm Ngôn nhất định tức giận, khuôn mặt đẹp trai mang biểu tình vụn vẹo đáng sợ chứng minh hết thảy.

Tô Tiểu Mễ muốn nói lại cảm thấy bản thân không sai, không cần giải thích, hiện tại cậu chỉ muốn nghe Nghiêm Ngôn giải thích tại sao giấu cậu chuyện Điền Điền. Chẳng lẽ hẳn đang chột dạ?

Tôn Diệu đón ánh mắt Nghiêm Ngôn không chút sợ hãi: “Tôi thích Tiểu Mễ, mấy ngày trước cũng đã tỏ tình cùng cậu ta, cậu ta hiện tại đang suy nghĩ chuyện cả hai, dù kết quả thế nào cũng hi vọng anh không nên trách Tiểu Mễ”

“Mấy ngày trước cậu đã nói cùng em ấy?” Nghiêm Ngôn xanh mặt quay sang nhìn Tô Tiểu Mễ, muốn từ chỗ cậu xác nhận tin tức, Tô Tiểu Mễ cúi đầu, không ngừng tự hỏi tại sao, cậu rõ ràng chỉ không muốn Tôn Diệu phá hỏng tình cảm bấy lâu nay của hai người, vậy mà hiện tại lại bị Tôn Diệu khoe khoang cứ như đang làm chuyện xấu, không phải như vậy.

“Tôi thích Tiểu Mễ, thích hơn anh thích cậu ấy, thậm chí thích còn lâu hơn anh” Tôn Diệu tiếp tục đưa ra lời tỏ tình của mình

Nghiêm Ngôn cắn răng muốn phát hỏa, trong lòng vô cùng không thoải mái, hét to: “Mẹ nó, sao cậu biết ông đây thích em ấy không nhiều”

“Anh chỉ được cái bá đạo, anh cho rằng làm vậy đối được tình yêu à? Nói cho anh biết đó không phải tình yêu”

“Nói cậu hay ông đây không cần cậu đến chỉ dẫn tình yêu là thế nào” Sắc mặt Nghiêm Ngôn ngày càng khó coi.

Tuy bị đối phương lấn át, Tôn Diệu lại tuyệt không sợ, nếu cậu sợ ban đầu đã không lấy dũng khí tới tỏ tình cùng Tô Tiểu Mễ, lần này trái tim cậu đã cứng cáp như sắt rồi.

“Tôn Diệu, cậu đi trước được không, tớ có vài lời muốn nói cùng anh ấy” Lúc này trong lòng Tô Tiểu Mễ chỉ toàn chuyện Nghiêm Ngôn cùng Điền Điền, nào còn tâm tình nghe Tôn Diệu thổ lộ bài ca tình yêu.

“Tôi không đi, hôm nay vừa lúc có đủ ba người ở đây, chúng ta cứ đem mọi chuyện nói rõ ràng”

Nghiêm Ngôn thô lỗ từ trong túi rút ra một điều thuốc, đem hộp thuốc vụn thành một nhúm ném đi, dựa vào tường hút mạnh một ngụm, lạnh lùng nhìn Tôn Diệu: “Cậu muốn nói rõ ràng chuyện gì? Cậu dùng cái gì để nói rõ ràng? Cậu cho được em ấy cái gì?”

“Đúng, anh có thể cho cậu ấy một nơi ở thoải mái, tiền bạc..v.v..Vậy thì thế nào? Tiểu Mễ, tớ sẽ cố gắng làm việc những thứ đó sau này vẫn có thể cho cậu”

Tô Tiểu Mễ rốt cuộc bị những lời đó của Tôn Diệu chọc giận: “Cậu cho rằng tớ vì cái gì mà ở cùng Ngôn, cậu cho rằng tớ là ai, tớ là người chỉ quan tâm đến tiền chắc? Còn nơi ở thoải mái là sao? Cậu không biết thì đừng nói lung tung, từ trước đến nay tớ chỉ xem cậu như bạn, nếu cậu cứ tiếp tục thế này tớ e rằng chúng ta ngay cả làm bạn cũng không được”

“Hắn ta tốt chỗ nào?” Tôn Diệu kiên quyết không buông tha, nếu chỉ mấy câu có thể dễ dàng bức hắn lui, vậy phần tình cảm đó cũng không thể duy trì bốn năm.

“Loại người như tôi vậy mà chiếm được tình yêu của hắn, còn cậu miệng đầy ôn nhu, tình yêu này nọ nhưng cái gì cũng không đạt được” Nghiêm Ngôn đi tới gần Tôn Diệu buông ra lời khiêu khích.

Tôn Diệu tức đến khuôn mặt tị máu, vì Nghiêm Ngôn đã nói trúng chỗ đau của hắn, không nhịn được giờ tay muốn cho Nghiêm Ngôn một đấm, lại bị Nghiêm Ngôn biết được nhanh chóng né sang một bên, Tô Tiểu Mễ nhìn thấy sợ đến sắc mặt tái nhợt, vội vàng chạy đến bên cạnh Nghiêm Ngôn sợ Tôn Diệu không cẩn thận làm hắn bị thương. Nghiêm Ngôn nhìn cậu phát tay, chứng minh bản thân không sao.

Lúc này Tôn Diệu lại vươn tay về phía Tô Tiểu Mễ: “Tiểu Mễ, đi theo tớ, tớ nói rồi, hai người không hợp. Cậu biết rõ đó không phải là yêu mà, cậu chẳng qua bị hắn xỏ mũi dẫn đi, rồi cho rằng đó là yêu” Nghiêm Ngôn nghe nói mà tức muốn chết, thiếu chút mất lý trí xông lên phía trước đem Tôn Diệu đánh một trận, lại bị Tô Tiểu Mễ níu lại tay áo, sau đó cậu còn cố ý hướng về phía Tôn Diệu khoe khoang: “Nếu cậu cho rằng tớ đối với cậu không phải là yêu, vậy ngày ngày trong đầu đều là hình bóng của hắn, cảm giác đó không phải là yêu thì là cái gì, Tôn Diệu, người cố chấp thật ra chính là cậu” Nói xong cứng rắn kéo Nghiêm Ngôn rời đi khỏi nơi này.

Ngồi vào trong xe, Nghiêm Ngôn tức giận gõ mạnh lên tay lái, miệng mắng lời thô tục. Tô Tiểu Mễ thấy khuôn mặt Nghiêm Ngôn có vẻ rất tức giận, bèn nghiêng đầu nhích tới gần Nghiêm Ngôn hỏi: “Ngôn ~ có phải bạn này anh ghen không?”

“Ai thèm ghen, ông đây mới không phải loại ngu ngốc thích ăn đấm, chỉ thấy tên đó không vừa mắt thôi. Còn em nữa, tại sao không nói với anh, không lẽ em nghĩ giống như tên kia nói? Mẹ nó, em dám nghĩ ông

đây sẽ đem em từ tầng 30 ném xuống”

“Anh quả nhiên vô cùng bá đạo”

“Em nói anh bá đạo cũng được, cường thế cũng vậy, em là người anh đã chọn. Sao không trả lời”

Tô Tiểu Mễ khẽ cắn môi dưới: “Em chỉ không muốn vì chuyện đó khiến chúng ta không vui, anh hối hận, sau đó không chịu lấy em”

Nghiêm Ngôn thấy bộ dạng Tô Tiểu Mễ tức giận ban nãy cũng tiêu tan hơn phân nửa, vươn tay xoa xoa mái tóc Tô Tiểu Mễ: “Anh nói em ngốc, em lại không tin, đã cùng em hứa hẹn sẽ không bao giờ làm trái, biết chưa”

“Thế tại sao anh không nói với em chuyện Điền Điền” Lúc này Tô Tiểu Mễ mới hoàn toàn bộc phát.

Nghiêm Ngôn thu tay lại, nhìn ra ngoài một lát, sau đó nói: “Em biết được những gì rồi? Đó chỉ là chuyện trước kia không cần quan tâm”

“Mỗi lần anh đều dùng mấy lời này lung lạc em, có chuyện gì cứ nói thẳng đi, giấu giấu diêm diêm làm gì, hay anh làm sai mới chột dạ”

“Chột dạ cái rắm, không phải chỉ bạn gái cũ, chuyện đã qua cứ cho qua đi, bây giờ truy cứu làm gì?”

Tô Tiểu Mễ nghe vậy, cơn tức liền trào dâng: “Anh trách em truy cứu? Tôn Diệu kia là bạn em, anh có cần tức giận vậy không, ông đây lại chưa lên giường cùng hẳn”

Nghiêm Ngôn ngừng lại đem xe dừng ở ven đường, đỏ mắt trừng Tô Tiểu Mễ: “Cấm em không được trước mặt anh nhắc đến tên đó, còn nữa, những lời này em cũng dám nói”

“Em cứ nói đó, thế nào, muốn đánh hử? Hơn nữa tại sao anh nói được còn em không thể nói?” Tô Tiểu Mễ vì tức giận nói năng ngày càng lớn tiếng.

“Anh nói cái gì, em nói xem lúc nào anh nói những lời đó”

“Ít nhất em cùng Tôn Diệu chưa xảy ra chuyện gì, cho tới bây giờ chúng tôi vẫn rất trong sạch. Còn anh, nhất định đã lên giường với cô ta” Tô Tiểu Mễ thủy chung canh cánh trong lòng chuyện này, nên khi tức giận nói năng cũng khó khe hơn.

“Ông đây đã nói đó là chuyện lúc trước, mẹ nó, em còn muốn so đo chuyện này tới khi nào” Nghiêm Ngôn rốt cuộc bị Tô Tiểu Mễ chọc giận.

“Nói vậy các người thật sự lên giường rồi? Mẹ nó, không ngờ anh lại làm mấy chuyện này, đồ không biết xấu hổ, hạ lưu, vô sỉ” Tô Tiểu Mễ thiếu chút nữa hét tung nóc xe, cậu chỉ giận quá nói bậy, không ngờ Nghiêm Ngôn lại thừa nhận, cậu cảm thấy trong lòng thật khó chịu, thật khó chịu.

“Mẹ nó, em mắng đủ chưa hả”

“Ông đây thực sự hối hận ban đầu đã quen anh” Khi Tô Tiểu Mễ nói xong hai câu trên hai người đồng thời ngậm ngẩn, Tô Tiểu Mễ cũng không biết tại sao lại nói những lời này, rõ ràng cậu không nghĩ như vậy, cậu chỉ thấy không vui muốn trút hết phần uất ra ngoài.

Nghiêm Ngôn nhìn Tô Tiểu Mễ bằng ánh mắt rất phức tạp, sau đó vội vàng tháo ra đai an toàn, đem Tô Tiểu Mễ ôm vào trong ngực, không ngừng ní non: “Sau này không được nói những lời đó nữa, anh sẽ rất khổ sở, em chỉ thuộc về anh, còn anh cũng chỉ thuộc về em”

Tô Tiểu Mễ nằm trong ngực Nghiêm Ngôn dần dần yên tĩnh lại, nước mắt vẫn rơi tí tách, nức nở thật lâu mới ngừng, thút thút: “Thật xin lỗi, những chuyện đó khiến em rất khó chịu, em sợ, sợ cô ấy sẽ cướp anh khỏi người em, em chẳng có chút tự tin nào với bản thân, nếu cô ấy đoạt anh đi rồi, em phải làm sao bây giờ?” Nói xong Tô Tiểu Mễ càng khóc lớn hơn.

Nghiêm Ngôn dùng tay lau đi nước mắt trên mặt Tô Tiểu Mễ, tiếp theo lại lau đi giọt nước dính lại mi mắt: “Không cần lo lắng, anh có lúc nào để em thất vọng không?”

“Ngôn, chúng ta nhất định sẽ ở bên cạnh nhau mãi mãi, đúng không?” Tô Tiểu Mễ ngẩng lên khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn còn nước mắt.

“Đương nhiên”

90. Chương 90: Không Có Nếu Như

() Chương 90: Không có nếu như

Đôi khi không phải việc nào cũng dễ dàng giải quyết tựa như chuyện lần này. Hôm nay rõ ràng là chủ nhật, đáng lý phải thanh thản nhàn nhã Tô Tiểu Mễ lại mang đôi mắt quần thâm ôm gối co ro trên ghế salon, TV chiếu ra hình ảnh lại chẳng thêm ngó tới mà chỉ ngơ ngác nhìn chuông treo trên tường, suốt đêm hôm qua Nghiêm Ngôn không trở về nhà, mặc dù hơn mười giờ Nghiêm Ngôn đã gọi điện nói cậu phải làm thêm giờ, nhưng chờ càng lâu lại càng không yên tâm, Tô Tiểu Mễ rút cuộc vẫn không nhận được gọi điện cho Nghiêm Ngôn, nào ngờ gọi thế nào cũng không ai bắt máy, Tô Tiểu Mễ bị những suy nghĩ lung tung hành hạ cả đêm không thể chợp mắt, quả thực cảm giác mình sắp điên rồi, hiện tại mới hơn 6h, trong đầu Tô Tiểu Mễ không ngừng tự hỏi Nghiêm Ngôn đi đâu? Chẳng lẽ bọn họ nối lại tình cũ? Không lẽ đêm qua bọn họ ở chung làm mấy chuyện đó? Nghĩ tới Nghiêm Ngôn rất có thể cùng người yêu cũ làm mấy chuyện ái muội, Tô Tiểu Mễ gần như mất đi lý trí, cầm lấy gói thuốc Nghiêm Ngôn để quên trên bàn, rút ra một điếu, châm lửa, hít một ngụm mà ho sặc sụa chảy cả nước mắt, lúc này chuông cửa vừa vãn vang lên, Tô Tiểu Mễ lấy thuốc dụi vào gạc tàn, chặt vật chạy đi mở cửa.

“Ngôn, anh rút cuộc đi đâu?”

Nhưng cửa vừa mở ra, xuất hiện trước mặt lại là khuôn mặt xinh đẹp của Cao Mỹ, Cao Mỹ còn vờ nhìn dáo dạt, hỏi: “Anh họ đâu rồi?”

Nghe vậy sắc mặt Tô Tiểu Mễ càng thêm khó coi, chầm chậm lắc đầu, Cao Mỹ sờ cằm lẩm bẩm tự nói: “Thật đúng là kỳ quái, tối hôm qua Điền Điền cũng không về nhà” Nói xong Cao Mỹ còn nhìn về Tô Tiểu Mễ, vẻ mặt chân thật, hỏi: “Cậu nói xem có phải tối hôm qua hai người bọn họ ở chung một chỗ?”

Lần này Tô Tiểu Mễ sắc mặt không chỉ khó coi mà còn tái mét, không thể nào, không thể nào, Nghiêm Ngôn đã hứa với cậu, hẳn sẽ không làm vậy, Ngôn tuyệt sẽ không làm trái lời ước hẹn với cậu. Ngay lúc này Cao Mỹ bỗng nhận được một tin nhắn, mở ra nhìn thoáng qua, tiếp tục nhìn Tô Tiểu Mễ tâm thần hoảng hốt nói: “Cậu nhìn đi, tôi đã nói hai người bọn họ ở chung một chỗ mà, quả nhiên như tôi đoán hai người bọn họ cuối cùng vẫn trở lại với nhau, nói gì chẳng nữa mối tình đầu vẫn đẹp nhất, sao có thể nói quên là quên mất” Cao Mỹ vẫn còn ngoác mồm mĩa mai, Tô Tiểu Mễ lại không nghe thấy bất cứ lời gì, cậu hiện tại chỉ muốn đi tìm Nghiêm Ngôn, lao nhanh xuống lầu, ngoác một chiếc xe taxi, Tô Tiểu Mễ dùng tay áo lau nước mắt, lau sạch lại có dòng nước mắt khác chảy ra, ngay cả tài xế thỉnh thoảng nhìn kính chiếu hậu thấy người nọ mặt đầm nước mắt, trong lòng cũng cảm thấy kỳ quái không thôi.

Đến nơi, Tô Tiểu Mễ cuống quýt đi vào hỏi người trực tại quầy tiếp tân: “Xin hỏi có người nào tên Nghiêm Ngôn tới đây ghi danh mượn phòng?”

“Ngại quá, chúng tôi không thể tiết lộ thông tin khách hàng với cậu” Tiểu thư đại sảnh hòa nhã đáp trả.

Tô Tiểu Mễ vội muốn chết, nào còn tâm tình quản nhiều thứ, gầm lên: “Tôi là bạn hắn, nếu như cô không chịu nói, tôi chỉ có thể đến từng gian phòng gõ cửa đến khi tìm được mới thôi”

Trên mặt tiểu thư đại sảnh lộ ra vẻ khó xử, cuối cùng dưới sự nài nỉ không ngừng của Tô Tiểu Mễ nói ra số phòng, Tô Tiểu Mễ chạy nhanh đến trước cửa phòng, liều mạng gõ cửa, gõ thật mạnh, gõ liên hồi, kèm theo tiếng quát tháo: “Nghiêm Ngôn, cái tên vương bát đần này, ra đây ngay, mau ra đây nói rõ ràng với tôi”

Một lát sau mới có người đi đến mở cửa, Nghiêm Ngôn mặc áo ngủ đứng trước cửa, ánh mắt mơ màng chưa tỉnh ngủ nhìn Tô Tiểu Mễ: “Sao em lại tới đây?”

Không tin lời nói của Cao Mỹ là thật, không muốn tin tưởng những lời nói vắn vơ của người khác đánh mất tin tưởng người mình yêu, nhưng Nghiêm Ngôn thật sự rõ ràng xuất hiện trước mắt cậu, người mà cậu yêu thương thật lòng, Tô Tiểu Mễ đến đây chỉ muốn chứng minh lời Cao Mỹ hoàn toàn bịa đặt, Nghiêm Ngôn sẽ không ở chỗ này, cậu ở nhà đợi hần cả đêm, hần đang ở công ty làm thêm giờ hoàn toàn không đi đâu cả, nhưng sự thật đã rành rành trước mắt, Tô Tiểu Mễ cảm giác bản thân không rộng lượng đến vậy, cậu không chịu được cũng không thể nhẫn nhịn, Tô Tiểu Mễ chỉ muốn nhanh thoát khỏi nơi này, khóc lóc hét to: “Đồ khốn, anh là đồ lừa gạt, chính miệng anh đã hứa hẹn cho tôi tất cả, hiện tại anh lại cướp hết tất cả của tôi” Dứt lời liền xoay người bỏ đi.

Nghiêm Ngôn ở phía sau kêu to: “Em đứng lại cho anh, Tô Tiểu Mễ, quay lại, em hãy nghe anh nói”

Hiện tại Tô Tiểu Mễ không muốn nhất là nghe hần biện giải, Nghiêm Ngôn ảo não đâm mạnh một cú lên cửa, trở về phòng đổi lại áo ngủ, thay xong mới đi sang gian phòng bên cạnh gõ cửa, Điền Điền từ trong phòng đi ra mở cửa, thấy là Nghiêm Ngôn liền nhích sang một bên cửa lúi vào cho hần: “Vào đi”

“Không cần, đưa di động cho tôi, ngay lập tức” Thanh âm Nghiêm Ngôn lạnh lùng đáng sợ.

Điền Điền nghe lời đưa di động cho hần.

“Hiện tại chúng ta nói rõ ràng đi” Nghiêm Ngôn không muốn mất thêm thời gian ở nơi này, thẳng nhóc Tô Tiểu Mễ kia vừa rồi quát xong rồi bỏ trốn, mỗi lần xảy ra chuyện đều lựa chọn trốn tránh, không chịu nghe hần giải thích.

“Tôi thật sự mệt mỏi chuyện cô cùng Cao Mỹ bày ra, hiện tại cùng con bé trở về thành A đi, tôi không muốn nhìn thấy cô ở nơi này nữa, hiểu chưa?”

“Ngôn, chẳng lẽ anh không còn chút tình cảm nào với em? Anh thích thẳng nhóc ban nãy? Còn chuyện trước đây của chúng ta thế nào?” Điền Điền nhẹ giọng mang theo đau lòng nhìn Nghiêm Ngôn.

“Đừng có theo tôi nhắc đến chuyện trước kia, khi đó giữa chúng ta căn bản không phải tình yêu, tôi cùng cô chẳng qua chỉ tùy tiện vui đùa, cô hiểu rõ chưa?”

Khuôn mặt Điền Điền vốn có chút ửng đỏ hiện tại tái nhợt đáng sợ: “Không ngờ anh lại nói ra những lời này? Anh chỉ lo Tô Tiểu Mễ bị tổn thương, vậy anh có nghĩ tới những lời anh vừa nói tổn thương đến em? Dù hiện tại anh phủ nhận nhưng tình cảm lúc đó của chúng ta là thật”

“Đó là cô tự tìm còn trách ai, mấy người cứ đợi tôi nói ra lời khó nghe mới chịu buông tha, tôi cảnh cáo cô lần cuối cùng, đừng có ở đây gây phiền phức cho tôi, tôi không phải đã nói không thích cô sao, cho tới bây giờ cũng chưa từng thích cô! Đã đủ rõ ràng chưa? Hiện tại thu dọn đồ đạc lập tức cút đi cho tôi”

Dứt lời bỏ mặt Điền Điền rưng rưng sắp khóc, đi sang bên cạnh gọi điện cho Cao Mỹ: “Anh cho em biết, anh hiện tại rất tức giận, em nên biết hậu quả thế nào, trước kia em tùy hứng anh không trách, còn chuyện này tuyệt đối không được, biết điều trở về thành A ngay cho anh, nếu không đừng trách anh trở mặt. Còn nữa, trở về nói cho lão hồ ly kia biết, nếu ông ta còn giở trò đừng trách tôi đoạt lại 40% cổ phần, cho ông ta hai bàn tay trắng! Chúng tôi không làm chuyện gì cả, mấy người không được làm Tô Tiểu Mễ khóc”

Dứt lời hung hăng cúp điện thoại, rồi lại gọi thêm một cuộc điện thoại cho Tô Tiểu Mễ, điện thoại vừa reo đã bị từ chối, cuối cùng trực tiếp tắt điện thoại, Nghiêm Ngôn đem điện thoại ném trên xe, đi đến tất cả nơi Tô Tiểu Mễ có thể đến vẫn không tìm thấy bóng người, nghĩ đến Tô Tiểu Mễ nhất định trốn ở nơi không ai biết khóc đến đôi mắt sưng húp, Nghiêm Ngôn liền thấy đau lòng.

Bên này Tô Tiểu Mễ vừa ra khỏi khách sạn lại đụng phải Tôn Diệu, Tôn Diệu cố chấp đem Tô Tiểu Mễ về nhà mình. Dọc đường đi Tô Tiểu Mễ vẫn khóc thút thít, không thể tiếp nhận đau lòng quá mức mà khóc nức.

Tôn Diệu đưa Tô Tiểu Mễ về nhà, để cậu ngồi đối diện, rót một chén nước, dùng ánh mắt sớm biết có ngày này ngó chừng Tô Tiểu Mễ: “Mặc dù cậu bảo tôi buông tay, tôi cũng từng nghĩ sẽ buông tay, lại không làm được, mới tìm muốn một nhà trọ chờ cậu, kết quả thấy cậu khóc đi ra ngoài, tôi không phải đã sớm nói hai người không hợp còn gì?”

“Tớ hiện tại không muốn nghe những lời này, cậu cho tớ yên tĩnh chút được không? Coi như tớ xin cậu đi”

Nghe vậy Tôn Diệu không nói thêm nữa, muốn đến giúp Tô Tiểu Mễ lau nước mắt lại bị Tô Tiểu Mễ ngoảnh đầu lảng tránh, Tô Tiểu Mễ ôm chân cuộn tại ghế salong, yên lặng không nhúc nhích. Loại tâm tình này thật kỳ quái, rõ ràng rất giận Nghiêm Ngôn, nhưng khi thấy đèn điện thoại lóe sáng lại muốn mở lên xem Nghiêm Ngôn nói gì.

Tô Tiểu Mễ hỗn loạn mở ra điện thoại, đập vào mắt tất cả đều là tin nhắn Nghiêm Ngôn gửi đến:

10: 20

Tô Tiểu Mễ, em đang ở đây ? Anh tìm em khắp nơi

11: 33

Tô Tiểu Mễ, sao em không nghe anh nói xong rồi bỏ trốn, tại sao mỗi lần đều lựa chọn trốn tránh?

12: 14

Em muốn anh tìm bao lâu?

14: 20

Mẹ nó, em rút cuộc trốn ở chỗ nào, cả ngày hôm nay anh đều đi tìm em

15: 10

Anh thật sự mệt mỏi, mẹ nó, em thích đi đâu thì đi đi, ông đây không quan tâm em nữa

17: 45

Trở lại đi! Tô Tiểu Mễ

20: 10

Ít nhất cũng phải trả lời một câu, để anh biết em hiện tại không sao

Tô Tiểu Mễ nhìn những dòng tin nhắn, nước mắt vốn ngừng lại chảy ra, Tô Tiểu Mễ cảm thấy nước mắt của cậu có lẽ sẽ chảy mãi không ngừng, dần vật một hồi cuối cùng ngủ quên trên ghế salong, ngay cả trong mơ cậu cũng mơ thấy Nghiêm Ngôn. Tôn Diệu đứng bên cạnh nhìn Tô Tiểu Mễ ngủ say, có chút đau lòng, ngồi xuống ghế salong, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt đầm nước mắt của Tô Tiểu Mễ, lúc này điện thoại Tô Tiểu Mễ lại vang lên, Tôn Diệu thấy người gọi tới là Nghiêm Ngôn, không muốn đánh thức Tô Tiểu Mễ, Tôn Diệu nhìn một chút cuối cùng ấn phím nghe: “Cậu ấy mới vừa ngủ, anh đừng gọi tới phiền cậu ấy nữa” Nói xong cúp điện thoại, nhấn khóa tắt.

Nếu như có thể trở lại trước kia, em sẽ ngày ngày bám theo anh, không để anh có cơ hội tổn thương em. Nhưng cũng như nói đấy, mọi chuyện đều không có nếu như

91. Chương 91: Điều Khoản Mới Trong Hiệp Ước

— Chương 91: Điều khoản mới trong hiệp ước

Ngủ đến nửa đêm Tô Tiểu Mễ bỗng nhiên từ trong mộng giật mình thức tỉnh, cậu ngồi dậy vì cả buổi nằm ngủ trên ghế salong nên hiện tại toàn thân đau nhức, lại vô tình phát hiện Tôn Diệu ngồi dưới đất, đầu tựa vào tay cậu ngủ thiếp. Tô Tiểu Mễ nhìn đồng hồ cũng đã hơn 12h. Mà Tôn Diệu cũng bị cử động Tô Tiểu Mễ đánh thức, ngẩng lên đôi mắt mơ màng, hỏi: “Đã khá hơn sao?”

Tô Tiểu Mễ ngại ngùng từ ghế salong đứng lên: “Ngại quá, không ngờ lại để cậu thấy tởm thế này, tở phải về đây, không làm phiền cậu”

Tôn Diệu kéo lại Tô Tiểu Mễ không để cậu đi: “Cậu còn muốn trở lại bên cạnh hần? Hần hại cậu tổn thương, hại cậu chảy nước mắt, cậu còn muốn về bên cạnh hần? Ở lại bên cạnh tớ được không?” Tôn Diệu từ phía sau lưng ôm lấy Tô Tiểu Mễ ôn nhu nói.

Hoàn toàn không muốn nghe thêm lời chối tai, Tô Tiểu Mễ nôn nóng giãy giụa muốn thoát khỏi vòng ôm kiên cố của Tôn Diệu lại bị người nọ giữ chặt không thể cử động, Tô Tiểu Mễ hoảng sợ thật rồi, cậu chỉ muốn Nghiêm Ngôn, không giống, một chút cũng không giống, hần không phải là Nghiêm Ngôn. Tôn Diệu bắt đầu hôn phía sau gáy Tô Tiểu Mễ, Tô Tiểu Mễ giật bắn lên một cái, quả nhiên không phải Nghiêm Ngôn thì không được.

“Xin cậu, buông tớ ra” Tô Tiểu Mễ tuyệt vọng nói.

Ở phía sau Tôn Diệu nghe vậy liền ngưng động tác, Tô Tiểu Mễ nức nở hai bả vai cũng run lên bần bặc: “Thật xin lỗi, tớ thật sự không thể yêu cậu, tớ yêu hần, bất kể hần làm ra chuyện gì, tớ cũng không thể rũ bỏ tình yêu của mình. Bởi vì quá quan tâm nên mới đau khổ, mới chảy nước mắt, trừ hần ra tớ đã không thể yêu bất luận người nào nữa rồi, thật xin lỗi, thật xin lỗi” Tô Tiểu Mễ không ngừng nói xin lỗi.

“Tôi ở bên cạnh cậu bốn năm, bốn năm, cậu biết con số đó dài dằng dặc cỡ nào, tớ nghĩ một ngày nào đó cậu sẽ chú ý tới tớ, nhưng cậu không có, bốn năm qua đối với cậu chẳng là cái gì cả?”

“Dù có yêu tới lâu hơn nữa, ở chỗ này đã không thể quay lại, tình yêu của tớ đã trao hết cho hần, cậu bảo tớ làm sao lấy lại đây. Tôn Diệu, giữa chúng ta không thể.”

“Cậu thật sự yêu hần?” Tôn Diệu đau khổ hỏi

“So cậu nghĩ còn yêu nhiều hơn, không có hần tớ căn bản không sống được” Tô Tiểu Mễ nói rất dứt khoát, Tôn Diệu đỡ dần buông ra Tô Tiểu Mễ, ngay cả một hy vọng nhỏ nhoi cũng không có, đời này định sẵn cậu và Tô Tiểu Mễ mãi mãi không thể ở cùng một chỗ, chán nản cúi thấp đầu đi ra ngoài: “Tớ ra ngoài giúp cậu mua ít đồ, tối nay cậu cứ ở lại đây, yên tâm, tớ sẽ không làm gì đâu” Nói xong mở cửa đi ra ngoài, Tô Tiểu Mễ ngồi trở lại ghế salong, lại mơ mơ màng màng nhắm mắt nghỉ ngơi.

Ra cửa Tôn Diệu đi tới nhà trọ Nghiêm Ngôn, cửa mở ra đập vào mắt là Nghiêm Ngôn ngồi trên ghế salong hút thuốc, vẻ mặt trừu tượng còn mang theo nét bi thương. Nghiêm Ngôn vừa nhìn thấy Tôn Diệu, nhào đến nắm cổ áo hần, quát to: “Cậu ta ở đâu?”

Tôn Diệu không nói chỉ đưa ra địa chỉ, Nghiêm Ngôn đem Tôn Diệu đẩy ngã trên mặt đất: “Tốt nhất đừng để tôi biết được cậu chạm qua hần, nếu không tôi sẽ không bỏ qua cho cậu” Dứt lời theo địa chỉ kia phóng đi.

Đến trước cửa, Nghiêm Ngôn liếc mạng gõ cửa: “Tô Tiểu Mễ, mở cửa”

Tô Tiểu Mễ nghe thấy giọng nói quen thuộc, bật người khỏi ghế salong, không phải mộng, Nghiêm Ngôn thật sự ở bên ngoài. Tô Tiểu Mễ ngồi thẳng lưng do dự không biết có nên mở cửa hay không, mở cửa rồi lại không biết phải nói gì? Bên trong còn đang lưỡng lự, bên ngoài Nghiêm Ngôn đốt một điếu thuốc tựa vào cạnh cửa, nói: “Tô Tiểu Mễ, dù xảy ra chuyện gì em cũng nên để anh giải thích xong rồi hần đi chứ, đừng để nước mắt chảy một cách lãng phí. Em đúng là quý thích khóc, anh không lừa em, nếu anh thật sự muốn lừa em thì em đúng là óc heo, hơn nữa anh sẽ để em dễ dàng nắm thóp chắc? Tối hôm qua làm thêm đến 12h, Cao Mỹ nói con bé cùng Điền Điền uống rượu hơi nhiều, bị người khác quấy rầy. Dù thế nào con bé cũng là em họ anh, anh không thể bỏ mặc làm ngơ, vì vậy anh lập đến đó, trong quán bar anh đỡ Điền Điền, cô ấy say khướt đi được vài bước thì ói bắn cả người. Bất đắc dĩ anh phải đưa cô ấy đến khách sạn mượn hai căn phòng, Điền Điền nói điện thoại cô ấy hết pin muốn mượn của anh, mà tiểu quý Cao Mỹ kia lại lấy chìa khóa của anh lái xe đi, cuối cùng anh đưa Điền Điền vào một phòng, còn anh sang phòng bên cạnh tắm rửa, chờ giặt xong quần áo rồi đón taxi trở về, sau đó do quá mệt mỏi anh ngủ lúc nào cũng không biết. Mặc kệ em tin hay không, anh cũng đã nói rõ”

Ở trong phòng Tô Tiểu Mễ ôm chân không nhúc nhích yên lặng lắng nghe.

Thuốc trong tay Nghiêm Ngôn đã tàn, hần ném đi, lấy ra một điếu mới, châm lửa, hít một hơi, mới nói tiếp: “Về chuyện Điền Điền, không phải anh cố ý giấu dếm chẳng qua chỉ không muốn nhắc lại. Em muốn anh nói gì, nói anh ở cái tuổi 15 chuyện gì cũng không biết đi theo một cô gái ăn chơi lêu lổng, anh không muốn

đem chuyện hư hỏng của mình nói với em, anh biết em muốn một tình yêu tinh khiết và anh muốn dâng nó cho em. Nếu anh nói sự thật chẳng lẽ em không khổ sở, sẽ không đoán mò? Chuyện trước kia thật sự quan trọng lắm sao? Chẳng lẽ còn quan trọng hơn hiện tại? Chúng ta ở chung hai năm, ngay cả một chút tin tưởng với anh em cũng không có? Khi ấy anh hi vọng em sẽ đứng đó nghe anh giải thích, nhưng em thế nào, em bỏ trốn không nhìn anh lấy một lần, nói thật lúc đó anh rất thất vọng, gọi điện cho em lại nghe được giọng Tôn Diệu, anh quả thật giận đến phát điên, anh biết em rất khó chịu nhưng em không nghĩ anh cũng sẽ khổ sở sao? Tô Tiểu Mễ, anh luôn cho rằng không có chuyện gì có thể chia cách chúng ta, chẳng lẽ chỉ có anh nghĩ vậy?”

Lời vừa dứt cánh cửa cũng chậm rãi mở ra, Tô Tiểu Mễ đứng trước cửa cúi đầu ngó chừng Nghiêm Ngôn ngồi dưới đất, Nghiêm Ngôn thấy Tô Tiểu Mễ chạy đi ra lập tức đứng dậy, ném xuống tàn thuốc, vỗ vỗ bụi bặm trên người, vươn tay về phía Tô Tiểu Mễ : “Tô Tiểu Mễ, chúng ta về nhà đi” Tô Tiểu Mễ chậm rãi đem tay đặt vào lòng bàn tay Nghiêm Ngôn, khuôn mặt đầm nước mắt cố gắng nặn ra nụ cười, gạt đầu.

Trở về tổ ấm của bọn họ, Tô Tiểu Mễ yên tĩnh nằm trên giường, ngả đầu dựa vào bả vai Nghiêm Ngôn: “Ngôn ~ thật xin lỗi, em sau này sẽ tin tưởng anh”

“Sau này sẽ không chạy trốn nữa?”

“Sẽ không, tuyệt đối không bỏ trốn”

“Được rồi, đừng khóc , khó coi chết đi được”

“Tại tình cảm của em phong phú không được sao”

“Đường đường một chàng đực rựa, khóc thành thế này còn ra cái gì”

“Vẫn còn tốt hơn ai kia không có tuyến lệ”

“Em muốn chết đúng không.”

“Ồ, ơ, ban nãy vừa nói một đồng lời cảm động, hiện tại không phải muốn trở mặt chứ”

“Anh vừa rồi chỉ muốn lừa em về nhà mới nói vậy”

“Anh là bạch nhãn lang.”

Ngày thứ hai, Tô Tiểu Mễ tỉnh dậy thực sớm, chạy đến thư phòng, trong bản hiệp ước giữa hai người viết thêm một điều:

Phải tin tưởng tình yêu thủy chung của đôi bên

Hiệp ước này sẽ giúp tình yêu chúng ta thêm kiên định

92. Chương 92: Chiến Tranh Khai Hỏa

Chương 92: Chiến tranh khai hỏa

’ ’ =(•)= //”

Cuộc sống vui vẻ cùng khổ sở của Tô Tiểu Mễ cuối cùng đã kết thúc, ngay cả công việc cũng từ chức, ngày ngày ở nhà bận rộn làm đề cương luận văn của mình, bất quá có một điều không thay đổi, đó là mỗi lần Nghiêm Ngôn vừa đi cậu ở nhà sẽ suy nghĩ lung tung, cả ngày cũng không động một nét bút, đến khi Nghiêm Ngôn trở lại, cậu mới vờ như rất chuyên tâm làm đề cương luận văn.

Hôm nay, Nghiêm Ngôn tan việc trở về liền đến thư phòng, thấy Tô Tiểu Mễ gần như dán hai mắt vào màn hình máy tính, hần ôm tay đi tới trong lòng cứ cảm thấy có điểm không đúng, Tô Tiểu Mễ sao lại chăm chỉ đến dường này.

Bàn tay Tô Tiểu Mễ run lên bần bật vì Nghiêm Ngôn đứng sau lưng quan sát cậu. Đột nhiên Nghiêm Ngôn cúi người nhìn mấy hình vẽ trên màn hình vi tính Tô Tiểu Mễ, sau đó cầm lên bàn tay cầm chuột của Tô Tiểu Mễ, mở ra mấy trang ngôn ngữ trên màn hình, trong miệng lẩm bẩm: “Cuộc sống buồn cười ở rừng mưa nhiệt đới? Phải thế nào mới là một người thời thượng? Cuộc thi người mẫu lần thứ 13 tại Âu Mi? Dừng tiền của một người đàn ông thế nào mới thích hợp? Mấy cặp vợ chồng hiện đại thường xảy ra vấn đề gì”

Sống lưng Tô Tiểu Mễ bắt đầu chảy dài mồ hôi lạnh.

Nghiêm Ngôn lạnh lùng vỗ Tô Tiểu Mễ một cái: “Anh có nên khen em ham học hỏi mấy chuyện này không nhỉ?”

“Đừng, đừng nói vậy, Ngôn ~ em không biết người nào mở mấy trang này, chứ em vẫn chăm chỉ học mà”

Nghiêm Ngôn đưa tay rút ra dây mạng, nhét vào trong túi: “Thành thật làm bài cho anh”

“Em phải lên mạng tra tài liệu?” Tô Tiểu Mễ nhìn dây mạng bị Nghiêm Ngôn rút đi, khuôn mặt cau có không cam lòng.

“Muốn lên mạng tra tài liệu cứ đến tìm anh, anh sẽ ở bên cạnh giám sát em”

“Ban ngày anh đi làm thì thế nào?” Tô Tiểu Mễ vùng vẫy giãy chết

“Bối vậy thừa dịp anh ở nhà thì tra tốt tài liệu, ban ngày chuyên tâm làm bài cho anh” Nghiêm Ngôn hoàn toàn không bị dao động

Đành chấp nhận thua cuộc, Tô Tiểu Mễ hối hận không thừa dịp trước khi Nghiêm Ngôn, quả thực quá không cẩn thận (T/g: Tại sao cậu không hối hận chuyện mình không thật tình học tập a..)

Đến ngày hôm sau Tô Tiểu Mễ phát hiện Nghiêm Ngôn không chỉ giấu đi dây mạng của cậu mà còn ngắt dây đài TV, làm Tô Tiểu Mễ mỗi lần mở TV chỉ có thể ngắm bông tuyết, giận đến suýt nữa nhảy từ tầng 30 xuống tự vẫn. Không thể tiếp tục nhún nhường, đợi Nghiêm Ngôn trở về liền cầm một trận, sau đó chấp tay sau lưng muốn thề, ngón tay còn chỉ vào Nghiêm Ngôn, phát tiết lửa giận: “Là anh bức em đến tuyệt độ, là anh đẩy lên chiến tranh giữa hai chúng ta! Đừng trách tại sao em quá tàn nhẫn đấy” Tô Tiểu Mễ còn cố ý làm biểu tình hung dữ trừng Nghiêm Ngôn.

Ngay sau đó đeo lên ba lô cười khúc kha khúc khích chạy về nhà, mình về nhà xem ti vi cùng chơi máy tính, không nhất định cứ phải ở nhà hần mới được, Tô Tiểu Mễ đắc ý chạy một mạch đến trước cửa nhà, lại bị mẹ Tô nhéo lỗ tai đá ra ngoài: “Tiểu Ngôn đã nói cho mẹ biết con không chịu học hành, mẹ nói trước đừng có làm mẹ xấu hổ đấy, trở về ngoan ngoãn học bài. Nếu không tốt nghiệp coi chừng mẹ sẽ tống con ra khỏi nhà, xem như không có đứa con trai này”

Nói xong ‘Rầm’ một tiếng đóng sập cửa, Tô Tiểu Mễ đứng bên ngoài gõ cửa: “Mẹ, mở cửa, con thật đáng thương, đáng thương”

“Người đáng thương là mẹ mới phải, nuôi con không lớn đến đường này, không ngờ lại là một đứa không có tiền đồ. Nhanh trở về cho mẹ, nếu không mẹ sẽ gọi điện báo Tiểu Ngôn” Mẹ Tô biết Tô Tiểu Mễ rất sợ Nghiêm Ngôn.

“Đừng đánh, đừng đánh, con lập tức biến mất trước mặt mẹ” Bị ăn đòn tới tấp Tô Tiểu Mễ không ngừng lui về phía sau, nghiêng răng nghiêng lợi nghĩ, không ngờ mẹ cũng bị tên đó mua chuộc, may mình có rất nhiều bạn, nơi này không chứa ắt có nơi khác chứa. Ánh mắt Tô Tiểu Mễ lại chuyển sang nhà Lô Y Y , hiện tại Lô Y Y đang làm việc, mẹ cô ấy nhất định mở cửa cho mình.

Tô Tiểu Mễ lại đến gõ cửa nhà Lô Y Y , mẹ Lô Y Y vừa mở cửa phát hiện người đến là Tô Tiểu Mễ , vẻ mặt xin lỗi, nói: “Tiểu Mễ, ngại quá, sáng nay Y Y có dặn bác tuyệt không thể mở cửa cho cháu vào, cũng vì tốt cho sau này của cháu, cho bác xin lỗi” Nói xong vô tình khép cửa, Tô Tiểu Mễ uyển như bị sét đánh giữa trời quang.

Dùng ngón tay chỉ thẳng lên trời, găm rú: “Thật không tin nổi, hôm nay không tìm được chỗ chứa chấp, thế không làm người”

Địa điểm tiếp theo Tô Tiểu Mễ đến là nhà Dương Huy, Dương Huy tỏ vẻ đồng tình nói với Tô Tiểu Mễ: “Nếu phải lựa chọn mình chết hay cậu chết, tôi đành phải cắn răng chọn cậu chết”

Mà Lưu Ứng Tinh còn quá đáng hơn, rõ ràng từ cửa sổ phòng có thể nhìn thấy Tô Tiểu Mễ đứng bên ngoài, vậy mà bắt luận Tô Tiểu Mễ gõ cửa thế nào, hẳn vẫn vờ như không có ai trong nhà.

Quả nhiên bạn bè Nghiêm đều không đáng tin, vẫn nên tìm bạn mình thì hơn. Nào đâu Chu Cương nói TV nhà hắn mới hư, Liêu Phi thì than máy tính cùng TV của hắn bị trộm lấy mất, Cung Gia Hoa khoa trương nhất nói nhà hắn từ trước đến nay ăn uống kham khổ, cuộc sống nghèo túng làm gì mua nổi máy tính cùng TV. Đến tận lúc này Tô Tiểu Mễ mới ngẫm ra thật sự quen bạn bè quá ít, quanh đi quẩn lại chỉ có mấy người đều bị Nghiêm Ngôn thu phục hết.

Sờ sờ túi quần xẹp lép, buổi sáng hôm nay Nghiêm Ngôn chỉ cho cậu 10 đồng, nãy giờ đi lại tiêu xài chỉ còn lại một đồng, ngay cả muốn ra nét cũng không đủ, Tô Tiểu Mễ ủ rũ về nhà, đi đến dưới lầu lại nghe được âm thanh TV, hả ? Tô Tiểu Mễ nhìn màn hình TV cực lớn treo đối diện cao ốc, mặc dù chỉ chiếu qua lại mấy cái quảng cáo không đâu, tuy nhiên có TV còn đỡ hơn không có, Tô Tiểu Mễ giống như kẻ ngốc đứng dưới lầu xem TV, đang nhìn đến quên mình bỗng nhiên Nghiêm Ngôn xuất hiện ngay phía sau, oán hận nói: “Mẹ nó, chỉ muốn em làm tốt đề cương luận văn, khó vậy sao?”

Bị giọng nói đột ngột làm cho giật mình, Tô Tiểu Mễ quay lại nhìn Nghiêm Ngôn: “Ngôn~ là anh hả, làm em sợ muốn chết, anh đi sao không có tiếng động vậy” Cố ý không nhìn khuôn mặt giận đến tái xanh của Nghiêm Ngôn, lúng túng chuyển đề tài.

“Về nhà” Nghiêm Ngôn quăng lại một câu đi vào thang máy, Tô Tiểu Mễ lảo đảo chạy theo phía sau.

Vừa vào cửa, Tô Tiểu Mễ vô cùng biết điều ôm lấy chân Nghiêm Ngôn: “Ngôn~ anh muốn đánh em, mắng em gì cũng được, xin đừng tước đoạt quyền lợi của em a”

“Ông đây sẽ tước đoạt quyền lợi của em, da mặt em sao dày quá vậy” Vừa nói tay cũng niết hai má Tô Tiểu Mễ, dùng sức nhéo, nhéo đến khuôn mặt Tô Tiểu Mễ biến dạng.

“Ngôn ~ anh không thể trách em, em biết đã hứa với anh nhất định phải tốt nghiệp, bản thân em cũng rất muốn tốt nghiệp nhưng cái đầu em mỗi lần nghĩ đến chuyện học hành đều nhức đến muốn vỡ ra, nếu không anh cho rằng sao thành tích của em lại kém, em thật sự không thể ngồi yên” Tô Tiểu Mễ mặt dày nói ra quyết toẹt.

“Còn biết để ý chuyện đó rồi sao?” Nghiêm Ngôn buông ra khuôn mặt Tô Tiểu Mễ, đá cậu một cái.

“Tô Tiểu Mễ, em có còn muốn kết hôn không”

Tô Tiểu Mễ nghe thấy lời này, lập tức đứng thẳng người, hô lớn: “Em muốn, em muốn chứ”

“Em muốn thì bay vào làm tốt đề cương luận văn cho anh, siêng năng đọc sách đi”

“Em lực bất tòng tâm, một mình em thật sự..không làm nổi”

“Nên một tuần lễ tới công việc trong công ty sẽ do Âu Dương quản lý, bắt đầu từ hôm nay ông đây sẽ canh chừng em, không cho xem TV, không cho lên mạng, không cho gọi điện thoại nói với người khác, không cho làm mấy chuyện nhàm chán, quan trọng nhất là phải cấm dục. Nếu em không nghe lời bị anh phát hiện thì cứ chờ chết đi. Hiện tại đi làm cơm, mau, anh đói bụng!”

Cái gì gọi là nguôi oanh đỉnh, lần này Tô Tiểu Mễ coi như đã thấu hiểu cặn kẽ. Cuộc chiến tranh này còn chưa khai hỏa, Nghiêm Ngôn đã hoàn toàn chiến thắng.

93. Chương 93: Tô Tiểu Mễ Bị Nghiêm Ngôn Giám Sát

<><) chương=“” 93:=“” tô=“” tiểu=“” mễ=“” bị=“” nghiêm=“” ngôn=“” giám=“” sát=“”>

Ngày thứ hai Nghiêm Ngôn như đã nói không đi làm mà ngồi trong thư phòng, Tô Tiểu Mễ ngồi bên cạnh đọc sách, chỉ cần Tô Tiểu Mễ ngây ngẩn, Nghiêm Ngôn sẽ lập tức cảm nhận được, tỷ như hiện tại, Tô Tiểu Mễ nhìn màn hình máy tính đến xuất thần.

Nghiêm Ngôn ho nhẹ một tiếng muốn gọi hồn Tô Tiểu Mễ trở về, vậy mà Tô Tiểu Mễ một chút phản ứng cũng không có, Nghiêm Ngôn ho thêm một tiếng, vẫn không phản ứng, khụ khụ thêm vài tiếng vẫn không có phản ứng.

“Tô Tiểu Mễ! !” Nghiêm Ngôn cuối cùng không nhịn được gầm to.

Lúc này Tô Tiểu Mễ mới sực tỉnh thoát khỏi giấc mộng, vẻ mặt mơ màng ngó chừng Nghiêm Ngôn: “Có chuyện gì sao?”

“Có cái khỉ ấy, nhanh làm đi”

Tô Tiểu Mễ ủy khuất nhìn Nghiêm Ngôn, hiểu rõ đạo lý một người tính cách mềm yếu dù đưa ra bất kỳ biện pháp gì cuối cùng nhất định đều bị mắng. Mà Nghiêm Ngôn cũng hiểu một cái đạo lý, một người vốn ngu ngốc, bất kể nghĩ ra biện pháp gì cuối cùng cũng là ngu ngốc.

Thật vất vả chịu đến buổi trưa, Tô Tiểu Mễ gian nan xoay đầu lại hỏi Nghiêm Ngôn: “Ngôn~ trưa rồi, em đi làm cơm được không?”

Nghiêm Ngôn gật đầu, Tô Tiểu Mễ vui vẻ chạy ra khỏi phòng, bây giờ đối với cậu mà nói chỉ cần có thể rời khỏi thư phòng, dù có bắt nấu cơm cậu cũng rất vui vẻ chấp thuận. Làm cơm xong Tô Tiểu Mễ chạy đi xem lịch ngày, muốn biết cuộc sống địa ngục này lúc nào mới kết thúc, nào ngờ lại thấy được chuyện khiến cậu vô cùng hưng phấn, vọt tới trước mặt Nghiêm Ngôn, khuôn mặt nhỏ nhắn tươi cười rạng rỡ: “Ngôn ~ anh biết ngày mai là ngày mấy không vậy? May em có nhìn lịch ngày, nếu không thiếu chút nữa đã quên mất”

“Sinh nhật em” Nghiêm Ngôn vừa lừa cơm vừa bình thản trả lời.

Tô Tiểu Mễ kinh ngạc, đứng im bất động: “Anh biết? Anh nhớ được sao”

“Em cho rằng anh lơ đãng giống em chắc?”

“Ngôn ~ chúng ta phải trải qua ngày đó thế nào nha”

“Trải qua cái gì?”

“Đừng hòng giả bộ ngốc, em nói ngày sinh nhật đó chúng ta phải trải qua thế nào”

“Không phải anh đã nói trong khoảng thời gian đặc biệt này phải hoãn hết mấy hoạt động ăn mừng sao?”

Tô Tiểu Mễ chống thắt lưng làm nũng: “Anh quên mình đã nói gì đúng không, em còn nhớ rất rõ đây, anh nói không cho em xem TV, không cho lên mạng, không cho gọi điện thoại với người khác, không cho làm mấy chuyện nhảm chán hơn nữa quan trọng nhất còn phải cấm dục, không có điều kiện, nếu bị anh phát hiện em không nghe lời thì cứ chờ chết đi. Anh không có nói phải hoãn hết mấy hoạt động ăn mừng”

“Anh không nói sao?”

“Tuyệt đối không có” Tô Tiểu Mễ vô cùng khẳng định nói.

Nghiêm Ngôn nhún vai: “Thế bây giờ anh thêm điều đó nữa vậy”

“Quá đáng, quá đáng quá trời ơi, ngày mai là sinh nhật của em mà”

“Sinh nhật em thì thế nào, có phải đại thọ 60 đầu mà ăn mừng”

“Chẳng lẽ anh không thấy em như vậy đáng thương lắm sao?” Tô Tiểu Mễ quyết định sử dụng khổ nhục kế

“Anh cảm thấy giám sát em đáng thương hơn, nếu em đủ nghe lời, đủ ngoan ngoãn, chuyện sẽ không như vậy” Nghiêm Ngôn buông lời nói mát.

“Oa bất công, em như vậy mà còn không đủ nghe lời, chưa đủ ngoan, em dám nói ngoại trừ em ra anh không tìm được người nghe lời, ngoan như em đâu”

Nghiêm Ngôn không nhịn được bật cười thành tiếng: “Tô Tiểu Mễ, em đúng không biết xấu hổ”

“Hơ, lại vô duyên vô cớ mắng em! Thật là, không biết tại sao em lại tìm được loại vừa bá đạo vừa tự đại lại còn thích mắng người khác như anh”

“Không phải em vẫn yêu anh muốn chết sao?”

“Ta Phi! Em thấy anh mới là người không biết xấu hổ đấy” Mắng xong Tô Tiểu Mễ giận dỗi thở phì phì ngồi xuống bàn, bưng lên chén cơm chuyên tâm ăn, quyết định không để ý tới quỷ tuyệt tình Nghiêm Ngôn.

Đến ngày sinh nhật, Tô Tiểu Mễ quả nhiên vẫn bị Nghiêm Ngôn bắt làm đề cương luận văn, đề cương luận văn, đề cương luận văn, tất cả đều là đề cương luận văn, ngay cả bánh ngọt cũng không có. Trước đó Tô Tiểu Mễ còn ôm một tia hi vọng, nghĩ rằng Nghiêm Ngôn chỉ giả vờ lạnh lùng, sau đó vẫn ăn mừng với cậu, đầu tiên tắt đèn để phòng tối om, sau đó ôm bánh sinh nhật nhìn cậu nói: “Tô Tiểu Mễ, sinh nhật vui vẻ” Tạo cho cậu một niềm vui bất ngờ, giống trước đó vậy luôn khiến cậu vui vẻ, nhưng theo thời gian trôi qua Tô Tiểu Mễ càng cảm thấy hi vọng của cậu thật xa vời, thậm chí còn lén quan sát khắp các phòng, không có bánh ngọt, không có gì cả, không ngờ Nghiêm Ngôn lại là người nói được làm được.

Đợi đến ban đêm, Nghiêm Ngôn theo thường lệ kiểm tra đề cương luận văn của Tô Tiểu Mễ làm tới đâu, Tô Tiểu Mễ vẫn không ngừng liếc mắt ra sau lưng Nghiêm Ngôn xem có giấu lễ vật gì không.

“Hôm nay biểu hiện rất tốt, ngày mai tiếp tục, theo tiến độ này mấy ngày nữa sẽ xong” Nghiêm Ngôn tắt máy tính: “Đi thôi, chúng ta đi ngủ”

“Không có?”

“Em còn muốn cái gì nữa?”

“Ngay cả lễ vật cũng không có?”

“Anh luôn ở cạnh em đó không phải hậu lễ là gì”

“Anh rõ ràng cường từ đoạt lý.”

“Được rồi, chờ em thuận lợi tốt nghiệp, em muốn làm gì sẽ làm đó, còn hiện tại em phải nghe lời anh”

“Nhưng tốt nghiệp rồi thì đâu còn là ngày sinh nhật nữa”

“Không được nhõng nhẽo, đi thôi”

“Con tim em đã bị anh làm cho tan nát, bây giờ anh còn bảo em đi đâu” Tô Tiểu Mễ oán hận đứng tại chỗ không nhúc nhích.

“Thế em muốn kết hôn hay muốn sinh nhật?”

Tô Tiểu Mễ lui về phía sau hai bước, hoảng sợ lắc đầu: “Không ngờ anh lại dùng cái này uy hiếp em”

“Anh chỉ thuần túy hỏi em muốn kết hôn hay sinh nhật?”

“Kết hôn” Tô Tiểu Mễ dứt khoát chọn ngay về một.

Trần trọc trên giường hồi lâu, Tô Tiểu Mễ chán nản nhìn xuống mặt đồng hồ, sắp qua sinh nhật của cậu rồi, sinh nhật 21 tuổi của cậu trôi qua trong lạnh lẽo cùng tẻ nhạt, thậm chí tất cả đều do đề cương luận văn kia hại. Tô Tiểu Mễ không thể chớp mắt lần qua lộn lại gây ra tiếng động kỳ quái, Nghiêm Ngôn đem Tô Tiểu Mễ gây âm ỉ ôm vào trong ngực: “Được rồi, ngoan đi, chờ tốt nghiệp rồi muốn thế nào anh cũng cho em”

“Thật?”

“Dạ”

“Thế thì em muốn đến Hàn Quốc phẫu thuật thẩm mỹ, bề ngoài phải giống Kim Thành Vũ vậy đó”

“Em vẫn nên ngủ đi” Nghiêm Ngôn buông ra Tô Tiểu Mễ, lật người đưa lưng về phía cậu.

“Ngôn ! !”

94. Chương 94: Người Như Tô Tiểu Mễ Mà Cũng Tốt Nghiệp

Chương 94: Người như Tô Tiểu Mễ mà cũng tốt nghiệp

Đến khi đề cương luận văn hoàn thành, Nghiêm Ngôn kiểm tra tỉ mỉ thêm một lần mới giao cho nhà trường, hơn nữa trước một ngày tốt nghiệp không biết Nghiêm Ngôn cùng thầy giáo nói gì mà đề cương luận văn dễ dàng thông qua. Hôm nay, cậu hưng trí trùng trùng đi nhận bằng tốt nghiệp, kích động đến thiếu chút nữa khóc rống, cuối cùng đã thoát khỏi khoảng thời gian kham khổ nhất. Bọn người Chu Cương cũng không dám tin tưởng đó là sự thật, cuối cùng bọn họ đều có chung một ý nghĩ, có được một người đàn ông tốt rất có lợi cho tương lai sau này. Nhất định trước kia Tô Tiểu Mễ giấu qua rất nhiều phân chó nên vận khí bây giờ mới tốt như vậy.

Quả nhiên Tô Tiểu Mễ đắc ý đến cái đuôi phía sau sắp vểnh lên trời, cầm tờ chứng nhận tốt nghiệp quơ trước mặt ba người: “Không ngờ đúng không, người như tớ lại có thể thuận lợi tốt nghiệp, mấy đứa ngu ngốc các cậu vùi đầu khổ học, tớ rong chơi bốn năm không phải vẫn lọt đó ư, ha ha. Tớ phải nói cái gì đây ta?” Đắc ý, đắc ý vô cùng.

Liêu Phi không phục: “Ta phi! Không phải có Nghiêm Ngôn chống lưng, cậu học thêm mười năm chưa chắc đã đậu”

“Cái gì, cái gì đây. Ồ, tớ dựa Nghiêm Ngôn đấy, các cậu có giỏi cũng kiếm người dựa đi. Haizz, mấy thằng nhóc, chịu thua đi”

Ngay cả Cung Gia Hoa cũng không chịu nổi thái độ láo toét của Tô Tiểu Mễ, khó chịu lên tiếng: “Cậu là cái đồ mặt trắng ăn cơm chùa”

“Đáng tiếc cậu lại tìm không được người cho mình ăn chùa” Cung Gia Hoa vốn muốn dả kích tự ái Tô Tiểu Mễ, mà hoàn toàn không biết Tô Tiểu Mễ căn bản đem chuyện ăn cơm chùa của Nghiêm Ngôn là một việc rất kêu ngoa.

Chu Cương không tiếp tục đôi co mà nhìn quanh bốn phía hỏi: “Sao không thấy Nghiêm Ngôn đến đây nhỉ”

“Loại chuyện nhỏ nhặt này, nhân vật lớn như hắc căn bản không cần đại giá quang lâm đâu ?” Khuôn mặt Tô Tiểu Mễ ứng hồng trông rất đáng yêu, cậu hôm nay rất hưng phấn, tốt nghiệp rồi, ông đây tốt nghiệp rồi à há! Lúc này cậu chỉ hận không thể vọt lên đài chủ tịch cầm lấy loa tuyên bố.

“Các cậu còn đứng đó làm gì, còn không nhanh quá đó làm lễ tốt nghiệp” Một thầy giáo đi qua thúc giục bốn người bọn họ đứng nói chuyện phiếm.

Nghe vậy bốn người vội vàng chạy qua, nghiêm chỉnh vào vị trí, nhiếp ảnh gia chuyên nghiệp nâng máy ảnh hô: “Chụp nhé !”

Mọi người đồng loạt hô theo, chỉ có Tô Tiểu Mễ nhỏ giọng gọi tên Nghiêm Ngôn, thật hồi hộp, mới đây đã học bốn năm tại ngôi trường này, trong bốn năm qua có rất nhiều chuyện thay đổi, bất ngờ nhất là được gặp Nghiêm Ngôn. Tuy rằng cậu không thích ngôi trường này nhưng cho đến bây giờ trong lòng vẫn tràn đầy cảm kích, vì chính nơi đây đã để cậu cùng Nghiêm Ngôn gặp nhau. Như ở vườn hoa nơi Nghiêm Ngôn cùng cậu trò chuyện, phòng ăn cả hai thường dùng cơm trưa, cánh cửa Nghiêm Ngôn thường tựa vào chờ cậu, gian phòng ngủ Nghiêm Ngôn từng đến hỏi Tô Tiểu Mễ có phải thích hắc, tất cả đều thành hồi ức Tô Tiểu Mễ trân quý nhất. (T/g: Nếu như hiệu trưởng biết mỗi lần nhắc đến bạn nhớ gì về trường học cậu đều nhớ đến đàn ông trong ngôi trường đó, không biết sẽ có cảm tưởng gì nhỉ?)

Sau khi chụp xong một tấm tập thể, cả đám bắt đầu tách ra chia nhóm cùng nhau chụp hình, Tô Tiểu Mễ hòa theo đám bạn cùng phòng chụp vài tấm, ánh đèn lóe lên một cái, Tô Tiểu Mễ lại thấy Nghiêm Ngôn đứng nơi đó nhìn cậu, Tô Tiểu Mễ kinh ngạc cảm thấy thời gian dường như đảo ngược, trở lại thời điểm ban đầu khi cậu thi thử xong Nghiêm Ngôn cũng ở nơi đó chờ cậu. Lúc đó hai người vẫn chưa có gì, không ngờ chỉ mới chớp mắt lại trôi qua nhanh như vậy, tính ra cả hai ở bên nhau cũng đã hai năm.

Cùng mọi người vui đùa xong, Tô Tiểu Mễ mang theo khuôn mặt rạng rỡ cười hì hì vọt tới trước mặt Nghiêm Ngôn: “Ngôn ~ sao anh lại tới đây, em còn nghĩ anh đang bận làm việc cơ đấy”

“Thuận tiện đi ngang qua mới tới thăm em một chút”

“Đi ngang qua cái gì, rõ ràng cố tình tới xem em” Trên mặt Tô Tiểu Mễ vẫn treo nụ cười ngọt lịm, thấy Nghiêm Ngôn lại càng ngọt.

“Đừng quá tự đắc đấy”

Tô Tiểu Mễ đem chứng nhận tốt nghiệp trình trọng nhét vào trong tay Nghiêm Ngôn: “Ngôn ~ anh xem, em tốt nghiệp rồi”

“Anh đâu có bị mù”

“Hai năm qua đều nhờ vào công lao của anh” Tô Tiểu Mễ khom người 90 độ cúi chào Nghiêm Ngôn.

“Ở đây đông người, đừng có điên nữa ”

“Này, có phải ngày chúng ta sẽ kết hôn”

“Mẹ nó, em đừng quá nôn nóng, anh chỉ nói sau khi tốt nghiệp chứ không nói tốt nghiệp xong lập tức kết hôn, dù thế nào cũng phải chuẩn bị một chút, ngu ngốc.”

“Em đã tốt nghiệp, anh còn mắng em ngu ngốc, anh làm ơn tôn trọng em hơn được không”

“Cả đời em cũng đừng hòng có được sự tôn trọng của anh” Nghiêm Ngôn lạnh lùng nói.

Nhìn thấy Chu Cương đứng ở đằng kia, Tô Tiểu Mễ cầm lấy máy chụp hình ngoắc ngoắc: “Chu Cương, đến đây, nhanh lên, giúp tớ chụp một tấm”

“Ai muốn chụp hình cho cậu”

“Chụp đi” Tô Tiểu Mễ túm lấy cánh tay Nghiêm Ngôn ôm vào người, ngay khoảng khắc ánh đèn lóe sáng, nhỏ giọng nói: “Ngôn, anh là người đàn ông tốt nhất đời này em đã gặp”

“Biết là tốt rồi!”

Chờ chụp xong, Tô Tiểu Mễ lại kéo Nghiêm Ngôn đi dạo quanh trường học, dù Nghiêm Ngôn cau mày cần nhẫn: “Ngôi trường này có nơi nào đẹp để đi dạo chứ”

“Coi như cùng em đi dạo cũng được mà”

Vì vậy hai người sống vai đi dạo trường học, mỗi lần đi ngang qua nơi hai người gặp gỡ, Tô Tiểu Mễ sẽ đem tình cảnh năm xưa nhắc lại một lần, ở bên cạnh Nghiêm Ngôn vừa hút thuốc vừa lắng lắng nghe.

“Ngôn, đây là nơi năm xưa chúng ta gặp nhau này, bình thường không có cảm giác gì đặc biệt, thuần túy đến trường để học, bây giờ phải rời đi lại cảm thấy không nữa”

“Ngôn ~ rời khỏi trường học, em sẽ trở thành người trưởng thành, anh không được xem thường em nữa đấy”

“Ngôn~ lúc anh tốt nghiệp có phải cũng sầu não giống em”

“Ngôn ~ nếu ban đầu em không vào trường này, như vậy sẽ không gặp được anh, nguy hiểm thật”

“Ngôn, gặp được anh khiến em rất vui, càng vui hơn có thể ở bên cạnh anh, vui vui hơn nữa là anh cũng yêu em giống em yêu anh, em cảm giác được”

“Ngôn, em nhịn hết nỗi rồi, em muốn nói lời buồn nôn, em yêu anh, rất rất yêu anh”

“Anh cũng yêu em” Khi nói những lời này Nghiêm Ngôn căn bản dùng giọng rất nhỏ nhưng vẫn bị Tô Tiểu Mễ nghe thấy, cậu sững sờ nhìn vào khuôn mặt nghiêng của Nghiêm Ngôn: “Anh mới vừa nói gì?”

“Không có” Nghiêm Ngôn nhún vai tỏ vẻ không liên quan, bất hấn nói thêm lần nữa những lời buồn nôn này thà rằng cầm dao giết hấn còn thống khoái hơn

“Rõ ràng em nghe thấy, anh nói anh cũng yêu em”

“Anh không có nói vậy”

“Không thể nào, anh chắc chắn có nói”

“Đã bảo không có còn gì”

Sau cùng Nghiêm Ngôn chết vẫn không thừa nhận bản thân đã nói cái gì, Tô Tiểu Mễ không thể làm gì khác hơn bỏ cuộc, kết thúc lễ tốt nghiệp đám bạn cùng phòng lại muốn đi ăn, Nghiêm Ngôn nói Tô Tiểu Mễ công ty có việc nên về trước. Buổi tối bốn người đến quán ăn trước kia thường hay đến, người bán hàng mang lên rất nhiều bia, Tô Tiểu Mễ vui vẻ cầm bia rót đầy bốn ly.

Chu Cương lo lắng hỏi: “Cậu được phép uống rượu không đấy?”

Tô Tiểu Mễ cười hì hì xua tay: “Hôm nay hoàng thượng ân chuẩn tở có thể uống rượu, lúc đó thật muốn quỳ xuống tạ chủ long ân”

“Có phải Nghiêm Ngôn lừai quần cậu rồi đúng không” Cung Gia Hoa nhìn có chút hả hê.

“Đừng đoán mò, tình cảm của chúng tở ngày càng ngọt ngào, không ngại nói cho các cậu biết.” Tô Tiểu Mễ hết nhìn Đông tới nhìn Tây một chút như sợ có người bên cạnh nghe lén, kề gần trước mặt ba người nhỏ giọng nói: “Hắn đã cầu hôn với tở rồi” Nói xong còn cong khốe môi cười lớn ba tiếng, tỏ ra đắc ý vô cùng.

Quả nhiên ba người bên cạnh bị tin tức đột ngột khiến cho choáng váng, dậy lên hứng thú, nhón nháo xúm lại muốn đặt câu hỏi, còn Tô Tiểu Mễ như một vị lãnh đạo chỉ tay về phía bọn họ, ý bảo mọi người hãy bình tĩnh, nói: “Từng người, từng người hỏi”

Chu Cương không nhin nổi hỏi trước: “Có phải Nghiêm Ngôn đã chuẩn bị xong sau này sẽ bị phiền chết đúng không?”

Tô Tiểu Mễ trợn mắt nhìn Chu Cương, lắc đầu: “Tở cự tuyệt trả lời vấn đề không khả năng này”

Cung Gia Hoa cũng chen vào: “Hắn cầu hôn cậu thế nào?”

Tô Tiểu Mễ hài lòng gật đầu, nhìn sang đồng chí Chu Cương: “Cậu phải theo đồng chí Tiểu Cung học tập thêm nhiều đấy, cậu nhìn câu hỏi của người ta xem, quả thực không cùng cấp bậc” Tô Tiểu Mễ hắng giọng nói tiếp: “Đó là vào một ngày vô cùng lãng mạn, trong không khí tràn đầy hương vị ngọt ngào, Ngôn diện một bộ tây trang thật bảnh, tay ôm bó hoa hồng thật lớn, ở trước mặt rất nhiều người đồng ý quỳ trên đất, nói với tở ‘Tô Tiểu Mễ, anh yêu em, anh không chịu nổi em bị mọi người rình mò, anh chỉ muốn em thuộc về anh, gả cho anh được không?’ Tở lúc đó rất bình tĩnh nhìn về mặt chân thành của Nghiêm Ngôn, suy nghĩ thật lâu, rốt cục nói ‘Chờ em tốt nghiệp em sẽ gả cho anh’ Không phải tở kiên trì đợi xong tốt nghiệp, nói không chừng loại người vọng động như Nghiêm Ngôn sẽ bắt tở kết hôn ngay lập tức, nói sao tở vẫn còn là học sinh nên lấy bài tập làm trọng” Đương nhiên Tô Tiểu Mễ sẽ không nói ra sự thật leo lúi ba ngày, người ngộm đầy mồ hôi, Nghiêm Ngôn đứng bên cạnh hút thuốc, ngay cả nhin cũng không nhin cậu lấy một lần, thuận miệng nói “Sau khi tốt nghiệp anh liền cưới em” .

Ba người trưng biểu tình hoài nghi ngó chừng Tô Tiểu Mễ, đến phiên Liêu phi hỏi, Tô Tiểu Mễ thả lỏng chờ đợi, không ngờ Liêu phi lại hỏi: “Tô Tiểu Mễ, cậu có đang nói thật không đấy?”

Lời này vừa thốt ra trừ Tô Tiểu Mễ ra, những người khác đều vui vẻ.

“Bọn cậu có ý gì, không tin tở hả?”

“Được rồi, được rồi, đừng chọc cậu ta nữa, sau này chúng ta cũng phải thường xuyên họp mặt đấy”

“Một lời đã định”

Bốn người nâng cao ly rượu, hô to: “Chúc mừng tốt nghiệp!”

95. Chương 95: Làm Một Người Vợ Dịu Dàng

(_) Chương 95: Làm một người vợ dịu dàng

Gần đây Tô Tiểu Mễ bắt đầu hoài nghi Nghiêm Ngôn có phải đã quên mất lời hứa với cậu, nếu không từ ngày tốt nghiệp đến nay đã bốn ngày, Nghiêm Ngôn vẫn chưa đề cập đến chuyện đó, mỗi ngày làm việc đến khuya khoắt mới trở về, sau khi về dáng vẻ mệt như sắp chết. Mặc dù Tô Tiểu Mễ luôn tự nhủ, không cần nôn nóng, không cần nôn nóng, phải nhẫn nhịn chờ đợi, mãi vẫn không nghe chút tăm hơi. Ngày này Nghiêm Ngôn 9h mới trở về, Tô Tiểu Mễ đem thức ăn nguội lạnh hâm lại một lần, rồi mới bưng đến trước mặt Nghiêm Ngôn: “Mấy ngày gần đây trông anh có vẻ rất mệt?”

“Công ty có việc cần xử lý”

“Chuyện gì? Chỉ có mấy vụ nhỏ sao tốn thời gian đến thế, trước kia em cảm thấy công việc của anh rất nhẹ nhàng, có phải công ty anh sắp phá sản rồi?”

Nghiêm Ngôn trợn mắt trừng Tô Tiểu Mễ một cái, không nói, cuối đầu tiếp tục ăn cơm. Trong đầu Tô Tiểu Mễ thầm nghĩ, thôi rồi không phải nói bậy nói bạ lại trúng, Nghiêm Ngôn sắp phá sản, không còn tiền sẽ không mượn nổi căn phòng này, nhất định cũng không trả nổi chi phí hôn lễ, nên mới chậm chạp không lấy cậu về nhà. Nghiêm Ngôn hẳn sẽ nói, căn nhà này sau này còn phải trông cậy vào em (T/g: Cậu tự nuôi được mình là tốt rồi...) Hiện tại chính là thời điểm cậu tuân thủ trách nhiệm của một người làm vợ, lúc Nghiêm Ngôn khó khăn nhất ở bên cạnh ủng hộ động viên hắn, Tô Tiểu Mễ ngẫm nghĩ thấy rất có lý, lại nhìn Nghiêm Ngôn ngồi ăn cơm bên cạnh, gọi: “Anh Ngôn ơi ~”

Ngay lập tức cơm trong miệng Nghiêm Ngôn toàn bộ phun hết ra ngoài: “Em lại bị gì nữa vậy, ai anh em với em hử”

Tô Tiểu Mễ cười híp mắt tiếp tục nhìn ăn cơm Nghiêm Ngôn: “Không có gì, anh ăn tiếp đi”

“Đừng dùng bộ mặt đầy âm mưu kia nhìn anh, có chuyện gì xin xỏ thì nói thẳng”

“Anh hiểu lầm rồi, em không có ý gì hết, chỉ chờ anh ăn xong rồi rửa chén thôi. Có muốn em pha sẵn nước ấm cho anh không?”

Càng quan tâm càng khiến Nghiêm Ngôn cảm thấy cậu kỳ quái, vì thế Tô Tiểu Mễ ngoan ngoãn ngồi yên bên cạnh chờ Nghiêm Ngôn cơm nước xong, lẳng lặng dọn dẹp đi rửa chén, chờ Nghiêm Ngôn tắm rửa xong đi ra ngoài, Tô Tiểu Mễ đã chuyển sẵn kén mà hắn thích xem, Nghiêm Ngôn ngồi xuống, Tô Tiểu Mễ lập tức đem thuốc nhét vào miệng hắn, giúp mỗi lần.

“Tô Tiểu Mễ, nói thật đi, có phải em lại gây họa bên ngoài không?”

“Anh tại sao cứ luôn nghĩ em xấu xa thế chứ? Em chỉ muốn hầu hạ anh thôi mà” Tô Tiểu Mễ đau lòng nhìn Nghiêm Ngôn, con người rưng rưng như bất cứ lúc nào cũng có thể trào ra nước mắt.

“Đừng có dùng loại ánh mắt đó nhìn anh”

“Em chẳng dùng ánh mắt nào cả, tất cả đều do anh nghĩ lầm, chúng ta cùng nhau xem TV” Hôm nay Tô Tiểu Mễ nghe lời lạ thường, ngồi bên cạnh Nghiêm Ngôn xem TV, Nghiêm Ngôn từ đầu đã thấy có chỗ không đúng, hơi quái quái lại nghĩ ra quái chỗ nào.

Đến lúc ngủ, Tô Tiểu Mễ lên giường liền ôm chặt lấy Nghiêm Ngôn: “Ngôn~ bất kể giàu nghèo, em đều ở bên cạnh anh”

“Em rốt cuộc muốn nói gì?”

“Không có, em chỉ đang biểu đạt lòng thành” Nếu Nghiêm Ngôn đã không muốn nói, cậu sẽ không ép buộc hắn.

“Bệnh thần kinh” Nghiêm Ngôn rửa một tiếng.

“Mắng nữa đi, cứ ở trên người em phát tiết hết đi, anh càng mắng em càng có khoái cảm”

“Có khoái cảm dạng này nữa sao?” Nghiêm Ngôn trực tiếp đem tay tiến vào quần ngủ Tô Tiểu Mễ nắm lấy phân thân của cậu. Tô Tiểu Mễ hít sâu một hơi, không nghĩ tới Nghiêm Ngôn buồn bực trong lòng còn muốn an ủi cậu, cảm động quay người ôm chặt lấy Nghiêm Ngôn: “Ngôn~ không sao, không nên miễn cưỡng”

Nghiêm Ngôn không rảnh quan tâm Tô Tiểu Mễ nói lời kỳ quái, trực tiếp bóc quần áo trên người Tô Tiểu Mễ. Xoay người một cái Tô Tiểu Mễ chủ động ngồi lên người Nghiêm Ngôn: “Lần này để em” Dứt lời cuối xuống hôn lên môi Nghiêm Ngôn, hôn một cách điên cuồng, thậm chí còn dùng đầu lưỡi liếm khắp người Nghiêm Ngôn, Nghiêm Ngôn thoải mái hừ hừ ra tiếng, đầu lưỡi lượn lờ một vòng rồi đi xuống dưới, Tô Tiểu Mễ đưa tay cầm ra phân thân Nghiêm Ngôn, cẩn thận như cầm một món bảo bối từ từ liếm mút, cuối cùng ngậm vào, nó ngày càng lớn, lớn đến khoang miệng Tô Tiểu Mễ không thể ngậm hết, ngay khi Tô Tiểu Mễ cảm giác miệng đã tê rần cả rồi. Nghiêm Ngôn mới học theo khẩu khí Tô Tiểu Mễ nói: “Không sao, không cần miễn cưỡng” Nói xong ôm Tô Tiểu Mễ bế lên, đầu lưỡi cùng lúc tiến vào khoang miệng Tô Tiểu Mễ, một tay nhẹ nhàng vuốt ve sống lưng Tô Tiểu Mễ, vờn tới vờn lui lại cố ý không chạm vào nơi nhạy cảm, sao lại có cảm giác kỳ lạ thế này, Tô Tiểu Mễ run lên bần bật biểu đạt khoái cảm của mình với Nghiêm Ngôn.

“Umm ~ a ~” Tô Tiểu Mễ hé môi bật ra tiếng rên nũng nịu

“Thích không? Đã ẩm ướt rồi này” Nghiêm Ngôn xấu xa trêu chọc.

“Hạ lưu”

“Thế này có thích không?” Nghiêm Ngôn đột nhiên vòng ra phía sau đâm một ngón tay vào u huyệt, cảm giác kích thích trào đến Tô Tiểu Mễ không nhận được kẹp chặt hai chân, phía trước sưng tấy, khó chịu, khó chịu.

Nghiêm Ngôn như nhìn thấu suy nghĩ Tô Tiểu Mễ, nói: “Đem chân mở ra”

Tô Tiểu Mễ nghe lời tách ra hai chân, Nghiêm Ngôn một tay cầm phân thân Tô Tiểu Mễ hoạt động qua lại, một tay công kích phía sau, Tô Tiểu Mễ bị Nghiêm Ngôn một trước một sau giáp kích cho

“Aha, Aha ~ Ngôn, anh còn như vậy, a...em không kiên trì được nữa a”

“Anh đâu bảo em phải kiên trì” Nghiêm Ngôn tăng nhanh động tác trong tay, Tô Tiểu Mễ không an phận giãy dụa muốn nhận thêm nhiều khoái cảm, cuối tiết ra trong tay Nghiêm Ngôn.

Nghiêm Ngôn đặt Tô Tiểu Mễ mặt lả xuống giường, để mặt cậu quay về phía mình, ánh mắt nhìn Tô Tiểu Mễ dầm màu tình dục: “Tới đây” Nói xong thẳng tiến vào trong thân thể Tô Tiểu Mễ.

Hai người kết hợp cùng nhau, Tô Tiểu Mễ cong chân quần qua eo Nghiêm Ngôn.

Miệng không thể khống chế rên lên khe khẽ: “Ồ ~ a, a, a....ừm~ ừm ừm ~ Ngôn ~”

“Gọi câu dễ nghe” Nghiêm Ngôn hôn hôn mặt Tô Tiểu Mễ

“Anh Ngôn ~”

“Không phải câu này...” Nghiêm Ngôn dùng sức đỉnh vào nơi sâu nhất.

“A ~ Hmm ~ a, ông, ông xã”

“Vậy mới ngoan”

Tô Tiểu Mễ vươn hai tay ôm lấy cổ Nghiêm Ngôn, để chỗ kết hợp dán chặt thêm một chút, thân mật thêm một chút.

Lại qua năm, sáu ngày, Nghiêm Ngôn đang xem TV đột nhiên nói cùng Tô Tiểu Mễ: “Không phải anh đã hứa với em chờ em tốt nghiệp chúng ta ra ngoại quốc du lịch sao?”

Mỗi lần nghe Nghiêm Ngôn nói Tô Tiểu Mễ đều phản ứng không kịp, đã phá sản, nhà không còn một đồng? Mà còn muốn ra nước ngoài du lịch? Tô Tiểu Mễ cảm thấy Nghiêm Ngôn rõ ràng muốn gượng chống.

Thấy Tô Tiểu Mễ lâm vào trầm tư, Nghiêm Ngôn lên tiếng nhắc nhở: “Thế em muốn đi không?”

“Không có, em muốn đi, bắt quá có tạo thành gánh nặng cho anh không?”

“Em luôn là gánh nặng của anh”

“Ồ, anh, sao anh có thể nói vậy nha”

96. Chương 96: Đích Thân Phá Nát Lãng Mạn

(- -) Chương 96: Đích thân phá nát lãng mạn

Quả thật Tô Tiểu Mễ cảm giác bản thân như đang nằm mơ, trong tình trạng mù mờ cùng Nghiêm Ngôn đến Hà Lan, một quốc gia nổi tiếng với không khí trong lành cùng cối xay gió, vốn oán trách Nghiêm Ngôn tại sao không chọn đưa cậu đến nước Pháp nổi tiếng lãng mạn hay Hy Lạp chẳng hạn, nhưng sau khi máy bay hạ cánh Tô Tiểu Mễ nhìn thấy phong cảnh nơi đây và hoàn toàn bị chinh phục, nơi này thật sự rất đẹp, kiến trúc chung quanh đều tô điểm cho phong tình dân dã đất nước Hà Lan, dọc theo đường đi Nghiêm Ngôn luôn nắm tay Tô Tiểu Mễ, trên đường chạm mặt vài người, bọn họ không ai có biểu cảm kinh ngạc, mà xem hai người như một đôi tình nhân bình thường, không chán ghét hay cảm thấy quái lạ, Tô Tiểu Mễ đã hoàn toàn bị nơi này chinh phục.

Đến khách sạn hai người ở trong một gian phòng đặc biệt, Tô Tiểu Mễ nhìn cách trang trí bên trong gian phòng, cẩn thận thăm dò Nghiêm Ngôn: “Ngôn, nơi này trông có vẻ rất đắt, không bằng chúng ta đổi một gian phòng giá mềm hơn đi”

“Vấn đề tiền bạc không cần em đến quan tâm?”

“Em chỉ muốn tiết kiệm cho gia đình thôi mà?”

“Nếu em thật muốn tiết kiệm thì hãy nhịn không ăn quà vặt từ hôm nay, một ngày nào đó anh sẽ bị con heo ham ăn em làm cho phá sản mất thôi”

Tô Tiểu Mễ lắp bắp hoảng sợ, Nghiêm Ngôn quả nhiên sắp phá sản hơn nữa tội nhân lại chính là mình, có lẽ do mình quá ham ăn nên Nghiêm Ngôn mới phá sản? Trong lòng thật sự thấy rất có lỗi với Nghiêm Ngôn, tất cả đều do bình thường cậu ăn vô tư, nếu có thể khống chế chính mình sẽ không có cục diện như ngày hôm nay, vì những chuyện đó mà Tô Tiểu Mễ trong lòng quẩn quýt không yên.

Chờ hai người thu dọn đầu vào đây, đầu óc dần Tô Tiểu Mễ mới phát hiện nguyên lai Nghiêm Ngôn biết nói tiếng Hà Lan, ngay tức khắc sùng bái Nghiêm Ngôn thêm vài phần: “Ngôn, không ngờ ngay cả ngôn ngữ cao siêu vậy anh cũng biết nha”

“Không lẽ em cho rằng anh luôn đọc sách không chữ? Đi thôi, đừng có ở đó nữa, anh đưa em ra ngoài đi dạo”

Phong cảnh nơi đây thật sự quá thơ mộng, Tô Tiểu Mễ đi theo sau bóng Nghiêm Ngôn nhìn chung quanh, xa xa có một cái hồ, bên cạnh hồ lại có cối xay gió, mà mỗi một cối xay gió đều không cùng màu sắc, tất cả đều lần đầu tiên nhìn thấy, phía dưới là mặt cỏ hơi úa vàng, vài nơi còn chắn dè hay một số động vật khác, dù sao Tô Tiểu Mễ cũng không nhận ra đó là con gì.

Tìm một nơi mát mẻ cả hai cùng ngồi xuống, Tô Tiểu Mễ nhìn phong cảnh xinh đẹp bên cạnh lại có Nghiêm Ngôn làm bạn, hạnh phúc đến nỗi không nên lời, nơi đây quả thật như cảnh cậu từng gặp trong mơ, thậm chí còn lãng mạn ấm áp hơn. Tô Tiểu Mễ đang suy nghĩ phải dùng lời hay gì để nói cùng Nghiêm Ngôn, Nghiêm Ngôn đã giành trước.

“Tô Tiểu Mễ, em thích nơi này sao?”

“Thích, siêu cấp thích ^.^” Tô Tiểu Mễ gật đầu thật mạnh, trả lời nghiêm túc.

“Vậy chúng ta kết hôn ở nơi đây đi”

“Anh, anh mới vừa nói..nói gì” Hoàn toàn chưa chuẩn bị tâm lý, những lời này như sóng cuộn biển gầm cuộn về phía Tô Tiểu Mễ, Tô Tiểu Mễ kinh ngạc đến không thở nổi.

Mới Nghiêm Ngôn lần nữa kề gần tai Tô Tiểu Mễ: “Anh nói, Tô Tiểu Mễ, chúng ta kết hôn ở nơi này đi, em thấy được không?” Lần đầu tiên Nghiêm Ngôn chịu lặp lại lời mình đã nói.

Trong đầu Tô Tiểu Mễ lập tức hiện lên lời Nghiêm Ngôn, sau đó lại trống rỗng, choáng váng muốn ngất, trái tim đập thành thịch liên hồi. Bình tĩnh, mày bình tĩnh lại cho tao, Tô Tiểu Mễ không ngừng tự nhắc nhở nhịp tim mất quy tắc của mình, tuy nhiên vẫn thất bại, cuối cùng Tô Tiểu Mễ lúng ta lúng túng hỏi một câu: “Chúng ta còn tiền để làm hôn lễ sao?”

Nghiêm Ngôn từng nghĩ Tô Tiểu Mễ sẽ kích động đến rơi lệ, nhào đến ôm hôn hân, còn những lời này hân cần bản chưa hề nghĩ đến, đầu óc tên này rốt cuộc đang nghĩ gì đây?

“Ngôn~ không phải anh sắp phá sản sao, mặc dù em rất vui mừng, mặc dù em rất nguyện ý nhưng không nên miễn cưỡng, em có thể chờ anh, chờ kinh tế chúng ta ổn định hơn đến lúc đó kết hôn cũng không muộn, không nên ăn xài xa xỉ, tổ chức đám cưới tại nơi đây sẽ rất đắt” Dứt lời Tô Tiểu Mễ nhào vào trong ngực Nghiêm Ngôn trình diễn tiết mục rơi nước mắt ràn rụa.

Nghiêm Ngôn liếc mắt trừng cậu: “Em nghe ai nói anh sắp phá sản”

“Tự mình em đoán đấy, không đúng sao? Chẳng lẽ em đoán nhầm” Tô Tiểu Mễ ngẩng đầu tròn to mắt nhìn Nghiêm Ngôn, Nghiêm Ngôn hung hăng lườm lại cậu, Tô Tiểu Mễ biết lần này cậu đoán bậy đoán bạ đoán trật lất.

“Bản thân em thích sự lãng mạn, đừng trách ông đây không cho em, lần này chính em phá hư hết rồi” Nghiêm Ngôn lạnh lùng nói.

Tô Tiểu Mễ hối hận đến ruột gan cũng xanh ngắt, vội vàng từ trong ngực Nghiêm Ngôn ngồi dậy, sửa sang lại mái tóc của mình: “Ngôn, mới vừa rồi không tính, em muốn mà, chúng ta nói lần nữa, nói lần nữa có được không?”

“Không thể nào!” Nghiêm Ngôn đứng lên bỏ lại Tô Tiểu Mễ một mình đi trước, Tô Tiểu Mễ nhanh chóng đuổi theo phía sau: “Ngôn ~ thêm một lần, thêm một lần nữa được không?”

Nghiêm Ngôn phối hợp thoải mái sải bước chẳng màng để ý tới Tô Tiểu Mễ lú lú sau lưng, Tô Tiểu Mễ không nhịn được vừa chạy theo vừa la: “Em nguyện ý, em nguyện ý kết hôn cùng anh, anh chờ một chút, mấy lời này em chuẩn bị lâu lắm rồi, anh chờ em nói xong đã chứ”

Lần này Nghiêm Ngôn dứt khoát lấy ra máy nghe nhạc nhét vào lỗ tai, mở nhạc thật lớn lấn át lời Tô Tiểu Mễ.

Tô Tiểu Mễ khóc không ra nước mắt, phong cảnh muốn lãng mạn có lãng mạn, thiên thời địa lợi nhân hoà, Nghiêm Ngôn cầu hôn cậu, mọi việc đều nằm trong dự tính lại bị cậu phá nát bét.

97. Chương 97: Tân Hôn Vui Vẻ

Chương 97: Tân hôn vui vẻ

P.S: Bố mẹ Tiểu Mễ đã xuất hiện ở chương cuối rồi nhé các bạn, và mấy lời chúc tân hôn thật bá đạo ^.^

Một ngày nào đó buổi tối, Tô Tiểu Mễ cùng Nghiêm Ngôn nằm trên giường, bên cạnh đặt lễ phục tinh tươm, Tô Tiểu Mễ nhìn chằm chằm trần nhà nói: “Ngôn~ ngày mai là ngày hết sức quan trọng mở đầu cho cuộc sống thần thánh, xin hãy cho em lưu lại hồi ức tốt đẹp, không được mắng em ngu ngốc, đúng rồi, bệnh thần kinh cũng không được, anh chỉ có thể nói với em những lời thật dịu dàng”

“Ừm” Nghiêm Ngôn xem sách, thuận miệng trả lời Tô Tiểu Mễ bám dính vào người.

“Không được đùa cợt phải thật đứng đắn”

“Những lời này em nên tự nói với chính mình đi”

“Anh chẳng phải đã hứa còn gì, hứa cho em hôn lễ tốt đẹp nhất, bởi vậy ngày mai không cho phép đả kích cũng không được nói buồn nôn”

“Sao anh phải hứa mấy chuyện nhảm chán đó”

“Em muốn anh hứa đấy, anh hứa với em đi” Tô Tiểu Mễ ăn quịt.

Cuối cùng Nghiêm Ngôn vẫn ưng thuận, dù sao cả đời chỉ có một lần thỉnh thoảng cũng cần thiết hy sinh một chút.

Hỏi Tô Tiểu Mễ ngủ được không? Đương nhiên không thể, bình thường chỉ cần gặp chuyện cao hứng Tô Tiểu Mễ liền sẽ ngủ không được, huống chi hôm nay lại trước ngày kết hôn. Cậu thật sự khẩn trương, tự nói phải ngủ sớm nếu không sẽ không đẹp, mà càng muốn lại càng làm không được, kết quả hai mắt vẫn không tài nào nhắm được. Nghiêm Ngôn nằm bên cạnh lại ngủ an ổn giống như hôn lễ ngày mai hoàn toàn không liên quan đến hắn.

Không ngủ được cậu xuống giường lấy bộ tây trang màu trắng ướm thử lên người, đem lời mình muốn nói đọc lại thêm một lần, vẫn không thể yên tĩnh, ngồi xuống liền thấy lo lắng, lo lắng ngày mai gặp bất trắc không thể đến hiện trường hôn lễ như dự định, tiếp nữa lại lo lắng ngày mai trời mưa, vẫn là khô ráo tốt hơn. Một lát lại do dự có nên mời Chu Cương hay không, bất quá xa như vậy bọn họ chưa chắc đủ tiền, thôi vậy, để diễn ra đúng thời hạn vẫn là cậu cùng Nghiêm Ngôn hai người đủ rồi, nhận được chúc phúc từ người xa lạ cũng là một chuyện hạnh phúc.

Giảng co hơn nửa đêm Tô Tiểu Mễ mới có thể chợp mắt.

Nên ngày thứ hai mặt trời lên cao cậu vẫn còn nằm lì trên giường, Nghiêm Ngôn vệ sinh xong liền hướng Tô Tiểu Mễ hét thật lớn: “Mau dậy, kết hôn thôi” Khẩu khí này không khác gì trước kia, đại loại như chúng ta ăn cơm thôi.

Nghe thấy hai chữ kết hôn, Tô Tiểu Mễ trợn to hai mắt từ trên giường nhảy xuống, đầu tiên chạy về phía gương soi, sau đó hài lòng gật đầu: “Quả nhiên rất hoàn mỹ” Cậu cũng phải đổi quần áo, Nghiêm Ngôn lại đang thoải mái thưởng thức điểm tâm sáng, Tô Tiểu Mễ nôn nóng cầm lễ phục chạy đến đưa cho Nghiêm Ngôn: “Mau thay, mau thay”

“Còn sớm mà”

“Không sớm chút nào” Lời mới vừa dứt Tô Tiểu Mễ không quản gì nữa bới ra đồ ngủ trên người Nghiêm Ngôn, giúp hắn đổi một bộ tây trang màu đen, Nghiêm Ngôn mặc quần áo tử tế xoay người, Tô Tiểu Mễ chảy nước miếng rùng rùng nhào đến ôm chặt lấy hắn: “Anh đẹp trai quá xá, bây giờ em chỉ muốn gả nhanh cho anh thôi”

Nghiêm Ngôn phải kiềm nén dữ lắm mới không mắng Tô Tiểu Mễ đang phát điên, hắn không quên tối hôm qua đã hứa gì cùng Tô Tiểu Mễ, vì hôm nay là ngày vô cùng thiêng liêng với cậu ấy.

Thật ra rất nhiều thứ được Nghiêm Ngôn cùng bạn thân ở Hà Lan chuẩn bị từ trước nên bớt được rất nhiều phiền toái, địa điểm chọn là một lễ đường chuyên dành để kết hôn, bên ngoài trải rộng mảng cỏ xanh ươm khiến cho lễ đường càng thêm phần thơ mộng, dọc theo lối đi vào trong được rải nhiều cánh hoa tươi gọi là đường cupid, nghe nói cặp đôi nào đi qua con đường này sẽ hạnh phúc mỹ mãn.

Mới đặt chân đến nơi đây, từ đằng xa Tô Tiểu Mễ đã thấy được Lô Y Y cùng đám người Chu Cương, quan trọng nhất cậu còn thấy được bố Tô cùng mẹ Tô, Tô Tiểu Mễ lão đảo thiếu chút nữa té ngã, ngay cả hôn cũng sắp bay đi mất. Quay sang, lấp bắp hỏi Nghiêm Ngôn: “Ngôn~ này, này, hai người kia tại sao lại xuất hiện ở nơi này”

“Hai người nào, hai người nào hả, đó là bố mẹ em đó”

“Cũng bởi vì là bố mẹ em, em mới hỏi bọn họ tại sao ở chỗ này”

“Anh đã nói rõ cùng bọn họ, em còn nhớ khoảng thời gian trước đó anh hay về muộn không, thật ra mấy ngày đó anh đến nhà bố mẹ em thuyết phục bọn họ chịu giao em cho anh, mất không ít thời gian đấy”

“Thì ra lúc đó anh làm mấy chuyện này, sao anh không nói với em trước, anh muốn bọn họ đột nhiên xuất hiện để hù chết em đúng không?” Tin tức thật sự quá kinh người, Tô Tiểu Mễ nhất thời không cách nào tiêu hóa.

“Anh dùng cách gì để bọn họ đồng ý vậy? Bọn họ có đánh anh không? Bọn họ có nói những lời khó nghe không?” Tô Tiểu Mễ có một đồng vấn đề muốn hỏi Nghiêm Ngôn.

“Em không cần quản anh dùng cách gì khiến bọn họ đồng ý, ít nhất hiện tại được đồng ý không phải tốt lắm sao, hơn nữa anh muốn khi em kết hôn nhận được lời chúc phúc từ bố mẹ” Nghiêm Ngôn nói xong liền đi đến chỗ bố Tô mẹ Tô, Tô Tiểu Mễ sợ hãi núp ở phía sau, mẹ Tô nở nụ cười hiền hòa nhìn Tô Tiểu Mễ: “Mẹ còn đang lo lắng con cả đời này không lấy được vợ, hiện tại tìm được một người chồng tốt, cũng không tệ. Tô Tiểu Mễ, chỉ cần con vui vẻ là được, sau này hai người các con phải sống thật hạnh phúc đấy”

Tô Tiểu Mễ gật đầu, không biết tại sao cậu đột nhiên rất muốn khóc, bố Tô ở bên cạnh hút thuốc: “Thêm một đứa con như Tiểu Ngôn cũng rất tốt!” Bố Tô nói rất lạnh nhạt nhưng Tô Tiểu Mễ nghe ra trong lời nói bố đã chấp nhận quan hệ giữa cậu cùng Nghiêm Ngôn, trong mắt Tô Tiểu Mễ sương mù lại dâng lên.

Hôn lễ chính thức bắt đầu, đầu tiên là một nữ trung niên xinh đẹp người Hà Lan đọc lời tuyên ngôn, tất cả đều dùng ngôn ngữ Hà Lan, tin chắc không có mấy người ngồi ở đây nghe hiểu, nói gần nửa ngày, Tô Tiểu Mễ đang đứng hai chân cũng tê rần bắt đầu cảm thấy nhàm chán, Tô Tiểu Mễ lấy tay đụng đụng Nghiêm Ngôn, nhỏ giọng nói: “Ngôn~ anh đưa nhiều người đến đây vậy, dùng hết bao nhiêu tiền rồi?”

“Em đang ép anh mắng em đúng không?” Nghiêm Ngôn hung hăng trợn mắt trừng Tô Tiểu Mễ.

Tô Tiểu Mễ không thể làm gì khác hơn ngoan ngoãn tiếp tục nghe, một lát sau rốt cuộc cũng nói xong, cô ta đưa hai người đến trước cái bàn dài, đặt lên một phần giấy tờ kết hôn, Tô Tiểu Mễ như sợ Nghiêm Ngôn sẽ hối hận cuống quýt ký nhanh tên mình vào, rồi không dừng thúc giục Nghiêm Ngôn nhanh ký tên. Sau đó lại in dấu mộc, tuyên bố rằng theo luật pháp hai người bọn họ đã trở thành vợ chồng, tiếp theo đem một quyển màu xanh đậm đưa cho Tô Tiểu Mễ. Tô Tiểu Mễ nhìn quyển sổ trên tay cảm thấy không khác bằng chứng nhận tốt nghiệp, lúng ta lúng túng nghĩ: Kết hôn rồi sao? Kết hôn không phải đều dùng màu đỏ hết ư? Rốt cuộc xảy ra chuyện gì, bọn họ kết hôn thật sao? Tại sao hoàn toàn không giống như cậu nghĩ.

Tô Tiểu Mễ quay đầu hỏi Nghiêm Ngôn: “Chúng ta kết hôn rồi à?”

“Đúng vậy”

Tô Tiểu Mễ cảm thấy mọi chuyện diễn ra quá nhanh, hai người lại đến lễ đường trên thảm cỏ, ban nhạc tấu lên giai điệu ngân nga, mấy đứa bé xinh xắn đứng phía trước cầm một khay đồ, phía trên có hai chiếc nhẫn kim cương, Tô Tiểu Mễ ngơ ngác nhìn hai chiếc nhẫn, quay lại thì thấy ánh mắt chúc phúc của mọi người, mặc dù những tình tiết này tối hôm qua đã diễn hành trong đầu cậu hàng trăm hàng nghìn lần, nhưng chính thức trải nghiệm Tô Tiểu Mễ lại cảm thấy rất kỳ diệu, một loại hạnh phúc vô biên như toàn bộ thế giới đều đang chúc mừng cậu.

Nghiêm Ngôn cầm lấy một chiếc nhẫn: “Tô Tiểu Mễ, em gả cho anh đi”

Câu trần thuật? Không phải hẳn là câu nghi vấn mới đúng? Tô Tiểu Mễ ngẫm nghĩ, sao không giống kịch bản cậu viết chút nào, không phải, đáng lý nên, Tô Tiểu Mễ, em nguyện ý gả cho anh chứ? Sau đó cậu sẽ nói: Em nguyện ý.

“Được” Tô Tiểu Mễ chỉ có thể trả lời như vậy, đối với Tô Tiểu Mễ mà nói câu này thật sự quá cứng nhắc. Nghiêm Ngôn dịu dàng đem chiếc nhẫn đeo vào ngón áp út của Tô Tiểu Mễ, rồi mới đến phiên Tô Tiểu Mễ trao nhẫn cưới, cậu lấy chiếc nhẫn trong khay, hắng giọng một cái, chuẩn bị đọc lên cảm nghĩ kết hôn mà cậu phải tốn cả đêm để viết.

“Tôi...” Tô Tiểu Mễ mới nói một chữ, Nghiêm Ngôn đã tự động đem ngón áp út của mình chui vào chiếc nhẫn Tô Tiểu Mễ đang cầm, nhanh miệng nói: “Anh đồng ý!”

Cố ý, mẹ nó, người này nhất định là cố ý.

Rồi tất cả mọi người bắt đầu bắt đầu vỗ tay, đôi lời muốn nói mà Tô Tiểu Mễ viết hơn một vạn chữ cứ thế mà chết non.

Đứng bên cạnh, bồi bàn nhanh đưa đến hai ly Champagne, tất cả mọi người bắt đầu vây quanh trò chuyện, thật ra cũng không có quá nhiều người. Dương Huy mở miệng trước: “Ngôn~ nếu như hôn nhân không hạnh phúc, nhớ đến tìm chúng tớ, nơi ở của bọn tớ vĩnh viễn là bến dừng chân của cậu”

Lưu Ứng Tinh: “Giống như trên *chỉ chỉ* ”

Âu Dương Giai: “Nếu cậu thật sự chịu không nổi nhất định phải nói cho tớ biết”

Lô Y Y: “Ngôn ~ giấy hôn thú nơi này ở trung quốc không có hiệu lực pháp luật, nếu anh cần bất cứ lúc nào em đều có thể dâng lên thân thể chính mình”

Chu Cương: “Tiểu Mễ, bình thường nhớ nghe lời Nghiêm Ngôn ”

Cung Gia Hoa: “Tiểu Mễ, bình thời nhất định phải nghe lời Nghiêm Ngôn ”

Liêu phi: “Tiểu Mễ, bất kỳ lúc nào cũng phải nghe lời Nghiêm Ngôn”

Mẹ Tô: “Tiểu Ngôn, sau này con phải bao dung nó nhiều hơn, con cũng biết đó đôi khi nó không được bình thường”

Bố Tô: “Thường xuyên về nhà cùng bố đánh cờ, không mang theo nó cũng được”

Tần Tư: “Con trai ngoan, tân hôn vui vẻ”

Tô Tiểu Mễ cầm ly Champagne mà run lấy lấy, những lời chúc mừng này cậu nghe thấy mà khó chịu hết sức.

“Cạn ly! Kết hôn vui vẻ” Mọi người giơ cao chiếc ly, cụng vào nhau.

Thời gian vui vẻ nhanh chóng qua đi, Nghiêm Ngôn cùng Tô Tiểu Mễ đứng ở phi trường nhìn những người khác lên máy bay, Tô Tiểu Mễ vươn tay ôm lấy bàn tay Nghiêm Ngôn: “Ngôn ~ anh hiện tại có hối hận đã cưới em”

“Anh chỉ mới kết hôn hẳn chưa tới lúc hối hận”

“Ngôn ~ em hôm nay thật sự rất vui, anh đã nói con đường này còn rất dài, bởi vậy trên đường đi anh tuyệt đối không thể buông tay em ra đó nha, rồi hai chúng ta từ từ sẽ đi hết con đường này”

“Ngôn, anh hiện tại hôn em một cái đi”

Nghiêm Ngôn siết chặt bàn tay Tô Tiểu Mễ, ở trong dòng người đông đúc cúi đầu ngậm lấy cánh môi Tô Tiểu Mễ.

“Thật ra cưới được em, anh cũng rất vui”

“Anh mới vừa nói gì?”

“Em bị điếc hả?” Nghiêm Ngôn rời khỏi môi Tô Tiểu Mễ.

Bàn tay Tô Tiểu Mễ vẫn nắm thật chặt Nghiêm Ngôn, đem tay hai người quấn riết vào nhau giơ lên thật cao: “Em chỉ muốn nghe thêm lần nữa, nói đi, nói lời em thích nghe đó”

“Không nói”

“Nói đi mà”

“Không nói”

“Nói, nói đi”

.....

Hai năm sau, Tô Tiểu Mễ ngày càng trở nên thành thục, trên người tràn đầy hương vị nam nhân, giờ phút này cậu đang mặc một chiếc áo khoác màu đen, mắt kiếng viền vàng trí thức, miệng ngậm một điếu thuốc, ngồi ghế salong run chân xem báo: “Tiểu Ngôn, mau đi rót tách trà mang đến đây”

“Dạ, chủ nhân, tôi lập tức đi ngay ạ”

“Còn nữa, anh nhìn trên màn hình TV xem, bụi gì mà đóng cả tắc, anh nhanh tay quét dọn, quét dọn đi”

“Dạ”

“Như vậy mới ngoan, tới đây, em thưởng cho anh một nụ hôn”

Đang đắc ý ngất trời bỗng nhiên sau ót Tô Tiểu Mễ lại bị vỗ mạnh một cái: “Mẹ nó, ban ngày mà còn nói mớ”

Tô Tiểu Mễ từ trong mộng giật mình thức tỉnh, đập vào mắt là khuôn mặt của Nghiêm Ngôn liền đứng dậy nhường chỗ. Nghiêm Ngôn kéo ra cà vạt, từ trong túi lấy ra một điếu thuốc, dùng chân đá đá Tô Tiểu Mễ: “Sững sờ ở đó làm gì, nhanh đi rót ly trà tới đây”

“Em lập tức đi ngay” Tô Tiểu Mễ bằng tốc độ nhanh nhất vọt vào trong pha trà, sau đó cung kính dâng lên Nghiêm Ngôn: “Ngôn, anh nói câu chuyện của chúng ta kết thúc có phải là hai người từ đó sống vui vẻ bên nhau không?”

“Em cảm thấy thế nào?”

“Em sợ, sợ bà tác giả lại chia cách chúng ta”

Nghiêm Ngôn phẫn nộ hừm một tiếng: “Nếu bà ta dám, ông đây sẽ chém đứt hai tay bà, để bà đời này dùng hồng viết vẹo gì hết”

T/g: Từ đó hai người trải qua cuộc sống ngập tràn hạnh phúc.

“Còn nữa, còn nữa tình yêu của bọn họ vô cùng thuần khiết ” Tô Tiểu Mễ ồn ào.

T/g: Tình yêu của bọn họ rất thuần khiết ^.^

“Những gì không có thực tế thì đừng có viết” Nghiêm Ngôn sửa đúng.

Dạ dạ, tình yêu của bọn họ chẳng có thuần khiết gì sất

—— Hoàn chánh văn ——

P.S: Phiên ngoại sẽ có cảnh động phòng nhé ^.^

98. Phiên Ngoại 1: Trắng Mật Nên Ngọt Ngào Ngọt Ngào

~(~) Phiên ngoại 1: Trắng mật nên ngọt ngào ngọt ngào

Hai người đi hưởng tuần trăng mật

“Phu quân, xin dùng bữa”

“Nói năng đàng hoàng lại coi”

“Đã kết hôn sao anh cứ mắng mỗ em hoài vậy” Tô Tiểu Mễ cảm thấy rất oan ức

“Thế kết hôn rồi sao không chịu bình thường trở lại?” Nghiêm Ngôn phản bác

“Em không bình thường, trong mắt anh, em là một người điên đúng không? Vậy anh tại sao lại kết hôn với một người điên”

“Kết thì đã kết, em bây giờ nói có tác dụng gì”

“Trắng mật không phải ngọt ngào ngọt ngào? Anh xem thái độ của mình đi, anh đáng lý phải nắm tay em cùng đi đến chân trời góc biển”

“Anh không cần kiếm tiền nuôi em chắc? Hơn nữa em nghĩ xem, đi khắp chân trời góc biển tốn một khoảng không ít đó”

“Ngôn, chúng ta đang hưởng tuần trăng mật, coi như quà tặng tân hôn anh dành cho em hôm nay em muốn đi đâu anh đưa em đến chỗ đó được không?”

“Chỉ hôm nay” Nghiêm Ngôn đồng ý

Hai người dùng cơm xong, Nghiêm Ngôn đưa Tô Tiểu Mễ ra cửa, thuận tiện hỏi.

“Em muốn đi đâu?”

Tô Tiểu Mễ sờ cằm, nghiêm túc tự hỏi: “Mấy người khác đi trăng mật sẽ làm gì nhỉ?”

“Em hỏi anh, anh làm sao biết”

“Hay anh tìm một nhà hàng nào lãng mạn chúng ta vào đó ăn kem”

“Không phải em mới vừa ăn cơm xong ư?”

“Cuộc sống như vậy gọi là tình thú, anh có hiểu hay không”

Không tiếp tục tranh cãi, Tô Tiểu Mễ kiên quyết kéo Nghiêm Ngôn đến một nơi bán đồ ngọt, mua một ky kem thật to, Nghiêm Ngôn nhìn ly kem còn lớn hơn đầu Tô Tiểu Mễ: “Một mình em ăn hết ư?”

“Cái gì một mình, hai chúng ta phải cùng ăn, kem đặt giữa chúng ta, anh một ngụm, em một ngụm” Tô Tiểu Mễ không có lúc nào không muốn cậu cùng Nghiêm Ngôn có thêm vài hồi ức lãng mạn.

“Anh không ăn đồ ngọt?”

“Thật không ngờ trên thế giới này lại có người từ chối món đồ tốt đẹp như vậy”

“Anh thì cảm thấy may mắn vì không ham món khiến người ta béo phì”

Tô Tiểu Mễ dùng muỗng đào một khối lớn đưa đến trước mặt Nghiêm Ngôn: “A ~~”

Nghiêm Ngôn bặm chặt đôi môi, cố ý không nhìn Tô Tiểu Mễ, Tô Tiểu Mễ kiên nhẫn mở miệng luyện tập: “A ~~”

Cuối cùng gơ lên cánh tay tê rần, Nghiêm Ngôn cũng không có hé miệng.

“Anh có thể phối hợp một chút được không” Tô Tiểu Mễ phần nộ đem muỗng kem nhét vào trong miệng: “Đâu phải bắt anh ăn phân có nhất thiết nhăn nhó vậy không?”

“Thế này em vẫn có thể nuốt trôi?” Nghiêm Ngôn đốt một điếu thuốc ngồi đối diện Tô Tiểu Mễ, Tô Tiểu Mễ rầu rĩ không vui, ánh mắt oán hận ngó chừng Nghiêm Ngôn, đem ly kem được tạo hình xinh đẹp đâm thành bùn nhão, miệng không ngừng lẩm bẩm: “Không hiểu tình thú, mình đúng là ở chung với một đầu gổ, rõ ràng trăng mật của mình mà, cuộc sống bị thảm căn bản không thay đổi chút xíu nào hết. Haizz, mình có thể trách ai chứ, có trách thì trách bản thân đã chọn một người đàn ông như vậy”

Ngồi bên cạnh Nghiêm Ngôn nghe đến lỗ tai cũng sinh kén, không nhận được cảm chiếc muỗng đã sớm chuẩn bị hướng về phía đồng kem khổng lồ múc một muỗng nhỏ, bỏ vào trong miệng, sau đó hai mày nhíu chặt lại: “Hài lòng chưa? Quả nhiên ngọt muốn chết, mấy thứ này đúng là có thể ngọt chết người”

“Quen rồi sẽ dễ chịu, trăng mật phải ngọt ngào ngọt ngào a”

“Anh nghe hai lần rồi”

“Không phải sợ anh quên mất sao”

Đợi Tô Tiểu Mễ ăn xong ly kem còn lớn hơn đầu cậu đã là chuyện hai mươi phút sau. Nghiêm Ngôn từ đầu đến cuối chỉ ăn một muỗng nhưng Tô Tiểu Mễ không ngại, một muỗng là đủ rồi.

“Tiếp theo em muốn đi đâu?”

“Chúng ta đi tản bộ?”

“Anh còn tưởng rằng em có chủ ý gì tốt, bởi vậy mới nói ngày ngày trên giường không phải tốt hơn”

“Em mới không muốn lãng phí thời gian cho chuyện nhàm chán đó”

“Chuyện nhàm chán? Khi ở trên giường em lại không nói vậy”

“Ban ngày ban mặt anh còn nói những lời đó, đi nhanh thôi” (T/g: Dù sao người khác nghe cũng không hiểu, cậu khẩn trương quá làm gì...) Tô Tiểu Mễ đi vài bước, ngừng lại, quay người đi đến kéo Nghiêm Ngôn tới hồ cậu sớm điều tra, nơi đó thích hợp mấy cặp tình nhân đến hẹn hò, Tô Tiểu Mễ kéo cánh tay Nghiêm Ngôn: “Ông xã~”

“Sao nữa rồi”

“Chỉ đơn giản muốn gọi thôi, mới đổi cách xưng hô vẫn còn cảm thấy xa lạ nên phải thường xuyên luyện tập”

“Ồ trên giường không phải vẫn gọi rất thuận?”

“Tư tưởng anh có thể trong sáng hơn không, đừng tới ngày nghĩ đến phương diện kia”

“Em tưởng em tư tưởng trong sáng lắm chắc?”

Mỗi lần Tô Tiểu Mễ dấu vô mồm đều không thể thắng Nghiêm Ngôn, lần này cũng vậy, cậu dứt khoát nhảy lên lưng Nghiêm Ngôn, ôm lấy cổ hắn: “Ngôn, từ lần ở chỗ bà ngoại đến nay anh vẫn chưa công em thêm lần nào, hiện tại công em có được không”

Nghiêm Ngôn bĩu môi, xốc lại người trên lưng: “Biết ngay ra ngoài cùng em không có chuyện gì tốt” Nói xong nhận mệnh giữ chặt Tô Tiểu Mễ công cậu đi, dưới ánh nắng gắt thỉnh thoảng có vài đôi qua lại bên hồ, Tô Tiểu Mễ nằm trên lưng Nghiêm Ngôn đung đưa hai chân, hướng mọi người tuyên bố đây là người yêu của cậu.

Tô Tiểu Mễ đem mặt áp trên sống lưng Nghiêm Ngôn, vui vẻ nói: “Nên em mới nói trắng mặt phải thật ngọt ngào mà”

“Mẹ nó, em đổi ngay câu khác cho anh”

Nghiêm Ngôn công gần một canh giờ Tô Tiểu Mễ mới nhảy khỏi người hắn, Nghiêm Ngôn chống thất lưng hơi nhức, Tô Tiểu Mễ thấy vậy, cười lạnh: “Hiện tại biết mỗi đêm em bị anh hành hạ sống lưng sẽ đau cỡ nào chưa”

“Hưởng thụ khoái cảm xong đương nhiên có chút tác dụng phụ”

“Mới vừa rồi không phải nói anh suy nghĩ trong sáng hơn sao?”

“Rõ ràng do em nhắc trước còn gì, nhanh lên, kế tiếp phải đi đâu?”

“Nôn nóng lắm hử?” Tô Tiểu Mễ cười híp mắt hỏi Nghiêm Ngôn.

Nghiêm Ngôn lạnh lùng đáp trả: “Có nghe qua một câu người ta hay nói chưa? Đau dài không bằng đau ngắn”

“Lời này của anh có ý gì?”

“Không có”

Địa điểm tiếp theo Tô Tiểu Mễ muốn đến là rạp chiếu phim, kéo Nghiêm Ngôn vào trong, Nghiêm Ngôn thật muốn mắng thô tục: “Chuyện này lúc nào mà chẳng làm được?”

“Nhưng chúng ta còn chưa xem ở Hà Lan, mặc kệ, em muốn thử”

Sau khi ngồi xuống ghế trong rạp chiếu bóng, Tô Tiểu Mễ liền hỏi hân, tại sao cậu không nghĩ đến rạp chiếu bóng Hà Lan đương nhiên chiếu phim nói tiếng nước họ, Tô Tiểu Mễ căn bản nghe không hiểu, dăm ba phút lại quay sang hỏi Nghiêm Ngôn: “Ngôn, bọn họ nói gì, nói gì nha”

Một lát lại hỏi: “Ngôn, bọn họ đang nói chuyện gì vậy”

Chia đều mỗi một phút đồng hồ hỏi một lần, Nghiêm Ngôn cuối cùng như người phiên dịch, trên màn ảnh nói câu gì, Nghiêm Ngôn xem xong sẽ kể sát lỗ tai Tô Tiểu Mễ nhỏ giọng giải thích, đến cảnh làm tình nóng bỏng Tô Tiểu Mễ đột nhiên khóc nức lên, lấy ra một miếng khăn giấy lau nước mũi: “Quá cảm động, quả thực làm cho người ta không nhịn được muốn khóc”

Nghiêm Ngôn nhìn Tô Tiểu Mễ như nhìn thấy quái vật, Tô Tiểu Mễ ngẩng lên khuôn mặt ràn rụa nước mắt nhìn Nghiêm Ngôn: “Sao anh lại dừng, tiếp tục đi, không được bỏ qua bất cứ đoạn đặc sắc nào hết đây”

Nên hình ảnh tiếp theo trong rạp chiếu bóng là một người đàn ông cúi xuống nói nhỏ gì đó cùng người đàn ông bên cạnh, người nọ lại rơi lệ đầy mặt.

99. Phiên Ngoại 2: Trăng mật nên thuần khiết thuần khiết

(-) Phiên ngoại 2: Trăng mật nên thuần khiết thuần khiết

Nhìn xong chiếu bóng, Tô Tiểu Mễ với đôi mắt sưng đỏ bắt đầu than thở bộ phim này cảm động thế nào, tình tiết tuyệt diệu thế nào, nhân vật chính diễn xuất thần ra sao, làm Nghiêm Ngôn phải cách cậu thật xa, làm bộ không nhận ra người này là ai.

“Tốt lắm, bây giờ có thể trở về chưa?”

“Anh nói sao? Trở về? Bỏ đi cơ hội tham quan Hà Lan xinh đẹp? Trăng mật hẳn nên cùng cảnh đêm thuần khiết thuần khiết”

“Em còn muốn làm gì” Nghiêm Ngôn cắn răng hỏi.

“Anh đừng quên bây giờ là trăng mật, hơn nữa sáng nay còn hứa hẹn với em những gì”

Nghiêm Ngôn ở trong lòng oán hận thầm mắng trăng mật đáng chết, hẹn ước đáng chết.

Buổi tối đèn đường đặc biệt sáng ngời tỏa ra ánh sáng ấm áp, trên đường không nhiều người qua lại, hai người dừng lại nơi rợp rờ nhất, chung quanh dần trở nên náo nhiệt hơn, Tô Tiểu Mễ tò mò đánh giá trên dưới con đường: “Ngôn ~ chúng ta qua đó vui đùa chút đi”

Nghiêm Ngôn liếc nhìn qua, khẽ chau mày: “Người muốn chơi cái gì?”

“Xem một chút bọn họ đang làm gì”

“Đi rồi em đừng có hối hận”

“Tại sao em phải hối hận”

Hai người đi vào con đường đó, hai bên đều là kiến trúc phục cổ, vách tường phun sơn hình mấy cô gái xinh đẹp ăn mặc kiêu vãi, có rất nhiều tủ kính, kéo rèm cửa ra bên trong sẽ có ít nhất một mỹ nhân, mặc váy dây ngoắc tay uốn éo đủ loại tư thế với bạn, Tô Tiểu Mễ ngưỡng chừng núp sau lưng Nghiêm Ngôn: “Ngôn~ mấy cô gái kia đang làm gì”

“Đừng có ở đây giả bộ ngây thơ không biết mấy người đó muốn làm gì, không phải mỗi ngày em đều đọc mấy loại tạp chí loại này?”

“Cái gì mỗi ngày, em chỉ ngó duy nhất một lần còn bị anh bắt quả tang, ý anh là mấy cô ấy mặc vậy là để mời khách?”

“Hà Lan rất thoáng với mấy chuyện này” Nghiêm Ngôn đánh giá bốn phía, Tô Tiểu Mễ thì đánh giá hạ thân Nghiêm Ngôn, muốn tùy thời quan sát xem phía dưới hần có phản ứng hay không. Chờ sau khi xác định không có phản ứng, cậu mới hiểu kỳ quan sát nơi nổi tiếng ăn chơi tại Hà Lan, có mấy cô gái da thịt vạm

vỡ như gấu nhiệt tình nhào đến, Tô Tiểu Mễ nhìn thấy rợn cả tóc gáy, mấy cô gái khác còn điên cuồng lắc lư vòng eo để lộ ra hình xăm.

“Ngôn, bao một đêm phải tốn bao nhiêu tiền?” Tô Tiểu Mễ tò mò muốn biết.

“Thế nào? Em muốn vào vui đùa, không sao, tiền anh có em cứ việc” Nghiêm Ngôn nheo mắt hằm hực ngó chừng Tô Tiểu Mễ.

Tô Tiểu Mễ biết nếu cậu lầy máy trả lời sai sẽ chết rất thảm, không phải chỉ có Nghiêm Ngôn mới hiểu rõ Tô Tiểu Mễ, mà Tô Tiểu Mễ cũng rất hay thăm dò tính tình Nghiêm Ngôn.

“Em chỉ tò mò muốn hỏi thử, chứ em đã là người của anh, anh nói như vậy thật tổn thương người ta, hơn nữa mấy cô ấy sẽ dè em chết ngay trên giường” Tô Tiểu Mễ nịnh nọt nhích gần nói.

“Coi như em biết điều, nếu không anh sẽ đâm chết em trên giường”

Sự thật nói hay không nói kết quả Tô Tiểu Mễ vẫn chết trên giường.

Chờ Tô Tiểu Mễ tò mò tham quan hết con đường, hơn nữa còn không ngừng ở bên cạnh Nghiêm Ngôn chỉ vào cô gái đứng trong tủ kính soi mói: “Chân cô gái kia sao đầy lông thế nhỉ, ngực thật là lớn quá đi, cái mông trông cũng không tệ, cô gái mặc quần áo trắng kia khuôn mặt trông cũng tầm tầm, nơi kia thoát nhìn trông rất nhỏ. Ngôn, anh mau nhìn, mau nhìn cô gái kia, phía dưới thật đen”

Nghiêm Ngôn cho Tô Tiểu Mễ một cái liếc mắt đầy thâm ý: “Đây chính trăng mặt thuần khiết thuần khiết của em đấy hả?”

Nếu không phải bị Nghiêm Ngôn nhắc nhở Tô Tiểu Mễ đã sớm đem hai từ thuần khiết quên không còn sót một móng, đến khi rời khỏi Tô Tiểu Mễ vẫn còn tiếc nuối, sớm biết đem theo máy chụp ảnh lưu lại vài tấm, chờ trở về đem cho bọn Chu Cương, Cung Gia Hoa, Liêu Phi nhìn nhất định rất hâm mộ.

Ngắm cảnh đêm thêm một hồi, hai người quay trở lại khách sạn, Tô Tiểu Mễ mới đặt chân vào cửa liền bị Nghiêm Ngôn từ phía sau ôm lấy, nhanh chóng bới ra quần áo trên người Tô Tiểu Mễ, Tô Tiểu Mễ quả thực chưa kịp phản ứng đã bị Nghiêm Ngôn lột trần như nhộng.

“Anh, anh sao lại hoang vô độ thế hả”

“Đã làm nhiều lần, em còn e thẹn làm gì” Nói xong đem một chân chen vào giữa hai chân Tô Tiểu Mễ, kéo ra khoảng cách, ngón tay nhẹ nhàng ở trên phân thân Tô Tiểu Mễ trêu chọc.

“Anh cho rằng em da mặt dày như anh sao” Tô Tiểu Mễ bị cảm giác ngứa ngáy hành hạ muốn phát điên mà vẫn mạnh miệng.

Bỏ ngoài tai mấy lời cằn nhằn, Nghiêm Ngôn lè lưỡi từ xương quai xanh Tô Tiểu Mễ liếm đến cổ, sau đó dùng hàm răng nhẹ gặm cắn lỗ tai Tô Tiểu Mễ: “Anh sẽ cho em một đêm trăng mặt thuần khiết nhất”

Nói xong kéo ra rèm cửa sổ sát đất, mặc dù ở tầng 8 nhưng Tô Tiểu Mễ vẫn có thể nhìn rõ người qua lại bên dưới, Tô Tiểu Mễ lắc mình một cái muốn dùng chăn bao lấy thân thể trần trụi lại bị Nghiêm Ngôn nắm lấy cánh tay đặt dán lên mặt kính cửa sổ, Tô Tiểu Mễ hai tay chống trên cửa thủy tinh, tức giận mắng: “Anh biến thái, tại sao, làm ở đây sẽ bị người khác nhìn thấy”

Nghiêm Ngôn từ phía sau dán lên Tô Tiểu Mễ, nhỏ giọng nói: “Đây xem như trừng phạt em hành hạ anh cả ngày, em tốt nhất nên hưởng thụ đi” Vừa nói vừa dùng đôi môi mềm mại mút hôn sống lưng Tô Tiểu Mễ.

“Ma quỷ, anh là ma quỷ”

Môi Nghiêm Ngôn dần dần thăm dò đến phía dưới, tiếp theo đầu lưỡi tiến vào nơi cấm địa phía sau Tô Tiểu Mễ bắt đầu thăm dò.

“Aha..a..a... không nên..a..a...” Tô Tiểu Mễ mặc dù rất muốn giữ tinh thần tỉnh táo, tùy thời quan sát phía dưới có ai nhìn màn xuân sắc trên này. Nhưng khoái cảm thân thể không ngừng lan tràn khiến cậu càng lún càng sâu.

Nghiêm Ngôn thăm dò vào một ngón tay, nhẹ nhàng liếm láp bên trong vách tường, Tô Tiểu Mễ thoải mái ngưỡng cổ ra sau, móng tay không ngừng bắt loạn trên cửa thủy tinh bóng loáng.

“A, a, a, ưmmm, a ~”

Một lát sau hai chân Tô Tiểu Mễ run rẩy không thể đứng vững, lúc này Nghiêm Ngôn đứng lên, hai tay ôm lấy eo Tô Tiểu Mễ, thắt lưng đẩy một cái rất nhanh đi vào, một tay mò mẫm xuống dưới tìm phân thân Tô Tiểu Mễ chơi đùa, một tay phủ lên bàn tay Tô Tiểu Mễ đặt trên mặt cửa kính, mười ngón tay quăn riết vào nhau, Nghiêm Ngôn đưa đẩy vào người Tô Tiểu Mễ, vừa hỏi: “Như vậy đủ thuần khiết chưa”

“A, a, ưmmm, anh, mẹ nó, a...a... trêu em”

Câu thô tục này đổi lấy sau đó Nghiêm Ngôn tiến công mãnh liệt hơn.

Mà tất cả đều tiến hành vô cùng thuần khiết

100. Phiên Ngoại 3: Sau Khi Hai Người Kết Hôn

Phiên ngoại 3: Sau khi hai người kết hôn

“Ngôn ~ anh đã về rồi ” Tô Tiểu Mễ mở cửa, chào đón Nghiêm Ngôn làm việc trở về, vẻ mặt tươi cười rạng rỡ.

“Mỗi ngày đều nhìn anh mà vẫn thấy anh thật đẹp trai” Tô Tiểu Mễ nhào vào trong ngực Nghiêm Ngôn, dùng mặt cọ cọ ngực hắn.

“Mỗi ngày đều nhìn em mà vẫn thấy em ngu ngốc như vậy” Nghiêm Ngôn lạnh lùng đem Tô Tiểu Mễ nhiệt tình đẩy cõng lỏng đẩy ra, đi vào phòng, Tô Tiểu Mễ hấp tấp đi theo, kéo Nghiêm Ngôn đến trước mặt bàn cơm.

“Ngôn, anh nhìn, anh nhìn, anh nhìn xem” Tô Tiểu Mễ chỉ vào món ăn được bày biện thịnh soạn trên bàn. Nghiêm Ngôn nhìn lướt qua thức ăn trên bàn: “Hôm nay là ngày gì rất quan trọng à?”

Tô Tiểu Mễ dùng sức lắc đầu.

“Tiền tiêu vặt dùng hết rồi?”

Tiếp tục lắc đầu.

“Em đem văn kiện cho anh lại sơ ý đánh rơi?”

“Cuối cùng anh xem em là người thế nào” Tô Tiểu Mễ nhịn không được ồ ào.

“Em tự biết bản thân là người thế nào rồi đó”

Tô Tiểu Mễ bĩu môi: “Em chỉ muốn tạo niềm vui cho người chồng bên ngoài làm việc cực khổ chẳng lẽ không được” Nói xong lại giống như khối đường dán trên người Nghiêm Ngôn nhần nhần nhó nhó.

“Công việc của anh thì không cực khổ, cực khổ nhất là ngày ngày phải nghe em nói những lời buồn nôn kia”

“Ở chung đã lâu, anh vẫn chẳng có chút tình thú nào”

“Lâu như vậy, khuynh hướng tình thú của em cũng chẳng giảm bao nhiêu” Hai người vẫn rất thích đấu võ mồm, dù đã kết hôn vẫn không thể giảm.

Đợi cơm nước xong, Tô Tiểu Mễ xoa xoa cái bụng căng tròn ngồi liệt trên ghế salong: “Ngôn ~ em không được, cần phải đi tản bộ ngay lập tức”

Nghiêm Ngôn mời một điều thuốc, không để ý tới Tô Tiểu Mễ.

Tô Tiểu Mễ nói tiếp: “Theo tình trạng hiện tại của em xem ra không cách nào rửa chén được”

“Ý của em là?” Nghiêm Ngôn liếc mắt lườm Tiểu Mễ

“Hôm nay anh rửa chén giúp em được không?”

“Em bảo anh rửa chén? Không thể nào” Nghiêm Ngôn kiên quyết đưa lệnh phản đối.

“Tại sao chứ, tại sao chứ, tại sao chứ hả, anh từ trước đến nay chưa từng rửa chén qua, chưa từng rửa qua lần nào, chúng ta ở chung đã lâu, vậy mà có mỗi em rửa chén, không công bằng” Tô Tiểu Mễ lại bắt đầu nói dai nói nhải.

“Không có tại sao hết, anh là đàn ông”

“Em cũng là đàn ông còn gì” Mặc dù mỗi ngày đều làm mấy công việc của đàn bà, nhưng Tô Tiểu Mễ chưa bao giờ quên điều quan trọng nhất.

“Anh không rửa” Nghiêm Ngôn ngồi im không lay động.

“Anh trưởng thành hơn được không?”

“Em không có tư cách nói điều đó”

“Anh không rửa em sẽ cắn nhằn bên tai anh cả tuần”

Nghiêm Ngôn biết Tô Tiểu Mễ hoàn toàn có bản lĩnh này, nhìn ánh mắt cương quyết của Tô Tiểu Mễ, nhìn qua bàn ăn, nhìn lại ánh mắt cương quyết của Tô Tiểu Mễ, rồi lại nhìn qua bàn ăn, một lát sau không tình nguyện đứng lên, xắn lên tay áo, Tô Tiểu Mễ vui vẻ ôm lấy chân Nghiêm Ngôn: “Biết ngay anh là người hiểu em nhất”

Nghiêm Ngôn một cước đá văng Tô Tiểu Mễ: “Đây là lần cuối cùng”

Lúc này khuôn mặt Nghiêm Ngôn có thể nói đen thui, đứng một góc phòng bếp, lẩm bẩm oán trách: “Đây là thứ gì căn bản không thể rửa sạch, dầu mỡ gì mà lấm thế”

“Công việc này quả nhiên không phải để con người làm”

“Cái mâm này gì mà mỡ cả đồng”

“Thôi, không rửa nữa, ngày mai mua cái mới”

Nghe được Nghiêm Ngôn nói như thế, Tô Tiểu Mễ ngồi không yên hoả tốc chạy đến phòng bếp: “Sao anh có thể lãng phí như thế hả?”

Đáng tiếc cậu đến quá muộn, nguyên cái mâm đều nằm gọn trong thùng rác, Tô Tiểu Mễ muốn đi đến nhặt cái mâm trở về lại bị Nghiêm Ngôn giành trước một bước nhắc cả túi rác, Tô Tiểu Mễ còn chưa kịp ngăn cản, ném ra thùng rác ngoài cửa sổ.

“Đồ phá sản, đồ phá sản a, anh muốn em nói anh thế nào, cái mâm vốn còn dùng rất tốt lại bị anh ném đi, anh nên cảm thấy cảm thấy thẹn, em cũng thay anh cảm thấy cảm thấy thẹn, em thay bố mẹ anh cảm thấy cảm thấy thẹn, em thay bố mẹ em cảm thấy cảm thấy thẹn”

“Số tiền em mua mấy thứ linh tinh có thể mua cả đồng mâm”

“Mỗi phân tiền của em đều dùng vào việc cần thiết, căn nhà này được tốt như hôm nay đều dựa vào một phần gian khổ của em, anh cho tới bây giờ đều không biết em cực khổ thế nào” Tô Tiểu Mễ giống như oán phụ cắn khăn tay không biết rút ra từ nơi nào.

Nghiêm Ngôn cầm lấy điều khiển chuyển kênh chiếu anime thành kênh tin tức: “Căn nhà có thể duy trì tốt hẳn dựa vào anh cực khổ ra ngoài kiếm tiền. Dựa vào em? Tô Tiểu Mễ, ông đây mà dựa vào em chắc đã sớm ôm em cùng gấu Teddy ra ngủ ngoài đường”

“Anh có ý gì, có ý gì hả, em vẫn có thể ra ngoài kiếm tiền, anh cho rằng em không muốn ra ngoài, cho rằng em muốn mỗi ngày ở nhà ăn quà vặt? Xem TV? Chơi mấy vi tính?”

Đang lúc Tô Tiểu Mễ muốn bộc phát toàn bộ, Nghiêm Ngôn lại kéo Tô Tiểu Mễ tới để cậu nằm tựa trên đùi mình, dụ dỗ: “Được rồi, ngoan, cùng anh xem tin tức một chút”

Tô Tiểu Mễ lập tức biết điều gật đầu: “Ừm”. Bởi vậy mới nói chỉ cần Nghiêm Ngôn dịu dàng, Tô Tiểu Mễ sẽ bị thu phục.

Mười phút sau, Nghiêm Ngôn cúi đầu nhìn Tô Tiểu Mễ nằm gối đầu trên đùi hân ngủ ngon lành, mỗi lần xem tin tức không đến mười phút sẽ chìm trong giấc ngủ, Nghiêm Ngôn sủng nịch xoa xoa đầu Tô Tiểu Mễ: “Đồ ngốc này!”

Chờ Tô Tiểu Mễ tỉnh ngủ đã là chuyện hơn một tiếng sau, còn rải đầy nước miếng làm Nghiêm Ngôn quần ướt một mảng lớn, Tô Tiểu Mễ dụi hai mắt, ngồi dậy hỏi Nghiêm Ngôn: “Ngôn ~ mấy giờ rồi?”

“Còn sớm, chỉ mới hơn tám giờ”

Tô Tiểu Mễ đuổi sống lưng mệt mỏi: “Đã đến giờ ăn vặt” Sau đó đứng lên chạy đến tủ lạnh lấy ra một đồng quả vặt bày lên bàn. Nghiêm Ngôn nhìn đồ ăn vặt la liệt trên bàn, chau mày hỏi: “Giờ ăn vặt của em không phải 3h chiều sao”

“Đúng vậy, buổi sáng 7h, 10h, buổi chiều 3h, 5h, buổi tối 8h, 10h, trời vừa rạng sáng nữa, đó là lịch trình ăn vặt của em”

“Em là quái vật hả?”

“Ở nhà nhàm chán lắm, xem TV cũng phải có vài món để đuổi thời gian”

“Em muốn tìm ít công việc để làm không?” Nghiêm Ngôn chỉ thuận miệng hỏi, nào ngờ chạm dây thần kinh nhạy cảm của Tô Tiểu Mễ: “Ngôn, có phải anh chê em dùng nhiều tiền của anh?”

“Không có”

“Nếu không tại sao muốn em ra ngoài tìm việc”

Nghiêm Ngôn nhìn màn hình TV, miễn cưỡng nói: “Anh chỉ lo lắng em ở nhà một mình sẽ thấy cô đơn”

Mặc dù không phải rất ngọt ngào nhưng Tô Tiểu Mễ vẫn cảm thấy ngọt đến tận tim: “Ngôn, anh thật tốt với em”

“Tránh ra”

“Nếu anh lo em ở nhà thấy chán thì dẫn em đến công ty đi, chỉ cần được ở bên cạnh anh em sẽ không thấy chán”

“Cứ xem như anh chưa nói gì”

“Anh thật sự không muốn đưa em đến công ty vậy sao”

“Tự em rõ nguyên nhân còn gì”

Tô Tiểu Mễ cong lên khóe môi, bỏ qua vấn đề trên, một lần nữa bắt đầu chủ đề mới: “Thật ra em cũng không thấy nhàm chán lắm, mỗi ngày đều có đồ ăn vặt, không cần làm việc cực khổ cũng có tiền cầm, được làm nhiều món ngon chờ anh trở về là chuyện em thấy hạnh phúc nhất. Em chán ghét bản thân luôn luôn yêu anh, không biết đến lúc nào mới có thể giảm bớt yêu anh, bất quá em hi vọng ngày này vĩnh viễn cũng không đến”

“Đến chừng nào em mới hết lỗi cách nói, lỗi ngôn ngữ”

“Em chỉ muốn biểu đạt lòng thành”

“Chỉ cần em không thấy buồn tẻ là tốt rồi, bất quá anh hi vọng em điều chỉnh lại thời gian ăn vặt, em không cảm thấy thời gian ăn hàng quá dày đặc?”

“Em thấy rất tốt”

“Thật không? Qua mấy năm nữa em sẽ biến thành một ông chủ mập ngốc nghếch, em không sợ?”

“Ăn quá nhiều đồ ăn vặt sẽ ngốc hả?” Tô Tiểu Mễ hoảng sợ nhìn Nghiêm Ngôn.

Nghiêm Ngôn không trả lời lấp lự nhún vai.

“Nhưng ” Tô Tiểu Mễ nhào đến ôm cánh tay Nghiêm Ngôn, mặt mày rạng rỡ: “Nếu ngày nào đó em biến thành như vậy anh có còn yêu em không, chúng ta lúc kết hôn đã hẹn ước cùng nhau, em biết, anh tuyệt đối sẽ không chán ghét em”

“Nếu em biến thành như vậy, anh quả thật sẽ không bỏ rơi em”

“Em biết ngay mà ^.^”

“Nhưng anh sẽ đưa em đến Hàn Quốc nơi mà em ao ước muốn đi”

Dứt lời Nghiêm Ngôn liền đi đến phòng tắm, Tô Tiểu Mễ đứng phía sau hướng về phía bóng lưng Nghiêm Ngôn rống to: “Anh vẫn chán ghét đúng không, anh là đồ đàn ông phụ lòng, bạch nhãn lang, xuống địa ngục đi, vì anh đã làm trái lời thề kết hôn”

101. Phiên Ngoại 4: Nếu Không Có Anh

Phiên ngoại 4: Nếu không có anh

Hôm nay Tô Tiểu Mễ dậy muộn không kịp giúp Nghiêm Ngôn chuẩn bị bữa ăn sáng, áy náy xin lỗi: “Xin lỗi, xin lỗi, tất cả đều tại tối hôm qua anh giày vò hại em chỉ mới chớp mắt, hay để em ra ngoài mua bữa sáng cho anh”

“Không cần” Nghiêm Ngôn cởi ra đồ ngủ, đổi lại một thân tây trang: “Anh tự đi mua”

“Anh không cho em mua, em sẽ thấy áy náy vì không làm tròn bổn phận một người vợ” Tô Tiểu Mễ thân người trần trụi quần trong chăn bông đáng thương Nghiêm Ngôn.

Mỗi lần Tô Tiểu Mễ dùng chiêu này với Nghiêm Ngôn đại đa số đều rất hữu hiệu.

Nhìn thấy Nghiêm Ngôn đồng ý Tô Tiểu Mễ thật nhanh đứng dậy mặc quần áo “Chờ em đi với”

“Lái xe đưa em đi mua điểm tâm, rồi quay về nhà ăn, sau đó lại lái xe đi làm? Anh không có bệnh”

“Em đâu có nói muốn về, hôm nay em cùng anh đến công ty. Ngôn, em đã lâu chưa đến công ty, công ty anh có xuất hiện mỹ nữ mới hay không em cũng không biết, không biết ở nhà sẽ đoán mò, mà càng đoán mò sẽ tâm thần không yên, không yên sẽ khổ sở, thần kinh yếu ớt . . .”

“Cho em đi cùng cũng được với điều kiện phải ngậm miệng lại”

“Anh luôn hi vọng em ngậm miệng, em rất cuộc ảm ỉ khi nào”

“Đừng ép anh đánh người” Nghiêm Ngôn tàn bạo bỏ lại một câu uy hiếp rồi đi ra ngoài, Tô Tiểu Mễ ngậm miệng, biết điều đi theo phía sau Nghiêm Ngôn, người này thật là quá khoa trương.

Mua xong bữa sáng, Tô Tiểu Mễ ngồi trên xe ngoan ngoãn ăn, thỉnh thoảng còn ép Nghiêm Ngôn cắn vài miếng Hamburger của cậu, tiện tay ấn mở máy nghe đài.

Truyền thanh đầu tiên phát một bài nhạc thật êm tai, kết thúc bài nhạc sau đó lại đến một giọng nữ: “Cuộc sống hiện tại của bạn hạnh phúc chứ?”

“Hạnh phúc” Tô Tiểu Mễ miệng cắn một miếng Hamburger trả lời câu hỏi trong đài.

Nghiêm Ngôn vờ chuyên tâm lái xe không nghe.

“Bạn tìm được một nửa của mình chưa?”

“Rồi” Tô Tiểu Mễ vui vẻ nói chuyện cùng đài truyền thanh.

“Bạn có từng nghĩ nếu như bạn không gặp được một nửa hiện tại của mình, cuộc sống của bạn sẽ thế nào? Sẽ cùng một người xa lạ sống vui vẻ hay hưởng thụ cảm giác thoải mái của cuộc sống độc thân, hiện tại gửi đến cho các bạn bài hát của Mạc Văn Úy “Nếu không có anh” ”

Tô Tiểu Mễ im lặng bắt đầu suy tư vấn đề mới này.

Đợi xe ngừng lại trước cửa công ty, Tô Tiểu Mễ mới đưa ra nghi vấn: “Ngôn, em chưa từng nghĩ trên thế giới này không có anh sẽ thế nào, bởi vì nếu thế giới này không có anh, Tô Tiểu Mễ em cũng chẳng là gì” Tô Tiểu Mễ nói xong xúc động nhào đến ôm cổ Nghiêm Ngôn.

Nghiêm Ngôn cảm thấy người này lại đến giờ phát bệnh, tuy nhiên vẫn không có ý đẩy ra Tô Tiểu Mễ, Tô Tiểu Mễ đầu tiên đem môi mình in lên môi Nghiêm Ngôn, sau đó vươn lưỡi say mê hôn mút, Nghiêm Ngôn ôm chặt eo Tô Tiểu Mễ. Đang lúc hai người ở trên xe hôn đến không thể tách rời ra, thiếu chút nữa xảy ra một màn xuân cung sống động, lúc này Lô Y Y lại ở bên ngoài liều mạng gõ cửa sổ xe mới tách ra được hai người. Nghiêm Ngôn sửa sang lại quần áo, mở cửa đi xuống xe, Lô Y Y vẻ mặt khinh bỉ nhìn Tô Tiểu Mễ: “Thật đúng là gã phóng đảng, ở dưới đại sảnh đông người còn bày trò thân mật, cậu đến thì đến dụ dỗ Ngôn làm gì”

“Cái gì, tôi dụ dỗ hắn, chúng tôi đã kết hôn, tính thế nào tôi cũng là vợ hắn, nhẽ ra cô còn phải gọi tôi một tiếng phu nhân nữa đấy, cô gái xấu xa”

Lô Y Y uốn éo eo nhỏ của mình đuổi theo Nghiêm Ngôn: “Ngôn~ em nguyện ý làm tình nhân của anh, cái tên lớn tuổi có chồng kia sao không để cậu ta ở nhà, đưa đến đây làm gì”

“Tự cậu ta nằng nặc đòi đến” Nghiêm Ngôn trả lời.

Ở phía sau Tô Tiểu Mễ tức đến dậm chân bình bịch: “Ý anh là chấp nhận em là phụ nữ lớn tuổi có chồng đúng không? Hại em ban nãy còn tỏ tình cùng anh”

“Ngôn, hai người kết hôn đã lâu, Tô Tiểu Mễ vẫn còn tỏ tình với anh?” Lô Y Y nhỏ giọng hỏi thăm Nghiêm Ngôn.

“Cơ hồ mỗi ngày đều có” Nghiêm Ngôn dùng khẩu khí bất đắc dĩ nói.

“Cực khổ cho anh rồi” Vẻ mặt tràn đầy thương xót

“Các người cho rằng tôi điếc hả? ”

Đi vào văn phòng, Nghiêm Ngôn ngồi trước bàn làm việc nhìn văn kiện, Tô Tiểu Mễ biết điều một chút ở trên ghế salong nhìn tạp chí, nhìn một chút lại cảm thấy không thú vị, len lén chạy ra ngoài, vừa ra ngoài liền biến thành vợ ông chủ vênh váo tự đắc.

Ngưỡng cao đầu, ưỡn ngực hết cỡ: “Nghe cho kỹ, nghe cho kỹ, vợ ông chủ đến”

Mỗi lần theo Nghiêm Ngôn đến công ty cậu sẽ trình diễn ngay tiết mục này, mục đích nhắc nhở những người tơ tưởng đến chồng của cậu: “Vợ ông chủ đến thị sát công tác, anh đó, còn có anh kia, sao không chuyên tâm làm việc, cẩn thận tôi mách với ông chủ trừ tiền lương của cậu!” Bộ dạng quả thực như thiếu đòn.

Trong công ty mọi người hầu như đã quen tính cách Tô Tiểu Mễ, đem lời cậu nói như gió thoảng bên tai, Tô Tiểu Mễ hét chạy Đông đến chạy Tây vẫn không thoát khỏi tình rạn bị bỏ rơi.

“Mặc váy ngắn thế này còn ra thể thống gì, thật khó coi”

“Có bản lãnh thì cậu cũng mặc đi” Âu Dương Giai nhin mười phút ba mươi hai giây rồi cuộc chịu không nổi phải mở miệng.

“Tại tôi không muốn mặc, chứ tôi mà chịu mặc, tôi cho anh biết, đừng nói Ngôn, ngay cả anh cũng sẽ phun máu mũi”

“Cậu muốn chọc tôi cười chết hả?”

“Cười cái gì cười, có cái gì buồn cười”

“Cười cậu chỉ miêng già mồm”

“Tô Tiểu Mễ tôi chưa bao giờ già mồm”

“Vậy cậu mặc vào thử một chút xem, nếu quả thật có thể khiến tôi hay Ngôn phun máu mũi thì số tiền này thuộc về cậu” Âu Dương Giai từ trong túi lấy ra một xấp tiền ném trên bàn.

Tô Tiểu Mễ ngăn người đầu nhỏ bắt đầu xoay chuyển thật nhanh, cậu chưa từng mặc trang phục nữ bao giờ, nói không chừng mặc vào sẽ xinh đẹp rạng ngời, Ngôn sẽ nhìn cậu bằng cặp mắt khác xưa, nghĩ tới nghĩ lui trước kia ở trường học cậu chỉ gọi hắn một tiếng ông xã mà hắn đã chảy máu mũi, khoảng thời gian sau nhìn thấy của cậu, mũi hắn lại không có chút phản ứng, quả nhiên phải thay đổi hơn nữa mới có hiệu quả, hay là mượn lần này để thử luôn vậy.

“Quyết định thế đi” Tô Tiểu Mễ cứ thế bước lên con đường không lối về.

Lô Y Y không biết từ đâu tìm được một bộ váy công sở đưa cho Tô Tiểu Mễ, váy đen ôm sát hông đến đầu gối, áo sơ mi trắng cùng áo khoác ngoài cắt may vừa vặn hợp thân người. Tô Tiểu Mễ nhận xong liền chạy vọt vào phòng vệ sinh, cậu rất có lòng tin với bản thân bất quá không biết lòng tin này từ đâu tới.

Loay hoay một hồi Tô Tiểu Mễ phát hiện nút áo lót căn bản không thể gài, quá nhỏ so với thân thể cậu, tại sao lại nhỏ như vậy, Tô Tiểu Mễ oán trách rồi cởi ra quyết định không mang, khoác lên áo khoác ngoài, phía dưới mặc váy bó lấy vòng chân, soi gương sửa sang lại đầu tóc, ngắm nghía đến mình hài lòng mới ra ngoài. Đợi cậu đi ra xung quanh đều tĩnh lặng lạ thường, sau đó đồng loạt ôm bụng cười to, đặc biệt là Lô Y Y cùng Âu Dương Giai cười đến ngay cả thắt lưng cũng không thẳng nổi, Tô Tiểu Mễ trong lòng thầm mắng, cậu nam nữ.

“Có gì buồn cười, mấy người rốt cuộc có mắt thẩm mỹ không vậy” Tô Tiểu Mễ có chết cũng không chịu đổi mặt sự thật tàn khốc.

Lô Y Y lấy tay lau đi nước mắt dính tại khóe mắt: “Tiểu Mễ, nhanh thay đồ, ha ha tôi chịu hết nổi rồi”

“Mấy người căn bản không hiểu cái gì gọi là fashion, một đám nhà quê, tôi đi tìm Ngôn đây”

Bị tròng cười bên ngoài quấy nhiễu, Nghiêm Ngôn không thể chuyên tâm làm việc, hậm hực mở ra cửa phòng liền thấy được màn trước mắt, một người trên người mặc tây trang, nơi không nên lộ toàn bộ lộ ra ngoài, phía dưới mặc chiếc váy bó sát người, sát đến không thể sát hơn nữa mà người này còn là vợ hắn, hắn thật sự không muốn thừa nhận cậu ta.

“Ngôn, bọn họ khi dễ em” Tô Tiểu Mễ mặc một thân váy, giẫm từng bước nhỏ chạy về phía Nghiêm Ngôn.

Nghiêm Ngôn lui về sau một bước mới miễn cưỡng ổn định được thân thể.

“Ngôn, Âu Dương Giai đánh cuộc với em nói nếu em có thể khiến hắn hay anh chảy máu mũi, hắn sẽ cho em một số tiền lớn, kết quả bọn họ đều cười em. . .” Tô Tiểu Mễ cảm thấy rất oan ức.

“Em muốn anh chảy máu mũi hay muốn anh ói?” Nghiêm Ngôn tức giận cởi xuống áo khoác phủ lên người Tô Tiểu Mễ, đúng là không nên để tên gốc này ra ngoài một mình.

“Mấy người còn cười cái gì, còn không mau trở về làm việc!” Nghiêm Ngôn mắt lạnh nhìn lướt qua đám người, tất cả nhanh chóng tản đi.

Tô Tiểu Mễ nhếch môi cáo mượn oai hùm: “Đó, cười đi, ông đây sẽ không tha cho các người. Ngôn, có đúng không”

“Em vào trong ngay cho anh” Nghiêm Ngôn túm lấy Tô Tiểu Mễ lôi vào trong phòng.

Đánh giá trên dưới Tô Tiểu Mễ một hồi hắn đành phải chịu thua, không muốn nói thêm nữa, dù sao nói gì chẳng nữa đối với Tô Tiểu Mễ cũng hoàn toàn mất tác dụng. Nghiêm Ngôn ngồi trở lại bàn làm việc.

“Ngôn, anh nhìn em có thấy động tâm không?”

“Không có”

“Tại sao, không phải chỉ vì lo anh chán ngấy em sao?”

“Cho nên em mặc đồ nữ?”

“Em chỉ muốn thay đổi để có thêm khát vọng, gợi thêm chút tình thú thôi mà”

“Gợi cái rắm, đổi lại quần áo ngay cho anh” Tô Tiểu Mễ lại chịu đả kích.

Tô Tiểu Mễ ủ rũ đi đến tìm Lô Y Y muốn cô trả lại quần áo, Lô Y Y khoát tay: “Tôi nghĩ cậu sẽ không mặc nên ném rồi, bắt quá còn một bộ tiểu miêu lần trước cậu dùng trong vũ hội hóa trang”

“Chị bảo tôi mặc bộ con mèo đó, không bằng tôi cứ mặc bộ này”

“Không phải cậu muốn thay đổi để có thêm khát vọng, gợi thêm chút tình thú hả?”

“Mẹ nó, chị nghe lén ông đây nói chuyện”

“Tôi hỏi cậu rốt cuộc có muốn hay không”

“Muốn”

“Vậy liền mặc vào”

Tô Tiểu Mễ nhận lấy bộ đồ Tiểu Miêu, không rõ Lô Y Y rốt cuộc muốn giở trò quỷ gì, lo lắng nói: “Chị xoay qua chỗ khác đi, không được nhìn lên đó”

“Thứ của cậu nhỏ xíu, tôi nhìn đến phát chán rồi”

Quân tử phải nhẫn nhục mới làm được việc lớn, Tô Tiểu Mễ tự an ủi mình.

Chờ Tô Tiểu Mễ cởi xuống bộ quần áo trên người chuẩn bị mặc vào bộ con mèo, Lô Y Y lại đưa tay qua giật xuống cái quần lót: “Thứ này không cần mặc”

“Biến thái a..” Tô Tiểu Mễ nhanh chóng mặc quần áo tử tế: “Kế tiếp thế nào.”

Lô Y Y vén lên ống tay áo, trừ giữ lại lỗ tai cùng cái đuôi tiểu miêu ra những khác tất cả đều bị kéo làm rách tung toé, nơi nào không nên lộ đều lộ, nơi nên lộ cũng lộ tuốt. Sau đó Lô Y Y lại lấy áo khoác Nghiêm Ngôn phủ lên người cậu, đẩy cậu ra ngoài cửa. Tô Tiểu Mễ cẩn thận nhìn xem có người nào chú ý đến hân không, sau khi xác định không có mới vui vẻ chạy đến phòng làm việc của Nghiêm Ngôn.

“Đổi lại quần áo chưa?” Nghiêm Ngôn ngay cả đầu cũng không ngẩng, hỏi .

“Chủ nhân

~” Tô Tiểu Mễ hờn dỗi kêu một tiếng, cởi xuống áo khoác ném lên đầu Nghiêm Ngôn, Nghiêm Ngôn nắm áo khoác kéo xuống, chuẩn bị mắng chửi người lại thấy Tô Tiểu Mễ đáng thương rưng rưng nhìn mình, rồi nhìn xuống bộ lễ phục nóng bỏng chết người kia.

“Ngôn, anh chảy máu mũi rồi, có nặng lắm không?”

102. Phiên Ngoại 5: Không Có Anh, Em Sẽ Thế Nào Nhỉ?

o()o Phiên ngoại 5: Không có anh, em sẽ thế nào nhỉ?

“Ngôn, em không có quần áo để thay” Tô Tiểu Mễ đáng thương nhảy cẫng trên người Nghiêm Ngôn, vừa lúc đụng vào đường sinh mạng của hân.

Nghiêm Ngôn bị đau rên lên một tiếng đau đớn, túm Tô Tiểu Mễ từ trên người mình kéo xuống: “Tự mình em xem có bao nhiêu quần áo, thân người chả có tí đường cong, ngày ngày thay quần áo có lợi ích gì” Nghiêm Ngôn vô tình đưa ra sự thật.

“Ngôn, anh không nên nói những lời tổn thương tâm hồn bé bỏng của em, rồi hãy nói em cảm thấy bản thân rất tốt, quần áo dĩ nhiên mỗi ngày đều phải đổi mới, nhờ anh không còn cảm giác mới mẻ, em phải làm sao bây giờ? Biết đâu chừng ngày nào đó anh lại nói, thật xin lỗi, chúng ta ly hôn đi, anh bảo em làm sao tiếp nhận” Tô Tiểu Mễ lại bám lên người Nghiêm Ngôn.

Nghiêm Ngôn đứng lên, đốt một điếu thuốc, lạnh lùng ngó chừng Tô Tiểu Mễ: “Chúng ta ly hôn chỉ có một nguyên nhân”

“Đó là gì?”

“Em nói quá nhiều.” Nói xong đi thẳng vào phòng ngủ thay quần áo đi làm.

Tô Tiểu Mễ không nghe lời, đứng lên, theo đuôi đến cùng: “Ngôn, lời này của anh có ý gì, em nói nhiều lúc nào? Người khác cầu xin em cùng bọn họ nói chuyện, em còn không thèm quan tâm, em chỉ muốn nói chuyện với anh, anh lại chê em nói nhiều, có phải anh đã hết thương em không?”

“Ít giả bộ đáng thương, nói cả đồng cũng chỉ vì muốn mua quần áo mới đúng không” Tính cách Tô Tiểu Mễ ra sao Nghiêm Ngôn đương nhiên hiểu rõ như lòng bàn tay, Tô Tiểu Mễ dùng đi dùng lại cũng chỉ có chiêu này. Nhưng Nghiêm Ngôn cũng hiểu rõ bản thân mình luôn bó tay chịu thua với chiêu đó.

“Nếu anh không cho em mua quần áo, em sẽ trần truồng ra đường mua thức ăn, trần truồng nấu cơm”

Nghiêm Ngôn trừng mắt vươn tay cầm lên một đồng quần áo lộn xộn của Tô Tiểu Mễ: “Hong phấn, hoa văn, mẹ nó, em có chút thương thức được không, tự biến mình thành một đồng đủ màu sắc”

“Đúng, nên em mới muốn thay đổi bản thân, em đã xem rất nhiều tạp chí và cũng biết cách chọn trang phục cho mình” Ánh mắt Tô Tiểu Mễ vô cùng chân thành.

Nghiêm Ngôn nhìn xuống đồng hồ trên tay, gần đến giờ làm việc, lười tiếp tục đôi co cùng Tô Tiểu Mễ, lấy tiền đưa cho cậu: “Một lần cuối cùng”

Tô Tiểu Mễ hấp tấp cầm lấy tiền, ‘một lần cuối cùng’ của Nghiêm Ngôn hoàn toàn không khiến cậu cảm thấy lo lắng.

.....

Buổi tối Nghiêm Ngôn trở lại, đập vào mắt là khuôn mặt phấn khích đỏ hồng của Tô Tiểu Mễ, thông thường mà nói sau khi cậu mua được thứ mong muốn sẽ có biểu cảm thế này. Nghiêm Ngôn đi lướt qua Tô Tiểu Mễ tràn ngập hưng phấn, Tô Tiểu Mễ giúp Nghiêm Ngôn cởi xuống áo khoác, treo lên giá. Nghiêm Ngôn đang muốn đi trên ghế salong nghỉ ngơi xem TV, Tô Tiểu Mễ lại nhảy tới trước mặt: “Ngôn, em hôm nay mua quần áo mới tuyệt đối không phải dạng hồng phấn, hoa văn gì đó đâu”

“Ừm”

“Rất dễ nhìn”

“Ừm”

“So với mấy bộ trước đó trông tuyệt hơn rất nhiều”

“Ừm”

“Để em đi thay cho anh nhìn”

Lần này Nghiêm Ngôn không trả lời vì ngay từ lúc đầu đã không quá ôm kỳ vọng với Tô Tiểu Mễ, vì càng hi vọng sẽ càng thất vọng, chờ Tô Tiểu Mễ chạy ra, Nghiêm Ngôn vừa lúc mở lên màn hình TV.

“Tèn, tén, ten, ten” Tô Tiểu Mễ phối nhạc cho lần trình diễn của mình, Nghiêm Ngôn dùng dư quang nhìn lướt qua quần áo trên người Tô Tiểu Mễ, biểu tình vô cùng bình tĩnh: “Quả thật không phải hồng phấn, hoa văn”

“Đúng không, đúng không, lần này có đột phá rồi đúng không”

Quả nhiên Nghiêm Ngôn luôn luôn phán đoán chính xác, lần này Tô Tiểu Mễ chơi nguyên bộ màu xanh chói mắt giống như một thân cây đứng vững trong phòng khách.

“Em xem tạp chí người mẫu nào thế?”

Tô Tiểu Mễ không nghe ra Nghiêm Ngôn đang châm chọc, còn cho rằng Nghiêm Ngôn đang khen cậu thì càng đắc ý, vênh cao đầu: “Không nghĩ em có một ngày nâng cao thưởng thức đúng không. Ngôn, không phải chỉ có anh mới biết chọn phong cách cho mình” Nhìn một cái cây vượn vẹo qua lại, Nghiêm Ngôn không muốn nói cũng lười phải nói.

“Ngôn, anh có thích không? Thích thì em sẽ mua một bộ giống y đúc, chúng ta cùng diện áo tình nhân đi ra ngoài”

Lần này Tô Tiểu Mễ thành công buộc Nghiêm Ngôn mở miệng, nếu Nghiêm Ngôn không cự tuyệt ngay mai rất có thể cậu sẽ đặt mua một bộ giống như song sinh, treo trong tủ áo hần.

“Không cần”

“Đừng khách khí, chúng ta là vợ chồng, anh không cần khách khí quá đâu, em còn dư ít tiền, vả lại bộ áo này cũng không phải rất đắt”

“Đã nói không cần”

“Không sao, anh thích gì cứ nói với em, giữa vợ chồng không có bí mật”

“Em nói thêm một câu nữa xem”

Tô Tiểu Mễ lập tức ngậm miệng, không thể làm gì khác hơn ngoan ngoãn đi vào phòng bếp nấu cơm, trên đường đi còn lẩm bẩm oán trách: “Không biết hần ăn nhằm cái gì rồi, ông đây tốt bụng muốn mua áo cho hần còn dám trưng bộ mặt đó ra với mình, chưa thấy ai hay ngượng ngùng đến vậy, rõ ràng rất thích vậy mà cứ giấu trong lòng không chịu nói, cần gì phải xấu hổ giống mình làm người ngay thẳng không phải vui hơn à”

“Em còn nói!”

.....

Lại qua mấy ngày, sáng sớm ngày thứ hai, Tô Tiểu Mễ đem Nghiêm Ngôn ngủ say lay đến tỉnh: “Ngôn”

“Có chuyện gì”

“Em không có quần áo thay”

Nghe thấy đề tài muôn thuở, Nghiêm Ngôn liền trở mình: “Vậy thì khỏi mặc”

Tô Tiểu Mễ không buông tha từ phía sau nhào đến cuốn lấy cả người Nghiêm Ngôn: “Ngôn, anh lãnh đạm với em rồi”

Đổi lấy chính là một mảnh im lặng như tờ, Tô Tiểu Mễ tiếp tục quấn Nghiêm Ngôn một buổi sáng, vẫn không thu hoạch được gì, cuối cùng Nghiêm Ngôn vô tình đóng cửa đi làm, để lại một mình Tô Tiểu Mễ cô đơn trần truồng.

Tô Tiểu Mễ quyết định kháng chiến trường kỳ, không mặc quần áo để trần ở nhà một ngày. Nhưng đến giờ tan việc, chờ mãi vẫn không thấy Nghiêm Ngôn trở về, Tô Tiểu Mễ lo lắng ngồi trong phòng khách, mất một lúc lâu điện thoại mới vang lên, bên kia còn chưa kịp mở lời, Tô Tiểu Mễ đã mở miệng: “Ngôn, sao anh vẫn chưa về? Có phải anh giận em rồi, em không mua quần áo nữa chỉ cầu anh đừng bỏ mặc em một mình ở nhà, em không bao giờ ... mua quần áo nữa” Khi nói giọng nức nở sắp khóc thành tiếng.

“Anh ở dưới lầu, xuống ngay”

“Hả”

“Mẹ nó, không phải em muốn mua quần áo ư, nhân lúc anh còn chưa thay đổi chủ ý còn không mau xuống đây”

“Được, được, em xuống ngay, chờ em một chút, em mặc quần áo trước đã” Không còn nức nở như ban nãy.

Nghiêm Ngôn cúp điện thoại nghĩ, chẳng lẽ tên này trần truồng cả ngày ở nhà?

Tô Tiểu Mễ bằng tốc độ nhanh nhất phóng vào xe Nghiêm Ngôn, khẩn cấp ôm siết lấy hần: “Ngôn, em biết anh hiểu em nhất”

“Tránh ra ”

Nghiêm Ngôn khởi động xe đưa Tô Tiểu Mễ cửa tiệm bán quần áo, xe mới ngừng Tô Tiểu Mễ đã vọt vào nơi bán trang phục sắc sỡ, đang vui vẻ chọn lựa lại bị Nghiêm Ngôn mặt lạnh kéo ra ngoài, ném vào cửa

tiệm bán trang phục cao cấp hạng sang, Tô Tiểu Mễ nhỏ giọng ghé tai Nghiêm Ngôn nói: “Đồ nơi này đắt lắm, không nên lãng phí tiền”

“Em không có tư cách nói mấy lời này” Tô Tiểu Mễ mua một đồng quần áo đủ màu đã đủ nhiều tiền.

Nghiêm Ngôn đi một vòng nơi trưng bày đủ loại kiểu dáng, cầm lấy mấy bộ ném cho Tô Tiểu Mễ, Tô Tiểu Mễ biết điều đi đến phòng thử áo, thử một hồi mới có bộ ra dáng.

“Lấy bộ này, tính tiền”

Nhân viên cửa hàng rất ưu ái Nghiêm Ngôn, nhanh chóng tính toán giá tiền, đồng thời lấy bộ quần áo sắc sỡ ban nãy của Tô Tiểu Mễ nhét vào túi trả lại cho cậu. Nghiêm Ngôn cầm túi đi ra ngoài, Tô Tiểu Mễ leo đèo theo phía sau, cả quả trình nhanh đến kinh ngạc, Tô Tiểu Mễ còn không kịp phản ứng đã mua xong quần áo. Đang lúc Tô Tiểu Mễ còn muốn nói cái gì, Nghiêm Ngôn liền đem mớ quần áo cũ ném vào trong thùng rác.

“Anh làm gì đó, Anh làm gì đó, Anh làm gì đó ” Tô Tiểu Mễ muốn chạy đến chỗ thùng rác nhặt lên quần áo, ngay lập tức bị Nghiêm Ngôn kéo lại: “Đồ bỏ thì phải ở thùng rác, sau này lúc mua quần áo phải có anh đi cùng, hiểu chưa?”

“Đã hiểu”

Nghe thế, tất cả tức giận trong lòng Tô Tiểu Mễ đều biến thành ngọt ngào, miễn được ở cạnh Nghiêm Ngôn, Tô Tiểu Mễ đã thấy hạnh phúc. Vì thế Tô Tiểu Mễ ôm lấy cánh tay Nghiêm Ngôn, hỏi : “Ngôn, nếu như không anh, em sẽ thế nào nhỉ ?”

“Không có anh, em đã chết sớm” Câu trả lời này rất thành thực.

103. Phiên Ngoại 6: Trạch Nam Tô Tiểu Mễ

(>_<) Phiên ngoại 6: Trạch nam Tô Tiểu Mễ

Bên ngoài sắc trời âm u, trút xuống từng đợt mưa to, Tô Tiểu Mễ ôm đồng hồ ăn vặt, chân gác lên bàn trà xem phim dài tập chiếu trên TV, Tô Tiểu Mễ quý lười này từ lúc tốt nghiệp liền ăn chơi đến bây giờ. Ngoại trừ thỉnh thoảng dọn dẹp chung quanh gian phòng, gây phiền toái cho Nghiêm Ngôn ra cuộc sống hoàn toàn không biến đổi. Dĩ nhiên là ngày càng mê xem phim truyền hình.

Cậu nhìn ngoài cửa sổ đang đổ mưa lớn, không biết Nghiêm Ngôn trở về có bị mưa xối ướt . Cậu có nên đem dù cho hắn không, nghĩ đến đây Tô Tiểu Mễ nhìn sang màn hình TV lập tức bị diễn xuất của nam nữ thu hút, ngay thời điểm máu chốt. Tô Tiểu Mễ bị mâu thuẫn giằng vặt khiến cho rối rắm, rốt cuộc nên đi hay không nhỉ?

Tô Tiểu Mễ luôn là người vì mấy chuyện nhàm chán mà phiền não

Lúc này cậu bỗng nhiên nghe được tiếng động chìa khóa tra vào ổ, dùng tốc độ thật nhanh rời khỏi ghế salon, tắt TV, đem đồ ăn vặt giấu ra phía sau, tay cầm dù đứng ở cửa giả bộ như muốn ra ngoài, đụng phải Nghiêm Ngôn vừa mở cửa, Tô Tiểu Mễ lo lắng nhìn Nghiêm Ngôn: “Có ướt chỗ nào hay không? Sao lại cứ thế trở về, không chờ em đưa dù đến. Em tính đưa dù đến cho anh đây, nếu anh ngã bệnh, cái nhà này phải làm sao bây giờ, còn em phải làm sao bây giờ?”

Mắt Nghiêm Ngôn liếc cũng không thèm liếc Tô Tiểu Mễ đi thẳng vào phòng, Tô Tiểu Mễ hấp tấp chạy đi lấy khăn lông, hai tay cung kính dâng lên: “Hoàng đế, mời dùng. Dĩ nhiên nếu như ngài còn muốn dùng những thứ khác, giả như thân thể của thần chẳng hạn, ngài cứ tùy ý đoạt lấy, không cần để ý cảm nhận của thần đâu” Tô Tiểu Mễ hướng Nghiêm Ngôn nháy mắt mời gọi.

“Anh đã nói bao nhiêu lần, em đó, đừng tối ngày xem mấy phim truyền hình nhiều quá”

“Người ta cảm thấy nhàm chán mà, mỗi ngày anh đều ra ngoài làm việc, em ở lại trong căn nhà lạnh lẽo không chỗ nương tựa, mảnh lá cô đơn lẻ loi, chỉ có mỗi sở thích này, anh nói xem em phải làm gì, anh nói đi, nói đi a”

“Ngày mai đến công ty anh làm việc”

“Đừng a, em là trạch nam, ra ngoài em sợ lắm, nơi đó có rất nhiều người”

“Sợ cái rắm, cả ngày hết ăn lại nằm, em nhìn lại mình đi, 6h chiều còn mặt quần lót qua lại trong phòng, có cảm thấy thẹn chút nào không”

Tô Tiểu Mễ bĩu môi: “Dù sao chút nữa cũng phải cởi, bây giờ mặc làm gì, thật phiền phức”

“Thế những thứ đồ ăn vặt kia, ăn rồi cũng phải thải ra, em còn ăn làm gì”

Thấy Nghiêm Ngôn kiên quyết không nhường bước, Tô Tiểu Mễ dùng dư quang nhìn màn TV một chút, nhỏ giọng lầm bầm: “Nam nữ chính còn chưa hòa hợp mà” Mới nói xong liền bị khăn lông Nghiêm Ngôn ném tới chụp lên người. Nghiêm Ngôn đi vào phòng tắm, Tô Tiểu Mễ ngoan ngoãn đi theo phía sau, cởi xuống quần con: “Chờ em một chút, em tắm cùng anh”

Rất nhanh trong phòng tắm liền truyền đến giọng nói nũng nịu của Tô Tiểu Mễ: “Lão gia, ngài nhìn nơi nào đó? Không nên, không nên như vậy, ở lại sẽ bị phu nhân phát hiện, lão gia ~”

Hai người đã sống chung nhiều năm, buổi tối mỗi ngày Tô Tiểu Mễ đều đem Nghiêm Ngôn ôm thật chặt: “Ngôn~ em muốn kể lại câu chuyện tình yêu của chúng ta thêm lần nữa, vĩnh viễn không bao giờ quên”

“Lại muốn anh nghe em nói dài dòng nữa? Thôi được rồi”

“Cái gì nha, có lúc nào em nói dài dòng chứ”

“Ngay cả lúc ngủ say nói mơ cũng dài dòng”

“Nhưng anh không phải vẫn rất yêu em đó sao” Tô Tiểu Mễ đắc ý ngời ngời.

“Em mau ngủ đi” Dụi dụi xong Nghiêm Ngôn ở trên trán Tô Tiểu Mễ in xuống một nụ hôn dịu dàng, Tô Tiểu Mễ ngẩng đầu, dùng ngón tay chỉ vào má rồi đến môi mình, chu chu nói: “Nơi này, nơi này cũng muốn”

Nghiêm Ngôn dùng sức vỗ một cái vào đầu Tô Tiểu Mễ: “Ông đây bảo em đi ngủ”

Lúc này Tô Tiểu Mễ mới chịu an tĩnh, đã nói người như Tô Tiểu Mễ phải dùng bạo lực trấn áp mới hữu hiệu và cũng là cách nhanh nhất. Tô Tiểu Mễ lại len lén liếc trộm giấy hôn thú của hai người được ngay ngắn đặt trên đầu giường, sau đó mới ngoan ngoãn nhắm mắt ngủ.

Rạng sáng ngày thứ hai, Tô Tiểu Mễ mệt mỏi nằm lì trên giường, đã lâu rồi cậu chưa từng dậy sớm như vậy, kéo chăn che lên đầu, năn nỉ Nghiêm Ngôn: “Ông xã tốt bụng, cho em ngủ thêm năm phút nữa đi, chỉ cần năm phút là đủ”

Nghiêm Ngôn đưa tay vào trong chăn nắm lấy cổ chân Tô Tiểu Mễ kéo ra: “Đứng lên ngay cho anh”

Mới kéo được Tô Tiểu Mễ ra ngoài chăn, cậu lại mân mê cái móng chui trở lại trong chăn: “Thật mệt mỏi, ba phút, ba phút là đủ, em nhất định sẽ”

“Không dậy đúng không” Nghiêm Ngôn không nói nhiều ôm ngang Tô Tiểu Mễ đi ra ngoài, đem cậu đặt trên bệ rửa mặt, Tô Tiểu Mễ vẫn còn mê ngủ mơ mơ màng màng như ăn phải thuốc mê cả người dựa vào Nghiêm Ngôn, sau đó nhắm mắt tiếp tục ngủ. Nghiêm Ngôn tránh sang bên cạnh, Tô Tiểu Mễ lảo đảo một cái Đông Tây gì cũng rõ, cầm lấy kem đánh răng đi về phía phòng ngủ, lập tức bị Nghiêm Ngôn túm trở lại: “Tất cả đồ ăn vặt anh đã vứt hết rồi”

Tô Tiểu Mễ lập tức trợn tròn đôi mắt, chạy đến kệ đặt riêng đồ ăn vặt đánh giá: “Thật hay giả đây?” Nhìn thấy bảo bối đồ ăn vặt bình yên vô sự nằm ở nơi đó liền thở phào nhẹ nhõm: “Thật là, Ngôn~~ mới sáng sớm đã dọa em sợ muốn chết.” Ngẩng đầu liền thấy khuôn mặt không chút thay đổi của Nghiêm Ngôn: “Tĩnh rồi?”

“Tĩnh”

“Vậy thì nhanh chuẩn bị đi” Nghiêm Ngôn quát lớn, cái tên này, một ngày nào đó có thể vì đồ ăn vặt mà giết người cho xem.

Chờ Tô Tiểu Mễ thu xếp xong đám rắc rối thì thời gian đã không còn sớm, nịt chặt giấy an toàn, theo Nghiêm Ngôn một đường tới công ty, ngồi trên xe trong lòng cậu vẫn bồn chồn không biết nam nữ chính tiến triển đến giai đoạn nào rồi, vậy mà vừa vào công ty Tô Tiểu Mễ đã hăng cổ họng hô to: “Chú ý, chú ý, vợ ông chủ tới thị sát công tác, cái cô Lô Y Y kia giờ làm việc cắt giữa móng tay, trừ tiền lương của cô đó có tin hay không” Người tới ngày lười nhác đầu ra tư cách nói người khác, Tô Tiểu Mễ mới chuẩn bị tư thế chuẩn bị đi đến mỗi cương vị công tác đốc thúc công việc, đã bị Nghiêm Ngôn nhéo lỗ tai lôi vào phòng làm việc của mình.

Tô Tiểu Mễ xoa xoa lỗ tai đỏ ửng, oan ức mở miệng: “Anh muốn em làm công việc gì, phó tổng tài hay là quản lý ngành?” Nói đến đây Tô Tiểu Mễ lộ ra biểu tình hưng phấn.

Nghiêm Ngôn gọi Lô Y Y vào phòng, chỉ cần cô gái này vừa xuất hiện sẽ không có chuyện gì tốt. Mấy năm qua Tô Tiểu Mễ vô cùng căm thù Lô Y Y, mặc dù không biết từ lúc nào Lô Y Y kia lại cùng mặt hồ ly Âu Dương Giai ở chung một chỗ, nhưng cậu cứ cảm thấy Lô Y Y kia rất hay phóng điện với Nghiêm Ngôn.

Nghe tin Tô Tiểu Mễ đến công ty làm việc, Lô Y Y nhàn nhã nhìn móng tay mới vừa tu bổ, giả vờ ngạc nhiên nói: “Ai dza, sao anh không nói sớm, hiện tại chỉ có chức người dọn dẹp vệ sinh thôi”

“Tại sao chứ, tại sao chứ, tại sao chứ hả, cô có làm không đó, mở mắt chó cô ra xem tôi là ai, tôi là người của boss các người đấy, tiểu bảo bối, thân ái..v.v..bảo tôi làm vệ sinh á, tôi thấy cô không muốn làm việc nữa thì đúng hơn” Thật không biết xấu hổ.

“Bà đây đã căng mắt ra nhìn, vẫn thấy trước mắt chỉ đứng một con chó” Lô Y Y vẫn nói năng ác độc như xưa.

Tô Tiểu Mễ nhào tới trong ngực Nghiêm Ngôn, trông rất ủy khuất: “Đại nhân ~~ anh nhìn điều phụ kia xem, cô ta khi dễ em, đại nhân anh hãy làm chủ cho em” Tô Tiểu Mễ ở trên bàn gỗ trông như đang lên cơn.

“Cứ định như vậy” Nghiêm Ngôn không đồng tình với Tô Tiểu Mễ, tên này được cưng quá nên hư mất rồi, bất quá tôi nói Nghiêm Ngôn này, là ai cưng chiều cậu ta lên trời vậy?

“Cái gì? Cái gì? Cái gì đó?” Tô Tiểu Mễ không thể tin được lỗ tai mình, liên tục lui về phía sau: “Em là người thân nhất của anh, anh lại bắt em dọn dẹp vệ sinh, anh bảo em làm sao chấp nhận, thật khó chịu, em làm không được, em muốn trở về. Tạm biệt, vĩnh viễn không gặp”

Tô Tiểu Mễ tức giận hùng hổ đi về phía cửa, Nghiêm Ngôn lại mở miệng: “Có tiền lương”

Tô Tiểu Mễ liền đi lui trở về, đổi lại khuôn mặt tươi cười: “Ngôn, thật là, sao không nói sớm, mới vừa rồi em chỉ nói giỡn thôi, gần đây đầu em hơi căng thẳng”

“Nếu em ăn ít lại sẽ không có chuyện gì”

“Trừ tiền lương còn có phần thưởng gì không?”

“Đừng có lòng tham không đáy”

“Em muốn phần thưởng!”

“Không được”

“Em muốn phần thưởng!”

“Không được”

“Em muốn phần thưởng!”

“Mẹ nó, em muốn thưởng cái gì”

“Khen em đẹp đi, hôn hôn em nữa”

“Anh không làm được”

“Từ trước đến nay anh chưa lần nào khen em đẹp cả”

“Em vốn không đẹp”

“Ngôn, nói chuyện với anh lúc nào cũng vậy, em mà không đẹp trai á, chỉ cần em rửa mặt thêm sương mù huyền ảo, em cảm thấy bản thân cũng khá giống Kim Thành Vũ ”

“Anh không muốn lại tiếp tục đề tài này”

Nghiêm Ngôn phất tay một cái, Lô Y Y nhéo lỗ tai Tô Tiểu Mễ kéo ra ngoài cửa, đưa cho cậu một cây chổi: “Mau quét sạch sẽ nơi đây, còn nữa, Tô Tiểu Mễ, tôi nói cậu hay, cậu còn dám vũ nhục thần tượng Kim Thành Vũ của tôi lần nào nữa, tôi sẽ. . .” Lô Y Y làm động tác hung ác như bằm thức ăn, Tô Tiểu Mễ bị dọa lui lại một bước, che lại bảo bối của mình.

104. Phiên Ngoại 7: Đi Đến Chỗ Nào Cũng Phải Có Anh Bên Cạnh (thượng)

o) Phiên ngoại 7: Đi đến chỗ nào cũng phải có anh bên cạnh (Thượng)

Hôm nay Nghiêm Ngôn được nghỉ ở nhà, ngồi trên ghế salon hút thuốc xem TV, Tô Tiểu Mễ nói đi mua thức ăn sao này giờ vẫn không về, không phải lại gây rối bên ngoài đó chứ. Chỉ cần buông lời Tô Tiểu Mễ dù chỉ một chút, cậu ta có thể tùy thời tùy chỗ làm trò kinh thiên địa, quý khiếp thần sầu. Một lát sau, Tô Tiểu Mễ trở lại, tinh thần mệt mỏi đầu đầy mồ hôi, trong tay xách theo một túi cống kênh đứng ở cửa: “Mệt chết em rồi, muốn thoải mái gọi anh tới phụ một tay, nào ngờ anh lại không chịu”

“Em mua gì về?” Ánh mắt Nghiêm Ngôn từ đầu đến cuối chỉ dán vào màn hình TV.

“Bánh chưng, ngày mai không phải là tiết thanh minh ư, ăn bánh chưng là truyền thống người dân Trung Hoa chúng ta, anh thật là càng ngày càng dần” Tô Tiểu Mễ che miệng thầm nhạo báng Nghiêm Ngôn.

Có đôi khi Nghiêm Ngôn thật muốn đem đầu Tô Tiểu Mễ bỏ ra xem thử rốt cuộc bên trong chứa thứ gì, cuối cùng nhin không nổi quay về phía Tô Tiểu Mễ còn đang đắc ý: “Người nào nói em biết tiết thanh minh phải ăn bánh chưng?”

“Việc này còn cần người khác nói? Không phải phàm là người địa cầu đều biết sao?”

“Bình thường ông đây bảo em đọc thêm sách lại không chịu, ra ngoài chỉ tổ làm mất mặt người nhà”

Tự dưng bị Nghiêm Ngôn phê bình một trận, Tô Tiểu Mễ không phục: “Tại sao mắng em, người ta không phải chỉ nói ăn bánh chưng có làm gì đâu, tại sao lại nhắc tới chuyện học hành, mỗi lần chê em này nọ cũng thôi đi, hiện tại lại chê em không có văn hóa. Đúng em là kẻ thô kệch, một tên mù chữ, ngay cả tiết thanh minh cũng không cho em vui về ăn bánh chưng, em muốn về nhà mẹ” Tô Tiểu Mễ lệ rơi như mưa, vọt vào phòng bắt đầu giả tình giả vờ thu dọn đồ đạc.

Nghiêm Ngôn đã sớm nhìn quen Tô Tiểu Mễ hề có cơ hội là bắt đầu diễn kịch phô trương, không thêm để ý, tiếp tục xem TV.

“Anh không giữ em lại hả? Không ngờ anh lại là người tuyệt tình tàn nhẫn lạnh lùng độc ác đến vậy” Tô Tiểu Mễ còn muốn nói thêm, trên ti vi bắt đầu phát ra tin tức vì có quá nhiều người đi tảo mộ mà gây ùn tắc giao thông nghiêm trọng, Tô Tiểu Mễ sửng sốt, tiết thanh minh không phải ăn bánh chưng sao? Thôi rồi, cậu đã đem hai ngày lễ đảo lộn với nhau, Nghiêm Ngôn mắng cậu hoàn toàn hợp tình hợp lý.

Thì ra là ngày tảo mộ, cả đồng bánh chưng mình mua về phải làm sao bây giờ, bắt quá đâu ai nói tiết thanh minh không thể ăn bánh chưng, cùng lắm ghim thêm hai cây nhang trên miếng bánh hiến tặng tổ tiên cũng được vậy, Tô Tiểu Mễ còn đang tính toán phải làm gì, Nghiêm Ngôn mở miệng nhắc nhở: “Em đi thu dọn đồ đạc”

Tô Tiểu Mễ lại nghĩ rằng Nghiêm Ngôn thật sự vì chuyện cậu không biết muốn tảo mộ cậu khỏi nhà, lo lắng nhào vào lòng Nghiêm Ngôn: “Đừng vì chút khuyết điểm bé tẻo teo đó mà đuổi em đi, em sẽ thay đổi, em

không muốn về nhà mẹ, em muốn sống bên cạnh anh thôi, nô tỳ nguyện ý làm trâu làm ngựa cho lão gia, lão gia muốn làm gì nô tỳ cũng chiều tất” Vừa nói vừa nhìn Nghiêm Ngôn vút mị nhãn, bàn tay không ngừng vẽ hình tròn đồng tâm trên ngực hắn.

“Ban ngày phát tình cái gì, nhanh đi dọn dẹp quần áo, ngày mai trở về nhà bà nội em”

“Đến đó làm gì”

“Tảo mộ”

Tô Tiểu Mễ ngẫm nghĩ quả thật đã lâu chưa về chỗ bà nội, lần trước cùng Nghiêm Ngôn đến cả hai còn chưa kết hôn, không biết ông bà nội hiện tại sống thế nào. Vì vậy cậu lật đật gọi điện thoại cho bố mẹ giúp cậu nói với ông bà nội, thuận tiện đến cúng bái tổ tiên. Tô Tiểu Mễ không nhịn được nghĩ, ban đầu cậu còn cảm thấy nơi ở của bà nội rất thích hợp nói chuyện yêu đương, hiện tại lại cùng Nghiêm Ngôn trở về.

Hình cảnh hai người trên sườn núi, Tiểu Tiểu Hắc, rồi hai người vì quá phấn kích làm hỏng giường, tất cả đều trở thành hồi ức đáng trân quý mỗi khi nhớ lại. Hiện tại bọn họ còn trẻ tại sao không tạo thêm nhiều hồi ức tốt đẹp. Càng nghĩ càng thấy đúng, sức mạnh siêu cấp vô địch của Tô Tiểu Mễ lại trỗi dậy, nôn nóng chạy đi thu dọn.

“Không được mang theo mấy thứ vô dụng” Mặc dù mỗi lần ra ngoài Nghiêm Ngôn luôn cường điệu không nên đem theo mấy thứ kỳ lạ, Tô Tiểu Mễ lại chưa một lần lọt tai.

Quả nhiên đến ngày thứ hai, trên lưng Tô Tiểu Mễ không biết vác theo bao nhiêu thứ, nặng chết, nặng chết, Nghiêm Ngôn đen mặt, quát: “Em lại xách theo mấy thứ linh tinh gì đó”

“Bánh chưng, ngày hôm qua mua nhiều, không ăn thật lãng phí, hơn nữa mang về cho ông bà nội cùng cúng bái tổ tiên cũng được mà”

Nghiêm Ngôn bất lực không muốn nói thêm nữa, có đôi khi hắn cảm thấy da mặt Tô Tiểu Mễ đã dày đến trình độ siêu cấp vô địch, bất kể nói thế nào cũng không chút ảnh hưởng đến cậu: “Chút nữa đừng có bắt anh xách giúp em đấy”

“Chuyện này anh hoàn toàn có thể yên tâm, em là đàn ông mà, tự làm sẽ tự chịu” Tô Tiểu Mễ vỗ ngực bảo đảm.

“Tốt nhất là vậy”

Bởi vì về nông thôn nên không tiện lái xe, vì thế hai người quyết định ngồi xe trở về, giống lúc trước Tô Tiểu Mễ ngồi trên xe cảm thấy thời gian trôi qua thật nhanh, bất kể đến nơi nào chỉ cần có Nghiêm Ngôn bên cạnh cậu đều cảm thấy rất thỏa mãn. Cậu nhẹ nhàng đem tay chui vào lòng bàn tay Nghiêm Ngôn, quần vào nhau.

“Ngôn”

“Chuyện gì?”

“Đi đâu cũng có anh bên cạnh, thật tốt”

“Biết là tốt rồi”

“Em biết mà” Tô Tiểu Mễ ngã đầu dựa vào bả vai vững chắc của Nghiêm Ngôn, hiện tại cậu không còn quan tâm đến ánh mắt của người khác, vì hai người bọn họ đã kết hôn, quan tâm nhiều hơn nữa để làm gì, rồi hãy nói nếu cậu tuyên bố với mọi người Nghiêm Ngôn là người đàn ông của cậu, tin rằng người khác sẽ rất hâm mộ.

Tô Tiểu Mễ không khác trước kia là mấy, loắt choắt như chú khỉ con, xe vừa ngừng bánh liền nhảy xuống, dang tay hít sâu: “Quả nhiên không khí nông thôn vẫn tươi mát nhất. Ngôn, nếu không đưa em về nông thôn làm ruộng đi” Hai người trải qua cuộc sống anh em thân ái, Tô Tiểu Mễ lên cười thâm ý nghĩ của mình.

Nghiêm Ngôn không muốn phản ứng, và rất lười phản ứng.

Hai người đứng ở ven đường chờ rồi lại chờ, vì là tiết thanh minh nên có rất nhiều người đến đây dâng hương, chờ mãi vẫn không thấy xe nào ngừng lại, Tô Tiểu Mễ đeo một bao lớn bánh chưng bắt đầu đau lưng. Trước đó đã hứa hẹn cái gì đều quên sạch, hướng về phía Nghiêm Ngôn cầu sự giúp đỡ, gục người trên vai Nghiêm Ngôn, nũng nịu: “Lão gia

~~~~”

Nghe thấy Tô Tiểu Mễ gọi mình như vậy, trong lòng Nghiêm Ngôn nảy ra một loại dự cảm xấu.

“Đừng gọi anh”

“Thắt lưng em mỏi quá, sống lưng cũng đau quá, anh giúp em đeo một chút có được không?” Tô Tiểu Mễ chớp chớp mắt, tận lực làm cho mình thoát nhìn dễ thương hơn một chút.

“Ông đây ban đầu đã nói em không nên xách theo nhiều đồ còn gì”

“Nhưng em nào biết sẽ mệt như vậy, anh cũng biết thân thể em trước nay ốm yếu, thể kém nhiều bệnh” Tô Tiểu Mễ che miệng lại vờ ho khan, sau đó ngẩng đầu, chau mày: “Bị nhốt ở lãnh cung một khoảng thời gian dài, Tô phi ta không thể hầu hạ hoàng thượng thêm nữa”

Nghiêm Ngôn một cước đá vào mông Tô Tiểu Mễ: “Ông đây bảo em bình thường chút, em lại nhất quyết không bình thường đúng không” Nghĩ đến không biết khi nào Tô Tiểu Mễ mới có chịu bỏ đi thói phá phách này, Nghiêm Ngôn không biết nên tức hay nên cười.

“Em không bình thường, không phải do cuộc sống không thú vị à. Ngôn, lần nào anh cũng chẳng chịu phối hợp với em”

“Anh mà phối hợp với em, chắc anh là thằng điên”

“Anh đừng nói vậy chứ, hai người chúng ta ở chung một chỗ đã lâu, em không có công lao cũng có khổ lao chứ, dù cuộc sống cơ cực cũng ở bên cạnh anh, vô oán vô hối hầu hạ anh, bị anh đánh, bị anh mắng, bị anh đá, đến bây giờ vẫn cắn chặt đôi môi nuốt hết cay đắng xuống bụng, em sống không dễ, sống không dễ anh có biết không . . . . .”

Tô Tiểu Mễ còn muốn tiếp tục ca thán thê lương, Nghiêm Ngôn đã lấy qua cái túi trên lưng Tô Tiểu Mễ : “Em có cầm miệng lại chưa”

“Em biết ngay anh tốt với em nhất mà ^.^”

—

P.S: Lần nào edit Tiểu Mễ cũng thật vui vẻ, cười không ngậm được miệng ^.^

105. Phiên Ngoại 8: Đi Đến Chỗ Nào Cũng Phải Có Anh Bên Cạnh (Hạ)

^.^ Phiên ngoại 8: Đi đến chỗ nào cũng phải có anh bên cạnh (Hạ)

“Ông nội nhất định là đi đánh bài” Tô Tiểu Mễ không cần nghĩ cũng biết ông nội nhất định đi đánh bài, bắt quá chẳng qua cậu tự cho thông minh.

“Hôm nay là tiết thanh minh, ông con mới vừa vào trấn mua giấy vàng bạc trở về, hiện tại đang ở trong phòng dọn dẹp. Mấy con cũng mệt rồi, mau vào phòng nghỉ ngơi”

Bà nội đưa Nghiêm Ngôn cùng Tô Tiểu Mễ vào phòng mình, ông nội vừa thấy hai người tới, cười híp mắt đem tiền vàng bạc đưa cho bọn họ: “Hai chúng ta ở nhà, chuyện như vậy để văn bối làm tốt hơn”

Nghiêm Ngôn đi đến nhận lấy tiền vàng bạc: “Dạ”

Tô Tiểu Mễ thả người trên ghế salon, bắt chéo chân, miệng cắn hạt dưa: “Mới vừa tới còn chưa kịp nghỉ ngơi đã đi, cho con nghỉ một chút, dù sao tổ tiên cũng không nỡ nóng đợi một chút hân không sao, leo núi mệt chết đi được” Phần mộ tổ tiên nhà họ Tô nằm tí trên đỉnh núi chứ đâu phải đùa.

Nghiêm Ngôn một cước đạp vào bàn tay Tô Tiểu Mễ cầm hạt dưa: “Cậu ta còn không hiểu chuyện, mới nói mấy lời nhảm chán đó”

Tô Tiểu Mễ đau đến nhếch miệng: “Đau, đau quá, em đi là được, có cần thiết dùng vũ lực giải quyết vậy không, cẩn thận tổ tiên em trông thấy giúp em báo thù”

Đổi lấy chân Nghiêm Ngôn càng dùng sức nhấn, đến khi Tô Tiểu Mễ nước mắt doanh tròng xin khoan dung Nghiêm Ngôn mới buông ra, cậu ôm tiền vàng bạc oán hận đi theo Nghiêm Ngôn, thật vất vả mới có thể bò lên đỉnh núi, Tô Tiểu Mễ đã sớm đầu choáng mắt hoa, quan sát chung quanh, trên đỉnh núi có vài phần mộ tuy nhiên đều dùng đá xếp thành, căn bản không có viết tên hay bất cứ cái gì.

Nghiêm Ngôn quay đầu hỏi: “Em biết được là cái nào sao?”

“Giọng nói hoài nghi của anh là thế nào, anh nghĩ em là thằng ngốc chắc, ngay cả phần mộ tổ tiên của nhà mình cũng không biết. Tại anh không biết, khi còn bé em là vua của ngọn núi này, trên núi mọc bao nhiêu cọng cỏ em tưởng tận như lòng bàn tay” Lại một mớ lời nhảm nhí.

“Ông đây hỏi em phần mộ đó là của ai” Vấn đề chính một câu cũng không nhắc tới.

“Chỗ đó...” Tô Tiểu Mễ chỉ vào mộ phần đầu tiên nằm ở phía Bắc, lẩm bẩm: “Mộ phần nhà chúng ta nằm ở nơi không khí trong lành, cũng dễ nhận biết nhất ” Nhìn mộ phần này rồi so sánh với mấy cái chung quanh quả thật tốt hơn rất nhiều.

Tô Tiểu Mễ chạy tới, rầm một tiếng quỳ rạp trước mặt tổ tiên: “Tổ tiên của con ơi, xin người phù hộ con được Nghiêm Ngôn cho thêm chút tiền tiêu vặt”

“Cuộc sống của em chỉ có điểm ấy tiền đồ?”

“Có điểm đó không tốt sao”

Không tiếp tục nói dông dài, Tô Tiểu Mễ quỳ vô cùng đoan chánh, đoạn lấy ra giấy tiền vàng bạc bắt đầu đốt, trong miệng lẩm bẩm không biết đang nói cái gì, bộ dáng quả thật cứ như vu bà làm phép, nguyện vọng nhất định đủ thứ trên đời. Tô Tiểu Mễ đem tất cả tiền giấy đốt cho tổ tiên, nghĩ ra cái gì, chợt quay đầu hỏi Nghiêm Ngôn: “Ngôn, sau này em chết, anh nhớ không phải chỉ đốt tiền cho em thôi đâu nha, còn nữa, còn nữa anh phải đặt người ta làm người giấy giống hệt anh rồi đốt xuống cho em ” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Tiểu Mễ bị lửa hun đỏ bừng.

Nghiêm Ngôn mặt không chút thay đổi: “Em còn nói những lời xui xẻo đó, anh lập tức đem em đốt cho tổ tiên”

“Không phải em chỉ muốn chuẩn bị trước hậu sự cho mình”

Nghiêm Ngôn hậm hực quay đầu đi không muốn nói, Tô Tiểu Mễ tủi thân bặm môi, không biết cậu nói sai điểm nào khiến hân tức giận đến vậy, rõ ràng những lời cậu nói đều hợp tình hợp lý, có sai điểm nào, vì thế Tô Tiểu Mễ lại ở trong lòng lẩm bẩm oán trách tổ tiên: “Tổ tiên ơi, Nghiêm Ngôn này mỗi lần có chuyện là tính tình lớn lắm, người thay đổi tính cách hân cho con đi, thân thể con cũng chỉ bằng xương bằng thịt, làm sao chịu nổi hành hạ kia.” Nói xong còn len lén nhòm Nghiêm Ngôn một chút, khuôn mặt kia vẫn lạnh tanh.

“Tô Tiểu Mễ ”

“Chuyện gì?”

“Anh chỉ muốn nói, em chết rồi, anh sống không nổi” Nghiêm Ngôn ngồi bên cạnh bình thần đem giấy tiền thả vào trong chậu lửa.

Tô Tiểu Mễ ngây ngốc đứng chết lặng, những lời này mang đến rung động quá lớn, đầu nhỏ của cậu nhất thời phản ứng không kịp, cậu cảm thấy rất ngọt ngào, ngọt ngào đến chỉ muốn dùng hành động để chứng minh hết thấy, bởi vậy cậu thừa dịp Nghiêm Ngôn không chú ý, bổ nhào vào người hân, khóa miệng cong

lên chuẩn bị cho hẳn một nụ hôn thật cuồng nhiệt, lại bị Nghiêm Ngôn đẩy trở lại: “Mẹ nó, em muốn như vậy trước mặt tổ tiên à”

“Không sao, tổ tiên sẽ không để ý, ai bảo anh nói những lời mùi mẫn đó câu dẫn em”

“Đừng làm loạn cho anh”

“Em nào có làm loạn, nói không chừng tổ tiên ở dưới mặt đất quá lâu không được xem hiện trường kịch tính, hiện tại muốn xem thì sao”

Nghiêm Ngôn túm lấy Tô Tiểu Mễ bắm dính trên người kéo ra: “Đừng nói mấy lời ngốc đó”

“Nhưng em. . .” Tô Tiểu Mễ còn muốn nói thêm lại bị Nghiêm Ngôn tròng mắt, đành ngoan ngoan nuốt trở lại. Sau đó quỳ xuống ngay ngắn khấn vái, trong lòng tiếp tục oán trách tổ tiên: Tổ tiên ơi, người nhìn thấy chưa, haizzz, có người chồng không được tự nhiên như Nghiêm Ngôn thật làm con nhức đầu.

(T/g: Tôi thì thấy Tô gia có hậu nhân như cậu mới khiến cho người ta nhức đầu >_<)>

Chờ tắt cả giấy tiền vàng bạc đốt xong, Tô Tiểu Mễ cầm lấy cái chén giả vờ uống một hớp, sau đó té trên mặt đất, nhìn Nghiêm Ngôn giải thích: “Bà nội em nói, uống loại rượu này sẽ không đau bụng”

“Chỉ cần em ngưng ăn đồ vật bụng sẽ không còn đau”

“Lại nói đến chuyện ăn vật, anh có thể đừng ở trước mặt tổ tiên nhắc đến chuyện này hay không, thật mất mặt”

“Vừa rồi cũng đã mất mặt còn gì”

Tô Tiểu Mễ không tính cùng Nghiêm Ngôn tiếp tục đấu võ mồm, dù có đấu cũng không lại, vì vậy cậu lập tức chuyển đề tài: “Tiết thanh minh chuyện nên làm cũng đã làm, dù sao cũng còn rất nhiều thời gian, chúng ta làm gì nữa đây”

“Em dọn lại đồng cỏ đại bên kia đi”

“Tại sao chứ, tại sao chứ, tại sao chứ hả, chỉ có mình em dọn dẹp, tại sao, không phải anh đã cưới em, anh bây giờ cũng coi như là một phần tử Tô gia, nói lời cay đắng như vậy thật tổn thương người ta”

“Đây là tổ tiên của em chứ không phải của anh.” Tên Nghiêm Ngôn này, phải sạch quan hệ cũng nhanh quá đi.

“Anh không giúp em sẽ không dọn dẹp” Tô Tiểu Mễ ôm tay.

“Coi chừng tổ tiên sẽ không phù hộ em, hơn nữa nguyện vọng em mới cầu cũng không cho nốt”

Những lời này của Nghiêm Ngôn quả nhiên rất có hiệu quả, ngay sau đó là hình ảnh Nghiêm Ngôn ngồi bên cạnh hút thuốc vung tay múa chân, còn Tô Tiểu Mễ cặm cụi mặt nhìn đất lưng đưa lên trời nhố cở đại, miệng lẩm bẩm không ngớt: “Tổ tiên, xem đi, chỉ có con đối với người tốt nhất, người sau này chỉ phù hộ con thôi, ngàn vạn đừng phù hộ người họ Nghiêm kia. Hắn là người xấu.”

“Đừng có ở đó đông dài, nhanh tay rồi chúng ta trở về”

“Em biết rồi.”

Dùng hết một canh giờ thu dọn, giờ đây mộ phần tổ tiên Tô gia đã thay đổi hoàn toàn, Tô Tiểu Mễ vỗ vỗ tay hài lòng nhìn thành quả của mình, ngoài ra còn có cảm giác thành tựu.

Nghiêm Ngôn nhìn trời dần chuyển đen, nói: “Đi thôi, trở về”

“Được rồi”

Dứt lời liền đưa bàn tay thật bần ôm lấy bàn tay Nghiêm Ngôn, lần này Nghiêm Ngôn không trốn tránh, để mặt Tô Tiểu Mễ làm cho lấm lem. Chờ đến khi về nhà, thức ăn đã sớm chuẩn bị xong, bà nội thân thiết đi đến: “Mệt mỏi lắm đúng không, hai đứa rửa tay, rồi cả nhà cùng ăn cơm.”

“Cảm ơn bà nội”

Đề phòng bất trắc, Nghiêm Ngôn cẩn thận hỏi: “Bà nội, mộ phần tổ tiên Tô gia có phải nằm vị trí đầu hướng phía Bắc?”

“Mộ tổ tiên Tô gia làm gì có được vị thế tốt như vậy, nằm thứ hai hướng Bắc đấy, phần mộ đầu tiên là của ông Vương nhà cách vách” Bà nội mới nói xong, Tô Tiểu Mễ cảm thấy sống lưng mình lạnh ngắt.

Ngay bây giờ Nghiêm Ngôn thật muốn bóp chết Tô Tiểu Mễ, để hai người có thể sống thoải mái.

106. Phiên Ngoại 9: Đúng Là Một Họa Tinh

(* _ *) Phiên ngoại 9: Đúng là một họa tinh

Ngày đầu đi làm, Tô Tiểu Mễ không lo quét dọn, một lát ngó ngó trái, một lát sau lại ngó ngó phải. Cuối cùng nhàm chán len lén mở cửa phòng Nghiêm Ngôn, rình xem động tĩnh bên trong, Nghiêm Ngôn chăm chú lật xem văn kiện, Tô Tiểu Mễ nhỏ giọng gọi: “Ngôn ~~ nhìn qua đây.”

Nghiêm Ngôn không ngẩng đầu.

“Ngôn ~ nhìn bên này.”

Nghiêm Ngôn rốt cục không nhin nổi ngẩng đầu, Tô Tiểu Mễ bậm môi cố gắng làm vẻ mặt thật nghiêm túc, hỏi: “Anh cảm thấy như vậy giống Kim Thành Vũ không?”

“Tô Tiểu Mễ!! Em cút xa cho anh.”

Tô Tiểu Mễ không vui bỏ xuống cây chổi, lật đật chạy vào, từ phía sau nhào lên lưng Nghiêm Ngôn, một trước một sau lay động: “Đi làm thật nhàm chán.”

“Em trừu xem TV ra, còn cái gì không nhàm chán.” Nghiêm Ngôn bị Tô Tiểu Mễ quấy nhiễu, không thể chuyên tâm giải quyết giấy tờ công ty.

“Có chứ, đó là yêu anh” Vừa nói vừa hôn chụt cái lên má trái Nghiêm Ngôn.

“Đừng đùa chuyện ngu ngốc”

Thấy Nghiêm Ngôn vẫn không có phản ứng, Tô Tiểu Mễ bĩu môi tỏ vẻ không thú vị tiếp tục làm việc, thật vất vả nhin đến tan việc, Tô Tiểu Mễ quyết định ngày mai có đánh chết cũng không đi làm. Thà rằng ở nhà còn vui vẻ hơn, ngồi trên xe đầu cậu không ngừng nghĩ cách phải làm sao để Nghiêm Ngôn đồng ý không dẫn cậu đi làm nữa, giả chết được không nhỉ? Chiều này hình như đã dùng qua, hơn nữa cũng không có tác dụng với Nghiêm Ngôn, thật tình, sao hắn biết mình chắc chắn không chết?

Tô Tiểu Mễ thở gấp giả vờ thật yếu đuối, ngã vật ra dựa vào cửa kính xe: “Ngôn~ em hình như bị ung thư.”

“Lần này lại ung thư cái gì nữa” Nghiêm Ngôn một tay nắm tay lái, một tay châm thuốc. Hoàn toàn không có lo lắng Tô Tiểu Mễ mang bệnh.

“Ung thư tuyến nhũ” Nói xong còn cố ý kéo thấp cổ áo, xoa xoa lồng ngực bằng phẳng: “Viên tròn này thật cứng rắn”

Nghiêm Ngôn siết chặt tay lái, tự nói với mình, đừng quan tâm người này.

“Ngôn ~~ em không thể tiếp tục đi làm, ngày ngày ngực đều co rút đau đớn, tại em không dám nói anh biết, sợ anh lo lắng, nhưng bây giờ em không thể không nói” Tô Tiểu Mễ than thở kể lể.

“Tô Tiểu Mễ.”

“Hà?”

“Chiều này so sánh với giả chết còn tồi tệ hơn”

“Sao anh lại biết”

“Ông đây bình thường đọc nhiều sách, đọc nhiều sách biết chưa”

Tô Tiểu Mễ vòng tay quanh người, nghĩ mãi không rõ tại sao lại bị Nghiêm Ngôn nhìn thấu, xem ra lại phải tìm biện pháp khác rồi, hay tự mình làm gãy chân? (T/g: Chỉ vì lười biếng ở nhà, thật phải làm chuyện đó sao?)

Xe sắp lái đến ngõ tiểu khu, Tô Tiểu Mễ quát lớn bảo ngừng: “Để em xuống nơi này, em muốn thi chạy, em sẽ vượt qua các dãy tường về đến nhà, anh cứ vào bằng cửa chính, chúng ta xem ai về nhà trước”

Nghiêm Ngôn không lên tiếng, Tô Tiểu Mễ lại mè nheo tố khổ: “Anh không thương em, anh đã nói anh yêu em rất nhiều, hiện tại anh hết thương em rồi, vì chúng ta kết hôn nhiều năm, anh chán không còn thương em nữa, có phải không, em là thiếu nam lớn tuổi có chồng”

Rồi, lại tới nữa, Nghiêm Ngôn đánh tay lái ngừng xe để Tô Tiểu Mễ đi xuống, kinh nghiệm nhiều năm làm hần biết được tranh chấp nữa cũng tổ tổn nước miếng. Tô Tiểu Mễ nhún nhảy làm nóng người, gơ tay thủ thế: “Hãy, hãy, xem Hoàng Phi Hồng ta bộc lộ tài năng” Được lắm, từ thiếu nam lớn tuổi có chồng biến thành Hoàng Phi Hồng. Nghiêm Ngôn quay lên cửa sổ xe bỏ lại Tô Tiểu Mễ ở phía sau, Tô Tiểu Mễ cảm thấy mình thật quá thông minh, đầu tiên leo tường, sau đó vờ té gãy chân.

Một lát sau, Nghiêm Ngôn về nhà đã lâu mà vẫn không thấy thân ảnh Tô Tiểu Mễ, trong lòng nảy lên dự cảm bất tường, quả nhiên không bao lâu liền nhận được một cú điện thoại, là của bảo vệ lầu dưới: “Chào ngài, ngài là Nghiêm tiên sinh đúng không?”

“Đúng vậy”

“Nhà ngài có một người tên là Tô Tiểu Mễ phải không?”

Nghiêm Ngôn mặt trầm xuống: “Tên đó lại làm gì rồi”

“Cậu ta bị camera giám sát quay được có hành vi xâm phạm nhà người khác trái phép, hiện tại bị đưa tới chỗ bảo vệ, phiền ngài mang theo giấy chứng minh cùng chứng nhận bất động tới bảo lãnh cậu ta về”

Nghiêm Ngôn quả thực chỉ muốn tung một cước đá chết Tô Tiểu Mễ để bớt phiền phức.

Tô Tiểu Mễ thật sự hối hận, bình thường cậu chỉ chui rú trong nhà không lộ mặt ra ngoài, ngay cả bảo vệ dưới lầu cũng không nhận ra cậu, hối hận mình đã làm chuyện quá nông nổi. Nhìn Nghiêm Ngôn mặt lạnh đi tới, cúi đầu như đứa bé làm sai chuyện, chờ hoàn thành thủ tục, xác định Tô Tiểu Mễ thật sự là người trong cư xá, bảo vệ mới thả người, Tô Tiểu Mễ đi theo phía sau Nghiêm Ngôn, Nghiêm Ngôn nhìn Tô Tiểu Mễ: “Là Hoàng Phi Hồng mà, bay thử cho ông đây xem, hiện tại sao không bay đi?”

Tô Tiểu Mễ cúi thấp đầu, tận lực làm cho mình điềm đạm đáng yêu một chút: “Em đâu biến camera giám sát lại quay kỹ như vậy.”

“Em còn nói.”

Tô Tiểu Mễ lập tức ngậm miệng đi theo Nghiêm Ngôn trở lại nhà, nhưng cậu không buông tha kế hoạch của mình, hơn nữa từ trước đến nay cậu không phải là người làm việc bỏ dỡ nữa chừng. Đặt chân vào cửa liền chạy vào phòng lấy ra một sợi dây thừng, kéo tới ghế ngồi, đem sợi dây giắt qua quạt trần: “Ngôn, em đã làm anh mất mặt, em thật xin lỗi anh, giờ đây em chỉ có thể lấy cái chết để tạ tội.” Cậu cho rằng Nghiêm Ngôn sẽ ngăn lại, bảo cậu từ nay về sau không cần đi làm. Nào ngờ Nghiêm Ngôn chỉ ngồi trên ghế salong, mở kênh tin tức.

“Nhớ kéo ghế trở lại vị trí cũ.”

“Em sẽ tự vẫn.”

“Làm đi.”

“Sợi dây đã siết lấy cổ em.”

“Tiếp tục.”

“Em nhảy đây.”

“Được.”

Thấy Nghiêm Ngôn không có phản ứng, Tô Tiểu Mễ đem cổ thoát khỏi sợi dây: “Ngôn, em sắp chết, anh chẳng lẽ không rơi một giọt nước mắt. ”

“Anh đâu có điên.”

Tô Tiểu Mễ nhảy xuống khỏi băng ghế, lúc bước xuống thân hình lảo đảo, chân trượt khỏi ghế té ngã trên mặt đất, tiếng xương vang lên cái rắc, tiếp theo là tiếng thét tê tâm liệt thể, vành mắt Tô Tiểu Mễ trào ra nước mắt : “Xong, lần này chân em gãy thật rồi, không có chân em phải làm sao bây giờ, em còn rất nhiều chuyện muốn làm, em muốn nhảy ballet, em còn muốn chạy, đau quá a a a!”

Nghiêm Ngôn nhướng mày chạy vọt đến, vốn muốn mắng Tô Tiểu Mễ một trận, vậy mà khi nhìn thấy cậu đau đến khuôn mặt vặn vẹo, mấy lời định mắng đều bị nuốt trở về, nhìn cái chân bắt đầu sưng đỏ, liền ôm Tô Tiểu Mễ công lên lưng chạy ra ngoài.

“Ngôn ~~ đau quá.”

“Được rồi, anh sẽ đưa em đến bệnh viện ngay bây giờ, một lát sẽ không đau.”

“Còn phải một lát ư, hu hu, em hiện tại đau muốn chết.”

“Không nói nữa, càng nói càng đau đấy”

Tô Tiểu Mễ ngậm miệng không nói, nín một lúc lâu: “Không ầm ĩ sẽ không đau.”

Nghiêm Ngôn rất nhanh đưa Tô Tiểu Mễ đến bệnh viện, sau khi chẩn đoán kết quả nhận được là gãy xương.

Lần này Tô Tiểu Mễ quả thật không cần đi làm, mà không chỉ cậu ngay cả Nghiêm Ngôn cũng không thể đi làm, hiện tại Nghiêm Ngôn đang vô cùng phiền não hút thuốc, nhìn Tô Tiểu Mễ ôm cả đống đồ ăn vặt xem phim thần tượng, cái chân quần thạch cao còn run run theo điệu.

Tô Tiểu Mễ vỗ vỗ vị trí bên cạnh: “Ngồi ở đây đi, hai người bọn họ sắp gặp nhau rồi.”

“Ông đây – từ đầu – đã – không muốn – ở cạnh em.” Nghiêm Ngôn cơ hồ gân cổ gào lên.

P.S: Chúc cả nhà cuối tuần vui vẻ ^.^, cần gọi viện trưởng đến gấp đưa bé Tô Tiểu Mễ đi, cười chết ta rồi hi hi...đúng là làm chồng Tô Tiểu Mễ thật khổ, không phải chuyện đùa đâu >__

107. Phiên Ngoại 10: Yêu Anh Phải Nghe Lời Anh

Phiên ngoại 10: Yêu anh phải nghe lời anh

Hôm nay Tô Tiểu Mễ vẫn như ngày thường đến siêu thị mua thức ăn chờ Nghiêm Ngôn, đột nhiên phía sau có người ấn còi, gọi tên cậu.

“Tô Tiểu Mễ?”

Tô Tiểu Mễ quay đầu liền thấy một người đàn ông, nhìn hơi quen mắt lại không nhớ nổi từng gặp qua ở đâu. Người nọ nhìn ra ánh mắt nghi ngờ của Tô Tiểu Mễ: “Không nhận ra tôi à? Hồ Bản đây.”

“Hồ Bản?” Dù Hồ Bản đã khai báo tên mình, Tô Tiểu Mễ vẫn không nhớ nổi.

“Mới đây thôi đã quên tôi? Thật quá đáng, tôi lại nhớ cậu rất rõ, tôi là bạn học trung cấp của cậu, tên Hồ Bản, cậu trước kia còn gọi tôi là Tiểu Hồ Tử.” Xem ra Tô Tiểu Mễ hoàn toàn đem hunk quên mất, Hồ Bản có phần thất vọng.

Nghe thấy lời nhắc nhở, trí nhớ Tô Tiểu Mễ mới từ từ hồi phục, cao hứng hét lên: “Là cậu à, lâu rồi không gặp, cậu thay đổi nhiều như vậy, tớ làm sao nhận ra.” Hiện tại trong đầu Tô Tiểu Mễ trừ Nghiêm Ngôn nào còn chỗ trống để chứa thêm mấy người khác.

“Đâu nhiều như cậu nói, à, cậu sống ở gần nơi này?”

“Đúng vậy, ở tòa cao ốc ngay cua quẹo phía trước thôi, còn cậu?”

“Tôi vừa lúc có việc đi ngang qua, vào siêu thị mua bao thuốc không ngờ lại gặp cậu, thật trùng hợp.” Tình cờ gặp được bạn cũ, Hồ Bân rất cao hứng, lúc trước còn ở trung học tính cách nhí nhố hồ đồ của Tô Tiểu Mễ làm cho Hồ Bân rất thích, chẳng qua ngại không mở miệng. Không ngờ lại có cơ hội gặp lại Tô Tiểu Mễ, cậu ta không hề thay đổi, trông vẫn rất đáng yêu.

Hồ Bân chờ Tô Tiểu Mễ mua xong những thứ cần thiết, sóng vai cùng rời đi: “Tôi đưa cậu đến dưới lầu, được không?”

“Ừm, không nên ngồi một chút? Dù sao chúng ta cũng đã lâu không gặp.”

“Hôm nào đi, hôm nay quả thật có chuyện. À, cậu cho tôi số di động, sau này muốn liên lạc cũng tiện.”

Nhiều năm sau không ngờ được gặp lại bạn học cũ, Tô Tiểu Mễ vui vẻ cười muốn toét miệng, sáng khoái đem số di động đưa cho Hồ Bân, nói lại hai người trước kia cũng rất quây. Khoảng thời gian đó đầy ắp tiếng cười, thằng nhóc năm đó giờ đã trở thành người đàn ông chính chắn. Nhưng Tô Tiểu Mễ tuyệt không hối hận, vì chỉ có lớn lên cậu mới gặp được Nghiêm Ngôn.

Chỉ cần nghĩ đến Nghiêm Ngôn, khuôn mặt Tô Tiểu Mễ sẽ rạng ngời hạnh phúc.

Hồ Bân thấy Tô Tiểu Mễ lộ ra loại biểu tình đó, xem như được một tia khích lệ dũng cảm, cho rằng lần này hẳn sẽ có triển vọng.

Lúc này, Nghiêm Ngôn vừa tan sở lái xe trở về thì thấy được màn này, hai người đứng ở nơi đó, ánh mắt mập mờ trao nhau nụ cười ngọt lịm, khiến khản thật không thoải mái, chờ đậu xe xong thì Hồ Bân đã rời đi. Tô Tiểu Mễ thấy Nghiêm Ngôn trở về, cười híp mắt chạy tới kéo ống tay áo Nghiêm Ngôn: “Ngôn, anh về rồi.”

“Ừm”

“Em mới vừa mua thức ăn trở lại, có chút việc mới trễ nãi, hôm nay anh có nhớ em không?”

“Người đàn ông vừa rồi là ai?” Nghiêm Ngôn hỏi.

“Anh nói Tiểu Hồ Tử sao, đó là bạn học trung cấp của em, hôm nay tình cờ gặp ở siêu thị, thật trùng hợp. Em vốn định mời cậu ta lên nhà ngồi nói chuyện, đáng tiếc cậu ta lại bận.” Tô Tiểu Mễ hoàn toàn không để ý sắc mặt Nghiêm Ngôn biến đổi, đi vào thang máy càng nói càng dũng cảm: “Tên đó đúng là ngày càng đẹp trai.”

Nói tới đây, Tô Tiểu Mễ mới dùng dư quang nhìn khuôn mặt thối của Nghiêm Ngôn, cho rằng mình nói sai bèn dán đến lấy lòng, không ngừng vận vẹo thân thể của mình: “Bắt quá đẹp trai mấy cũng không đẹp bằng anh, anh là người đẹp trai nhất đời này em gặp, đẹp trai nhất, đẹp trai nhất, đẹp trai bạo luôn đó.” Tô Tiểu Mễ thật sự tìm không ra từ ngữ khích lệ, chỉ có thể lặp lại nhiều lần từ đang nói.

Nhưng bộ dạng Nghiêm Ngôn vẫn không có vẻ đỡ hơn tí nào, chờ thang máy đến, cả hai đi ra, đặt chân vào phòng, Nghiêm Ngôn lại lên tiếng: “Không cho phép tên kia đặt chân vào ngôi nhà này.”

“Người nào?” Nghiêm Ngôn nói như vậy, Tô Tiểu Mễ không kịp phản ứng.

“Người đàn ông vừa rồi.”

“Anh nói Tiểu Hồ Tử, tại sao vậy?” Tô Tiểu Mễ không hiểu, bình thường Nghiêm Ngôn đối với việc gì cũng thờ ơ, lần này sao lại quan tâm như vậy.

“Anh không cho phép là đúng, đâu tới nhiều tại sao.”

Tô Tiểu Mễ không nghe lời Nghiêm Ngôn, quát ầm lên: “Tại sao chứ, tại sao chứ, tại sao chứ hả, bình thường Dương Huy cùng Lưu Ứng Tinh hai đồ bỏ đi kia có thể lui tới, tại sao bạn trung học em lại không được, anh rõ ràng thiên vị, bất công, không phải chỉ có bạn anh mới là bạn.” Đôi khi Tô Tiểu Mễ cũng rất cố chấp.

“Không cho đấy.” Nghiêm Ngôn không thể nói ra mình đang ghen.

“Tại sao chứ, tại sao chứ, tại sao chứ hả, anh không cho em lý do chính đáng, em sẽ không khuất phục dưới thế lực bóng tối.”

“Nhìn không vừa mắt.” Nghiêm Ngôn cho Tô Tiểu Mễ một lý do, nghĩ rằng cậu sẽ buông tha, nào ngờ lại bị cơn lốc câu hỏi quật tới tấp.

“Tại sao anh lại nhìn không vừa mắt, anh chỉ nhìn thoáng qua sao có thể không vừa mắt người ta rồi? Em cũng không vừa mắt bạn học anh đây này, rồi hãy nói bình thường anh đâu quan nhiều như vậy, lần này tại sao cấm cản, thật kỳ quái.”

Nghe thấy Tô Tiểu Mễ không ngoan ngoãn nghe lời, Nghiêm Ngôn tức giận bộc phát, vừa nãy hắn ngồi trên xe trông thấy ánh mắt Hồ Bản nhìn Tô Tiểu Mễ có điểm mập mờ, hắn đã cảm thấy khác lạ, hiện tại Tô Tiểu Mễ còn ngang bướng đôi co với mình, Nghiêm Ngôn đốt một điếu thuốc, quát: “Đây là nhà anh, không cho hắn vào.”

Nghiêm Ngôn lạnh lùng nói ra những lời này, lòng Tô Tiểu Mễ co rút một cái, cái gì mà đây là nhà hắn, rõ ràng hai người đã kết hôn, hắn tại sao nói như vậy, cậu tức giận đem thức ăn ném xuống đất: “Anh hôm nay bị bệnh phải không!” Tô Tiểu Mễ mới vừa thốt lời, biết ngay đã nói nặng lời, nhưng trên mặt Nghiêm Ngôn không hề có biểu tình, dụi thuốc lá, trở về đến phòng ngủ, còn sập cửa thật mạnh, sau đó thì không có đi ra ngoài.

Tô Tiểu Mễ sợ nhất Nghiêm Ngôn nổi giận, vì Nghiêm Ngôn không vui cậu sẽ rất khó chịu, bất quá lần này cậu không làm sai, rõ ràng là hắn kiểm chuyện vô cớ, còn mắng người, nói những lời khiến cậu đau lòng.

Hiện tại Tô Tiểu Mễ hơi lo lắng, cậu tuy rằng rất hay giận dỗi nhưng cũng rất nhanh lãng quên.

Nhanh đem thức ăn chuẩn bị thật tốt, nhẹ nhàng mở ra cửa phòng ngủ, Nghiêm Ngôn không mở đèn, cả gian phòng như bị bóng tối nuốt chửng.

Nghiêm Ngôn nằm trên giường không nhúc nhích, bình thường đều do Tô Tiểu Mễ cẩu kính, lần này lại đổi ngược.

“Ăn cơm.” Tô Tiểu Mễ nhỏ giọng gọi một tiếng, hoàn toàn im phăng phắc không ai trả lời.

Cậu đứng chôn chân tại chỗ, Nghiêm Ngôn vẫn nằm trên giường, hai người không ai nói với ai. Không biết giảng co bao lâu, món ăn bên ngoài cũng đã nguội, hai người đã thật lâu chưa từng chiến tranh lạnh như vậy, mặc dù Tô Tiểu Mễ không biết nguyên nhân khiến hắn không vui là cái gì, tuy nhiên nếu Nghiêm Ngôn chịu nói, có lẽ khiến Tô Tiểu Mễ vui ngất trời. Đáng tiếc Nghiêm Ngôn căn bản sẽ không mở lời.

Chờ thật lâu, Tô Tiểu Mễ rốt cục mở miệng thêm lần nữa: “Em chờ anh ra ngoài cùng dùng cơm.” Nói xong liền lui ra khỏi gian phòng.

Mới ra khỏi phòng, lỗ mũi Tô Tiểu Mễ đã liên ề ầm. Tại sao lại cãi vã, cậu một chút cũng không muốn cãi vã, cứ giống ngày hôm qua không phải tốt lắm sao, chờ Nghiêm Ngôn về nhà, sau đó cả hai cùng dùng cơm, cùng nhau xem ti vi, nằm trên đùi Nghiêm Ngôn nhìn hắn hút thuốc lá. Mặc dù mỗi ngày đều làm một công việc nhưng Tô Tiểu Mễ tuyệt không thấy mệt cũng không thấy chán.

Tô Tiểu Mễ nhìn món ăn ngăn người, trong phòng ngủ một chút động tĩnh cũng không có, chờ rồi lại chờ Tô Tiểu Mễ ngủ quên trên bàn hồi nào không hay. Chờ cậu lần nữa tỉnh lại thì người đã nằm trên giường, nhìn lại bên cạnh Nghiêm Ngôn đã rời đi. Ngay cả hôn chào buổi sáng cũng không có, Tô Tiểu Mễ tức giận đem gối ném loạn xạ: “Đàn ông thối, tính tình cũng thối.”

Ngay lúc này điện thoại Tô Tiểu Mễ lại vang lên.

“A lô, ai đó?”

“Tôi đây, Hồ Bản, hôm nay cậu có bận việc gì không?”

“Cũng không có việc gì”

“Vậy có thể ra ngoài dùng cơm một bữa?”

Tô Tiểu Mễ lưỡng lự đắn đo, ngày hôm qua Nghiêm Ngôn vì chuyện Hồ Bản mà cãi vạ với cậu, nếu cậu lại lén lút đi gặp Hồ Bản, hẳn nhất định không vui, nhưng cậu cũng không thể vì Nghiêm Ngôn nhìn không vừa mắt mà tuyệt giao với bạn thân mình. Ngẫm nghĩ xong, Tô Tiểu Mễ gật đầu đồng ý với Hồ Bản.

Tô Tiểu Mễ đem quần áo lằn trước Nghiêm Ngôn mua cho mình, chỉnh lại một chút, rồi đi ra cửa.

Hồ Bản lái xe tới dưới lầu đón Tô Tiểu Mễ, khởi động đi tới một nhà hàng tây.

“Cậu không cần lãng phí thế đâu.” Thấy Hồ Bản có phần nhiệt tình, Tô Tiểu Mễ ngại ngừng từ chối, cậu từ trước đến nay chỉ thích dùng tiền Nghiêm Ngôn.

“Lãng phí cái gì, thật vất vả mới gặp lại được bạn học cũ, không thể mời dùng một bữa ngon sao, đi, chúng ta vào thôi.”

Hai người tìm một vị trí thoải mái gần cửa sổ ngồi xuống, đến khi món ăn được dọn lên, là một tên rất ham ăn vậy mà Tô Tiểu Mễ hôm nay lại không muốn động đũa. Bàn tay cậu siết chặt điện thoại, chờ Nghiêm Ngôn gửi nhắn tin cho mình.

Hồ Bản thấy Tô Tiểu Mễ không động đũa, quan tâm hỏi: “Sao rồi? Món này không hợp khẩu vị?”

Tô Tiểu Mễ lắc đầu: “Không món này rất ngon.”

“Vậy cậu ăn nhiều một chút.”

“Được”.

“Cậu hiện tại đang làm gì?” Hồ Bản đối với tất cả chuyện liên quan đến Tô Tiểu Mễ đều thật tò mò.

“Không có đi làm, Tổ ở nhà chơi thôi.”

“Không thấy nhàm chán? Có muốn đến công ty chúng tôi không, công ty vừa lúc cần tuyển người.” Lần này Hồ Bản không muốn bỏ lỡ Tô Tiểu Mễ, lại không nghĩ đến thật ra hắn đã bỏ lỡ lâu rồi, Tô Tiểu Mễ bây giờ là có chồng nam sĩ, chiếc nhẫn kết hôn trở thành bảo bối của cậu, bình thường cậu đem cất nó trong hộp quý báu của mình, chỉ khi có chuyện quan trọng mới lấy ra đeo, tránh cho viên hột xoàn thật lớn mất đi vàng sáng lóng lánh.

“Nào có, không nhàm chán chút nào, tớ còn thích ở nhà chơi nữa cơ.” Tô Tiểu Mễ hiện đang cân nhắc có nên đem chuyện Nghiêm Ngôn nói cùng Hồ Bản.

Nếu nói ra không biết hắn có chán ghét mình hay không, sau đó còn kể lại cho mấy bạn học trung cấp, một truyền mười, mười truyền một trăm.

Ngay lúc này, Nghiêm Ngôn vừa vặn gọi điện thoại đến, Tô Tiểu Mễ luống cuống tay chân ấn nút nghe: “Alo, Ngôn.”

Nghiêm Ngôn vẫn không nói gì, Hồ Bản bên kia theo dõi biểu tình Tô Tiểu Mễ hỏi: “Người nào gọi cho cậu vậy? Bộ dạng cậu có vẻ rất gấp gáp.”

Đầu nọ Nghiêm Ngôn loáng thoáng nghe thấy giọng đàn ông, khẽ cắn răng: “Lập tức Về nhà cho anh”. Nói xong cúp điện thoại, hôm qua mới âm ỉ một trận, hôm nay Tô Tiểu Mễ lại không nghe lời chạy lung tung, có phải hắn đã quá cứng chiều nên Tô Tiểu Mễ mới hư như vậy. Xem ra không dạy dỗ người này một trận cậu ta sẽ trèo lên tận trời. Chỉ cần nghĩ đến Tô Tiểu Mễ cùng người đàn ông khác không biết ở nơi nào dùng cơm, Nghiêm Ngôn tức muốn bốc khói, đem văn kiện trong tay vặn xoắn thành một đoàn.

Nghe được lời nói bá đạo của Nghiêm Ngôn, Tô Tiểu Mễ bắt giắc trau lại đôi mày, hắn tại sao lại giận nữa rồi. Ngày thường hắn cùng Lô Y Y, Âu Dương Giai cùng dùng cơm thì thế nào, bây giờ hắn cùng bạn học

dùng cơm, chỗ nào chộc trứng hắt, chắc chắn do cậu quá nuông chiều mới làm Nghiêm Ngôn hư như thế, tính tình cũng ngày càng kiêu căng. Tô Tiểu Mễ, cậu không có lập trường nói điều này đâu.

“Tại sao?”

“Không có sao trắng gì hết, gặp phải tên cuồng nóng tính thôi.” Tô Tiểu Mễ đem di động đập mạnh lên bàn, bắt đầu xử lý mấy món ăn trên bàn như thể hả giận, anh có gì mà tức giận, này thì tức giận, ông đây ăn chết anh, cắn nát anh, kéo dần cho anh đứt lìa luôn.

Giận thì giận, Tô Tiểu Mễ vừa ăn vừa nghĩ lại vấn đề trước đó, nếu nói cả hai chuyện cho Hồ Bân, Nghiêm Ngôn lại không vừa mắt Hồ Bân, cậu lại bị kẹp ở giữa không phải sẽ càng khó xử hơn sao, hơn nữa sau này cũng không liên lạc với Hồ Bân, vẫn không nói thì hơn Tô Tiểu Mễ gật đầu nghĩ vậy.

Hai người cơm nước xong Hồ Bân cố ý đưa Tô Tiểu Mễ đến tận nhà. Nhưng ở dưới lầu, Hồ Bân lại nói muốn lên thăm quan phòng ốc của Tô Tiểu Mễ, Tô Tiểu Mễ bắt đắ dĩ nhìn đồng hồ, đoán chắc Nghiêm Ngôn sẽ không về sớm, mới dứt khoát đưa Hồ Bân lên tầng 30. Cánh cửa vừa mở ra, Hồ Bân tò mò nhìn chung quanh: “Cậu không đi làm, mà ở ngôi nhà lớn vậy sao?”

“Ừm.”

Trong lúc quan sát, Hồ Bân phát hiện phía dưới đặt hai đôi dép, nhìn lại bốn phía phòng ốc không giống người ở một mình, trong lòng dâng lên dự cảm xấu: “Không phải cậu ở một mình?”

Dù sao cũng không lừa được bao lâu, đang chuẩn bị nói ra sự thật, Nghiêm Ngôn vừa vặn từ bên ngoài trở về, khi thấy người đàn ông lạ mặt kia ở trong nhà mình thì lạnh lùng trừng Hồ Bân cùng Tô Tiểu Mễ, Tô Tiểu Mễ bị loại ánh mắt lạnh băng kia nhìn đến toàn thân phát run, cậu tại sao lại xui xẻo như vậy.

Hồ Bân mở miệng đầu tiên: “Vị tiên sinh này là?”

“Chẳng là gì hết, hai người cứ tiếp tục đi.” Nghiêm Ngôn không muốn nói nhiều nữa, nếu Tô Tiểu Mễ không nghe lời, hẳn còn quẫn cậu lắm gì.

Tô Tiểu Mễ vừa nghe Nghiêm Ngôn nói năng tuyệt tình, trái tim co rút lại, vẻ mặt đau khổ đi tới ôm Nghiêm Ngôn đang muốn rời đi “Anh, đừng đi a, đừng để lại em một mình.”

Sau đó, quay sang Hồ Bân nói: “Hắn là chồng của tớ.”

Chồng? Tin tức kia đối với Hồ Bân mà nói quả thực rung động không nhỏ, hẳn từng nghĩ Tô Tiểu Mễ đã có người trong lòng hay bạn gái, lại chưa từng nghĩ cậu có chồng.

“Em không biết đã làm sai chuyện gì khiến anh tức giận, nhưng anh đừng nổi giận với em có được không, em sợ.” Tô Tiểu Mễ cúi đầu dựa vào lưng Nghiêm Ngôn, hai tay ôm siết không rời.

Hồ Bân nhìn thấy Nghiêm Ngôn liền biết mình đã thua, trong đôi mắt cùng trái tim Tô Tiểu Mễ chỉ chứa mỗi người này, hẳn hiện tại thật hối hận, hối hận ban đầu tại sao không tỏ tình cùng Tô Tiểu Mễ.

“Là bởi vì tôi sao?”

Tô Tiểu Mễ kinh ngạc nhìn Hồ Bân, tại sao hắn lại biết?

Nghiêm Ngôn lạnh lùng lườm xéo Hồ Bân, không phải cậu còn ai?

“Tất cả đều do tôi không tốt, tôi không biết quan hệ giữa hai người, lúc đầu tôi còn tưởng mình còn cơ hội theo đuổi Tô Tiểu Mễ, xem ra lần này triệt để hết hy vọng, lần cuối cùng gặp mặt, cậu có thể cho tôi ôm một cái hay không.” Hồ Bân nói ra lời nhiều năm chôn tận đáy lòng.

“Ôm cái rắm mà ôm.” Nghiêm Ngôn một câu cự tuyệt Hồ Bân.

Lần này đến phiên Tô Tiểu Mễ giật mình sững sờ, hiện tại tất cả được phơi bày, cậu mới biết bản thân mình làm sai rất nhiều chuyện, ngang ngược không nghe lời mang người đàn ông thích mình về nhà, không phải muốn treo tường thì là gì...

Ánh mắt Tô Tiểu Mễ đã cho Hồ Bân câu trả lời mà hắn muốn biết, hắn bắt đắ dĩ cười cười, nhúm vai: “Xem ra tôi phải về thôi.”

Tô Tiểu Mễ không dám mở miệng lưu lại Hồ Bản, đời này cậu chỉ muốn giữ một người đàn ông bên người, đó chính là Nghiêm Ngôn.

“Anh cũng biết em từ trước đến nay đâu thèm để ý người khác, đáng lý anh phải nói với em từ đầu, em vĩnh viễn không bao giờ cho anh đội nón xanh, anh phải tin tưởng em.”

Nghiêm Ngôn không kiên nhẫn đá văng Tô Tiểu Mễ, đem áo khoác trên người ném xuống đất, đốt một điếu thuốc, ngồi trên ghế salon: “Tới đây.”

Tô Tiểu Mễ ngoan ngoãn đi tới.

“Ông đây bảo em đừng ở chung một chỗ với hần, quay đầu em liền cùng hần ăn cơm, còn đưa người ta về nhà chúng ta, em cho rằng chỉ một câu nói xin lỗi là có thể phui mông bỏ đi, ông đây như trước dễ dàng tha thứ cho em? Hiện tại thái độ của em khiến anh phải cân nhắc lại, sau này chúng ta có nên tiếp tục không?” Lần này Nghiêm Ngôn rõ ràng không có ý định dễ dàng bỏ qua cho Tô Tiểu Mễ, để tránh lần sau xảy ra chuyện tình tương tự.

“Anh đừng làm em sợ, cũng đừng nói những điều nghiêm trọng như vậy.” Nhưng vẻ mặt Nghiêm Ngôn không mấy may cảm động, càng không giống đang đùa giỡn.

“Dem tất cả đồ anh cho em, trả hết lại đây.”

“Em không trả, em không trả, em không trả đấy, không phải em có nghe lời anh một lần?”

“Quần áo anh mua tặng em, cởi xuống hết.” Nghiêm Ngôn không để ý Tô Tiểu Mễ phẫn nộ kêu oan.

“Nhưng...” Tô Tiểu Mễ tỏ vẻ đáng thương nhìn Nghiêm Ngôn, Nghiêm Ngôn lại tuyệt không đồng tình, cậu không thể làm gì khác hơn cởi quần áo trên người Nghiêm Ngôn tiếp theo chỉ chỉ quần, cậu lại cởi quần quăng sang một bên.

Hiện tại trên người Tô Tiểu Mễ chỉ còn độc nhất mỗi quần sịp, Nghiêm Ngôn lại chỉ chỉ quần sịp.

“Ít nhất anh phải chừa cho em một thứ phòng lạnh chứ.”

“Cởi.”

Tô Tiểu Mễ bất đắc dĩ kéo tuột xuống, quăng đi, Nghiêm Ngôn lại chỉ chỉ cánh cửa: “Hiện tại em có thể đi.”

Tô Tiểu Mễ oa oa khóc rống, thân thể trần truồng nôn nà nhào đến ôm cổ Nghiêm Ngôn: “Anh bảo em làm gì cũng được, nhưng đừng có đuổi em đi, là em không tốt, em không nên làm trái lời anh, sẽ không có lần sau, sau này anh bảo em làm gì, em sẽ làm ngay cái đó.”

Nghiêm Ngôn chẳng thèm ừ hử.

“Em thật sự rất yêu anh, Ngôn, em luôn là Tô Tiểu Mễ của anh, trong lòng chỉ có mỗi anh.” Nghe lời tỏ tình thấm thiết, Nghiêm Ngôn có chút mềm lòng.

“Nếu em yêu anh, sau này phải nghe lời anh nói, hiểu chưa?”

Tô Tiểu Mễ dùng sức gật đầu.

Nghiêm Ngôn ôm chặt lấy thân người Tô Tiểu Mễ: “Sau này tuyệt đối không được làm mấy chuyện anh ghen.”

Lúc này Tô Tiểu Mễ có chút đắc ý: “Hiện tại anh biết ghen khó rất chịu đựng không, em đã nói rồi, người như em rất được yêu mến đấy.”

“Anh thay đổi chủ ý, hiện tại đi ra ngoài ngay cho anh.” Nghiêm Ngôn buông tay Tô Tiểu Mễ ngăn đầu đắc ý.

“Ban nãy không phải đã tha thứ cho em rồi sao? Thế nào, nói anh hai câu liền giận, quý hẹp hòi Nghiêm Ngôn.”

“Đi ra ngoài.”

Thân thể trần truồng của Tô Tiểu Mễ lập tức rời khỏi, hướng về phía Nghiêm Ngôn làm mặt quỷ: “Nghiêm Ngôn là quỷ hẹp hòi, Nghiêm Ngôn là quỷ hẹp hòi, Nghiêm Ngôn là quỷ hẹp hòi ha ha.”

“Trừ hai tháng tiền xài vật.”

Tô Tiểu Mễ bùng cháy, chỉ vào Nghiêm Ngôn mắng: “Nghiêm Ngôn là quỷ hẹp hòi”.

“Bốn tháng.”

“Không bằng anh trực tiếp giết em đi.”

“Anh cũng rất muốn.”

Qua mấy ngày sau, vào một buổi tối nọ, hai người nằm yên lặng trên giường.

“Ngôn, anh nhìn, anh nhìn xem.” Tô Tiểu Mễ kéo lên lớp áo bên ngoài.

Ánh mắt Nghiêm Ngôn theo lời nhìn xuống ngang hông Tô Tiểu Mễ, vừa nhìn sắc mặt liền thay đổi, hẳn không ngờ Tô Tiểu Mễ lại đi xăm một trái tim lên vòng eo, bên trong trái tim còn viết tên Nghiêm Ngôn cùng Tô Tiểu Mễ. Nghiêm Ngôn sợ nhất mấy thứ buồn nôn này, như vì khuôn mặt cười toe toét của Tô Tiểu Mễ mà nén xuống không nói, nếu như bây giờ mở miệng nhất định âm ỉ điếc tai.

“Ừm.”

“Anh không thích nó? Anh nói đi, em nhện đau rất đau, đau muốn chết luôn, nhiều lần định bỏ cuộc nhưng nghĩ đến anh, em mới kiên trì làm đó.”

“Này, Tô Tiểu Mễ.”

“A...ừm, có gì không?”

“Ngày mai đi làm laser xóa hình xăm đi.”

“Nghe thấy ánh mắt Tô Tiểu Mễ tối sầm tránh thoát khỏi Nghiêm Ngôn: ”Tại sao chứ, tại sao chứ, tại sao chứ hả, anh không thích. Đó là minh chứng tình yêu của chúng ta.”

“Nhìn không được tự nhiên”

“Có cái gì không được tự nhiên, nhìn thêm mấy lần sẽ quen, rồi hãy nói hình này trên người em chứ có phải trên người anh.”

Nghiêm Ngôn cảm giác tối nay có thể không được yên giấc, nghiêng người nhắm hai mắt ngủ.

Tô Tiểu Mễ bên cạnh không ngừng đưa đẩy người Nghiêm Ngôn: “Anh nói rõ ràng đi, anh không nói rõ ràng, em không ngủ được.”

“Hình này xấu quá.”

Lần này lòng tự trọng nhỏ của Tô Tiểu Mễ thật sự bị Nghiêm Ngôn đả kích nặng nề.

108. Phiên Ngoại 11: Sự Bá Đạo Cùng Dịu Dàng Của Nghiêm Ngôn

Phiên ngoại 11: Sự bá đạo cùng dịu dàng của Nghiêm Ngôn

Tô Tiểu Mễ yêu nhất là Nghiêm Ngôn, chuyện này hầu như tất cả mọi người đều biết.

Trong thế giới Tô Tiểu Mễ, Nghiêm Ngôn chính là trung tâm, mỗi ngày cậu đều chuyển động quanh hắn.

Bất quá Tô Tiểu Mễ ngày càng thay đổi, tựa như giờ phút này cậu đang cùng đám bạn bài chơi mạt chược, không có biện pháp bởi vì quá rỗi rảnh. Hai ngày này chỉ cần Nghiêm Ngôn đi làm cậu liền chuồn êm ra ngoài, bất quá Nghiêm Ngôn có rất nhiều tai mắt, cậu làm gì, có hành động nào kỳ lạ đều được người báo tường tận lại với Nghiêm Ngôn, cũng như ngày này Tô Tiểu Mễ đang chơi hăng say bỗng nhiên nghe thấy có tiếng đập cửa, bạn bài bên cạnh ngừng chơi chạy đi mở cửa, cửa vừa mở ra đập vào mắt là một chàng trai anh tuấn, ngược với nét anh tuấn đó là vẻ mặt hờ hững lạnh như băng.

“Tô Tiểu Mễ ở đâu?” Khẩu khí rất nóng nảy, giỏi lắm, dám giấu hẩn đến đây chơi mặc chược.

Người kia bị hù đến run lập cập, ngón tay không nghe lời chỉ về hướng Tô Tiểu Mễ cười toe toét mò bài, vì đưa lưng về phía cửa nên Tô Tiểu Mễ không biết được người tới là Nghiêm Ngôn, bắt lấy một viên mặc chược, sờ tới sờ lui, dùng ngón tay cái chà rồi lại chà, sau đó cao hứng hô to: “Nhất đồng.”

Có đầu không có sau, không biết cậu ta vui cái gì, Nghiêm Ngôn đứng sau lưng Tô Tiểu Mễ, híp mắt theo dõi cậu, ba bạn bài đối diện đương nhiên thấy có người đến, còn mãnh liệt nháy mắt cùng Tô Tiểu Mễ, nhưng Tô Tiểu Mễ vui đến ngất trời trong mắt nào còn thấy được ai, trong đó có một người quen biết Nghiêm Ngôn, lấp bắp nói: “Tiểu Mễ, Nghiêm, Nghiêm Ngôn...”

“Nghiêm cái gì mà Nghiêm, đang đánh bài đừng nhắc đến chuyện mất hứng, không phải tôi nói quá, dù hẩn có đứng sau lưng tôi, tôi cũng . . . . .”

“Em cũng thế nào?” Nghiêm Ngôn lạnh giọng hỏi.

Tô Tiểu Mễ cả kinh, trong lòng hô to ‘tiêu con rồi mẹ ơi’, mắt to loạn chuyển tìm lý do, chỉ lát sau khuôn mặt Tô Tiểu Mễ từ kinh sợ chuyển sang tươi cười, quay đầu ôm lấy Nghiêm Ngôn: “Em rất nhớ anh, sao anh biết em đang nhớ anh vậy, ha ha em chỉ mới nghĩ đến anh, anh liền xuất hiện, thật thần kỳ...”

“Đánh bài?”

“Không phải em muốn kiếm tiền giúp anh sao, xem như giúp anh có thêm nguồn vốn ấy mà.”

Nghiêm Ngôn bóp lấy khuôn mặt Tô Tiểu Mễ : “Anh thấy em ngày càng quá quắt khó trị lắm rồi.”

“Không có, em mờ nhạt lắm như hạt bụi dưới chân anh thôi.”

Nghiêm Ngôn kéo Tô Tiểu Mễ đứng lên, không nói một lời đi thẳng ra ngoài, trước khi đi còn hung hăng trợn mắt nhìn ba người bạn bài của Tô Tiểu Mễ: “Nếu mấy cậu còn dám đến rủ em ấy chơi bài, hay mặt chược, tôi biết được sẽ không tha các người.”

Ba người liều mạng gật đầu răm rắp.

Tô Tiểu Mễ xoa xoa khuôn mặt nhỏ nhắn bị nhéo đến đau rát: “Gần đây anh bề bộn nhiều việc, không có thời gian ở cạnh em, người ta rất nhàm chán, tìm một người bạn nói chuyện không lẽ phải chờ anh cho phép.”

Cho rằng sẽ bị Nghiêm Ngôn mắng cho một trận, nào đâu hẩn chỉ nói một câu: “Em muốn anh làm gì?”

Chỉ một cái chớp mắt, Tô Tiểu Mễ lập tức tinh thần tỉnh táo, kéo lấy cánh tay Nghiêm Ngôn: “Cùng em đi dạo phố.”

Tô Tiểu Mễ đã lâu không đi dạo phố, trước đó không có Nghiêm Ngôn đi cùng cậu thấy rất chán, hiện tại có chồng yêu bên cạnh, cậu một lát chạy Đông, một lát chạy Tây, chỉ tội Nghiêm Ngôn ở phía sau hô này, hô nọ: “Này, em đừng chạy lung tung, nhớ nhìn xe cộ.”

“Tô Tiểu Mễ, đi trên lề đường!”

“Đừng ăn quá nhiều đồ ngọt.”

“Đến siêu thị em cầm theo nhiều ống hút làm gì.”

“Tô Tiểu Mễ! !”

Tô Tiểu Mễ quen bị Nghiêm Ngôn mắng xối xả, dạy dỗ cậu không được làm cái này cái kia, không nghe trách mắng lại thấy không quen tai, cũng có lẽ vì vậy Tô Tiểu Mễ mới trở nên nghịch ngợm. Cậu biết Nghiêm Ngôn luôn giúp cậu thu dọn cục diện rối rắm, cưng chiều cậu, chẳng qua loại cưng chiều thế này có hơi đặc biệt thôi. Tô Tiểu Mễ đem miệng dán vào người Nghiêm cọ cọ: “Chồng yêu, anh thật tốt với em, em xin hứa sẽ dùng thân thể hoàn trả lại.”

“Em đúng là chỉ có điểm này còn có giá trị.”

Hai người đi vào một cửa hàng tổng hợp, Tô Tiểu Mễ cầm ly cà phê nóng hổi, chợt cậu thấy cách đó không xa có bán quần áo liền vọt tới, vì chạy quá nhanh nên không cẩn thận đụng vào một người phụ nữ trung

niên, cà phê nóng trên tay đều hắt hết trên người nọ, nhìn cách ăn mặc của người này hẳn là dạng người có tiền. Tô Tiểu Mễ liên tục cúi người nhận lỗi, người phụ nữ trung niên lại không chấp nhận, chiếc váy này cô mới mua, hơn nữa chỉ mới mặc hai phút đã bị thằng nhóc thối này làm bẩn, không nhận được chữ loan: “Thằng nhóc này, mày đi mà không nhìn đường à.”

“Dạ, thật xin lỗi, cháu không phải cố ý.”

“Xin lỗi là cho qua sao, trong nhà mẹ mày dạy mày thế nào, đúng là không có gia giáo.” Dứt lời đẩy mạnh vào người Tô Tiểu Mễ, Tô Tiểu Mễ lão đạo không đứng vững lui về sau hai bước, may có Nghiêm Ngôn ở phía sau vòng tay ôm lấy, nhìn sang người phụ nữ trung niên kia: “Tôi dạy cậu ta như vậy đấy, có chuyện gì?”

“Thêm một thằng nữa sao, muốn gì, nó làm đổ cà phê lên người tôi đấy?”

“Cậu ấy đã xin lỗi, sao bà không nhận lời xin lỗi của người ta, bộ váy này, nói thật mặc trên người bà cứ như phá hoại thiết kế của người ta.”

Người phụ nữ trung niên giận đến mặt đỏ bừng, miệng mồm không vừa: “Hôm nay tôi chỉ muốn tính sổ với thằng oắt con kia, tôi khuyên cậu rành rồi thì tìm việc mà làm đừng xía vào việc người khác.”

“Chuyện cậu ta tôi quản chắc rồi.”

“Loại mặt hàng lỗ mãng, kém chất thế này cậu cũng ôm về, tôi thật khâm phục đấy, hơn nữa cậu có biết tôi là ai không?”

“Cậu ta có khuyết điểm thì thế nào, tôi cho phép đấy, miệng bà tốt nhất sạch sẽ chút đi, vả lại bà là ai liên quan gì đến tôi, không muốn biết.”

Người phụ nữ trung niên thấy nói không lại, tức giận không chỗ giải tỏa nhào đến muốn đánh Tô Tiểu Mễ, lại bị Nghiêm Ngôn che phía trước đẩy ra, lúc này đến phiên bà ta đứng không vững ngã trên mặt đất, bà tỏ vẻ oan uổng chữ đồng: “Đánh người, hai đứa nhóc này khi dễ người lớn tuổi.”

Tô Tiểu Mễ núp phía sau Nghiêm Ngôn, ló đầu nói: “Dựa vào vóc người của bà, ai có thể khi dễ bà chứ.”

Người nọ càng khóc càng lớn tiếng dẫn đến sự chú ý của mọi người, sau đó bà ta còn chưa hả giận, lấy ra điện thoại báo cảnh sát, một lát sau liền có hai tiểu cảnh sát chạy đến, định hỏi thăm Nghiêm Ngôn, nào đâu Nghiêm Ngôn cũng lấy ra điện thoại, ấn dãy số của Dương Huy, sau đó đem điện thoại đưa cho tiểu cảnh sát, nhắc đến chuyện này cũng thấy buồn cười, Dương Huy là người nóng tính ham vui, vậy mà lại được thừa hưởng tài năng của bố, cuối cùng trở thành người đứng đầu ngành cảnh sát, đúng là một xã hội đầy rẫy bóng tối.

Hai tiểu cảnh sát cúi đầu khom lưng, Nghiêm Ngôn nắm tay Tô Tiểu Mễ rời khỏi đám người, để lại người phụ nữ trung niên khóc la ầm trời, mọi người quay đi lại nhìn thấy Tô Tiểu Mễ cùng Nghiêm Ngôn đi ở phía trước, bàn tay bọn họ quấn riết vào nhau.

“Ngôn, vẫn là anh tốt với em nhất.”

“Giờ mới biết sao?”

109. Chương 12: Rất Hạnh Phúc, Rất Rất Hạnh Phúc (thượng)

(^ ^) Chương 12: Rất hạnh phúc, rất rất hạnh phúc (Thượng)

Không khí thanh tân đua nhau tràn vào khe hở cửa sổ lọt vào trong phòng, tầng mây dày đặc cũng phải tản đi nhường chỗ cho ánh sáng vẩy tia sáng xuống mặt đất, bắt đầu một ngày mới. Một tia sáng, hai tia sáng, rồi vô số tia sáng dịu dàng rải lên trên mặt đường, lan can sân thượng, cửa sổ thủy tinh, cuối cùng vẩy đến tư thế ngủ vừa nghịch ngợm vừa bất nhả của Tô Tiểu Mễ, hai chân giơ thành hình chữ Đại, bụng để trần

phơi nắng, bàn tay không biết xấu hổ đang vói vào quần trong. Đầu giường đặt đồng hồ báo thức hình bọ biển bảo bảo, bên cạnh còn có một con Minion, hai chân lay động phát ra âm thanh chói tai.

Tô Tiểu Mễ trở mình không buồn tỉnh lại, mặc kệ đồng hồ báo thức vang bao nhiêu lần, vẫn không tỉnh là không tỉnh. Tên nhóc này đúng là ngày càng làm biếng, Nghiêm Ngôn đã sớm rời giường đi đến đây đây Tô Tiểu Mễ: “Tô Tiểu Mễ, rời giường.”

“Lúc này không phải thời gian để rời giường a.” Tô Tiểu Mễ trở mình.

Nghiêm Ngôn nắm chăn kéo ra, Tô Tiểu Mễ lăn một vòng, rồi rụt lại vào chăn: “Cho em ngủ thêm một lát, một lát thôi.”

“Em đúng là ngày càng lười.”

“Thật, thật, thật, chỉ cần một lát, Ngôn~~ em xin anh, cho em ngủ thêm một lát thôi.”

“Xin anh cũng vô dụng, một ngày không biết em xin anh bao nhiêu lần.”

Tô Tiểu Mễ không trả lời, co người ngủ như chết, Nghiêm Ngôn đi tới nắm một chân Tô Tiểu Mễ, lôi cậu từ trong chăn ra ngoài, Tô Tiểu Mễ như một cái xác chết mặc người lôi đi, bất thành linh giật mình tỉnh rồi lật đặt bò lại trong chăn. Nào đâu Nghiêm Ngôn không buông tha vung móng vuốt túm chân, cậu giật giật muốn tránh thoát, kết quả quần ngủ bị trượt xuống lộ ra bờ mông trắng ngần, cậu quay sang giả vờ che mặt, miệng toàn lời ủy khuất: “Tứ gia, mới sáng sớm ngài đã muốn cùng nô tì sao, ta còn chưa có tinh thần nha.”

Được lắm, lại tới nữa, em ấy gần đây đang ghiền xem phim xuyên không.

Nghiêm Ngôn khế cắn răng, không thèm để ý đến cậu. Đây cũng là lời sau khi kết hôn thường xuất hiện trong đầu hắn.

“Mau dậy đi, sắp muộn học rồi.”

“Hôm nay lại phải đi học sao, đầu em đau, bụng em đau, cái mông em nó đau ui ui...”

Vì Tô Tiểu Mễ suốt ngày ở nhà tính lười ngày càng tăng, nên Nghiêm Ngôn dứt khoát đăng ký giờ học Anh Ngữ cho cậu, không cho từ chối. Tô Tiểu Mễ trăm ngàn lần không muốn, cũng đã từng phản kháng nhưng Nghiêm Ngôn nói cậu không muốn cũng phải đi học. Không ai quản được Tô Tiểu Mễ, chỉ có mỗi Nghiêm Ngôn là chịu được, thúc ép cậu đi vào khuôn khổ, giống như chó Nhật vậy, Nghiêm Ngôn chỉ quăng ra khúc xương cậu liền lắc đuôi xum xoe chạy theo.

“Chỉ cần không chết là được, nghe lời.”

Tô Tiểu Mễ ôm lấy vòng eo Nghiêm Ngôn: “Tứ gia, không nên tàn nhẫn với ta như vậy, nếu không ta liền lấy Bát gia, ngài chẳng lẽ không quan tâm?”

“Ta không quan tâm, chỉ có em phạm tội trùng hôn thôi.”

Mặc kệ là Lô Y Y, Âu Dương Giai hay mẹ Tiểu Mễ đều rất bội phục tài chịu đựng của Nghiêm Ngôn, tên này không những âm ỉ chết người, theo số tuổi ngày càng cao bệnh trạng cũng không hề thuyên giảm. Nghiêm Ngôn không biết là quen hay bị thời gian làm chết lặng.

Phải mất một lâu mới lôi được Tô Tiểu Mễ ra phòng, ngồi vào xe, Tô Tiểu Mễ lục lọi học nhỏ lấy ra đồ ăn vặt, nói đúng hơn những nơi trong xe có thể chứa đồ đều bị Tô Tiểu Mễ chiếm hết làm căn cứ riêng.

“Anh nói em có thể nịt dây an toàn rồi mới ăn tiếp được không?”

“Em đói bụng.”

“Có lúc nào mà em không đói.”

“Thật là, cứ nói như em ham ăn lắm vậy, em bị tổn thương đấy.”

“Dạng gì thì tự mình biết, nhanh lên cột vào, nếu không xuống xe.” Tô Tiểu Mễ biết điều thắt dây an toàn.

“Ngôn~~ anh nói xem, em cũng đã 25 tuổi có phải nên thành thực một chút.”

“Mấy năm trước anh đã buông tha ý nghĩ này.”

“Anh thấy em có nên để râu mép không ha.” Từ trước đến nay Tô Tiểu Mễ luôn xem những lời châm chọc của Nghiêm Ngôn xem như gió thoảng bên tai.

“Nếu em dám thì xuống ngủ đồng rác dưới lầu cho anh.”

“Tứ gia, ngài trước kia không phải rất yêu ta sao, hiện tại sao ngài có thể vô tình với ta như vậy.”

Nghiêm Ngôn chỉ biết câm nín, rút trong túi ra tờ một trăm ném qua cho Tô Tiểu Mễ, Tô Tiểu Mễ lập tức nhặt nhét vào túi tiết kiệm của mình, biết điều ngậm miệng lại. Hiện tại không cần Nghiêm Ngôn mở miệng, cậu biết một trăm nguyên này có ý nghĩa gì. Từ lần đầu hai người quen biết, Nghiêm Ngôn đã cho Tô Tiểu Mễ một trăm đồng, cũng bắt đầu từ ngày đó quen với việc dùng tiền để mua yên tĩnh.

Nghiêm Ngôn đem Tô Tiểu Mễ đưa đến trước cổng trường khóa đào đạo: “Buổi trưa tới đón em.”

“Được, em sẽ ngồi ở đó chờ anh.” Tô Tiểu Mễ chỉ chỉ chỗ ngồi ngoài siêu thị.

“Em ăn ít chút cho anh.”

“Tuân lệnh.”

Tô Tiểu Mễ sắp qua hôn chụt cái lên mặt Nghiêm Ngôn: “Ông xã, trên đường nhớ chú ý an toàn.”

“Đừng giả vờ nữa, tiền xài vặt hôm nay đã đưa cho em, chẳng lẽ không đủ.”

“Coi cách nói của anh kìa, tình cảm của chúng ta dùng tiền để đo đếm ư, hay tối hôm nay em dùng hết một thân vô nghệ giang hồ tới hầu hạ anh, ngày mai cho em nhiều thêm chút, được không?” Tô Tiểu Mễ nhướn lông mày, đưa ra lời mời giao dịch tà ác.

“Tô Tiểu Mễ, anh thật xem thường em.”

“Ngôn ~~ không cần để mắt đến em, chỉ cần yêu em là đủ rồi.”

Nghiêm Ngôn một cước đem Tô Tiểu Mễ đá ra ngoài xe, đóng cửa, khởi động xe rời đi.

“Tại sao chứ, tại sao chứ, tại sao chứ hả. Xem ôn nhu của em thành cái gì. Ngôn ~~ tối nay không cho anh ăn cơm.” Người trên đường tò mò đứng lại nhìn, Tô Tiểu Mễ siết chặt túi tiền của mình, nhiều đây đủ rồi, sau đó cười híp mắt đi vào phòng học. Tô Tiểu Mễ kết giao bạn bè tốc độ nhanh đến kinh ngạc, lúc tới không quen người nào, còn chưa đến một tháng đã có một đám bạn đông đúc.

Nghiêm Ngôn đang lái xe đột nhiên nhận được tin nhắn Tô Tiểu Mễ gửi đến.

“Đúng rồi, hôm nay em quên nói một câu, Ngôn ~~ em yêu anh, rất rất rất yêu anh, yêu anh lắm lắm, yêu anh muốn chết, có chết rồi cũng yêu anh.”

Nghiêm Ngôn múa tay đánh lại hai chữ ‘ngu ngốc’, hiện tại tin nhắn trong máy đều là câu ‘em yêu anh’ của Tô Tiểu Mễ. Mỗi ngày đều gửi, không biết mệt mỏi, Nghiêm Ngôn một tay nắm tay lái, một tay cầm điều thuốc, khóe miệng không nhịn được cong lên nụ cười ngọt ngào. Tên nhóc này, tinh thần sung mãn không biết mệt mỏi là gì.

Nghiêm Ngôn mới đặt chân vào công ty, thư ký đi đến chào đón, còn chưa kịp mở miệng nói lịch trình ngày hôm nay, Nghiêm Ngôn giành nói trước một bước: “Trong xe hết đồ ăn vặt, mau bảo người đi mua.”

“Vâng, tôi lập tức đi làm.”

Thật ra vì sao Tô Tiểu Mễ lại lười chết lười sống, thích ăn vặt kinh hoàng.

Một cây làm chẳng nên non, cách Nghiêm Ngôn nuông chiều Tiểu Mễ cũng rất có vấn đề.

Đầu bên kia, Tô Tiểu Mễ vênh mặt đem chiếc nhẫn đeo tại ngón áp út lướt qua lướt lại trước mặt đám bạn: “Bình thường tớ không nõ đeo nó đâu, hôm nay là để mấy người mở mang mắt, thế nào? Có phải rất lấp lánh.”

“Đúng là rất lấp lánh, bất quá tôi vẫn không rõ, theo như lời kể chồng cậu là người giỏi vừa có tiền, lại còn đẹp trai ngất trời, năng lực xuất chúng, tại sao lại coi trọng người như cậu nhỉ.” Người bạn A trực tiếp hỏi

thắc mắc bấy lâu nay, mặc dù mới bắt đầu nghe có chút kinh ngạc bất quá bây giờ cũng đã quen, người chồng trong truyền thuyết bị Tô Tiểu Mễ tôn như một vị thần, nhưng mỗi lần người đó lái xe tới đều không cách nào nhìn rõ mặt mũi, hần và đám bạn cùng bạn đoán rằng hơn năm mươi là một ông lão đầu tóc bạc phơ.

Tô Tiểu Mễ dùng tay áo cọ qua cọ mặt nhẵn, chắc lưỡi: “Chắc chắn, cậu ghen tỵ chứ gì, tớ thế nào, trông mắt của tớ luôn long lanh đập đèn ánh nước, lỗ mũi cong cong, đôi môi khéo léo, vóc người không mập không gầy, nước da trắng nõn, so với người khác thì có thừa.” Nói với Tô Tiểu Mễ chỉ như đàn gảy tai trâu, cậu ta có rất nhiều khuyết điểm, trong đó có một khuyết điểm rất lớn đó chính là rất tự tin với bản thân, luôn cho rằng mình là mỹ nam tử trời sinh.

“Nghe lời cậu vừa nói, tớ đã có kết luận, cậu là đồ khoác lác.”

“Cắt, mấy người đứng là ếch ngồi đáy giếng, nhìn không thấy giá trị chân chính của con người tớ, bất quá không quan trọng, Ngôn nhà tớ thấy là được rồi, hơn nữa không phải tớ nói quá, mấy người không biết hần tốt với tớ thế nào đâu, buổi sáng chuẩn bị sẵn thức ăn, cung kính bưng lên cho tớ này. Còn nữa mỗi ngày rời giường tớ mà không hôn hần, hic...hic hần không chịu đi làm, người này đúng là ngày càng hư, quá đỉnh người.”

“Tô Tiểu Mễ, mấy lời cậu nói có thật không đấy.”

Tô Tiểu Mễ vỗ ngực tự hào: “Từ trước đến nay tớ không biết nói dối là gì.”

“Càng nghe càng đáng ngờ.”

Đến khóa đào tạo bạn chỉ cần giao tiền là được, thầy giáo đến lớp chỉ lo giảng bài mặc kệ bạn có chuyên tâm hay không, nên Tô Tiểu Mễ mỗi ngày đều đến đây hai ba tiếng, sau đó nôn nóng chờ Nghiêm Ngôn tới đón cậu về nhà, bởi vậy mới nói Tô Tiểu Mễ chính là một tên ăn hàng phá sản.

Hôm nay Nghiêm Ngôn đến so với bình thường sớm hơn một chút, đợi một lát thấy không có ai ra ngoài, bèn đi xuống xe tựa vào trên cửa xe hút thuốc lá. Khuôn mặt hút người khiến mấy người chung quanh đi qua không nhìn được phải ngoảnh lại ngó một cái, thậm chí còn có mấy cô gái vứt mị nhãn đến đều bị hần phốt lờ. Nghiêm Ngôn dùng ngón trỏ gầy gầy tàn thuốc, kiên nhẫn chờ.

Lúc này Tô Tiểu Mễ cùng đám bạn AB vừa nói vừa cười đi ra ngoài, Nghiêm Ngôn cậu đi tới, gầy tàn thuốc, nói: “Chậm muốn chết, đi thôi.”

Tô Tiểu Mễ vui vẻ ra mặt, mỗi lần thấy Nghiêm Ngôn là cứ hớn hở như thế, bên kia đám bạn AB cũng sưng sốt không thôi, thế giới này đúng là không có gì không thể xảy ra, trước đó bọn họ còn cho rằng Tô Tiểu Mễ nói quá, đến khi nhìn thấy anh chàng trước mặt, bọn họ mới kinh hoảng, quả thực giống như đúc Tô Tiểu Mễ miêu tả. Dĩ nhiên trừ việc Tô Tiểu Mễ nói chồng cậu một mực cung kính.

Tô Tiểu Mễ chạy chậm đến, thỉnh linh nhảy lên người Nghiêm Ngôn: “Tứ gia, chờ lâu rồi đúng không, để nô tì xoa bóp cho ngài.”

“Đừng làm trò mất mặt.” Nghiêm Ngôn đem Tô Tiểu Mễ nhét vào trong xe, mình cũng ngồi vào vị trí lái, khởi động xe đưa Tô Tiểu Mễ đến quán ăn gần công ty.

P.S: Tiểu Mễ mê phim “Bộ Bộ Kinh Tâm” chết Tứ a ca – Nghiêm Ngôn rồi >__

110. Phiên Ngoại 13: Rất Hạnh Phúc, Rất Rất Hạnh Phúc (hạ)

Phiên ngoại 13: Rất hạnh phúc, rất rất hạnh phúc (Hạ)

^ ^

“Tránh ra, tránh ra, chú ý trật tự, vợ ông chủ đến dùng cơm.” Tô Tiểu Mễ hét lớn, ra oai cùng đám nhân viên trong công ty.

Đôi khi Nghiêm Ngôn rất không muốn xuất hiện một nơi cùng Tô Tiểu Mễ, thằng nhóc này cứ thích huênh hoang, người trong công ty đã quen với Tô Tiểu Mễ thế này, vì thế xem cậu như không khí không thêm quan tâm, cậu ta là hạng người có người bệ đỡ thì tác oai tác oái, lúc có Nghiêm Ngôn đi cùng thì như cầu lùng gặp ai cũng muốn cắn, còn lúc không có Nghiêm Ngôn thì lại biến thành gấu mèo gặm lá trúc.

Tuy nhiên cậu ta có thể đắc ý, ai biết có ông chủ đứng phía sau chống lưng. Tô Tiểu Mễ chọn mấy món Nghiêm Ngôn thích ăn, rồi hí hửng ngồi xuống bên cạnh hắn, cắn chiếc đũa: “Ngôn ~ anh nói xem em có nên đổi tên không nha.” Rồi, rồi lại tới nữa.

Chết cũng không trả lời.

“Em cảm thấy tên hiện tại của em hơi có chút keo kiệt, đầu giống cái cô tên Tiền Đa Đa, cái tên này thật tốt, tiền vô ào ạt, lúc nào cũng đầy túi, nhìn thôi đã thấy là người trí thức. Còn cái tên Tô Tiểu Mễ, làm như em suốt ngày ăn gạo ấy, dĩ nhiên cái tên Mạch Đình cũng không được, cả đời chỉ có thể ăn lúa mạch.”

Tô Tiểu Mễ lâm bầm lâu bầu than thở khiến Nghiêm Ngôn muốn cười không được khóc cũng không xong.

“Trong đầu em rốt cuộc chứa thứ gì vậy ha ha.”

“Không được cười, em thật lòng đó, họ này chẳng dễ đặt tên chút nào, Tô Đa Đa? Thua nhiều nhiều? Ôi, cái tên gì mà xui quá, hay em dùng ké họ anh được không.”

“Đừng, ngàn vạn đừng, em đó không được hạ thấp thông minh Nghiêm gia nhà anh.”

“Tại sao chứ, tại sao chứ, tại sao chứ hả. Nghiêm Tiểu Mễ? Nghiêm Kim Tử [-vàng] ? Nghiêm Châu Bảo [-aka Châu báu] ? Nghiêm Bảo Tàng?” Mọi người đều có tên thật tốt, nhiều quý khí, nếu đổi tên nói không chừng còn có tướng vượng phu nha.

“Mau ăn cơm, không được lăm mồm, cơm nước xong em muốn chờ anh hay tự về nhà trước.”

“Đương nhiên phải chờ anh rồi, một mình về nhà thật tẻ nhạt.”

Nghiêm Ngôn gấp khối thịt nhét vào trong miệng Tô Tiểu Mễ: “Không có thứ gì ngăn được miệng em cả, không cho kén chọn lựa thức ăn, ăn hết cho anh.”

“Dạ dày em bé xiu như con chim sẻ ăn thế nào hết được.”

“Được lắm, anh thì thấy dạ dày của em chứa được cả 100 con chim ấy.”

Chủ nhật, Tô Tiểu Mễ cùng Nghiêm Ngôn đều được nghỉ ở nhà, Nghiêm Ngôn ngồi bên ngoài xem tin tức, bỗng nhiên nghe thấy bên trong phòng truyền đến tiếng hư hư kỳ quái, bất giác chau lại đôi mày, đi vào liền thấy Tô Tiểu Mễ đau đớn giãy giụa trên giường, hai chân con như con tôm, lông mày vất vẩy, tay vịn lấy chăn đơn.

Nghiêm Ngôn chạy vội đến, nóng ruột hỏi: “Nè, em thấy chỗ nào không thoải mái?”

Nhìn thấy Nghiêm Ngôn đi vào, khuôn mặt vốn vắn vẹo của Tô Tiểu Mễ lập tức khôi phục biểu tình ngày thường: “Như thế nào? Như thế nào? Em diễn thế nào.”

Nghiêm Ngôn siết chặt rãnh tay, hắn tại sao lại ngu xuẩn tin Tiểu Mễ ngu ngốc đáng chết này, nén xuống lửa giận, lạnh lùng hỏi: “Em đang diễn cái gì?”

“Em muốn diễn cái gì thì diễn cái đó, chỉ có diễn hành động là chưa từng diễn qua, không thì mấy vai yêu cầu phụ nữ diễn, đã là một diễn viên tốt thì phải can đảm thử đủ loại vai, anh xem em diễn có giống không?” Tô Tiểu Mễ lại vờ thật đau đớn, đem chân mở rộng, thống khổ kêu to: “A ~ đau quá ~ sắp sinh, sắp sinh rồi ~ a ~ ông xã ~ nắm tay của em ~ đau quá ~ đau

”

Không chịu nổi nữa, Nghiêm Ngôn đi đến túm lấy bàn tay Tô Tiểu Mễ, nhéo má cậu, xách từ trên giường đứng lên: “Em đứng đắn lại cho anh, mau đi nấu cơm.”

“Đau, đau, đừng nhéo, 25 tuổi quá trình trao đổi chất rất chậm, anh còn nhéo nữa, em thật sự phải đến Hàn Quốc một chuyến.” Không biết hồi cái này, Nghiêm Ngôn tăng thêm sức tay: “Đúng, thật xin lỗi, Ngôn~~ là em không tốt, em lập tức đi nấu cơm.”

“Biết đau? Vậy cái này đau hay sinh con đau?”

“Cái này, cái này.”

“Sinh xong chưa?”

“Không sinh nữa”

Lúc này Nghiêm Ngôn mới chịu buông ra Tô Tiểu Mễ, biết nói thêm cũng không có tác dụng, thẳng nhóc Tô Tiểu Mễ kia xoay người cái sẽ quên không còn một móng, căn bệnh thâm căn này ngay cả Nghiêm Ngôn cũng phải bó tay. Thật ra Tô Tiểu Mễ rất nghe lời Nghiêm Ngôn, tuy nhiên Nghiêm Ngôn lại không có cách giữ cậu khỏi nghịch ngợm, đôi này đúng là khắc tinh của nhau.

Buổi tối, dùng xong cơm nước, Tô Tiểu Mễ len lén ra ngoài, chỉ cần nhìn khuôn mặt tỏ vẻ thần bí kia, Nghiêm Ngôn biết nhất định không có chuyện tốt. Về mặt đó cũng không phải lần đầu nhìn thấy, lần đó cũng có vẻ mặt này, sau đó cậu ta lại chạy đi chặt cây thông của người ta muốn đem về nhà trang trí giáng sinh; Một lần khác, là ngày tiết thanh minh, đúng rồi, cậu ta ôm cả đồng bánh chưng trở lại. Lần này nói không chừng lại gom cả đồng đồ bỏ chứ không vừa, căn phòng vốn rất lớn bây giờ lại chật đầy đồ Tô Tiểu Mễ, còn có cả đồng quần áo đủ màu sắc.

Không bao lâu Tô Tiểu Mễ trở lại, lần này hai tay trống trơn, không hề có mấy thứ linh tinh.

“Ngũ a ca, chàng đoán xem ta ra ngoài làm gì nha?” Hai ngày qua không có gì xem lại lời ‘Hoàn Châu Cách Cách’ ra xem thêm một lần, không chỉ mỗi Tô Tiểu Mễ thay đổi vai diễn, ngay cả Nghiêm Ngôn cũng bị buộc thay vai.

Nghiêm Ngôn chẳng buồn chỉnh đùng cậu, hậm hực: “Đoán, đoán cái đầu nhà em.”

Lại qua một hồi, chuông cửa vang lên, tiếp theo mấy công nhân vận chuyển đi vào, Tô Tiểu Mễ bận rộn chỉ huy khiêng một chiếc ghế lớn vào phòng, Tô Tiểu Mễ chọn mua mặt hàng vẫn có vấn đề, màu sắc chiếc ghế này hoàn toàn không hợp màu sắc căn phòng chút nào. Sau khi tất cả đầu vào đấy, Tô Tiểu Mễ ký nhận, đám công nhân nhanh chóng rời đi.

Nghiêm Ngôn tựa vào trên bệ cửa sổ hút thuốc lá, Tô Tiểu Mễ đi tới dập tắt điếu thuốc trong tay hắn, tiếp theo kéo hắn cùng ngồi xuống ghế salong, mở chốt mở, sau đó đứng trước mặt Nghiêm Ngôn, gục người trên đùi hắn: “Thoải mái không? Chiếc ghế này là em dùng tiền xài vặt của mình để mua đấy, em biết anh mỗi ngày đi làm về đều mệt chết đi, hơn nữa chiếc ghế này rất tốt, họ quảng cáo chỉ cần ngồi nửa tiếng sẽ không còn mệt mỏi, cả ngày sáng khoái.”

Nghiêm Ngôn cười khẽ, ngón tay lướt qua lỗ mũi Tô Tiểu: “Ai nói anh mệt mỏi.”

“Ngôn~~ việc học hành là do em không chuyên tâm, đại đa số thời gian đương nhiên là rất thông minh, nhưng thỉnh thoảng có hơi ngốc. Hơn nữa tối ngày gây phiền phức cho anh, cái gì cũng làm không tốt, suốt ngày hết ăn lại nằm, tiêu tiền như nước, trừ yêu anh, rất rất yêu anh ra, em không biết bản thân còn có thể làm gì, ở cùng em nhất định anh rất cực khổ, vậy mà anh không chê em phiền, chê em ảm ỉ. Ngôn, anh là toàn bộ thế giới của em.”

Nghiêm Ngôn khom người đem Tô Tiểu Mễ ôm lấy, để cậu ngồi trên chân mình, nắm lấy bàn tay Tô Tiểu Mễ đặt lên môi, khẽ hôn vào đầu ngón tay một chút: “Em yêu anh, anh nuôi em, rất công bằng. Anh đã là người đàn ông của em có cái gì mà cực khổ với không cực khổ. Tô Tiểu Mễ, em phải biết rằng em cũng là toàn bộ thế giới của anh.”

Lần đầu tiên gặp em có lẽ anh đã đợi, đợi em đến trước mặt anh, nở nụ cười rạng rỡ nhìn anh, lúc đó anh sẽ nói: “Tô Tiểu Mễ, anh chỉ muốn làm người đàn ông của em.”

[END]

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/muon-lam-ong-xa-cua-em>